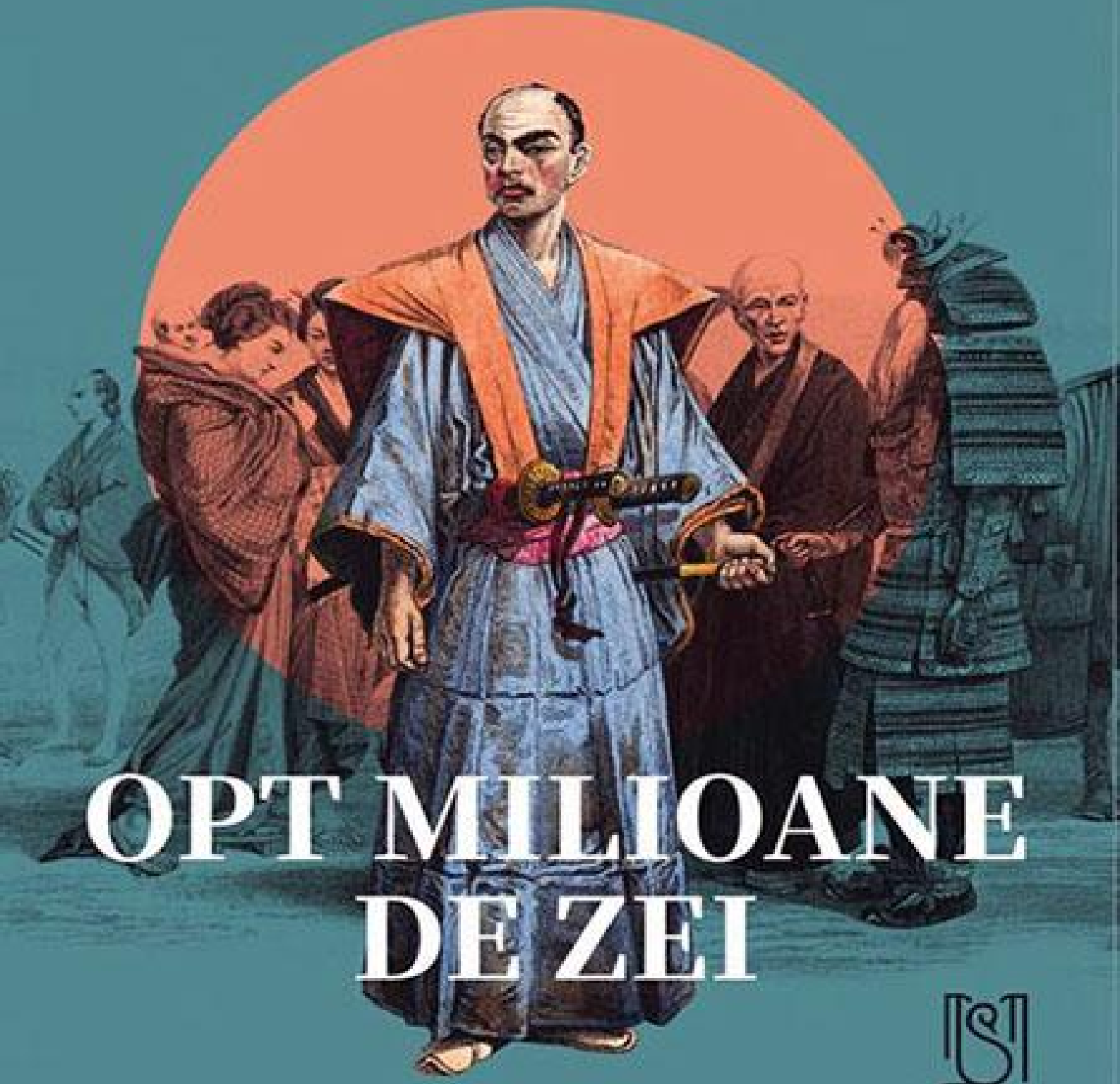
virtual-projection

David B. Gil

OPT MILIOANE DE ZEI

green spot

LEBĂDA NEAGRĂ

DAVID B. GIL

OPT MILIOANE DE ZEI

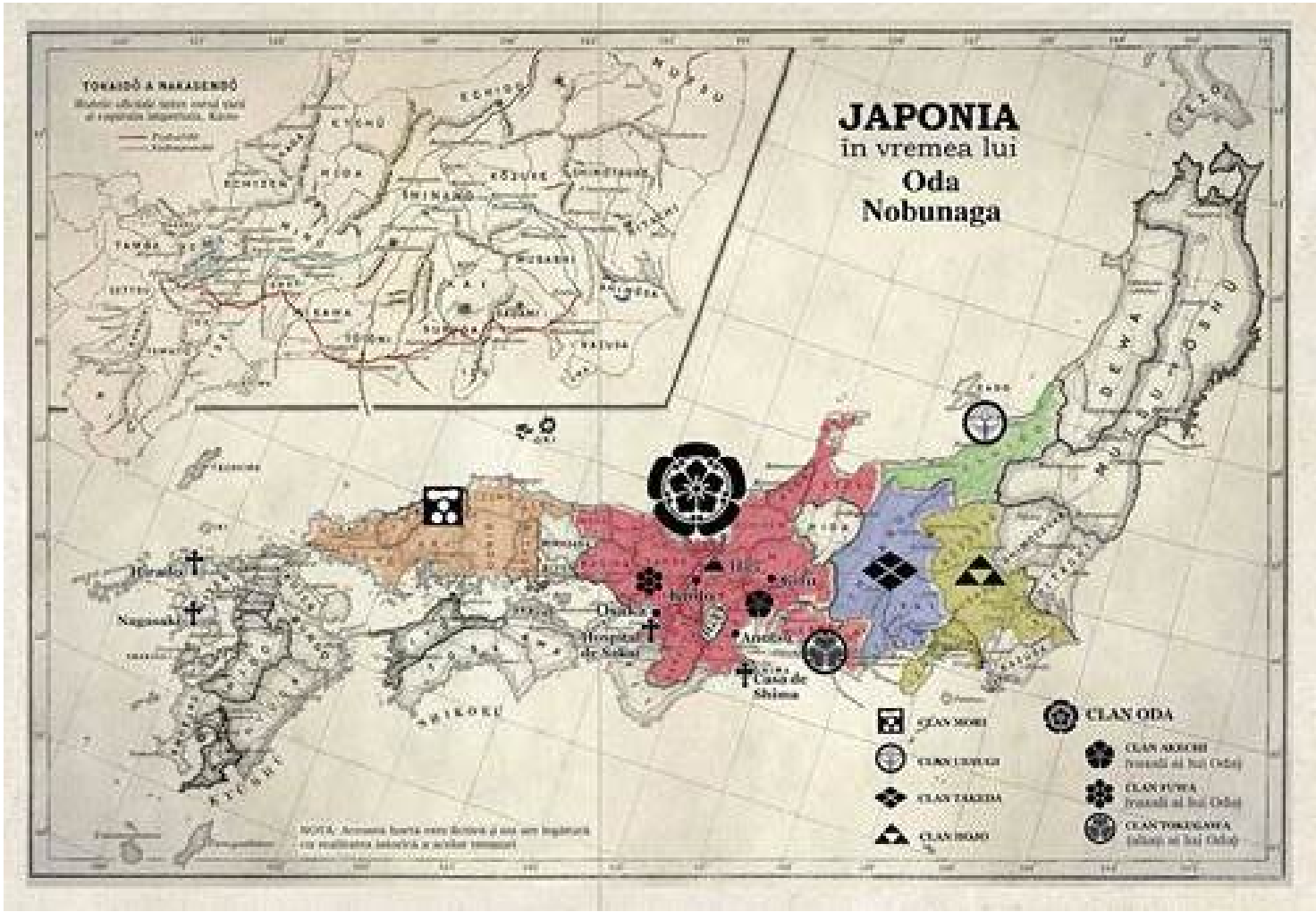
Original: *Ocho millones de dioses* (2019)

Traducere din limba spaniolă:
ANA-MARIA BABUŞCĂ

virtual-project.eu

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

— 2021 —

JAPONIA
în vremea lui
Oda
Nobunaga
TOKAIDŌ A NARASENDŌ
Hirado
Nagasaki
Osaka
Hospital de Sakai
Casa de Shima
CLAN ODA
CLAN MORI
CLAN TAKEDA
CLAN HOJO
CLAN AKECHI
CLAN IUWA
CLAN TOKUGAWA

Pentru cei care au îndoieli, şi nu convingeri.

Expresia „opt milioane de zei” (în japoneză: *yaoyorozu no kami,* 八百万の神) este folosită în religia shin to pentru a face referire la grupul de zei care locuiesc în Cer şi pe Pământ. Prin urmare, cifra nu trebuie luată ca atare, aceasta fiind doar o expresie pentru a invoca tot ce este sfânt în această lume.

Lista personajelor şi clasele sociale

ODA NOBUNAGA: cel mai puternic comandant al armatei din vremea respectivă, primul care a pus piatra de hotar şi a reuşit unificarea întregii Japon îi sub domnia sa. El a controlat principalele provincii din centrul ţării şi a fost cel care şi-a instalat reşedinţa în oraşul Gifu.

– AKECHI MITSUHIDE: vasalul lui Oda Nobunaga, cel care i-a cedat acestuia pământurile din Sakamoto din provincia Omi şi Anotsu, din Golful Owari.

KUDŌ KENJIRŌ: fiul lui Kudō Masashige, un samurai umil din zona Anotsu.

IGARASHI BOKUDEN: maestru *shinobi* exilat din provincia Iga. După exil, s-a stabilit la Anotsu, unde, mai întâi, a fost spion al clanului Kajikawa şi mai târziu, spion al clanului Akechi Mitsuhide.

TSUMAKI KENSHIN: aliatul politic şi vasalul lui Akechi Mitsuhide şi unul dintre principalii săi generali de pe câmpul de luptă.

– FUWA TORAYASU: *daimio* (domnitor feudal) creştin şi stăpânul teritoriului Takatsuki, în provincia Settsu, vasalul lui Oda Nobunaga.

NOZOMI: ofiţerul clanurilor *shinobi* din Shinano şi şefa spionilor lui Fuwa Torayasu.

– TOYOTOMI HIDEYOSHI: samurai de rang inferior, care a escaladat treptele puterii în armata imperială, devenind mâna dreaptă a lui Oda Nobunaga. Renumit pentru viclenia politică şi eficacitatea sa pe câmpul de luptă.

TOKUGAWA IEYASU: *daimio* din provincia Mikawa şi principalul aliat al lui Nobunaga din estul ţării.

– HANZŌ EL TEJEDOR (HANZŌ ŢESĂTORUL): şeful serviciilor secrete ale lui Tokugawa Ieyasu. Originar din provincia Iga, el a devenit mâna dreaptă a stăpânului din Mikawa.

TRIBUNALUL MĂŞTILOR: consiliul de conducere al provinciei libere Iga, format dintr-un reprezentant din fiecare clan *shinobi* din teritoriul respectiv. Printre altele, decidea căror stăpâni samurai trebuia să li se acorde anumite beneficii. De o loialitate îndoielnică, provincia Iga a fost întotdeauna văzută de Oda Nobunaga ca o potenţială ameninţare pentru nucleul său de putere.

– CHIE DIN CLANUL KIDO: prima între egalii din Tribunalul Măştilor.

– IBARAKI „OCHI DE DEMON”: şef militar al clanurilor libere din Iga.

– MASAMUNE DIN CLANUL HIDARI: luptător din Iga specializat în arta infiltrării şi asasinatelor.

SECTA TENDAI: una dintre cele mai cunoscute secte budiste războinice din perioada Sengoku (secolele al XV-lea – al XVI-lea). Această sectă avea o armată puternică de *Sohei* (călugări războinici), a cărui bastion principal era pe Muntele Hiei. Puterea lor politică şi militară, din ce în ce mai mult în creştere, a devenit unul dintre principalele obstacole pentru Oda Nobunaga în încercarea sa nebună de a uni întreaga ţară sub comanda sa.

Sistemul orar în Japonia antică

Mediodía = Miezul zilei; *Medianoche* = Miezul nopţii;
Caballo = Cal; *Camera* = Berbec; *Mono* = Maimuţă;
Gallo – Cocoş; *Perro* = Câine; *Jabalí* = Porc mistreţ;
Rata = Şobolan; *Buey* = Bou; *Tigre* = Tigru;
Conejo = Iepure; *Dragón* = Dragon; *Serpiente* = Şarpe.

Despre contextul istoric

Timp de secole, Japonia a fost considerată un mit pentru europeni, fiind denumită de Marco Polo, influenţat de spusele chinezilor, Insula de aur Cipango, dar care nu a fost înregistrată niciodată pe nicio hartă nautică. Aşa a fost până în anul 1543, când o ambarcaţiune chineză cu mai mulţi comercianţi portughezi la bord a naufragiat pe Insula Tanegashima, ceea ce a dus la o descoperire reciprocă: europenii au pus pe hartă, în sfârşit, acel arhipelag de legendă, în timp ce japonezii au intrat în contact direct, pentru prima dată în istoria lor, cu occidentalii.

Acestor prime întâlniri, de natură pur comercială, le-au urmat altele, planificate cu multă grijă şi interes timp de şase ani: sosirea misiunii iezuite în Japonia în anul 1549 a fost găzduită de regele Portugaliei şi condusă de misionarul Francisco de Jasso y Azilicueta. Trebuie ţinut cont şi de faptul că în Tratatul de la Tordesillas, care a împărţit rutele maritime între Spania şi Portugalia, Japonia se afla în latitudinile portugheze, motiv pentru care exploatarea comercială şi creştinarea noului teritoriu au revenit regatului portughez.

Coroana portugheză a decis să încredinţeze misiunea de convertire religioasă Societăţii lui Iisus, o elită intelectuală şi ştiinţifică în cadrul Bisericii Catolice, foarte diferită de fraţii franciscani şi dominicani, care obişnuiau să-i însoţească pe spanioli în cuceririle şi descoperirile lor. Indiferent dacă a fost datorită intenţiei sale de a evita aceste congregaţii cu o descendenţă mai „castiliană” sau pentru că Ioan al III-lea al Portugaliei a înţeles că încercarea de convertire religioasă a Japoniei a fost o provocare foarte diferită faţă de evanghelizarea Americii, alegerea iezuiţilor s-a dovedit a fi una providenţială.

Francisco Javier a descoperit în Japonia o ţară de o complexitate socială şi culturală deosebită:

„poporul cel mai elevat din punct de vedere moral dintre toate care au existat vreodată în lume”, aşa că i-a instruit pe misionari să îşi însuşească, pe cât posibil, obiceiurile locale, să înveţe limba şi chiar să se îmbrace, să mănânce şi să se poarte urmând exemplul acelui popor ciudat. Scopul final a fost să îndepărteze discursul evanghelizator de etnocentrismul european şi să fie mai uşor de asimilat pentru clasele superioare şi, prin urmare, să poată pătrunde şi în clasele inferioare ale societăţii.

Iezuiţii au ajuns în Japonia în mijlocul lui *Sengoku jidai* („Era statelor în război”, care a durat de la a doua jumătate a secolului al XV-lea până la sfârşitul secolului al XVI-lea) şi au găsit o societate împărţită în sute de domenii feudale care se luptau între ele, fiecare domeniu fiind condus de un stăpân samurai cu propria armată şi propriile interese, fără o putere centrală capabilă să îi conducă. Între aceşti şefi de război, ieşea puternic în evidenţă figura lui Oda Nobunaga[1], considerat primul unificator al Japoniei, care reuşise să supună sub comanda sa o mare parte din centrul ţării, inclusiv capitala imperială Kyoto.

Oda era departe de o victorie completă, deoarece încă se lovea de opoziţia familiilor puternice de samurai, cele din clanurile Takeda şi Hojo, şi era hărţuit constant de sectele budiste beligerante (multe dintre ele având propria lor armată). Atunci, nu este de mirare faptul că Nobunaga i-a considerat pe preoţii străini ca fiind singura lui salvare: pe de o parte, „corăbiile negre” portugheze, cu armele de foc şi mărfurile lor valoroase de peste mări, acostau doar în acele porturi în care aveau aprobarea misionarilor. Pe de altă parte, în acel loc unde înflorea creştinismul, preoţilor budişti le scădea influenţa în rândul populaţiei.

Nu numai că Oda Nobunaga a devenit un aliat neaşteptat al misiunii iezuite, dar şi alţi *daimio* (domni feudali) şi-au deschis uşile către străini, în dorinţa lor de a stabili relaţii comerciale cu aceştia, convertindu-se chiar la creştinism. Însă protecţia lui

Oda şi a domnilor feudali convertiţi nu a ajuns în toate colţurile Japoniei. „Părinţii creştini” s-au confruntat cu câteva greutăţi în dorinţa lor de creştinare, suferind adesea dispreţ, persecuţie şi moarte.

În acest moment al întâlnirilor şi conflictelor are loc următoarea poveste.

— Prolog —
Plecări şi întoarceri

15 februarie 1579

Tânărul Celso cobora pe dealul Santo Tomé cu ochii fixaţi în jos, călcând cu putere pe pavele, de parcă ar fi vrut să le scufunde şi mai adânc în pământ. Lăsase în urmă aleea Ciruelo şi acum rătăcea pe străzile aproape goale, flancat de negustorii care îşi ridicau tarabele. Femeile strigau după el, încercând să-i bage pe gât, cu neruşinare, marfa rămasă nevândută de peste zi, acea marfă pe care nimeni nu o cumpărase. Văzându-l timid şi bine îngrijit, îl confundaseră cu un băietan comisionar al vreunui bogătaş şi, deşi treburile casnice erau una dintre ocupaţiile sale obişnuite, sarcina care-l trimisese în stradă în acea după-amiază era foarte diferită.

Hărţuit de vocile linguşitoare ale acestor femei, se strecură de-a lungul unui pasaj îngust, care ducea în piaţa catedralei. Toledo, cu sufletul creştin, însă sufocat de arhitectura maură, era plin de alei şi pasaje. Cel puţin, acel pasaj prin care se strecurase nu mirosea a gunoi de grajd şi urină, poate şi pentru că era foarte aproape de inima oraşului; asta nu însemna că era scutit de alte probleme, de pildă, cerşetorul orb care stătea sprijinit pe o treaptă. Milogul îşi scutură blidul cu monede în dreptul băiatului, însă acesta se feri, lipindu-se de peretele opus, ceea ce îl supără foarte tare pe cerşetor. Cu o abilitate ce îi trăda orbirea, îşi întinse bastonul în dreptul picioarelor, încercând să-i pună piedică. Celso se împiedică şi fu pe punctul de a se rostogoli pe pământ. Vru să se întoarcă şi să dea cu piciorul în blid, dar îşi aminti de ordinul stăpânului său de a nu pierde vremea, aşa că înjură în bărbie şi îşi continuă drumul.

Umbra gotică a Catedralei Santa María acoperea deja piaţa şi, în ciuda ieşirii în stradă, când ajunse la

capătul ei, aruncă o înjurătură ruşinoasă din vârful limbii. Însă nu uită şi-şi făcu cruce în timp ce trecu prin faţa Catedralei Puerta del Perdón. Celso încetini pasul doar când se află faţă în faţă cu punctul de destinaţie: sediul Palatului Episcopal.

Timid, privi uimit cele două scuturi impunătoare ale cardinalului Taverna, care se situau de fiecare parte a porticului. I se spusese că trebuia să intre fără ezitare, ca şi cum ar fi fost chiar arhiepiscopul, însă, la fiecare pas, simţea cum îi tremurau picioarele. Înghiţi în sec şi pipăi scrisoarea aflată sub chimono. Scrisoarea părea să-i dea curaj, aşa că se închină din nou şi se îndreptă spre intrare.

Imediat ce trecu pragul, din capătul culoarului începu să se audă un murmur de voci fără niciun înţeles. Îi transpirau mâinile pe măsură ce înainta printre portretele arhiepiscopilor şi cardinalilor, care păreau că îl urmăresc cu privirea severă, judecându-l, parcă, pentru intruziunea într-un locaş atât de sfânt, Într-un final, ajunse în curtea interioară, iar acolo, în lumina slabă a apusului, se trezi înconjurat de oameni care vorbeau între ei într-o mulţime de limbi, la fel de ciudate şi exotice ca ţările din care proveneau. Celso recunoscu doar limbile castiliană şi latină, dar în mulţime i se păru că vede şi cavaleri mauri, care vorbeau în limba lor cu teologii ce îl citau pe Aristotel într-o limbă ce părea a fi greaca veche. Alţii recitau în ebraică sau în catalană, iar alţii în toscană, portugheză, occitană sau turca otomană… Şi fiecare limbă se potrivea perfect, întocmai unei cărămizi din acel confuz Turn Babel.

Zăpăcit, băiatul se opri, convins că unul dintre acei nobili îl va vedea şi îl va da afară. Însă părea că nu trezea niciun interes pentru ei, aşa că se strecură înspre mănăstire în căutarea scărilor care ar fi trebuit să îl conducă în partea vestică a palatului, care era şi cea mai puţin sfântă, fiind cea mai îndepărtată de catedrală. Acolo erau atelierele şi bibliotecile, care de cinci secole erau inima Şcolii de traducători din Toledo. Găsi scara despre care i se spusese şi urcă în mare grabă treptele. La ultima treaptă se lovi de

privirea înmărmurită a lui Raimundo de Sauvetat, care se uita în gol cu o expresie solemnă. Îşi făcu cruce pentru a treia oară în după-amiaza aceea şi intră pe un coridor care ducea la o bibliotecă ce avea rafturi înalte şi coridoare largi.

Volumele şi pergamentele erau îngrămădite pe rafturi şi împrăştiate pe mese. Nu era singur în cameră, peste tot erau traducători şi absolvenţi de liceu care stăteau aplecaţi peste birouri sau priveau încruntaţi înscrisurile prăfuite de pe pereţi. Din când în când, cineva îşi ridica privirea şi îl privea pe deasupra ochelarilor, însă băiatul înghiţi în sec şi merse mai departe. Continuă să meargă până auzi un scârţâit de scaun şi o voce care îl striga parcă în glumă. Privi peste umăr şi întâlni privirea aprigă a unuia dintre bibliotecari: un benedictin cu faţa acră, care îl urmărea cu scopul evident de a pune capăt vizitei sale. Văzându-se încolţit, Celso o luă la fugă, dar călugărul începu să urle la el, spre indignarea celor prezenţi.

Băiatul trecu prin alte două biblioteci înainte de a se pierde într-o înşiruire de camere şi holuri. Toată lumea îl privea ciudat, dar nimeni nu reuşi să îl oprească să caute a doua scară. Acea scară, după cum îi spusese profesorul său, conducea la celulele în care erau savanţi din întreaga peninsulă şi nu numai, inclusiv din Africa şi Europa de Nord.

Când dădu colţul, se întâlni cu un novice care trăgea o găleată plină cu apă murdară.

— Şi chiliile? îl bruscă.

Băiatul, surprins de agresivitatea străinului, nu a putut decât să indice unul dintre coridoare cu degetul. Celso, căruia atâtea galerii de piatră îi păreau identice, se repezi în acea direcţie, iar, într-un final, găsi scara mult căutată. Graba îl făcu să se împiedice de câteva ori, dar reuşi să ajungă fără mari incidente la etajul unde se aflau rezidenţii. Traversă holul, numărând uşile din dreapta: trei, patru, cinci… Acolo, a şasea.

Bătu uşor. Nu primi niciun răspuns, aşa că bătu mai tare şi apoi lipi urechea de uşă. Nu se auzea

nimic prin lemnul gros de stejar. Ca la restul celulelor, încuietoarea avea doar un inel de fier. Îşi pocni degetele ezitând, dar, în cele din urmă, apucă inelul şi trase; lemnul scârţâi. Înăuntru era întuneric.

— Părinte Ayala? întrebă timid.

Nu primi niciun răspuns, aşa că intră în încăpere. Uşor, uşor privirea i se adaptă la lumina care venea de la fereastra cu grilaj, prin care se vedeau ultimele raze ale soarelui. În penumbra aceea, Celso contemplă umilele lucrări ale lui Martín Ayala, lingvist şi traducător al Societăţii lui Iisus, care se retrăsese într-o smerită viaţă de studiu, după ce slujise Domnului şi creştinismului în misiunile de dincolo de mări. Ceea ce îi atrase atenţia lui Celso nu au fost rafturile strâmbe de pe care cădeau pergamentele şi nici pătuţul mizerabil în care abia încăpea un adult, ci foile ciudate de hârtie care acopereau pereţii, lăsând, cu greu, un ciot de piatră la vedere.

Captivat, Celso uită motivul care îl condusese acolo şi se apropie pentru a încerca să descifreze mâzgălitura de cerneală de pe foi, care, chiar şi în întuneric, era de un alb mai pur decât oricare alt alb pe care îl văzuse până atunci. Formele păreau făcute cu pensula, nu cu stiloul: complexe, misterioase… Unele erau trasate întâmplător, pe verticală, altele, extrem de elaborate, ciudat de frumoase, ocupau o întreagă pânză. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până atunci, căci îi lipsea fluenţa sinuoasă a limbii arabe sau simetria îngrijită a limbii ebraice. I se păru că distinge figuri: copaci arcuiţi, forme umane, poate… Şi asta? O casă cu un acoperiş ciudat? Pe măsură ce lumina dispărea, îşi apropia şi mai mult nasul de hârtie, descoperind peisaje ciudate, umbre ale unui ţinut îndepărtat…

— Ce cauţi aici? se auzi o voce în spatele său.

Speriat, Celso se îndepărtă brusc, se împiedică de singurul taburet din cameră, căzu pe spate şi se lovi la cap de tăblia patului.

Vocea, care îi păru adâncă, asemenea unui colos, aparţinea, de fapt, unui bărbat slab, cu chipul osos,

dar cu spatele drept. O barbă foarte îngrijită îi ascundea trăsăturile, care păreau să arate un bărbat de peste patruzeci de ani. Ochii săi, care pâlpâiau în penumbră, îl fixau pe Celso.

Tânărul deschise gura pentru a explica, dar nu reuşi, se bâlbâi de nici el nu putu să se înţeleagă şi atunci îşi aminti de scrisoarea pe care o ţinea în pumn. O strânse la piept şi i-o înmână. Călugărul aprinse lampa şi o apropie de plic; scrisoarea avea un sigiliu în formă de soare, care îmbrăca iniţialele IHS. Destinatarul se încruntă şi rupse sigiliul.

Când termină de citit conţinutul, îi spuse mesagerului:

— Te-am mai văzut, eşti învăţăcel la şcoala din Santo Tomé.

— Mă numesc Celso de Gálvez, maestre! răspunse băiatul.

— Spune-mi, Celso, de ce îmi aduci pe ascuns această scrisoare din provincia Castilia şi Toledo? Ce probleme sunt acestea pe care părintele Castro sau părintele Aurteneche nu le pot trata cu mine în timpul zilei?

— Nu ştiu nimic, domnule. Dar s-a insistat să vă spun ca în această seară să fiţi la casele din Orgaz înainte ca cistercienii să îşi înceapă canoanele. Şi că trebuie să fiţi prudent şi, pe cât posibil, să aveţi grijă să nu vă vadă cineva.

Ayala clătină din cap dezaprobator, dar gestul nu era îndreptat către băiat.

— Spune-le preoţilor, concluzionă el, că nu pot abandona misiunile noastre, dar că aceste acţiuni sunt cele care alimentează multe neîncrederi faţă de Companie şi că nu a trecut atât de mult timp de când cardinalul Silíceo ne-a împiedicat să intrăm în acest oraş.

Celso aprobă, deşi amândoi ştiau că nu avea de gând să spună nimic maeştrilor săi. A fost suficient pentru el faptul că a reuşit să urmeze instrucţiunile primite.

Martín Ayala părăsi reşedinţa episcopală prin uşa de serviciu şi îşi acoperi faţa cu gluga. Umezeala de

afară îi aminti că iarna nu se terminase şi, în timp ce privi în jur, suflă în pumni încălzindu-şi mâinile. Încercase de ceva vreme să se îndepărteze de afacerile Companiei; cei din Toledo nici măcar nu ştiau despre statutul său de iezuit, atât de legat era de viaţa laică a comunităţii academice. Dar o astfel de scrisoare nu putea fi ignorată şi, deşi astfel de probleme îl scoteau din sărite, mai ales când erau prezentate într-o manieră atât de secretoasă, recunoscu totuşi că reuşiseră să trezească în el o anumită curiozitate.

Dorind ca seara aceasta să se încheie cât mai curând posibil, se îndreptă înspre vechile reşedinţe ale contelui Orgaz, un complex de conace ponosite, nu foarte departe de catedrală, cumpărate de Companie la câţiva ani după înfiinţarea sa în Toledo, cu intenţia de a construi o biserică sau un colegiu. Casele se aflau la marginea cartierului evreiesc, aşa că Ayala îşi îndreptă paşii spre Plaza del Salvador, pe străzile întortocheate ale cartierului Caleros.

Trecu pe lângă magazinele pe care se pusese lacătul: magazine de boarfe, de bijuterii şi fierării, case de amanet şi case de împrumuturi, localuri care încă păstrau un semn în ebraică în ciuda edictului de expulzare. Ajunse, în cele din urmă, în zona comercială din Alcaná, care, în umbra serii, părea locuită doar de umbre şi pisici. Acea goliciune din inima oraşului îi provocă o nelinişte inexplicabilă. Dacă ar fi băgat în seamă premoniţiile, Ayala ar fi zis că cineva îl urmărea; îşi încrucişă braţele şi grăbi pasul.

Pavelele se terminară, lăsând loc unui drum cu pietriş şi case dărăpănate. Din pereţii exteriori, care înconjuraseră odată reşedinţa, nu mai rămăseseră decât nişte ruine; vechea reşedinţă a contelui Orgaz fusese înghiţită de oraş şi abia mai stătea în picioare, fiind înghesuită de străzile cartierului evreiesc şi de noile zone comerciale.

Intră în enclava fantasmagorică până ajunse în curtea centrală, construită în jurul unui puţ ce emana un miros scârbos. Se uită în jur la acoperişurile

sfărâmate şi la faţadele bombate şi nu înţelegea ce caută acolo. Scrisoarea primită de la părintele provincial specifica, în mod clar, necesitatea de a fi discret, dar nu explica exact ce doreau de la el. Înainte de a-l cuprinde şi mai tare gândurile negre, observă o lumină timidă care se filtra prin obloanele uneia dintre casele mari. Lăsă în urmă teama şi se apropie de singura uşă care mai stătea în picioare. Nu se auzeau voci, aşa că, plictisit de atâtea precauţii, deschise uşa şi trecu pragul.

Doi bărbaţi îl aşteptau în casa mare, amândoi îmbrăcaţi în mantia neagră a iezuiţilor. Îl ştia bine pe cel care, cu mâinile la spate, se plimba în cercuri: era părintele Aurteneche, cel mai bătrân dintre iezuiţii care locuiau în Toledo. Celălalt însă, aşezat lângă felinarul care lumina camera, era un necunoscut.

— Părinte Ayala, îl salută Aurteneche când îl văzu intrând, mulţumesc că aţi venit! Ştim că situaţia este ciudată, dar, în curând, veţi înţelege că nu am avut o altă variantă.

— Bună seara, părinte Aurteneche! răspunse nou-venitul, dându-şi jos gluga pentru a-l cerceta pe străin.

— Acesta este părintele Escrivá, coadjutor la Roma al părintelui Mercuriano.

Bătrânul îl prezentă cu mare respect, în ciuda faptului că era cu vreo douăzeci de ani mai tânăr.

Un asistent *ad providentiam* trimis de superiorul general al Companiei, se gândi Ayala, detaşat de la Roma pentru a-i da sarcini în miez de noapte. Ce rost avea?

— Vă rog să luaţi loc! îl invită Escrivá, întinzând o mână mare şi vânjoasă.

Se aşezară pe cele două scaune rămase, faţă în faţă cu trimisul de la Roma, care împinse lampa spre centrul mesei. Aşezându-şi mâinile pe tăblie, Ayala îşi dădu seama cât de putredă era; n-ar fi fost de mirare dacă, în orice moment, s-ar fi sfărâmat ca cenuşa între degetele sale.

— Spuneţi-mi, părinte Ayala, zise trimisul, care sunt sarcinile dumneavoastră la şcoala de traducători?

Ayala ezită un moment, încercând să afle de ce acest lucru l-ar putea interesa.

— Predau câtorva, traduc manuscrise, modific alte traduceri…

— Şi în ce limbi lucraţi de obicei?

Traducătorul înclină capul, suspicios.

— Portugheză, toscană… latină şi greacă, desigur…

— Şi japoneză.

Ayala îl fixă cu privirea.

— Adevărul este că de ani buni nu am mai tradus din această limbă…

— Dar unii spun că nu aţi uitat limba aceasta. De fapt, continuaţi să scrieţi şi să citiţi; de preferinţă în chilia dumneavoastră, pentru a vă feri de curioşi, pentru a nu da eventuale explicaţii.

— Explicaţii ca aceasta, vreţi să spuneţi.

Tonul lui Ayala părea un pic sfidător, făcându-l pe bătrânul Aurteneche să tresară.

Trimisul zâmbi.

— Este adevărat că aţi făcut parte din prima misiune a lui Francisco Xavier în Japonia?

— Da.

— Asta a fost acum aproape treizeci de ani. Trebuia să fiţi foarte tânăr pe atunci.

— Aveam optsprezece ani când am ajuns la Malaca pentru a mă alătura expediţiei părintelui Xavier, confirmă Ayala, şi nouăsprezece când am debarcat la Kagoshima, ziua Adormirii Maicii Domnului din 1549.

— Un pământ virgin, încă neexplorat… De ce Francisco Xavier şi-ar fi dorit pe cineva atât de tânăr în misiunea sa? V-a explicat vreodată motivul?

— Părintele Xavier a cerut şcolii din Burgos să-i trimită un novice cu abilităţi în ale literelor… Şi dintr-un anumit motiv am fost ales. El era convins că simţurile sunt mai ascuţite şi cu atât este mai uşor

să înveţi, cu cât eşti mai tânăr, mai ales în probleme legate de limbi şi dialecte.

— Şi nu s-a înşelat, afirmă Escrivá, căci aţi creat primul dicţionar al limbii japoneze şi aţi stabilit primele reguli de gramatică.

— Eu şi părintele Da Silva, punctă Ayala, şi mai târziu, părintele Juan Fernández l-a corectat şi extins.

— Câţi ani aţi stat în misiune?

Omul interogat se lăsă pe spatele scaunului, distanţându-se de lumina care se juca pe chipul lui.

— Aproape douăzeci de ani. O viaţă, o umbră păru că îi tulbură vocea. În Japonia am fost hirotonit preot chiar de Xavier.

— Cu toate acestea, am înţeles că principala dumneavoastră misiune nu a fost să creştinaţi. Am dreptate?

Ayala îşi îndreptă privirea către Aurteneche:

— Îmi puteţi explica pentru ce este acest interogatoriu?

— Vă rog să răspundeţi la întrebările coadjutorului! îl rugă bătrânul.

Traducătorul îşi întoarse privirea spre înainte şi îşi întinse mâinile pe masă pentru a scăpa de tensiunea care îi încordase umerii. Răspunse în cele din urmă:

— Xavier şi apoi părintele Cosme de Torres, când i-a luat locul în fruntea misiunii, m-au însărcinat să-mi concentrez toate eforturile pentru a învăţa limba şi a-i cunoaşte pe acei oameni, pentru a scrie tot ce am aflat şi pentru a ajuta Compania să facă din ei nişte buni creştini. Aşa că, poate nu am umblat pe drumuri şi nici nu am predicat în sate, dar munca mea a fost una de creştinare.

— Evanghelizarea dintr-o bibliotecă este simplă, zâmbi părintele Escrivá. Să nu vă simţiţi jignit, vă rog! Tocmai acest lucru vă face atât de valoros în aceste momente.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Potrivit lui Luís Fróis, mai mult decât un preot, aţi fost un om de ştiinţă, cineva care a studiat în detaliu acel pământ nelegiuit. S-ar putea spune că în

Companie nu e nimeni care să-i înţeleagă mai bine decât dumneavoastră pe acei barbari.

— Nu sunt nişte barbari, îl contrazise Ayala. Nu mai mult decât suntem noi în ochii lor.

— Oricine nu trăieşte în credinţa lui Hristos, părinte Ayala, este un barbar.

Trimisul de la Roma căută ceva sub mantia lui.

— Şi dacă nu mă credeţi, citiţi această scrisoare.

Escrivá puse pe masă o foaie de hârtie pliată, pe care Ayala o luă cu o oarecare suspiciune. Era scrisă în toscană şi semnată de Francisco Cabral, şeful misiunii în Japonia:

> *Părintelui Everardo Mercuriano, General al Companiei lui Iisus prin Harul Domnului nostru, la Roma.*
>
> *1. Via. Prin Filipine.*
>
> *Din partea Vice-provincialului Japoniei.*
>
> *Ştiu bine că Părintele General nu participă la treburile interne ale fiecărei misiuni, de asemenea ştiu că, în câteva luni, părintele vizitator Alessandro Valignano trebuia să debarce pe aceste coaste, călătorind din partea dumneavoastră pentru a contribui cât mai mult la sfânta muncă de creştinare. Dar, având în vedere urgenţa lucrurilor care se întâmplă aici şi în speranţa că părintele Valignano nu are nimic împotrivă să mă îndrepte direct către dumneavoastră, trebuie să vă avertizez că pe fraţii din Companie îi pasc mari tragedii în aceste insule ale Demonului. Căci, deşi mulţi dintre fraţii mei vorbesc la Roma despre faptul că au văzut aici lucruri care onorează, lucruri minunate, adevărul este că aceşti oameni nu îl plac pe Dumnezeu şi dispreţuiesc Legea Lui şi aşa a fost de când Francisco Xavier a ajuns aici. Dar*

nici chiar el, care a fost gonit cu pietre şi care încă mai avea credinţă în acest popor care îl respinge pe Dumnezeu, nu a trebuit să se confrunte cu dezastrele tragice care ni se întâmplă acum.

Ar trebui să ştiţi că, pe X iulie, în casa pe care Institutul nostru o deţine în oraşul Osaka, fratele Luis Mendes a fost găsit mort şi o asemenea cruzime i-a fost făcută corpului său, încât cei din Companie nu l-au putut recunoaşte decât atunci când au văzut cine lipseşte. Acest lucru a provocat o mare întristare şi teamă în comunitate, dar în credinţa că nu s-ar putea întâmpla nimic mai rău, opt zile mai târziu, părintele Pomba din Osaka a fost găsit în aceeaşi situaţie, împreună cu asistentul său japonez.

Fără să ştim cine este vinovatul, ne-am dus la nobilii care conduc acel pământ din Osaka, în timp ce părintele Fróis a cerut medierea la Regele Nobunaga. Dar, după cum v-am spus, aceşti oameni au puţină consideraţie faţă de străini şi, deşi ne-am înţeles cu ei, nu au făcut nimic pentru a evita alte nenorociri. Cu toate acestea, în ziua Adormirii Maicii Domnului, când totul a fost aranjat pentru a comemora sosirea Cuvântului lui Hristos pe aceste meleaguri, părintele născut în Granada, Gonzalo Sánchez, a fost găsit mort în casa lui Tanabe, pe aceeaşi coastă, dar puţin mai încolo, spre est, iar modul în care a fost ucis era similar cu cel al nefericiţilor Mendes şi Pomba. Şi, deşi ambele locuri ale crimelor erau îndepărtate, cei care le-au văzut au spus că este opera aceloraşi mâini.

Văzând atunci neputinţa noastră, am cerut permisiunea nobililor din acele coaste să trimită paznici din Manila şi

Noua Spanie, dar regele Nobunaga a interzis oricărui străin înarmat să pună piciorul în Japonia. De aceea, văzând suferinţa la care suntem supuşi în aceste zile, vă rog să ne ajutaţi de la Roma şi să ne trimiteţi nu mai puţin de doi inchizitori care să fie însoţiţi de cineva care îi cunoaşte bine pe aceşti oameni şi care cunoaşte aceste meleaguri, iar părintele Fróis spune că nu ar exista nimeni mai potrivit pentru această lucrare decât Părintele Martín Ayala, care, în opinia sa, este cel mai capabil să supravieţuiască, cel care vorbeşte cel mai bine japoneza şi cel care este capabil să înţeleagă comportamentul acestor oameni. Poate că aceşti oameni care vor sosi, cu ajutorul Sfintei Providenţe, vor putea să înţeleagă aceste tragedii pe care poate le-au comis chiar nobilii japonezi făcând dreptate în conformitate cu legile lor.

Ayala ridică privirea din scrisoare, uimit oarecum de evenimentele relatate.

— Această scrisoare a fost trimisă de la Nagasaki acum şase luni, spuse Escrivá introducând-o înapoi în buzunar. A sosit la Roma acum două săptămâni. Desigur, nu ştim ce s-ar mai fi putut întâmpla în tot acest timp.

— Îi vor ajuta în legătură cu cererea lor? întrebă cu un ton grav Ayala.

— Părintele Cabral este un om bun, care se confruntă cu nişte probleme foarte grave, răspunse emisarul, fără îndoială că a cerut aceste lucruri cu multă înţelepciune, însă nu cunoaşte situaţia Companiei din Roma.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Situaţia noastră în Indiile de Est este delicată. Călugării, în special franciscanii şi dominicanii, fac presiuni asupra Papei pentru a le permite să predice

la Malaca, China şi Japonia. Se pare că nu sunt împăcaţi cu cele întâmplate în Indiile de Vest.

— Şi atunci? întrebă Ayala, care era, din nou, pus faţă în faţă cu mizeriile politice care se petreceau în interiorul Bisericii.

— Atunci nu putem arăta semne de slăbiciune în faţa Sfântului Părinte, spuse Escrivá, aplecându-se peste masă. Dacă la Roma s-ar afla astfel de veşti, mulţi ar concluziona că situaţia a scăpat de sub control. Da, ar trimite inchizitori, în special franciscani, care nu ar ezita să folosească această tragedie pentru a spune că activitatea Companiei a fost dezastruoasă. Am fi expulzaţi de acolo pentru a fi înlocuiţi de legiuni franciscane şi ştiţi bine că franciscanii nu trebuie să ajungă în Japonia. Însuşi Francisco Xavier a repetat-o în multe rânduri: acele pământuri nu pot fi creştinate aşa cum sunt creştinaţi indigenii. Ar distruge tot ceea ce au reuşit alţi oameni buni să realizeze.

Într-adevăr, se gândi Ayala, munca de atâtea decenii s-ar duce pe apa Sâmbetei. La fel cum iezuiţii ar pierde controlul asupra comerţului cu mătase dintre China şi Japonia.

— Vreţi să spuneţi că Superiorul General nu va răspunde chemării misiunii japoneze?

— Nu am spus asta. Ceea ce spun este că veţi pleca singur şi vor şti despre acest lucru doar cei din Companie. Veţi călători ca trimis personal al Superiorului General, cu o permisiune specială emisă de congregaţie şi sigilată de însuşi Mercuriano.

— Un astfel de document nu îmi va fi prea util acolo, nu îmi va deschide uşile niciunui castel sau palat.

— Dar cu el veţi avea o autoritate reală în faţa fraţilor din Companie şi o autoritate morală asupra barbarilor. Veţi fi emisarul trimis de la Roma şi asta ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru ca acei regişori să stea la picioarele dumneavoastră.

Ayala oftă. Viaţa aceea simplă şi retrasă pe care o dusese la mănăstire, care îi calmase amintirile, se

apropia de sfârşit; trebuia să îşi asume acest lucru la fel ca marinarul care vede furtuna venind din larg, ştiind că nu există niciun refugiu posibil. Mai rămăsese un ultim lucru de spus:

— Ştiţi că am fost expulzat din misiune?

Părintele Aurteneche îl privi cu coada ochiului, ascunzându-şi uimirea, în timp ce Escrivá negă din cap.

— Nu fiţi atât de dur cu dumneavoastră, părinte Ayala! Am înţeles că vi s-a propus să părăsiţi misiunea deoarece aţi fost unul dintre cei care au fost cel mai mult timp acolo şi aţi acceptat acest lucru cu multă înţelepciune. Cu aceeaşi înţelepciune cu care sper acum să acceptaţi să vă întoarceţi.

Şi astfel totul a fost uitat şi totul a fost iertat. Ayala dădu din cap liniştit.

— Foarte bine! spuse trimisul mulţumit. Veţi pleca în două săptămâni din Sevilla. Vă veţi alătura Flotei Indiilor, ruta castiliană vă va permite să ajungeţi pe acele meleaguri mult mai repede. Şi Dumnezeu să vă ajute şi să vă lumineze, căci stă în puterea dumneavoastră ca nimeni altcineva să nu mai moară pe acele insule nelegiuite.

Al II-lea an al Erei Eiroku[2], noaptea de O-Bon

Focurile au făcut cerul lui Mino să reverbereze ca în nici o altă noapte a anului. În fiecare templu, în fiecare locuinţă focul călăuzea paşii morţilor înapoi spre casă, iar aceştia vor rămâne acolo trei zile, până la apogeul O-Bon, moment în care vor începe drumul înapoi spre cealaltă lume, în noaptea de Okuribi.

Totuşi, focul care ardea în grădina lui Igarashi Bokuden nu era un foc primitor, deşi era sigur că musafirul va ajunge în curând.

Aştepta stând cu spatele la foc şi având întunericul pe faţă. Cu mâna stângă ţinea mâna fiului său de şapte ani, care se agăţa de degetele lui într-atât de tare, încât mai avea puţin şi îl rănea. Amândoi aşteptau în linişte, din moment ce totul

fusese deja spus. Îl pregătise pe băiat pentru acel moment încă de când începuse să înţeleagă ceea ce se întâmpla în jurul său.

Se auzi un mic ciocănit la uşa din lemn care dădea în grădină, balamalele scârţâiră şi o femeie care îşi ascundea chipul sub o pălărie *sugegasa*[3] a trecut pragul. Se înfăşurase într-o pelerină neagră şi paşii săi se auzeau precum toiagul unui călugăr.

Se opri în faţa tatălui şi a băiatului.

— Dragul meu discipol, ne întâlnim iarăşi, salută musafirul. De când nu ne-am mai văzut?

— Când se va încheia vara, se vor împlini treisprezece ani de când nu ne-am mai văzut, spuse Igarashi.

— Şi, spune-mi, tot mai crezi că merită preţul pe care l-ai plătit pentru a-ţi lăsa în urmă vechea ta viaţă?

Nu răspunse, doar îngenunche în faţa băiatului şi îşi puse mâinile pe umerii săi. Îl forţă să se uite la el:

— Nu vor exista cuvinte de rămas-bun între noi, deoarece din acest moment nu mai suntem tată şi fiu.

Băiatul aprobă. Strângea din dinţi şi lacrimile îi şiroiau pe obraz. Chipul tatălui rămase însă fără expresie; se uita fix în ochii fiului său, împiedicându-l să îşi lase capul în jos. În cele din urmă, cedând, îl îmbrăţişă pe micuţ, sprijinindu-şi o mână pe ceafa lui.

— Va veni ziua când ne vom întâlni din nou, îi şopti la ureche. De acum înainte, voi trăi în aşteptarea acelei zile, iar tu trebuie să faci la fel, Goichi, pentru că acela care merge cu dorul în piept este capabil să străbată văile iadului.

Îl îndepărtă de lângă el.

Femeia întinse mâna către băiat, care se întoarse încet spre ea. Se uită mai întâi la degetele lungi şi bătătorite; apoi la faţa celei care avea să fie familia lui începând din acea noapte. În cele din urmă, o luă de mână. Cu inima plină de frică şi tristeţe, tânjind după viaţa pe care o lăsa în urmă, plecă. Înainte de a trece pragul, se uită în spate pentru ultima dată.

Acolo, stătea încă în genunchi cel care fusese tatăl său, care dăduse din cap ca un ultim gest de despărţire. Atunci poarta se închise, despărţind vieţile lor pentru totdeauna.

Când se trezi singur, Igarashi izbucni în plâns, ţinând pumnii încleştaţi pe genunchi şi cu umerii tresăltând din cauza plânsului. Era copleşit de ceea ce făcuse cu puţin timp în urmă. Inspiră profund înainte de a se ridica şi se apropie de foc; îşi şterse ultimele lacrimi cu dosul palmei şi îşi menţinu privirea fixă la flăcări, până când focul nopţii îi uscă ochii şi sufletul. Abia atunci se simţi pregătit pentru ceea ce îi rămăsese de făcut.

Cu mai multă hotărâre decât simţea cu adevărat, se duse pe terasă, se descălţă şi se urcă pe platforma de lemn. Fără prea multe ezitări, împinse uşa într-o parte. Înăuntru, îngenuncheată pe tatami şi înfăşurată în *yukata*[41] fină pe care o purta în nopţile de vară, soţia lui îl aştepta. Faţa ei era liniştită, însă el ştia că apele limpezi sunt cele mai adânci. Spera doar că, odată cu trecerea timpului, soţia lui să îl poată ierta.

Yukata lui Hikaru foşni încet când se mişcă şi Igarashi o privi cu tristeţe în timp ce venea spre el. *Avea nevoie de alinarea ei,* îşi spuse el, în timp ce ea îşi scotea acul care îi ţinea părul. Coama îi căzu peste umeri.

Igarashi îşi deschise braţele, dornic să o îmbrăţişeze, să se piardă în aroma părului ei, dar ea îl înjunghie cu multă ură în piept şi, după ce retrase acul de păr, apăru o rană din care curgea sângele şi durerea neînţelegerii. Bărbatul se lăsă în voia neputinţei: îi dădu o palmă şi îi întoarse încheietura mâinii, forţând-o să arunce acul de păr. Hikaru, departe de a se ruşina, îi răspunse nu cu o palmă de amantă dispreţuită, ci lovindu-l cu pumnul în gât, lovitură care îl lăsă fără suflare. Apoi îşi puse degetul mare în rana care tocmai se deschisese în piept.

Igarashi căzu în genunchi, gata să leşine de durere, însă ea nu renunţă până când nu îl văzu cu

spatele întins pe podea. Atunci izbucni într-un plâns nervos, se aşeză deasupra soţului şi scoase cuţitul pe care îl ţinuse ascuns în haine. În timp ce Hikaru ridică *kaikenul* deasupra capului, el se gândi că merita să moară aşa şi că ea trebuia să aibă această satisfacţie. Cu toate acestea, ea nu înfipse cuţitul. Soţia lui ezită, zbătându-se între furie şi chin, iar în ultima clipă întoarse pumnalul către propriul gât.

— Nu! strigă Igarashi, întinzându-se la timp pentru a smulge pumnalul din mâna ei.

O trase şi o forţă să cadă lângă el. Şi rămase acolo, întinsă pe pieptul lui, plângând în hohote, iar lacrimile i se amestecau cu sângele de pe pieptul soţului său.

Mişcat de durerea lui Hikaru, nu reuşi decât să îi mângâie părul dezgolit, să îi şoptească vorbe de alinare şi să plângă lângă ea. În tot acest timp, fiica lor îi urmărea de pe scări şi plângea şi ea. Plângea pentru durerea părinţilor ei şi pentru pierderea fratelui.

— Capitolul 1 —
Între lumi

Umiditatea din Guadalquivir acoperea oraşul ca un giulgiu fin de apă, gata să se evapore cu primele raze de soare din acea dimineaţă a lunii martie. Încet, încet, Sevilla începea să se trezească şi odată cu prima suflare, se simţea pulsul ferm al oraşului care inunda străzile bogate. Ayala nu cunoscuse niciodată un oraş atât de plin de viaţă, atât de flămând de bani şi frumuseţe. Când îl contemplă, înţelese cât de decadent devenise iubitul său Toledo, cât de încurcat în dezbaterile şi certurile sale şi îşi dădu seama că viaţa continua chiar şi dincolo de hotare.

Se urcă pe Santa Marta imediat ce răsări soarele şi, după ce se instală în singura cabină de oaspeţi pe care o avea ambarcaţiunea, merse pe punte pentru a vedea cum nava părăseşte docul Aduana. Simţi o adiere de vânt care îi mângâie chipul şi îi scutură părul. Auzi glasurile marinarilor care se grăbeau să strângă echipamentul şi împingeau cu mâna stâlpii pentru a se îndepărta de port. Căpitanul dădu ordinul să se ridice ancora, iar Martín Ayala, aplecat pe o parte, privi cum Sevilla începea să se îndepărteze, din ce în ce mai mult, de malurile râului.

Din port se vedeau Torre del Oro, cu profilul său maur care se reflecta în canal; Casa de la Moneda, unde se aducea aurul şi argintul din Indii; – ultimul zid de apărare împotriva piraţilor englezi şi olandezi –, spirala Giralda, trufaşă şi mândră precum musulmanii care au ridicat-o. Spre tribord, însă, se vedea cel mai neplăcut punct al Sevilliei: cel al zidurilor impunătoare ale castelului San Jorge, sediul Sfântului Birou al Inchiziţiei.

Încetul cu încetul, nava se alătură traficului fluvial, îndepărtându-se de maluri pentru a căuta zonele cele mai adânci. Ayala privi cerul şi îşi încredinţă sufletul Celui Preaînalt. Lăsă în urmă bătrâna Europă pentru a se întoarce pe acele

meleaguri îndepărtate care aduseseră doar nenorociri. Se linişti la gândul că, cel puţin, cerul pe care îl privea va fi acelaşi oriunde va merge. Aşa cum era şi adevărul lui Dumnezeu – unic şi fără de scăpare – oriunde ai merge.

În timp ce navigau în aval, se alăturară şi alte bărci la cele care părăsiseră deja Sevilla şi se mai alăturară şi altele după gura Sanlúcar de Barrameda, până când Flota Indiilor, pe care marinarii o numeau „La Española", a fost completă pe mare. Coloana era atât de lungă, încât cele mai îndepărtate nave păreau să se ridice deasupra orizontului. De acolo, cu Africa aflată în largul mării, ridicară ultimul steag în bătaia vântului şi porniră înspre Insulele Canare.

Expediţia ajunse în La Gomera nouă zile mai târziu, de unde îşi procurară apă potabilă şi făcură provizii pentru câteva zile. Ieşind iarăşi pe mare, Ayala observă cu uşurare că stomacul său se obişnuise, în sfârşit, cu balansul permanent al ambarcaţiunii. Atunci decise să-şi reia studiile de limbă japoneză: pe birou şi în patul din cabină îşi împrăştie volume şi foi, şi putea fi auzit ore întregi mormăind într-o limbă ciudată. Marinarii care auzeau murmurul de la geamul cabinei credeau că preotul se ruga în latină sau greacă, dar căpitanul, care participase la slujbă înainte de îmbarcare, credea că aceasta trebuie să fie ebraică sau aramaică.

În orice caz, nimeni nu îndrăzni să-l întrebe nimic, nici când urca pe punte să ia o gură de aer, nici când lua cina cu căpitanul. Toţi aveau impresia că preotul era un om bun, însă de multe ori privirea ciudată îi întuneca faţa, ca şi cum asupra lui se abătea un destin nefericit.

După cea de-a douăzecea zi de când părăsiseră Insulele Canare, la mai puţin de o săptămână după ce ajunseră în Martínica, Juan Cortés, căpitanul, întrebă oaspetele despre motivul călătoriei sale. Discuţia se purtă în timpul unei cine cu peşte şi brânzeturi. Ayala răspunse, agitând calm paharul de vin: „Pentru a împlini voia Domnului nostru, ce alt

motiv ar putea avea cei ca noi?” şi acest subiect a fost închis pentru totdeauna.

Cu toate acestea, Ayala ştia că intenţiile nu erau atât de pioase cum lăsase să se înţeleagă, deoarece din momentul în care i se propusese această misiune, în interiorul său se redeschiseseră răni pe care le considera vindecate. Rămânea de văzut dacă ceea ce l-a motivat să călătorească peste ocean era mila faţă de fraţii lui, sau, cum se temea el, şansa de a afla răspunsurile la propriile întrebări. Întrebări pe care încercase să le încuie odată cu trecerea timpului.

Coborî la începutul lunii aprilie în Veracruz, pe coasta Atlanticului din Noua Spanie, unde se alătură unei expediţii de comercianţi genovezi care aveau permisiunea regelui pentru a face comerţ cu Filipine. Trebuia să ajungă în mai puţin de douăsprezece zile în portul din Acapulco, de pe coasta Pacificului, să se îmbarce pe galionul Manila care avea să plece spre Asia la mijlocul lunii, profitând de vânturile târzii purtate de musonul de iarnă.

Datorită vremii bune şi a drumului fără incidente, ajunseră în Acapulco în mai puţin de zece zile şi în acel port Ayala se reîntâlni cu acele tărâmuri îndepărtate la care se întorcea: acelaşi parfum picant plutea în aer ca în porturile din Osaka sau Nagasaki, iar sacii erau marcaţi cu aceleaşi simboluri pe care japonezii le foloseau pentru a indica greutatea baloturilor lor. Din unele bărci se descărcau cutii din hârtie din orez, umbrele şi oţel japonez – dar preotul ştia că acele săbii care urmau să fie fabricate nu aveau nicio valoare, acele săbii erau suveniruri pentru străini. Pentru o clipă a fost cuprins de un sentiment de nostalgie, până când a văzut cum de pe una dintre bărci coborau înşiruiţi sclavii înlănţuiri. Erau coreenii expulzaţi din ţara lor, japoneze cu faţa mică şi ochii înspăimântaţi, vândute de propriile familii pentru bordelurile din oraş. O tristeţe îi arse măruntaiele şi îl obligă să se uite în altă parte, asistând neputincios în faţa unui păcat care nu se

arăta a fi mai puţin crud din cauză că era atât de obişnuit.

Două zile mai târziu, el se îmbarcă pe galionul *Manila* care, în ciuda oricărei previziuni, se dovedi a nu fi o singură ambarcaţiune, ci o expediţie de cinci nave care navigau împreună către Filipine. Această nouă călătorie se dovedi a fi fără de sfârşit pentru Ayala, un om obişnuit să navigheze între cărţi şi documente, nu pe oceane. Ajunseră în portul din Manila după trei luni, făcând o oprire pe insula Guaján. La sosire, echipajul era euforic deoarece ştia că aceasta este destinaţia finală pentru ei, însă pentru Ayala aceasta nu era decât o altă oprire, mai lungă, de pe drum.

Martín Ayala ajunse, în sfârşit, în portul din Nagasaki pe 2 septembrie 1579, la opt luni de la întâlnirea sa din Toledo cu trimisul de la Roma şi la mai bine de un an după ce iezuiţii japonezi ceruseră ajutor. Nu ştia ce se mai întâmplase pe acele meleaguri, nu ştia nici măcar dacă mai era nevoie de el aici şi, pe măsură ce ambarcaţiunea avansa prin ceaţa de dimineaţă, printre clopotele portugheze zornăitoare şi bărcile japoneze de pescuit care se balansau pe plajă, se trezi rugându-se pentru ca toată călătoria lui să nu fi fost în zadar. El părea singurul care îşi dădea seama că este imposibil pentru un simplu traducător să repare tot răul făcut.

În timp ce marinarii trăgeau tachelajul pentru a apropia ambarcaţiunea de doc, docherii japonezi se apropiau de navă pentru a asigura pasarela pe care o întindeau deja de la tribord. Singurul pasager al navei, îmbrăcat într-o mantie neagră mişcată de bătaia vântului, stătea pe punte ca o statuie. Nu observa manevrele de acostare, ci privea admirativ prin portul Nagasaki: era abia un sat de pescari ultima dată când îl vizitase, iar acum oraşul prosperase sub îndrumarea iezuiţilor pentru a deveni principala legătură cu coloniile iberice din Macao şi Manila.

Nu mai puţin de treizeci de bărci erau ancorate în docurile unui port bine drenat, cu stâlpi lungi care le protejau de furtuni. Sute de oameni treceau prin dane, ce păreau să fie la fel de mulţi japonezi ca străini, se auzeau râsete şi voci în diferite limbi; fără îndoială că japoneza şi portugheza erau predominante, dar auzi şi fragmente de spaniolă, chineză şi coreeană. Toţi păreau să trăiască într-o armonie perfectă – preotul rămase uimit.

Ce putea să fie altceva decât o minune? Minunea nu se datora intervenţiei preoţilor creştini, ci se datora celei mai vechi religii cunoscute: comerţul…

— Părinte, se auzi o voce în spatele lui, vreţi să trimitem un mesaj să vină să vă ia? întrebă şeful de echipaj.

— Nu este necesar. De aici o pot vedea pe Nuestra Señora de la Asunción. Ea mă va ghida.

Se referea la biserica Asunción despre care se vorbea chiar şi în Castilia. Unii au descris-o drept Catedrala Nagasaki, în timp ce localnicii au numit-o, pur şi simplu, Misaki no Kyokai, „Biserica Capului", întrucât se ridicase la capătul limbii lungi de pământ, care acum era portul Nagasaki. Din acea poziţie, ridicată pe o mică stâncă ce privea direct spre mare, biserica îi întâmpina pe toţi navigatorii, amintindu-le că, pe cât de neobişnuit părea, se aflau pe teritoriu creştin.

Fericit să vadă că munca lui Xavier de atâţia ani prinsese contur, coborî de pe vas şi se ghidă în drumul său după crucea bisericii. Trecu prin labirintul de lemn format de dane, printre hamalii care scoteau marfa, printre pescarii care descărcau captura înainte de a o duce la piaţa de peşte şi printre tâmplarii care trăgeau bărcile din docuri pe uscat, cu burţile de lemn întoarse spre soarele dimineţii. O plută cu un miros amestecat de sare şi lemn umed îi dezmorţi simţurile şi picioarele, puţin amorţite după atâta balans pe mare.

De îndată ce ajunse pe dig, începu să-şi reîntâlnească vechile amintiri: casele joase de lemn cu panouri glisante, cursul liniştit al vieţii de pe

străzile cu pământ bătătorit, felinarele de hârtie, tarabele de *soba* de o parte şi de alta a drumului… O lume pe care credea că o lăsase în urmă, dar la care se întorcea acum cu un amestec de plăcere şi melancolie, descoperind cât de mult îi lipsise.

Îşi dădu însă seama că ceva se schimbase totuşi: copiii care se jucau pe stradă nu îl huiduiau, nimeni nu se ferea de el, nimeni nu îşi ferea privirea. O bătrână, care mătura în faţa grădinii sale, îşi împreună mâinile când îl văzu trecând şi înclină capul într-un salut. Instinctiv, Ayala se opri şi îi răspunse la salut; prima lui reverenţă de la întoarcerea sa, consideră că este potrivit ca salutul să fie înaintea unui locuitor umil din Nagasaki, nu înaintea unui samurai sau a unui mare domn. *Vremurile s-au schimbat,* îşi spuse iezuitul, bine măcar că se întâmplase în acel oraş unde părinţii creştini nu mai erau consideraţi nişte intruşi.

Continuă să meargă de-a lungul promenadei, până când drumul începu să urce dealul pe care era aşezată biserica Asunción. Pavaseră drumul cu pietre plate, precum trotuarele care duceau la templele din munţi şi, în timp ce biserica se vedea în spatele stâncii, descoperi că încă nu era terminată.

Se opri la intrare. Era o arcadă fără uşă, care dădea acces în moşie. În partea cealaltă, se afla o curte cu o fântână înconjurată de pini îndoiţi de bătaia vântului. În jurul acestei fântâni erau două mici clădiri auxiliare şi, în fundal, cu nimic în spatele ei decât cerul, era biserica în construcţie.

Structura construcţiei aducea a templu budist. Era ridicată pe o platformă de lemn unde se ajungea urcând pe o scară cu trepte mari, iar întreaga structură apărea înconjurată de o galerie deschisă, în stil japonez, astfel încât o transforma într-o terasă mare. Faţada din lemn avea uşi *shoji*[5] care, odată deschise, permiteau să treacă o cantitate mare de lumină.

Ansamblul, acoperit de un acoperiş de ardezie în două ape şi încoronat cu o cruce de fier forjat, părea să se mărească din ce în ce mai mult, deoarece

câteva şipci înfipte în pământ împungeau, arătând spre scheletul a două nave laterale.

Urcă treptele lustruite din lemn şi, înainte de a păşi pe platformă, se descălţă. Nu se descălţase niciodată la intrarea într-o biserică, însă aceasta era diferită de toate bisericile pe care le văzuse înainte.

Intră şi descoperi că interiorul era cufundat într-o tăcere capabilă să calmeze sufletul. *Era un loc bun pentru a-L sluji pe Dumnezeu,* îşi spuse, în timp ce privea în jurul camerei largi. Din cauza arhitecturii sale şi aromei de tămâie, ar fi putut fi confundat cu o capelă şintoistă, dacă nu ar fi fost altarul situat în partea de jos a naosului. Nu existau nici bănci, nici scaune; în schimb, podeaua era acoperită cu perne şi rogojini *goza,* fără îndoială pentru a permite enoriaşilor să participe la slujbă în genunchi. Nu văzuse niciodată o biserică având o amprentă puternic japoneză şi îi plăcea ceea ce vedea, iar acest lucru dezminţea tot ceea ce auzise de la actualul superior al misiunii, Francisco Cabral.

În timp ce se îndrepta spre absida care era în penumbră, observă că cineva se ruga în genunchi în faţa altarului. Era un om mic, atât de absorbit de rugăciune, încât nu observase prezenţa lui.

Ayala se aşeză în genunchi la distanţă de el, se închină în faţa altarului cu Hristos răstignit şi aşteptă să termine. Numai atunci când celălalt şi-a ridicat capul după ce şopti „Amin”, îşi permise să vorbească:

— Îmi pare rău că am intrat aşa! – îşi ceru scuze în portugheză, limba folosită în misiune atât de portughezi, cât şi de spanioli şi italieni.

Fără să tresară, capelanul se întoarse către persoana care îi vorbise şi văzu un bărbat îmbrăcat în haine negre, ca ale lui, dar cu o barbă groasă şi părul neîngrijit, care îi acoperea fruntea şi urechile. Părea că bătuse un drum foarte lung până să ajungă aici.

— Sunt părintele Martín Ayala, continuă după ce îi oferi interlocutorului un răgaz. Dacă nu mă înşel, aşteptaţi sosirea mea.

— Nu ne-a anunţat nimeni despre această vizită, reuşi să răspundă celălalt.

— Din cauza urgenţei situaţiei nu mi s-a părut oportun să trimit o telegramă de la Manila; am preferat să vin direct cu prima navă care a plecat spre aceste coaste.

— Desigur, mă scuzaţi pentru întâmpinarea mea stângace! spuse capelanul, care se apropie să-l îmbrăţişeze. Ne linişteşte că sunteţi, în sfârşit, aici. Sunt Gaspar Coello, coadjutor al părintelui Cabral. Bănuiesc că vreţi să vorbiţi cu el.

— Aş dori să vorbesc cu amândoi şi cu orice alţi fraţi din biserică. Vreau să-mi încep misiunea cât mai curând posibil.

— Aici locuim doar eu şi părintele Cabral şi alţi doi fraţi, care acum sunt plecaţi să viziteze castelul guvernatorului, Jinzaemon-sama, spuse Coello făcând gesturi pentru a-l urma prin una dintre uşile shoji de lângă altar. La Nagasaki suntem treizeci şi patru din congregaţia noastră, părinte Ayala, dar niciunul nu vă va putea ajuta. Evenimentele care v-au adus aici s-au întâmplat în cealaltă parte a mării interioare, pe insula centrală. Noi ştim puţin despre această nenorocire.

— Treizeci şi patru într-un singur oraş? întrebă fără să îşi ascundă surprinderea. Din câte ştiam în toată ţara ar trebui să fie puţin peste o sută de iezuiţi.

— Comunitatea Nagasaki a crescut foarte mult de când aţi plecat; trebuie să ne împărţim între acest templu, Biserica Tuturor Sfinţilor, Biserica Milostivirii, schitul Santa María del Monte, acum ocupat de părintele Mezquita, şi un mic spital, San Lázaro de Urakami, condus de părintele Roque Santos cu ajutor de la un medic local, maestrul Hasegawa.

— Patru temple şi un spital, numără Ayala, în timp ce se îndreptau pe holul luminat de razele filtrate prin pereţii despărţitori din hârtie de orez.

După părerea lui, erau în continuare mulţi preoţi. Câţi dintre ei se dedicau cu adevărat comunităţii şi câţi gestionau activitatea comercială profitabilă a portului? Dar preferă să păstreze pentru el aceste suspiciuni.

— Şi cum se face că o astfel de minune a fost săvârşită?

— După moartea părintelui Cosme de Torre, Omura-sama ne-a cedat satul Nagasaki şi lucrurile s-au schimbat mult.

— M-a întristat moartea părintelui Cosme de Torre, răspunse Ayala. Deşi ultimul meu loc a fost în Shima, ne-am întâlnit de mai multe ori în Firando[16] şi consider că a fost un om excepţional.

— Puţini preoţi ca el a avut Biserica Romei; a fost o mare pierdere, dar tenacitatea sa a dat rezultate. La zece ani după moartea sa, creştinismul în Japonia este mai puternic ca niciodată.

Ayala dădu din cap, dar ştia că alţii nu ar împărtăşi entuziasmul său. Nu în toate provinciile ţării copiii lui Dumnezeu erau sub protecţia unui *daimio* creştin ca Omura Sumitada; acest lucru fusese confirmat de evenimentele tragice care îl aduseseră înapoi. Evenimente pe care ambii preoţi le-au ignorat în mod deliberat, în aşteptarea întâlnirii cu viceprovincialul misiunii.

Întâlnirea a avut loc imediat, pentru că după ce îl conduse printr-o succesiune de coridoare şi prin bucătărie, unde doi asistenţi japonezi îl salutară discret, ajunseră într-o mică grădină interioară în care cineva cultivase plante şi legume aromate.

— Părintele Cabral lucrează în biroul său acum, îl informă ghidul în timp ce se plimbau prin galeria care înconjura grădina. Fără îndoială, va fi surprins de sosirea dumneavoastră, dar situaţia actuală nu ne permite să pierdem timpul.

Se opri lângă ceea ce ar fi trebuit să fie uşa biroului, dar înainte de a o deschide, îl sfătui:

— Vă rog să înţelegeţi că există multă durere şi responsabilitate care cade pe umerii săi, sper că îi veţi ierta lipsa de tact.

Şi fără să-i dea prea mult timp de gândire, deschise uşa.

De cealaltă parte se afla un bărbat cu aspect robust, chiar necioplit, care se apleca deasupra biroului de stejar, apăsând pe delicatul tatami din trestie. Deşi avea mâini de soldat, putea să facă să danseze cu uşurinţă o pană în mâna sa dreaptă. Auzind uşa deschizându-se, îşi întoarse capul acoperit cu un păr aspru şi alb.

— Părinte Cabral, avem veşti de la Roma, spuse Coello.

Viceprovincialul continuă să lucreze fără să-şi ridice privirea de la birou.

— În sfârşit! bolborosi el. Care sunt veştile?

— Mă tem că eu sunt vestea, părinte!

Cabral se opri din zgârierea pergamentului pentru a se uita la străinul care îi răspunse.

— Şi cine sunteţi dumneavoastră?

— Numele meu este Martín Ayala şi dumneavoastră aţi solicitat prezenţa mea în scrisoarea pe care aţi trimis-o părintelui general.

Preotul îl cercetă o clipă, ca cineva care cântăreşte gloaba ce tocmai a fost adusă la piaţă.

— Martín Ayala, desigur! repetă el, ridicându-se să-l salute.

Ayala nu-şi putu înfrâna un anumit dezgust când văzu că bărbatul purta sandale pe o rogojină tatami.

— Şi inchizitorii care trebuiau să vină cu dumneavoastră?

— Regret să vă informez că nu există astfel de inchizitori. Sunt singurul vizitator pe care l-a trimis congregaţia.

— Dumneavoastră? Dar, potrivit lui Fróis, sunteţi doar un traducător, spuse Cabral.

— Mai bine un singur om care vorbeşte limba decât doi care nu o vorbesc, nu credeţi?

Interlocutorul strâmbă din buze, având impresia că Roma nu lua în serios ceea ce se întâmpla, toată această situaţie provocându-i greaţă.

— Atunci spuneţi-mi, câte investigaţii aţi întreprins până acum?

— Ştiţi că niciuna, zise Ayala, dar preotul general a decis să-mi încredinţeze mie această problemă, chiar dacă preferinţele dumneavoastră sau chiar ale mele ar putea fi altele. Şi, în orice caz, îmi este foarte teamă că metodele unor anchetatori nu ar fi fost de folos, deoarece aici nu au nicio autoritate. Aceştia nu pot efectua interogatorii sau invoca acte în numele credinţei. Să nu uităm că pe aceste meleaguri suntem invitaţi, nu cuceritori.

— A făcut treabă bună mentorul dumneavoastră, sublinie Cabral, referindu-se la multiplele scrisori ale lui Francisco Xavier care descurajau orice încercare de ocupaţie a Coroanei Spaniole.

— Şi la ce altceva s-ar putea aştepta de la un om al lui Dumnezeu, decât să pledeze pentru pace? răspunse Ayala. Pe baza a ceea ce am putut observa în Nagasaki, se pare că nu am greşit.

— Voi, discipolii lui Xavier, aţi ţinut mereu cu acest popor, dar pe aceste insule nu există doar peisaje frumoase şi lux, ci şi moarte şi depravare, aşa cum veţi descoperi în curând.

Şi aşezând un pergament pe birou, făcu semn ca invitatul său să ia un scaun şi să se aşeze în faţa lui.

— Care sunt ultimele ştiri pe care le-aţi primit? V-au pus la curent cu situaţia actuală când aţi ajuns în Manila?

— Nimeni din Manila nu a pomenit nimic şi m-am abţinut să întreb, căci am fost instruit să conduc această operaţiune cu maximă discreţie. Ultimul lucru pe care îl ştiu este ceea ce aţi relatat în scrisoarea dumneavoastră. Speram că, pe parcursul călătoriei mele, nobilii din aceste meleaguri să îl prindă pe cel responsabil pentru cei patru morţi.

— Patru morţi? întrebă părintele Coello, care rămăsese în picioare în spatele său.

— Aşa este, trei fraţi ai companiei şi un asistent japonez, spuse Ayala. S-a agravat situaţia? întrebă el, întorcându-se acum către Francisco Cabral.

— De la trimiterea acestei scrisori, părinte Ayala, a trebuit să îngropăm încă şase fraţi, toţi ucişi într-un mod brutal. Nouă martiri care nu au făcut rău

acestor oameni şi care nu doreau altceva decât să le aducă mântuirea prin cuvântul lui Hristos.

— Încă şase morţi, murmură Ayala, dintr-odată conştient de amploarea acestei situaţii. Cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva?

— Acum înţelegeţi cu ce avem de-a face, spuse Cabral, sprijinindu-se pe scaun.

Văzând uimirea din ochii „investigatorului", o spuse cu o voce care trăda o satisfacţie nepotrivită.

— Patru era deja ceva groaznic – Ayala clătină din cap –, dar asta…

Era copleşit, atât de amploarea crimelor, cât şi de responsabilitatea crescândă care îi cădea pe umeri, căci trebuia să facă dreptate pentru zece suflete nevinovate.

— S-a aflat ceva? A fost vreun fel de anchetă a stăpânilor locali?

Coello stătea lângă el şi întinse sulul de hârtie pe care părintele Cabral îl pusese pe masă: era o hartă detaliată a insulelor, cu numele principalelor provincii şi oraşe ale acelei ţări cu graniţe schimbătoare.

— După cum prea bine ştiţi, începu micul preot, pe aceste meleaguri totul este mult prea complicat. Spre deosebire de ceea ce se întâmplă în China, curtea lui *mikado*[7] nu are nicio putere *de facto,* nu are judecători sau delegaţii în diferite provincii, deci este inutil să le cerem ajutorul. Iar *daimio,* fără o putere centrală care să îi controleze, au timp doar pentru certurile lor. Spre disperarea noastră, această nelegiuire s-a răspândit pe întreaga coastă – şi străbătu cu degetul de-a lungul coastei sudice a Honshū, marea insulă centrală a ţării. În Osaka, pe lângă fratele Mendes şi părintele Pomba şi asistentul său, ale căror morţi le cunoaşteţi deja, a trebuit să-l îngropăm pe fratele Cardim, anul trecut. În Tanabe, părintele Barreto a fost găsit mort, la doar două săptămâni după uciderea părintelui Gonzalo Sánchez. În Shima, fratele Nuño. În Hamamatsu, luna trecută, în martie, fratele Velasco Samper. Mai târziu, în aprilie, fraţii casei Odawara au fost nevoiţi

să-l îngroape pe părintele Guillermo de Coímbra. În sfârşit, în urmă cu doar o lună, părintele Lorenzo López, care conducea un mic spital de leproşi din Sakai, a fost găsit mort în dormitorul său.

— Îi ştiam pe mulţi dintre aceşti bărbaţi, a spus Ayala simţind o durere în piept, în special pe fratele Nuño, din Shima, cu care am petrecut câţiva ani în misiune.

Inspiră înainte de a continua.

— Nu văd motivele pentru care cineva ar fi capabil să comită atât de mult rău, dar nu vom putea să-i oprim fără ajutorul domnilor care guvernează aceste meleaguri.

— Crimele au avut loc pe domeniile controlate de diferite clanuri, aproape toţi fiind vasalii lui Oda sau Tokugawa – Coello arătă provinciile de coastă care mergeau de la Izumi la Sagami. Ambele familii ne-au asigurat de ajutorul lor, dar nimeni nu va ridica un deget pentru a preveni o nouă tragedie.

— Pentru ei suntem oaspeţi nedoriţi, murmură Cabral. Viaţa noastră nu are valoare.

— Este posibil ca unul dintre clanurile mai mici să poată fi responsabil?

— Nu cred, răspunse părintele Coello. Sunt interesaţi să ne aibă pe pământul lor, ştiu că şi comercianţii portughezi vor face comerţ numai acolo unde suntem stabiliţi, dar sunt reticenţi să se implice; consideră că este o problemă care afectează doar străinii.

— Nu o spun deschis, dar cred că este vorba de un conflict intern, că noi, cei care suntem numiţi *nanban*[8], ne ucidem unul pe altul, sublinie Cabral. Ne-au pus la nivelul acelor *bonzos*[9] ale diavolului.

— Unele case ale Companiei şi-au închis deja porţile, spuse coadjutorul. S-au mutat în Golful Owari, unde *daimio* din Omi, Akechi Mitsuhide, a oferit refugiu creştinilor. Intenţia noastră este ca, atunci când închidem casele, să ne asigurăm că navele nu vor ancora în porturile lor şi ceilalţi domni să decidă să investigheze ce s-a întâmplat în provinciile lor.

Ayala se uită înapoi pe hartă. Atacurile au avut loc pe întreaga coastă de sud. Deşi stăpânul din Omi şi-a menţinut protecţia, golful Owari nu putea să fie singurul refugiu pentru creştinii din regiune; ştia că fraţii săi nu îşi vor abandona mult timp comunităţile.

— Majoritatea crimelor au fost comise în teritoriile clanului Oda, observă traducătorul. Nobunaga simpatizează cu misiunea noastră. Cum de a renunţat?

— Oda Nobunaga este loial doar lui însuşi, interveni viceprovincialul. Este un tiran nemilos, pe care oamenii săi îl numesc „Regele Demonilor". Acest om este aproape să subjuge întreaga ţară şi reuşeşte pentru că nu are scrupule şi nici remuşcare în a se descotorosi de cei care nu îi mai folosesc. Nu m-ar mira să fi încetat să ne mai considere folositori şi să fie el cel care a dezlănţuit această atrocitate asupra noastră.

— Dacă Oda Nobunaga ar vrea să pună capăt creştinismului, nu ar acţiona aşa, spuse Ayala. În plus, Akechi Mitsuhide este vasalul lui Oda; el nu ne-ar oferi refugiu dacă asta ar fi împotriva voinţei domnului său.

— Aş spune că mâna pe care Akechi ne-o întinde este modul lui Oda de a încheia socotelile cu noi, observă Coello. Modul lui de a ne spune că nu ne mai putem aştepta la nimic de la el.

— Sau felul lui de a minţi, insistă Cabral. Ne oferă un ajutor pe faţă, în timp ce, pe la spate, ne zdrobeşte cu un pumn de fier. Oda ştie că un atac direct asupra Bisericii ar putea determina armatele Macao şi Noua Spanie să răsară în largul coastelor sale.

Ayala se abţinu să răspundă, dar se îndoia foarte mult de faptul că misiunea iezuită mai era atât de importantă pentru coroanele spaniole şi portugheze, care deja suportaseră suficiente cheltuieli pentru a ţine piraţii departe de Manila şi Macao.

— În orice caz, spuse Coello, primul loc unde trebuie să mergeţi este la Castelul Anotsu din Golful Owari. Akechi Mitsuhide este stăpânul domeniului

respectiv şi el trebuie să fie cel care vă va da permisiunea de a traversa prin punctele de trecere şi de a-i interoga pe supuşii lui Oda-sama.

Trimisul de la Roma dădu din cap, dar privirea lui era încă pierdută pe liniile cartografice, pe liniile şerpuitoare ale coastei Mării Interne. Sarcina i se părea fără sfârşit.

— Când pot pleca la Anotsu? întrebă el.

— Chiar astăzi vom trimite o telegramă prin care o să informăm despre sosirea dumneavoastră, răspunse Gaspar Coello. Oda a dat undă verde investigaţiei pe care urmează să o faceţi, iar clanul Akechi a fost avertizat că veţi investiga pe domeniile lor pe tot parcursul anului.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

— Poimâine se va şti în Anotsu că sunteţi deja în Nagasaki, răspunse superiorul misiunii. Veţi pleca atunci. În patru zile veţi fi pe teren şi veţi putea începe investigaţia. Între timp, odihniţi-vă şi rugaţi-vă pentru îndrumare din cer. Dumnezeu ştie că veţi avea nevoie de asta.

— Capitolul 2 —
Un vânt tăios

Martín Ayala debarcă în Anotsu, principalul port al golfului Owari, la trei zile după plecarea din Nagasaki. Călătoria a fost mai lungă decât se aştepta; au ocolit insula Kyushu de-a lungul coastei Pacificului, oprindu-se la Kochi, marea capitală a clanului Chosokabe de pe insula Shikoku, până când ajunseră, într-un final, la Owari.

Ar fi putut ajunge la destinaţie mult mai repede dacă ar fi fost de acord să folosească mica navă cu doi marinari, împodobită cu cruci şi tunuri ornamentale, pe care misiunea o folosea în vizitele diplomatice la marii *daimio.* Ayala refuză, deoarece ultimul lucru pe care şi-l dorea pentru sosirea sa era să stârnească zvonuri – principalul produs de comerţ în porturi, după mătase şi mirodenii. Dorea să fie cât mai discret posibil, aşa că decise să călătorească precum orice pelerin sau negustor local: folosind reţeaua de feriboturi care conecta principalele oraşe de coastă.

Astfel, petrecu ultima noapte dormind sub cerul liber, într-o barjă care transporta orez şi bumbac în beciuri şi pasageri pe punte. Înconjurat de familii, *bonzos* şi nişte *ronin*[10], prezenţa lui stârni curiozitate la început, dar când se adăposti într-un colţ şi se acoperi cu *sugegasa* deveni unul dintre ceilalţi.

Răsăritul îl prinse înfăşurat într-o pătură. Îşi întinse picioarele amorţite de umezeala de peste noapte şi se apropie de prova, unde se aflau toţi pasagerii care aşteptau să coboare pe poarta de debarcare. Ignoră privirile celor de pe margine şi urmări oraşul care se deschidea în faţa lui, îngrămădit de umbra castelului Anotsu. Acesta se înălţa sobru pe o coastă, iar de la acea înălţime se prăvălea, revărsându-se în mare, o grămadă pestriţă de case şi străduţe.

Castelului îi lipsea ciudata organizare şi caracterul multicultural al lui Nagasaki, dar nu era scutit de

prezenţa străinilor, aşa cum demonstra o jumătate de duzină de ambarcaţiuni portugheze ce erau ancorate la ultimul dig.

Chiar cu un portughez trebuia să se întâlnească în oraşul acela: Luis Almeida, un negustor care, aşa cum îi explicaseră iezuiţii din Nagasaki, se afla în regiune de mai bine de cincisprezece ani şi care devenise omul de încredere al clanului Akechi pentru orice problemă legată de relaţia cu străinii.

Aparent, activitatea comercială a lui Almeida era concentrată într-o casă mică, pe care o deţinea în scop comercial în acelaşi port, prin registrul căreia trebuia să treacă orice străin care dorea să-şi debarce marfa în Anotsu. Astfel, toate tranzacţiile cu comercianţii locali erau intermediate de Almeida, care, desigur, primea un comision. În schimb, fieful controla punctual tot traficul cu *nanbani* fără ca nicio marfa să scape de zeciuială şi astfel avea o capacitate de mediere incredibilă pentru a se înţelege perfect cu puternicii comercianţi portughezi.

Ayala debarcă printre ceilalţi pasageri şi merse pe docuri până găsi casa care îi fusese descrisă: un şopron mare sub care erau stivuite sute de baloturi marcate în portugheză şi japoneză. În faţă, ca şi cum ar fi fost o tejghea, erau înghesuite câteva mese în faţa cărora stăteau zeci de comercianţi, atât locali, cât şi străini. Ayala observă o scândură prinsă pe unul dintre pilonii care susţineau acoperişul: „Magazinul lui Amaru-san” – era scris în japoneză. Uimit îşi făcu loc prin mulţime spre una dintre mese.

Aici se afla un funcţionar japonez care nota pe un pergament toată marfa pe care o declarau cei care ajungeau în port.

— Mă scuzaţi! îl opri preotul. Almeida-san?

Funcţionarul se opri din scris şi, scuzându-se faţă de cel care era la coadă, îl întrebă pe Ayala:

— *Você kirishitan bateren*[III]*?,* încurcând limba portugheză cu cea japoneză.

— Aşa este, răspunse Ayala.

— Aşteptaţi aici… Aici! indică interlocutorul său, într-o japoneză lentă, în timp ce îi arătă o bancă aflată mai departe de mese.

Ayala urmă instrucţiunile şi îi observă pe cei strânşi acolo; câţiva comercianţi portughezi se amestecau cu comercianţi şi mesageri trimişi de la feudele fără ieşire la mare, probabil intermediari, cu misiunea de a vinde străinilor aurul extras din regiunile montane Kai sau mătasea produsă pe câmpiile din Kanto.

Aşteptarea se prelungi, însă Ayala îşi aminti că pentru a face faţă birocraţiei greoaie a domnilor feudali, trebuia să ai multă răbdare. Se consolă cu faptul că putea să aştepte sub umbra umedă a şopronului. Afară, comerţul din port continua sub un soare tot mai arzător.

— Părinte Ayala! îl salută o voce după un timp, trezindu-l din visare. O scrisoare din Nagasaki ne-a anunţat de sosirea dumneavoastră acum câteva zile.

Iezuitul se ridică în picioare şi îl urmări pe noul venit în timp ce acesta îi sărută mâna dreaptă. Era îmbrăcat în haine europene, dar peste ele era acoperit cu un *haori*[12] de mătase; părul şi unghiile îi erau îngrijite, mult mai mult decât se obişnuia printre străini şi îşi lăsase o mustaţă fină care se întindea până în colţul gurii. Toate acestea arătau că bunul Almeida învăţase să respecte obiceiurile japoneze.

Un bărbat viclean, concluzionă Ayala, care surprinse privirea admirativă pe care i-o oferi portughezul când a ridicat capul.

— Mă scuzaţi că trebuie să vă întrerup din treburile dumneavoastră, cavalere Almeida, dar ştiţi că problema pentru care am venit nu suferă amânare.

— Nimeni nu uită că, mai presus de toate, suntem aici să predicăm Cuvântul lui Dumnezeu, răspunse negustorul cu voioşie. Veniţi cu mine, vă rog, am pregătit un palanchin care să ne ducă la palat. Akechi-sama se află în Sakamoto, ca de obicei, dar

karo[13] al clanului, stăpânul Naomasa Sorin, ne va primi în audienţă.

Ayala dădu din cap, amintindu-şi disconfortul îngust al acelor cabine.

— Nu am putea doar să mergem pe jos? întrebă. Am văzut că nu este aşa departe castelul.

— Mă tem că nu ar fi potrivit să ajungem pe jos, părinte! Sunt nişte reguli pe care trebuie să le păstrăm.

Părintele acceptă resemnat, în timp ce Almeida îl conducea spre ieşire. Un angajat deschise o uşă din spate, care dădea într-o alee de unde venea un iz de gudron şi peşte. Acolo, lângă un palanchin negru lăcuit, îi aşteptau doi bărbaţi îmbrăcaţi în chimonouri fine şi în picioarele goale. Înainte de a-şi lega o panglică albă pe frunte şi de a ridica jaluzeaua care permitea accesul în cabină, făcură o plecăciune în faţa clienţilor.

Se aşezară şi Ayala simţi cum palanchinul se balansă la ridicare. Părea singura modalitate de a călători, parcă era purtat de valurile mării dintr-o parte în alta.

— Veştile sunt atât de rele pe cât se zvoneşte? întrebă liniştit Luis Almeida.

Ayala, care închise ochii pentru a atenua ameţelile, îşi îndreptă privirea ascuţită spre interlocutor:

— Şi ce se zvoneşte?

— Se spune că mai mulţi iezuiţi au fost omorâţi de-a lungul coastei. Numărul creşte pe măsură ce vestea circulă din gură în gură; se zvoneşte că sunt cel puţin zece oameni ai lui Dumnezeu omorâţi, spuse comerciantul şi se închină, apoi adăugă: Dumnezeu să-i ierte!

— Cine răspândeşte aceste zvonuri?

— Japonezi, portughezi… Toată lumea vorbeşte. Închiderea caselor Companiei din Osaka şi Tanabe nu face decât să amplifice bârfele.

— Văd că sunteţi la curent cu toate bârfele, fie ele false sau adevărate, observă Ayala.

— Nu mă înţelegeţi greşit. Nu sunt indiscret. Să ştiu ce se întâmplă este esenţial pentru funcţionarea afacerii mele, se apără Almeida, scuzându-se cu o plecăciune care arăta cât de mult se abţinea de la anumite gesturi.

— Presupun că nenorocirea fraţilor mei nu va fi atât de nefastă pentru negustorii din Anotsu.

— La ce vă referiţi? întrebă Almeida.

— Cei din Companie s-au stabilit pe terenurile oferite de Akechi-sama. Dacă misiunea va reuşi aici, golful Owari va deveni parte a traseului oficial al comercianţilor portughezi. Ştiţi deja că tratatul *nao de trato*[14] aşa prevede.

— Nu s-ar bucura nimeni în faţa unei astfel de nenorociri, părinte, răspunse interlocutorul său vizibil deranjat. O asemenea nenorocire nu poate aduce decât tristeţe şi regret. Şi nu mă refer doar la situaţia mea, este o nenorocire pentru orice locuitor al acestor coaste, creştin sau japonez.

— Mă scuzaţi dacă v-am jignit! răspunse Ayala, văzând că observaţiile sale îl deranjau pe acest comerciant. Nu am spus că cineva s-ar bucura; pur şi simplu, viaţa îşi urmează cursul.

Cuvintele lui nu fuseseră întâmplătoare, el dorea să observe reacţia gazdei sale. Apoi, ca şi când problema nu mai avea nevoie de alte lămuriri, ridică jaluzeaua şi privi pierdut afară.

Merseră pe o stradă comercială plină de magazine şi tarabe care arătau exuberanţa pe care o vedeai doar în porturile maritime. Clientela se învârtea în jurul tarabelor unde se tăia pânza la kilogram, ţăranii vindeau surplusul din livezile lor, iar bucătarii ambulanţi amestecau mâncarea, astfel încât aroma să trezească apetitul mulţimii. O bătrână, aşezată pe o pătură, îşi aranjase păpuşile din paie şi zdrenţe şi a ridicat capul când palanchinul trecu pe lângă ea. Nu a fost singura care a ridicat privirea încercând să observe cine se afla în spatele acelor jaluzele din bambus. Vreo concubină? Vreun trimis din Gifu?

Mulţimea şi magazinele rămaseră în urmă şi traversară cartierul rezidenţial care înconjura

zidurile castelului. Acolo lucrurile stăteau altfel; casele aveau grădini mici despărţite de stradă prin pereţi albi şi palisade din lemn, iar unii dintre locuitorii de aici urmăreau trecerea timpului de pe terasele lor sub acoperişul de hârtie care filtra razele soarelui din luna septembrie.

— Trebuie să fiţi precaut! îl avertiză brusc Almeida, întrerupându-l din admiraţie.

— Mulţumesc, nu sunteţi primul care îmi dă acest sfat.

Vocea lui fu mai tăioasă decât intenţionase.

— Sper să mă înţelegeţi: un inchizitor ca dumneavoastră este obişnuit să afişeze o anumită autoritate, să fie incisiv în întrebările pe care le pune – şi aici se strecură un oarecare reproş pentru conversaţia de mai devreme – însă aceşti oameni nu recunosc decât autoritatea stăpânului lor, a împăratului şi a lui Oda Nobunaga.

Ayala dădu din cap, întrebându-se câte lucruri înţeleseră greşit despre el.

— Voi şti cum să mă comport, îi răspunse.

— Eu vă voi însoţi peste tot, voi fi translatorul dumneavoastră. Ştiu cum să mă comport cu aceşti oameni.

— Sigur! a aprobat el. Sunt pe mâini bune.

Palanchinul trecea deja pe sub primul portic: o uşă flancată de două coloane groase care se asemănau cu dragoni răsuciţi pe ele. De cealaltă parte se întindea Castelul Anotsu, cu inelele sale succesive, fortificate, ce urcau pe fâşia de pământ care înainta în mare, cu impunătorul turn al tributului. Aceasta era reşedinţa de vară a lui Akechi Mitsuhide, în umbra căruia au prosperat domeniile Sakamoto şi Anotsu; rămânea de văzut dacă şi creştinismul.

★

Naomasa Sorin, cel mai vechi consilier din serviciul lui Akechi-sama, străbătea coridoarele cu o grabă care îi nega vârsta, înaintea sa mergea asistentul lui, care se grăbea să îi deschidă uşile,

stând mereu cu capul înclinat, având grijă să aibă capul mereu sub cel al bătrânului *karo.* La câţiva paşi în urma lui venea Watanabe Gennosuke, căpitanul gărzii castelului, un om rău şi cu un temperament aprig.

Naomasa era o amintire a unei epoci trecute: vasal al clanului Kajikawa, străvechi stăpân al Anotsu, karma lui a fost pe cale să se schimbe când castelul a căzut sub dominaţia de neoprit a lui Oda Nobunaga. Dar Regele Demonilor a trebuit să-şi continue campania fără sfârşit şi a decis să păstreze pe unul dintre cei mai buni generali ai săi: Akechi Mitsuhide, care a devenit astfel *daimioul* unui fief cu peste o sută douăzeci de mii de *koku*[15]. Pe vremea aceea, bătrânul Naomasa, mai mult funcţionar decât războinic, nu avea tăria de caracter pentru a se întâlni sau a-l urma pe stăpânul său de cealaltă parte a râului Sanzu. Dar această slăbiciune sfârşi prin a fi o binecuvântare, pentru că Akechi, ştiind că în fief bătrânul era cunoscut ca fiind un om drept şi considerând că cine nu a avut curajul să-şi urmeze stăpânul până la moarte nu ar avea curaj nici să înjunghie sau să trădeze pe altcineva, a decis că ar fi util să-l păstreze în slujba sa şi să continue să facă acele sarcini administrative pe care le cunoştea atât de bine. Printre acele sarcini se număra şi negocierea cu *goshi*[16] atât de aprigi în luptă şi atât de anarhici în loialităţile lor; cel puţin din perspectiva unui samurai de curte, precum Akechi Mitsuhide.

Acea favoare, care i se acordă pe neaşteptate, îl făcuse pe Naomasa cel mai credincios vasal al lui Mitsuhide, pe care îl slujea cu devotamentul arătat doar de cei convertiţi. Şi, în timp ce traversa unul dintre pavilioanele ataşate turnului tributului, nu părea ruşinat că toţi cei de acolo ştiau că, în aceeaşi fortăreaţă, el slujise anterior altui stăpân. Sau poate tocmai din cauză că toată lumea o ştia şi încă se înclina în faţa lui, se simţea mai puternic ca niciodată.

Însă în acea dimineaţă trebuia să se ocupe de o chestiune pe care cu uşurinţă ar fi delegat-o altcuiva. Proasta dispoziţie i se vedea în gesturile repezite sau în mârâitul cu care îi saluta pe funcţionarii cu care se întâlnea. Se îndrepta spre cea mai mică sală de primire din castel, destinată primirii comercianţilor şi emisarilor domnilor feudali de rang foarte mic. Era neobişnuit ca Naomasa să acorde audienţă într-un astfel de loc, dar preferă să folosească această încăpere decât să primească vizitatorul într-una dintre camerele mai frumoase. Poate că în Gifu şi Kyoto li se permitea acelor ciori să calce pe covoarele de mătase, dar atât timp cât el era castilianul din Anotsu, nu vor primi mai multă atenţie decât un şef de sat care vine să ceară reducere din zeciuială.

Slujitorii, surprinşi să-l vadă pe primul consilier în acea parte a castelului, se aşezară deoparte şi îngenunchează în calea lor, în timp ce paznicii, având în vedere scurta procesiune, se ridicară şi îşi apropiară *yari*[17] de corp. În continuare, cu multă grijă, merseră de-a lungul unor coridoare nesfârşite, mult mai înguste decât coridoarele strălucitoare ale turnului tributului, până când valetul îngenunche în faţa uneia dintre uşile glisante. Aşteptă până când Naomasa îi făcu un semn din cap. Atunci ridică panoul şi spuse:

— Excelenţa Sa, *kunikaro* Naomasa Sorin şi căpitanul Gărzii, Lordul Watanabe Gennosuke!

Uşa se deschise complet şi Naomasa avansă pe platforma care prezida camera. Îşi scoase sabia lungă, o aşeză în dreapta sa şi îngenunche pe perna din centrul platformei. Căpitanul Watanabe îl urmă, aşezându-se la stânga sa. Numai după ce se aşezară, *karo* se uită la musafiri.

În faţa lui îl văzu pe negustorul Amaru, un rău necesar pentru a duce la bun sfârşit planurile stăpânului său. Naomasa abia tolera prezenţa acelui străin, care bâlbâia ca o maimuţă limba oamenilor. Comerciantul înclină capul până atinse podeaua, în mod corespunzător, fără să ridice ochii până când nu

i se adresa. Lângă el, aştepta corbul, înfăşurat în hainele acelea negre, pe care obişnuia să le poarte indiferent de vreme. Îşi ţinea capul sus şi numai când privirile lor se întâlniră, el înclină capul în semn de salut. *Cel puţin acesta nu mirosea ca bestiile câmpului,* îşi spuse consilierul înainte de a-şi întoarce atenţia asupra comerciantului:

— Vorbiţi, domnule Amaru! Care este motivul acestei audienţe?

— Vă mulţumim că ne-aţi onorat cu atenţia dumneavoastră, stăpâne *karo!* spuse Almeida, repetând parcă o formulă memorată. Acum câteva zile am anunţat sosirea unui bărbat de la Roma. Acesta doreşte permisiunea lui Akechi-sama pentru a investiga moartea călugărilor străini.

— Da, sunt la curent, confirmă Naomasa. Are scrisorile care dovedesc această solicitare?

Almeida spuse către preot:

— Părinte, ei ne solicită documente care să ateste autoritatea dumneavoastră.

Ayala dădu din cap şi îi înmână două scrisori: prima, scrisă în portugheză şi semnată de Everardo Mercuriano, pecetluită cu soarele arzător al Societăţii lui Iisus. Cea de-a doua, scrisă în stilul curţii japoneze, fusese primită în Nagasaki şi purta sigiliul personal al lui Oda Nobunaga.

Almeida se apropie de platformă cu ochii coborâţi şi oferi ambele scrisori, ridicându-le deasupra capului. Valetul, care până atunci rămăsese nevăzut lângă uşă, se grăbi să le ridice şi să i le ofere lui Naomasa. El a ignorat complet scrisoarea de la Roma şi s-a prefăcut că citeşte cu atenţie misiva de la Gifu, deşi ştia perfect conţinutul acesteia.

— Nu încetează să mă uimească influenţa pe care o au aceste ciori la curtea din Gifu, mărturisi el, adresându-se căpitanului. Nu puţini spun că l-au vrăjit pe domnul Oda cu farmecele lor.

Samuraiul citi în diagonală scrisoarea pe care bătrânul i-o arătă şi spuse, gesticulând peiorativ:

— Nu vă faceţi griji! Este cunoscut faptul că îi folosesc pentru a reduce influenţa budiştilor shingon

şi ikko[18] în rândul plebei superstiţioase.

Naomasa se întoarse iarăşi către Almeida:

— Întrebaţi-l cum intenţionează să-şi desfăşoare ancheta! Negustorul dădu din cap şi repetă întrebarea în portugheză.

— Vă rog să îi spuneţi că intenţia mea este să vizitez casele fraţilor mei, în care s-au produs crimele, să traversez aceste meleaguri şi să întreb localnicii… Nu ştiu altă modalitate de a descoperi adevărul.

— Se uită şi întreabă, domnia voastră, atât face acest om, traduse Almeida. Nu vă faceţi griji, abia dacă se descurcă să ajungă în oraş.

— Voi decide eu ce trebuie să mă preocupe! spuse tăios Naomasa. Întrebaţi dacă cineva dintre ai lui are suspecţi.

Almeida confirmă şi, fără să ridice privirea, traduse.

— Suspiciunile sunt inevitabile, răspunse Ayala cu un calm controlat, dar poziţia Societăţii lui Iisus va fi cea care va conduce ancheta mea. Eu voi decide cine sunt suspecţii sau chiar vinovăţii şi îl vom anunţa direct pe domnul Oda. Nu sunt obligat să vă dau explicaţii suplimentare.

Comerciantul aruncă o privire nervoasă iezuitului şi ezită înainte de a traduce, deoarece acele cuvinte erau lipsite de respect:

— Barbarii străini nu ştiu nimic, Excelenţa Voastră! Nu-şi imaginează cine le poate face rău, traduse el în cele din urmă.

Watanabe, încruntat, se aplecă spre primul consilier:

— Cu siguranţă au suspiciunile lor, faptul că nu ni le împărtăşesc înseamnă că nu au încredere în noi.

— Îi credeţi prea deştepţi pe aceşti barbari, căpitane! zâmbi Naomasa.

— Poate că nu sunt atât de inteligenţi, însă până şi un câine fără stăpân învaţă să nu aibă încredere.

— Nu contează în cine se încred, trebuie să le oferim un mediu sigur pentru a investiga, fără să le fie frică de consecinţe, spuse consilierul. Dar nu-i

putem permite să rătăcească în voia lui între Ise şi Owari; printre altele, riscăm să-i fie tăiat gâtul pe orice drum. Nu vreau ca Gifu să ne învinovăţească pentru o astfel de întâmplare.

— Aveţi dreptate! concluzionă Watanabe. Poate unul dintre samuraii noştri ar trebui să-l însoţească pe post de *yojimbo*[19].

Karo sprijini evantaiul de bărbie cu un gest afirmativ.

— Nimeni valoros, cineva de care ne putem lipsi. Asta ar fi suficient pentru a ne justifica în caz că s-ar întâmpla ceva. Vă gândiţi la cineva anume?

Căpitanul se sprijini pe mânerul din stânga lui. Rama de lemn trosni sub greutatea sa.

— Există un *goshi* care şi-a servit stăpânul bine în misiunile anterioare. Este un vechi vasal al clanului, numele lui este… – Watanabe se încruntă încercând să-şi amintească numele – Kudō, parcă aşa îmi amintesc. Averea sa este de aproape optzeci de *koku* şi de ceva timp ar fi trebuit să fie tratat mai bine. Putem condiţiona creşterea rangului său contra acestui serviciu.

— Nu sunt sigur! cântări Naomasa. Deşi nu este un samurai de castel, din ceea ce spuneţi pare un războinic competent. Nu vreau să îndepărtez din fief un astfel de om.

— Are copii şi mai mulţi ţărani decât războinici, căci niciunul nu a fost trimis să se antreneze la castel. I se va ordona să numească pe unul dintre ei pentru a însoţi cioara.

— Bine atunci! Rămâne stabilit.

Apoi către Almeida:

— Spuneţi-i acestui om că poimâine, înainte să se încheie ora iepurelui[20], trebuie să vină în faţa peretelui exterior. Acolo se va întâlni cu un samurai care îl va însoţi în orice moment.

Negustorul dădu din cap şi îi transmise instrucţiunile lui Ayala, care nu îşi arătă dezamăgirea faţă de cele spuse nici atunci când auzi pentru prima dată în japoneză şi nici atunci când Almeida traduse în portugheză.

La sfârşit, *karo* îi dădu un ordin oficial de trecere care să-i permită să treacă prin oricare dintre cabinele de taxare ce punctau ruta Tokaido[21] şi drumurile interioare ale provinciei. Vizitatorii le mulţumiră pentru atenţia acordată făcând o plecăciune şi părăsiră sala conduşi de un asistent.

Primul consilier aşteptă până când nu se mai auziră paşi pe coridor şi abia atunci se întoarse către căpitanul care se pregătea să părăsească, deja, camera:

— Am fi nebuni dacă am permite acelui om să se amestece în treburile noastre, după bunul lui plac, spuse el fără să-şi îndepărteze privirea de uşa *shoji* care se închisese în spatele străinilor.

— Chiar dumneavoastră aţi spus că nu este vorba despre nişte oameni foarte deştepţi.

— Chiar şi aşa, nu putem risca. Există secrete care te pot lovi ca fulgerul într-o noapte senină.

— Ce vă propuneţi atunci? Ştiţi bine că acest bărbat este protejat de curtea din Gifu.

Naomasa se uită la căpitan.

— Cineva trebuie să-l urmeze îndeaproape, cineva discret, capabil să anticipeze acţiunile acestei ciori. Trebuie să ştim ce urmează să afle chiar înainte de a afla el însuşi.

— Spionii domnului nostru sunt cu el în Sakamoto, voi cere să ne fie trimis unul.

— Nu, ei vor trimite pe cineva de la Iga.

— Bărbaţii lui Iga sunt cei mai buni pentru o astfel de sarcină.

— Nu, negă iarăşi *karo,* ca şi cum îi venise o altă idee. Cel mai bun este mult mai aproape.

Watanabe se încruntă gândindu-se, până când înţelese la ce se gândea consilierul:

— Dacă vă gândiţi la cine cred eu, vă avertizez că Igarashi Bokuden nu este un om al clanului. El a fost un vasal al celor din clanul Kajikawa.

— Ne-a servit bine după ce Oda-sama a învins clanul Kajikawa şi a predat provincia domnului nostru.

— Dacă a făcut-o, a fost să se asigure că domnul Akechi va respecta privilegiile familiei sale, spuse Watanabe Gennosuke. Consideraţi că datoria este mai mult decât plătită.

— Şi de ce ar trebui să fac asta? Nu cumva fiica sa continuă să locuiască lângă *honmaru*[22], căsătorită cu un samurai al domnului nostru?

Căpitanul, care stătea aşezat cu picioarele încrucişate pe pernă, se aplecă pentru a putea sublinia mai mult:

— Chiar dacă Igarashi Bokuden ar fi dispus să ne servească, ceea ce mă îndoiesc, cum intenţionaţi să-l găsiţi? A dispărut cu ani în urmă, doar cei mai în vârstă îşi amintesc de el, iar la vremea respectivă se spunea că şi-a ras capul şi s-a retras la Muntele Kasatori, ca un pustnic. Cel mai probabil oasele lui putrezesc într-o peşteră.

— Îl cunosc pe acel bărbat din zilele în care amândoi am servit clanului Kajikawa. Nu este mort, credeţi-mă! Voi şti să-l găsesc.

Watanabe deschise gura, dar, orice obiecţie nouă ar fi avut, aceasta muri din faşă. Evident că nu l-ar fi putut convinge pe primul consilier.

— Bine, este decizia dumneavoastră! se răsti el. Voi trimite urmăritori, dar nu voi detaşa foarte mulţi oameni în căutare de fantome.

— Nu va fi necesar, spuse Naomasa Sorin. Ştiu cine poate să-l găsească.

Kenjirō rezemă sapa în picioare şi îşi şterse fruntea. Deşi era devreme, soarele îi ardea spatele şi pământul emana o căldură umedă. Nu adia nici cea mai mică briză care să mişte spicele de orez, dar nu era timp de odihnă: peste câteva săptămâni aveau să înceapă să recolteze tulpinile de orez, iar până atunci solul trebuia să fie complet uscat şi asta impunea să se scurgă şanţurile pentru a goli câmpurile cu orez, care fuseseră inundate în primăvară şi vară.

Se uită într-o parte la bărbaţii care lucrau alături de el, fără a opri mişcarea surdă a sapei. Erau

puternici şi, în mai multe rânduri, îl auzise pe tatăl său lăudând tenacitatea lor, pe când unii *goshi* se plângeau de lenea ţăranilor: „Ai mei sunt sinceri şi harnici”, asigura Kudō Masashige, „ei doar au nevoie de un şef bun care să îi direcţioneze”.

Cei mai mulţi dintre aceşti bărbaţi trăiseră toată viaţa în familia lui, nu numai pe câmpul cultivat, ci şi pe cel de luptă, întrucât îi însoţise ca *ashigaru,* ţinând bastoane şi secere împotriva suliţelor şi săbiilor. „Ştiţi de ce îi lipseşte un ochi bătrânului Daigoro?” i-a întrebat Masashige pe copii când erau mici, iar copiii au clătinat din cap că nu, oarecum neliniştiţi. „Pentru că o săgeată a clanului Kajikawa i l-a scos în timp ce încerca să se îndepărteze de Kiso.” Atunci Kenjirō şi fratele său s-au uitat la bătrân şi mai intimidaţi. „Şi ştiţi de ce nu vorbeşte niciodată?”, a insistat tatăl său şi ei negară din nou. „Pentru că o altă săgeată i-a smuls vocea. Aceeaşi care l-a omorât pe fiul său. Deci a dat pentru stăpânul nostru mai mult decât mulţi samurai; să nu uitaţi niciodată să vă respectaţi stăpânul.”

Şi acolo, împreună cu toţi ceilalţi, cu picioarele goale şi cufundate în pământ, tânărul Kudō Kenjirō împingea sapa, forţându-se să ţină pasul cu acei oameni pe care învăţase să îi respecte.

— Kenjiiiii! îl strigă de la distanţă.

Vocea ascuţită a micuţei Fumiko era inconfundabilă, aşa că o ignoră şi continuă să sape.

— Frate! insistă fata. Vino repede, tata vrea să ne vadă pe toţi.

Nedumerit, aruncă sapa peste umăr şi o căută pe sora lui, mijind ochii. Fumiko flutură o mână de pe deal, cu vedere la câmpul de orez. În spatele ei se vedea casa familiei. Lângă el, bărbaţii continuată să lucreze, conştienţi că problema nu îi privea pe ei.

Nu i se păru potrivit să ridice vocea pentru a-i răspunde, aşa că fu nevoit să abandoneze munca şi să meargă până la marginea câmpului. Puse sapa lângă butoiul de apă şi începu să urce panta; de îndată ce se apropie, Fumiko putu citi în ochii

fratelui ei promisiunea tăcută de a o azvârli cu capul în butoi, dacă l-ar fi făcut să piardă timpul aiurea.

— Cum e cu povestea asta că tata vrea să ne vadă?

Fata îşi ridică bărbia, făcând pe interesanta:

— Nu este nicio poveste. Tata m-a trimis după tine. Dacă nu mă crezi, rămâi aici. Vom vedea ce se va întâmpla.

— Deşi eşti cam mică, răspunsurile tale sunt impertinente.

— Treaba ta! îi răspunse şi făcu o piruetă vrând să plece.

— Aşteaptă puţin!

Kenjirō o apucă de mână înainte să plece.

— Mai spune-mi o dată mesajul, dar mai rar!

Fata a fost tentată să se lase rugată, dar îşi aminti că mesajul era urgent:

— Cu puţin timp în urmă, a venit un mesager de la castel şi a vorbit cu tata. Apoi el a vorbit cu mama, iar apoi tata m-a trimis după tine, în timp ce mama a plecat să-l caute pe Masanori. Tata vrea să ne vedem cu toţii acasă.

— Un mesager de la castel? repetă Kenjirō, neîncrezător. Nu cumva era un colector de impozite? Până acum, de obicei, se calculează producţia.

— Nu sunt proastă! protestă fata. Colectorii nu livrează scrisori şi nu îşi iau la revedere făcând reverenţe.

Băiatul se scărpină la ceafă, gânditor. Apoi îşi dădu seama că încă transpira; nu era prezentabil pentru o reuniune de familie.

— Spune-mi, Fumiko, te-a certat tata că nu eşti cu bătrâna Sadako?

Fata cobori capul şi îşi aşeză timid *yukata* înainte de a-i arunca o privire tristă fratelui său:

— Doar că bunica Sadako este atât de plictisitoare, ea vrea întotdeauna să fac asta şi asta, iar astăzi cerul este foarte albastru…

— Nu vreau să îţi aud scuzele tale din nou, te întreb doar dacă tata s-a supărat când te-a văzut acasă.

— A spus doar să vin să te caut.

— Aşa de urgent este, nu?

Kenjirō înţelese.

— Mai bine să nu-l facem să ne aştepte.

Fumiko vru să-şi scoată sandalele pentru a alerga, dar fratele ei o reţinu:

— Nu mai alerga, este timpul să mergi cu delicateţe.

— N-aveam de gând să alerg, mormăi fetiţa. Doar că o piatră îmi intrase între degete.

Nu putu să nu zâmbească şi întinse mâna spre Fumiko, invitând-o să meargă lângă el. Îl apucă de mână delicat, ca o doamnă a curţii, dar Kenjirō o ridică şi o aşeză pe umeri. Apoi alergă în râsetele surorii sale, care-i răsunau în urechi.

— Mai repede, mai repede, Kenji!

Fata îl îndemână în timp ce alergară spre grădina care înconjura casa familiei.

Trecură de baie – conectată la casă printr-o pasarelă acoperită – şi se îndreptară spre grădină. Kenjirō încetini doar când se apropie de intrare. Îşi scoase pantofii înainte de a urca pe margine şi o trânti pe sora lui pe celălalt umăr, purtând-o ca un sac de orez. De îndată ce intrară în sufragerie, în râsetele fetei, descoperiră că părinţii lor şi Masanori îi aşteptau deja acolo.

Brusc, conştient de comportamentul său inadecvat, Kenjirō lăsă fata jos.

— Iertaţi-mi comportamentul stupid! îşi ceru scuze cu o plecăciune.

— Aşezaţi-vă la locurile voastre! fură singurele cuvinte ale tatălui său.

Kenjirō îngenunche în stânga fratelui său mai mare, într-o poziţie de *seiza*[23]. Când ridică privirea, o întâlni pe cea a mamei sale, care se uita la el cu o nelinişte pe care nu o înţelegea. Lângă ea, în faţa celor doi fraţi bărbaţi, se aşeză Fumiko, iar cu spatele la altarul care prezida camera, stătea tatăl lor. Abia atunci îşi dădu seama că sabia familiei fusese aşezată în dreapta tatălui, stând pe suportul ei vertical, indicând solemnitatea neobişnuită a ocaziei.

Ultima oară când Kenjirō văzuse acea sabie era pe când avea doar zece ani; tatăl său o purtase pentru a răspunde la chemarea stăpânului său, în timpul ocupării Owari. Revenit din război, reuni familia, înfăşură *katana* şi *wakizashi*[24] într-o cârpă de bumbac şi le depozită pe ambele la baza altarului. Trecuse mai mult de un deceniu şi, deşi nu-i văzuse niciodată tăişul, teaca era la fel cum şi-o amintea: lăcuită în albastru închis, acoperită de petale delicate de cireş, punctate cu alb, uşoare şi efemere, care păreau purtate de vânt.

— Astăzi, un emisar din Anotsu ne-a onorat cu vizita lui, spuse tatăl său aducându-l înapoi în prezent. Mi-a trimis un mesaj sigilat de însuşi Excelenţa Sa, domnul *karo*.

Ambii fraţi trebuită să îşi stăpânească uimirea. Această veste era la fel de neaşteptată ca o ninsoare în mijlocul verii.

— Domnia Sa ne-a făcut marea onoare de a se gândi la umila noastră familie pentru a-i ajuta într-o problemă a clanului, continuă Kudō Masashige. Nu este necesar vă spun că această familie nu a primit niciodată un asemenea privilegiu.

Ridică micul sul de hârtie care îi fusese înmânat.

— Se pare că un străin va călători prin fieful nostru săptămânile următoare. Este vorba despre un om sfânt, care a traversat marea pentru a îndeplini o misiune în Owari. Treburile sale nu ne interesează pe noi, dar acesta are protecţia curţii din Gifu, aşa că, dacă i s-ar întâmpla ceva, domnul nostru ar face o mare greşeală faţă de Oda-sama. De aceea, domnul *karo* a dispus ca un samurai să îl însoţească în permanenţă pe acest om şi această sarcină ne-a fost încredinţată.

Toţi priviră dezorientaţi, aşa că Masanori a fost cel care întrebă ceea ce toţi gândeau:

— Tată, de ce noi? Nu pot înţelege.

— Nici nu trebuie, răspunse Masashige. Datoria unui samurai este de a asculta ordinele stăpânului său, nu de a le înţelege.

— Vă rog să îmi scuzaţi insistenţa, dar până acum castelul ne-a cerut doar să le dăm orezul nostru la timp. De ce nu au apelat la *goshi* pentru aşa ceva?

— Vrei părerea mea? îl întrebă tatăl său aruncându-i o privire dură, sau vrei doar să o spui pe a ta? Nu uita niciodată că pământul pe care îl lucrăm aparţine stăpânului nostru, că orezul pe care îl mâncăm aparţine stăpânului nostru şi că, dacă respirăm, este doar pentru că stăpânul nostru ne lasă să trăim încă o zi. Ştiu bine că tu şi alţi tineri vorbiţi mereu despre lipsa de respect cu care suntem trataţi şi vă plângeţi că războaiele sunt departe şi că nu vă puteţi dovedi valoarea. Şi totuşi, acum, când se iveşte oportunitatea de a îndeplini o sarcină demnă de un samurai, insişti să discuţi motivul, în loc să mulţumeşti şi să te pregăteşti să o duci la bun sfârşit.

Masanori îşi împreună mâinile şi se aplecă până atinse tatami cu fruntea.

— Îmi cer scuze, tată! Nu am vrut să fiu nerespectuos.

Masashige îşi relaxă umerii fără a-şi lua ochii de la primul său născut.

— Sentimentele tinerilor din această comunitate sunt de înţeles, Masanori, dar sunt sigur că, mai devreme sau mai târziu, războiul va reveni în viaţa noastră. În aceste timpuri niciun *daimio* nu-şi poate permite ca vreun samurai să sfârşească pe câmpurile de orez – zâmbi cu tristeţe. Poate atunci veţi înţelege că încăpăţânarea voastră este prostească.

Aşteptă ca fiul său să-şi ridice capul înainte de a continua, dorind să se uite la feţele lor în timp ce îi anunţa despre decizia luată:

— Mi s-a cerut să trimit pe unul dintre voi la castel – se opri puţin pentru a-şi alege cu grijă cuvintele. Am cântărit bine şi am decis că Kenjirō va fi cel care va merge cu străinul.

Fraţii făcură schimb de priviri: Masanori privi dezamăgit şi Kenjirō vinovat. Înţelegea că acest lucru nu este corect şi, îndepărtându-şi ochii de la fratele său, se simţi obligat să intervină pentru el:

— Tată, de ce…

— Nu mă vei lua şi tu la întrebări, Kenjirō. Îţi vei asuma decizia fără să ceri explicaţii.

Amândoi se înclinară în acelaşi timp în semn de supunere.

— Trebuie să ajungi mâine înainte să se sfârşească ora iepurelui la Anotsu. Te vei ruga şi te vei pregăti pentru plecare în această după-amiază.

Kenjirō dădu din cap în tăcere, copleşit de aceste veşti. Cine era el pentru a fi în stare să protejeze un bărbat sub protecţia curţii din Gifu? Nu erau sute de samurai pe pământurile acelea mai potriviţi pentru a duce la capăt o asemenea sarcină? Dar ceea ce începea să-l bântuie era certitudinea că, dacă nu reuşea, familia lui va plăti consecinţele. În ciuda acestui fapt, tatăl său încălcase ordinea normală a lucrurilor şi nu încredinţase această sarcină fratelui său mai mare.

Masashige schimbă o privire cu soţia sa, amândoi citind clar gândurile fiului lor. Dar înainte ca Kenjirō să se prăbuşească sub greutatea responsabilităţii, tatăl său îi ceru să se apropie. Când se aflară faţă în faţă, Masashige luă sabia şi o ţinu în faţa lui, manevrând-o cu mâna dreaptă în timp ce cu stânga o scoase din teacă.

Pentru prima oară în viaţa sa, Kenjirō putu admira lama sabiei: era atât de ascuţită, încât fu de ajuns să-i taie respiraţia.

— Aceasta este Lama Vântului, sabia pe care bunicul bunicului meu a mânuit-o pentru a-i alunga pe barbarii Khanului de pe continent şi pe care tatăl bunicului meu a mânuit-o pentru a se revolta împotriva tiraniei Ashikaga. Este aceeaşi armă care a protejat viaţa bunicului tău când a trebuit să-l apere pe Mino şi cea care mi-a permis să mă întorc acasă când a trebuit să răspund la chemarea domnului nostru, în timpul cuceririi Owari. Nu ai de ce să te temi, fiule, un *kami* puternic hrăneşte această frunză tăioasă. Ea a fost protectoarea familiei de multe generaţii; dacă te arăţi demn, ea va veghea şi asupra ta.

Kenjirō înghiţi în sec şi îşi înclină capul. Se cutremură când tatăl său puse sabia în mâinile sale. Simţi nu numai greutatea oţelului, ci şi pe cea a responsabilităţii şi, în cele din urmă, cea a vinovăţiei, deoarece ştia că această sabie era destinată fratelui său.

— Capitolul 3 —
Înainte ca iarna să vină

Sogo Iemasa se opri din călărit pe pătura noroioasă şi aşteptă să-l ajungă din urmă ceilalţi doi călăreţi. Se aflau la confluenţa râurilor Arakawa, Tamagawa şi Fujigawa, iar canalele lor păreau uscate în acea perioadă a anului, însetate după primele ploi de toamnă.

În faţa lor se întindea o pădure mare de cedri şi, în depărtare, pe frunzele care începeau să prindă o culoare sângerie, se înălţa vârful stâncos al Muntelui Kasatori.

— Templul se află în inima dumbrăvii, spuse Sogo, arătând spre pădure. Se spune că demult aici veneau pelerini chiar şi din alte provincii, dar se pare că acum a rămas doar o ruină care abia mai stă în picioare.

— Nu-mi plac călugării din munţi, murmură Hiroshi, cel mai tânăr dintre cei trei, în timp ce calul său galopa. Par mai mult demoni decât oameni.

— Încearcă să te linişteşti! îl repezi Sago. Agiţi calul.

Şi, întorcându-se, se adresă lui Asaji, care stătea în spatele lor:

— Ia-o înainte şi vezi dacă sunt capcane, nu ne putem încrede în nimic.

Vânătorul, slab şi ascuţit ca o săgeată, îşi încreţi nasul şi îşi înclină capul, ascultând şuieratul vântului.

— Nu cred că sunt capcane, în aer nu se simte iz de mortăciune. Dar chiar şi de aici miros o frică străveche, veche ca pădurea. Este un loc care trebuie evitat.

În ciuda acestor vorbe, mână calul spre pădure. Tovarăşii lui îl urmăreau cum se cufunda în frunziş, fără ezitare sau precauţie.

— Cobe! blestemă Hiroshi. Inventează aceste poveşti ca să ne provoace un gol în stomac.

— Să mergem! spuse şeful misiunii, strunind animalul la trap. Să nu mai pierdem mult timp.

Imediat ce pătrunseră în pădure, descoperiră că atmosfera era greoaie sub urzeala frunzişului. Asaji avea dreptate: era greu să respiri în aerul acela rarefiat; respiraţia devenea sacadată, ca şi cum ceva te apăsa pe piept. Chiar şi caii mergeau temători.

— De ce ar vrea cineva să trăiască într-un loc atât de neplăcut? întrebă Hiroshi.

— Poate pentru ca nimeni să nu vină să-l deranjeze, răspunse laconic şeful său.

Copitele cailor se afundau în frunzişul care curgea pe pământ ca un val ocru. Nu trecu mult timp până când animalele începură să alunece de la căldură: transpirau ca şi ei, simţindu-şi braţele grele şi chimonourile lipite de spate.

Tăcerea umplea locul, nu se auzeau păsări sau insecte, iar această tăcere, care îi înconjura, sfârşi prin a pune punct şi conversaţiei lor. Începură să se simtă dezorientaţi când auziră un galop înăbuşit; imediat, apăru Asaji din pădure. Ţinea arcul în mână, ceea ce îl neliniştea pe tânărul Hiroshi.

— Am găsit templul. Vor să ne facă să credem că este abandonat, însă cineva locuieşte acolo.

— De ce eşti atât de sigur de asta? întrebă Sogo.

— Mirosul de tămâie este greu de ascuns.

Vânătorul lovi calul în spate şi intră iarăşi în pădurea adâncă, sprijinindu-se de gâtul animalului pentru a-şi feri capul de ramurile joase. Ceilalţi îl urmară cât de repede putură, îndepărtând cu lovituri de bici frunzişul şi tufişurile care îi zgâriau pe faţă şi se prindeau în *hakama*[25] lor. Galopară până ajunseră la o poiană stâncoasă. Între pietre se vedea crescută o iarbă de un verde crud, sub lumina slabă care reuşea să pătrundă printre ramuri.

Şi sub acea stranie iridescenţă, aproape înghiţit de natura înconjurătoare, se afla templul de la poalele muntelui Kasatori. Părea la fel de întunecat şi răsucit ca un copac lovit de fulgere: grinzile şi stâlpii erau deformate, umflate din cauza umezelii, în timp ce

ornamentele crăpate se desprindeau din cauza timpului şi a uitării.

Cei trei samurai descălecară şi schimbară o privire prudentă înainte de a se apropia de intrare. Sogo puse primul piciorul pe treptele de piatră.

— Acest loc este părăsit, spuse Hiroshi. Miroase doar a lemn putred.

Şeful misiunii îi ordonă din priviri să tacă. La fel ca Asaji, simţise că cineva se ascunde acolo, aşa că păşi cu grijă pe fiecare treaptă. Ajuns la etaj, descoperi că uşa era întredeschisă, de parcă nu era nevoie de încuietoare, ci doar de superstiţie şi teamă, pentru a încuia secretele care erau păstrate acolo.

Neîncrezător, Sogo traversă pridvorul şi se opri la marginea întunericului gros, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască. Un val gros de fum de tămâie ajunse la el şi, instinctiv, căută locul luminii incandescente. Văzu în capătul camerei un bol plin cu nisip în care fuseseră înfipte nenumărate beţe de tămâie; cele mai multe încă ardeau, umplând camera cu un miros pe care Sogo îl consideră nesănătos. Şi, privind dincolo de fum, descoperi douăsprezece figuri care îl priveau în tăcere, toate în poziţia lotus, cu spatele la o statuie de piatră a lui Buddha, pe care abia o zăreai din cauza întunericului. Mâinile statuii formau *mudra* roţii *dharma,* iar cu ele părea să protejeze bărbaţii care meditau la picioarele ei.

Asaji şi Hiroshi se uitară la ofiţerul lor, aşteptând vreun ordin, însă acesta părea îngrozit la vederea acestor asceţi.

În cele din urmă, conştient de faptul că oamenii săi aşteptau să ia iniţiativa, făcu un pas înainte:

— Care dintre voi este Sen-Yo?

Cei doisprezece călugări păstrară liniştea, stând perfect nemişcaţi şi ignorând prezenţa noilor veniţi.

— Sunt Sogo Iemasa! anunţă cu autoritate ofiţerul de armată al stăpânului Akechi. Am venit aici în căutarea lui Igarashi Bokuden.

Tăcu din nou, aşteptând să răspundă vreunul dintre acei bărbaţi.

— Ni s-a spus că Sen-Yo ar şti cum să-l găsească pe acest om! Care dintre voi este Sen-Yo? repetă pe un ton imperativ.

Tăcerea persistă, ca şi cum samuraii ar fi mai neimportanţi decât o vrabie care se plimba printre căpriorii din tavan.

Sogo îşi ridică bărbia şi ascuţi privirea; indignarea începea să-i frământe maţele. Tăcerea acelor barbari reprezenta o insultă pentru blazonul pe care îl avea cusut la piept. După ce îl cântări, aruncă o privire spre Asaji, care stătea în stânga lui şi îi dădu un ordin tăcut.

Acesta întinse mâna şi luă o săgeată. Puse săgeata şi întinse la maxim arcul.

— Pentru ultima oară, insistă Sogo, unde îl pot găsi pe Igarashi Bokuden?

Aşteptă până să fie convins că niciunul dintre aceşti bărbaţi nu avea nicio intenţie să renunţe la meditaţie. În cele din urmă, se uită la arcaş şi dădu din cap.

Un zgomot uscat răsună în cameră în timp ce Asaji eliberă săgeata. Săgeata trecu prin întuneric cu o violenţă ameţitoare şi lovi stomacul unuia dintre călugări. Cu toate acestea, călugărul nu numai că rămase tăcut, dar chiar îşi menţinu poziţia de meditaţie.

— Cum este posibil aşa ceva? mormăi Sogo şi îl trecu un fior.

— Săgeţile tale nu-i vor răni pe fraţii mei, se auzi o voce.

— Cine a vorbit? exclamă ofiţerul, scanând nervos acele feţe întunecate.

— Cu ani în urmă au atins iluminarea prin *sokushinbutsu*[26] şi acum sunt dincolo de această lume a suferinţei. Dacă trupurile lor sunt încă aici, este doar ca să ne înveţe că voinţa spiritului poate îndoi chiar şi putrefacţia cărnii.

— Arată-te! ordonă Sogo, sau voi arunca săgeţi până te voi răni.

Călugărul, una dintre mumii, îşi întoarse capul spre samurai, înfăţişarea lui era la fel de ofilită şi

lipsită de expresie ca aceea a fraţilor săi morţi.

— Eşti Sen-Yo?

— Contează cine sunt? Nu toţi venim din acelaşi loc şi ne întoarcem în acelaşi loc? Individualitatea este o iluzie a *egoului* care persistă doar în timpul tranzitului nostru prin această lume.

Samuraiul înaintă până ajunse în faţa călugărului. Sprijini o mână pe vârful *katanei,* dar ochii interlocutorului său nu erau speriaţi.

— Nu îţi este frică de mine?

— De ce să îmi fie frică? întrebă călugărul. Nu eşti decât un om.

— Un om care ar putea să te omoare cu aceeaşi uşurinţă cu care poţi călca un gândac.

— În fiecare zi înaintez constant spre moartea mea. Acţiunile tale cu greu ar face diferenţa.

Sogo se încruntă şi se apropie, până când ajunse lângă călugăr.

— Te-aş putea priva de posibilitatea de a obţine iluminarea în această viaţă, îi spuse.

Şi ţinând cu stânga teaca, o roti pe şold scoţând sabia.

— Nu voi atinge iluminarea nici în această viaţă, nici în următoarea, spuse Sen-Yo senin. Păcatele mele încă mă leagă de ciclul karmei.

Samuraiul mârâi dezgustat şi fu pe punctul de a-l scuipa, însă ceva îl obligă să se abţină. Se ştia că disputa cu un călugăr punea capăt răbdării oricui.

— Ascultă-mă cu atenţie, călugăre! Dacă nu ne spui cum să-l găsim pe Igarashi Bokuden, vom da foc acestui templu, cu tine în interior. Atunci vom vedea dacă fraţii tăi au fost atât de sfinţi, încât trupurile să reziste căldurii flăcărilor.

Hiroshi se agită când auzi ameninţarea ofiţerului său; a arde un templu ar putea aduce o mare nenorocire, mai ales dacă vreun demon gardian locuia printre acei stâlpi ramoliţi. Creatura le-ar putea smulge ochii şi i-ar forţa să rătăcească orbi prin Yomi[27]. Era un preţ prea mare doar pentru găsirea unui pustnic bătrân.

— Dacă vreţi să îl găsiţi pe Bokuden, tot ce trebuie să faceţi este să mergeţi pe drumul care urcă spre vârf. Dacă karma lui este ca lumea să se întoarcă la el, cine sunt eu pentru a împiedica acest lucru? spuse Sen-Yo şi păru să zâmbească înainte de a adăuga: Dacă, dimpotrivă, muntele doreşte să-l păstreze aici, cel mai probabil veţi muri căzând de pe stâncă sau loviţi de fulgere. În orice caz, mă voi ruga pentru sufletele voastre nemuritoare.

Sogo îşi menţinu privirea aţintită asupra călugărului şi maxilarul încleştat.

— Nu suntem ţărani pe care să îi poţi intimida cu superstiţiile tale, călugăre! avertiză el. Îl vom căuta pe acel om şi dacă nu îl vom găsi unde spui că este, ne vom întoarce şi vei da socoteală pentru minciunile tale.

Cu acea ameninţare în loc de adio, dădu să plece de acolo. Dar înainte de a ajunge la uşă, vocea lui Sen-Yo îl opri:

— Ai grijă, samuraiule! Săgeţile tale nu îţi vor fi de folos în căutarea acelui om.

Sogo se opri şi strânse mânerul katanei. Pentru o clipă măsură consecinţele. Într-un final îşi reluă paşii până ajunse să salute cu uşurare lumina soarelui pe chipul său.

★

Primele picături de ploaie mari şi grele zguduiau pălăriile de paie; deodată un trăsnet răsună în pasul îngust al muntelui. Cei trei trimişi se cutremurară, copleşiţi de violenţa bruscă a naturii. Drumul abrupt îi obligase să-şi lase caii în urmă şi îşi simţeau picioarele amorţite de frig şi de urcuş. Cu cât înaintau mai mult în pântecele pietroase ale muntelui Kasatori, cu atât creştea deznădejdea lor.

— Trebuie să existe un alt drum până în vârf, spuse Sogo privind stânca de deasupra lor. Părea că în orice moment o stâncă se va desprinde din cauza furtunii şi va cădea peste ei.

— Probabil că există, răspunse Asaji, însă nimeni nu ne va arăta. Nu suntem bine-veniţi pe acest

munte.

Continuară să meargă prin ploaia din ce în ce mai persistentă până când poteca începu să urce pe o colină cu livezi de pini şi pâraie de munţi. În timp ce traversa una dintre acele livezi, Asaji, înfăşurat în *chimonoul* său îmbibat de apă, surprinse o strălucire roşie în canalul de apă.

Ridică mâna pentru a le arăta tovarăşilor săi să se oprească şi să părăsească drumul. Văzu între rădăcinile unui cedru ceva ce îi atrăsese atenţia: o statuie mică de piatră cu capul acoperit de o batistă roşie.

— De ce te-ai oprit? întrebă Sago, care se apropie de locul unde îngenunchease cel pe care îl urmăreau.

— Cineva a pus aici un *jizo*[28]. Nu înţeleg din ce motiv, acesta nu este un drum foarte umblat.

— Ce mai contează? răspunse şeful misiunii. Poate că l-a lăsat mai demult un tăietor de lemne sau cineva care şi-a pierdut copilul în munţi şi are speranţa că *jizo* îl va ajuta să găsească drumul înapoi spre casă.

— Nu. Batista este curată, observă Asaji. Cineva cred că o schimbă des. Cine a pus-o aici speră să fie vizibil pentru cine îl caută.

Hiroshi se apropie ultimul:

— Crezi că a pus-o aici acel Igarashi? Poate este un indiciu pentru a ne arăta calea spre el.

— De ce ar face aşa ceva un om care se retrage în munţi? obiectă Sogo. Nu pare să fie cineva care doreşte să fie găsit.

— Poate nu vrea să fie găsit de intruşi ca noi, dar poate doreşte să fie găsit de alţii, observă Asaji. În orice *caz, jizoul* poate indica, totodată, şi un drum mai puţin vizibil.

Vânătorul se ridică în picioare şi se uită în jurul lui.

— Dar această statuie este prea îndepărtată, aproape invizibilă.

Începu să avanseze încet, dând la o parte crengile şi arbuştii cu bastonul.

— Aici! îi strigă. Un drum ascuns sub frunziş.

Mătură cu picioarele acele de pin şi frunzele de cedru care acopereau drumul întocmai unui covor, descoperind o potecă înceţoşată de trecerea anotimpurilor.

— Trucuri ale *shinobi*[29], scuipă Sogo.

— Este vorba de un om care ştie cum să se ascundă.

Cei trei războinici intrară pe poteca înşelătoare, cu spatele ghemuit, cu respiraţia ţinută, ştiind că mergeau pe teritoriul unui prădător. Din când în când, drumul dispărea sub buruieni şi fură nevoiţi să se oprească pentru ca Asaji să redescopere cursul sinuos. Şi astfel avansară o mare parte a după-amiezii, foarte aproape de creasta muntelui, până când dumbrava începu să se subţieze şi descoperiră că vârful era aproape. Încurajaţi de faptul că se apropiau de scopul final, se aventurară în panta lovită de ploaia torenţială. Uneori le alunecau picioarele şi trebuiau să se folosească de mâini ca să urce în continuare; era o ultimă porţiune de urcat până să ajungă în vârf.

Asaji puse primul piciorul pe platoul măturat de ploaie. Se ghemui pentru a nu fi văzut şi aruncă o privire în jur; înconjuraseră vârful pe panta mai puţin abruptă, iar în faţa lui esplanada se termina într-o mică pădurice formată din zeci de cedri bine conturaţi. Sub aceştia, ca o ciupercă înălţată la umbră, se ridica o colibă construită din buşteni negri, tăiaţi rudimentar şi asamblaţi cu stângăcie. Sub acoperiş, cu picioarele încrucişate pe podea, stătea un bărbat cu o pipă în gură, care îl privea cu calm.

Acea privire care străbătea ploaia torenţială îi transmitea că precauţia sa era inutilă, aşa că se ridică şi aşteptă sosirea celorlalţi doi tovarăşi.

— Ce faci? Ar putea să te vadă! îl avertiză Hiroshi în timp ce se ghemuia lângă el.

Vânătorul ridică bastonul şi arătă spre colibă. Sogo privi în direcţia indicată şi întâlni aceiaşi ochi care-l salutaseră pe tovarăşul său: o privire

contemplativă, subliniată de strălucirea roşiatică a acelor de brad.

Samuraiul îşi şterse faţa şi străbătu distanţa care îl despărţea de cei doi tovarăşi. Se opri la poalele colibei, fără să-i pese de ploaia care-l uda şi se regăsi faţă în faţă cu acel bărbat a cărui prezenţă era atât de asemănătoare cu cea a preotului Sen-Yo.

Era îmbrăcat cu un palton şi o pereche de pantaloni în stilul celor din munţi, părul era gros şi murdar şi avea o împletitură care îi cădea pe umeri. Nu era nicio împotrivire în comportamentul său senin care părea să rezoneze cu vibraţia muntelui.

— Tu eşti cel numit Igarashi Bokuden?

Persoana chestionată nu răspunse imediat, ci ţinu pipa lungă de fier şi inspiră.

— Nu ar fi mai potrivit ca noul venit să se prezinte mai întâi? întrebă cu un ton dispreţuitor.

— Nu voi tolera impertinenţele unui cerşetor! Te avertizez!

Pustnicul observă cu calm gestul agresiv al interlocutorului său, care părea să strângă cu mâna arma din teacă pentru a o scoate. Lucrul acesta nu îi schimbă starea de spirit:

— Oare voi, samuraii, nu vă plictisiţi să fiţi mereu aşa de agresivi?

Inhală încă o dată din pipa fumegândă, lăsând scrumul aprins să-i sfârâie în căuşul palmei.

— Furtuna începe să scadă, observă el. Poate este timpul să vă potoliţi şi cumpătul.

Ca invocate printr-o vrajă de acea voce liniştită, primele raze ale amurgului apărură printre picăturile de ploaie. O pasăre începu să cânte în interiorul colibei; era trilul unui sticlete care, străin de răutăţile acestora, sărbătorea sfârşitul furtunii. Un moment de o frumuseţe singulară scoase în evidenţă brutalitatea lui Sogo. Acesta îşi relaxă umerii.

— Încă nu mi-ai zis numele tău, bătrâne! insistă.

Interlocutorul său încuviinţă cu reticenţă, iar pipa îi atârnă de colţul gurii:

— Da, într-o vreme eram Igarashi Bokuden, recunoscu într-un final. Dar cine s-ar deranja atât de

mult să caute pe cineva care a renunţat de mult timp să fie ceea ce era?

— Numele meu este Sogo Iemasa, ofiţer al stăpânului acestor meleaguri. Am fost încredinţaţi să te găsim şi să te aducem înapoi; clanul are nevoie de serviciile tale.

Sogo făcu un gest către Hiroshi, iar acesta îi dădu în grabă bătrânului un tub de bambus sigilat cu sigiliul clanului Akechi.

Igarashi deschise tubul şi scoase sulul de hârtie. Hârtia era semnată de însuşi *kunikaro,* Naomasa Sorin.

— În această scrisoare Excelenţa Sa îţi explică misiunea ta. Nu ai foarte mult timp la dispoziţie să te pregăteşti, oamenii pe care trebuie să-i urmăreşti vor pleca din Anotsu în zori de zi.

Igarashi citi scrisoarea cu atenţie, fără să îi pese că samuraiul trebuia să aştepte în ploaie. Dar când a terminat de citit, a ridicat capul şi a spus:

— Bătrânul Sorin s-a deranjat foarte mult pentru a-şi explica instrucţiunile, dar a uitat cel mai important lucru: să-mi explice de ce ar trebui să mă supun.

Sogo se încruntă, dar nu îşi pierdu cumpătul; deja fusese avertizat că nu va fi uşor să negocieze cu acest bărbat.

— Excelenţa sa a presupus că nu vei coopera cu uşurinţă, spuse samuraiul. De aceea, mi-a transmis să îţi spun că dacă te îndoieşti de loialităţile tale, îţi recomandă să o vizitezi pe Lady Etsuko.

Faţa lui Igarashi se schimbă: ochii i se aprinseră şi chipul i se înăspri. Deodată, nu părea nici atât de bătrân şi nici atât de inofensiv.

Încleştă în pumn foaia subţire de hârtie până o mototoli, apoi deschise mâna pentru a fi luată de vânt. Scrisoarea, ca o pasăre în flăcări, căzu într-o băltoacă de la picioarele lui Sogo Iemasa, care reuşi doar să vadă cum sigiliul clanului Akechi se dilua în timp ce ploaia ofilea hârtia.

Surprins de o asemenea jignire, samuraiul nu reacţionă când Igarashi se ridică în picioare,

triumfător, pe platforma de lemn. Umerii îi erau fermi şi capul se înălţa hotărât, nu era niciun fel de slăbiciune în gesturile sale. Chiar şi sticletele din colibă încetă să mai cânte.

— Plecaţi de pe muntele meu! răcni cu ferocitate. Şi spuneţi-i lui Sorin că dacă buzele lui vor mai rosti vreodată numele meu, i le voi smulge cu mâinile mele.

Ofiţerul făcu un pas înapoi cu o expresie aspră şi întinse mâna spre *katana.* Dar înainte de a o scoate din teacă, Asaji se grăbi să îngenuncheze în noroi plecându-şi capul în faţa acelui bărbat, care părea să fi întinerit douăzeci de ani într-o singură clipă.

— Igarashi-sensei, vă rog să scuzaţi nechibzuinţa noastră de a vă cere să vă întrerupeţi exilul!

Vânătorul vorbea repede fără să-şi ridice privirea.

— Numele meu este Hachiya Asaji, l-am servit pe lordul Akechi în timpul pacificării graniţei de est a fiefului. Mulţi încă îşi mai aduc amintesc despre ce a făcut Igarashi Bokuden în timpul asediului castelului Tojo. Apărătorii nu capitulau şi asaltul părea inevitabil, chiar dacă ar fi costat sute de vieţi. Cu toate acestea, aţi reuşit să vă infiltraţi în noaptea anterioară asaltului şi aţi aprins trei focuri în interiorul cetăţii; acest lucru i-a obligat pe apărători să deschidă porţile şi să lupte pe câmpul deschis, unde au pierit onorabil sub săgeţile noastre. Ceea ce ar fi putut fi o baltă de sânge a fost o victorie incontestabilă datorită rolului dumneavoastră. În noaptea aceea aţi salvat vieţile a sute de *bushi*[30] care, a doua zi, au putut continua să lupte pentru stăpânul lor. Printre acele vieţi s-au numărat şi cele ale tatălui şi fraţilor mei. Din aceste motive vă rog să vă gândiţi mai bine. Clanul are din nou nevoie de dumneavoastră şi ştiţi că nu vor accepta un „Nu” ca răspuns. Nu veţi putea trăi împăcat decât dacă acceptaţi să faceţi acest ultim serviciu. Vă rog să o faceţi în amintirea celor care au luptat împreună cu dumneavoastră, nu le-ar plăcea să ştie că moartea lor a fost în zadar.

Igarashi îl privi pe bărbatul care stătea îngenuncheat în faţa lui. Nu-i păsa prea mult de amintirea celor care luptaseră alături de el sau de interesele clanului Akechi şi nici nu-i păsa să-şi prelungească acea viaţă de contemplare şi meditaţie, aşteptând moartea să ajungă în iarna pe care o simţea din ce în ce mai aproape. Dar era ceva care încă mai conta, aşa că întoarse spatele samuraiului şi păşi în întunericul casei sale.

Văzându-l, sticletele zbură în cuşca sa de bambus. Igarashi încercă să zâmbească, dar nici măcar trilul vesel nu-i uşură pieptul.

Se dezbrăcă şi îşi turnă pe corp o găleată de apă pe care o umpluse pentru cină. Se spălă şi se şterse cu o cârpă aproape translucidă şi îşi descurcă părul cu un pieptene cu ţepi lungi, până când îl putu lega cu o frânghie la ceafă. Doar împletitura ei rămase intactă peste umărul stâng.

Se îmbrăcă apoi în chimono şi *hakama,* în ciuda faptului că Igarashi nu se considerase niciodată un samurai şi nici nu datora loialitate decât cea pe care demult o avusese faţă de familia sa. Întinse o pătură pe podea şi puse în ea diverse obiecte; pe altele le ascunse între pliurile hainelor. În cele din urmă, deschise singurul dulap din casă; îndepărtă blidele şi obiectele până ajunse la o desagă lungă, uitată în partea de jos a unui raft. Desfăcu nodurile şi scoase două săbii pe care le puse pe partea stângă.

Era gata, dar mai întâi se apropie de cuşca ce atârna de tavan. O deschise şi luă sticletele.

— Micuţule, tu vei părăsi această cuşcă şi eu îţi voi lua locul, îi şopti. Zboară departe până ca iarna să te ajungă.

— Capitolul 4 —
Fiecare călătorie începe cu primul pas

Kenjirō îngenunche în faţa altarului familiei, aprinse un beţişor de tămâie şi îl înfipse în vasul de nisip. Lăsă mirosul cald să îl cuprindă înainte să se aplece şi să bată din palme de două ori, pentru a atrage atenţia zeilor. Apoi închise ochii şi se rugă în tăcere lui Inari[31], ca recolta să fie îmbelşugată şi familia lui să prospere în absenţa sa. Îi rugă pe strămoşii lui să-l îndrume în acea călătorie, să-i insufle curaj, astfel încât picioarele să nu se îndepărteze de cărare şi ca, atunci când va veni vremea, braţul său să rămână ferm. În cele din urmă, îl rugă pe Buddha să-i acorde înţelepciunea necesară pentru a accepta *samsar*[32] şi a nu ezita în faţa morţii. Când se simţi pregătit, se aplecă să atingă pământul cu fruntea, mulţumi şi ridică săbiile care se odihneau lângă el.

Se ridică în picioare şi îşi legă *katana* şi *wakizashi* în jurul taliei. O făcu cu solemnitate, conştient de faptul că acestea erau cele mai preţioase bunuri ale familiei sale. Înainte de a pleca, îşi puse mâna pe sabia lungă şi stătu puţin până să ceară un ultim lucru: să nu fie nevoit să le folosească în timpul călătoriei, să le poată returna intacte în averea tatălui său şi să rămână aşa până când fratele lui va trebui să le poarte. Şi se îndreptă spre ieşire. Casa era tăcută, căci toţi cei care locuiau acolo încă dormeau. Kenjirō preferă să-şi ia la revedere cu o seară înainte şi să plece înainte de răsăritul soarelui. Strânse desaga cu obiectele sale şi puse pe spate arcul învelit în pânză de bumbac.

Noaptea era răcoroasă. Din poziţia ridicată a casei, putea vedea lanurile de orez care se întindeau până la marginea văii; orizontul începea să se lumineze şi primele lămpi se aprindeau în casele ţăranilor. În curând se va trezi un bebeluş flămând şi va începe să latre un câine, urmat de alţii în cor.

Coşurile vor începe curând să scoată fum, alimentate de focul micului dejun, iar cerul încă va fi întunecat în vest, când primii bărbaţi vor ieşi din casele lor cu sapa pe umeri.

Acela era căminul său, pe care nu l-ar fi abandonat niciodată. Cât de departe ar putea să meargă fără a pierde drumul înapoi spre casă?

Deodată, o pietricică îl lovi pe umăr, îndepărtându-i aceste gânduri. Se întoarse şi nu văzu pe nimeni în spatele său, însă ridică privirea şi o descoperi pe Fumiko aşezată pe acoperişul sălii de baie.

— Aveai de gând să pleci pe ascuns? îl întrebă sora sa, ghemuită pe streaşina acoperişului, cu genunchii între braţe.

— Ce faci acolo Fumiko? Trebuia să dormi la ora asta.

— Şi tu trebuia să nu mă părăseşti niciodată.

— Nu te părăsesc, răspunse el. Toţi rămân aici cu tine.

Fetiţa strânse buzele cu tristeţe. Ştia că nu-l poate împiedica pe fratele său să plece.

— Ia-mă cu tine! spuse dintr-odată. Te voi ajuta cu orice ar fi, îţi voi găti orezul pentru masă.

— Să îmi găteşti? zâmbi Kenjirō apropiindu-se de sora sa. Nici nu eşti în stare să păstrezi focul astfel încât să fiarbă apa.

— Ba pot! Zilele trecute am pregătit orezul pentru prânz.

— Acel orez pe care l-am aruncat şi nici păsările nu l-au mâncat?

Fumiko îi aruncă o privire feroce, gata să sară pe el şi să îl muşte de nas.

— Haide, vino aici!

Întinse braţele pentru a o coborî de pe acoperiş.

— Glumeam. Am mâncat până la ultimul bob.

Puse fetiţa pe jos şi ea se încolăci în jurul picioarelor lui.

— Atunci mă vei lua cu tine?

— Ştii că nu se poate! îi răspunse Kenjirō îndepărtându-i o şuviţă de păr care îi cădea pe

frunte.

— De ce? Este periculos?

— Nu. Pentru că mama ar muri de ruşine şi pentru că tata s-ar supăra dacă nu ţi-ai îndeplini îndatoririle în casă.

— Pot să le fac când ne vom întoarce.

— Nu insista, o descurajă Kenjirō, care nu putea adopta un ton mai sever. Dacă vrei cu adevărat să mă ajuţi, rămâi aici, poartă-te cum trebuie şi fă tot posibilul să devii o doamnă respectabilă înainte să mă întorc. Fă-mă să mă simt mândru de tine.

— Cum să te simţi mândru dacă pleci? protestă ea. Nu vei ştii dacă mă comport bine sau rău, dacă o ascult pe bătrâna Sadako sau dacă alerg prin câmpurile de trestie.

Şi îşi scufundă faţa în faldurile *hakamei* purtată de fratele său.

— Nu vreau să ţi se întâmple ceva rău, spuse într-un final Fumiko, dând frâu liber sentimentelor sale. Ştiu că tata te trimite într-o misiune periculoasă.

El se aplecă şi o obligă să îşi ridice capul.

— Nu vreau să te mint, Fumiko. Nu ştiu cum este acel om pe care trebuie să îl însoţesc, nici ce mă aşteaptă pe acest drum. Pot însă să îţi promit un singur lucru: dacă ştiu că tu mă aştepţi, voi face tot posibilul să mă întorc.

Fata suspină şi dădu din cap. Kenjirō îşi ţinu privirea fixă până când încetă să mai plângă.

— Intră înăuntru acum, nu vreau să se trezească mama şi să nu te găsească în dormitor.

Fumiko îi îmbrăţişă gâtul pentru ultima oară. Îi şterse lacrimile de pe umăr şi, fără să privească înapoi, începu să meargă spre casă.

În timp ce o privea traversând grădina, Kenjirō îşi puse mâna în jurul gâtului, unde încă simţea respiraţia ei. Acest sentiment cald îl mângâie mai mult decât binecuvântarea a opt milioane de *kami.*

★

Kenjirō se opri la porţile castelului Anotsu, înconjurat de mulţimea care venea în fiecare

dimineaţă pentru a lupta cu birocraţia neobosită a fiefului. Până în ziua aceea, fortăreaţa nobilă a clanului Akechi nu fusese decât o prezenţă îndepărtată pentru el, o umbră difuză care domina golful din turnul său de veghe natural. Acum însă, când îl privea din faţă, se simţi zdrobit de imensitatea sa, copleşit de arhitectura complexă a zidurilor suprapuse şi a turnurilor care se întrezăreau din exterior.

Potrivit tatălui său, fortăreaţa pălea în comparaţie cu acele castele imense ridicate în munţi sau cu cetăţile de coastă pe care le apăraseră ani de zile în nordul Honshu. Dar adevărul este că nu văzuse niciodată ceva atât de măreţ construit de mâna omului.

Dintr-odată, uşile începură să se deschidă şi mulţimea se puse în mişcare, condusă de strigătele şi loviturile gardienilor, care nu se sfiau să arate vârful *yariului* oricui se îndepărta de drum. Kenjirō coborî capul şi se alătură mulţimii, evitând orice privire. În buzunarul din faţă al chimonoului avea o scrisoare de la cabinetul lui *karo,* în care i se poruncea tatălui său să-l trimită pe unul dintre fiii săi la depozitul de arme în acea dimineaţă. Nerespectarea acestui lucru ar fi dus la o nesupunere foarte gravă; şi cu toate acestea se simţea ca un intrus.

Însoţi mulţimea prin porticele succesive până ajunse în a treia curte, unde grupul începu să se separe pentru a forma cozi în faţa pavilioanelor împrăştiate în jurul esplanadei. Se trezi brusc expus, neştiind încotro să-şi îndrepte paşii.

— Te-ai pierdut? întrebă cineva din dreapta lui şi Kenjirō descoperi că lângă el mergea un samurai care era evident că nu aparţinea castelului. Nu te opri! îl sfătui străinul. Aceşti proşti nu au nimic mai bun de făcut decât să-i enerveze pe cei care nu se comportă aşa cum vor ei. Spune-mi unde vrei să ajungi!

Kenjirō îşi permise să se uite la interlocutorul său şi descoperi că era un bărbat ceva mai în vârstă decât tatăl său. Purta un *haori* maro peste chimono

şi-şi acoperea picioarele cu o *hakama* foarte largă, precum cele purtate de preoţii şintoişti. La prima vedere, hainele lui păreau de bună calitate, dar Kenjirō observă că erau uzate, părându-i-se chiar pline de pete.

Arăta ca un samurai fugărit şi faptul că nu avea cocul strâns în *chonmage*[33], îl făcu să creadă că poate era un *ronin.* Sau poate era un *goshi,* ca el.

— Mă îndrept spre depozitul de arme, răspunse într-un final.

— Foarte bine, să ne continuăm drumul. Te voi însoţi.

Era puţin nedumerit, dar nu găsi niciun motiv pentru care ar fi trebuit să fie nepoliticos şi pentru care ar fi trebuit să refuze ajutorul său.

— De ce eşti surprins? surâse samuraiul. Trebuie să ne ajutăm între noi.

— Între noi?

— Nu trebuie să fii foarte perspicace pentru a-ţi da seama că eşti fiul unui samurai rural. Voiai să ascunzi acest lucru?

Kenjirō nu răspunse. Nu fusese niciodată ruşinat de originile sale; cu toate acestea, de când se apropiase de castel, se simţise intimidat.

— De ce mergi la depozitul de arme? insistă interlocutorul său. Nu pari un samurai care merge să intre în serviciul direct al clanului.

Tânărul *goshi* se uită iarăşi cu coada ochiului la acel străin, de data aceasta aruncând o privire mai atentă asupra trăsăturilor sale, asupra expresiei sale relaxate. Celălalt îi răspunse cu un zâmbet relaxat.

— Crezi că îţi pun prea multe întrebări, constată acesta, îmi pare rău, însă îmi aminteşti de cineva şi asta mă face să fiu prea insitent.

— Nu vă cereţi scuze, însă nu sunt prea multe de povestit, se scuză Kenjirō.

Veteranul samurai dădu din cap.

— Vei descoperi că în timp ce îmbătrâneşti, ai mai mult tendinţa de a vorbi cu străinii, mărturisi el. În cazul meu, o problemă de familie este cea care m-a adus aici: unul dintre fiii mei vrea să se

căsătorească. Deşi suntem samurai rurali, clanul trebuie să ne dea permisiunea pentru această uniune. Cred că se tem că odată unite pământurile celor două familii, vom aduna atât de mult *koku,* încât vom rivaliza cu cea a domniilor sale.

Râse de propria glumă şi Kenjirō nu putu să nu zâmbească la rândul lui. Cu toate acestea, expresia interlocutorului său căpătă brusc gravitate:

— Dacă ai de gând să îţi iei armele pentru a merge într-o misiune, nu uita că oricine locuieşte în afara castelului nu este pentru ei decât un animal de fermă.

Astfel de cuvinte puteau fi considerate o insultă şi Kenjirō nu a putut să nu arunce o privire în spatele său, de teamă să nu-i fi auzit cineva.

— Îndeplineşte ceea ce ei îţi cer, dar încearcă să te întorci în siguranţă la familia ta. Crede-mă, ăsta este adevăratul tău scop.

Kenjirō deschise gura, dar nu ştiu ce să spună în faţa unui sfat atât de nepotrivit.

— Acolo este depozitul de arme, îi indică interlocutorul său în timp ce îşi luă pălăria de la subraţ şi îşi acoperi capul cu ea.

Ochii îi dispărură sub marginea largă.

— Eu trebuie să ajung la *honmaru.* Îţi doresc succes!

Privi samuraiul în timp ce acesta se îndepărtă în direcţia celei mai fortificate porţi a castelului, cea care ducea spre cetatea interioară.

Această întâlnire fusese ciudată, dar încercă să nu îi acorde prea multă importanţă şi se îndreptă spre pavilionul care adăpostea sala armelor. Aceasta era înconjurată de un şanţ şi avea un acoperiş de ţigle de lut pictate în albastru. Patru arcaşi păzeau podul peste apă, singurul acces posibil. Kenjirō le arătă ordinul emis de cabinetul *karo,* iar arcaşii îi spuseră să aştepte înăuntru.

Traversă porticul cu ziduri şi intră în marele pavilion întunecat. Fără ferestre, doar cu nişte mici orificii de aerisire situate la înălţimea tavanului, construcţia abia dacă primea lumina exterioară.

Pentru a o lumina, fuseseră instalate nenumărate lămpi de podea; acestea dădeau camerei o lumină pâlpâitoare, care oscila cu curenţi uşori de aer. Lamele lănciilor, aliniate succesiv de-a lungul pereţilor, reflectau o strălucire lichidă, ca flăcările insuflate de respiraţia morţilor. Rafturile şi mesele de lucru se pierdeau în adâncul pavilionului şi peste tot erau împrăştiate căşti şi bucăţi de armură, arcuri desfăcute şi săgeţi ascuţite. Multe *tanegashima*[34] se puteau număra chiar şi pe suporturile verticale ancorate de perete, unul deasupra celuilalt, astfel încât formau rânduri lungi care ajungeau în grinzile din tavan.

Kenjirō nu văzuse niciodată atâtea arme puse laolaltă şi îşi dădu seama că acestea erau uneltele morţii care le erau înmânate luptătorilor *ashigaru* şi *goshi* atunci când erau chemaţi să-şi lase în urmă câmpurile pentru a merge la război. Elita samurailor, pe de altă parte, nu ar folosi alte arme decât cele păstrate în familie. Câţiva paşi grăbiţi îl făcură să se întoarcă. Aparţineau unui tânăr care părea să vină dinspre clădirile din apropierea intrării, despărţite de marele depozit de panouri *shoji.*

— Nu ai voie să stai aici! avertiză băiatul – judecând după manierele şi chimonoul fin, nu pusese niciodată niciun picior în afara castelului. Pleacă sau chem paznicii!

— Numele meu este Kudō Kenjirō, se prezentă el în timp ce căuta scrisoarea.

Tânărul îşi reţinu impulsul când văzu documentul.

— Este adevărat, ne-au anunţat că va veni cineva ca tine.

Arătă spre una dintre uşi:

— Aşteaptă într-una din acele camere pe Miura-sensei. Şi să te comporţi corespunzător în faţa maestrului.

Kenjirō ignoră tonul binevoitor al tânărului şi se duse în camera indicată. Se descălţă înainte să calce pe platformă şi ridică panoul cu grijă. Camera era goală, cu excepţia unei singure perne aşezate în centru; nu îşi dădu seama dacă era destinată

vizitatorului sau gazdei, aşa că alese să o ignore şi să îngenuncheze în poziţie *seiza* lângă intrare.

Fu distras când observă tablourile *sumi-e* care decorau panourile din jurul său. Cerneala forma pe hârtia de orez peisaje frumoase, tipice provinciei: faleze de coastă, păduri de pini care coborau în mare, râuri şerpuite între văile munţilor… Ochii lui s-au oprit pe vastele câmpuri de orez întinse în soare, dar se trezi din visare imediat ce uşa se deschise cu bruscheţe.

Fără să aibă timp să privească pe cel ce tocmai intrase, îşi puse mâinile în faţă şi îşi înclină capul.

— Eşti Kudō Kenjirō? întrebă vocea din faţa lui.

— Aşa este, stăpânul meu!

— Ridică-ţi capul să te pot vedea!

Kenjirō se supuse şi îl văzu pe bărbatul care-l privea de sus şi care nu se deranja să stea în faţa lui. Miura-sensei, plictisit ca un Buddha, dar cu ochi de vulpe, era administratorul însărcinat să gestioneze depozitul de arme al clanului. Se spunea că în tinereţe fusese un fierar excelent, de aici îi venea şi ilustrul nume de *sensei,* dar din umerii căzuţi şi mâinile delicate, Kenjirō aprecie că acele zile erau demult apuse.

— Nu te-am mai văzut niciodată la castel. Te-a învăţat cineva să lupţi?

— Tatăl meu mi-a arătat calea sabiei, *sensei.* Iar fratele mamei mele m-a antrenat să trag cu arcul.

— Arcul şi sabia, repetă sarcastic Miura, ca un cavaler samurai. Aroganţa *goshi* nu încetează să mă uimească.

— Şi noi suntem samurai, stăpânul meu!

— Ţărani cărora li s-a permis să aibă un nume, asta sunteţi! pufni stăpânul armelor.

Kenjirō coborî iarăşi capul. Gestul putea fi interpretat ca o scuză, dar avea scopul de a ascunde dispreţul pe care tânărul începea să îl simtă pentru acel bărbat.

— Arată-mi mâinile! îi ordonă Miura.

Kenjirō îşi întinse palmele şi funcţionarul observă cu neplăcere degetele bătătorite de munca la câmp.

— Încerci să mă faci să cred că tu, cu aceste mâini, eşti capabil să foloseşti o armă? Cum îţi pot încredinţa una dintre săbiile mele?

— Nu va fi necesar, *sensei.* Am propriile mele arme.

Miura se uită la *daisho*[35], la arcul slăbit şi la pachetul care era lângă Kenjirō, apoi zâmbi arogant.

— O sabie a familiei? întrebă sarcastic. Ai scos-o vreodată din teacă? Cel mai probabil rugina a atacat deja lama.

— Vă pot asigura că este bine păstrată, răspunse Kenjirō.

— Asta voi decide eu. Arată-mi lama!

Kenjirō ridică *katana* cu ambele mâini pentru a o oferi lui Miura. Apucă sabia şi în loc să o scoată cu degetele din teacă, aşa cum impuneau normele de curtoazie, trase de ea până când lama fu eliberată complet. Sprijini curba interioară pe antebraţ pentru a examina marginea, simţind-o la fel de uşoară ca o rază de lună. Apoi privi cum lumina alunecă uşor peste linia oţelului şi verifică tachelajul mânerului, ferm înnodat.

Pe măsură ce controlul devenea mai riguros, pe faţa sa se contura un rânjet zeflemitor.

— Bleah, este arma unui ţăran, spuse el în cele din urmă şi, fără vreo avertizare, lăsă să cadă sabia pe jos.

Înainte să lovească pământul *katana,* Kenjirō întinse mâna şi prinse mânerul în zbor. Cu aceeaşi mişcare, puse lama în teacă, stingându-i strălucirea de oţel. Puse sabia în dreapta sa şi înclină iarăşi capul.

Miura îşi ridică bărbia enervat. Spera ca gestul său de dispreţ să se fi încheiat odată cu sunetul metalului căzut pe tatami.

— Nu înţeleg de ce i-a fost încredinţată unui *goshi* protecţia unui trimis din Nagasaki, dar rolul meu este ca tu să fii cel puţin prezentabil şi să nu faci de ruşine clanul nostru. Ai văzut vreodată un *bateren*[36] creştin?

Kenjirō clătină din cap.

— Abia bâlbâie limba oamenilor, au nasurile ca ciocurile de corb şi ochii rotunzi, precum cele ale unui peşte asfixiat pe mal. De asemenea, miros ca bestiile… Deşi acest lucru nu ar trebui să fie o problemă pentru tine.

Miura-sensei se întoarse şi bătu de două ori pe cadrul uşii. Kenjirō auzi panoul alunecând într-o parte. Cineva îi înmână maestrului un pachet şi uşa se închise din nou. Deodată, o grămadă de pânză căzu în faţa lui Kenjirō, care stătea cu capul în jos.

— Dă-mi hainele tale şi le vei îmbrăca pe acestea. Pe ele a fost brodată stema clanului Oda, deoarece vei servi ca *yojimbo* al curţii din Gifu în timpul călătoriei. Oricât de neînţeles ar putea fi pentru mine, asta înseamnă că vei fi un samurai al lui Oda, cu toate responsabilităţile ce îţi revin şi că trebuie să te porţi ca atare. Nu-l abandona niciodată pe acest bărbat, sau tu şi familia ta veţi fi executaţi. Dacă *bateren* va fi ucis în orice modalitate, cadavrul tău trebuie să apară lângă al lui, nu contează dacă trebuie să comiţi *seppuku*[37] pentru asta; dacă nu, tu şi familia ta veţi fi executaţi. Dacă vei reuşi, cu ajutorul zeilor să-ţi îndeplineşti misiunea, trebuie să înapoiezi aceste haine şi să te întorci la pământurile tale. Dacă nu, după ce călătoria ta se va termina şi vei fi văzut purtându-le, capul tău va fi tăiat şi familia ta va fi executată. Ai înţeles?

Kenjirō dădu din cap cu o expresie neutră.

— Bine, vei putea să îţi iei armele dacă vrei. Străinul te aşteaptă pe porticul exterior al *honmarului.* S-a hotărât să i se dea un cal pentru această călătorie şi tu trebuie să mergi pe lângă el. Mai presus de toate, încearcă să-i ţii în viaţă, atât pe el, cât şi pe animal, chiar cu preţul vieţii tale.

Acestea fiind spuse şi fără să-şi ia la revedere, maestrul armurier părăsi camera.

Când se văzu singur, Kenjirō şi-a ridicat capul şi se uită la hainele din faţa lui, împăturite îngrijit. Desfăcu nodul şi scoase diferitele piese: pantalonul *hakama,* negru ca o noapte fără lună, chimonoul vopsit în albastrul profund de Awa şi *haori* de

culoare gri, pe care strălucea ca o floare de aur blazonul clanului Oda. Erau haine sobre, fără mătase sau broderie din filigran pe care multor samurai le plăcea să le poarte, dar era, fără îndoială, cel mai splendid chimono pe care l-ar fi purtat vreodată în viaţa lui.

Igarashi se plimba printre străzile pietruite ale *honmaru,* ultimul inel al cetăţii, un bastion militar şi reşedinţa, în acelaşi timp, a familiilor cele mai loiale clanului Akechi. Cetatea mică era alcătuită dintr-un cartier de locuinţe care, aranjate într-un evantai, se reuneau în turnul tributului, dominând întregul complex de la cele patru etaje ale sale cu o bază patrulateră. Poziţia unui vasal în clan era uşor de determinat pe baza apropierii casei sale de reşedinţa *daimioului;* cea pe care o căuta Igarashi Bokuden era una dintre cele mai îndepărtate de turn, dar simplul fapt de a fi în interiorul *honmaru* era un semn suficient despre rangul deţinut.

În acea dimineaţă ajunsese în vecinătatea castelului foarte devreme, cu luna încă înălţată pe cer şi se aşezase lângă porticul exterior pentru a cerceta cu atenţie fiecare dintre feţele oamenilor care soseau în fortăreaţă. Nu reuşi să vadă niciun străin, aşa că presupuse că omul negru fusese adăpostit într-o cameră din interior; cu toate acestea, îl identifică pe *goshi,* care vizita reşedinţa stăpânului său pentru prima dată. Era un bărbat tânăr, fără experienţă, la fel cum îi fusese descris, dar după conversaţia forţată ocazională pe care o purtă cu el, fu de acord cu informatorii săi în ceea ce priveşte calitatea sa. Băiatul nu aparţinea acestei lumi, dar văzuse în el cumpătarea şi ochii atenţi. Rămânea de văzut dacă urma să devină o problemă pentru el.

Se opri în sfârşit în faţa uşii exterioare a uneia dintre case; era la fel cu toate celelalte, cu o mică grădină în faţă şi înconjurată de un perete alb, care oferea intimitate familiilor; lângă intrare atârna un

lanţ de ploaie format din blide metalice, unul atârnat de celălalt, aproape să atingă pământul.

Vizitatorul se apropie şi înclină una dintre farfurioare pentru a bea picăturile de rouă din dimineaţa aceea. Pentru o clipă a vrut să descopere parfumul soţiei sale în apa de rouă; îi simţi buzele pe marginea metalică şi degetele încercuindu-i mâinile; nu degeaba se spune că ceva din noi rămâne în ceea ce creăm. Hikaru împletise acel lanţ în primele sale zile în noua casă, în speranţa că păsările vor veni să bea apa de ploaie şi să le bucure dimineţile cu ciripitul lor. Păsările nu veniseră, dar obişnuia să bea din bolurile mici cu încântare şi ştia că şi asta o făcea fericită. Sau cel puţin aşa a fost o vreme.

Făcu un efort pentru a îndepărta acea amintire din memorie şi se concentră pe uşa de lemn din faţa sa. Bunul simţ îi spunea că cel mai bine era să plece, dar a fost deranjat de cuvintele samurailor care veniseră în căutarea lui, cu acea menţiune deplasată despre doamna Etsuko. Trebuia să-şi înfrâneze temerile, chiar dacă ştia că acţiunile lui arătau doar slăbiciunile sale.

În cele din urmă, se hotărî să împingă uşa aceea în spatele căreia se ghemuiau trecutul şi nostalgia. Deschizând-o, găsi nişte ochi care se uitau direct în ai săi, ca şi cum ar fi aşteptat sosirea lui. Erau ai unui copil de nu mai mult de şapte ani, care stătea pe vatră, cu picioarele atârnate în grădină, în timp ce îl privea curios pe noul venit. Igarashi îngheţă în prag, uimit de acea faţă, care părea să fi apărut din ceaţa timpului.

Foarte încet, ca şi cum s-ar teme să alunge o vrabie de pe pervaz, îşi scoase pălăria şi o atârnă de antebraţ. Înaintă câţiva paşi pe drumul de pământ şi se ghemui în faţa băiatului; ochii lui erau la aceeaşi înălţime.

— Bună, micuţule! vru să-l salute, dar cuvintele lui erau fără vlagă.

Era ca şi cum ar fi fost în faţa unei amintiri reîncarnate.

— Bună! salută copilul. Cine sunteţi?

Bărbatul surâse, lacrimile fiind pe punctul de a-l da de gol.

— Mă numesc Bokuden, răspunse cu afecţiune. Înainte locuiam aici.

Micuţul se uită în spate la propria-i casă.

— Sunteţi prieten cu tatăl meu?

Igarashi negă.

— Cu mama mea?

— A fost o perioadă în care ea mă iubea aşa cum o iubeşti tu acum, răspunse străinul cu un zâmbet melancolic.

Zâmbi şi copilul. Nu îl cunoştea pe acest samurai, dar era ceva în legătură cu el care i se părea cunoscut; ceva care îl liniştea.

— Pleacă de lângă acest om! spuse dintr-odată o voce, cu severitate.

Igarashi ridică privirea şi o întâlni pe doamna Etsuko. Purta un chimono simplu şi un şorţ pe care îşi şterse mâinile. Anii trecuseră pe lângă ea, cum trec anii pe lângă toţi, dar rămăsese la fel de frumoasă ca atunci când era o fetiţă.

— Mamă, spune că mă cunoaşte! protestă copilul.

— Ridică-te şi aşteaptă-mă în bucătărie! ordonă ea tăioasă. Şi nici să nu te gândeşti să ieşi şi să tragi cu urechea.

Băiatul se ridică şi îi dărui bătrânului samurai o privire de rămas bun. Apoi dispăru în camera familiei, ca fantoma din trecut care părea să fie.

— Ce căutaţi aici? întrebă femeia când rămaseră singuri.

Igarashi se ridică în picioare. Trebui să tragă aer adânc în piept pentru a putea vorbi.

— Nu ştiam că ai un băiat.

— S-a născut acum şase ani. Este un copil iubit de toată lumea.

Igarashi ştiu să recunoască reproşul care se strecura între acele cuvinte. Se îmbărbătă înainte de a întreba:

— Măcar îmi vei spune cum se numeşte?

— De ce vreţi să ştiţi?

— Sunt bunicul său, Etsuko!

Ea îşi strânse buzele şi negă.

— Nu, negă ea, nu sunteţi! Aşa cum nu sunteţi nici tatăl meu. Nu aţi mai fost din ziua în care mama s-a sinucis.

Dezgustul atinse vocea lui Etsuko. Conştientă că era pe punctul de a-şi pierde cumpătul, femeia îi întoarse spatele şi se pregăti să se întoarcă în refugiul casei sale, cel al uitării.

— Te rog! insistă Igarashi, aproape înlăcrimat. Vorbeşte-i despre mama ta… Şi de mine, dacă vreodată găseşti înţelegerea de a mă ierta.

Femeia se opri cu umerii ghemuiţi. Apoi se uită înapoi. Avea lacrimi în ochi. De asemenea, era şi o ură străveche, alimentată de ani.

— Vreţi să ştiţi cum îl cheamă? întrebă. Îl cheamă Goichi.

Acel nume îi străpunse pieptul ca un cuţit. Goichi, la fel ca fratele pierdut al lui Etsuko. Goichi, cel pe care chiar el îl dăduse.

— Capitolul 5 —
Drumul către Shima

Martín Ayala aştepta lângă porticul *honmaru,* fără să ştie foarte bine cum să ţină frâiele calului pe care nu îl ceruse. Mângâia gâtul animalului în timp ce contempla furnicarul din jurul castelului, rotindu-se pentru a observa zidurile albe, grădinile dintre drumurile înguste, paznicii şi oficialii care se deplasau între pavilioane… Până când se întâlni, faţă în faţă, cu samuraiul care se aşezase înaintea lui.

Era un tânăr cu haine sobre şi o expresie atât de severă, încât iezuitul o găsi chiar amuzantă. Bineînţeles, se abţinu să schiţeze cel mai mic zâmbet. Nu pierdu din vedere faptul că pe chimonoul său purta chiar emblema lui Oda Nobunaga şi nu pe cea a vasalului său, Akechi Mitsuhide, ceea ce însemna, poate, că bărbatul fusese trimis de la Gifu. În orice caz, consideră că acesta era samuraiul desemnat să aibă grijă de el. Şi cum noul venit nu părea dispus să se angajeze într-o conversaţie, Ayala fu cel care luă iniţiativa cu o reverenţă:

— Mă numesc Martín Ayala! îl salută cu respect. Vă mulţumesc că mă însoţiţi în această călătorie!

Samuraiul se schimbă la faţă când auzi că străinul se exprimă fără efort în limba insulelor. Comercianţii din Anotsu susţineau că îi văzuseră pe *baterenii* creştini care predicau învăţăturile zeului lor în japoneză, dar aceştia erau în stare să repete pe de rost, cu pronunţie sacadată, ca o vrăjitoare care repetă un cântec. Poate că acest om memorase salutul, dar o făcuse cu atâta precizie, încât reuşi să-l facă să ezite.

Decise să îi facă jocul în dorinţa de a-l demasca:

— Sunt Kudō Kenjirō, fiul lui Kudō Masashige. Mi-a fost încredinţată protecţia dumneavoastră.

Şi cu un gest dispreţuitor, adăugă:

— Aţi venit călare de la Nagasaki?

Ayala privi cu coada ochiului calul şi zâmbi, căci ştia ce voia să spună tânărul interlocutor.

— Fără îndoială este un cal excelent, dar nu cred că este în stare să sară de pe o insulă pe alta, glumi el. De fapt mi-a fost dăruit de către Naomasa-sama, doar că eu nu ştiu să călăresc, aşa că, dacă doriţi…

Îi oferi hăţurile.

Kudō Kenjirō acceptă cu un gest ezitant, nedumerit nu numai că acest străin înţelesese perfect ceea ce spusese, ci şi pentru că era capabil să răspundă cu cea mai mare naturaleţe. Îl dădea de gol doar intonaţia sa delicată, aproape feminină. La fel ca şi aspectul său, începând cu înălţimea lui leneşă şi terminând cu trăsăturile lui ascuţite, prost ascunse de o barbă abia tunsă.

— Să mergem! spuse Ayala începând coborârea abruptă între pereţii înalţi. Ne aşteaptă zile lungi, mergând de la răsărit până la apus, sper că nu este un inconvenient.

Kenjirō întârzie puţin până să reacţioneze, dar sfârşi prin a-l urma pe preot, trăgând de hăţurile animalului. Nu putea să meargă după străin ca un servitor, dar nici nu i se părea potrivit să călărească în timp ce acela pe care urma să-l protejeze călătorea pe jos; aşa că alese să-şi pună desaga şi arcul pe coama animalului şi se grăbi să meargă pe lângă *bateren.*

Când ajunseră unul în dreptul celuilalt, Ayala îl studie cu o uşoară prefăcătorie.

— Nu eşti cavaler al curţii lui Oda, am dreptate? spuse cu o familiaritate bruscă.

Kenjirō se eschivă în faţa întrebării.

— Sunt samuraiul căruia i s-a încredinţat viaţa dumneavoastră, nu trebuie să ştiţi mai multe.

— Nu este necesară atâta solemnitate, altfel această călătorie va fi foarte lungă, răspunse iezuitul cu mult umor. Îţi voi mărturisi ceva: nici eu nu sunt un anchetator, nu am rezolvat niciodată vreo crimă sau vreun mister. Sunt puţin mai mult decât un traducător cu o înclinaţie spre curiozitate. Aşa că,

într-un fel, amândoi suntem nişte impostori. Dar ar fi bine să nu mai spunem asta nimănui.

Tânărul *yojimbo* îşi schimbă figura serioasă, deşi trebui să recunoască faptul că acel preot ciudat a fost în stare să-i citească gândurile, căci, de când primise această sarcină de la tatăl său, se simţise într-adevăr ca un impostor.

— De ce spuneţi crime? a fost tot ce a putut să zică.

— Oare nimeni nu ţi-a explicat motivul pentru care sunt aici? De ce am venit tocmai din celălalt colţ al lumii?

Kenjirō nici nu era în stare să îşi imagineze o călătorie atât de lungă. Ştia că dincolo de Marea Nordului era ţara celor din dinastia Ming[38], a cărei distanţă nu putea fi străbătută nici măcar într-un an de călătorie pe jos; dar acest om provenea dintr-un loc mult mai îndepărtat, dintr-un ţinut de barbari care vorbeau o limbă lătrată şi care, în ciuda tuturor, învăţaseră să vâneze vânturile şi să călătorească distanţe lungi peste mare. Artele acelea îi conduseră acolo şi nu păreau dispuşi să plece uşor.

— Nu mi s-a spus nimic pentru că nu trebuie să ştiu nimic, răspunse el.

Ayala dădu din cap răbdător. Ajunseră în ultima curte cu ziduri, aproape de limitele castelului. Nu erau singurii care părăseau fortăreaţa, dar numărul de vizitatori care se deplasau în direcţia opusă era mult mai mare; se concentrau asupra porticului de intrare, continuând să curgă pe poteca ce venea din satul Anotsu.

— Atunci nu crezi că un om are dreptul să ştie de ce îşi riscă viaţa?

Kenjirō îşi ţinu privirea drept înainte, fără a avea intenţia de a răspunde. Era evident că întrebările lui Ayala deveneau din ce în ce mai incomode pentru el.

— Îmi pare rău! se scuză iezuitul. Înţeleg că este prima dată când vorbeşti cu cineva ca mine, un străin care nici măcar nu ar trebui să înţeleagă limba ta.

Ayala înclină capul către un localnic care îi privea insistent.

— Chiar şi aşa, lasă-mă să îţi explic motivele mele. Dacă le înţelegi poate îţi vei îndeplini mai bine această sarcină.

Tânărul samurai îşi permise să se uite la el, dar doar pentru o clipă.

— În urmă cu mai bine de un an, în casa pe care o deţine ordinul nostru în Osaka, a fost găsit trupul desfigurat al unuia dintre fraţii mei, începu Ayala. A fost doar anunţul unei nenorociri îndelungate, deoarece criminalul ne-a scăpat ca un lup dintr-o turmă abandonată, până când a omorât zece bărbaţi de-a lungul rutei Tokaido. Nouă preoţi iezuiţi şi un japonez, toţi creştini. În ciuda acestui fapt, Oda-sama a ignorat aceste crime, concluzionând că este o problemă care îi priveşte doar pe *nanbani.* Tot ce am putut obţine este permisiunea de a începe o investigaţie pe cont propriu şi de aceea am fost trimis.

Ayala ridică privirea spre cer. Deşi nu era niciun nor în dimineaţa aceea, chipul său era întunecat.

— Nu ştiu cine poate fi responsabil pentru o asemenea atrocitate şi nu ştiu dacă persoana respectivă va încerca să mă oprească să aflu – se uită în jos la interlocutorul său, acum atent. De aceea te afli aici, acum.

Goshi tăcu în faţa acestei explicaţii, dar Ayala a crezut că găsise în ochii lui scânteia de empatie pe care o căuta.

— Şi acum, spuse străinul, vrei să mă întrebi ceva?

— Unde mergem?

— Spre misiunea iezuită din Shima. Este locul cel mai apropiat de cei care au suferit această nenorocire. Pe lângă faptul că este vechea mea casă, adăugă el, în acea comunitate mi-am petrecut ultimii ani în Japonia.

— Acolo aţi învăţat limba noastră?

Ayala întârzie să răspundă.

— Nu, a fost înainte. În Hirado, spuse într-un final.

Şi, din anumite motive, căzu într-o tăcere adâncă.

Merseră într-un ritm susţinut cea mai mare parte a dimineţii. Kenjirō, care intuise că sub hainele negre ale străinului se afla un bărbat neîndemânatic, cu o constituţie slabă, sfârşi prin a descoperi că se afla în faţa unui călător încăpăţânat. Pasul lui nu se opri, în ciuda soarelui dogoritor din ziua aceea, şi nici măcar băşicile care sfârşiră prin a-i vopsi sandalele de piele cu sânge, nu-l făcură să leşine. Nu aveau nevoie de alte opriri decât cele necesare pentru a-şi reumple butelcile de apă sau pentru a-şi face nevoile, astfel încât, până la prânz, acoperiră aproape patru *ri*[39] de distanţă.

Mergeau pe un drum care despărţea ruta Tokaido şi şerpuia de-a lungul ţărmului vestic al golfului Owari, deplasându-se mereu spre sud, pe stâncile ascuţite ale acelor ţărmuri accidentate.

Din când în când, litoralul îşi înmuia conturul şi drumul cobora aproape de nivelul mării, permiţându-le să descopere plajele sărate şi satele de pescari de sub golfuri. Kenjirō, care nu cunoştea alt peisaj decât cel al vastelor câmpuri de orez, se trezi că se bucură de prima sa zi departe de casă. Până acum el cunoscuse doar coasta domesticită a castelului Anotsu; drumul pe care călătoreau era, totuşi, accidentat şi sălbatic, cu stânci capabile să îl copleşească pe călător.

Se trezi zâmbind în timp ce privea pescăruşii suspendaţi pe curenţii de aer, planând la înălţimea ochilor săi înainte de a cădea în picaj pe lângă marginea stâncii. În timp ce îi privea ieşind dintre stânci cu peştele lovindu-le ciocul, îşi dădu seama cât de diferiţi erau de acei pescăruşi pe care îi ştia, care se mulţumeau să ciugulească prada din port.

Şi aşa înaintară: unul se cufundă într-o linişte nostalgică, celălalt atent la drum, până când se

opriră să mănânce la un punct de belvedere natural, proiectat peste ape.

— Am adus mâncare pentru amândoi, anunţă Ayala în timp ce căută într-una dintre desagele care erau puse pe cal. Am carne uscată, deşi cred că nu va fi pe gustul tău. De asemenea, ridichi murate şi orez. Comerciantul care m-a întâmpinat în Anotsu a avut grijă să-mi asigure o mare parte din mâncarea pentru călătorie.

— Mulţumesc, dar nu este necesar, refuză băiatul cu bună creştere. Prefer să mănânc din desaga mea.

Se aşezară pe pietrele înfipte în pământ, privind spre marea de dedesubt, ascultând sunetul valurilor de pe stâncă. Kenjirō deschise o frunză de bijao şi scoase două bile de orez asezonate cu *umeboshi*[40]; între muşcături, îşi observă în secret tovarăşul, care mânca mai multe felii de carne. Auzise deja că aceşti bărbaţi devorau, fără să ezite, chiar animalele pe care le creşteau, dar nu era mai puţin dezgustător să-l vezi mestecând acea carne uscată ca scoarţa de copac. *Măcar foloseşte beţişoarele şi nu mâinile,* îşi spuse el, tocmai în momentul în care iezuitul se uită în sus pentru a-l descoperi urmărindu-i mâncarea. Interpretând greşit curiozitatea lui, îi oferi o bucată cu un gest prietenos. Kenjirō refuză ridicând butelcuţa cu ceai.

— Cunoşteai coasta aceasta? întrebă Ayala, în timp ce privi orizontul de unde se putea vedea malul opus al golfului Owari.

— Nu am mers niciodată atât de departe, recunoscu tânărul samurai.

— Pământurile voastre sunt foarte frumoase. Câteodată nu sunt primitoare, iarna este grea, dar totuşi teribil de frumoase.

Kenjirō nu ştiu prea bine ce să răspundă, întrucât străinul părea că vorbeşte pentru sine.

— Înainte de căderea nopţii, trebuie să ajungem la capul Toba, continuă Ayala, de această dată adresându-se clar interlocutorului său. Este o regiune pe care o cunosc, o străbăteam pentru a propovădui cuvântul lui Hristos în sate şi la răscruce

de drumuri. Acolo vom petrece noaptea în meandrele râului Isuzu, vom putea să ne spălăm şi, cu puţin noroc, vom găsi un pescar care ne va vinde o cină proaspătă. Dacă este voia lui Dumnezeu, mâine la prânz vom fi la misiunea din Shima.

Îşi continuată drumul înainte să adoarmă din cauza stomacului plin. După-amiaza peisajul începu să se schimbe: munţii, atât de aproape de coastă până în acel moment, se îndepărtară şi îşi înmuiată contururile. Chiar şi litoralul lăsă în urmă relieful său pietros şi adoptă forme fluide şi ondulate. În curând se treziră plimbându-se printre bancurile de nisip lăsate de mare şi dealuri blânde care se întindeau spre interior.

Sub strălucirea apusului, Kenjirō putu să admire împrejurimile prin ochii străinului şi, într-un fel, îşi însuşi fascinaţia şi cuvintele sale. Se trezi din vis doar când capul Toba apăru în depărtare, lărgindu-se pentru a atinge insula Toshi atât de aproape de coastă. A fost o viziune trecătoare deoarece drumul intră într-o pădure de stejari care îşi ţeseau ramurile spre cer.

Merseră o bună bucată de drum prin pădurea de stejari până când Kenjirō îşi dădu seama că lângă el era doar calul. Alarmat, privi înapoi pentru a-l descoperi pe Martín Ayala stând în mijlocul drumului. Făcu câţiva paşi înapoi şi descoperi că preotul se rătăcise contemplând un *torii*[41] îngropat în pădure, de un roşu atât de decolorat, încât pentru el trecu neobservat. În spatele porţii sacre era o cărare care ducea în pădure.

— Trebuie să mergem pe cărăruia aceasta, spuse Ayala.

— De ce? Ne vom îndepărta de coastă. Capul Toba este mai în faţă.

— Este necesar! a fost singura explicaţie a iezuitului.

Ayala înaintă printre copaci şi trecu pe sub arcul care separa lumea oamenilor de cea a zeilor. Kenjirō nu a avut de ales, l-a urmat şi a traversat templul lipindu-se de unul dintre stâlpi, căci acolo *kami*

colindau pe mijlocul drumului. Dumbrava rămase în urmă şi au văzut că după primul *torii* urmau altele, tot mai apropiate şi strâmbe, formând un pasaj lung care şerpuia în sus. Continuară să urce în linişte, nu pentru că solemnitatea locului o cerea, ci pentru că efortul le furase ultima suflare după o zi atât de lungă. Doar calul părea să urce fără efort panta, scoţând, la fiecare pas, lăstarii de iarbă care creşteau între pietre.

Panta ducea la o capelă dedicată zeiţei Inari, după cum anunţau cele două vulpi de piatră care, ţinând o cheie şi un pergament rulat între fălci, observau sufletele celor care intrau pe sub arcadă.

În spatele statuilor, un novice cu o privire pierdută mătura scara care ducea la capelă. Observându-i pe noii veniţi, îşi sprijini mătura de unul dintre piedestale şi făcu o plecăciune:

— Sunteţi bine veniţi, pelerinilor! Capela este la dispoziţia voastră ca să vă rugaţi.

Ayala făcu un pas în faţă şi îi întoarse salutul cu acelaşi respect.

— Vă mulţumim pentru oferta dumneavoastră, dar nu am venit să ne rugăm.

Abia atunci tânărul cleric îşi dădu seama că vorbea cu un străin. Puţin confuz, îşi scutură praful de pe *hakama* şi coborî până ajunse la acelaşi nivel cu vizitatorii.

— Dacă nu vreţi să vă rugaţi, de ce aţi venit?

— În urmă cu zece ani, o fată, numită Junko, s-a alăturat acestei capele ca *miko*[42]. Aş dori să ştiu dacă este încă aici sau a fost trimisă la un alt templu.

Tânărul se încruntă. O astfel de întrebare nu era potrivită, mai ales venind din partea unui străin.

— Aşteptaţi aici, merg să îl caut pe preotul Daizenbo. Este stăpânul capelei.

Ayala îi mulţumi plecând capul. Când novicele plecă, Kenjirō comentă în urma lui:

— Nu vă vor spune nimic.

Iezuitul doar îşi menţinea privirea înainte, atent la uşa prin care dispăruse novicele. Nu au aşteptat mult până când un preot bătrân a trecut prin portic; purta

haine de ceremonie care fluturau după mersul lui impetuos. Se opri cu patru trepte deasupra vizitatorilor şi arătă spre Ayala cu bastonul *shaku.*

— Ce faci aici, corbule? Păşeşti pe un pământ sacru care îţi este interzis.

— Îmi cer iertare că mă prezint în acest mod! O fac cu toată umilinţa şi tot respectul pe care le merită acest loc sfânt. Doar voiam să ştiu…

— Novicele meu mi-a spus deja despre poveştile tale şi par a fi invenţii precum cele ale zeului tău mincinos. Sunt aici de mai bine de treizeci de ani şi nu am avut niciodată în slujba mea o călugăriţă. Acum pleacă!

Ayala nu mai scoase niciun cuvânt. Îşi ceru doar scuze făcând o reverenţă, luă hăţurile calului şi dădu să plece. Totuşi, Kenjirō nu ezită să îl confrunte pe bătrânul Daizenbo:

— Acest om v-a arătat respect. Un asemenea tratament faţă de el nu onorează sfinţenia acestei capele, preotule!

Şi întoarse spatele înainte să fie dat şi el afară.

În timp ce mergea după Ayala, Kenjirō fu surprins de propria-i îndrăzneală în mustrarea unui preot care slujea lui Inari. Faptul că purta *daisho* şi emblema lui Oda îi insuflau o mândrie greşită, se gândi el, aşa că se rugă divinităţii ca, dacă ar exista vreo pedeapsă, să cadă asupra lui şi nu asupra următoarei recolte a familiei sale.

★

Când ajunseră pe drumul principal, primele stele deja scânteiau printre ramuri. Era clar că nu vor ajunge în ziua aceea în Toba, aşa că şi-au continuat drumul prin pădurea de stejari până găsiră o mică poiană lângă potecă. Deciseră să-şi petreacă noaptea acolo, sub protecţia copacilor şi să plece a doua zi înainte de ivirea zorilor.

Kenjirō legă calul destul de lejer, astfel încât să poată paşte cu uşurinţă şi se apucă să aprindă un mic foc. Aşează gamela pe foc şi turnă doi pumni de orez din recolta familiei; vru să creadă că atât timp cât

putea mânca orezul în fiecare zi, nu şi-ar fi părăsit complet casa.

Ayala însă stătea cu capul plecat şi cu ochii pierduţi. Întâlnirea cu acel preot stinsese o mică speranţă despre care nu avea nici cea mai mică bănuială. Însă acum, când o pierduse, simţi un gol în piept, făcându-l să se gândească la adevăratele sale motive: era într-adevăr acolo pentru a preveni suferinţa fraţilor săi?

Kenjirō îi puse în faţă un bol de orez cu tocană de legume, forţându-l să se întoarcă la lucruri mai lumeşti:

— Mâncaţi, insistă băiatul, nu puteţi călători cu stomacul gol.

Tânărul avea dreptate, aşa că Ayala luă blidul cu ambele mâini şi începu să mănânce. Orezul acela era mult mai gustos decât cel pe care îl pregătiseră servitorii lui Almeida.

— Nu trebuia să te deranjezi, spuse după ce duse beţişoarele la gură de câteva ori. Încă mai am mâncare în desagă.

— Mâncarea este în desagă, nu în stomacul dumneavoastră. Nu vă foloseşte la nimic dacă o ţineţi în desagă, spuse *goshi.*

Iezuitul trebui să zâmbească la asemenea vorbe inteligente.

— Mă ierţi dacă am devenit o companie tăcută. Mâine mă voi reîntâlni cu prieteni vechi şi o voi face în condiţii triste. Asta îmi distrage atenţia.

Dar Ayala îşi dădu seama că interlocutorul său nu-l asculta, în schimb, se uita în sus şi cerceta în tăcere întunericul.

— Ce se întâmplă?

— Este ceva în tufişuri, cred că este un fazan.

Tânărul se ridică.

— Vrei să îl vânezi? întrebă amuzat iezuitul.

— Poate să fie micul nostru dejun mâine dimineaţă.

Încet, se apropie de lucrurile sale, desfăcu arcul şi, sprijinindu-l de un capăt pe pământ, îl îndoi de coapsă şi puse sfoara. Luă o săgeată şi o montă pe

sfoara de cânepă. Se ridică în picioare, trase arcul la nivelul urechii şi îşi ţinu respiraţia. Ayala a fost distras pentru un moment şi privirea lui se îndreptă de la arcaş la întunericul groaznic din pădure, încercând să găsească orice indiciu al prăzii detectate de Kenjirō. Incapabil să vadă ce se afla dincolo de poiană, el se concentră pe figura tânărului samurai, care părea să elibereze săgeata.

O tresărire de ultim moment îl făcu să dea greş, iar săgeata se pierdu în sus, între vârfurile copacilor. Kenjirō nici măcar nu se supără, doar îşi acoperi umărul şi desfăcu în tăcere arcul. Ayala se abţinu să spună ceva despre acest eşec, ştiind că ar putea răni mândria samuraiului. În schimb, ridică vasul lui Kenjirō şi i-l înmâna când se întoarse la foc.

— Adevărul este că nu mă pot gândi la un mic dejun mai bun decât acest orez delicios.

Tânărul dădu din cap şi îşi continuată cina.

Igarashi Bokuden stătea cu picioarele încrucişate în întuneric, cu corpul perfect echilibrat pe ramura copacului. Îşi ţinu ochii închişi şi simţurile ascuţite, astfel încât să poată simţi în continuare vibraţia săgeţii lipită lângă cap. Zâmbi răutăcios. De la bun început ştiu că acest băiat îi va aduce probleme.

— Capitolul 6 —
Ploaie şi foc

Ploaia torenţială lovea puntea şi penetra straturile de paie cu care se acopereau cei cinci pasageri ai bărcii. Bătrânul Jigorō – cu umeri puternici, barba şi părul alb răvăşit de furtună – ghida barca ferm; era obişnuit să navigheze în nopţi ca aceasta, mişcând cu experienţă paleta sub apă pentru a evita valurile cele mai aspre. Ceilalţi vâsleau, strângând din dinţi în faţa vântului şi a furtunii.

Bătrânul se uită în jur pentru a vedea că cele şase bărci care îi însoţeau nu se despărţeau. Toţi stăteau aproape, cu bărcile abia vizibile în valuri, deoarece rămâneau cu felinarele stinse, astfel încât nimeni să nu le poată număra. Lumina care atârna la prova bărcii lor fusese singura referinţă până atunci, dar acum, când trecuseră de peninsula Kushimoto, au văzut, în cele din urmă, cele două nave pe care le căutau: uriaşul vas străin, care se mişca greoi pe apă şi, ancorată atât de aproape încât păreau să se atingă, vasul ascuţit al *wako*[43] care plutea lejer în balansul valurilor.

Jigorō se uită în urmă o ultimă dată, spre coasta Kii. Era imposibil ca cineva să îi vadă la o asemenea distanţă.

— O vom face ca de fiecare dată, spuse el. Ichizo, nu uita să ţii barca aproape. Nu vreau să mai stau mult în preajma acestor piraţi odată ce am efectuat schimbul. Dacă vedeţi că oricare dintre bărci se apropie prea mult, mişcaţi lanterna; nu vrem să ştie câţi suntem.

Ichizo dădu din cap cu hotărâre.

— Ceilalţi, fiţi cu ochii deschişi şi tăcuţi!

Strânseră vâslele şi profitară de inerţie pentru a se apropia încet de corpul joncăi. De pe punte aruncară frânghiile pentru a le apropia de scara de îmbarcare. Barca se ridică deasupra liniei de plutire, aşa că nu avură dificultăţi să se urce la bord.

Jigorō fu primul care ajunse pe punte şi aruncă o privire rapidă pentru a-şi face o idee despre situaţie. Străinii erau deja acolo: erau trei, cu barbă şi cu aspect întunecat. Doi păreau negustori; celălalt, care nu ascundea înălţimea armelor sub mantie, era paznicul lor. Lângă ei era un al patrulea bărbat, mai mic şi mai puţin sfidător, care purta o pălărie de paie. Părea să vină din ţara dinastiei Ming şi, probabil, era traducătorul lor.

Deşi adevărata scăpare a acelor bărbaţi nu era, în niciun caz, spadasinul cu privirea sumbră, ci hardughia care plutea lângă luntrea cu pânze, ascunzând luna şi stelele. Dacă străinii nu s-ar întoarce în siguranţă pe nava lor, praful de puşcă ar urla şi nava *wako* s-ar scufunda înainte de a avea timp să respire. Şi asta o ştiau piraţii mai bine decât oricine; erau douăzeci de oameni înghesuiţi în jurul liderului lor, imprevizibilul Togoro. Erau principalii interesaţi ca afacerea să se desfăşoare fără probleme. *Sau asta,* îşi repeta Jigorō în sinea lui, în timp ce înainta în faţa grupului său.

Cele trei bande se întâlniră în mijlocul punţii, expuse vântului şi furtunii care începea să se transforme în ploaie.

— Ai întârziat, bătrâne! mormăi bătăuşul Togoro.

Purta haine bizare, probabil jefuite de la vreun curtean de pe continent, iar chipul îi era tatuat cu dragoni din spuma mării. Deşi era cel mai tânăr din echipajul său, avea rangul de căpitan. Asta putea însemna fie că era extrem de viclean, fie extrem de crud sau ambele, iar Jigorō avea asta în vedere ori de câte ori se întâlnea cu el.

— Am fost nevoiţi să vâslim având vântul în faţă, a fost singura explicaţie. Unde este marfa *nanbanilor?*

Portughezii îşi ascuţiră privirea, pentru că ştiau foarte bine la cine se referă cuvântul acela. Togoro, pe partea lui, doar zâmbea, în timp ce echipajul său se dădu la o parte pentru a le arăta cele nouă butoaie de lemn stivuite în spatele lor.

— În regulă! confirmă Jigorō. Care este preţul?

Toţi şi-au îndreptat privirile spre străini, iar aceştia şi-au dat seama că negocierea a început. Cel mai veteran, după cum se vedea şi după părul cenuşiu care îi acoperea capul, se adresă interpretului său în portugheză:

— Spune-le că cerem patru sute treizeci din monedele lor de aur, dar că de data viitoare preţul va creşte. Dacă Societatea lui Iisus părăseşte coasta Kii, nu vom avea o delegaţie care să distribuie marfa.

Interpretul dădu din cap energic şi scoase din haina lui un mic cositor de cerneală şi un stilou, precum cel folosit de străini pentru a scrie. Protejându-se de ploaie, transcrise instrucţiunile comerciantului într-un caiet cusut; imediat ce termină, Togoro i-l smulse din mâini.[44] Piratul privea încruntat cele scrise.

— Străinii cer pentru această livrare opt sute de *ryo* de aur, minţi Togoro. Se pare că le este tot mai dificil să treacă marfa.

Wako surâse înainte să adauge:

— La aceasta trebuie să adăugăm partea noastră, a patra parte, desigur. În total, vă va costa o mie de *ryo*.

Jigorō îşi mângâia barba în timp ce scruta expresiile *nanbanilor.* Înainte de a răspunde, aruncă o privire peste umăr către membrii echipajului său, care veniseră la bord. Toţi priveau tăcuţi cu privirile înmuiate în spatele mantiilor de paie şi pălăriilor *sugegasa.* Bătrânul ştia deja că piratul încerca să-şi umfle partea, dar trebuia să măsoare cât de departe putea să ajungă cu înşelătoria.

— Spuneţi-le că este prea mult. Domnul meu nu-mi permite să ofer mai mult de cinci sute de *ryo*.

Mesajul plecă în sens invers: Togoro reuşi să împingă instrumentul delicat de scris, fără să-l rupă. Abia ştia să citească, dar după cele scrise, se pricepea destul de bine la numere.

Arătă cifrele interpretului, care se întoarse către navigatori şi spuse într-o portugheză lentă, vocalizând:

— Trei sute, ei spun că nu plătesc mai mult de trei sute de *ryo.*

Dezgustul se citi pe chipurile străinilor:

— Trei sute de monede de aur, spuse cel mai tânăr. Asta nu înseamnă nici măcar cinci sute de ducaţi. Ne pierdem timpul.

Înainte ca negocierea să poată continua, unul dintre bărbaţii lui Jigorō făcu un pas înainte pentru a spune ceva discret. Dădu din cap înainte să se întoarcă spre Togoro:

— Ne aşteptam să încerci vreun truc, *wako,* dar lăcomia ta începe să fie de nesuportat.

— Cum îndrăzneşti, bătrâne? exclamă tânărul căpitan, întinzând mâna spre cuţit, cu exagerare. Mă acuzi că mint?

Portughezii se grăbiră să-l întrebe pe interpretul lor ce se întâmpla, dar acesta reuşea doar să privească dintr-o parte în alta, încercând să prindă câte un cuvânt în japoneză, care să fie de înţeles. Totuşi tonul ameninţător al lui Togoro era înţeles perfect de toţi cei prezenţi. Mai ales când echipajul său începu să-şi etaleze diversele articole de luptă, săbii, cuţite şi topoare.

Paznicul comercianţilor nu ezită să aducă în discuţie şi argumentele sale: o sabie şi un pumnal care aveau o strălucire periculoasă, precum ochii celui care le mânuieşte.

Doar oamenii lui Jigorō rămaseră calmi. Şi în liniştea încordată care se conturase pe punte, *nanbanul* cu barbă cenuşie îl apucă de braţ pe traducător şi spuse:

— Zi-mi ce naiba a spus bătrânul sau jur pe Dumnezeu că vei cunoaşte partea bărcii mele pe care o văd doar peştii.

Mediatorul se vedea deja mort, tăiat de cuţitul unora sau înecat de alţii. Însă se auzi o voce în portugheză:

— Vă înşală, maestre navigator!

Cuvintele se auzeau limpede peste pârâitul ploii, iar cei prezenţi schimbau priviri confuze, căci păreau să fi ieşit din grupul lui Jigorō. Bătrânul se

dădu deoparte pentru ca unul dintre oamenii săi să înainteze. Numai că nu era un bărbat:

— Ar trebui să vă alegeţi mai bine partenerii pe aceste insule, adăugă vocea, într-o portugheză impecabilă.

Cel mai tânăr dintre comercianţi ridică felinarul şi lumină trăsăturile japoneze de sub pălărie: faţa ovală, pielea netedă dar brunetă, privirea periculoasă, cu ochi de culoare închisă, care ar fi putut fi blânzi. Femeia ar fi fost de o frumuseţe rară dacă nu ar fi fost desfigurată de o cicatrice care îi creştea din colţul stâng al gurii şi îi muşca pielea până la pomeţi.

— Cine sunteţi? întrebă cel mai bătrân.

— Eu sunt doamna Reiko, deşi contrabandiştii de pe aceste maluri mă numesc mai puţin politicos.

Femeia făcu un gest către bătrân, iar el se apropie de comercianţi pentru a le oferi o cutie lăcuită în negru şi legată cu o bandă de mătase.

— În această cutie sunt cinci sute de *ryo,* cu şaptezeci mai mult decât aţi cerut. Va fi plata pentru această livrare dacă preţul va rămâne stabil şi pentru următoarele întâlniri.

— Nici nu te gândi să faci un alt pas, bătrâne! exclamă Togoro. Nu ştiu despre ce vorbiţi, dar acele monede nu vor pleca de pe nava mea.

Şi ridicând vârful cuţitului, se adresă femeii:

— Deci tu eşti curva Reiko. Este adevărat ce spun ei despre tine, eşti capabilă să te înţelegi cu aceşti barbari.

Ochii lui Reiko rămaseră ascunşi sub marginea pălăriei, dar zâmbetul subţire care i se răspândea de pe buze nu-i plăcu tânărului căpitan.

— De ce râzi, femeie?

— Sunteţi un amărât, Togoro-san, spuse femeia în japoneză. Dacă v-aţi fi înfrânat lăcomia aţi fi avut o parte frumuşică din afacerea asta şi din următoarele. Acum, străinii ştiu că intenţionaţi să-i înşelaţi şi îi cunosc deja pe cumpărători. Nici ei, nici noi nu vom mai avea nevoie de mediere.

— Aşa crezi, târfă? Crezi că poţi să te joci cu mine pe propria mea barcă? Pe aceste ţărmuri există doar două opţiuni: obiceiurile clanului Suzuki sau noi.

Wako începu să înainteze ameninţător spre femeie.

— Şi cred că acela care v-a trimis nu are nicio intenţie ca oamenii clanului Suzuki să le controleze marfa.

Reiko îşi deschise mantia şi ridică, întâmplător, puşca ascunsă dedesubt. Faţa nici măcar nu îi sclipi în timp ce o îndreptă spre conducătorul acelei haite de lupi. Totuşi, Togoro izbucni într-un râs teatral:

— Proastă, femeie proastă! Nici măcar nu are siguranţa aprinsă – arătă spre cerul care încă arunca picături fine de ploaie pe ei. Şi chiar dacă m-aş aşeza să aştept, nu ai putea niciodată să o aprinzi pe o astfel de vreme.

Contrabandista doar îl avertiză:

— Nu mai înainta niciun pas!

— Ba da! Voi înainta. Şi aici, pe puntea navei mele, te voi regula în văzul tuturor. Şi apoi vor fi oamenii mei cei care…

Un urlet groaznic opri discursul lui Togoro, urmat de zgomotul sabiei sale pe pământ. Înainte de a se prăbuşi, căpitanul nu a putut vedea decât bucăţile de carne şi aşchiile de oase care se vedeau la umăr, unde fusese cândva braţul drept.

Restul echipajului nu reuşi să reacţioneze văzându-l pe căpitanul lor care căzuse în genunchi, învârtindu-se şi urlând la pământ. La rândul lor, Jigorō şi oamenii săi scoaseră armele de foc care erau sub pelerinele de paie. Două puşti înarmate fiecare.

— Voi! – strigă contrabandistul veteran către restul *wako* forţându-i să nu se mai uite la nenorocitul de Togoro. Începeţi să aruncaţi butoaiele peste bord!

Doamna Reiko stătea în faţa străinilor, care rămăseseră consternaţi de cele întâmplate, şi se scuză făcând o reverenţă.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate la această întrevedere.

Chiar şi în astfel de circumstanţe, portugheza sa părea perfectă.

— Asigur pe domniile voastre că la următoarele întâlniri nu vor mai avea loc astfel de incidente.

Un ţipăt în spatele ei o forţă să se întoarcă:

— Fiică de viperă! strigă Togoro, încercând să se ridice pe braţul rămas. Îţi jur că vei suferi, te voi tăia şi îţi voi arunca intestinele la peşti, iar în timp ce te stingi, te voi apleca peste balustradă şi te voi regula. Te voi regula în timp ce vei vedea cum pescăruşii îţi mănâncă măruntaiele.

Reiko dădu din cap şi unul dintre însoţitorii ei aruncă o altă puşcă spre ea. Încet, păşi în faţa căpitanului *wako,* care, într-o clipă de luciditate, încercă să se întoarcă pe puntea sângeroasă. Femeia arătă iarăşi spre el:

— Şi spuneţi-mi, Togoro-san, cum veţi face aşa ceva fără ceea ce vă atârnă între picioare?

— Capitolul 7 —
Veritas in simplice

Kenjirō şi Ayala ajunseră la capul Toba dis-de-dimineaţă. Cărarea îi duse până pe plajă înainte de a se pierde în nisip, forţându-i să-şi continue marşul între roci şi dunele de sare. Aerul iodat se încurca în părul lor şi le inunda piepturile, în timp ce sunetul valurilor uşura liniştea care începea să le zguduie auzul. Până şi calul, care până atunci îi urma plictisit, începu să se zgâlţâie de fiecare dată când aerosolii îi înmuiau şoldurile, recunoscător că lăsau în urmă drumul pietros.

Nu era încă amiază când tânărul Kenjirō avu ocazia să-şi încânte ultimul dintre simţuri. La o anumită distanţă, pe stâncile ţărmului sau ghemuite în valuri, un grup de femei curăţau moluştele pe care le prinseseră în cursul dimineţii. Ţineau capturile în găleţi mari de lemn, împreună cu cele înjunghiate cu cuţitele pe care le foloseau pentru a smulge stridii de pe stâncă. Erau dezbrăcate şi purtau doar o batistă cu care era prins părul.

Băiatul rămase fascinat de acel peisaj. Nu toate erau tinere, era chiar şi o bunică printre ele, la fel de goală şi la fel de dornică, dar trupurile lor brunete, puternice şi slabe, acoperite de sare, erau de o frumuseţe rară.

— Sunt culegătoare de fructe de mare. Ai face bine să nu te uiţi la ele! îl avertiză Ayala.

— Am auzit vorbindu-se despre ele. Sunt femeile din marea Shima, răsuflă Kenjirō captivat. Se spune că sunt capabile să se scufunde în locuri unde oamenii nu îndrăznesc să intre ca să găsească stridii şi că pot rămâne în apă toată ziua.

— Doar animalele umblă dezbrăcate. De unde vin eu, nici măcar prostituatele nu se arată cu atâta de neruşinate în faţa oamenilor, exclamă iezuitul furios şi se încăpăţână să-şi menţină privirea în faţă. Nu-ţi lăsa instinctele joase să te domine; privindu-le în acest fel, participi doar la ruşinea lor.

— Ce ruşine?

Tânărul răspunse cu un zâmbet răvăşit.

— Mi se pare că ele doar înfrumuseţează peisajul.

Una dintre femei observă prezenţa călătorilor şi comentă cu restul; cele mai tinere îşi acoperită feţele pentru a şopti între râsete, dar cele mai bătrâne nu ezitară să ridice braţele pentru a-i saluta. Acest gest îndeplini ceea ce nu reuşi Ayala: Kenjirō, îmbujorat, se uită în altă parte şi se concentră să ghideze calul ţinându-l de hăţuri. Întoarse la scurt timp privirea, neputând scăpa de vraja femeilor mării.

O luară pe o potecă ce urca din nou pe stânci, ridicându-se deasupra golfurilor şi, deşi Kenjirō încercă să scaneze adâncurile în căutarea acelor culegătoare de stridii, restul zilei trecu fără alte asemenea privelişti.

Soarele era sus pe cer când ajunseră pe malurile râului Isuzu. Urcară pe mai multe *cho*[45] până când canalul pierdu din salinitate şi putură să se spele în apă dulce. Când terminară baia, se întoarseră pe un dig aproape de gura râului. De acolo iezuitul cumpără peşte proaspăt, pe care îl prăjiră pe grătarele de brazi, încinse, ale pescarilor. Potolindu-şi foamea era timpul să negocieze cu unul dintre acei oameni pentru a-i duce pe celălalt mal. Kenjirō ignoră familiaritatea cu care pescarii îl tratau pe străin, semn că acei călugări budişti în haine negre erau o parte obişnuită a peisajului de acolo. Traversarea râului îi costă douăsprezece monede de cupru, dar barca era mare şi puteau transporta şi animalul, ceea ce îi salvă de la pierderea unei jumătăţi de zi în căutarea unui pod sau a unui vad. Imediat ce coborâră pe celălalt mal, Ayala, o luă pe o potecă ce îi îndepărtă de coastă. Sau asta fu impresia iniţială a tânărului *goshi* pentru că, după ce merseră pe ea o bună parte a după-amiezii, sfârşiră prin a urca un deal de pe care se putea vedea marea.

În faţa lor, pământul începu să-şi piardă înclinarea până când ajunse pe coastă şi se prăbuşi într-un număr nesfârşit de insule mici.

— Golful Shima, anunţă Ayala. Pe una dintre aceste insule este casa fraţilor mei.

— Pe o insulă? Kenjirō observă. Nu se poate ajunge acolo cu piciorul?

— Nu, dar există un motiv. În spatele acelor munţi se află Marele Sanctuar al Isei.

Ayala arătă spre interior, spre dealurile acoperite cu pini, care se întindeau până unde vedeai cu ochii.

— Potrivit preoţilor sanctuarului, toate aceste meleaguri sunt sacre, binecuvântate de zeiţa Amaterasu şi nu puteam să le spurcăm cu crucea noastră. Ne-au oferit una dintre aceste insule, pe care să ne stabilim, cred că în speranţa că îi vom ocoli. După cum vezi, nu am făcut-o.

Şi cu un zâmbet satisfăcut, începu să coboare dealul.

Kenjirō zăbovi să privească insulele împădurite, care cădeau ca nişte picături de jad pe apele calme ale golfului. Pălmui calul în timp ce se întrebă pe care dintre ele va fi ridicată crucea pe care aceşti bărbaţi o adorau, dar mai ales se întrebă ce i-a determinat să călătorească pe ţărmurile acestea atât de îndepărtate şi să rămână pe ele, chiar dacă puţini erau bine-veniţi. Atât de important era pentru ei să proclame adevărul zeului lor? Insulele divine aveau deja zeii lor proprii, antici şi mândri; nu aveau nevoie de zeul străinilor. În orice caz asta nu era treaba lui. Unica lui sarcină era să îl ţină în siguranţă pe acel străin, aşa că suspină şi începu să coboare în urma lui.

Ajunseră pe plajă când soarele începea să apună, anunţând ora cocoşului[46]. Înainte ca Kenjirō să se poată întreba cum vor ajunge pe insulă, zări un stâlp gros bătut în ţărm: înalt, strâmb şi încununat cu crucea *nanbanilor*. Trei bărci cu aspect fragil rămaseră legate de buşteni în urma valului ce cobora.

— Animalul nu va putea călători în niciuna dintre aceste bărci, spuse băiatul, anticipând intenţia iezuitului.

— Ai dreptate! a fost de acord Ayala, dar nici nu-l putem abandona pe plajă. De aici trebuie să continui călătoria singur.

Kenjirō se încruntă.

— Nu. Datoria mea este să vă protejez în orice moment.

— Nu îţi face griji! surâse iezuitul. Mă întorc la vechea mea casă, la fraţii mei. Nimeni nu-mi doreşte vreun rău acolo unde mă duc.

— Vă referiţi la locul acela unde unul dintre ai voştri a fost ucis?

Martín Ayala a fost deranjat de cinismul neaşteptat al protectorului său.

— Mă duc într-o casă a ordinului meu. Voi fi în siguranţă, insistă el. În plus, nu ne putem descotorosi de calul nostru, ca să zic aşa. Dacă nu cunoşti o modalitate de a-l lua cu noi, va trebui să petreci noaptea aici.

Samuraiul întâlni privirea străinului. Nu îl putea obliga la nimic, dar nici nu putea să îşi neglijeze misiunea. Şi îşi aduse aminte că parte din misiunea sa era să ducă şi calul înapoi.

— Am înţeles care este datoria ta, continuă Ayala pe un ton împăciuitor, dar şi eu o am pe a mea. Ai încredere în mine şi această călătorie se va sfârşi cu bine.

Şi înainte ca tânărul său paznic să mai poată obiecta, preotul desfăcu una dintre frânghii şi începu să împingă barca dinspre ţărm. Sări la bord înainte ca apa să i se ridice până la talie.

Kenjirō, cu o expresie nemulţumită, îl privi îndepărtându-se pe valuri. Ştia că face o greşeală, ştia că sunt urmăriţi, chiar dacă nu observase această prezenţă în ultimele zile; în ciuda acestui fapt, el nu putea decât să strângă frâiele, în timp ce îl privea pe Ayala cum, folosind un băţ, se îndepărta de plajă. Când, în sfârşit, băţul de bambus nu mai atinse fundul, el îl ridică şi începu să vâslească într-un ritm susţinut. Era evident că ştia să se deplaseze prin aceste ape şi nu dură mult până când Kenjirō îl pierdu din vedere în spatele uneia dintre insule.

Resemnat, se întoarse spre cal, dar ochii întâlniră crucifixul care topea stâlpul. Pentru binele tuturor spera ca acel dumnezeu să aibă grijă de oamenii sfinţi. Dacă ar fi ştiut cum, pe lângă rugăciunea către *kami* şi strămoşii lor, în acea noapte s-ar fi rugat şi zeului crucii.

★

Stând cu spatele la provă şi cu faţa spre plaja care se contopea cu coasta pietroasă, Martín Ayala vâslea cu uşurinţa celui care navigase în golful acela de ani de zile. Cu toate acestea, braţele nu-i mai permiteau să arunce apa cu atâta forţă ca înainte şi o veche durere între umeri îl avertiza că atingerea destinaţiei nu va fi uşoară. Din fericire ştia cum sunt curenţii dintre acele insuliţe şi ştia cum să profite de ei în folosul lui.

Nu se simţea mândru de ceea ce făcuse. Mai multe golfuri înainte, cu faţa spre insula nelocuită pe care localnicii o numeau Kashiko, exista un sat de pescari, cu un port mic unde puteau îmbarca şi animalul. Dar Ayala trebuia să continue această călătorie singur, fără vigilenţa constantă a unui om impus de clanul Akechi pentru a-i controla paşii.

Continua să alunece printre curenţi, călărind valuri din ce în ce mai dure, care se urcau pe barca lui şi îi udau picioarele. Îşi menţinea ochii pe insulele înfrunzite care, ca pădurile plutitoare, se strângeau în cerc în jurul său; dacă se apropia prea mult, putea crăpa burta bărcii de o stâncă ghemuită sub apă.

Cu fiecare lovitură a vâslei ceva părea să pătrundă din ce în ce mai mult în memoria lui: îşi aminti de copacii îndoiţi de vântul necontenit de pe coastă; conturul fiecărei stânci, ca nişte feţe ascuţite care îi erau încă familiare; şi îşi aminti de micul cap care era proiectat pe mare, încercând să ajungă cu degetele de piatră pe cei care îndrăzneau să navigheze în împrejurimile sale. Ştia că atunci când va trece pe lângă el, va vedea capela pe care iezuiţii au construit-o în acele ape predispuse la furie.

Fără să se oprească din vâslit îşi permise să se uite peste umăr pentru a descoperi vechea sa locuinţă: vederea clopotniţei acoperite cu crucea de fier îi opri respiraţia. Acea cruce, dintre toate câte văzuse la viaţa lui, era cea care se păstra vie în amintirea sa; prima pe care o invoca atunci când închidea ochii, vie încă din dimineaţa când a fost ridicată pe acoperiş cu ajutorul frânghiilor şi a mâinilor pescarilor.

Misiunea se afla pe singura insulă cu plajă de nisip; iezuiţii lărgiseră poiana care se deschidea în inima acelei bucăţi de pământ în derivă pentru a face loc casei şi bisericii. Pe măsură ce se apropia, Ayala fu surprins să vadă că o lumină contura vârfurile copacilor şi arunca sclipiri pe umila clopotniţă. Înconjură insula până când barca se lovi de plajă, pe care o descoperi că se transformă într-un doc improvizat pentru bărci şi ambarcaţiuni. Nu mai puţin de douăzeci de bărci se odihneau pe nisip, mai multe decât văzuse vreodată adunate acolo.

Împins de curiozitate, trase mantia îmbibată cu apă şi păşi pe cărarea care traversa primul rând de pini. În interiorul dumbrăvii, descoperi schitul luminat de felinare interminabile, unele blocate în pământ, altele în mâinile enoriaşilor care veniseră la templu. Înţelese că ajunsese în timpul Sfintei Liturghii de duminică.

Ayala se închină în timp ce se apropie de intrare. Pe insulă erau mai mulţi credincioşi decât încăpeau în micuţa biserică; bărbaţii şi femeile din golful Shima umpleau templul şi alţii tot mai trebuiau să găsească un loc lângă porticul larg deschis. Toţi stăteau în genunchi cu mâinile strânse, atenţi la vocea puternică ce se auzea din interiorul templului. Era părintele Melchior, preotul paroh care spunea predica într-o japoneză învăţată pe de rost.

Atent, încercând să nu-i deranjeze pe enoriaşi, se apropie de intrare până când putu vedea înăuntru: o duzină de oameni, îngenuncheaţi pe perne sau direct pe rogojini, ascultau cuvintele celui din biserică. Preotul Melchior era doar o umbră a celui pe care

Ayala şi-l amintea: părul alb şi subţire, ca zăpada pe care o topeşte primăvara; ochii negri, scufundaţi pe faţă; spatele cocoşat. Doar vocea lui şi probabil voinţa lui menţineau fermitatea de altădată.

Restul iezuiţilor stăteau lângă altar, sub protecţia crucii mari de lemn care se ridica deasupra altarului şi pe cei pe care îi putu recunoaşte îi găsi pedepsiţi de oboseală şi vârstă, mai mult decât ar fi trebuit.

— …de aceea nu trebuie să vă încredeţi în vechii zei – proclama Melchior – în Buddha şi călugării budişti, care aduc pentru oameni doar un ciclu de suferinţă veşnică, în timp ce aceştia suportă tot felul de vicii în spatele zidurilor templelor lor. Din ce motiv se retrag în munţi? De ce vă este interzisă intrarea în templele lor, decât pentru a ascunde privilegiile lor, în timp ce ei vă cer să vă resemnaţi în faţa nenorocirilor? Aşa ceva nu se întâmplă aici, în casa Domnului, care îşi deschide uşile pentru oricine doreşte să-l audă cuvântul.

Din când în când, părintele Melchior arunca o privire spre Igasaki, asistentul său japonez, iar el dădea din cap pentru a-l asigura că afirmaţia lui era înţeleasă de toţi.

— Şi vă spun că sunt false, deoarece suferinţa acestei vieţi este banală şi de moment. Viaţa veşnică este cea de care ar trebui să vă îngrijiţi, ea este cea care va veni mai târziu, pentru că de ceea ce faceţi în această lume va depinde dacă vă angajaţi în suferinţa veşnică, sau dimpotrivă, dacă vă veţi putea bucura până la sfârşitul zilelor de prezenţa lui Dumnezeu. Doar cei care îmbrăţişează adevărul lui Hristos pot atinge mântuirea. Cei care mor crezând minciunile călugărilor budişti sunt pierduţi, sufletele lor sunt condamnate la o nenorocire fără sfârşit. Este nenorocirea părinţilor şi a părinţilor părinţilor voştri şi a tuturor celor care ignoră cuvântul lui Dumnezeu.

Enoriaşii tremurau auzind o astfel de condamnare, doborâţi de lacrimi; multe capete căutau mângâierea unui umăr din apropiere, mulţi disperaţi îşi acopereau feţele cu ambele mâini.

— Este tristul adevăr, dar pe care trebuie să îl cunoaşteţi; de aceea am venit aici, pentru a vă aduce adevărul Domnului şi pentru ca voi şi copiii voştri să aveţi o şansă la mântuire. Încă există speranţă pentru această comunitate şi există speranţă datorită sacrificiului unor oameni precum fratele Nuño, care a murit pentru voi. Nu puteţi permite ca moartea lui să fi fost în zadar.

Ayala, din pragul capelei, unde lumina lămpilor nu putea să ajungă, observă credincioşii care îl înconjurau, contemplă chinul pe care astfel de cuvinte îl cauzau şi se întrebă dacă acesta este modul de a-i transforma în buni creştini, dacă să fie legaţi de credinţă cu frică şi durere, sau dacă era mai bună supunerea lor cu superstiţii, aşa cum făceau călugării budişti.

Părintele Melchior era deja responsabil al casei când Ayala predica pe acele coaste şi nu a putut să nu se întrebe când deveniseră predicile sale atât de crude şi când se transformase într-un om insensibil la durerea parohiei sale. Sau poate aşa a fost mereu. Nu numai Melchior, ci şi toţi cei care îndrăzneau să le vorbească acestor oameni despre bine şi rău, erau cei care au distrus cu cuvintele lor acel lucru în care crezuseră strămoşii lor.

Participă la restul euharistiei rătăcind între amintiri şi necazuri şi numai atunci când Melchior îşi luă rămas bun de la credincioşi se întoarse în această lume. Aşteptă în umbră, în timp ce cei din parohie se retrăgeau; unii se uitau scurt la el, poate pentru că aspectul bărbatului le amintea de un *bateren* cu ochi luminoşi şi trăsături prietenoase, dar nimeni nu voia să-l întrebe ce se întâmplase cu acel tânăr.

Când locaşul se goli, părintele Melchior, asistat de Igasaki, a avut grijă să cureţe potirul cu o cârpă albă, înainte de a-l închide cu cheia în altar. Restul iezuiţilor, cinci bărbaţi dintre care Ayala cunoştea trei, se adunară într-un cerc mic pentru a discuta. Unul dintre ei şi-a ridicat capul când observă figura slabă care avansa prin naosul central:

— Ayala! strigă Ramiro – un preot cu aceeaşi vârstă cu a nou-venitului. Uitaţi-vă pe cine ne aduce providenţa divină, fraţi: Martín Ayala!

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară cu bucurie sinceră; numai când Ramiro simţi lacrimile pe cale să-l copleşească, se îndepărtă, astfel încât şi fraţii săi să-l poată saluta pe cel care revenise. În primul rând, José dos Santos şi João Veloso, doi portughezi pe care Ayala îi cunoştea bine, întrucât ajunseseră la acea casă de rugăciuni cu trei ani înainte de plecarea sa. Apoi se prezentară Manuel Caeiro şi Rui de Castro, care erau în misiunea japoneză de doar şase ani. Părintele Melchior, pe partea sa, urmărea scena de la amvon şi abia îşi înclină capul în semn de recunoaştere când privirile lor se întâlniră. Preoţii deciseră să îşi abandoneze obiceiurile austere pentru o zi şi îl primiră pe neaşteptatul invitat în sala de mese. Cina, pregătită de fratele Caeiro cu ajutorul lui Igasaki şi Junkei, cei doi japonezi convertiţi care locuiau alături de iezuiţi, avea ca fel principal cinci cocoşi care fuseseră tăiaţi în seara aceea. De asemenea, mâncară brânză maturată şi măsline macerate, cârnaţi iberici şi dulciuri arabe, toate combinate cu un vin roşu rafinat; cămara era, în mod clar, încă bine aprovizionată de comercianţii portughezi care ancorau în golful Shima.

În timpul cinei se vorbi pe un ton liniştit; vorbiră despre situaţia misiunii japoneze, despre câţi creştini au fost botezaţi în cele trei decenii de când Francisco Xavier călca pe meleagurile acelea şi despre importanţa de a avea sprijinul unui *daimio* creştin precum Darío Fuwa, loial chiar şi în ochii vrăjmaşilor săi.

Ayala fu întrebat despre veştile din vechea Europa, dacă Mercuriano reuşise să apere interesele Companiei la Roma sau, dimpotrivă, aşa cum susţineau calomniile, franciscanii cutreierau liberi prin camerele Vaticanului. Ramiro, singurul spaniol pe lângă Ayala dintre cei adunaţi, îşi întrebă conaţionalul despre lucrările de la mănăstirea El Escorial, care începuseră chiar înainte ca Ramiro să

plece din Castilia şi care, aproape douăzeci de ani mai târziu, risipeau încă o mare parte din comoara naţională. Şi, în general, se vorbi despre tot şi nimic, ignorând, pe cât posibil, misiunea sordidă care îl adusese înapoi pe Martín Ayala.

Chiar invitatul a fost cel care decise să nu mai amâne problema:

— Părinte Melchior, fraţilor, vreau să vă mulţumesc pentru primirea voastră. Această cină mi-a permis să uit de circumstanţele neplăcute care ne-au reunit, dar a venit timpul să mă ocup de adevăratele motive care m-au readus la misiune.

Ca şi cum cuvintele lui Ayala ar fi rostit o vrajă întunecată, tăcerea îi învălui pe cei de la mese. Unii luară o gură mare de vin, alţii îşi fixară privirile în farfurii sau la crucifixul de lemn care domina sala de mese; toţi evitau privirea trimisului de la Roma. Era evident că locuitorii îşi impuseseră legea tăcerii în faţa acelor întâmplări. Într-un final, părintele Melchior se obligă să vorbească:

— Numirea dumneavoastră ne-a surprins cu adevărat, comentă el. Credeam că Roma va trimite inchizitori pentru a desluşi aceste treburi.

— Ştii bine, părinte Melchior, că braţul Inchiziţiei nu ajunge pe aceste ţărmuri. Mai mult decât atât, modalitatea lor de anchetare ar fi putut închide mai multe uşi pentru noi decât ar fi putut deschide.

— Atunci vă simţiţi mulţumit şi credeţi că sunteţi cel mai potrivit.

Martín Ayala se schimbă la faţă. Credea că mai durează puţin până să iasă la iveală vechile certuri.

— Nu am spus aşa ceva, răspunse cu calm. Dar cei care cunosc ţara aceasta şi pe oamenii ei, atât de diferiţi de noi, ar trebui să se bucure că Mercuriano a optat pentru o soluţie mai discretă, fie întruchipată de mine sau de orice alt frate care cunoaşte pământul pe care îl calcă.

— Ce vreţi să ştiţi mai exact, părinte Ayala? interveni Ramiro, încercând să calmeze spiritele. În bine sau în rău, evenimentele din acea noapte vor rămâne întipărite în memoria noastră.

Expresiile circumspecte ale acelor bărbaţi confirmau acele cuvinte.

— Cea din Shima este prima casă lovită de această tragedie, spuse Ayala. Am decis să fie aşa pentru că vă cunosc bine pe majoritatea. Ştiu că îmi veţi vorbi cu sinceritate despre noaptea aceea, trebuie să ştiu totul: cine a fost cu el ultima dată, cine l-a găsit, comportamentul fratelui Nuño în zilele anterioare, temerile voastre, suspiciunile voastre… Ştiu că poate fi dureros să săpaţi în memorie, dar este singura modalitate de a ne apropia de adevăr.

Fiecare dintre cei aşezaţi la masă tăcu aşteptând ca altcineva să vorbească. În cele din urmă, Rui de Castro, cel care venise la Shima în urmă cu şase ani, după o misiune în India, a fost cel care rupse liniştea incomodă:

— Probabil am fost ultimul care a vorbit cu fratele Nuño în noaptea aceea. Ne-am întâlnit în capelă. Era obiceiul lui de a se ruga în vecernie[47], obicei pe care l-a păstrat din vremurile sale benedictine.

Ayala dădu din cap, îşi amintea foarte bine obiceiurile stricte ale vechiului său coleg.

— Mi-a vorbit despre necesitatea de a intra în provincia Ise, de a nu ne limita cu predica doar la oraşele de coastă. Voia să înceapă noul an cu acest aranjament şi m-a rugat să-l însoţesc într-o primă călătorie pentru a face harta drumurilor interioare. Îmi povestise deja despre această idee şi cu alte ocazii.

— Şi-a exprimat vreodată frica sau neliniştea, ceva care v-ar fi atras atenţia?

— Toţi eram speriaţi, părinte Ayala, interveni Melchior, încă suntem. Înainte de sfârşitul anului, criminalul luase deja viaţa a cinci dintre noi, iar în acele zile ne-a ajuns vestea despre moartea părintelui Barreto. A fost cea de-a doua crimă din casa lui Tanabe, iar de la Nagasaki s-a decis închiderea acesteia. A fost o lovitură descurajantă, nu doar din cauza pierderii unui om atât de evlavios

ca Barreto, ci pentru că a fost a doua misiune care a fost închisă după Osaka.

Ayala dădu din cap. Deşi nu întreprinsese niciodată o astfel de anchetă şi auzise astfel de evenimente din partea celor care le suferiseră, fu foarte dezamăgit, însă încercă să-şi păstreze cumpătul şi să ia o notă mentală nu numai despre cele spuse, ci şi a gesturilor şi privirilor tuturor celor adunaţi. Căci decisese încă de la început să nu excludă nimic, nici măcar nevinovăţia fraţilor săi.

— Cine a găsit… – trebui să îşi umezească buzele – cine a găsit cadavrul?

— Eu, răspunse Ramiro. Tuturor ni s-a părut ciudat că Nuño nu venise să mănânce micul dejun cu noi. Când ne-am ridicat de la masă, m-am dus să-l vizitez în chilia lui, în caz că s-ar fi îmbolnăvit peste noapte, dar nici acolo nu l-am găsit. Atunci fratele Manuel m-a chemat la capelă. Observase ceva ciudat.

Manuel Caeiro, unul dintre cei doi iezuiţi pe care Ayala i-a cunoscut în noaptea aceea, luă cuvântul:

— După cum ştiţi deja, tragem clopotele în zori, la prânz şi înainte de a ne ruga la Înger; aşa că încă nu răsărise soarele când m-am dus la clopotniţă. Am fost surprins să găsesc uşa deschisă, căci mă asigur în fiecare seară să fie închisă bine şi ceea ce m-a surprins şi mai mult a fost agitaţia produsă de ţipetele ascuţite şi bătaia de aripi care se auzea coborând pe scări.

Înainte de a continua, Caeiro se închină tremurând.

— În loc să mă aventurez să urc în turn, nu ştiu dacă de frică sau din prudenţă, am decis să îl chem pe părintele Ramiro. În Portugalia am auzit de preoţii care, după ce şi-au petrecut ziua în pace, îi trimiteau acasă pe băieţii şi asistenţii de la altar, închideau sacristia şi se urcau să se spânzure de clopotniţă.

Vocea lui Manuel Caeiro începu să tremure mai tare decât mâinile sale.

— Fratele Nuño nu venise la micul dejun şi mă temeam de ce aş putea găsi la capătul scărilor; aşa că, după cum spuneam, l-am căutat pe părintele Ramiro şi am urcat amândoi la clopotniţă.

— Credeaţi atunci că Nuño ar fi fost în stare să se spânzure?

Misionarii se priviră o clipă. Feţele lor se îngălbeniseră şi ochii lor vorbeau de groază şi de nopţile nedormite.

— Nu, răspunse Ramiro. Este imposibil ca Nuño să-şi fi făcut astfel de lucruri.

— Ce lucruri? insistă Ayala cu răbdare.

Nu voia să facă mai multe presiuni asupra lor, căci se vedea cât de dureros era să vorbească despre acea întâmplare.

Ramiro deschise gura cu intenţia de a se explica, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Sfârşi prin a nega, clătinând din cap în timp ce îşi ţinea mâinile la tâmple:

— Fratele Rui de Castro era copist la Universitatea din Coímbra, reuşi să spună referindu-se la iezuitul care stătea lângă el. În anii săi de studii, el a ilustrat numeroase volume, aşa că, înainte să ridice cadavrul lui Nuño, l-am rugat să noteze scena cu cât mai multe detalii – Rui de Castro dădu din cap. I-am păstrat schiţele în arhiva bibliotecii şi le-am însoţit cu propriile mele note despre ceea ce am văzut în dimineaţa aceea de decembrie.

— Acesta este un test pe care ni l-a dat Dumnezeu Domnul nostru, interveni Melchior cu o voce solemnă, un test pentru noi şi pentru acest nou creştinism. Moartea dragului nostru frate ar trebui să servească pentru întărirea credinţei convertirilor, nu pentru slăbirea ei. În caz contrar, criminalul şi-ar fi îndeplinit sarcina.

— Cum adică? întrebă Ayala dezgustat de tonul aproape fanatic care încuraja cuvintele parohului din Shima. Cumva, cunoaşteţi intenţiile criminalului?

— Oricine îşi poate imagina, părinte Ayala. Responsabilii sunt acei călugări din Ise. Nu ne-au

dorit niciodată aici şi au decis în cele din urmă să ne expulzeze în cel mai crud mod posibil.

— Nu există călugări războinici în Marele Sanctuar al Isei, cu atât mai puţin asasini. Şi acelaşi lucru se întâmplă şi în majoritatea caselor afectate, departe de sectele cele mai belicoase. Dacă doriţi cu adevărat ca acest lucru să fie clarificat, ar trebui să fiţi mai precaut în declaraţiile voastre.

— Precaut? Călugări budişti sau şintoişti, de la întunecatul munte Hiei sau de la mănăstirea-cetate din Honganji, toţi acei călugări depravaţi vor să ne vadă departe de provinciile lor. Cine altcineva ar fi putut comite această atrocitate? *Veritas in simplice*{48}, conchise părintele Melchior, răsucind briciul Occam.

— *Non semper ea sunt quae videntur*{49} a scris Fedro, la fel şi cu orice adevăr gravat pe piatră pentru care veţi găsi întotdeauna opusul său. Nu am venit aici pentru a mă lăsa condus de fanatism, părinte Melchior, ci pentru a duce la bun sfârşit o anchetă riguroasă.

— O anchetă riguroasă! râse celălalt. Nu de asta vă aflaţi aici. Aţi avut mereu o slăbiciune pentru aceşti oameni, nu-i aşa?

Răutatea cu care fusese aruncat acel comentariu a fost evidentă pentru toată lumea, cu atât mai mult pentru însuşi Ayala.

— De ce nu spuneţi lucrurilor pe nume? Nu există niciun cuvânt mai pervers decât *aluzia.*

— Aici nu este vorba despre nicio aluzie, toţi ştim perfect la ce mă refer. Ea v-a otrăvit, iar acea otravă vă intoxică în continuare acţiunile şi deciziile.

— Otrava este cea din privirile dumneavoastră, părinte Melchior! izbucni Ayala şi se ridică în picioare pentru a pleca de la masă.

— Văd că acesta este un subiect care încă vă face să vă pierdeţi cu firea, se lăudă interlocutorul său.

— Vă rog frate să vă întoarceţi la masă! interveni Ramiro. Nu putem să fim dezbinaţi într-un moment ca acesta.

— Nu poate să fie dezbinare acolo unde niciodată nu a existat o uniune, spuse Ayala încercând să se calmeze. Vă mulţumesc pentru cina din seara aceasta, însă a venit momentul să mă concentrez asupra sarcinii care mi-a fost încredinţată. Vă rog, Ramiro, să veniţi cu mine la bibliotecă şi să îmi arătaţi acele însemnări.

Ramiro luă inelul de fier care îi atârna de centură şi se uită printre cheile împreunate. Când o găsi pe cea de la bibliotecă, o băgă în încuietoarea ruginită şi o răsuci până când cedă. O luă înaintea prietenului său pentru a aprinde câteva lămpi.

Ayala îl urmă cu paşi lenţi, aproape temători. Se reîntâlnea cu un alt fragment din viaţa sa. Orele petrecute acolo gravaseră în memoria lui toate detaliile acelei încăperi: mirosul hârtiei umede, strălucirea fitilurilor îmbibate în uleiul de peşte, fiecare venă a lemnului de pe podea şi fiecare volum de pe fiecare raft… Locul acela părea nealterat, de parcă fusese neatins de timp de când îl părăsise. Îşi trecu mâna peste biroul său vechi, situat în faţa unei ferestre orientate spre nord-vest, pentru a prinde şi ultima rază de lumină. Se apropie de rafturile care erau încă deformate de greutatea volumelor – puţin mai mult acum, pentru că fondul bibliotecii crescuse oarecum – şi surâse deoarece încă putea găsi cu uşurinţă orice titlu de carte dintr-o privire. L-a încântat să găsească în acelaşi loc dicţionarul şi gramatica japoneză pe care o scrisese în vremea sa cu părintele Da Silva. Spre deosebire de exemplarele tipărite şi distribuite către celelalte case, acesta era un volum manuscris pe pergament de piele de viţel şi legat cu o copertă, ca şi originalul depus la Nagasaki. Ayala vru să meargă să-l ia de pe raft, dar sunetul unei lovituri puternice i-a deviat atenţia.

Ramiro aruncase pe birou un dosar gros, închis cu lacăt. Îl deschise şi începu să scoată diverse documente puse într-o mapă. Trimisul de la Roma

luă una dintre lămpi şi se apropie de vechiul său prieten. Simţea mai multă nelinişte decât curiozitate pentru ceea ce putea găsi scris în hârtiile acelea.

— Asta am văzut eu şi fratele Caeiro în dimineaţa aceea, explică Ramiro cu o voce profundă.

Schiţele îi aduseră aminte imediat de lucrările italianului Andrés Vesalio. *Atlasele anatomice,* cum au fost numite acele cărţi ilustrate scârbos, începuseră să devină populare în rândul medicilor europeni, în ciuda faptului că Inchiziţia a interzis disecţiile, sub pedeapsa exilului.

Însă opera lui Caeiro nu arăta studiul ştiinţific al unui cadavru, ci cruzimea metodică practicată pe corpul unui vechi prieten. Cu expresia mută şi transpiraţia care-i pătrundea fruntea, Ayala îşi răsfiră degetele pentru a întinde diferitele foi pe masă. În ele era desenat din diferite perspective trupul lui Nuño, atârnat de clopot, braţele legate într-o cruce de jugul de lemn, cu spatele aplecat peste bronz, cu burta obscen expusă… Cineva îi rupsese hainele, îl deschisese şi îi împrăştiase maţele pe jos. În detaliile surprinse de portughez, se putea vedea groaza pe chipul lui Nuño, subliniată de surpriza dislocării ochilor din orbite.

— I-au tăiat pleoapele, murmură cu vocea stinsă, şi i-au umplut gura cu propriul rozariu, probabil ca să nu poată ţipa. Şi-a rupt mai mulţi dinţi în timp ce muşca din mărgele şi a înghiţit multe dintre ele. Când l-am găsit, pescăruşii îi mâncaseră ochii şi se agitau în jurul clopotului, luptându-se să-i ciugulească intestinele care îi atârnau de picioare.

Ayala îşi încleştă pumnul, zbătându-se între furie şi groază, înainte să întrebe, înghiţi pentru a-şi drege glasul:

— Credeţi că era în viaţă când i-au făcut asta?

— În fiecare seară mă rog lui Dumnezeu şi întregii curţi cereşti să nu fi fost aşa… Dar expresia lui… Pentru înmormântare a trebuit să-i acoperim faţa cu un giulgiu.

Investigatorul dădu din cap.

— Ştiţi dacă s-a repetat aceeaşi cruzime şi în celelalte case?

— Se vorbeşte despre chinuri groaznice, dar nimeni nu a dorit să dea detalii. Este normal ca anumite lucruri să nu fie spuse.

— Şi cum este posibil ca toate acestea să se întâmple fără să fi alertat pe nimeni? Trebuie să-l fi scos pe Nuño din celula sa; toate sunt una lângă alta, în aceeaşi aripă a casei.

— Mi-e ruşine să recunosc că nimeni nu a observat nimic. Ştim doar că a fost ucis acolo sus, legat de clopot, întrucât nu mai existau urme de sânge în altă parte.

Ayala dădu din nou din cap, încă impresionat de ilustraţiile lui Caeiro. În cele din urmă, nu mai putu face faţă imaginii şi îndepărtă privirea.

— Ce părere aveţi? întrebă atunci Ramiro.

Interpretul scutură din cap.

— Nu ştiu. Nu este o crimă comună.

— Aveţi dreptate. Este opera unui monstru, nu a unui om.

Ayala miji ochii, ridicându-şi capul şi încercând să atingă un fragment din memoria sa.

— Cu ceva timp în urmă, când eram student la Burgos, am avut acces la înregistrările diferitelor procese inchizitoriale depuse la arhiepiscopie – îşi îndreptă privirea către Ramiro care nu înţelegea legătura. Ele corespundeau diferitelor procese ale Biroului Sfânt efectuate în consiliile apropiate de Santiago; declaraţiile prizonierilor şi martorilor au fost colectate în limba ţărilor respective şi, ca student al limbii portugheze, mi s-a cerut să le traduc în castiliană. Într-unul dintre procese, un tăietor de lemne a fost acuzat de moartea a douăsprezece femei tinere şi unele nu atât de tinere, ale căror cadavre mutilate au fost găsite în pădurile şi văile din Val do Dubra. Aşa cum era descris, au fost nişte morţi groaznice, care s-au petrecut în locuri împrăştiate şi perioade diferite. Uneori se găseau trei corpuri într-un an, alteori unul la trei ani. Inchizitorii au invocat *Malleus Maleficarum*[50] şi l-

au acuzat pe om că se închină demonilor, că avea legături cu vrăjitoare şi *sucubi.* Declaraţiile prizonierului mi-au rămas în memorie, întrucât a recunoscut toate crimele în faţa tribunalului; el a mai spus că ştie de cruzimea şi atrocitatea lor şi chiar a mărturisit, fiind chinuit de acţiunile sale, nu pentru că era prizonier al Inchiziţiei, ci imediat după comiterea lor… Chiar şi aşa, a respins vehement orice relaţie cu vrăjitoarele şi artele întunecate.

— De ce a făcut-o atunci?

Ayala suspină lung.

— După propriile sale cuvinte, pentru că nu s-a putut abţine.

— Pentru că nu s-a putut abţine… repetă Ramiro. Credeţi că ne aflăm în faţa unui astfel de caz?

— Dimpotrivă. Ceea ce încerc să vă spun este că acest rău are o rădăcină foarte diferită. Un monstru ar acţiona din impuls, fără discernământ, ca acel tăietor de lemne. Aici, însă, există o metodă: toate decesele s-au întâmplat pe coastă, de-a lungul traseului Tokaido, iar dacă circumstanţele au fost similare în fiecare casă, înseamnă că rămăşiţele fraţilor noştri au fost expuse ca să ne intimideze.

— Dar chiar dumneavoastră aţi respins teza părintelui Melchior.

— Nu am respins nicio teză, mă opun doar concluziilor bazate pe puţin mai mult decât ură şi teamă.

Ramiro se ciupi de bărbie gânditor:

— Vă cunosc bine. Aveţi propriile convingeri. Greşesc?

— Obligaţia mea este să le am, mărturisi Ayala, dar evită să spună mai multe.

— Care sunt? Cine credeţi că ar putea fi responsabilul?

Părintele venit în vizită îndepărtă scaunul de lângă birou şi se aşează cu un gest obosit. Se simţea abătut fizic şi mental.

— Mai mult decât cine, deocamdată sunt îngrijorat de ce. Vă spun deja că acestea nu par nişte acte aleatorii ale răului.

— Şi ce motiv ar putea avea cineva să ne aplice această pedeapsă? Cine, dacă nu călugării budişti, ne-ar putea urî atât de mult? insistă Ramiro, aliniindu-se la acuzaţiile lui Melchior. Îşi văd parohiile ameninţate de prezenţa noastră, ţăranii le ignoră trucurile şi ascultă cuvântul lui Dumnezeu Tatăl. Influenţa lor se diminuează oriunde se deschide o casă a Societăţii lui Iisus.

— Majoritatea acestor crime nu au fost comise în apropierea templelor războinice, repetă Ayala, ignorând şirul de cuvinte al tovarăşului său, ci mai degrabă în vecinătatea unor porturi mari, cum ar fi Odawari şi Tanabe.

— Nu putea fi altfel: evanghelizarea şi comerţul merg mână în mână, aşa a fost întotdeauna pe aceste meleaguri.

— Ştiţi ce mai prosperă în aceste porturi? întrebă brusc Ayala. Sclavagismul. Depozitele sunt pline de fete japoneze şi bărbaţi coreeni, iar marinarii îi iau pentru a-i servi în coloniile de peste mări.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Spun că dacă ordinul nostru a comis un păcat pe aceste ţărmuri, a fost să tolerăm traficul cu bărbaţi şi femei. În unele cazuri, poate fi chiar mai mult decât o simplă toleranţă. Poate că aceasta este consecinţa propriilor noastre lucrări.

— Nu-mi place ceea ce aud, părinte Ayala. Acestea sunt acuzaţii foarte grave.

— Mi-aţi cerut să vă spun bănuielile mele şi vi le-am spus, răspunse investigatorul. Deşi nici mie nu-mi plac.

— Dacă sugeraţi că fratele Nuño ar fi putut fi implicat în trimiterea sclavilor din aceste ţări sau că a dat binecuvântarea, cumva, pentru ca negustorii să facă acest lucru…

— Cu toţii am dat binecuvântarea de zeci de ani, permiţând acest rău cu tăcerea noastră, spuse aspru Ayala. Şi s-ar putea foarte bine ca şi cazul lui Nuño şi al celorlalţi să fie exact invers: au început să predice împotriva acestei ignoranţe, au decis chiar să depună o plângere la părintele provinciei din

India sau la Superiorul general din Roma şi acel cineva a decis să le închidă gura.

— Un astfel de lucru ar fi şi mai rău.

Ramiro îl imită pe Ayala şi se aşează pe celălalt scaun liber din bibliotecă.

— Vă rog să nu discutaţi acest lucru cu altcineva. Sunt idei periculoase, v-aş ruga ca ancheta dumneavoastră să urmeze mai bine un alt curs…

— Ar trebui să mă concentrez pe adevăruri care sunt mai confortabile, mai puţin dureroase pentru companie? întrebă Ayala. V-am spus deja că nu voi exclude nicio explicaţie posibilă, nici măcar cea a părintelui Melchior, dar nu am venit aici să fac politică, nici să-i mulţumesc pe conducătorii congregaţiei noastre. Mi s-a cerut să aflu adevărul şi dacă eu, care sunt un simplu om al literelor, mă văd capabil să-l descifrez, este doar pentru că le-o datorez fraţilor noştri ucişi.

Ramiro ridică privirea şi fu surprins de rezoluţia pe care o găsi în ochii lui Martín Ayala.

— Ce veţi face acum? întrebă.

— Am înţeles că ultima moarte a fost cea a părintelui Lorenzo López, din Sakai.

— Da, confirmă Ramiro, în luna august a anului trecut, în spitalul pe care el însuşi l-a înfiinţat în acel oraş.

— Voi merge acolo.

— Şi de ce acolo mai exact?

Ayala clătină încet din cap.

— Credeţi-mă că este mai bine să nu ştiţi.

Şi Ramiro presupuse că era adevărat, că prefera să nu ştie.

— Orice aţi face, părinte Ayala, fiţi atent! Acceptaţi cât mai mult ajutor, pentru că aceia care au comis această cruzime vor şti în curând despre dumneavoastră şi este previzibil care vor fi intenţiile lor.

— Capitolul 8 —
Toate fetiţele renegate

Răsărea soarele când barca lui Ayala înainta în apele senine ale golfului. În dimineaţa aceea, vâslele se cufundau mai uşor în valuri; în ciuda acestui fapt, un junghi se instalase între umeri şi răni adânci îi sfâşiau palmele, până când fu obligat să le bandajeze cu zdrenţe înmuiate în ulei de aloe. Un remediu care abia îl scutea de tristul adevăr: degetele lui erau atât de obişnuite cu stilourile, încât cu greu îşi aminteau cum era să te lupţi cu lemnul.

Când fundul era vizibil sub apă, lăsă vâslele şi se ridică pentru a împinge barca. Atunci descoperi pe tânăra gardă de corp, stând pe ţărm, lângă un foc care fumega uşor. Calul pe care îl folosiseră pe post de cărăuş, fără căpăstru, se îndepărtase pentru a muşca buruienile care creşteau la marginea pârâului, unde începeau dealurile.

Împinse barca până când chila se scufundă în nisip şi, fără tăria de a trage barca din apă, îşi ridică bocceaua şi legă capătul de linia stâlpului de pe ţărm. Începu să meargă spre Kudó Kenjirō, care nici măcar nu a ridicat capul la prezenţa noului venit. Era absorbit de un fel de muncă pe care Ayala nu o putu distinge, până când reflectarea soarelui pe oţel îl lăsă să înţeleagă că manipulează una dintre săbiile sale.

Când ajunse lângă tânăr, lăsă bocceaua pe restul uneltelor şi se aşează pe nisip. Kenjirō nu îl privi nici măcar atunci. Îşi întinsese o pânză albă în faţa lui, fixată cu patru pietre, astfel încât să nu o ia briza, iar pe ea pusese o cutie mică de lemn şi diferitele părţi dezasamblate ale mânerului.

Ţinea *katana* în vârf, lama complet dezgolită, în timp ce atingea oţelul cu un băţ care scotea o pulbere albă. Când lama fu complet impregnată cu depozit de minerale, puse bastonul de mătase în cutie şi scoase o foaie de hârtie de la piept. O folosi pentru a îndepărta praful şi grăsimea reziduală, fiind

întotdeauna atent să nu treacă degetele peste margine. Apoi sprijini lama pe antebraţ şi se uită la ea în lumina dimineţii. Considerând că este fără pată, luă un vas de ceramică din cutie, îl desfăcu cu dinţii şi unse oţelul cu trei picături. Cu delicateţe reverenţială, începu să răspândească uleiul cu ajutorul mai multor hârtii de orez.

Ayala îl privea în tăcere, captivat de seninătatea care învăluia mişcările lui Kenjirō, savurând contradicţia ciudată potrivit căreia îngrijirea unui instrument de moarte era capabilă să-i aducă o astfel de pace. Până când tânărul războinic îşi termină treaba şi sprijini lama pe picioarele încrucişate. Apoi inspiră adânc şi vraja se rupse.

— Pare o sabie magică, îndrăzni să spună.

Samuraiul nu răspunse, ci ţinu, pur şi simplu, ochii la orizont şi Ayala îşi dădu seama că încă era jignit că l-a lăsat în urmă cu o zi înainte. Îl împiedicase să-şi facă datoria, chiar şi pentru o singură zi şi asta era ceva ce nu avea să uite cu uşurinţă.

— Poate crezi că fiind preot nu ştiu multe despre arme, dar tatăl meu a fost soldat. S-a luptat ani întregi pentru regele său şi dacă a vrut ca eu să urmez drumul lui Dumnezeu, a fost tocmai pentru a mă îndepărta de cealaltă cale.

Ayala clătină din cap. Nu se gândea că un misionar va trebui să călătorească atât de des pe drumurile anterior călcate de armate.

Kenjirō aruncă o privire scurtă, dar o întoarse spre mare înainte de a întreba:

— Deci aparţineţi unei caste războinice?

— Vin dintr-o familie cu tradiţie militară, dar niciodată nu am avut spirit de luptător.

— Şi cum sunt armele armatei dumneavoastră? a vrut să ştie băiatul. Se omoară doar cu *teppo*[51]*?*

— Se foloseşte şi sabia, dar, de obicei, este dreaptă şi cu două muchii. Deşi puţine sunt aşa de spectaculoase ca sabia ta.

Samuraiul privi în jos lama care se sprijinea pe coapse.

— Această *daisho* nu îmi aparţine. Sunt săbiile familiei şi erau destinate fratelui meu.

Ayala a crezut că citeşte un anumit reproş faţă de sine în cuvintele tânărului, aşa că alese cu atenţie ce urma să spună:

— Înţeleg de ce o îngrijeşti cu atâta devotament. Trebuie să fi fost mândria familiei tale de-a lungul timpului.

Cu umerii drepţi şi privirea încă îndepărtată, Kenjirō dădu din cap.

— Străbunicul tatălui meu a primit-o cadou; de atunci a însoţit şi a protejat fiecare prim născut din casa mea, care a plecat la război.

— A fost un cadou de la domnul vostru?

— Nu, răspunse Kenjirō, în timp ce ridica mânerul şi desfăcând nodul de la capătul lui, începu să strângă sfoara. Nimeni din familia mea nu a avut rangul necesar să fie în prezenţa Domniei Sale, cu atât mai puţin pentru a primi un cadou de o asemenea valoare. Cel care i-a dat-o a fost un fierar de săbii pe nume Enju Kunimura.

— Şi cum a devenit strămoşul tău demn de un astfel de cadou? întrebă iezuitul acum, când, în sfârşit, însoţitorul său tăcut era dispus să vorbească despre ceva.

— După spusele bunicului meu, Kunimura era un *shokunin*[52] foarte cunoscut în provincia Higo.

Kenjirō trecu marginea şirului prin gaura de la capătul mânerului, strângând nodul.

— Într-o zi, fără să ştie nimeni motivul, dădu afară asistenţii din atelier şi, însoţit doar de fiul său, urcă pe munte spre o forjă abandonată, săpată într-o peşteră vulcanică. Se pare că a durat săptămâni întregi pentru ca focul să urle, dar când focul a fost gata, acesta a posedat sufletul şi braţul lui Kunimura timp de şapte luni.

În timp ce vorbea, tânărul puse capătul sabiei în teaca ce separa mânerul de lamă, decorat cu gravura unui *kami* care împrăştia norii cu respiraţia sa.

— După cum se spune, de o mie de ori cu o mie de ciocane a lovit fierarul, îndoind lingoul din nou şi

din nou, făcând impurităţile să sară cu fiecare lovitură până la obţinerea unui oţel la fel de alb ca strălucirea zorilor. În timpul procesului, el l-a forţat pe fiul său să hrănească forja cu atâta râvnă, încât a fost nevoie de lemnul dintr-o pădure mică pentru a menţine focul; şi atât de mare a fost căldura emanată de cuptor, încât toate fiinţele vii au fugit de pe munte şi au rămas doar *kami* focului şi oţelului, absorbiţi de ciocănitul fanatic al fierarului. Transpiraţia din trupurile lor se evapora atât de repede, încât, în fiecare seară, beau apa cu care ar fi săturat un sat timp de o săptămână, până în ultima lună când fiul fierarului a leşinat şi a rămas inconştient, şi aşa ar fi păţit şi tatăl dacă nu ar fi fost Susano-o[53], însuşi cel care ţinea braţul bărbatului, făcându-l să bată neîncetat, trăsnind cu fiecare descărcare a ciocanului.

Kenjirō împinse vârful lamei în mâner şi, când intră cu totul, trecu iarăşi sabia peste coapse şi luă din pânză două bucăţi mici de lemn. Îndepărtă şirurile până găsi o gaură în care piesa intra perfect. Împinse cu degetul, apoi folosi un ciocan mic de metal pentru a fixa acul.

— După ce şi-a terminat treaba, spuse tânărul fără a o neglija pe a lui, Enju Kunimura a anunţat că făurise ultima sabie şi toate cele pe care le va mai face vor fi doar o umbră palidă a acesteia şi, întrucât nu era o comandă, a anunţat că se va întâlni cu cei care doreau să-şi însuşească sabia pentru familia lor – îşi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmelor; soarele începea să încălzească plaja. Când vestea se răspândi, la atelierul fierarului apărură marii domni din provinciile apropiate. Unul după altul s-au întâlnit cu maestrul şi unul după altul au fost respinşi. Nicio plată nu părea suficientă pentru o sabie atât de maiestuoasă, pe care maestrul o arăta de fiecare dată când se întâlnea cu cei interesaţi. Unii domni i-au oferit jumătate din zeciuiala fiefurilor lor timp de un an, alţii au oferit mâna unei fiice în căsătorie, castele, cai Kansai şi chiar o mică moşie de trei mii de *koku,* dar fiecare propunere a

fost respinsă. Domnii regiunii au sfârşit prin a decide că bătrânul fierar şi-a pierdut minţile şi nu va renunţa niciodată la sabie. Încetul cu încetul, casa lui Kunimura s-a liniştit.

Kenjirō luă cea de-a doua agrafă şi privi sub coarda orificiului în care ar trebui să intre; după ce o găsi, aşeză bucata de lemn şi începu să o fixeze cu ciocanul.

— Atunci, un samurai rural îndrăzni să viziteze atelierul *shokuninului.* Voia să cumpere cea mai modestă dintre săbiile pe care le avea fierarul, cea pe care o considera cea mai nevrednică pentru cei de talia sa, întrucât, spuse el, o astfel de armă ar fi un privilegiu enorm pentru familia sa. El dorea ca acesta să fie un cadou pentru majoratul fiului său, stră-străbunicul meu. Fierarul îl întrebă cât de mult era dispus să plătească, iar bărbatul îi spuse că are la el întreaga avere a familiei, care abia se ridica la treizeci şi cinci de *ryo,* plus promisiunea că nimeni cu numele său nu va dezonora oţelul care îi va fi dat. „Îţi voi încredinţa atunci aceea care va fi ultima mea creaţie", îi spuse Kunimura, „se numeşte Marginea Vântului pentru că vântul de iarnă a suflat în forja mea pentru a aţâţa focul când eu am leşinat. Nu am considerat-o demnă de niciun mare domn, dar poate este arma potrivită pentru ca un samurai rural să i-o dea fiului său la majorat".

Kenjirō se asigură că mânerul era bine fixat de lamă. Satisfăcut, ridică vârful sabiei şi urmări înmuierea oţelului în lumina dimineţii.

— Cel de-al patrulea bunic al meu, când văzu această sabie, fu conştient de cadoul imens pe care i-l oferea fierarul. El o acceptă cu umilinţă şi, nu cumva să fie pedepsit pentru că deţine o armă mai bună decât cea a stăpânului său, înfăşură teaca în pânză împletită şi înlocui cordonul bogat de mătase cu panglici de bumbac astfel încât, atunci când era învelită, să pară cea mai obişnuită dintre săbii.

Kenjirō luă apoi teaca şi strecură cu grijă lama înăuntru.

★

Porniră la drum după micul dejun, iar în capul lui Martín Ayala răsuna povestea ciudată a lui Kenjirō. Iezuitul trăgea calul de căpăstru şi, în timp ce intrau pe dealurile încă acoperite de un giulgiu fin de rouă, se uită cu coada ochiului la cele două săbii pe care tânăra sa gardă de corp le ţinea în jurul taliei.

Nu înceta să-l uimească naivitatea acelei legende familiale, dar, în acelaşi timp, aprecia viclenia care învăluia arma într-o poveste aproape mistică. „Este imposibil să îţi învingi inamicul, dacă nu i-ai ars sufletul prima dată", îl auzi pe tatăl său spunând cu o ocazie, şi aşa ar trebui să fie, deoarece cântările şi alte atâtea epopei erau menite să încurajeze inimile războinicilor, să le aprindă înainte de luptă. Ce-ar putea simţi persoana care poartă sabia clanului Kudō, acea sabie făurită aproape de aceiaşi zei şi venerată de fiecare generaţie familială?

— Nu mi-aţi spus încă unde mergem, spuse Kenjirō dintr-odată, sesizând privirea sa cercetătoare ascunsă.

Ayala îşi întoarse privirea la drum şi la câmpiile acoperite cu orez care puteau fi sesizate în depărtare.

— Trebuie să ajungem la Sakai, unde a fost găsit mort acum două luni părintele Lorenzo, ultima victimă a acestei nedreptăţi.

Iezuitul scrâşni din dinţi.

— Dar deocamdată nu mergem acolo. Înainte vreau să vizitez Uji-Yamada, la nord de Marele Sanctuar al Isei. Este cel mai apropiat oraş port în care se îmbarcă navele portugheze. Trebuie să ştiu câteva lucruri pe care nu le voi afla de la oamenii mei.

— Intenţionaţi să traversaţi terenurile sanctuarului?

— Nu sunt atât de prost. Vom merge pe calea pelerinilor, dar ne vom abate spre calea mării de Est cu mult înainte de a ajunge la Marele Sanctuar. Apoi vom urma traseul Tokaido către pasul de munte

Sakanoshita, iar de acolo vom coborî spre Uji-Yamada.

— Mă surprinde cât de bine cunoaşteţi această regiune.

— Am o hartă cu traseul bine stabilit – Ayala bătu geanta pe care o purta în lateral şi continuară să meargă fără a-şi mai spune altceva.

Până când, după un timp, Ayala decise să rupă această tăcere cu o întrebare ciudată:

— În ce crezi tu, Kudō Kenjirō?

Goshi ezită o clipă.

— La ce vă referiţi?

— Cui te rogi? În cine crezi? insistă Ayala, simplificând întrebarea. Toţi credem în ceva.

Kenjirō privi cerul dimineţii, acoperit de nori albi zdrenţuiţi, şi spre dealurile care flancau cărarea, din ce în ce mai puţin verzi şi mai sălbatice, de parcă în ele ar fi găsit răspunsul. Ridică din umeri.

— Nu ştiu, cred în ceea ce este. În ce altceva aş putea crede?

— Şi ce este asta care este, pur şi simplu, şi pe care tu o vezi atât de evident?

— Familia mea. Cei care mă aşteaptă acasă şi cei care au fost înainte, deşi nu i-am cunoscut decât prin poveştile bătrânilor mei. De asemenea, cred în lucrarea bună a pământului pentru a-i hrăni pe cei care depind de noi. Şi în ajutorul dat stăpânului nostru, cu plata zeciuielii şi, când este necesar, în război. Dacă ajung la sfârşitul zilelor mele, după ce i-am onorat pe stăpânul şi pe tatăl meu, voi fi avut o viaţă bună.

— Dar există ceva dincolo de cele lumeşti. Nu te gândeşti niciodată la asta? Nu te nelinişteşte că Buddha şi zeii cărora vă rugaţi nu sunt cei în care trebuie să vă plasaţi credinţa?

— Mă nelinişteşte doar să nu fiu demn de numele meu, spuse cu calm Kenjirō. Buddha şi *kami* sunt credinţa părinţilor şi a strămoşilor mei. Cum aş putea să-i onorez dacă nu prin intermediul lor?

Ayala dădu din cap la uşurinţa cu care tânărul rezolvă problema. Era greu să respingă un asemenea

pragmatism, aşa că alese să amâne o conversaţie de care, până la urmă, nici măcar nu era atât de dornic. Poate că părintele Melchior avea dreptate, poate că nu avusese niciodată hotărârea necesară pentru a propovădui evanghelia.

Lăsaseră dealurile în urmă şi intrară în cercurile de orez, un verde care începea să se estompeze în tonuri de ocru. Câmpurile se uscaseră deja şi recolta începuse în mai multe parcele. De pe drumul prăfuit pe care mergeau, ridicat deasupra câmpurilor cultivate, puteau vedea cum sute de femei şi bărbaţi lucrau împrăştiaţi pe câmpurile de orez. Se sprijineau de tulpinile aurii şi le tăiau cu o seceră, apoi le aruncau în coşurile pe care le purtau în spate. Unii se alăturau paşilor călătorilor şi îi urmăreau o clipă, luând o gura de aer în soarele amiezii.

Kenjirō simţi o durere când realiză că recolta începuse deja în regiunea aceea. În curând va fi şi pe pământul său şi, pentru prima dată, nu va mai fi acolo. În acel moment realiză că ar fi fost mai fericit să stea acasă, iar fratele său ar fi fost şi mai fericit să meargă pe drumuri cu bărbatul acela.

Soarele era încă sus pe cer când lăsară în urmă câmpurile de orez şi intrară pe cărările pe care mergeau pelerinii. Se treziră în cele din urmă că mergeau alături de bărbaţi şi femei care îşi acopereau capul cu o eşarfă albă şi se sprijineau pe stâlpi de bambus pentru a-şi facilita trecerea. Unii purtau trunchiuri de lemn pe spate, poate erau ofrande sau mărfuri pe care să le vândă la uşile Marelui Sanctuar; alţii, mai pioşi, strângeau un rozariu în mâini şi purtau în jurul gâtului scapulare călugăreşti.

Din când în când se întâlneau cu samurai care plecau capul pentru a-l saluta pe Kudō Kenjirō.

Dar toţi, fără distincţie sau condiţie de castă, scrutau figura străinului. În ciuda faptului că Ayala se acoperi cu o pălărie cu margine largă, care îi ascundea chipul, mărimea şi mantia întunecată atât de caracteristică pentru preoţii creştini îl împiedicau să treacă neobservat. „Ce căuta acolo cioara aceea?

Cum îndrăznea să intre în pădurile care înconjurau Marele Sanctuar?”

Acea curiozitate nedisimulată, care se apropie aproape de ostilitate, începea să-l deranjeze pe tânărul samurai care, în mod inconştient, puse mâna pe mânerul sabiei sale şi o lăsă acolo. Iezuitul, care până în acel moment umblase cu vederea pierdută, sfârşi prin a observa schimbarea de atitudine în Kenjirō. Abia atunci observă şoaptele pe care unii le schimbau în timp ce treceau, sau privirile răutăcioase care se strecurau, ocazional, sub pălăria lui de paie. Putea înţelege că mulţi dintre aceşti pelerini îl considerau un intrus şi încerca să-şi asume lucrul acesta într-un mod natural. Era totuşi mai preocupat de faptul că prezenţa lui era atât de vizibilă oriunde mergea. Trebuia să treacă neobservat dacă dorea să-şi efectueze anchetele cu o anumită discreţie.

La o răscruce o luară pe drumul care ducea spre marea de Est, lăsând deoparte drumurile care, mai devreme sau mai târziu, i-ar fi dus la primele porţi *torii* ale sanctuarului. Trecerea pe sub ele ar fi însemnat să calce pământul sacru pe care păşeau doar adepţii lui Amaterasu Okami, divinitatea solară, şi asta era o graniţă pe care Ayala prefera să nu o treacă, oricât de mult ar fi întârziat drumul său.

Lăsară în urmă verdele gros al chiparoşilor şi se îndreptară pe căile care şerpuiau între munţii Maruyama şi Asamagatake. După adnotările lui Ayala, coasta era în spatele lor şi, odată ajunşi acolo, trebuiau doar să se deplaseze spre nord pentru a găsi estuarul Miyagawa, între ale cărui albii îşi avea locul destinaţia sa: oraşul Uji-Yamada.

Folosind ca referinţă cei doi munţi, începură să urce drumuri tot mai abrupte în urmărirea pasului de munte Sakanoshita, la care ajunseră la sfârşitul după-amiezii. Acolo găsiră un popas de munte extrem de aglomerat: nu mai puţin de douăzeci de oameni se odihneau sub un şopron deschis spre valea formată de versanţii Maruyama şi Asamagatake. Patru chelneriţe intrau şi ieşeau din

hanul alăturat, construit – după părerea lui Ayala – prea aproape de stâncă. Lângă clădirea dărăpănată ridicaseră un magazin mic de alimente, un grajd sărăcăcios şi o casă de baie, ale cărei cazane fumegau, arătând că erau bune de folosit.

Legară calul de jgheab şi se îndreptară spre una dintre mesele lungi aşezate în foişor. Se aşezară faţă în faţă şi, spre surprinderea lui Kenjirō, Ayala ceru să le aducă sake. Chelneriţa ezită la vederea străinului, care atrase în curând atenţia mulţimii, dar compania unui samurai risipea orice îndoială sau obiecţie, aşa că fata îşi înclină capul şi se grăbi să onoreze comanda.

— Am nevoie de alte haine, spuse atunci Ayala, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Trebuie să arăt ca unul de pe drum.

Kenjirō încrucişă braţele şi se uită la străin.

— Nu cred că schimbând hainele veţi păcăli pe cineva.

— Dacă te uiţi cu atenţie la mine, poate nu, dar dacă aş purta haine de călătorie şi o mantie precum cea a pelerinilor sau a călugărilor cerşetori, aş putea trece neobservat pe drumuri.

Ayala înclină capul pentru a arăta magazinul de alimente.

— Poate acolo vom găsi ceea ce caut.

— Dacă este vorba de a trece neobservat, eu recomand, în timp ce încerc să vă aduc haine noi, să petreceţi puţin timp acolo – şi arătă spre baie.

— Ce vrei să spui? M-am spălat cu o seară înainte să plec din Owari şi m-am spălat din nou în râul Isuzu acum cinci zile.

Samuraiul ridică din umeri.

— M-am scăldat de cinci ori în aceste zile şi m-am scufundat încă de două ori în apa mării, ultima dată în această dimineaţă, înainte de a vă întoarce cu barca.

Chelneriţa aşeză pe masă o sticlă de sake cu două păhărele şi două blide de orez.

— Acum voi merge la baie pentru a mă curăţa de sare şi transpiraţie şi, dacă nu vreţi să atrageţi

atenţia, vă sugerez să faceţi acelaşi lucru. Şi să faceţi acest lucru de fiecare dată când aveţi ocazia.

Acestea fiind spuse, turnă băutura caldă în păhărele şi începu să bea. Ayala îl urmă încruntat, dar înainte de a lua prima înghiţitură, nu putu să nu se abţină şi să nu miroasă mâneca hainei sale, în căutarea acelui miros pe care doar el nu îl simţea.

Era după-amiaza târziu când începură să coboare prin pasul de munte. Ayala purta hainele cele mai lălâi pe care Kenjirō le putu găsi: un chimono maro sobru, aspru şi gros, peste care purta o geacă *haori* care îi ajungea la mijlocul coapsei. Înlocuise sandalele de piele cu cele de trestii împletite, a căror atingere între degete îi provocară rapid băşici. Continua să-şi acopere capul cu pălăria largă de paie şi se înfăşură într-o mantie de călătorie cenuşie, sprijinindu-se de un baston gros a cărui lovitură în pământ îi ghida paşii. După cum îl avertizase Kenjirō, înălţimea şi modul său de mişcare îl dădeau de gol în ochii cunoscătorilor, dar erau mai puţini cei care îşi întorceau faţa atunci când se întâlneau cu iezuitul. Nu coborâseră încă la nivelul mării când au văzut fâşia de coastă şi estuarul Miyagawa, împărţit în zeci de bancuri de nisipuri uscate, pe care fusese ridicat Uji-Yamada. Satul, cândva un simplu sat pescăresc, crescuse datorită licenţei portuare acordată de clanul Oda. Acum, satul putea primi peste cinci mii de suflete în cartierele sale legate de poduri şi barje, fără a număra marinarii şi negustorii *nanban* înghesuiţi în zona portului.

Traversară primul pod care sărea peste albii şi intrară în oraş. Se întunecase, dar încă mai erau oameni pe străzi, majoritatea fiind călători care mergeau pe ruta Tokaido şi se grăbeau în ultima oră de lumină, înainte de a căuta un loc unde să petreacă noaptea. În aer puteai să respiri nepăsarea locurilor de trecere, acea nepăsare care nu te încurajează să îţi continui drumul, departe de oboseala zilnică.

— Trebuie să ajungem în port, spuse Ayala.

— Mergeţi, pur şi simplu, spre locul în care flutură pescăruşii.

Trăgeau calul pe aleile cu pământ bătătorit, flancate de case ale căror platforme abia se ridicau la un *shaku*[54] deasupra solului. Uşile se închideau în urma lor şi jaluzelele se ridicau discret. Cei care treceau aveau grijă să stea la o parte şi să-l salute pe samurai, în timp ce alţii căutau o rută ocolitoare rapidă, observând că Kenjirō nu este un *ronin,* ci că purta chiar emblema clanului Oda.

Încetul cu încetul, mirosul de salpetru şi de ulei de calafate deveni mai intens, iar în cele din urmă ajunseră pe docuri. De-a lungul digului pluteau bărci şi ambarcaţiuni ale pescarilor, legănate de stropii valurilor care se loveau de locurile unde erau acostate. Singurătatea locului era încă tulburătoare şi doar zgâlţâielile copitelor calului de pe pavaj păreau să contureze liniştea aceea… Până când vântul purtă voci şi râsete de la marginea cheiului, unde apele se terminau şi începea plaja. Era zona navelor negre[55] şi după ce aruncară o privire scurtă, samuraiul şi iezuitul se îndreptară spre acel loc.

Merseră lângă lumina lămpilor care atârnau de depozitele închise şi se apropiară de cele trei nave comerciale cu steag portughez, care se balansau puternic lângă stâlpi, zguduite de fluxul şi refluxul mareei. De pe punţile lor, ridicate pe enormele carene pline cu mărfuri, se revărsau glasurile marinarilor. Nu a fost dificil pentru Ayala să şi-i imagineze trecând sticla de la unul la altul şi hărţuindu-se reciproc cu glume şi pariuri, în jurul unui joc de cărţi. Însoţitorul său, însă, privi corăbiile ciudate cu falca încleştată şi o mână sprijinită pe sabie. Tot ce ştia despre străini erau probabil calomniile povestite de comercianţii care treceau prin Anotsu. În mintea lui aceia trebuiau să fie oameni ursuzi şi certăreţi, nişte demoni pe care trebuia să îi eviţi, pe cât posibil… Viziunea nu era atât de greşită.

Merseră de-a lungul cheiului înspre ultima navă, singura care avea scara coborâtă. Trei bărbaţi

încărcau marfa cu întârziere, în timp ce un al patrulea îi supraveghea. Fără a ezita, Ayala se apropie de cel care dădea indicaţiile, de la poalele scării. Marinarii se opriră din treabă şi se uitară bănuitor la noii sosiţi.

— Sunt preotul Martín Ayala, salută în portugheză, descoperindu-şi capul şi agăţându-şi pălăria de antebraţ. Scuzaţi-mă pentru această întrerupere, dar trebuie să vorbesc cu armatorul navei.

Marinarul se uită la el insistent, puţin nelămurit. Când putu să reacţioneze, înfipse degetele de două ori în aer şi fluieră către echipajului său:

— Haideţi, mărfurile astea nu se vor încărca singure, nenorociţilor! Am văzut pasageri clandestini care muncesc mai mult decât voi.

Oamenii înjurară pe sub bărbie şi se întoarseră la treaba lor.

— Ne scuzaţi, părinte! Nu suntem obişnuiţi cu astfel de vizitatori, iar ei sunt leneşi din născare, spuse interlocutorul fără să-şi ia ochii de la spadasinul care stătea la câţiva paşi în spatele preotului.

— Nu vă faceţi griji pentru el. Este un japonez convertit, care ne însoţeşte, de obicei, când trebuie să ne aventurăm în afara misiunilor.

— Şi de unde ziceţi că veniţi, părinte?

— Oh, sunt trimis din casa Companiei din Shima. Avem nevoie de ceva cu care este posibil să ne puteţi ajuta, aş avea nevoie să vorbesc cu proprietarul bărcii… sau cu căpitanul vostru.

Marinarul se scărpină confuz pe ceafă.

— Proprietarul este în Nagasaki, părinte. De acolo îşi administrează afacerile şi cele trei bărci care fac ture pe aceste coaste; iar căpitanul a debarcat în Sakai pentru a rezolva anumite lucruri despre care nu îi convine să vorbească. Eu sunt Antonio da Vaz, şeful echipajului acestei ambarcaţiuni, care se numeşte *Santa Sofia* până când îi vor schimba iarăşi numele. Şi, ca să spun

despre Dumnezeu, ştiu de puţine lucruri care să nu fie legate de lupta mea cu marea.

Ayala dădu din cap. Nu era ceea ce căuta el, însă poate putea afla ceva de la acest om.

— Ascultă-mă bine, pentru că aceasta este o chestiune care necesită discreţie. Avem nevoie de cineva în misiune, care să se poată ocupa de anumite sarcini ce sunt grele pentru noi, o fată, dacă este posibil, japoneză sau coreeană, care nu are pe nimeni care să o revendice sau un loc în care să se întoarcă, nu ştiu dacă mă înţelegeţi.

— Sigur că înţeleg, părinte, dar de ceva vreme nu mai facem astfel de transporturi.

— Şi nu cunoaşteţi pe cineva care m-ar putea ajuta? Am înţeles că aici am putea găsi ceea ce căutăm.

— Nu acesta este portul pentru astfel de necesităţi, părinte. În Osaka sau în Firando nu aţi avea astfel de probleme. Fetele se îmbarcă acolo în fiecare zi, spre Macao sau Goa, dar nu am văzut niciodată astfel de lucruri aici şi sunt ancorat în această gaură de mai bine de cinci ani.

Ayala tăcu, aproape contrariat. Spera să descopere că Uji-Yamada era un port de sclavi, aşa bănuielile sale ar fi prins contur.

— În regulă, concluzionă el. Mă scuzaţi că v-am reţinut din treburile voastre.

Începuse să se îndepărteze când omul îi vorbi din nou.

— Părinte, dacă aveţi nevoie de cineva care să aibă grijă de casă, poate că ar trebui să mergeţi la localul acelei curve căreia marinarii îi spun Oko-san.

— O curvă? repetă Ayala întorcându-se către şeful de echipaj.

— Să îmi scuzaţi limbajul, părinte, nu vreau să vă simţiţi jignit, spuse Antonio da Vaz. Dar acea femeie conduce o casă de toleranţă, ca să zic aşa, şi are reputaţia de a rămâne cu toate fetele abandonate din zonă. Multe orfane, de genul celor care cutreieră portul şi chiar fiicele de care un ţăran vrea să scape

ajung aici. Nu cred că această Oko-san ar avea vreo problemă să vă vândă vreuna dintre ele.

Ayala dădu din cap şi îşi acoperi din nou capul cu *sugegasa.* În timp ce se îndepărta, urmat de Kenjirō şi calul său, regretă că marinarii căutau să-şi potolească întristările într-un bordel şi nu într-o biserică. Dar cuvintele acelui portughez semănată în el o anumită neliniște.

„Multe orfane sfârşesc acolo", dintre cele care cutreieră portul, dintre cele repudiate, dintre cele care nu au unde să se ducă… Dintre cele care nu ajung niciodată la un sanctuar din munţi.

Dintr-odată simţi cum cioburile de gheaţă îi pieptănară ceafa. Nu putea să străbată din nou drumul acela, nu acesta era motivul pentru care se întorsese, ci era motivul pentru care plecase. Şi totuşi, cum să-l înfrunte?

— Trebuie să găsim un loc unde să petrecem noaptea, îl sfătui Kenjirō, îndepărtat fiind de necazurile sale. Vreun han cu un grajd pentru a ne odihni înainte de a pleca spre Sakai.

— Nu mergem încă la Sakai, negă iezuitul. Caută tu hanul acela, eu voi căuta casa acelei doamne Oko.

— Capitolul 9 —
Vocea din spatele vălului

Casa de ceai a doamnei Oko, în inima suburbiilor portului, fierbea într-o aglomeraţie nepotrivită pentru orele acelea târzii. Înconjurată de un zid alb, cu un acoperiş în două ape, moşia părea mai puţin mizerabilă decât localnicii care o umpleau, ca şi cum ar fi fost mutată dintr-o parte a oraşului mai prosperă. În spatele zidului se înălţau ramurile unei grădini de cireşi; frunzele sale, încă verzi în ciuda toamnei incipiente, tremurau în vânt şi zgâriau terasele etajului superior, locuite de umbre care se mişcau împotriva luminii hârtiei de orez. Râsete sporadice pluteau pe stradă, iar sunetul pulsant, înalt al unui *shamisen*[56] venea din interiorul localului, răscolind o melodie veche, pe care Ayala credea că o auzise în trecut. Acelea erau sunetele „lumii plutitoare", de ale căror ispite îl avertizaseră călugării budişti şi *baterenii,* în acelaşi timp.

Se opri în faţa uşii care ducea în grădină, păzită de un bărbat cu aspect posac. Avea braţele groase încrucişate peste o burtă proeminentă şi purta un chimono până la genunchi, care îi lăsa la vedere picioarele goale. Iezuitul îşi agăţă pălăria de antebraţ, fără să-şi ascundă faţa cu barbă de *nanban.*

— Mă aşteaptă înăuntru, minţi el.

Gardianul îşi dădu umărul înapoi pentru a-şi deschide chimonoul, pentru ca noul venit să poată vedea sabia ascunsă legată de talie. Apoi îşi retrase scobitoarea pe care o plimba dintr-o parte a gurii în alta şi se dădu la o parte, indicându-i că poate intra.

Ayala dădu din cap şi intră în grădină încercând să nu pară intimidat. Acea primă întâlnire îl ajută să descopere că erau obişnuiţi cu prezenţa străinilor în locul respectiv şi să-i aducă aminte că trebuia să fie atent, întrucât bădăranul de la intrare nu era probabil singurul bărbat înarmat.

Se duse înspre terasa mare de pe care se făcea accesul în casă; pietrişul îi scârţâia sub picioare şi,

dincolo de lămpile de piatră care iluminau calea, conturul copacilor şi tufişurilor agitate de vânt era abia vizibil. Era imposibil de spus dacă cineva îl privea din întunericul care popula grădina, aşa că încercă să nu se uite în altă parte şi să se prefacă de o cumpătare pe care nu o simţea.

Îşi scoase pantofii înainte de a se urca pe podeaua de lemn şi glisă uşa *shoji.* De cealaltă parte găsi un coridor lung, delimitat de panouri laterale, fiecare pictate cu motive obscene: de la reflecţia a doi îndrăgostiţi pe un iaz până la figura unei fete care stătea sub un copac, ţinând o floare deschisă între picioare. Atmosfera era rarefiată de amestecul de tămâie parfumată şi de sunetul cuvintelor abia rostite, însoţite de râsete neobrăzate ascunse în spatele mâinii.

Era un loc al plăcerilor, chiar dacă încerca să se ascundă sub o aparenţă de distincţie. Înainte de a putea regreta, o fată, care nu ar fi putut avea mai mult de doisprezece ani, veni de la capătul coridorului pentru a-i strânge pălăria şi pelerina care-i servea ca haină; le puse în spatele unei uşi laterale şi, cu o uşoară plecăciune, îl luă de mână pentru a-l conduce înăuntru.

Târât de acea fetiţă, Ayala privi panoul delicat de la capătul coridorului ca şi cum ar fi fost chiar aceeaşi uşă care duce în iad. Ce făcea? Ştia bine că acolo nu va găsi informaţii despre fraţii lui asasinaţi. După acea uşă îl aşteptau doar vechii demoni; şi, chiar şi aşa, acceptase mâna aceea inocentă, care îl târa în flăcările unui foc pe care îl ştia foarte bine.

Fata dădu panoul într-o parte şi intrară într-o cameră întunecată. Camera era împărţită de paravane de hârtie şi în spatele fiecăruia se desfăşura un mic coşmar: între goluri şi umbre, Ayala putu să vadă bărbaţi şi femei pe jumătate dezbrăcaţi, cu mâinile pierdute sub hainele lor, şi fetiţe care aşteptau în genunchi cu ulcioare de lichior în mâini, contemplând, în tăcere, ca să înveţe meseria celor care sosiseră acolo înaintea lor. Se obligă să privească în altă parte, dar nu era nicio

modalitate să eviţi sunetele unei asemenea nenorociri: şoaptele, suspinele, râsul sporadic sau râsul beţiv… Şi în timp ce păşea printre acei bărbaţi şi acele femei mistuiţi de poftă, nu găsi în inima sa furia dreaptă a celui care trebuia să condamne asemenea plăceri şi nici mila pe care ar trebui să o simtă pentru acele fete condamnate. Simţea doar frică. Frica, goală şi fără ocolişuri, că ea ar putea fi acolo.

Când fata îi dădu drumul la mână, realiză că îl adusese în faţa unei doamne atinse de frumuseţea decolorată a unei după-amieze de toamnă. Femeia era aşeză în genunchi pe o margine ridicată, delimitată de panouri de lemn decorate cu frunze de aur. În partea din spate a tribunei, în cele mai îndepărtate umbre, două gărzi de corp se amestecau cu figurile draconice pe care cerneala de aur le făcea să iasă din lacul negru. Din poziţia sa, femeia putea vedea pe deasupra paravanelor de hârtie tot ce se întâmpla în domeniul său, deşi acum îşi îndrepta atenţia deplină către noul venit.

— Am venit să o văd pe doamna Oko, anunţă în linişte.

— Doamna Oko nu primeşte vizite.

Ayala nu voia să se certe: scoase o pungă de monede din interiorul chimonoului şi i-o înmână. Femeia desfăcu nodul şi descoperi că era vorba de monede de cupru: nu mai puţin de optzeci de bucăţi, judecând după greutate. Învârti cu degetul pentru a se asigura că nu există pietre între monede şi sigilă sacul. O băgă sub *obi*[57] de mătase.

— Tsukumo, anunţ-o pe stăpână!

Fata care îl ghidase pe Ayala înclină capul într-o reverenţă profundă şi dispăru printr-o uşă din apropiere, complet imperceptibilă până când aceasta fu deschisă.

— Mă numesc Sadashi, se prezentă femeia. Am grijă de local. Doamna Oko primeşte doar clienţii cei mai distinşi, dar, deoarece sunteţi un domn extrem de neobişnuit, probabil că nu va fi plictisită

de compania dumneavoastră. Vă avertizez că trebuie să aşteptaţi, doamna trebuie să se pregătească.

— Sunt un bărbat răbdător, spuse Ayala şi mulţumi pentru primirea caldă cu o reverenţă.

Aşezat pe o pernă pe tatami, Ayala aştepta într-o cameră goală, fără altă decoraţie decât o oală ceramică ce servea drept cădelniţă. În dreapta sa era uşa pe care intrase; în stânga sa, cea care dădea acces la camerele doamnei Oko, păzită de doi bărbaţi care expuneau o poziţie marţială impecabilă. Nu-i era clar dacă erau aceiaşi cu cei din sala principală, dar, judecând după atitudinea lor şi săbiile de la talie, puteau foarte bine să fie *ronin,* şi nu bădărani ca acela de la intrare. Dacă da, afacerile doamnei Oko trebuiau să fi fost destul de profitabile, întrucât nu mulţi întreprinzători îşi puteau permite serviciile a doi samurai fără adăpost.

În orice caz, Ayala doar îşi păstră privirea fixată pe recipientul de ceramică. Fumul tămâii, care până atunci ieşea prin porii capacului de fier, se stinse treptat, iar odată cu acesta, parfumul floral care pătrundea în aer. Asta îi dădu o idee despre cât aşteptase acolo.

Uşa care dădea în salon se deschise pentru un al doilea client cu aspect timid. Mergea cocoşat şi avea haine de călătorie extrem de uzate. Îi salută pe cei prezenţi cu repetate reverenţe înainte de a se aşeza pe perna de lângă străin. Avea un miros de ierburi şi mirodenii care inundă camera odată cu intrarea lui. Când se aşeză îi zâmbi timid lui Ayala, arătându-i dinţii întunecaţi şi strâmbi, iar Ayala întors înclină capul din curtoazie. În cele din urmă, noul venit se pierdu în contemplarea fumului care dispărea, aşa cum făcuse iezuitul cu puţin timp în urmă.

— Mi-aş dori să pot avea o barbă aşa, murmură el către sine, încă zâmbind. Poate că aşa aş fi mai puţin urât.

Ayala îl privi cu coada ochiului şi îşi mângâie barba. A fost un gest inconştient, dar celălalt realiză

imediat că străinul înţelesese ceea ce a vrut să spună.

— Vă rog să îmi scuzaţi îndrăzneala! se rugă, unind mâinile în rugăciune şi înclinându-se în faţa lui Ayala. Nu mi-am imaginat că mă puteţi înţelege.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze. Nu m-am simţit jignit.

— Sunt un bărbat dispreţuitor, stângace până la extrem, continuă clientul să se umilească în faţa străinului.

— Nu este necesar să continuaţi să vă cereţi scuze, insistă Ayala. Sunt un călător trecător, nu este atât de uşor să mă jigniţi.

Bărbatul îşi ridică privirea scurt şi văzu că străinul îl privea în tăcere. Se întoarse încet în poziţia sa pe pernă.

— Scuzaţi-mă, nu sunt obişnuit să vorbesc cu oameni ca dumneavoastră. Vă văd mereu în porturile libere, dar nu mi-am imaginat niciodată că aţi putea vorbi pe limba noastră.

— Aţi avut ghinion, spuse iezuitul. Dintre toţi *nanbanii* cu care v-aţi întâlnit probabil sunt singurul capabil să vă înţeleagă.

Interlocutorul său se uită la el cu privirea încrucişată, neştiind cum să interpreteze exact cuvintele acelea. Chiar şi aşa prinse curaj şi se prezentă:

— Mă numesc Sadakata. Sunt un producător de tămâie.

— Eu sunt Ayala, răspunde străinul, fără a specifica altceva. Negustorul înclină din nou capul spre el, ca şi cum conversaţia ar fi început în acel moment.

— Nu ştiu despre dumneavoastră, dar eu nu sunt obişnuit cu astfel de locuri rafinate. De aceea mă tem să nu greşesc la fiecare pas.

Ayala se uită în jurul lui, la camera sobră şi la cei doi bărbaţi înarmaţi care rămăseseră nemişcaţi.

— Nu cred că vor fi jigniţi, atât timp cât sunteţi dispus să plătiţi preţul pe care vi-l cer, răspunse cu indiferenţă.

— Oh, sigur că voi plăti! Sunt aici pentru a sărbători o ocazie specială, înţelegeţi?

Ayala nu înţelese şi nici nu era interesat să înţeleagă, dar chiar şi aşa bărbatul îi explică.

— Am avut parte de un noroc din acela care îţi schimbă viaţa. Ieri îmi vindeam marfa pe podul Uji, la intrarea în Marele Altar şi un pelerin s-a oprit să miroasă tămâia pe care o aprinsesem. Cu mare încântare, el a lăudat prospeţimea parfumului şi nuanţele de lemn de santal care îl pătrundeau. Este unul dintre secretele mele speciale, împreună cu altele pe care nu vreau să le dezvălui, nu ştiu dacă mă înţelegeţi. A vrut să cumpere câteva beţişoare; făcusem deja destui bani în ziua aceea şi el fusese atât de amabil, încât nu am vrut să-i iau banii. Mai târziu am aflat că acest pelerin era *shogūjiul*[58] lui Ise, iar sanctuarul a decis să-mi cumpere toată marfa. Am vândut într-o singură zi toată tămâia care îmi rămăsese pentru restul anului. Şi dacă se păstrează bine şi are o compoziţie bună, vor achiziţiona o cantitate similară anul viitor, m-au asigurat – bărbatul îşi frecă mândru mâinile. Nu este vorba doar despre vânzări, ci simplul fapt că voi fi furnizor pentru Marele Sanctuar îmi va conferi un statut nou. Înţelegeţi ce înseamnă asta?

— Îmi pot imagina, răspunse cu răceală Ayala. Văd că sunteţi un om milos.

— Vă rog să nu fiţi dur cu mine. Poate o să vi se pară că sunt lacom, dar nu este aşa. Vânzarea de tămâie pe la sanctuare este o muncă grea, dar datorită acestui noroc care s-a abătut asupra mea, familia mea ar putea să prospere.

— Fără îndoială acesta este un loc potrivit pentru a sărbători această viaţă nouă, spuse Ayala.

Negustorul îl privi deschis, puţin surprins de faptul că bărbatul cu care împărţea un bordel şi o prostituată îl examina cu gravitatea unui *bonzo.* Atunci îşi dădu seama la ce se referea:

— Nu am fost cu niciuna dintre fete, lămuri el. Am venit să o văd pe doamna Oko, ca şi dumneavoastră. Este clar că amândoi ne bucurăm

mai mult de fructele coapte, adăugă el, căutând o complicitate pe care nu o găsi.

În acel moment, uşa din spatele anticamerei se deschise. Fata care deschise panoul, îngenuncheată de cealaltă parte a deschizăturii, anunţă că doamna Oko îl poate primi acum pe străin. Ayala se ridică în picioare şi se îndreptă înspre camerele doamnei acelei case.

— Să vă distraţi! îşi luă rămas bun negustorul, dar iezuitul preferă să ignore comentariul.

Când intră, fata ieşi afară din cameră şi închise uşa în spatele ei. O singură flacără plutea înăuntru, suspendată deasupra unei lumânări pe jumătate arse. Lumina ei slabă abia ilumina filigranele paravanului instalat în centrul camerei, între intrare şi terasa mare care se deschidea în spate. Se vedea, fără îndoială, că era grădina personală a doamnei Oko: formele şi adâncurile sale slab luminate de lumina lunii.

— Mi s-a spus că, deşi sunteţi străin, sunteţi capabil să înţelegeţi şi să vorbiţi limba noastră, comentă o voce leneşă din spatele paravanului.

— Aşa este! răspunse Ayala în timp ce se aşeza pe perna pusă în faţa paravanului.

— Şi cum este posibil aşa ceva? Străinii care bântuie acest cartier ştiu cu greu să icnească şi să le curgă balele peste fetele mele.

În vocea femeii era un ton frivol, pe care îl displăcea profund.

— Totul se poate învăţa. Trebuie doar să ai timpul şi voinţa necesară.

— Timp şi voinţă, repetă doamna Oko. Mulţi bărbaţi îl risipesc pe primul, iar celor mai mulţi le lipseşte al doilea.

— Nu şi în cazul meu.

Începea să îşi piardă răbdarea. Poate clienţii lui Oko căutau iluzia de a face curte unei doamne grozave, dar el nu era acolo pentru asta.

— Am venit pentru că am nevoie de ceva de la dumneavoastră.

— Toţi bărbaţii care mă vizitează au nevoie de ceva de la mine. Dar, deseori, descoperă că de ceea ce au nevoie cu adevărat nu este ceea ce i-a adus aici.

— Nu mă interesează farmecele dumneavoastră. Nu asta am venit să caut.

Femeia râse:

— Poate ştiţi să vorbiţi limba noastră, dar atunci când este vorba de a trata cu femeile nu sunteţi prea diferit de acei barbari care nu fac altceva decât să mormăie şi să gâfâie.

— Caut o fată pe nume Junko, spuse într-un final, incapabil să prelungească pantomima mai mult. Este posibil să fi intrat în serviciul dumneavoastră acum zece ani.

Vocea din partea cealaltă a voalului tăcea, dar Ayala auzea peria de mătase în timp ce Oko-san se agita în spatele paravanului.

— Nu am avut niciodată aici pe nicio Junko.

Femeia îl minţea, Ayala ştia din răspunsul ei scurt, prin seriozitatea tonului său, lipsit de frivolitatea pe care o avusese până acum.

— Vă rog să încercaţi să vă aduceţi aminte! Era o fată delicată, foarte timidă, trebuie să fi avut vreo şaisprezece ani atunci.

— Îmi descrieţi toate fetele care vin la uşa mea, străine!

Iezuitul suspină cu disperare.

— Niciuna dintre fetele care au fost aici nu purta crucea la gât?

— Nu. Chestia asta nu ar face decât să incomodeze clientela noastră, conchise doamna Oko. Nu ştiu ce căutaţi, dar nu o veţi găsi în casa mea.

Ayala îşi dădu seama că nu poate face nimic altceva. Acolo nu avea să primească răspunsurile de care avea nevoie şi poate că era mai bine aşa.

— Acum, dacă doriţi, putem aborda chestiuni mai agreabile, îl invită vocea, cu un ton suav.

— Nu va fi necesar.

În timp ce se ridică în picioare, se regăsi cu pumnii încleştaţi şi umeri în jos. Sufletul lui se zvârcolea pe marginea unei lame de cuţit; atât de dispus să cadă pradă urii, cât şi celei mai profunde melancolii.

Kudō Kenjirō aştepta în întunericul unei alei care mirosea a urină şi umiditate. Încă mai purta pălăria de paie, ascunzându-şi faţa ca un criminal şi îşi întoarse sabia lungă pe şold, cu marginea în sus, astfel încât să poată tăia cu acelaşi gest cu care ar fi scos sabia din teacă. Ochii lui, invizibili sub marginea largă a *sugegasa,* scanau ieşirea din ceainărie. După străin mai intraseră încă două persoane, dar nimeni nu părăsise încă localul. Din când în când, un râs sau o voce beată tulburau noaptea calmă şi, în aceste ocazii, avea impulsul de a-şi părăsi postul şi de a merge în căutarea omului pe care trebuia să-l protejeze.

Incertitudinea începu să fie insuportabilă atunci când, în cele din urmă, îl văzu pe Ayala părăsind localul. Mergea cu paşi lungi şi privirea coborâtă, ignorând complet împrejurimile sale şi Kenjirō a avut impresia că ceva supărase spiritul acelui om, de obicei de o natură calmă. Îl urmă cu precauţie prin umbrele aruncate de streaşină caselor, până când fu sigur că nu mai este nimeni altcineva în apropiere.

— Ayala-sensei, îl strigă samuraiul, ieşind în aer liber şi însoţindu-l în plimbarea lui grăbită. Vă conduc la han.

Omul chestionat îl privi aproape uluit, de parcă nu ar fi ştiut cine era acel străin:

— Kenjirō, murmură el. Ce cauţi aici?

— Am lăsat calul la primul han cu grajd pe care l-am găsit şi am venit să vă caut. Nu veţi mai pleca de lângă mine; nu voi permite să riscaţi din nou în acest mod.

Ayala îi aruncă o privire întunecată:

— Nu trebuie să îmi permiţi sau să îmi interzici tu nimic, *yojimbo,* exclamă furios. Nu am străbătut

jumătate de glob pentru a urma instrucţiunile unui băiat.

Goshi se obligă să tacă. În ciuda faptului că venea din ţări necivilizate, omul acela nu fusese până acum nepoliticos. Era evident că ceva îl supărase şi doar un nebun se ceartă cu cineva care este înstrăinat de circumstanţe, aşa că se limită doar la călăuzirea lui, în linişte.

Ajunseră la hanul unde Kenjirō găsise cazare, foarte aproape de drumul principal care, înşirând diferitele cartiere ca o linie, lega meandrele Miyagawa până când se reconectau cu ruta Tokaido. Kenjirō fu primul care intră în sala ce servea drept salon de primire. La acea oră erau puţini cei care refuzau să cedeze în faţa oboselii sau a sakeului şi o linişte ciudată cădea peste mica adunare de oameni.

Căută cu privirea proprietarul localului, dar găsi doar hangiţa, îngenuncheată lângă una dintre mese. Era ocupată de trei samurai, oarecum beţi, aşa cum arăta atitudinea lor respingătoare, iar femeia se străduia să scrie comanda, răsucindu-se pentru a evita mâinile acelor bărbaţi care alunecau pe sub chimonoul ei.

Restul mesenilor participau la această scenă în tăcere, fiind atenţi să nu facă nimic care să trezească furia uşoară a unui samurai beat.

— E târziu, ar fi bine să luăm cina în dormitorul nostru, spuse Kenjirō, fără să-şi îndepărteze ochii de la scenă.

Se uită şi Ayala la cei trei spadasini: războinici învestiţi cu emblema clanului Oda, care se comportau ca nişte hoţi de cel mai rău fel, şi a fost de acord cu propunerea tânărului său protector. Văzuse destulă mizerie pentru ziua aceea.

Dar înainte să poată ajunge pe scări, unul dintre samurai ridică ceaşca de sake şi, încleştând talia chelneriţei, strigă:

— Camarazi! Este aici un coleg de arme, un samurai în slujba Regelui Demon ca şi noi!

Ceilalţi observară prezenţa lor şi insistară veseli să se alăture micii lor petreceri. Iezuitul întoarse

privirea, obosit de acea noapte care părea să nu aibă sfârşit, dar Kenjirō luă cuvântul înainte să poată vorbi:

— Este o onoare că samuraii Domniei Sale ne invită la masa lor, dar ziua a fost lungă şi mâine trebuie să plecăm devreme.

— De ce atâtea formalităţi? exclamă primul. Stai cu noi şi adu-ţi prietenul bărbos.

— Da, aşezaţi-vă, este un ordin! spuse celălalt, probabil cel cu rangul cel mai mare. La urma urmei, casa invită.

Şi tovarăşii lui scandară în râs ideea.

Kenjirō aruncă o privire spre Ayala şi Ayala înţelese că vor trebui să accepte. Respingerea invitaţiei acestor bărbaţi ar putea fi interpretată ca un delict grav. Aşa că se apropiară de masă şi, după ce celălalt îi spuse hangiţei să plece, dându-i o palmă la fund, se aşezară între acei samurai.

— De unde vii, camarade? întrebă unul dintre ei.

— Venim din Owari, sunt vasal al domnului Akechi Mitsuhide.

— Noi am servit timp de trei ani la Azuchi, la construcţia noului castel, spuse cel care părea mai puţin beat – un bărbat cu o mustaţă înfiorătoare, care încă îşi păstra echilibrul fără să fie nevoie să se sprijine de masă. Trei ani am suportat umezeala acelui lac blestemat; dimineaţa ceaţa ascundea soarele – blestemă printre dinţi.

— Dar acum avem parte de o permisie lungă, Nobumori, spuse cel mai tânăr dintre cei trei, scuturându-l de umăr. Regele Demonilor are, în sfârşit, marele său castel şi ne putem bucura de băutura şi de femeile din Shima.

— Şi tu, băiete, ce faci cu bărbosul ăsta? întrebă şeful, arătând cu ceaşca de sake spre străin.

— Maestrul Ayala are o dispensă specială de la instanţa Gifu pentru a vizita ţările noastre, explică succint Kenjirō. Îl însoţesc ca gardă de corp din ordinul clanului Oda, de unde şi stema Domniei Sale.

Şi după o ezitare de moment adăugă:

— În plus, este un interpret priceput, este capabil să înţeleagă tot ceea ce spunem.

— Ah, da?

Ofiţerul îi surâse beat.

— Înţelegi ce îţi spun, bărbosule?

Ayala dădu din cap scurt.

— Şi cum se face că un străin călătoreşte pe aceste meleaguri? Credeam că nu vă place să vă îndepărtaţi de Osaka şi Nagasaki.

— Treburi ale misiunii, răspunse.

— Ale misiunii? repetă samuraiul, rotind în dans farfuria de sake din faţa iezuitului. Eşti unul dintre acei *bateren,* una dintre acele ciori care se plimbă, de colo acolo, cu crucea lor?

Ayala nu răspunse. Îl privi pe războinic cu dispreţ nedisimulat, aşa cum făcuse de când intrase pe uşă.

— Domnia Sa are mare respect faţă de voi, dar eu cred că sunteţi oameni în care nu poţi avea încredere, barbari care predică ţăranilor faptul că nu există un alt Dumnezeu decât cel al vostru şi că toţi cei care comit crime, fie *heimin*[59] sau samurai, vor fi condamnaţi la suferinţa eternă.

— Aşa este, asta predicăm.

— Eu am omorât şapte oameni, bărbosule, mormăi samuraiul printre dinţi, toţi spre marea glorie a domnului meu. Sunt atunci şi eu condamnat? Oare dumnezeul tău nu apreciază devotamentul şi curajul unui războinic?

— Cei din clasa dumneavoastră tind să creadă că priceperea cu sabia arată un fel de înălţare spirituală, dar adevărul este că a şti să ucizi este un talent dubios, în niciun caz superior celui al măcelarului care îşi ascute bine cuţitele.

Cuvintele lui Ayala, rostite cu un dispreţ infinit, făcură linişte la masă. Cei trei samurai luară un aspect sumbru. Încetişor, cel mai tânăr dintre ei luă sabia pe care o avea în partea stângă şi puse mâna pe mâner. Începuse să se ridice în picioare, când Kudō Kenjirō lovi masa cu capătul *katane*-i acoperite; farfurioarele de lichior scăpară conţinutul şi sticlele se învârtiră pe cale să se răstoarne.

Fără să scoată sabia, pe care o ţinea fermă în faţa celor trei războinici, spuse:

— Dacă scoţi arma, camarade, cel mai probabil unul dintre noi va muri. Poate chiar o să ne luăm adio amândoi de la această viaţă. Mai degrabă gândeşte-te că un străin este cineva care nu cunoaşte obiceiurile noastre sau educaţia cea mai de bază; a te enerva de vorbele lui este ca şi cum te superi pe câinele care latră în timp ce treci.

Soldaţii Oda tăcură, cu glasurile şi cu feţele îngheţate, ca restul celor prezenţi în acea cameră. Gestul lui Kenjirō arăta faptul că voinţa lui era fermă, la fel ca mâna cu care ţinea sabia, şi aşa citi şi oficialul, care sfârşi prin a da din cap către subordonatul său. Acesta se supuse cu reticenţă, de parcă ar fi trebuit să se lupte cu o forţă care-i trăgea braţul; într-un final reveni la poziţia sa şi puse, din nou, spada în partea stângă.

— Vă voi cere să plecaţi! spuse cel mai în vârstă dintre cei trei luptători.

Kenjirō dădu din cap cu o plecăciune.

— Vă mulţumim pentru invitaţia voastră! A fost o onoare să stăm la masă cu trei samurai ai lui Oda-sama.

Se retraseră la etajul superior, lăsând salonul cufundat într-o linişte insuportabilă. Când ajunseră într-un final în dormitor, o cameră practic goală cu două saltele întinse pe platforma de lemn, Kenjirō închise repede uşa şi se aşeză în faţa lui Martín Ayala. Iezuitul menţinu privirea tânărului *goshi;* nu era un regret în ochii străinului, ci o sfidare încăpăţânată. Mare i-a fost surprinderea când samuraiul căzu în genunchi în faţa lui şi cu capul plecat spuse:

— Ayala-sensei, vă rog să nu mai puneţi în pericol inutil vieţile noastre. Datoria mea este să vă protejez chiar cu preţul vieţii mele, iar onoarea tatălui şi a casei mele este parte din această obligaţie, dar vă rog să nu mă faceţi să mor dintr-un motiv nedemn.

Ayala făcu un pas înapoi, copleşit de cuvintele acelui om, mult mai tânăr decât el, dar şi mult mai matur. Şi nu a putut decât să îngenuncheze şi el, regretând sincer, în timp ce Kenjirō încă păstra reverenţa.

★

Sadakata, vânzătorul de tămâie, nu îşi îndepărta ochii de la vasul ceramic. Trecuse mult timp de când străinul părăsise camerele doamnei Oko, dar încă nu era strigat să meargă la ea. Femeilor le place să se facă aşteptate, se gândi el.

— Vă deranjează dacă îndepărtez cenuşa? Este recomandat să menţineţi recipientul cald.

— Fă ce vrei, dar nu vorbi! răspunse cu brutalitate una dintre gărzile de corp.

Negustorul zâmbi, umil în faţa poziţiei acelor aşa zişi *bushi.* A ridicat capacul de fier în relief şi începu să scoată cenuşa cu un mic vătrai.

— Voi mai pune puţină tămâie de la mine, spuse în timp ce aşeza câteva conuri de răşină presată pe jăratic. Este tămâia care va fi arsă la următorul Kannamesai{60}, aşa că vă puteţi considera privilegiaţi.

Aţâţă puţin cenuşa înainte de a acoperi candela. Instantaneu, parfumul de lemn de santal şi pelin urcă în aer, iar Sadakata se pierdu iarăşi în contemplarea fumului care se ridica din cădelniţă. Dar aşteptarea se sfârşi în curând: uşa camerelor se întredeschise din nou şi tânăra servitoare anunţă că doamna Oko îl putea primi. Fericit, bărbatul puse mâna pe genunchi şi se ridică în picioare.

— A fost o plăcere să purtam această discuţie – îşi luă rămas bun cu ironie, oferindu-le gardienilor zâmbetul său ponosit.

Frecându-şi mâinile, intră în tărâmul dulce parfumat al marii amante de bordel din Uji-Yamada. Se opri în prag şi abia când auzi fata închizând uşa în spatele său, decise să păşească puţin mai mult în întuneric. În absenţa altor indicaţii, se aşeză în faţa panoului decorat cu filigran auriu şi aşteptă.

— Mi s-a spus că sunteţi un domn însoţit de noroc, domnule Sadakata! spuse, în sfârşit, o voce.

— Văd că pereţii rezidenţei dumneavoastră au urechi, doamna mea!

Un râs aprins se ridică din spatele paravanului.

— La fel ca dumneavoastră sunt o femeie de afaceri. Trebuie să fiu informată dacă vreau ca afacerea mea să fie prosperă.

— Mă bucur că ne unesc interese comune, spuse comerciantul. Nu încape îndoială că cea mai prosperă casă din provincie este a dumneavoastră. Şi spuneţi-mi ce alte secrete ascunse despre vizitatorii dumneavoastră aţi aflat în această seară?

— Oh, nu este politicos să interogaţi o doamnă, domnule Sadakata. Ce s-ar întâmpla cu noi dacă am vinde secretele noastre primului cavaler care ne-ar întreba?

Doamna râse din nou şi, cu un ton pervers, adăugă:

— În plus, bănuiesc că nu sunt acelea secretele care vă interesează cel mai mult.

Femeia aprinse o lampă, iar o lumină caldă se revărsă din panou, figura ei fiind proiectată difuz pe hârtia decorată. Părul era desfăcut, căzând pe umeri, iar umbra i se unduia cu o reţinere graţioasă, în timp ce îndepărta partea de sus a chimonoului de mătase, care alunecă foşnind.

Sadakata zâmbi şi dacă Oko ar fi putut vedea expresia lui, ar fi înţeles că acest bărbat nu era ca restul clienţilor săi.

— Adevărul, doamnă Sadashi, este că nu ştiţi nimic despre secretele care mă interesează.

Oaspetele se ridică şi, cu o mişcare a mâinii, dădu la o parte paravanul. De cealaltă parte, doamna Sadashi, femeia care saluta clienţii în marea sală, îşi acoperi sânii cu o expresie jignită.

— Cum îndrăzniţi să faceţi o asemenea obrăznicie?

— Nu vă faceţi griji, spuse Sadakata îngenunchind lângă ea. Ştiu trucurile dumneavoastră de curtezană. Am mai auzit despre femei

extraordinare de o frumuseţe atemporală, fiice autentice ale *kamiilor* care, însă, se vindeau în cartierele roşii ca orice curvă. În momentul adevărului, nimeni nu le vedea chipurile şi, când venea momentul să le-o pună, presupusa doamnă aluneca în umbră şi era înlocuită de o fată din bordel; acesta este secretul pentru a menţine pielea netedă şi sânii tari ani de zile, nu? Iar sărmanii săraci de acolo plăteau o avere pentru a sorbi din fântâna apelor veşnice atunci când, în realitate, se regulau cu o curvă care, dacă ar fi fost angajată în salon, i-ar fi costat o mână de cupru.

Cu mare demnitate, Sadashi încetă să-şi ascundă sânii şi îşi aşeză mâinile în poală. Bărbatul îşi permise să o admire o clipă şi el îşi spuse că această femeie greşeşte: poate anii i-au scăzut frumuseţea, dar nu avea nevoie de niciun artificiu care să trezească dorinţa bărbaţilor, pentru că exista în ochii ei o ferocitate frumoasă, o determinare irezistibilă, crescută în furtună şi împotriva atacului vieţii.

— Care va fi preţul pentru a păstra secretul meu? întrebă ea.

Păru cu adevărat pregătită să-i ofere tot ceea ce avea, dar un gest aproape imperceptibil îi trădase intenţiile: ea aruncă o privire scurtă spre dreapta, în afara cercului de lumină, iar bărbatul observă strălucirea stinsă a unui clopot de metal. Ştiind că a fost descoperită, doamna Sadashi dădu cu mâna peste micul instrument şi îl făcu să sune.

Sadakata nu o lovi şi nu încercă să-i smulgă clopoţelul din mână.

— Nu te deranja, spuse cu calm. Oamenii tăi trebuie să fi adormit deja, la fel ca servitoarea ta. Nu va veni nimeni să te ajute.

Intrusul se ridică în picioare şi, apucând-o de păr, începu să o târască în întunericul unuia dintre colţuri, unde nici lumina lunii din grădină nu putea ajunge. Se trase şi lovi cu lacrimi în ochi, dar îşi dădu seama că reuşea doar să se rănească mai mult.

— Nimic din toate acestea nu era necesar, spuse într-un final Sadakata, forţând-o să se sprijine de

perete. Vreau doar să-mi spui despre străinul care te-a vizitat înaintea mea. Presupun că nu sunt farmecele tale ceea ce l-a adus aici.

— De ce? De ce vă interesează ce vorbeşte un străin cu o femeie ca mine?

Bărbatul o trase de păr ca să-i ridice capul şi să o forţeze să se uite în ochii lui. Nu era violenţă şi nici furie în privirea sa, doar promisiunea că va face tot ceea ce este necesar pentru a obţine informaţiile de care avea nevoie.

— Limitează-te la a-mi spune adevărul şi apoi voi dispărea.

Sadashi se abţinu să plângă. De foarte mult timp un bărbat nu se mai purtase aşa cu ea; de fapt, tot ceea ce realizase în ultimii ani a avut ca scop principal să împiedice ca vreun bărbat să o mai trateze iarăşi aşa.

— Voia să afle despre o fată numită Junko. Credea că putea să fie în slujba mea.

O umbră de nelămurire apăru în ochii lui Sadakata, dar nu desfăcu strânsoarea, ci încleştă pumnul şi mai mult în jurul firului de păr înainte de a întreba:

— Şi aşa este? Ai avut-o aici pe fata aceea?

Femeia dădu din cap.

— Acum câţiva ani, opt sau nouă, până când unuia dintre acei barbari i s-a pus pata pe ea şi mi-a cumpărat-o.

— Aşa că un alt străin a cumpărat-o? Şi i-ai spus şi lui?

— Nu. Tăcerea mea făcea parte din preţ, răspunse Sadashi.

— Îţi aduci aminte ceva despre celălalt străin? Numele lui?

Ea negă şi el nu se mai deranjă să întrebe. Scoase dintr-odată un cuţit cu lama neagră şi îl puse sub bărbia femeii.

— Jur, doar ştiu că avea bărci şi că venea de la Osaka. Cred că era în trecere, era prima şi ultima oară când l-am văzut.

— Şi fata? Ce îţi aduci aminte despre ea?

— Era la fel ca toate celelalte, dar purta o cruce mică la gât. I-am permis să o păstreze pentru că am crezut că va trezi apetitul anumitor clienţi; cred că asta a fost ceea ce a atras atenţia acelui bărbat.

Falsul negustor retrase lama neagră doar pentru a o pune în faţa ochilor lui Sadashi. Metalul era atât de întunecat, încât devora orice lumină care îl atingea, fără a arunca nici cea mai mică strălucire.

— Ascultă-mă bine, spuse vocea cu răceală: acum voi părăsi casa ta pe poarta principală, ca orice client satisfăcut şi tu vei uita de mine, ca şi cum aş fi fost un coşmar. Pentru că, în realitate, nu ştii nimic despre mine: nu ştii cine sunt şi de ce sunt în stare. Dar dacă faci vreo prostie, mă voi întoarce sub aspectul altui bărbat; voi fi oricare dintre ticăloşii care vin la uşa ta în fiecare seară şi, înainte de a suspecta chiar, cuţitul meu îţi va tăia gâtul atât de adânc, încât nu vei avea voce să-ţi iei rămas bun de la viaţa asta.

Ea dădu din cap fără să-şi mişte faţa.

— Îmi face plăcere să spun că, într-adevăr, eşti o femeie de afaceri.

★

Igarashi Bokuden coborî pe plajă sub adăpostul nopţii. Înaintând spre ţărm, cu fiecare pas, îşi lua rămas bun de la negustorul Sadakata: îşi îndreptă spatele şi abandonă expresia umilă, lăsă să cadă pe nisip *haori* şi chimonoul ponosit, până când se cufundă gol în mare şi putu să-şi clătească gura cu apă sărată. Numai când nu mai simţi pe limbă amărăciunea cernelii care îi întunecase dinţii, începu să se spele pe faţă; insistă până îndepărtă complet praful de cărbune care îi scufunda conturul ochilor şi îi accentua ridurile. În cele din urmă, puse mâna pe părul întins, desfăcându-l până când acesta căzu, drept şi curat, până la jumătatea spatelui.

Când nu mai rămase nicio urmă a vânzătorului de tămâie, se îndreptă spre o mică movilă de pietre şi începu să sape în nisip în căutarea bunurilor sale. Avea puţin timp la dispoziţie să se odihnească,

întrucât cu mult înainte de răsărit, trebuia să fie lângă hanul unde *baterenul* şi garda lui de corp erau cazaţi, pregătit să îi urmărească, aşa cum o făcuse până atunci. Cu toate acestea, păstră puţin timp pentru a reflecta în faţa mării, în timp ce aştepta ca briza rece a nopţii să-i usuce trupul.

Prima idee care îi trecu prin cap a fost aceea că nu îl înţelegea pe bărbatul acela şi asta îl neliniştea. Ce legătură putea avea o fetiţă vândută unui străin cu crimele care fuseseră de-a lungul rutei Tokaido? Din câte părea, fetiţa avea o legătura cu *bateren,* sau cel puţin se închina dumnezeului lor, dacă ceea ce îi spusese femeia aceea era adevărat. Dar trecuseră mai mult de şapte ani de când o luaseră, cel mai probabil fusese scoasă din ţară, dacă nu era chiar şi moartă. Nu era capabil să facă legătura, trebuia să afle mai multe… Sau poate fata aceea nu avea nicio legătură cu crimele, poate corbul avea propriile interese, care nu aveau legătură cu ceea ce îl adusese aici.

În orice caz, ghemul de lână avea două capete de tras. Rămânea de văzut dacă, atunci când îl desfăşurai, ceea ce rămânea între mâini ar fi fost cele două capete ale aceleiaşi frânghii sau două capete complet diferite.

— Capitolul 10 —
Înălţarea unui zmeu

Reiko era pricepută pe câmpul de trestie. În mâna stângă avea un cuţit lung, fără vârf, ca angajaţii pe câmpurile de bambus; cu dreapta o ghida pe fetiţa care mergea în spatele ei, în timp ce admira trestiile înalte care se legănau şi se zgâlţâiau în timp ce treceau. Era după-amiază târziu, dar soarele încă filtra printre ramuri şi strălucea pe ferigile umede.

Ajunseră la o poiană în mijlocul pădurii de bambus şi Reiko lăsă jos geanta pe care o purta pe umăr.

— Să vedem ce ai învăţat, spuse femeia. Pe care o vei alege?

Fata se învârti, cu ochii sărind de la o trestie la alta. În cele din urmă, arătă către una dintre tulpinile groase:

— Pe aceasta?

— Ce ţi-am spus acum o secundă, Haru-chan?

— Că lemnul trebuie să aibă mai mult de douăzeci de noduri.

— Şi câte vezi acolo?

— Nu ştiu, trestia este foarte înaltă şi se pierde printre frunze.

— Atunci urmăreşte cu atenţie distanţa dintre fiecare nod al tulpinii. Sunt prea apropiate, planta este încă tânără.

— Atunci, astalaltă?

Reiko se apropie de bambusul gros indicat de fată, de un verde intens. Puse mâna pe tulpină şi dădu din cap cu satisfacţie.

— Mă vei lăsa să o tai eu?

— Da, dar ce trebuie să faci înainte?

Haru se ghemui printre ferigi şi privi stuful gânditoare.

— Nu ştiu, îmi spui atâtea lucruri! protestă.

— Vino aici şi ia asta, neruşinato!

Fetiţa apucă mica sculă ascuţită, care arăta precum o şurubelniţă, şi pe care i-o oferise Reiko.

— Să te asiguri că planta este curată.

Haru înfipse vârful în lemnul fibros şi se asigură că nu va crăpa. Apoi se năpusti pe frunzele mai joase, în căutarea gărgăriţelor care obişnuiau să atace bambusul.

— Pare să fie curată.

— Foarte bine! îi întinse cuţitul. Încearcă să tai oblic, altfel va fi mai greu.

Haru ridică mânecile chimonoului şi luă cu entuziasm scula. Ridicând-o cu ambele mâini, lăsă să cadă lama peste tulpină, iar lama rămase înţepenită acolo. Reiko surâse când văzu gestul dezamăgit al fetei.

— Ce voiai, să o tai dintr-o lovitură? Tăierea este pentru samurai, tăiatul este pentru cei care folosesc lemnul. Începe să tai!

Fără să se descurajeze, fata ţinu tulpina de partea înaltă şi începu cu lama să alunece pe tăietură, făcând-o din ce în ce mai profundă.

— Va vedea acel Kojiro, murmură în timp ce sculpta. Vom face cel mai bun zmeu de luptă din sat. Vreau să îi văd faţa când îl vom dărâma pe al lui în noroi.

— Nu te entuziasma încă, deocamdată nu ai nici lemnul pentru cadru. Mama ta are pregătită cenuşa de sodă?

— Tatăl meu spune că este mai bine să afumi tulpinile de bambus, spuse Haru, fără să se oprească din treabă.

— Spune-i tatălui tău că nu i-am cerut părerea. Ultimul lui zmeu nu a ţinut nici măcar la două lansări la festivalul *setsubun.*

Fetiţa dădu din cap, întorcând faţa.

— Asta pentru că focul reduce flexibilitatea lemnului; este mai bine să fierbi în cenuşa de sodă trestiile.

— Gata! exclamă Haru, în timp ce trunchiul se despărţi în două şi fragmentul superior alunecă pe pământ.

Partea tăiată rămase în picioare, sprijinindu-se de restul trestiilor. Reiko se ocupă să cureţe frunzele

până când reuşi să o extragă din patul de stuf şi să o aşeze în poiană. Îşi şterse sudoarea de pe frunte, îşi acoperi capul cu o batistă albă şi, ridicându-şi chimonoul în poală, îngenunche lângă trunchi pentru a începe să îl împartă în bucăţele de lemn mai mici.

În timp ce lucra, micuţa o contempla fascinată.

— De ce te uiţi aşa la mine? întrebă după o vreme.

— Eşti foarte frumoasă! observă Haru cu o spontaneitate proprie copiilor.

Femeia râse şi fără să vrea, îşi duse mâna la cicatricea profundă care îi desfigura obrazul. Era un gest reflex, pe care îl făcea din când în când, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că semnul rămânea acolo fără îndoială.

— Cum ţi-ai făcut-o? Nimeni din sat nu ştie.

Reiko întoarse capul, ascunzând cicatricea în spate umărului.

— Asta se întâmplă când nu eşti stăpâna propriei vieţi – lovi tulpina cu cuţitul –, încerc să nu uit.

Încă nu terminaseră de tocat şi de curăţat buştenii când au auzit o voce purtată de vânt prin stuf. Reiko opri braţul şi ascuţi auzul: părea că cineva le căuta.

— Este Tadayashi, du-te să-l cauţi şi adu-l aici!

Haru se ridică în picioare şi se repezi în tufiş, în direcţia vocii care continua să le strige. În timp ce aştepta, Reiko îşi desfăcu panglica lungă cu care prinsese poalele chimonoului şi o folosi pentru a-şi prinde părul la spate.

Când fata şi Tadayashi au intrat în poiană, o găsiră aşezată în genunchi cu o expresie gravă. Părea să anticipeze o veste proastă.

— Şefa, în sfârşit vă găsesc! şchiopătă fermierul. Vă aşteaptă în sat, a venit un trimis de la castel.

Reiko ridică privirea la cer. Începea să se întunece.

— Cum este posibil aşa ceva? Un trimis care să vină atât de târziu?

Foarte rar erau vizitaţi de un mesager din clanul Fuwa, iar când acest lucru se întâmpla, apărea

adesea în timpul zilei, sub pretextul colectării unor impozite. Acea vizită târzie denota un fel de urgenţă.

— A spus de ce a venit?

— Se pare că vrea să se vadă cât mai curând cu tine şi cu Jigorō-sensei; nu a vrut să mai spună nimic altceva.

— În regulă, ajut-o pe Haru-chan să termine aici – arătă locul în timp ce îşi scutura pământul de pe haine. Să vedem ce vrea de la noi stăpânul din Takatsuki.

★

Reiko ieşi din pădure şi începu să coboare înspre sat. Briza nopţii agită spicele de *susuki* din jurul ei, răcorindu-i pielea încă îmbibată de umezeala din stufărişul de bambus. Simţi un fior rece; poate din cauza serii răcoroase, poate din cauza neliniştii care o cuprindea de fiecare dată când primea una dintre acele vizite.

Contemplă satul de pe deal, acoperişurile de paie împachetate ca nişte baloturi de fân, fumul coşurilor îngheţat pe cer. Ea ajutase la formarea acelui loc, un refugiu ascuns între malurile Akutagawa şi versanţii Miyoshiyama, ca floarea rară care creşte printre mizeriile câmpului de luptă: unică, frumoasă şi expusă pericolelor războiului.

Ajunse la primele case construite cu chirpici şi scânduri de lemn, unde se întâlni cu fiul cel mic al lui Mokichi şi maidanezul său. Animalul lătră când trecu pe lângă el şi băiatul îşi scoase degetul din nas pentru a-l îndrepta spre centrul satului:

— Vă caută, stăpână!

Reiko dădu din cap fără să se oprească.

În timp ce se îndrepta spre aleea centrală, văzu mulţimea de oameni strânsă în jurul singurei case din sat cu acoperiş de ţiglă şi pereţi de piatră; era adăpost în caz de furtună sau cutremur, sală de reuniuni când se întâlnea consiliul satului şi han în rarele ocazii când primeau călători. În noaptea aceea, primea şi vizite misterioase şi secrete, chiar dacă era în văzul tuturor.

Mulţimea începu să murmure când o văzu venind şi un bărbat se aşeză lângă ea pentru a-i face loc:

— V-am tot căutat, un emisar…

— Ştiu deja, Ichizo, îl întrerupse ea. Ai grijă ca toată lumea să se întoarcă la treburile sale şi rămâi lângă intrare, te voi chema când am terminat.

Ichizo dădu din cap şi îi deschise uşa.

Lăsă *gueta*-ele[61] pe podeaua holului şi urcă pe platforma care ducea în camera centrală. Acolo îl găsi pe maestrul Jigorō, aşezat cu spatele la uşă, cu mâinile întinse deasupra focului care ardea într-o nişă din podea. Lângă el, nu atât de neaşteptată, vizitatoarea. Femeia purta, cum era obişnuit pentru ea, haine sobre şi lălâi de pelerin; obişnuia să îşi acopere capul cu un batic pe care acum îl ţinea în mâini, lăsând la vedere o coadă scurtă, care ascundea un tatuaj pe ceafă. Reiko avusese ocazia să-l admire şi în alte dăţi: un ochi cu un iris fără pupilă.

Acel al treilea ochi, la spatele său, părea să avertizeze că nimic nu va scăpa de privirea acelei persoane, nici măcar ceea ce se mişca printre umbre.

Conversaţia a fost întreruptă de prezenţa lui Reiko; aceasta, în semn de respect, făcu o reverenţă:

— Fiţi bine venită, doamnă Nozomi, ne face plăcere mereu să primim vizita dumneavoastră, salută ea.

Musafira îi întoarse salutul cu un zâmbet şi o reverenţă blândă. Deşi era cu zece ani mai mare ca Reiko şi avea o eleganţă aproape similară cu cea a curţii, contrabandista ştiuse mereu să vadă dincolo de atitudinea sa blândă. Ochii lui Nozomi erau cei ai unei persoane care vede multe şi ascunde tot atât de multe; pielea era închisă la culoare din cauza vântului şi a soarelui, umerii erau mici dar fermi, şi degetele sale, lungi şi aspre, păreau obişnuite să mânuiască toiagul, iar Reiko era convinsă că şi alte scule, mai ascuţite.

— Vă rog, nu vreau să vă întrerup conversaţia! spuse şi se aşeză în genunchi lângă un dulap din

care scoase o cutie lăcuită. Continuaţi ca şi cum nu aş fi aici.

— Vorbeam de vremurile nefericite care ne-au fost date să le trăim, spuse bătrânul Jigorō, de cât de periculos este pentru oricine doreşte să se îndepărteze de la rutele principale.

— Aşa este! confirmă musafira. Pe drumurile tranzitate înainte de călugări şi pădurari, acum te poţi întâlni cu *ronini* şi bandiţi.

— Şi spioni, adăugă Reiko în timp ce puse cutia lângă foc şi ridică tava care servea câteodată drept capac.

Scoase trei ceşti şi un vas cu ceai proaspăt.

— În ultima vreme este plin de spioni pe drumuri.

Călătorul zâmbi la acea subtilitate, atentă la acele mâini care, folosind o lingură de bambus, împărţeau frunzele tocate între ceşti.

— Mereu uit cât de ascuţite pot fi cuvintele dumneavoastră, o conversaţie cu dumneavoastră poate fi la fel de tăioasă ca vântul cel mai rece.

— Nu ştiu la ce vă referiţi! zâmbi, la rândul său, Reiko. Doar subliniam cât de sumbre s-au dovedit a fi zilele acestea.

Trase scripetele pentru a separa cratiţa suspendată peste vatră de flăcări. Folosindu-se de o cârpă, dădu vasul jos şi turnă apa clocotită în ceşti. O luă apoi pe a ei şi o ţinu în poală, mângâindu-se în căldura pe care o emana.

— De ce aţi venit aici, doamnă Nozomi?

Mesagera lui Fuwa Torayasu, singurul *daimio* creştin al provinciei Settsu, înţelese că nu mai era necesar preambulul:

— Sunt mulţumiţi, în continuare, furnizorii?

Reiko luă o primă înghiţitură şi o privi peste marginea ceştii.

— Ce vreţi să spuneţi? Nu există vreun motiv care să ne facă să ne gândim la altceva.

— Sunteţi sigură?

— Armatorii care aduc marfa în ţară au un acord exclusiv cu noi; ştiu că nimeni nu îi va plăti mai

bine şi aşa va continua atât timp cât Domnia Sa va continua să finanţeze această afacere.

— Şi totuşi *San Andres,* una dintre bărcile Companiei Coímbra, navighează direct în portul Anotsu din Golful Owari şi dumneavoastră nici măcar nu ştiţi acest lucru.

— Aşa ceva nu este posibil! interveni Jigorō. Compania mereu făcea oprire în Osaka sau Tanabe.

Reiko făcu un gest pentru a-l ruga să tacă înainte de a întreba:

— De ce sunteţi atât de sigură?

— Acum trei zile a fost înregistrată plecarea lui *San Andres* de la Nagasaki; informatorii mei de la graniţa cu Osaka au urmărit îndeaproape sosirea sa, dar niciuna dintre navele care au făcut traseul în ultimele zile nu s-a întâlnit cu nava pe mare. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în Tanabe, unde, chiar ieri, am trimis corbii.

Nozomi se opri un moment pentru a sorbi din ceaşcă.

— Totul pare să indice că în Anotsu vrea să descarce marfa Compania Coímbra… toată marfa sa, sublinie ea.

— Înţeleg! dădu din cap Reiko, fără expresie.

— Dumneavoastră ne-aţi asigurat că puteţi controla situaţia, din acest motiv v-aţi bucurat de privilegiile pe care Domnia Sa le-a acordat acestei comunităţi.

— Ştiu foarte bine! Mă voi ocupa să rezolv această situaţie.

— Sper ca aşa să fie! răspunse trimisa lui Fuwa. Nu cred că este necesar să vă reamintesc că niciunul dintre acele transporturi nu poate ajunge pe alte mâini.

— Aşa ceva nu se va întâmpla! o asigură Reiko. Vă rog să îl liniştiţi pe Fuwa-sama, nu vor mai fi astfel de situaţii neprevăzute.

— În regulă!

Nozomi puse ceaşca pe tavă şi se ridică în picioare.

— Trebuie să-mi continui drumul, îmi pare rău că nu îmi pot termina ceaiul!

— Vă mulţumim pentru vizită!

Reiko şi bătrânul Jigorō îşi luară rămas bun cu o reverenţă. Înainte de a ieşi din casă, mesagera se opri în prag şi le vorbi pe un ton amabil:

— Domnia Sa doreşte să îi transmiteţi gândurile sale bune lui Enso-sensei şi dorinţa sa de a se recupera cât mai repede.

— Aşa se va face! spuse Reiko, fără să ridice capul.

Când musafira închise uşa, Jigorō fu primul care spuse:

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Până acum *nanbanii* păreau mulţumiţi în negocierile cu noi.

Reiko nu răspunse imediat, rămase cu privirea pierdută, căutând răspuns în umbrele care erau în cameră.

— Acum două săptămâni, începu ea să spună, în faţa coastei Tanabe, atunci când *wako* au încercat să ne păcălească… – încerca să îşi aducă aminte ceva care până atunci rămăsese la marginea memoriei sale, aproape să fie uitat. Unul dintre comercianţi spuse că iezuiţii ar putea să abandoneze coasta Kii. Poate că asta se întâmplă: preoţii creştini plănuiesc să închidă casele apropiate de Osaka şi navigatorii încep să-şi modifice rutele.

— *Baterenii* nu şi-ar abandona comunităţile, a fost foarte greu să se stabilească aici.

— Nu, doar dacă cineva i-ar obliga. Politicile domnilor feudali sunt schimbătoare, puterea este capricioasă atunci când trebuie să alegi prietenii şi duşmanii, şi noi ştim puţin din ceea ce se întâmplă la castele.

— Da, asta aşa este, dacă *nanbanii* abandonează rutele vechi, trebuie să găsim modalitatea pentru a continua să negociem cu ei. Nu le putem permite să vândă marfa noastră altor ofertanţi.

— Nu este marfa noastră şi tocmai asta este rădăcina problemelor: planul nostru depinde de lăcomia companiilor maritime din Macao, spuse

Reiko, care bău din nou din ceaşcă. Dar ai dreptate, trebuie să găsim noi puncte de schimb şi să îi convingem să nu ne întoarcă spatele.

Păstră linişte înainte să adauge:

— În orice caz, aceasta nu este problema care ne deranjează cel mai mult.

— Aşa este! a fost de acord Jigorō, trecându-şi degetele prin barba groasă şi gri. Trebuie să interceptăm barca aceea înainte să descarce în Anotsu. Mi se pare complicat, nici măcar nu ştim în ce punct al călătoriei sale se află.

— Oare nu vor face o oprire între Nagasaki şi golful Owari?

— Cu vântul în pupă pot parcurge această distanţă în trei zile şi nu va fi nevoie. Dar dacă vântul suflă în provă, pot să întârzie chiar şi şase zile până să atingă pământul; în acest caz, cel mai probabil vor avea nevoie să se aprovizioneze şi am înţeles că domnul Nagashima permite navelor portugheze să se aprovizioneze cu apă atât timp cât nu se apropie mai mult de şapte *oho* de coastele sale.

— Nagashima este la aproape trei zile distanţă.

— Dacă mergem călare, am putea ajunge acolo înainte de mâine seară, spuse bătrânul. Chiar şi aşa, totul depinde de unde trebuie să ancoreze.

— Suntem la mila vântului, şopti Reiko, la fel cum sunt copiii când ridică un zmeu.

— Capitolul 11 —
Luptătorul lui Dumnezeu

Kenjirō se întoarse în tabără cu arcul pe stânga şi doi iepuri pe umăr; erau plăpânzi şi aveau puţină carne pe ei, dar era sigur că Ayala va fi mulţumit să mestece altceva în afară de fructe de pădure şi orez la micul dejun.

Se opriseră peste noapte în frumoasele păduri de arţar, undeva pe câmpia extinsă din Kansai. Aceasta urma să fie a treia zi de călătorie de când părăsiseră peninsula Shima şi dacă *baternul* a calculat corect, înainte de lăsarea serii vor ajunge la spitalul pe care iezuiţii îl construiseră la periferia Sakai. Kenjirō nu mai fusese niciodată atât de departe de casă şi la fiecare oprire se uita înapoi, ca şi cum se temea să nu uite drumul de întoarcere.

Când ajunse la tabăra improvizată, îl găsi pe Ayala treaz şi pe cal păscând între arbuşti. Preotul se ridicase, alimentase focul şi acum era îngenuncheat înaintea soarelui din zori. Cu mâinile unite şi bărbia aproape de piept, fredona o ciudată litanie.

— *Exaudi nos, Domine sande, Pater omnipotens, aeterne Deus, et mittere digneris sanctum Angelum tuum de caelis, qui custodiat, foveat, protegat, visitet atque defendat omnes habitantes in hoc habitaculo…*

Kenjirō nu putea înţelege limba acelor străini, dar nu înţelegea nici sutrele pe care le recitau călugării budişti. Ceea ce înţelegea era că dacă el, care se afla la doar câteva zile distanţă de casă, îşi târa melancolia pe drumuri, mult mai mare trebuia să fie dorul acelui om care ar face ani să se întoarcă, asta dacă vreodată s-ar mai întoarce. Aşa că respectă momentul de rugăciune al lui Ayala şi se aşeză pe o piatră îndepărtată, unde se ocupă de curăţarea şi jupuirea micului dejun din ziua aceea.

După puţin timp, Kenjirō deja jupuise complet cei doi iepuri şi încă mai lucra la eviscerarea şi aruncarea maţelor, când Ayala termină rugăciunea,

se închină şi îi dădu bună dimineaţa. *Goshi* răspunse înclinând capul şi îşi continuă treaba. Până când curiozitatea îl împinse să întrebe:

— La cine vă rugaţi?

Însoţitorul său de călătorie, care tocmai pusese o cratiţă pe foc, ridică o sprânceană în faţa curiozităţii neaşteptate a samuraiului.

— La Dumnezeu Tatăl, la cine altcineva?

— Rugăciunea care vă ajută în misiune?

— Mă rog pentru fraţii mei căzuţi, pentru ceilalţi creştini de pe aceste pământuri… Şi ca să mă ajute în această misiune, da.

— Obişnuieşte dumnezeul vostru să asculte rugăciunile preoţilor săi? vru să ştie Kenjirō, în timp ce curăţa micul cuţit de maţe şi excremente.

— Dumnezeu ascultă rugăciunile oricui se roagă cu devotament, dar, de obicei, o face într-un mod pe care nu îl înţelegem.

— Ce vreţi să spuneţi? răspunse Kenjirō. Rugăminţile sunt ascultate sau respinse. La mine acasă, în a doua lună a anului, ţăranii îi aduc ofrande lui Inari. Dacă *kami* este mulţumit, vom avea o recoltă bună, dacă dimpotrivă, cineva se confruntă cu divinitatea, înşelând colectorul, omorând vreo vulpe, sau dând cel mai rău grâu călugărilor, ofrandele şi rugăminţile vor fi în zadar şi vom avea un an rău. Este simplu de înţeles.

Ayala dădu din cap cu un surâs şi, fără să dorească să-l contrazică, începu să decojească nişte cartofi dulci pentru tocană.

— Nu râdeţi şi explicaţi-mi! ceru tânărul, deranjat de condescendenţa preotului.

— Când un creştin se roagă lui Dumnezeu, se simte mângâiat de dragostea Tatălui, îi este întărit spiritul şi este capabil să meargă pe drumul drept. Dar Dumnezeu nu va merge pe drum cu el, nici nu va îndepărta obstacolele pentru ca să îi fie mai uşor. Dumnezeu Tatăl l-a trimis pe fiul Său ca să sufere cu noi, nu ca să ne scutească de suferinţe; S-a sacrificat pentru a ne arăta calea cea dreaptă, dar este voinţa Sa ca să o parcurgem liberi.

Kudō Kenjirō meditā o clipă la acele cuvinte; o făcea în timp ce separa carnea curată de osişoare şi o punea pe o frunză uscată.

— Ceva asemănător predicau călugării budişti care veneau să ceară văii: „Toţi cunoaştem drumul”, spuneau, „dar puţini merg pe el”.

— Acei călugări budişti aveau dreptate, spuse Ayala, care tăia felii de cartof dulce deasupra apei de pe foc. Omul, după chipul lui Dumnezeu, este bun în esenţă. În inimile noastre toţi distingem ceea ce este corect şi greşit, dar mulţi se lasă târâţi de tentaţiile de zi cu zi şi greşesc pe drum.

— Dacă învăţăturile preoţilor budişti sunt atât de asemănătoare cu cele ale *batarenilor,* ce contează dacă oamenii cred în dumnezeul vostru sau în Buddha? Nu ar trebui să fie mai important să fii bun cu ceilalţi şi, aşa cum se spune, să nu greşeşti pe drum? Puţin ar trebui să conteze dacă o fac dintr-un motiv sau altul.

Ayala opri mâna pentru o clipă, cu o felie pe jumătate tăiată. Ascultase studenţi ai teologiei din Burgos punând întrebări mai puţin întemeiate.

— Pentru că doar aceia care vor îmbrăţişa adevărul lui Cristos vor fi salvaţi – răspunse, dar imediat îşi dădu seama că acesta era un răspuns gol, aceeaşi modalitate prin care părintele Melchior îşi chinuia enoriaşii din Shima.

— Dacă dumnezeul vostru salvează doar pe cei care se închină lui, poate că nu este atât de corect, observă Kudō Kenjirō şi, în timp ce spăla cuţitul, adăugă: în acest caz, cu siguranţă este mai bine să te salvezi de unul singur.

★

Nu se întunecase încă atunci când drumul s-a bifurcat între cărarea de pământ mai largă, care ducea la Osaka, de-a lungul căreia treceau nenumăraţi pelerini şi rulote de comerţ, şi cărarea mai discretă care ducea spre Sakai şi plajele sale. O luară pe ruta Sakai, biciuită de vântul sărat care

bătea dinspre mare şi, curând, primele case începură să stropească marginile.

Majoritatea erau locuinţe ţărăneşti, dar nu trebuiră să meargă mult până să dea de casele de ceai, care precedau fiecare oraş, mereu acoperite cu ţiglă căzută şi înconjurate de grădini la fel de ofilite ca femeile care trăiau acolo. Pentru călător, acele prostituate erau indiciul că destinaţia era aproape, ca pescăruşii pentru marinarii care navigau în largul mării.

— Spitalul se află la periferia Sakai, puţin izolat, dar aproape de drumul principal, spuse Ayala energic. Îl vom vedea curând.

Totuşi, Kenjirō nu-şi lua privirea de la panta care se ridica în faţa lor. Era o masă neagră împotriva cerului nopţii, dar profilul său era conturat de strălucirea a o sută de lămpi, ca şi cum oraşul nu ar fi fost departe şi nu la distanţa pe care o spunea Ayala. Acesta urmă privirea samuraiului şi observă, de asemenea, acea strălucire. Împins de îngrijorare, grăbi pasul şi o luă înaintea gărzii sale de corp.

Când micul vârf se văzu, ochii săi se pierdură într-o mare de lumini pâlpâitoare, care se întindeau la picioarele sale, înconjurând capela anexată şubredului pavilion al spitalului. Ayala căută clopotniţa, acesta fiind primul lucru pe care îl distrugeau când atacau o biserică şi o găsi intactă, încununată de o cruce de fier impunătoare.

Imediat, Kenjirō ajunse lângă el, trăgând de animalul care dădea din cap.

— Ce sunt luminile acelea? întrebă iezuitul confuz.

— Aş spune că o armată, observă, cu calm, tânărul luptător.

Ayala încercă să înghită, dar nu reuşi decât să-şi zgârie gâtul uscat. Nu înţelegea ce se întâmpla şi exista o singură modalitate să afle, aşa că se grăbi să coboare la vale.

— Nu vă grăbiţi, Ayala-sensei! strigă Kudō Kenjirō în zadar.

Când panta se termină, dădu peste cei care alcătuiau periferia taberei: portari, bucătari, cărăuşi ai lopeţilor cu excremente şi alte gunoaie care urmează armatele ca o turmă de iepuri… Toţi aparţineau castei *heimin* şi chiar sub aceasta erau *eta*[62], bărbaţi consideraţi inferiori, care abia aveau voie să ridice ochii din pământ şi care în niciun caz nu puteau privi sau vorbi cu un samurai. Erau responsabili de orice lucrare non-militară şi erau cei însărcinaţi cu ridicarea cadavrelor de pe câmpurile de luptă, singura lor răsplată fiind ceea ce lăsau morţii în urma lor.

Ayala mergea printre ei, cu vederea pierdută în focurile din jurul cărora se înghesuiau acei oameni pe jumătate goi, curăţându-se de murdăria de pe drum cu frunze de bijao şi spărgând băşicile de la picioare, trăind în noroi, saci de mei şi fân pentru cai, aşteptând ca trupele să-şi refacă tabăra şi ei trebuind să meargă iarăşi pe urmele lor. Unii îi aruncau o privire obosită, lipsită de uimire, dar majoritatea erau prea obosiţi pentru a vedea că *bateren* înainta prin umbre.

— Uitaţi-vă acolo! se auzi vocea lui Kenjirō în spatele său.

Iezuitul se uită spre corturile care ocupau centrul taberei, mai apropiate de spital şi care trebuiau să fie cele în care locuiau samuraii şi servitorii lor personali. Şi între ele, situat pe o ridicătură, un post de comandă delimitat de patru pânze uriaşe care se mişcau în vântul nopţii, păzind ceea ce nu puteau fi decât camerele unui *daimio* sau ale unui mare general.

Pe fiecare dintre pânze se distingea un blazon format dintr-un cerc central mare şi şase cercuri mici care îl înconjurau.

— Este semnul clanului Fuwa, indică *goshi,* un *daimio* creştin.

— Eşti sigur?

— Tatăl meu are puţine cărţi, dar cea mai mare dintre cele pe care le păstrează este una despre

heraldica şi istoria principalelor clanuri din Honshu; ne obliga să le memorăm.

Ayala se uită cu coada ochiului la tânărul său însoţitor, cumva surprins că ştie să citească.

— Citim şi Heike şi studiem strategia militară. Deşi mulţi uită, suntem samurai.

Şi în vocea lui se simţea o puternică dorinţă de revendicare.

— Am auzit vorbindu-se de Fuwa Torayasu, botezat cu numele creştin Darío… Dar nu reuşesc să înţeleg ce caută aici.

— Bănuiesc că vom afla în curând, spuse Kenjirō, atent la slujitorii şi scutierii care începeau să se adune în timp ce ei treceau.

La vederea *baterenului,* se aruncau în genunchi şi îşi împreunau mâinile într-un pumn, într-un gest de rugăminte înflăcărată. Unii samurai începură să apară la corturi şi, când îl văzură pe preot, îl salutară punându-şi pumnii la inimă şi înclinând capul.

Iezuitul nu părea mai puţin uimit decât *yojimboul* său şi înţelese târziu că aceia care se apropiau de el aşteptau binecuvântarea sa. Cu o oarecare reticenţă, începu să facă semnul crucii în aer, repetând: *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.*

Erau din ce în ce mai mulţi cei care-i observau prezenţa şi îngenuncheau în faţa lui, de parcă ar fi fost cineva demn de omagiu şi nu un misionar sărac, îmbrăcat în zdrenţe. Încetul cu încetul, nevoia de a ieşi de acolo creştea, pentru a scăpa de devotamentul nemeritat şi nu a putut decât să respire uşurat atunci când ajunse pe terenurile din jurul spitalului. Ca şi cum ar fi îmbrăţişat sacrul, nimeni nu îndrăzni să-l urmeze dincolo de palisadă şi Ayala se grăbi pe calea care părea să ducă la sacristie.

Aceasta era situată la celălalt capăt al templului, lângă absidă, pe care o descoperi înconjurată de un cimitir împânzit de cruci strâmbe. Acel cimitir trebuia să fi fost destinaţia finală a multor bolnavi ai spitalului, iar între apropierea unuia de celălalt stătea doar biserica smerită, promisiunea salvării, cu

crucea sa de fier, care veghea la vindecarea celor vii şi la odihna morţilor.

Trecând peste scurta deznădejde de a fi înconjurat de armată, se opriră lângă o fântână de piatră şi începură să umple butelcile. Kenjirō trase scripetele şi scoase o găleată cu apă pe care o puse lângă bordură, pentru ca armăsarul să se poată adăpa.

Când animalul se sătură, se îndreptară spre poarta de stejar din lateralul templului. Kenjirō aruncă o privire spre crucile care răsăreau de-a lungul drumului şi se întindeau până la limitele moşiei, ca florile într-o grădină sinistră. Auzise că adepţii creştinismului îşi îngropau morţii oricum, fără să fie atenţi dacă mormintele erau spre nord; nu aveau nici pietre mortuare gravate, precum *kaimyo*[63], doar acele cruci sinistre ca o mărturie a celor decedaţi.

Trei ciocănituri în uşa sacristiei îl treziră pe tânărul *goshi* din mirare. Aşteptară ceva vreme, până când lemnul zgârie podeaua şi din cealaltă parte apăru un străin chel şi cu privirea neîncrezătoare.

— Sunt părintele în vizită, Martín Ayala, se prezentă noul venit, şi acest bărbat este escorta mea personală, maestrul Kudō Kenjirō. Înţeleg că responsabili de această casă sunt preotul Farías şi fratele Peiró.

— Părinte Ayala, mulţumesc lui Dumnezeu că aţi ajuns în siguranţă! Sunt fratele Jorge Peiró.

Îi salută şi deschise uşa larg pentru a intra în sacristie. În interior, unul dintre asistenţii japonezi ai casei, care probabil veni când auzi loviturile, se înclină când îi văzu pe *bateren* şi pe samurai.

— Jotaro, spune-i preotului Farías că a venit trimisul de la Roma, îi indică Peiró în portugheză şi tânărul asistent ieşi pe uşă.

— Văd că nu suntem singura vizită neaşteptată din această seară, comentă Ayala.

— Neaşteptate, dar bine-venite toate!

Peiró îl ajută să-şi scoată pălăria şi mantia de voiaj.

— Stăpânul Fuwa şi o parte din armata sa au ajuns în această dimineaţă. Călătoresc în

îndeplinirea unei sarcini importante de la Nobunaga-sama, dar au vrut să se oprească pentru a cere binecuvântarea părintelui Farías şi pentru a se ruga pentru sufletul părintelui Lorenzo.

— Înţeleg.

— Trebuie să plece mâine la ivirea zorilor, dar vizita Domniei Sale ne onorează şi ne dă pace în aceste zile.

— O armată la porţile casei Domnului nu ar trebuie să fie un motiv de linişte, spuse Ayala cu o severitate neaşteptată.

— Probabil că aveţi dreptate, se scuză Peiró, dar vă rog să ne permiteţi măcar această slăbiciune!

În acel moment intră în cameră părintele Farías: un bărbat cu o vârstă mai înaintată decât fratele Peiró – poate cu douăzeci de ani mai mare –, dar nu din acest motiv lipsit de vigoarea şi determinarea atât de tipică pentru mulţi misionari. Sau cel puţin a acelora care încă mai cred în misiunea lor.

— Părinte vizitator, câtă veselie aduceţi în această casă, în ciuda tristelor circumstanţe.

Ayala şi-l amintea din camera sa de la seminarul din Goa, cu atâţia ani în urmă, când abia reţinea chipurile. Cu toate acestea, cel al lui Rodrigo Farías părea nealterat de trecerea timpului, cu excepţia faptului că barba lui groasă şi părul creţ abundent, care îi dădeau odată aspectul de senator roman, deveniseră complet cenuşii.

— Părinte Farías, Dumnezeu să binecuvânteze această întâlnire! salută Ayala, convins că acel bărbat nu îl va recunoaşte. Comentam cu fratele Peiró despre aceşti neaşteptaţi invitaţi care au decis să-şi aşeze tabăra la porţile parohiei voastre.

— Fuwa-sama a găsit de cuviinţă să ne onoreze prin prezenţa sa, spuse Farías mulţumit. Este o coincidenţă fericită faptul că amândoi sunteţi aici în această seară, aşa că putem să dezbatem despre viitorul creştinismului japonez… Şi despre această tragedie care ne întristează, bineînţeles!

— Mă îndoiesc de faptul că un domn al războiului ne poate ajuta în această problemă, căci însuşi Oda

Nobunaga a decis că acest lucru ne priveşte doar pe noi şi niciunul dintre vasalii săi nu va îndrăzni să-l contrazică.

— Vă înşelaţi cu privire la Fuwa-sama! îl asigură Rodrigo Farías. Este un creştin adevărat preocupat de comunitatea noastră. În această seară veţi avea ocazia să vedeţi acest lucru, deoarece vom servi cina în sala de mese împreună cu el şi doi generali ai săi. Şi dumneavoastră sunteţi invitat, nici nu trebuie să vă mai spun, şi însoţitorul dumneavoastră poate mânca la un loc cu armata.

— Nu. Kudō Kenjirō va rămâne cu mine în orice moment; este datoria lui şi nu sunt eu cel care îl va împiedica. Sunt sigur că domnia voastră va şti să înţeleagă lucrul acesta.

Farías şi Peiró schimbară priviri, dar un zâmbet incomod se aşeză pe buzele lui Peiró.

— Cum doriţi, sigur! spuse *bateren.* Acum, dacă ne permiteţi, încă suntem în pregătiri pentru cină. Jotaro vă va da haine mai potrivite pentru un preot şi se va ocupa de acomodarea dumneavoastră.

— Hainele nu vor fi necesare, dar ar fi plăcut să avem un acoperiş sub care să petrecem noaptea, spuse Ayala în japoneză, înclinându-se către tânărul Jotaro.

★

Sala de mese, dominată de un crucifix atârnat pe perete ca singur ornament, fusese pusă la punct conform obiceiurilor locale, pentru a-l distra pe Fuwa Torayasu, stăpânul fiefului Takatsuki. Mesele şi scaunele fuseseră scoase, podeaua fusese acoperită cu covoraşele de tatami şi şase perne fuseseră dispuse pe pereţii laterali. În spatele camerei era o platformă ridicată pentru citirea scripturilor sacre în timpul mesei; amvonul şi pupitrul fură înlocuite de o a şaptea pernă cu broderii din aur, o cotieră din lemn şi un suport vertical conceput pentru a adăposti *katana* lui *daimio.*

Cele două perne din apropierea platformei fuseseră rezervate generalilor Domniei Sale, restul fiind ocupate de Farías şi Peiró pe de o parte şi de Ayala şi Kenjirō în faţa lor. Cei patru priveau în tăcere, forţând privirile absente, până la deschiderea uşii din sala meselor. Intră cu paşi mândri un slujitor care ţinea în faţa lui sabia lungă a stăpânului său, urmat de însuşi Fuwa-sama şi cei doi comandanţi ai săi. Procesiunea era închisă de un al patrulea bărbat care nu intră în cameră, dar îngenunche la intrare, unde lumina de la lumânări nu ajungea. Doar atunci când Ayala reperă trăsăturile sale feminine, departe de seriozitatea impusă cu care se afişau samuraii, înţelese că se confrunta cu o femeie îmbrăcată pentru război ca un bărbat. Nu a avut timp să o privească mai atent, deoarece formalităţile începură.

Preotul paroh şi ajutorul său se grăbiră să sprijine mâinile şi fruntea pe pământ şi aşa făcu şi Kudō Kenjirō, care repetă curtoazia cu un gest reţinut. Martín Ayala, pe partea sa, se limită să-şi încline capul cu respect, convins că doar Hristos merita să fie venerat în casa Domnului.

Servitorul lui Fuwa puse spada pe suportul vertical şi se retrase într-un colţ întunecat. Doar atunci *daimio* se urcă pe platforma de lemn şi se aşeză la locul lui, având marele crucifix în spate. Îşi scoase din *obi* sabia *wakizashi* şi o aşeză în dreapta sa, aşa cum procedează un invitat. Când cei doi generali ai lui se aşezară la baza scenei, bătu din palme şi toată lumea şi-a ridicat capul.

Ayala a putut, în sfârşit, să-şi îndrepte privirea spre invitatul de onoare şi descoperi că Fuwa Torayasu nu era atât de bătrân pe cât credea: avea puţin peste cincizeci de ani, umerii erau puternici şi purta elegant armura cu care era îmbrăcat în seara aceea, binecuvântată cu o cruce albă pe placa pieptului. Scalpul său era îngustat în stilul samurai, coama înaltă înnodată strâns şi se mândrea cu o mustaţă lungă, cenuşie, care îi cădea peste colţurile gurii.

— Salutări, preote Farías, începu Fuwa, vă mulţumim că ne-aţi permis să împărţim această cină sub auspiciile Sfintei Cruci!

Slujitorul, din colţul lui, începu să traducă spusele stăpânului său într-o portugheză neobişnuit de fluidă. Ayala înţelese că trebuia să fi fost un copil ucenic{64} în vreo casă a Ordinului înainte de a fi intrat în slujba stăpânului său.

Farías mulţumi pentru aceste cuvinte lui Fuwa cu o nouă reverenţă şi, schimbând câteva formalităţi, *daimio* îşi îndreptă atenţia către vizitator:

— Deci acesta este părintele Ayala, omul pe care l-au trimis să investigheze teribilele întâmplări.

— Aşa este, domnul meu! răspunse în japoneză cel chestionat, fără să îi dea ocazia slujitorului să înceapă să traducă.

Fuwa schiţă un zâmbet de admiraţie când văzu cât de bine controla limba acel *bateren:*

— Văd că această misiune nu v-a fost încredinţată la întâmplare.

— Încerc să compensez talentele mele limitate cu unele cunoştinţe de limbă.

Daimio dădu din cap, mulţumit. Acel bărbat nu numai că vorbea doar limba insulelor, ci ştia să se descurce cu o smerenie lipsită de slugărnicie, ceva neobişnuit printre străini.

— Regret circumstanţele în care trebuie să se desfăşoare această întâlnire, mărturisi Fuwa deschizând evantaiul pentru a-şi sublinia cuvintele. Sunt conştient de cât de nepotrivit este să îmi aduc armata la uşile unei biserici, dar oamenii mei nu mi-ar fi permis niciodată să mă îndepărtez de cea mai mare parte a trupelor, mai ales acum că întreaga provincie Settsu îmi cunoaşte planurile.

— Şi care sunt acele planuri? întrebă Ayala. Preoţii mi-au vorbit despre o cerere importantă din partea lui Oda-sama.

— Aşa este! Ne îndreptăm spre nord pentru a lua poziţii în jurul Muntelui Hiei.

— Cetatea călugărilor războinici ai sectei Tendai, constată iezuitul. Din câte înţelesesem, Oda

Nobunaga i-a reprimat cu înverşunare cu ani în urmă; ştirile despre purificarea brutală a Muntelui Hiei au ajuns chiar în Castilia.

— Acei *sonhei*[65] sunt ca buruienile, părinte! interveni unul dintre generali, acoperit cu o armură lamelară roşie care îl obliga să stea cu picioarele încrucişate. În timp ce ne omorâm cu zile pentru a termina cu Ikko-Ikki în Osaka, gloata Tendai a început să se întoarcă pe muntele Hiei dispusă fiind să ridice iarăşi zidurile Enryaku-ji. Nu au întârziat să se întoarcă să hărţuiască satele creştine de lângă Kyoto. Este timpul ca aceia dintre noi, credincioşii adevăratului Dumnezeu, să le oferim acestor eretici o odihnă veşnică.

Ayala observă samuraiul care vorbea cu patos. Nu îi era clar dacă devotamentul de care dădea dovadă era pentru Oda sau pentru crucea pe care o apăra; în orice caz, cuvintele lui păreau cele ale unui habotnic.

Părintele Farías, pe partea sa, incapabil să înţeleagă despre ce se vorbea, profită de pauza scurtă pentru a face semn către bucătărie. Diferite ajutoare ale casei intrară cu tăvi înălţate pe picioare lăcuite în negru care au fost aşezate în faţa fiecăruia dintre oaspeţi.

— Sunt sigur că şi dumneavoastră ne veţi da binecuvântarea, părinte Ayala! Această companie nu răspunde numai la problemele politice, ci este şi pentru binele creştinătăţii, comentă Fuwa în timp ce descoperi, unul câte unul, vasele cu peşte şi murături.

— Creştinismul nu a beneficiat niciodată de pe urma vreunui război, domnul meu!

— Nu asta mi se spune, îi răspunse Fuwa Torayasu, care observă cu satisfacţie că ceea ce i se turna în pahar nu era sake, ci vin din Oporto. Aparent, părintelui Luís Fróis îi place să se mândrească la curtea din Gifu cu gloriile a ceea ce el numeşte Războiul Flandrelor, purtat de împăratul Spaniei în încercarea sa de a aduce creştinismul în teritorii păgâne.

— Creştinismul nu profită de niciun război, stăpâne Fuwa, dar este pretextul pentru multe, nu voi nega acest lucru. Cu toate acestea, noi, iezuiţii, nu am venit aici pentru a vedea cum se repetă greşelile, care, în numele lui Hristos, au fost făcute în Lumea Veche.

— Dar acei creştini care sunt masacraţi de călugării din Hiei nu au nevoie numai de orientare şi compasiune, ci şi de dreptate, insistă *daimio.* Hristos are nevoie de războinici pe aceste pământuri, vă rog să ne permiteţi să fim noi acei războinici ai lui Hristos, care să ducem această cruce în spate.

Ayala puse blidul de orez pe tavă, intact; nu era dispus să împartă o masă cu cei care foloseau numele lui Hristos în scopuri proprii, dar prudenţa îl obligă să rămână la locul lui.

Însă gestul său nu trecu neobservat de feudalul din Takatsuki.

— Vă înţeleg sentimentele, părinte, dar observ că şi dumneavoastră vă folosiţi de un om de război pentru a merge pe aceste drumuri. Cine, dacă nu acest tânăr samurai care vă însoţeşte? – şi, ridicând paharul către Kenjirō, întrebă:

— Cum te numeşti, băiete?

Kenjirō, surprins ca fiind cel chestionat, întârzie o clipă până să ridice vocea. Niciodată nu şi-a imaginat că va sta la masă cu un mare domn, cu atât mai puţin să stea de vorbă cu el.

— Mă numesc Kudō Kenjirō, domnul meu!

Însoţi replica de o reverenţă profundă.

— Kudō Kenjirō… repetă gânditor Fuwa. Porţi blazonul lui Oda, dar nu cunosc pe nimeni cu acest nume între samuraii săi.

— Familia mea este sub stăpânirea domnului Akechi Mitsuhide, pe ale cărui pământuri a debarcat Ayala-sensei. Prin ordinul curţii Gifu, un samurai trebuia să-l însoţească în calitate de protector şi s-a decis ca eu să duc la bun sfârşit această misiune. De aceea mi s-a permis să port blazonul Excelenţei Sale.

— Deci eşti vasalul lui Akechi. Casa ta trebuie să fie bine situată pentru ca să vi se fi încredinţat o asemenea sarcină.

Kenjirō se uită scurt la Ayala, dar acesta rămase cu privirea fixată în blidul de orez, aparent departe de această conversaţie.

— Suntem *goshi* din regiunea Anotsu.

— Un *goshi?* repetă neîncrezător Fuwa Torayasu. Akechi trimite un samurai rural pentru a duce la bun sfârşit o sarcină a curţii Gifu?

Se uită la generalii săi cu un zâmbet pe buze şi aceştia râseră printre dinţi.

— Ce ciudat simţ al umorului are domnul din Omi, concluzionă. Măcar să fii mai mult decât ceea ce pari. Cum te descurci cu *yari?*

— Folosesc rar *yari,* stăpâne. M-au învăţat să mă descurc cu arcul de pe cal şi să-mi folosesc sabia când păşesc pe pământ.

— Înţeleg, trasul cu arcul şi lupta cu sabia, ca un adevărat samurai. Tatăl tău te-a crescut cu ideea că vreodată vei servi stăpânului tău şi pe câmpul de luptă, nu numai pe plantaţiile de orez. Şi, de asemenea, se pare că ţi-a impus o anumită etichetă – *daimio* luă o înghiţitură din lichidul de cupru care se clătina în pahar. Totuşi, este nedemn ca un trimis din Roma să călătorească pe drumuri însoţit de cineva care este mai ţăran decât războinic. Dacă şi dumneavoastră sunteţi de acord, părinte, un samurai din garda mea personală îl va scuti pe tânărul Kudō.

— Nu! răspunse Ayala categoric. Dacă Hristos s-a înconjurat de pescari şi păstori în drumul său, de ce aş avea eu nevoie de cineva de rang superior?

Feudalul din Takatsuki zâmbi iarăşi, admirând, poate, atitudinea non-negociabilă a acelui străin, incapabil să renunţe chiar şi la cele mai mici convingeri.

— Cum doriţi! fu de acord, ridicând paharul de ceramică. Dar nu ezitaţi să apelaţi la mine dacă munca dumneavoastră o cere.

Fuwa făcu un semn către slujitorul său şi acesta se grăbi să traducă în portugheză oferta de colaborare

pe care i-o propusese lui Ayala, pentru ca Farías şi Peiró să ţină cont de ea. Părintele Farías îi mulţumi pentru aceste cuvinte lui *daimio* înainte de a adăuga:

— Toţi suntem aici pentru a ajuta investigaţia părintelui vizitator. În această privinţă, presupun că, în curând, locuitorii acestei case, inclusiv fratele Peiró şi cu mine, vor trebui să se supună interogatoriului său.

În timp ce servitorul repeta acele cuvinte în japoneză, Ayala luă paharul de vin şi bău cu calm.

— De fapt, nu am nicio întrebare pe care să v-o pun, părinte Farías, spuse vizitatorul. Niciunuia dintre voi.

Farías, derutat, căută privirea tovarăşului, dar acesta nu reuşi decât să nege cu o expresie nedumerită.

— Nu înţelegem, atunci de ce aţi venit aici, dacă nu pentru faptul că aceasta a fost ultima casă în care a avut loc tragedia?

Ayala bău iarăşi, având nevoie de curajul pe care doar vinul i-l putea da:

— Am venit să scot din mormânt corpul părintelui Lorenzo – coborî privirea, uimit de propriile sale cuvinte. Şi să mă ierte Dumnezeu pentru asta!

— Capitolul 12 —
Degetele lungi ale Ţesătorului

Igarashi Bokuden, ghemuit pe vârful unui deal, fuma, cu calm, pipa lui de tutun picant, în timp ce privea armata lui Fuwa Torayasu, care se întindea pe câmpie ca un giulgiu de umbre şi torţe. Vântul sufla şi aerul devenea apăsător: furtuna va ajunge pe parcursul nopţii, dar încă mai avea timp să dezlege acel mister. Trase iarăşi din pipă şi ochii săi se aprinseră ca roşul flăcărilor. De ce spitalul iezuiţilor din Sakai fusese înconjurat de cel puţin trei sute de samurai şi opt sute de *ashigaru?*

Şi, în centrul acelei reţele, străinul pe care trebuia să-l urmeze, un bărbat al cărui comportament continua să fie complet imprevizibil. Oare acel corb nu trebuia să investigheze moartea unuia dintre ai lui? Nu era nevoie de o întreagă armată pentru aşa ceva, doar dacă nu cumva acele morţi fuseseră pretextul pentru războiul care urma… Voiau corbii să-şi extindă religia prin sânge şi foc? Până în ce punct era dispus Oda să sprijine acel cult nou pentru a diminua influenţa sectelor budiste? Întrebări şi conjuncturi, asta era tot ceea ce avea după ce îi urmărise în aceste zile pe *bateren* şi garda lui de corp. Poate că, în sfârşit, răspunsurile erau în faţa lui, dar pentru a le afla trebuia să se înfrunte cu o armată întreagă. Aşa că, pentru moment, observa şi fuma.

Printre bărbaţii precum Igarashi se vorbea despre cele trei înşelăciuni esenţiale care permiteau să treacă neobservat în faţa duşmanului: dacă era nevoie să treci printr-un fief ostil, mai ales când era vorba despre o provincie în război cu posturi de frontieră, cel mai bine era să acţionezi ca un călugăr budist sau călugăr cerşetor, căci puţini obişnuiesc să deranjeze cu întrebări pe oamenii sfinţi. Dacă nu era nevoie doar să treacă prin acel loc, ci şi să strângă informaţii, cel mai bine era să o facă fiind deghizat în comerciant ambulant, acest lucru permiţându-i să

aibă o anumită libertate pentru a merge şi a pune întrebări prin sate şi hanuri de odihnă. În ultimul rând, dacă misiunea necesita o cunoaştere foarte bună a unui fief, descoperirea slăbiciunilor politice ale clanului care îl guvernau sau cât de mare era nemulţumirea populaţiei pentru a provoca o revoltă, cel mai bine era să se stabilească pe pământurile acelea ca medic. O sarcină care trebuia menţinută ani întregi şi era disponibilă doar celor care aveau cunoştinţe extinse despre corpul uman, intestinele şi stările lor, precum şi ierburile şi otrăvurile care pot vindeca sau îmbolnăvi.

Toate aceste măşti le avusese Igarashi Bokuden într-un moment sau altul al existenţei sale şi mult mai multe pe care el însuşi le fabricase observând oamenii, empatizând cu nevoile şi nenorocirile lor, separând minciunile în care erau dispuşi să creadă de adevărurile pe care le-ar respinge, indiferent cât de evidente ar fi. „Cel cu o mie de nume, cel cu o mie de feţe", aşa îl numiseră într-o altă vreme, într-o altă viaţă.

Ultima mască o folosi pentru ea: îşi abandonă fraţii pentru a se transforma în soţ şi tată, un vasal al unui domn care îl recompensă cu *daisho* şi cu un nume de samurai… Dar acum şi masca aceea căzuse şi trebuia să se întoarcă pe o cale pe care nu mai călcase de mult timp.

Bakuto[66] înaintă în tabără, ţinând în mâna stângă o desagă şi un păhărel de lemn în mâna dreaptă. Mergea cu calmitate, fără griji, făcând să danseze un spic lung şi uscat între dinţii săi. Din când în când scutura păhărelul de lemn pentru ca zarurile să sune înăuntrul lui. Acel sunet le făcea să fiarbă sângele jucătorilor, care îşi ridicau privirile din blidele de orez pentru a căuta sursa acelei melodii atât de goale.

Ca un bun jucător, ştia întotdeauna să-i recunoască după priviri. Ridicau capul în dreptul lui, tânjind după promisiunea îndulcită a norocului.

Jucătorul ambulant surâdea, căci ştia că nu zarurile erau cele care se mişcau în acel păhărel, ci sufletele acelor oameni.

Alese un loc îndepărtat de focuri şi se aşeză în spatele puţinilor copaci care creşteau pe câmpie. Nu trebuia să înainteze mai mult în tabără şi nici să se expună în faţa samurailor. Aşa că deznodă bocceaua şi întinse pe pământul uscat o pătură pe care încercă să o îndrepte cu o piatră. Se aşeză în *seiza* suflecându-şi mânecile, dezgolind-şi trunchiul şi arătând că nu avea ascuns niciun şiretlic. Pieptul şi braţul lui stâng erau acoperite de bandaje de in, înfăşurate în aşa fel încât să ascundă tatuajele care îi acopereau pielea lui *bakuto* şi cele care îl indicau ca fiind un delicvent. Întoarse capul pentru a trage împletitura peste umăr şi cu o mişcare suavă a încheieturii mâinii, agită iarăşi zarurile în vasul de bambus.

Totul era gata şi nefericita sa parohie începea deja să se strângă în jurul lui. Veneau târându-şi picioarele, cu degetele bine strânse în jurul mâinii de monede pe care reuşiseră să le strângă din stipendiul lor mizerabil. Ochii lor aveau o strălucire lacomă în timp ce se aşezau în jurul păturii ponosite care avea să fie masa de joc pentru seara aceea.

— Par sau impar, douăsprezece monede de cupru este miza cea mai mică, banii pierzătorului merg în centru după fiecare rundă şi câştigătorii îşi iau partea lor, nu încredinţează monede şi surplusul este pentru mine, anunţă jucătorul. Vreau să puneţi monedele pe pătură la vedere.

Şi punând un cuţit în faţa lor adăugă:

— Trişorii vor pierde un deget.

Arătă zarurile cu şase faţete fiecare, ţinându-le între index, degetul mijlociu şi cel inelar. În continuare le puse în păhărel şi îl agită cu ambele mâini. Întoarse păhărelul pe masă şi, fără să îl ridice, aşteptă ca jucătorii să strige mizele: „Par, par, impar, par…”, spuseră în timp ce puneau monedele pe pătură. Ridică paharul:

— Trei şi doi: impar! anunţă.

Aşteptă ca singurul câştigător să-şi ia partea şi mătură restul. Chipul posac al celor care pierduseră runda aceea nu îi descurajă pe cei doi noi jucători care s-au alăturat mesei. Aruncările se succedară; la fiecare rundă vreun *ashiguaru* ruinat se ridica blestemând lipsa de voinţă, dar mereu era altcineva dispus să îi ia locul.

Încetul cu încetul, numărul celor care pariau crescu. Serile erau lungi şi blânde, nu aveau pe ce să cheltuiască banii, căci mâncau din provizii şi samuraii le interziceau să bea alcool pentru a evita pedepsele, aşa că mulţi deciseră că era o ocazie bună pentru a încredinţa totul norocului. Şi acest lucru părea să împartă fericire şi ghinion în acelaşi timp. De fiecare dată când *bakuto* arăta zarurile, strigătele de bucurie se amestecau cu urletele dezamăgite, dar fiecare aruncare avea un numitor comun: masa îi atrăgea întotdeauna. Mereu erau mai mulţi pierzători decât câştigători, astfel încât ochiul cunoscător ajungea la concluzia inevitabilă că în seara aceea nu era decât un singur câştigător adevărat.

Acea suspiciune începu să prindă contur în capul lui Matahachi, un *ashiguaru* bătrân provenit din Heguri, un sat lângă Nara. Nu jucase câteva runde, limitându-se la a observa, cu braţele încrucişate, şi la a număra câţi şi-au dublat pariul şi câţi îşi smulseseră părul din cap după ce pierdură totul într-o ultimă încercare disperată.

Jucătorul ambulant ştia că acel om îi va aduce probleme într-un final, aşa că nu fu uimit când, după o ultimă aruncare, chiar înainte ca acei nefericiţi să-şi strige pariurile, bătrânul ridică vocea cerând să se facă linişte.

Colegii săi îl priviră nedumeriţi, unii deranjaţi, pentru că erau siguri că de data aceasta vor avea noroc. Dar Matahachi nu se amăgi. Lăsă mâna uşor în jos până când îl arătă cu degetul pe jucătorul ambulant:

— Tot observ că zarurile sunt mereu în favoarea ta! acuză cu vocea întortocheată şi un murmur se ridică printre cei care se strânseseră sub crengile

copacului strâmb. Cum se face că mereu sunt mai mulţi pierzători decât câştigători, cum se face că la fiecare rundă măturі şi nu trebuie să acoperi pariurile câştigătoare?

— Greşeşti! negă pariorul cu mult calm. Seara a fost lungă şi cu siguranţă te înşeli.

— Ah, da? Cineva La văzut pe *bakuto* să-şi deschidă geanta pentru a pune mai mulţi bani pe masă?

Murmurul se repetă, însoţit de negaţii şi ridicări din umeri.

— Îşi spun că te înşeli. Am jucat aproape patruzeci de runde, mulţi dintre cei care au jucat la început s-au retras. Ei îţi vor putea confirma că am acoperit pariuri.

Dar Matahachi îi cunoştea bine pe cei de teapa lui, aşa că deschise mâna şi aruncă în mijloc doua zaruri din os:

— Cred că zarurile tale sunt măsluite. De ce nu le foloseşti pe acestea? întrebă cu un surâs răutăcios.

Jucătorul luă zarurile. Le cântări şi le ridică deasupra capului pentru a le studia la lumina lunii: părea că marginile erau bine tăiate şi nu erau neregularităţi pe niciuna dintre faţete.

— În regulă – dădu din cap –, voi folosi zarurile tale. Dar doar dacă joci împotriva mea. Pune zece monede de argint pe masă şi eu voi pune douăzeci. Câştigătorul ia tot.

Faţa lui Matahachi se albi, dar o sclipire de lăcomie îi lumină pe furiş privirea.

— Ştii bine că nu am zece *monme,* nimeni de aici nu are.

— Dar sunt sigur că prietenii tăi ar putea aduna suma, mulţi dintre ai au câştigat binişor în seara aceasta.

Ashiguaru se uită în spate la camarazii săi de arme, care se loveau cu cotul şi-şi şopteau la ureche.

— Niciodată nu veţi mai auzi o astfel de ofertă: treizeci de monede de aur dintr-o singură lovitură, aproape jumătate de *ryo.* Când vreodată în vieţile

voastre mizerabile veţi mai avea ocazia să vă băgaţi în buzunar o asemenea sumă?

Şi înainte de îndoielile logice ale acelui bărbat, adăugă:

— Eu risc dublu… Şi vom folosi zarurile tale. De ce îţi este teamă?

— Haide! exclamă Matahachi. Eu am o monedă de argint, cine mai are vreuna să o arate şi o vom schimba cu piese de cupru. Haideţi!

Alţii începură să-şi ridice moralul şi, puţin câte puţin, monedele începură să fie pasate din mână în mână: două sute cinci zeci de piese de cupru pentru un *monme,* se nota ceea ce aducea fiecare şi, nu după mult timp, Matahachi strânse cantitatea cerută pe foaie cu aportul fiecăruia dintre camarazii săi.

Observă ovalurile de argint din mâna sa: niciodată nu mai văzuse atâţia bani laolaltă şi probabil nici nu va mai vedea vreodată. Simţea că atitudinea lui hotărâtă începe să se destrame, dar era prea târziu să renunţe. Strânse din dinţi şi aruncă piesele una după alta pe cârpă. Căzură grele, zdrăngănind. Cu el jucau aproape jumătate din cei prezenţi.

Bakuto dădu din cap satisfăcut şi făcu la fel: puse pe cârpă doi stâlpi cu zece *monme* fiecare. Arătă celor prezenţi zarurile lui Matahachi şi le puse în păhărel.

— Eşti pregătit? întrebă în timp ce începu să agite păhărelul în mâini.

Osul zgâlţâia pe lemn cu un sunet scăzut, care suna în capul lui Matahachi asemenea clopotelor iadului. Reuşi să înghită în sec şi dădu din cap. Jucătorul întoarse paharul pe masă şi îl ţinu strâns cu mâinile:

— Răspunsul tău! ceru.

— Par… Nu, nu… Impar!

— Par sau impar? Decide-te!

Matahachi nu simţise atâta frică în toţi cei cincizeci de ani ai săi, nici măcar atunci când trebui să îndeplinească o sarcină din cavaleria clanului Suzuki. Se uită la camarazii care-i sprijiniseră pariul său, dar când îşi oprea privirea la unii dintre ei,

aceştia lăsau capul în jos incapabili să-şi asume riscul.

Şi în timp ce mulţimea se prăbuşea într-o încordare insuportabilă, *bakuto* răsfiră degetele cu care acoperea păhărelul, pentru că acesta nu avea fund: nu era decât un cilindru de bambus cu un filament negru încrucişat la gura prin care erau introduse zarurile. Aşa că, în gaura neagră a păhărelului, putu distinge un patru şi un unu.

— Trebuie să-ţi plasezi pariul! insistă.

— Impar, spuse într-un final Matahachi şi fu cuprins de un fior de sus până jos.

Pariorul dădu din cap şi, ridicând păhărelul, roti unul dintre zaruri folosindu-se de filament. Era o manevră care necesita precizie, dar nimic mai simplu pentru o mână îndemânatică. Aşa că unul se roti, făcându-se doi.

— Patru şi doi: par.

Chipul lui Matahachi se contractă ca şi cum o suliţă i-ar fi intrat în intestine. În spatele său, mulţi începură să strige, disperaţi, lovind pământul cu pumnii. Indiferent, jucătorul ambulant începu să strângă banii până când bărbatul aşezat în faţa lui reacţionă cu un strigăt aspru:

— Nu, nu! urlă Matahachi. Ne-ai păcălit. Şi nu ştiu cum ai făcut-o, dar ne-ai înşelat, vierme bastard.

Şi arătând cuţitul pe care îl avea ascuns la spate, adăugă:

— O să îţi tăiem limba şi degetele, fiu de căţea, şi le vom da la câini!

Cel care făcea pariurile îşi ascuţi privirea, calculându-şi şansele, căci aceasta era încă o parte a jocului. Dar cineva linişti brusc ameninţările mulţimii:

— Ce se întâmplă aici? strigă un samurai.

Toţi înclinară capetele imediat. Nu era vorba despre un simplu paznic cu care puteau să fraternizeze, ci un oficial în armură de luptă şi cu casca încă legată. Înainta mângâind mânerul *katanei* cu mâna stângă.

— *Bakuto,* molfăi printre dinţi, zburaţi ca vulturii după armatele noastre, aşteptând ocazia potrivită pentru a fura ceva.

— Vă rog să mă iertaţi! sprijini mâinile pe sol şi se afundă într-o reverenţă, dar vă jur că partidele mele sunt curate. N-aş îndrăzni niciodată să îi scot din corturi pe cei care îşi vor da viaţa pentru stăpânul lor. Susano-o m-ar pedepsi în viaţa asta şi în cealaltă viaţă.

Samuraiul sprijini sandaua de coastele jucătorului şi îl împinse cu putere, făcându-l să se rostogolească pe jos.

— Strânge-ţi lucrurile şi pleacă! Şi dacă te mai întorci îţi voi tăia gâtul şi te voi arunca pe drum.

— Aşa voi face, nu mă veţi mai vedea, asigură celălalt în timp ce făcea noduri la capetele cearşafului, făcând să dispară uneltele şi banii cu un singur gest. Doar dacă nu cumva se plictisesc ofiţerii, adăugă înclinând capul şi observând cu coada ochiului chipul samuraiului.

Seara fusese profitabilă pentru acel jucător mizerabil şi putea să-şi acopere pariurile doi la unu.

Omul acela începu să-l lovească iarăşi şi jucătorul îşi protejă coastele. Cu toate acestea, în ultimul moment, reuşi să vadă în ochii ofiţerului acea scânteie pe care o ştia atât de bine.

★

Jocul cu ofiţerii se prelungi până târziu în noapte. Jucătorul gestionă bine timpul şi, încetul cu încetul, pierdu banii câştigaţi de la servitori şi *ashigaru.* La runda a opta, samuraii erau atât de destinşi că ajunseră să împartă sake cu el. Când pierdu aproape tot câştigul, îi rugă pe ofiţeri să îi permită să se retragă înainte de a pierde chiar şi norocul său, unica posesiune de valoare a unui jucător. „Dacă soarta ta este cea care te însoţeşte în această seară, noi nu o vrem”, râseră strident.

Timid şi cu capul aplecat, *bakuto* rătăci printre corturile samurailor, însoţit uneori de palme de consolare, până când ajunse să se adăpostească sub

un copac la fel de răsucit ca norocul său. Se înfăşură în mantia pe care o folosise pentru a arunca zarurile, îşi acoperi capul cu pălăria şi sprijini ceafa pe bocceaua în care erau puţinele sale lucruri. Întins aşa, ca şi cum ar fi dormit, în sfârşit putea să admire în faţa lui biserica preoţilor creştini. La mai puţin de doi *cho* faţă de unde se afla, templul şi spitalul anexat păreau înconjurate de una dintre acele palisade metalice cu care *nanbanii* îşi protejau clădirile, asemănătoare lanţurilor metalice împletite cu fierul. O apărare slabă, care ar putea fi depăşită în mai multe feluri, calculă bărbatul, deşi, deocamdată, se limita doar la a o observa.

În jurul său, forfota continua în ciuda întunericului. Focurile erau încă vii şi pocnetul lemnului arunca nori de cenuşă pe care îi purta mai apoi vântul. Unii slujitori începură să fortifice corturile stăpânilor înainte de furtuna iminentă, ale cărei fulgere se strecurau pe vârfurile îndepărtate şi erau azvârlite pe câmpie. Aşa, nemişcat sub pelerina sa, a putut observa cum tabăra se agită când stăpânul Fuwa părăsi postul său de conducere şi se îndreptă spre terenurile iezuiţilor, însoţit de doi dintre comandanţii săi şi înconjurat de o escortă de doisprezece samurai. Observatorul nici nu fu nevoit să ridice aripa pălăriei pentru a cerceta modul în care au traversat curtea, în penumbra care preceda templul, şi cum doi preoţi îl aşteptau pe trepte, cu siluetele figurilor lor în spatele porţii mari de acces în biserică. Îl primiră pe *daimio* cu tam-tam şi multe reverenţe şi îi ghidară pe invitaţi în interiorul locului sfânt.

— Salutări, frate! spuse o voce în spatele lui.

Contrariat – nu pentru că un străin îl saluta, ci pentru că nu observase prezenţa lui – Igarashi se întoarse pentru a fi faţă în faţă cu cel care îl deranja. Intrusul stătea ghemuit lângă copac şi avea haine ponosite: o pereche de pantaloni cu zeci de pete, o batistă uzată pe cap şi un palton murdar şi găurit îl identificau ca fiind unul dintre *eta* care călătoreau

după armată. Cineva respingător chiar şi pentru servitori, practic invizibil.

Totuşi, acel bărbat nu îi acordă atenţie, părea mai degrabă mai interesat de scena de la poalele bisericii.

— Ciudaţi aceşti străini, observă acel om neobişnuit. Se spune că dumnezeul lor este dumnezeul săracilor, dar păstrează reverenţele şi tam-tamurile lor pentru *daimio* şi pentru samurai. Acest lucru nu îi diferenţiază foarte mult de preoţii pe care îi cunoaştem deja, adevărat?

În timp ce intrusul chicotea, Igarashi a avut grijă să pipăie sub mantie cuţitul cu care dormea mereu.

— Cine eşti şi de ce ai venit?

Celălalt îl privi direct în ochi şi zâmbetul său deveni neliniştit:

— Numele meu nu contează. Azi sunt cineva care ieri nu am fost şi mâine nu voi fi. Tu ştii bine asta, nu este aşa Igarashi Bokuden, dezertor din Iga?

Cel chestionat nu răspunse, doar încerca să măsoare ce tip de ameninţare voia să facă bărbatul acela.

— Nu te impacienta, nu îţi vreau răul! îl linişti, ca şi cum ar fi putut să îi citească gândurile. Ştiam că vei merge pe ruta Tokaido; am venit să-ţi transmit un mesaj.

— Vechii mei fraţi nu au nimic să îmi spună, răspunse Igarashi, totul a fost spus între noi.

— Ah, dar greşeşti. Nu este consiliul din Iga cel care mă trimite, ci Ţesătorul. Acum că ai părăsit lumea asceţilor, vrea să reînnoiască invitaţia. Termină-ţi treburile şi călătoreşte spre est. Te va aştepta în Mikawa.

Igarashi surâse sfidător, deşi ştia că nu putea lua în derâdere acele cuvinte.

— Spune-i lui Hatori că nu am plătit un preţ atât de mare pentru libertatea mea pentru a mă supune acum stăpânului vostru.

Îşi ridică borul pălăriei pentru a-i vedea bine chipul interlocutorului său.

— În plus, cei din clanul Takeda sunt mai slabi ca niciodată; nu cred că Tokugawa Ieyasu are nevoie de acest bătrân pentru a ajunge la est.

— Este adevărat, fu de acord *shinobi,* cei din clanul Takeda vor ceda în curând. Dar nu spre est îşi îndreaptă privirea stăpânul meu, ci spre vest.

Umerii lui Igarashi împietriră. Simpla sugestie că Tokugawa Ieyasu, domn al Mikawa şi unul dintre cei mai vechi aliaţi ai lui Oda Nobunaga, ar putea vedea capitala imperială ca pe o ţintă pe termen lung era o informaţie extrem de periculoasă.

— Te rog să îi transmiţi maestrului şi stăpânului Tokugawa recunoştinţa mea pentru marea sa consideraţie faţă de mine, dar aceasta va fi ultima oară când voi străbate drumurile. Aşa am decis.

Străinul se ridică în picioare. Nu era nicio supărare în gestul său.

— Cum vrei! Voi duce răspunsul tău Ţesătorului, dar trebuie să ştii că nu te poţi ascunde de lume, Igarashi Bokuden. Ţara se grăbeşte în faţa celei mai mari bătălii şi tu eşti un soldat mult prea valoros pentru ca domnii războaielor să te lase deoparte.

— Capitolul 13 —
Cuvinte în roşu şi jad

Martín Ayala aştepta în curtea inundată, adăpostindu-se de burniţa persistentă sub mantia de iezuit pe care o recuperase pentru şederea sa în Sakai. Era flancat de părintele Farías şi fratele Peiró, cu o uimire justificată de indignarea a ceea ce urma să se întâmple. În spatele preoţilor era Kudō Kenjirō, care urmărea cu privirea comisia celor cinci călăreţi şi trei bărbaţi, care mergeau pe jos, ce traversau curtea în direcţia lui.

Furtuna de dimineaţă străbătuse câmpia spre mare şi, deşi vântul şi furtuna trecuseră, o ploaie persistentă inunda peisajul şi întuneca spiritele. Totuşi, acele intemperii nu îl descurajară pe Ayala de la sumbrul său obiectiv: în dimineaţa aceea vor dezgropa trupul părintelui Lorenzo chiar dacă cerul s-ar deschide deasupra capetelor lor. În ciuda faptului că era o sarcină scârboasă în ochii tuturor celor adunaţi acolo, Fuwa Torayasu insistă să fie prezent în timpul deshumării, pe lângă faptul că oferi oamenii săi pentru a ajuta la acest lucru.

Dairnio opri calul în faţa grupului care aştepta în ploaie. Coborî de pe cal, însoţit de un grup de patru samurai, şi un servitor se grăbi să îi deschidă o umbrelă deasupra capului.

— Suntem recunoscători pentru înţelegerea şi ajutorul dumneavoastră, *o-tono*[67], salută Ayala cu o reverenţă.

— A profana odihna celor morţi este ceva groaznic, părinte Ayala, o faptă pe care în orice altă circumstanţă aş pedepsi-o cu moartea, îl avertiză Fuwa. Dar trebuie să am încredere în criteriul trimisului de la Roma şi dacă sunteţi de părere că asta va ajuta la prinderea ucigaşului părintelui Lorenzo, mă simt obligat nu numai să vă permit acest lucru, ci şi să vă însoţesc în acest moment atât de trist.

Iezuitul dădu din cap. Nu avea nevoie ca cineva să-i aducă aminte despre gravitatea a ceea ce urma să facă.

Cu paşii lenţi, ca şi cum ar fi fost vorba de un cortegiu funerar, cei doisprezece oameni se îndreptară spre cimitirul care se întindea lângă biserică. Unele morminte erau notate cu tăblii funerare înnegrite, majoritatea cu cruci umile, care erau puţin mai mult decât două beţe legate. Multe dintre ele erau strâmbe, îndoite de greutatea furtunii.

— Aici se odihneşte părintele Lorenzo, indică fratele Peiró.

Se diferenţia de restul mormintelor doar prin blidul de orez pe care îl pusese cineva acolo. Ploaia împrăştiase o parte din orez pe pământ şi Ayala, mişcat de faptul că enoriaşii nu îl uitaseră pe parohul lor, îngenunche şi începu să strângă boabele pentru a le pune înapoi în blidul cioplit.

Când termină, ridică mâinile şi şopti:

— *Requiem aeternam dona ei, Domine, et lux perpetua luceat ei.*

Se ridică în picioare şi făcu un semn tăcut din cap în faţa celor prezenţi. Unul dintre ofiţeri pocni din degete către cei doi *eta* care îi însoţiseră din tabără. Amândoi făcură o reverenţă către mormânt şi după ce scoaseră crucea cu atenţie, începură să sape.

Solul absorbise destulă apă în seara aceea şi asta facilită îndepărtarea pământului care acoperea coşciugul. Cu faţa suspicioasă şi capul încă acoperit de gluga mantiei, Ayala contempla munca acelor paria. Nu ştia ce ar fi vrut să descopere, dar nu putea să depindă în continuare de relatarea de la terţe persoane, pentru că, până acum, nimeni nu cercetase acele corpuri cu scopul de a discerne adevărul. Fuseseră aduşi cu respectul şi devotamentul pe care le meritau rămăşiţele unui frate căzut, nu ca rezultat al unui act teribil, nu ca amprenta pe care un criminal o lasă în urmă.

Încetul cu încetul, marginile de lemn începură să iasă de sub noroi. Fiecare lopată descoperea, din ce în ce mai mult, cutia cu resturile iezuitului, până

când ploaia începu să tocească lemnul de pin în stare brută. Acel sunet produse un fior între cei prezenţi, cu excepţia *eta,* care, făcându-şi treaba, continuară să sape până când putură să pună o sfoară pe sub sicriu. Folosind funiile, îl scoaseră din pământ şi îl depuseră lângă groapa umedă.

Unul din ei luă două ciocane şi două spatule dintr-o pungă, în timp ce celălalt înmuia nişte ţesuturi în lichior de cartofi dulci.

— Poate domniile voastre vor să se îndepărteze, avertiză cel mai bătrân dintre ei.

Toţi se retraseră, în timp ce acei doi bărbaţi îşi acopereau gura cu batistele şi le legau la ceafă. În continuare, puseră spatulele sub capac şi, făcând o pârghie, loviră cu ciocanele până când cuiele începură să cedeze. Când ridicară capacul, sicriul emană un miros dezgustător, care îi făcu pe toţi să-şi întoarcă faţa.

Ayala aşteptă ca duhoarea morţii să se disipeze în ploaie, apoi îşi trase gluga şi se apropie de sicriu. Cei doi *eta* se dădură la o parte, în aşa fel încât iezuitul să se poată apleca peste rămăşiţele fratelui său. O pânză colorată în putrefacţie învăluia defunctul; neştiind ce va găsi sub giulgiu, vizitatorul întinse o mână tremurătoare şi îl dădu deoparte.

Gândaci şi alte insecte mişunau peste cadavru, care era aproape complet descarnat, cu pielea flască şi crăpată, goală de substanţa care dădea formă corpului. Faţa lui Lorenzo era complet de nerecunoscut, doar un pergament fin pe oase. Buzele, muşcate şi întredeschise, abia acopereau dinţii şi ochii, ieşiţi din orbite, îl observau pe Ayala cu o privire goală de uimire: *De ce îmi faci asta?* părea să se intereseze. *Oare nu am îndurat destule deja?*

Vizitatorul înghiţi în sec şi îşi continuă treaba. Trebuia să vadă rănile care îl omorâseră pe omul acela, aşa că a început să desfacă, nervos, hainele de preot cu care îl îngropaseră.

— Ce credeţi că faceţi? întrebă Farías în spatele lui, scandalizat.

— Ceea ce trebuie! răspunse Ayala şi continuă să desfacă nasturii, unul după altul.

În ciuda grijii cu care umbla, la îndepărtarea hainelor, rupse pielea subţire de pe trunchi, care se lipi de ţesătură. Oasele coastelor erau albe între carnea uscată şi devorată de insecte. Pântecele erau goale, străbătute dintr-o parte-n alta de o cicatrice neagră şi prost făcută, arătând că, la fel ca fratele Nuño din Shima, Lorenzo fusese eviscerat pe când era încă în viaţă, închise ochii şi îşi întoarse faţa. Ce voia să găsească acolo, în acel corp devastat de moarte?

— Frate Peiró, dumneavoastră sunteţi medic, la fel cum era şi Lorenzo, spuse cu voce slabă, încă îngenuncheat în faţa sicriului. Puteţi vedea ceva ce eu nu văd? Ceva mai mult decât rănile care l-au omorât?

— Nu voi lua parte la această profanare, îl repezi Peiró. Ca medic mă pricep la vii, nu la morţi.

Ayala dădu din cap în linişte şi întorcându-şi faţa către cadavru, descoperi că privirea i se înceţoşa, din când în când. Lacrimi ale neputinţei îi ardeau ochii. Ceea ce era sigur era că nu ştia ce făcea; de ce acceptase o asemenea misiune? Ce aroganţă îl făcuse să creadă că poate face dreptate în ţara aceea ciudată, că avea dreptul să deranjeze odihna martirilor creştinătăţii?

Scuturat de vinovăţie şi lacrimi, se aplecă asupra lui Lorenzo şi îl sărută pe frunte – „Iartă-mă”, murmură şi se îndepărtă cu respect. Se ridică în picioare pentru a le cere bărbaţilor o lopată, deoarece decisese că el va fi cel care îi va îngropa rămăşiţele fratelui său asasinat, dar când se duse să-i acopere faţa cu giulgiul, observă o strălucire slabă între dinţii umeziţi de ploaie.

Expiră încet şi gestul său se contractă sub greutatea deciziei. Atunci, spre groaza tuturor, se trezi deschizând gura cadavrului. Fălcile erau încleştate, aşa că băgă degetele şi încercă să apuce ceea ce era înăuntru.

— Destul! exclamă preotul Farías, între murmurul japonezilor care asistau la scena aceea.

Dar Ayala nu cedă: se folosi de cealaltă mână pentru a trage de bărbie în jos, pentru a deschide puţin gura. Şeful misiunii încercă să-l oprească prinzându-l de umăr, dar el se scutură şi continuă să caute, până când reuşi să agaţe ceva între degete. Încetul cu încetul, scoase rozariul care, ghemuit, umplea gura şi cobora pe gâtul cadavrului. Perlele de chihlimbar loveau dinţii la trecere, subliniind descoperirea lui Ayala ca un răpăit macabru.

Se uită la şnurul care îi atârna din pumnul încleştat şi îşi aminti de cuvintele părintelui Ramiro din Shima: „I-au umplut gura cu propriul rozariu ca să nu poată striga”. Doar că acela nu era un rozariu creştin de cincizeci şi nouă de mărgele, ci era compus din mai mult de o sută de pietre de culoare ocru. Era un rozariu budist, probabil ca acela care îl înecase şi pe părintele Ramiro. Asta însemna că ucigaşul îl lăsase acolo pentru el: un mesaj pentru oricine încerca să desluşească acele morţi.

Când se întoarse şi arătă descoperirea către ceilalţi, Fuwa Torayasu fu primul care reacţionă. Se apropie de Ayala şi îl ajută să se ridice, apoi îi luă rozariul din mână şi îl analiză, rulând mărgelele cu degetul mare.

— Ce părere ai, Saigo?

Unul dintre samurai înaintă şi ridică relicva pe care i-o întindea stăpânul său. O analiză cu atenţie.

— Jasp roşu aşezat în păr de cal. Nu încape îndoială, provenit din muntele Ikoma.

Fuwa dădu din cap, mormăind; observaţia ofiţerului său coincidea cu impresia sa iniţială, aşa că se îndreptă spre Ayala:

— Jaspul roşu este extrem de neobişnuit în regiune; se găseşte doar în muntele Ikoma, unde se află unul dintre templele Tendai.

— Credeţi, atunci, că acest rozariu provine din acel loc? întrebă iezuitul.

— Fără îndoială această relicvă se fabrică acolo; dar poate aparţine oricărui călugăr războinic din

secta Tendai. Asta demonstrează că ucigaşul este unul dintre acei bastarzi, inamicii lui Oda Nobunaga şi ai creştinismului. Faptul că au lăsat unul dintre rozariile lor în gura unui preot este doar ultima lor îndrăzneală.

Daimio îşi încleştă pumnul înfăşurat şi pietrele scârţâiră până când sfoara se desfăcu. Ayala, cu chipul biciuit de ploaie, observă în linişte cum Fuwa deschide mâna, lăsând mărgele să cadă în noroi.

— Alăturaţi-vă armatei mele, părinte Ayala, îi făcu oferta acel bărbat, fiţi ghidul nostru în luptă. Când îi vom strivi pe gândacii aceia infideli, îl voi pune pe ultimul la picioarele dumneavoastră ca să mărturisească toate crimele, ale lui şi ale sectei sale diabolice.

Martín Ayala menţinu privirea acelui bărbat care se credea a fi războinicul lui Dumnezeu. Era oare adevărat tot ceea ce spunea? Erau călugării budişti, aşa cum afirmase părintele Melchior în urmă cu câteva zile, autorii acelor crime îngrozitoare? Sau pretindeau să îl folosească, pe el şi pe acele victime, pentru a proteja necazurile şi ambiţiile conducătorilor de război? Dar propria lui descoperire îl conducea în acea direcţie: acel rozariu îi străpunsese gâtul lui Lorenzo ca o acuzaţie nerostită. Ce altceva ar fi putut să însemne?

Şi în ciuda tuturor lucrurilor…

— Nu, nu mă voi alătura războiului dumneavoastră, stăpâne Fuwa! Nu văd cum o armată m-ar putea ajuta să clarific asemenea evenimente groaznice. Dacă vreunul dintre acei călugări este executantul unor crime atât de teribile, nu va fi câmpul de luptă locul unde se va descoperi acest lucru şi nici unde voi descoperi motivul acţiunilor sale.

— Ce veţi face atunci? întrebă Fuwa cu mândrie. Veţi continua să rătăciţi pe drumuri, însoţit de un ţăran care poartă *daisho?*

— Voi merge la muntele Ikoma, locul de unde provine singurul indiciu pe care îl avem până acum.

Samuraii schimbară priviri neliniştite între ei, în timp ce iezuiţii încercau să înţeleagă despre ce se vorbea, pentru că Martín Ayala persista pe acel ton acru şi impertinent spre Domnia Sa.

— Părinte Ayala, spuse atunci Saigo – garda personală a lui Fuwa Torayasu – călugării budişti de pe muntele Ikoma, chiar dacă propovăduiesc învăţăturile Tendai, nu sunt ca aceia cu care ne vom înfrunta în Hiei. Sunt *yamabushi* din pădure, adepţi ai budismului ezoteric şi practicanţi ai artelor ciudate. Sunt oameni siniştri şi periculoşi, părinte, nu puteţi merge acolo.

Ayala suspină; burniţa îi uda părul şi se impregna pe obrazul său, ca lacrimile îngheţate.

— Voi merge unde mă duce Dumnezeu, spuse într-un final. Vreau să cred că El îmi va ghida paşii; dacă nu, m-ar lăsa să cad aici şi acum, învins.

— Capitolul 14 —
Pădurile în flăcări

Încă nu se înnoptase când cei trei călăreţi intrară pe străzile din Nagashima, cel mai important oraş de coastă la sud de Ise. Forţaseră caii mai mult de treizeci de *ri* pentru a ajunge la destinaţie înainte de apusul soarelui; animalele erau extenuate şi, nu în puţine ocazii, Reiko se temu ca iepei sale să nu-i stea inima, dar era un risc pe care trebuiau să şi-l asume. Dacă vântul era în favoarea lor, nava Companiei Coímbra va face oprire în Nagashima chiar în noaptea aceea şi era unica lor şansă să recupereze încărcătura.

Se aplecă pe gâtul calului pentru a-i mângâia părul şi pentru a calma animalul în timp ce căuta drumul cel mai drept spre port. Era din ce în ce mai greu să treacă prin mulţimea pestriţă şi, în timp ce traversau bulevardul prăfuit, se forţa să ignore, mai mult sau mai puţin disimulat, murmurul celor care erau surprinşi că o femeie purta *hakama* şi mergea călare. Învăţase de ceva vreme să ignore răutăţile; nu era o doamnă, chiar dacă aşa o numeau cei care îi erau în subordine şi nici măcar nu se forţa să pară o doamnă.

— Acolo se vede portul, indică bătrânul Jigorō, arătând spre catargele care se mişcau deasupra acoperişurilor îndepărtate.

— Ichizo – Reiko se întoarse spre bărbatul care călărea la stânga sa –, ia-o înainte şi trage cu ochiul! Noi te vom urma pe jos.

Ichizo, un veteran *ashiguaru* cu corpul marcat de cicatrici, dădu din cap şi plecă să îndeplinească ordinele acelei femei, care avea cu douăzeci de ani mai puţin decât el.

— De ce ţi-e frică? întrebă Jigorō în timp ce se dădea jos de pe cal.

— De nimic… şi de tot.

Reiko suspină, obosită de propria prudenţă. Nu înceta să privească feţele celor cu care se întâlnea.

— Este puţin probabil să ne fi urmărit, spuse el, nici nu ne-am întâlnit cu grăniceri, nici nu ne-am oprit la vreun han de odihnă. În plus, încă mai am simţul mirosului, nu este uşor să se ascundă de mine.

— Sunt alte modalităţi să meargă pe urmele noastre. Mi-e greu să cred că schimbul rutei portughezilor este o simplă coincidenţă; cineva ştie ceva, cineva vrea acea încărcătură.

— Şi te temi, de asemenea, că au prevăzut că ambarcaţiunea *nanbanilor* ar putea face o oprire aici, concluzionă Jigorō. Şi că, în acest caz, noi am fi încercat să recuperăm marfa.

— Este o posibilitate, spuse femeia.

— Nu va dura mult până când vom descoperi.

Un anumit dor lumină ochii bătrânului.

Se îndepărtară de drumul principal şi intrară pe străduţele înguste ale cartierului din port. Începea să se înnopteze şi primele lumini să se aprindă în bordeluri; unele jaluzele se întredeschideau înaintea lor şi ochi conturaţi cu cerneală chinezească şi pudră de trandafiri se arătau printre şipcile de bambus. Reiko evita, cu orice preţ, acele priviri, nu voia să ştie nimic despre traficul din acele case sau despre fantomele care le locuiau.

Ieşiră pe chei şi nu trecu mult timp până se văzură înconjuraţi de înghesuiala obişnuită a unui port de marfă. Armatori şi comercianţi schimbau cuvinte şi închideau ultimele afaceri ale zilei, hamalii terminau de golit depozitele şi puneau pachetele în căruţe care duceau marfa în provinciile interioare, unde vânzarea cu amănuntul le va multiplica preţul. Însă, nu era niciun străin la vedere, căci domnul din Nagashima le interzicea portughezilor să andocheze, iar navele acestora trebuiau să ancoreze în spatele digurilor, ca nişte uriaşi adormiţi de balansarea valurilor.

Reiko se urcă pe o căruţă încărcată pe jumătate şi întinse un binoclu ciudat; protejând lentila de soarele din amurg, încercă să distingă steagurile care se ridicau pe catarge. Niciuna dintre acele nave nu

aparţinea Companiei Coímbra. Plie artefactul cu o lovitură seacă ce-i marcă frustrarea.

În timp ce îl punea în desagă, Ichizo ajunse la ei trăgând calul de hăţuri.

— Am întrebat la casele vamale, îi informă, *San Andres* nu a andocat în faţa portului.

— Poate fi un lucru bun sau rău, observă Jigorō, încă este devreme să ne dăm seama.

— Dacă fac trecerea cu vântul în pupă, suntem pierduţi.

— Nu pare să fie cazul, spuse Ichizo. Vântul bate din vest, dar marinarii spun că este slab de câteva zile. Toate bărcile care navighează de la Nagasaki la est de Honshū fac oprire aici pentru a se alimenta cu apă.

— La ce ne foloseşte să facem presupuneri dacă în seara aceasta vom avea răspunsul? conchise bătrânul. Ichizo, caută un han cu loc unde putem lăsa caii. Eu voi încerca să închiriez o barcă. Apoi ne rămâne doar să ne rugăm.

Dincolo de limitele portului, depăşind rahiticele pontoane unde ancorau ambarcaţiunile pescarilor, se întindea o plajă de pietriş pe care fusese ridicat un turn de veghe. Turnul de lemn rudimentar permitea observarea întregului cartier portuar, de la cazărmile care se agăţau de ţărm până la casele care mărgineau căile comerciale. Astfel, garnizoana de incendiu putea detecta dintr-o privire orice incendiu izolat, provenit dintr-o casă sau depozit.

Totuşi, în noaptea aceea, bărbatul care trebuia să fie la post zăcea inconştient pe o străduţă, în spatele unei taverne frecventate de marinari, dormind un somn din care nu se va trezi decât târziu dimineaţa, cu hainele mirosind a un sake pe care nu şi-l amintea să-l fi băut. În locul său, turnul era ocupat de o femeie care urmărea apele prin lentilele puse într-un tub de aramă.

Reiko căuta în orizontul negru silueta pânzelor navei portugheze, ale cărei pânze ardeau ca o flacără

albă la lumina palidă a stelelor. Deşi, din când în când, luna se ascundea în nori şi contrabandista avea senzaţia că era într-o fântână de un întuneric profund.

Crezu că a văzut ceva şi îndepărtă binoclul pentru a-şi freca ochiul, uscat după ce rămăsese atât timp lipit de cristal. Ridică iarăşi lentila şi atunci distinse clar o ambarcaţiune care se apropia de coastă. Avea până şi ultima pânză în vânt, dar vela de pe vârful de sus se pendula fără vlagă, lipsită de viaţa pe care ar fi trebuit să i-o insufle vântul din pupă.

Miji privirea când crezu că poate distinge steagurile prinse de catargul principal, care identificau provenienţa, proprietarul şi încărcătura ambarcaţiunii. Aşteptă până când luna se arătă, pentru a fi suta la sută sigură; atunci lovi cu încheietura degetelor clopotul de bronz care era în turnul de veghe. Zgomotul valurilor înghiţi clinchetul slab; chiar şi aşa, două pachete fură aruncate de la picioarele turnului de veghe. Reiko făcu un gest cu mâna şi, imediat, unul dintre bărbaţi se ridică în picioare şi alergă spre ţărm pentru a împinge una dintre bărci în apă. Femeia strecură sub *obi* binoclul şi coborî pe traversele de bambus cu agilitate.

— Este *San Andres?* întrebă Jigorō, care strângea păturile pe care dormiseră.

— Am avut noroc.

Reiko se ghemui lângă bătrân şi împreună înfăşurară cu grijă un mic cufăr de lemn lăcuit. Îşi trecu banda de mătase peste umeri şi braţe, până când o strânse ferm de talie; merse cu fiecare cutie bine prinsă de spate spre barca pe care Ichizo o ţinea strâns deasupra valurilor.

★

Barca înainta cu încăpăţânare peste valuri, chila sa împărţind în două spuma, provocând un nor de aerosoli care udau faţa lui Reiko. Stătea în picioare la provă, ţinând în mâna dreaptă o lampă stinsă. În spatele său, Ichizo dădea din vâsle, străpungând

valurile puternice provocate de maree şi păstrând, cu grijă, marea marfă a *nanbanilor,* mereu în faţă. Când se aflară la mai puţin un *cho* distanţă, Reiko aprinse lanterna şi o mişcă deasupra capului.

Ambarcaţiunea portugheză avansa lent, aşa că lui Ichizo nu i-a fost greu să manevreze până când se adăpostiră lângă navă. Cineva ţipă pentru a avertiza asupra prezenţei străinilor la babord şi nu trebuiră să aştepte mult până când un marinar se aplecă peste punte pentru a vedea ce suflete târa marea.

— Suntem prieteni! ţipă Reiko în portugheză şi vocea sa se ridică din întunericul abia conturat de mica lampă a bărcii. Trebuie să vorbim despre chestiuni urgente cu căpitanul navei.

Marinarul scoase o lanternă mare pentru a lumina cele două figuri care se aflau în barcă. Una era a unui japonez cu aspect posac şi periculos, cealaltă a unei doamne cu trăsături nedefinite, căci îşi acoperea capul cu o eşarfă albă. Scena era surprinzătoare, mai ales că femeia vorbea într-o portugheză ca a unei amante a lui Enrique I, şi era bine ştiut de toată lumea că nu erau femei portugheze în Japonia.

Situaţia provocă o oarecare nedumerire între marinari şi Reiko încercă să profite de momentul de nehotărâre pentru a le ordona să le permită să urce la bord. Ceea ce aruncară de pe punte nu fu o scară, ci o sfoară pentru ca ei să poată rămâne în tracţiunea navei. Puţin după, un bărbat ale cărui trăsături erau întunecate de lumina de fundal a lămpilor se aplecă şi rosti cu o voce autoritară:

— Cine sunteţi? De ce ne abordaţi în plină noapte?

— Sunt Reiko. Am făcut afaceri cu compania voastră în nenumărate rânduri, maestru căpitan. Avem un acord preferenţial, dacă îmi permiteţi să vă reamintesc.

— Plecaţi de aici! Nimeni nu poate urca la bord, doar ni se permite să andocăm pentru a ne reface proviziile de apă; nu vrem să avem probleme cu stăpânul acestor coaste.

— Şi nu veţi avea! strigă Reiko, care-şi sprijinea piciorul drept de micul cufăr de lemn de cireş. Mai bine zis, chiar contrariul, ca această întâlnire să fie foarte profitabilă pentru voi şi pentru armatorul vostru.

Femeia deschise cufărul şi monedele de aur luciră sub strălucirea lanternelor.

— Cei cinci sute de *ryo* pentru şeful vostru, plus un comision de şaptezeci de *ryo* pentru voi. Aproape o sută de ducaţi, maestru căpitan, doar pentru acest deranj. Îl puteţi ridica şi număra, dacă doriţi.

În ciuda întunericului şi a distanţei, Reiko a observat îndoiala care punea stăpânire pe interlocutorul său. Acesta se uită peste umăr către punte, măsurând, poate, în ce măsură marinarii săi ar fi discreţi sau ar cere o parte din comisionul său, în schimbul tăcerii.

— V-am spus deja că nu mi se permite să acostăm! conchise portughezul.

— Nu va fi necesar. Sigilaţi bine butoaiele şi aruncaţi-le peste bord; noi le vom trage până pe plajă, insistă contrabandista. Să nu faceţi vreo greşeală, ştiţi foarte bine că avem un acord de exclusivitate cu compania voastră. Această marfă mereu a fost descărcată în Kii şi mereu a fost plătită ca atare.

— Nu este nicio înţelegere posibilă, conchise căpitanul, depăşindu-şi ezitările. Tot depozitul a fost cumpărat de comerciantul Almeida din Anotsu; şi plata a fost făcută la graniţa din Nagasaki. Niciun pachet nu va părăsi nava aceasta până când nu vom ajunge în acel port. Aşa că, valea de aici!

„Tot depozitul”, repetă pentru sine Reiko. Cine era acel Almeida? Cine ar cumpăra tot depozitul unei navei pe nevăzute şi cu plată în avans? Era comportamentul cuiva care caută ceva, dar nu ştie exact ce.

— Aţi auzit deja, Jigorō-sensei, murmură femeia către bătrânul absent, nu există nicio înţelegere.

Şi făcu un semn către Ichizo să vâslească înapoi către plajă.

De pe spatele cailor, care păşeau pe pietrele ţărmului, Reiko şi Ichizo urmăreau primele flăcări şi aşteptau. Un clopot începu să răsune spre mare, sunetul lui fiind târât de vânt până pe coastă; echipajul *San Andres* suna alarma în lupta cu focul. Chiar şi de la distanţă, era evidentă viteza cu care se propaga. Flăcările nu întârziară să ajungă tachelajul şi pânzele se transformară în limbi de foc. Nava era pierdută, consumată de o coloană de lumină care vopsi în roşu creasta valurilor.

Ambarcaţiunea începea să se răstoarne la distanţă când primele aşchii de fum, prinse în briza mării, atingeau plaja. Reiko trebui să liniştească iapa lui Jigorō, care se agita nervoasă fără călăreţul ei.

— Este păcat că s-a pierdut această încărcătură, observă Ichizo, scărpinând urechea calului său. Următoarea va ajunge abia peste trei luni.

Femeia dădu din cap în linişte, fără să piardă din vedere un butoi care plutea în direcţia coastei. Cu puţin timp înainte să ajungă pe plajă, o umbră se despărţi de butoi şi ieşi din apă spre ţărm. Când figura ieşi dintre valuri, cu hainele pline de apă, Reiko respiră liniştită.

— Mai bine pe fundul mării decât în mâinile cui nu trebuie, răspunse într-un final şi lovi calul pentru a ieşi înaintea bătrânului *shinobi.*

— Capitolul 15 —
Vechea otravă

Nemişcat, cu spatele sprijinit de scoarţa dură a unui pin strâmb şi solitar, Igarashi Bokuden fu martor la scena ciudată din seara aceea, care se desfăşurase în cimitirul creştin. Mai târziu, în zori, a fost martorul plecării armatei lui Fuwa Torayasu, care lăsa ca ultimă mărturie a şederii sale scândurile de brazi încă arzând, sticlele de sake sparte de călcături şi excrementele umede are cailor.

Când pământul încetă să bubuie sub paşii a mii de picioare, îşi trase marginea pălăriei şi continuă să doarmă până când fu trezit de sunetul metalic al porţii, care se auzea clar acum în câmpia tăcută. Deschise ochii şi putu să vadă, din poziţia sa, cum iezuitul părăsea locul acela, însoţit de samuraiul care era garda sa de corp şi de calul pe care îl iroseau folosindu-l ca animal de povară. Traversau câmpia spre munţi, îndepărtându-se iarăşi de coastă, lucru care adânci nedumerirea lui Igarashi care, până în acel moment, presupusese că Martín Ayala va continua de-a lungul golfului până când va ajunge în Osaka, unde ai săi păstrau cel mai important aşezământ.

Stomacul îi protestă, amintindu-i că era timpul pentru micul dejun, aşa că deschise una dintre boccelele şi, fără să-şi îndepărteze privirea de la figurile celor trei, muşcă o bilă de orez cu *umeboshi.* Ploaia aşezase praful şi atmosfera din dimineaţa aceea, curată şi îngheţată, permitea vederea anumitor detalii: *baterenul* era îmbrăcat iarăşi ca un corb, cu mantaua din ordinul său, în timp ce însoţitorul său continua să ţină mâna stângă pe arme şi capul ridicat spre cer.

Dintr-odată, tânărul *yojimbo* îşi întoarse privirea direct către el. Reperase prezenţa sa atât de clar, ca şi când el ar fi mişcat braţele pentru a-i atrage atenţia. Lucru acela îl făcu pe Igarashi să surâdă, dar

se limită la a mai lua o înghiţitură din micul său dejun.

Hotărâse să-şi schimbe comportamentul. Nu din cauză că în fiecare zi îi era din ce în ce mai greu să se facă nevăzut, ci pentru că spionajul în umbră şi de la distanţă nu îi permiseseră să îl înţeleagă pe acest bărbat şi nici să îi anticipeze mişcările. Trebuia să înceapă să desluşească misterul pe cont propriu, să se pună în pielea acelui străin, să încerce să judece aşa cum ar face-o el. Doar aşa ar fi reuşit să-i anticipeze mişcările şi să afle dacă avea intenţii ascunse. Aşa că se odihni restul zilei, observând rutina templului şi a spitalului creştin, până când ultima rază de lumină se diluă în orizont. Apoi totul se linişti.

Aşteptă un pic mai mult ca noaptea să înainteze şi tăcerea să devină groasă ca pământul; atunci se dezbrăcă şi îşi frecă picioarele şi braţele cu cenuşă din moxa pentru a se relaxa, se îmbrăcă în haine închise la culoare şi aşteptă momentul potrivit când luna rămase vegheată de nori.

Doar atunci ieşi în câmp deschis şi fugi înspre palisadă. Sări peste ţăruşii de metal fără prea multe probleme, se feri de vârfurile ascuţite şi căzu în partea cealaltă. Rămase nemişcat o clipă, ghemuit şi ascultând orice sunet. Nimic. Nici măcar lătrături denunţătoare. Acei străini chiar se credeau sub protecţia dumnezeului lor chiar şi în ciuda ultimelor întâmplări. Se ridică şi avansă printre morminte, căutând punctul în care în dimineaţa precedentă se desfăşurase o scenă atât de sinistră. Nu fu greu să îl găsească, pentru că pământul proaspăt scos marca locul cu uşurinţă. Scoase sapa pe care o purta pe curea; nu ar fi folosit scula să sape pe un mormânt uscat, dar spera că ar fi suficient să îndepărteze pământul încă nebătătorit cu care acoperiseră iarăşi cutia.

Se ghemui în faţa crucii de lemn, gravată cu o scurtă inscripţie în limba barbarilor şi băgă sapa în pământ. Se uită în jur pentru ultima oară, atent la umbrele şi la liniştea acelui loc. În noaptea aceea,

chiar şi bolnavii păreau să se odihnească atât de profund precum cei de sub pământurile acelea. Fără a mai ezita, se pregăti să arunce prima lovitură de sapă… Dar înainte să-şi lase mâna să cadă, o reflexie pe jumătate îngropată îi atrase atenţia. Opri mişcarea şi pipăi pământul cu mâna până găsi o piatră mică de culoare roşiatică. Igarashi o frecă între degete, decojind noroiul care o acoperea, pentru a o putea studia sub lumina slabă a lunii. Nu i-a fost greu să găsească încă două trei piese. Le ridică şi suflă peste ele.

Nu avea nicio îndoială: erau mărgele de jasp din Muntele Ikoma, ca acelea folosite de călugării din Tendai la relicvele lor. Trebuiau să fi ieşit dintr-un rozariu sau un scapular. Dar de ce acolo? Oare cineva lăsase un rozariu budist deasupra mormântului? Ca o ofrandă sau ca o ofensă? Sau poate corbul căuta chiar acel lucru şi pentru asta dezgropase cadavrul. Dacă acesta era cazul, putea să îşi imagineze concluziile pe care le-ar fi tras dintr-o asemenea descoperire.

„Mai multe conjuncturi”, murmură Igarashi, care se dusese acolo în căutarea răspunsurilor şi cu această decizie ridică braţul şi începu să sape.

A fost o sarcină lungă şi extenuantă; în mod normal folosea acea lopăţică pentru a scoate rădăcinile şi a transplanta ierburi medicinale, nu pentru a exhuma cadavre. De fiecare dată se oprea pentru a-şi trage sufletul şi pentru a observa poziţia astrelor. Curând cerul de est va începe să se lumineze, aşa că ignoră durerea dintre umeri şi continuă să dea pământul la o parte, până când lopăţica se lovi de capacul de lemn. Îi luă încă mult timp să descopere pe deplin contururile cutiei, dar, ştiind că era aproape de final, îl făcu să-şi redobândească puterile.

Când consideră că nu mai era nevoie să mai scoată pământ, făcu o groapă mică în care să îngenuncheze în faţa coşciugului, care rămăsese închis de patru *shaku* la suprafaţă. Pipăi profilul capacului până când găsi o fantă prin care să alunece

marginea lopeţii pentru a-l ridica. Lăsă greutatea corpului pe mâner şi cuiele scârţâiră în lemn.

Din interiorul cutiei ieşi o duhoare dulce şi trebui să-şi întoarcă faţa, acoperindu-se cu antebraţul. Chiar şi aşa, sub acel miros descoperi o trăsătură care i se păru familiară. Pipăi de câteva ori şi, învins de o suspiciune bruscă, se apucă să slăbească restul cuielor care sigilau sicriul.

Într-un final îndepărtă capacul de lemn şi putu să observe corpul micşorat al cadavrului, ale cărui forme uscate, răsucite, erau perceptibile chiar şi prin giulgiu. Dădu la o parte giulgiul şi acel miros care îi atrăsese atenţia deveni mai evident: duhoarea organică a putregaiului făcu loc parfumului fosforic, aproape metalic, al corpurilor otrăvite. *Otrăvit în ce mod?,* se întrebă Igarashi în timp ce căuta indicii care să demonstreze asta.

La unsprezece ani îl învăţaseră să prepare prima sa otravă: un concentrat de ciupercă, ce putea fi diluat în băutura victimei şi ale cărei simptome apăreau la sfârşitul zilei, provocând diaree cu sânge şi îngălbenirea ochilor şi a pielii. Efectul veninului dura mai mult de o săptămână şi, odată ce afecta intestinele, nu mai exista niciun antidot. Provoca o moarte lentă şi inevitabilă. Întârzierea apariţiei simptomelor împiedica intoxicaţia să fie tratată la timp, pe lângă faptul că îngreuna identificarea otrăvitorului. O formă crudă şi eficace de a omorî. Toate avantajele, după îi explicase mentora sa.

Dar bărbatul pe care îl avea în faţă nu fusese otrăvit prin ingerare; membrele lui răsucite şi contracţia gâtului erau dovezi ale acţiunii rapide a unei toxine paralizante. O otravă mult mai sofisticată şi mai complexă în preparare, probabil introdusă în sânge prin intermediul unei răni. Igarashi îndepărtă hainele negre care acopereau cadavrul; îi goliseră intestinul prin intermediul unei tăieturi lungi orizontale, o înjunghiere greoaie şi definitivă, dar de ce să otrăveşti pe cineva pe care vrei să-l omori într-o manieră atât de teatrală?

Pentru a-l imobiliza şi a-l tortura fără să se poată apăra, fără să poată urla, răspunse el însuşi.

Căută rana otrăvită, dar nu găsi alte tăieturi. Poate că a fost lovitura unei săgeţi sau a unui ac, cântări, în timp ce pipăia gâtul şi ceafa în căutarea unui orificiu. Dar era imposibil să detectezi o mică perforaţie în acea piele tăbăcită precum pielea unui animal. La mişcarea capului, îi atrase atenţia faptul că maxilarul era coborât într-o parte. Luă cuţitul pe care îl avea la mijloc şi, cu vârful, începu să descleştеze maxilarul. Îl ridică pentru a se uita la el în lumina lunii: cruste groase de sânge acopereau dinţii şi gingiile. Veninul provocase o contracţie atât de violentă a muşchilor încât victima îşi muşcase limba… Până când şi-o smulse, conform sângelui coagulat.

Erau puţine licori paralizante care aveau un efect atât de imediat şi devastator, dar trebuia să afle ce substanţă specifică fusese folosită, căci numai aceasta l-ar fi pus pe urmele otrăvitorului.

Făcu deci singurul lucru pe care îl putea face, ceea ce îl învăţaseră să facă: luă cadavrul de o mână şi puse încheietura pe marginea sicriului. Se uită o ultimă dată în jur şi, odată ce constată că era încă singur, dădu o lovitură exactă de sapă, care rupse antebraţul cu o scrâşnitură de oase şi tendoane. Recuperă cuţitul pe care îl lăsase înfipt în pământ şi tăie bucăţile de piele care încă mai prindeau mâna de restul braţului. Cu o expresie concentrată, îşi apropie de nas oasele încheieturii mâinii secţionate, îşi plimbă limba printre aşchii şi, în cele din urmă, şi-o puse între buze şi sorbi măduva. Apăsă limba pe cerul gurii şi scuipă.

„Otrava ne pătrunde până în oase”, îi explică odată Hanako-sensei, în timp ce aluneca degetele sale fine pe spatele unui student, „este un amant care refuză să dispară, rămâne legat de victima sa, oasele nu mint”, spunea cu acel surâs fără vlagă care îi atingea buzele, un zâmbet care apărea după ce mesteca ciupercile care creşteau în pădurea sa. Acea femeie îl instrui bine, niciodată nu mai cunoscuse pe

cineva atât de priceput la otrăvuri, cu cunoştinţe atât de profunde, cu o relaţie atât de intensă cu arta pe care o cultiva. Împărtăşi cu el multe dintre secretele sale, altele i le puse la îndemâna inteligenţei, dar nu i le făcu cadou: îl obligă să le câştige.

Acolo, peste pământul umed şi sub cerul fără stele, rafale dintr-o primăvară îndepărtată îi veniră în minte, amintiri ale unei călătorii în căutarea mării: Hanako-sensei culegând flori de pe marginea drumului, unele pentru proprietăţile lor, altele pentru frumuseţea lor; el urmărind-o cu spiritul înflăcărat, impulsiv. În acele zile rătăciseră pe cărări înguste şi dormiseră în pădurici umede şi întunecate… Îmbrăţişaţi şi goi. Instrucţiunile ei în domeniul artelor medicinale i-au fost încredinţate când avea abia zece ani. Avea numai şaisprezece ani când au început să se culce împreună.

Acea călătorie târzie de primăvară se termină pe coasta Mie, în unele golfuri adânci şi inaccesibile sub stânci. Când atinseră nisipul, ea se dezbrăcă şi alergă spre mare, fericită să reîntâlnească acel albastru al mării şi salpetrul, râzând ca fetiţa care încă mai credea că este. Bineînţeles, el alergă după ea. Înotară dezbrăcaţi între ţărmuri şi recifuri, făcură dragoste în golfurile şi în peşterile străpunse de maree, până când, după-amiaza, ea îl duse într-o mică gură de golf adăpostită de vânt, accesibilă doar prin înot, căci degetele de piatră ascunse sub valuri ar fi rupt burta oricărei bărci în bucăţi.

În acel golf cu curenţi slabi, apa din jurul pietrelor avea o culoare roşiatică, produsă de alge minuscule ataşate moluştelor, după cum îi explica mentora sa. Îl făcu să se apropie pentru a contempla părul fin care acoperea stridiile agăţate de piatră, acum descoperite de marea scăzută. Zgâriaseră acel mucegai de mare, deoarece de acolo era obţinut cel mai puternic paralizant, necunoscut vreodată de clanurile Iga sau Koga – maestra sa îi mărturisi.

Acele amintiri erau încă încurcate în memoria sa ca fâşiile de lumină. Dar nu mai era lumină în viaţa lui: *doar frig, întuneric şi pământ umed,* îşi spuse

Igarashi, uitându-se la membrul tăiat grosolan, pe care îl ţinea în mână. Erau puţine persoane care cunoşteau secretul acelui venin; majoritatea erau moarte.

Calculă ceea ce trebuia să facă în continuare, dar exista un singur curs de acţiune posibil. Faptul că apelaseră la el pentru acea misiune, faptul că găsise acel venin în cadavrul unui străin… Era firul karmei cel care trăsese de el până îl scosese din munţi, era propriul destin cel pe care îl urmărea. Poate trimisul Ţesătorului avea dreptate, poate nici zeii, nici oamenii nu îl lăsau să stea deoparte şi un fior îi cuprinse spatele când înţelese ceea ce trebuia să facă. Trebuia să o caute pe vechea sa maestră, trebuia să se întoarcă în Iga.

— Capitolul 16 —
Motivele unui tată

Kenjirō închidea şi deschidea degetele în jurul mânerului *bokkenului*[68], încercând să le dezmorţească. Bandajele care îi protejau palmele începură să se coloreze într-un roşu umed, inima îi bătea aproape să îi iasă din piept, saliva îi amăra gura şi vederea i se întunecă pentru moment. Înfruntarea se prelungea în timp ce încerca să se apare de atacurile propriului instructor: tatăl său.

Kudō Masashige era considerat cel mai bun spadasin din cele cinci văi şi, ca atare, i se încredinţase să împartă abilitatea sa cu tinerii luptători din comunitate. O dată pe săptămână, fiii familiilor *goshi* din domeniul Anotsu mergeau la şopronul care, ca un *dojo,* fusese construit pe terenurile clanului Kudō. Unii elevi trebuiau să meargă jumătate de zi pentru a fi prezenţi la lecţiile sale, dar faima lui Masashige o merita din plin. Aceasta începu să prindă formă la întoarcerea din pacificarea Omi şi se consolidă în turneele de scrimă care se desfăşurau în fiecare vară cu ocazia festivalului Tanabata. Sunt unii care considerau că, dacă nu ar fi fost un simplu samurai rural, Masashige ar fi fost chemat la castel pentru a sluji ca maestru de scrimă.

Cu toate acestea, samuraii care asistau la acel turneu atraşi de popularitatea „stăpânului celor cinci văi" obişnuiau să nu pună preţ pe ceea ce vedeau, spunând că modul său de luptă era nevăzut, „ca acela al unui câine încolţit". O amestecătură de tăieturi, împingeri şi lovituri de picioare care nu puteau fi considerate, în niciun caz, o *ryūha*[69] de scrimă. O părere cu care, probabil, era de acord chiar şi Masashige.

Kenjirō ştia, pentru că aşa îi povestise tatăl său, că acea scrimă disperată se născuse între samuraii de rang inferior, trimişi să moară în prima linie în

timpul invaziilor barbarilor mongolezi. Pe jos, depăşiţi numeric în faţa vastei armate a lui Kan şi cu puţine săgeţi, *bushi* fruntaşi – puţin mai mult decât *ashigaru* în ochii camarazilor săi – trebuiau să se lupte înconjuraţi de inamici, ceea ce a dus la formarea unui stil de luptă sobru şi brutal, lipsit de rafinamentul şcolilor cunoscute, atât de plăcute de *daimio.*

Era o mândrie din strămoşi în stilul acela de luptă, era scrima *goshi* şi Masashige ştia să transmită această mândrie elevilor săi: „Amintiţi-vă că nu există vreo şcoală superioară alteia" – obişnuia să spună – „există doar elevi mai buni sau mai slabi". Şi erau puţini practicanţi capabili să îi facă faţă lui Kudō-sensei, ceea ce transforma apărarea pe care în acea zi o ducea la bun sfârşit fiul său într-o ispravă demnă de luat în seamă.

Tânărul Kenjirō nu putea decât să fie învins; folosind cel mai simplu contraatac, nu-i era la îndemână, şi ploaia de lovituri pe care o primea de la tatăl său, îl făcea să dea înapoi de fiecare dată. Chiar şi aşa, reuşea să nu fie încolţit, să nu cadă în afara *dojo,* să se refacă de fiecare dată când pierdea teren în faţa adversarului.

Masashiage îşi opri pentru o clipă atacurile şi-l contemplă pe băiatul din faţa sa: îi tremurau picioarele, respiraţia îi era greoaie şi era evident că *bokkenul* era greu pentru el, căci abia putea să menţină garda la înălţimea corespunzătoare. Chiar şi aşa, în privirea lui era o determinare care nu putea să nu îl emoţioneze.

Fusese chiar acel fulger de compasiune pentru fiul său, când Masashige decise că trebuia să oprească acea luptă. Ridică sabia de lemn în aer, gata fiind să dea o lovitură şi aşteptă momentul trecător pe care Kenjirō îl avea ca să reacţioneze. Nu credea că mai avea putere suficientă pentru a ridica atât de rapid o gardă înaltă, dar băiatul îl surprinse încă o dată, făcând un pas înapoi şi, trecând *bokkenul* pe deasupra capului, se pregăti pentru a devia tăietura în jos.

Era, în orice caz, apărarea ortodoxă pe care Masashige o prevăzuse, aşa că, în loc să facă o tăietură cu sabia, îl călcă pe piciorul din faţă şi îl împinse cu umărul, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să dea înapoi. Înainte ca discipolul să cadă pe spate, maestrul îl lovi de două ori cu marginea de lemn: prima dată la gât, iar apoi sub coaste.

Kenjirō rămase aşezat, aplecat pe partea lui dureroasă.

— Antrenamentul pe ziua de azi s-a încheiat, anunţă Masashige. Ridică-te şi şterge transpiraţia de pe jos, Kenjirō. Cei care aţi rămas să vă uitaţi, spuse către restul elevilor, ajutaţi-l! Pânzele şi găleţile de apă sunt lângă fântână.

Toţi făcură o reverenţă pentru a-l saluta pe maestru şi ieşiră pentru a îndeplini instrucţiunile, urmaţi de însuşi Kenjirō, care şchiopăta deformat de lovituri.

Când elevii săi plecară, Masashige îşi permise să respire încet şi ridică mâna dreaptă la nivelul ochilor. Pulsul îi tremura obosit de efort.

— Ştii că trebuie să îl trimiţi la castel! se auzi o voce în spatele său.

Când se întoarse întâlni privirea lui Jigen, înainte de toate prieten şi camarad, apoi frate al soţiei sale şi unchi al copiilor săi. Nu îi răspunse, fixă doar sabia de antrenament în suport şi începu să-şi desfacă bandajele care îi protejau mâinile.

— Ascultă-mă bine, insistă Jigen, ieri am vrut să îi joc o festă când am ieşit la vânătoare. Fiul tău pusese ochiul pe un porc mistreţ, dar înainte să dau drumul săgeţii, am gonit animalul cu o piatră. Ştii ce a făcut Kenjirō? întrebă, aruncând o privire satisfăcută. Corectă tragerea în timp ce bestia începea să fugă şi a nimerit-o în partea posterioară. A lovit o ţintă în mişcare printre copaci!

— Din câte ştiu eu, a venit acasă cu mâinile goale.

— Nu a avut timp să strângă bine arcul şi animalul a fugit cu săgeata înfiptă… Dar ştii foarte bine la ce mă refer – Jigen se aşeză în faţa

prietenului său, care insista să stea cu spatele. Fiul tău este atins de cei din *tengu,* Masashide, un *dojo* de sat nu este potrivit pentru el.

— Locul său va fi cel pe care eu îl stabilesc.

— Nu îi poţi nega natura. Kenjirō adăposteşte spiritul unui *kensei*[70]*;* dacă îi vei permite, va fi cel mai bun luptător din Owari.

— Ce ştii tu despre talentul fiului meu? îl repezi Masashide. Eu sunt tatăl acestui băiat, eu ştiu ce este mai bine pentru el.

— Nu mă păcăleşti, prietenul meu. Te temi că Shinobu nu te va ierta dacă îl iei de lângă ea.

— Sora ta va fi de acord cu ceea ce este cel mai bine pentru această casă şi pentru stăpânul nostru, aşa cum a făcut mereu.

Şi se ghemui lângă găleata de lemn pe treptele şopronului. Scufundă polonicul în apa proaspătă, îşi clăti gura şi bău.

Jigen aşteptă ca prietenul său să se răcorească. Ştia că nu era bine să insiste sau ar sfârşi prin a se închide ca o stridie. Când lăsă polonicul în găleată şi se ridică în sfârşit în picioare, părea că luase deja o hotărâre:

— Spui că fiul meu are spiritul unui *kensei,* dar te înşeli. Poate braţele şi picioarele sale să fie, poate că privirea-i pare aşa când foloseşte armele, dar spiritul său nu este cel al unui maestru al sabiei. Kenjirō mânuieşte sabia în acelaşi mod în care mânuieşte sapa: din obligaţie şi supunere, dar nu găseşte nicio plăcere în asta. Nu este un luptător şi nu voi fi eu cel care îl va obliga să-şi dedice viaţa războiului.

★

Kudō Kenjirō şi Martín Ayala avansau pe o cărare care şerpuia pe dealurile cu vârful şi pantele acoperite de mirişti; acel drum ridicat, abia o brazdă zdrenţuită de copitele animalelor, îi expunea vântului şi burniţei sporadice, dar le permitea să traverseze regiunea împădurită între Sakai şi Yamato fără să se rătăcească. La picioarele lor, sub podişul

îngust de sub cărare, se întindeau păduri nesfârşite de pini agitaţi de vântul puternic.

Tânărul *goshi* mergea în faţă, tăcut, ca şi cum ploaia din noaptea precedentă i-ar fi pătruns în piept. Din când în când se uita în spate pentru a se asigura că iezuitul nu rămânea în urmă, dar acesta nu mai rămânea în urmă ca în primele zile ale călătoriei: mergea lângă cal într-un ritm bun, trăgându-l de hăţuri în timp ce îi dădea nişte ridichi pe care le căra în boccele. Străinul se îmbrăcase iarăşi cu hainele negre pe care le purta atunci când îl cunoscuse, ca şi cum nu îl mai interesa să treacă neobservat şi o decizie aproape palpabilă, aproape sfidătoare, se vedea febrilă în privirea lui. *O decizie care ar fi putut să îi coste viaţa,* îşi spuse luptătorul, cu resemnare.

Kenjirō se abţinu să-şi dea cu părerea despre acea senzaţie de îndoială privind călătoria la muntele Ikoma, deşi ştia, ca orice persoană corectă, că nu-l putea supune interogatoriului pe *yamabushii.* Cruzi şi sinistri, se retrăgeau în munţi pentru a se feri de oameni şi de legile lor; nici măcar *daimio* nu îndrăzneau să îi deranjeze pe aceia care erau guvernaţi doar de legile lui Buddha şi de căutarea neantului. Cum pretindea acel străin că îl vor ajuta în misiunea sa? Sau să recunoască implicarea lor în asemenea crime, dacă era cazul? Era multă naivitate, chiar şi prostie, în decizia luată de Ayala, dar era şi tărie de caracter şi convingerea de a face ceea ce trebuie pentru a-şi îndeplini sarcina, chiar şi cu preţul propriei vieţi şi asta era ceva ce fiul lui Kudō Masashige trebuia să respecte.

Hotărâse că dacă ar muri alături de un aşa om, nu numai că ar servi stăpânului său, dar l-ar onora şi pe tatăl său şi memoria strămoşilor săi, aşa că nu avea niciun sens să-şi facă griji pentru soarta pe care o va aduce această misiune. Cu toate acestea, era afectat de alte necazuri, pe care încercase să le înece în prelungitele tăceri.

— Ce te întristează? întrebă dintr-odată Ayala, ca şi cum ar putea să-i citească gândurile.

Kenjirō se uită la *bataren* peste umăr, dar, înainte să răspundă, întoarse privirea în faţă.

— Nimic, ce vă face să credeţi că sunt trist?

— Privirea pierdută, faptul că deschizi gura doar pentru a mânca… Este evident că ceva te îngrijorează.

Kenjirō trase mantia de paie şi păstră tăcerea.

— Noi, creştinii, credem în taina spovedaniei, continuă Ayala. Este o taină simplă: preotul ascultă păcatele celui care se confesează, apoi impune o penitenţă şi păcatele sunt iertate.

— Nu sunt creştin, Ayala-sensei! Poate aţi uitat asta.

— Ştiu, dar ritualul se bazează pe un vechi adevăr, valabil pentru toată lumea, creştini sau păgâni: când cineva împarte necazurile sale cu altcineva, se simte uşurat de greutatea lor şi deseori, descoperă că nu este atât de grav pe cât credea. Nu îţi propun să te spovedeşti, îţi ofer posibilitatea să împarţi greutatea ta cu mine, aşa cum o împărţim cu acest biet animal – şi Ayala surâse, mângâind urechea calului.

Kenjirō ridică privirea de pe pământul pietros, dar doar pentru a privi undeva, într-un punct al orizontului.

— Eu nu ar fi trebuit să fiu aici, se confesă tânărul. Nu înţeleg de ce tatăl meu m-a ales pentru această sarcină.

— Şi pe cine ar fi trebuit să aleagă? întrebă Ayala.

Tânărul întârzie cu răspunsul, ca şi cum s-ar fi temut să nu comită vreo indiscreţie.

— Pe Masanori, fratele meu, spuse într-un final. El este moştenitorul casei tatălui meu şi al lui este privilegiul de a purta Lama Vântului.

Inconştient, Kenjirō duse mâna pe mânerul sabiei, ca şi cum ar pune mâna pe o rană deschisă.

— Trebuia să fi renunţat la această călătorie.

— Era acest lucru posibil? întrebă iezuitul. Ai fi putut, cu adevărat, să te opui voinţei tatălui tău?

Tânărul deschise gura, dispus să-l mintă pe Ayala ca şi cum s-ar fi minţit pe sine, dar, într-un final,

tăcu.

Creştinul spuse, totuşi, pentru sine:

— *Dens meus, ut quid dereliquisti me!*[71]

Pronunţă acele cuvinte cu atâta veneraţie, ca şi cum dintr-odată, în transa acelor zile, ar redescoperi sensul. Atunci îndreptă un zâmbet către camaradul de călătorie:

— Nu te chinui, Kudō Kenjirō. De cele mai multe ori, un părinte are nişte motive pe care copilul său nu reuşeşte să le înţeleagă.

Continuară să meargă în linişte şi, puţin înainte de prânz, cărarea coborî până la nivelul pământului şi chiar mai jos, pentru că, puţin câte puţin, intrară într-o veche oază secată, care se întindea între pădurile de pin. La adăpostul copacilor, vântul încetă să le sufle în urechi şi fură cufundaţi în liniştea adâncă, înconjurată de pădure. Molizii se ridicau în jurul lor, rădăcinile răsucite străpungând albia vechiului râu, căutând apa care nu mai curgea, ceea ce îi făcea să avanseze cu grijă, fiind atenţi la copitele animalului, să nu se prindă în amestecătura de rădăcini. Din când în când, îşi permiteau să ridice capetele pentru a admira ramurile ce periau cu acele verzi, oscilând, filtrând lumina de zenit a prânzului.

Mâncară de prânz devreme, întinşi între rădăcini şi ferigi şi lăsară în urmă pădurea puţin după ce soarele începu să apună. Poteca naturală duse la un drum larg şi bine asfaltat: un drum auxiliar rutei Tokaido. Acea ramură se despărţea de drumul principal la câţiva *ri* la vest de Ise, intrând în Câmpia Kansai pentru a traversa diferite locuri sfinte şi hanuri de odihnă. Între templele pe care ruta le vizita era şi Ikoma-Jinja, un sanctuar pe versantul estic al muntelui, departe de vârf şi de influenţa *yamabushi,* dar al cărui traseu i-ar apropia de destinaţie.

Traversară acea cale şi se întâlniră cu primii călători pe care îi văzuseră în acea zi. În principal erau grupuri de pelegrini şi, din când în când, câte un călugăr rătăcitor. Aceştia salutau cu o reverenţă pe samurai şi, în cel mai bun caz, îl ignorau pe corb.

Ceva care nu părea să-l supere pe Ayala, care se uita înapoi cu calm, politicos în faţa privirii celor care îl considerau un intrus.

Începu să se întunece când Kenjirō vru să se oprească la un mic templu, ridicat la o răscruce. Umilul altar – doar un acoperiş şubred şi o piatră pe post de piedestal – adăpostea o imagine a lui Buddha purtată de vânt şi mâinile celor credincioşi. Kenjirō îngenunche în faţa sfântului şi turnă într-un blid un pumn de orez. Se rugă cu capul plecat în faţa acelui Buddha care ţinea într-o mână toiagul de pelerin şi cu cealaltă îi binecuvânta pe cei care călătoreau.

Ayala contemplă uimit devotamentul smerit al acelui tânăr, fascinat de pacea acelui moment de reculegere dinaintea înserării. Când samuraiul se ridică în picioare, preotul îşi întoarse pelerina şi întrebă:

— Te-ai rugat să te întorci în siguranţă din munţi?

— Nu i se cere lui Buddha ceva pentru sine, răspunse trăgându-şi pelerina pe umeri. M-am rugat pentru familia mea, să aibă o recoltă care să îi liniştească pe toţi cei din vale.

Reluară drumul care trebuia să îi ducă până pe muntele Ikoma, mergând unul lângă altul, dar fără să reuşească să lege o conversaţie, limitându-se la observarea apusului de soare care îi însoţea pe drumul îngust dintre coline.

Sunetul copitelor din depărtare îi făcu să ridice capul şi să-şi îndrepte atenţia spre drum. Kenjirō îşi duse mâna streaşină la ochi pentru a observa figurile care, cu lumina în spate, avansau înspre ei. Un călăreţ, un palanchin şi doi oameni pe jos, înarmaţi. Era o comisie mică, dar protecţia celor trei samurai avertiza că în acel palanchin călătorea un membru al vreunui clan important, sau poate un administrator imperial, care se întorcea, probabil, dintr-o vizită la Ikoma-Jinja.

Kenjirō aşteptă până când putu să observe blazonul care investea samuraii şi nu trecu mult timp până când recunoscu cele trei frunze mov

pictate pe lacul negru al cabinei. Ce făcea o expediţie a clanului Tokugawa atât de departe de Mikawa? Judecând după escorta mică, trebuia să fi fost vorba de un membru nu atât de important, poate vreun funcţionar sau una dintre concubinele stăpânului Ieyasu, decise *ghosi,* al cărui prim impuls a fost să se dea la o parte, la o margine de drum, pentru a le face loc, aşa cum făceau cei din clasa sa umilă. Dar atunci observă blazonul pe care îl avea cusut pe *haori:* Emblema clanului Oda, stăpânul acelor pământuri, trimisul împăratului, marele domn de război căruia atât de mulţi, inclusiv cei din clanul Tokugawa, îi aduceau un omagiu. Îl obliga acel blazon să se menţină ferm pe poziţii şi să îi facă pe cei din comisie să se dea la o parte?

Pe măsură ce grupul se apropia, era evident că samuraii lui Tokugawa nu aveau nici cea mai mică intenţie să se dea la o parte; acei bărbaţi, care nu ar sta pe gânduri să-l scuipe şi să-l bată cu picioarele ca pe un câine dacă ar cunoaşte condiţia lui de *goshi,* care îi interziceau lui şi familiei lui demnitatea de a se considera samurai autentici, nu erau dispuşi să-l respecte, nici măcar ştiind că a fost investit de către conducătorul căruia stăpânul său îi datora vasalitate. Kenjirō strânse din dinţi cu o figură sfidătoare, cu mâna din ce în ce mai aproape de spate. Îl opri doar privirea confuză a celui care mergea lângă el: Ayala îl observa cu coada ochiului, fără să înţeleagă în totalitate ceea ce se întâmpla, dar sigur de violenţa a ceea ce urma să fie. În ciuda acestora, *baterenul* rămase ferm pe poziţii lângă tânărul său protector şi acest gest de loialitate a fost cel care îl făcu pe Kenjirō să reconsidere consecinţele atitudinii sale.

„Aminteşte-ţi că principala calitate a celui care poartă o sabie nu este abilitatea sa de a o mânui, ci cumpătarea de a o menţine în teacă.” Cuvintele tatălui său ajunseră la el la timp, aşa că într-un final se dădu la o parte din drum şi făcu loc celor din anturajul lui Tokugawa. Ayala îl imită, trăgând calul de hăţuri şi ambii înclinară capetele în dreptul celor

trei frunze mov, în timp ce samuraii ţineau privirea la vedere şi bărbia în sus.

După ce au trecut, amândoi se pregăteau să-şi reia marşul, dar au fost opriţi de clinchetul limpede al unui clopoţel. Se uitară în spate cu curiozitate, la timp pentru a vedea că oamenii care cărau palanchinul se opriseră. Samuraiul de pe cal, fără îndoială, şeful expediţiei, se apropie de cabină pentru a servi cererii. În timp ce vorbea cu cel care ocupa cabina, îşi arunca privirea la ei din când în când. Într-un final, cu un gest grav de confirmare, îşi întoarse corpul şi avansă în direcţia lor.

Observară cum călăreţul se apropia în paşi lenţi, copitele animalului scufundând pietricelele drumului. Când bărbatul se dădu jos de pe cal în faţa lor, expresia lui Ayala era de nedumerire; cea a lui Kenjirō de prudenţă.

— Stăpâna mea vrea să ştie cine este acel străin care nu s-a înclinat în calea sa! strigă oficialul.

— Acest bărbat călătoreşte cu o permisie de la curtea Gifu şi este sub protecţia mea, răspunse Kenjirō. A salutat cu mare curtoazie, dar nu are de ce să se arunce la pământ în faţa stăpânei tale, oricine ar fi ea.

Samuraiul, care purta cască şi o armură uşoară, strânse din pumni în jurul biciului. Gestul trăda o violenţă bine stăpânită, o mândrie bine cunoscută de Kenjirō.

— Samuraii şi călugării budişti înclină capul cu respect, molfăi oficialul, *heimin* şi câinii străini, de care încă mă îndoiesc că sunt puţin mai mult decât animale, trebuie să se culce la pământ în faţa unui membru al casei Tokugawa. Aşa se întâmplă în Mikawa, Gifu şi chiar şi în capitala imperială.

Kenjirō apucă mânerul sabiei cu mâna stângă, răsucindu-şi pumnul pentru a facilita scoaterea din teacă. Un gest explicit de avertizare, care nu trecu neobservat de nimeni, nici chiar de Ayala, care decise să intervină:

— Sunt Martín Ayala, se prezentă cu o reverenţă, ambasador iezuit pe aceste pământuri prin

binecuvântarea lui Oda Nobunaga. Nici măcar Domnia Sa nu cere celor din ordinul meu să se pună la pământ în faţa lui, dar nu voi avea obiecţii să mă pun la pământ în faţa stăpânei dumneavoastră dacă acest lucru clarifică această neînţelegere.

Acestea fiind spuse, preotul puse genunchiul în pământ şi înclină capul în direcţia palanchinului. Oficialul observă gestul fără să-şi schimbe expresia severă.

— Deşi eşti în stare să trăncăneşti limba oamenilor, văd că nu ai înţeles. Să stai culcat la pământ era ceva ce ar fi trebuit să faci înainte, acum doamna cere să fie reparată ofensa ta cu douăsprezece lovituri de bici.

Strânse iarăşi biciul între pumni.

— Am venit să vă dau pedeapsa impusă de stăpâna mea.

Ayala ridică privirea către samurai. Îşi aminti perfect ceea ce ar fi putut provoca aroganţa sa la hanul din Shima. A face aceeaşi greşeală, indiferent cât de nedrept ar fi fost, ar fi însemnat să pună în pericol misiunea sa şi viaţa amândurora. Trebuia să înveţe să-şi asume poziţia, aşa că a coborât capul şi şi-a încovoiat spatele, oferindu-i-l samuraiului.

— Ayala-sensei, spuse Kenjirō, ridicaţi-vă în picioare!

— Nu, este mai bine aşa. Să terminăm cu asta cât mai curând şi să ne continuăm drumul.

Omul lui Tokugawa scuipă pe bici înainte de a-l întinde, pregătindu-l pentru a aplica pedeapsa. Kenjirō îi privi cu coada ochiului pe ceilalţi doi samurai, care urmăreau scena la o oarecare distanţă.

— Dacă ridici mâna la acest bărbat, avertiză într-un final, te voi omorî!

Oficialul examină faţa tânărului, cântărindu-i ameninţarea. Probabil că era fiul vreunui funcţionar din Gifu, trimis cu acest străin printr-o simplă procedură. Un băiat care niciodată nu ar fi făcut parte dintr-o armată: blând, nesăbuit, atât de neexperimentat încât să creadă că ar putea intimida un samurai aşa cum făcea cu servitorii săi.

Oficialul râse strident, cu saliva udându-i buzele şi ridică biciul, gata să lovească şi cu mai multă ambiţie decât ar fi dorit iniţial. Un fulger ascuţit scutură aerul în timp ce braţul său începu să coboare. Bastonul de bambus nu atinse carnea, căci mâna care îl ţinea căzu pe praf cu un zgomot surd.

Samuraiul contemplă ciotul care se deschidea acolo unde, înainte, îi fusese antebraţul: o tăietură curată sub cot îi privase viaţa de orice sens. Apoi privi cu ochii turbaţi la tânărul care ţinea sabia. Făcu un pas înapoi, dar genunchii îl lăsară şi căzu în genunchi. Atunci, şocul amputării îi ajunse în minte, făcându-l să urle cu mai multă frustrare decât durere.

Din acel moment, timpul căpătă un alt sens, de parcă apa limpede se transformă în melasă între degete lui. Kenjirō aşteptă reacţia celorlalţi doi samurai, care rămaseră în picioare, în ciuda faptului că era posibilă o singură reacţie. Chiar şi aşa, le permise să asimileze ceea ce tocmai se întâmplase sub privirile lor şi doar când unul dintre ei puse mâna pe mâner, începu să alerge în direcţia lor.

Primul se dădu la o parte cu intenţia de a-l flanca, dar cel care scoase sabia din teacă decise să îl înfrunte, rămânând între acel atacant neaşteptat şi transportul stăpânei sale. Kenjirō ajunse la el înainte să se poată înarma: fără să-şi oprească traiectul, lansă o lovitură puternică de picioare împotriva pieptului adversarului, pe care îl făcu să se dea trei paşi înapoi; în continuare, profitând de avânt, se năpusti asupra lui şi dădu o lovitură orizontală care găsi coapsa samuraiului chiar sub fusta armurii. Kenjirō răsuci încheietura pentru a împiedica lama să lovească osul şi finaliză cu o tăietură curată care îi tăie muşchii şi arterele.

În timp ce al doilea rival al său se prăbuşea, putu să intuiască atacul care venea din spate; fără să aibă timp să se întoarcă, îşi păstră poziţia ghemuită şi ridică lama sabiei peste cap. Manevra, care avea ca scop despicarea craniului, lovi cu o fisură metalică şi îi îndoi încheieturile. Kenjirō flexă şi mai mult

genunchii pentru a absorbi lovitura şi făcu lama inamică să alunece peste lama sabiei sale până căzu într-o parte.

Simţea suflarea sacadată a rivalului său în ceafă; nu putea să îi permită să se întoarcă pentru a lansa un nou atac aşa că sări înapoi, trăgând umărul. Mişcarea atât de neprevăzută şi deloc ortodoxă îl destabiliză pe războinicul lui Tokugawa şi îl îndepărtă suficient încât Kenjirō să se poată întoarce cu braţul întins. Vârful sabiei străpunse gâtul samuraiului, smulse o claviculă şi tăie o curea din armură. Ultimul său adversar rămase cu mâinile pe gât şi platoşa desfăcută. Profitând de golul proaspăt din armură, prinse de ceafă acel cadavru care încă se mai ţinea pe picioare şi înfipse *katana* sub axilă. Inamicul său alunecă precum o păpuşă de paie.

Fiul lui Kudō Masashige privea în jurul lui, cu respiraţia agitată, chipul sălbatic, sabia unsă cu sângele samurailor. Doar când îşi dădu seama că nu mai erau duşmani în picioare, păru să abandoneze acea înstrăinare.

Căută în spatele său pe luptătorul care zăcea lângă palanchin, sângerând din cauza tăieturii la coapsă; în continuare se uită la prima sa victimă, oficialul care ar fi dorit să îl biciuiască pe Ayala. Era singurul care încă se răsucea, în genunchi, protejând ciotul sub braţul pe care încă îl avea. Kenjirō îşi şterse transpiraţia cu mâneca de la *haori* şi se îndreptă spre oficialul din clanul Tokugawa:

— Ai pierdut mâna dreaptă, observă, ca şi cum nu ar fi fost responsabilul pentru acel lucru. Nu vei mai putea să tensionezi arcul, nici să ţii săgeata sau să mânuieşti sabia. Nu vei rămâne decât o povară pentru stăpânul tău.

Samuraiul răsuci gura într-un rânjet furios, furia unuia care se întoarce împotriva nenorocirii. Dar lacrimile ajunseră să îi inunde ochii. Într-un final dădu din cap şi îi oferi ceafa inamicului său.

Kenjirō se înclină cu o reverenţă, adoptă o poziţie stabilă, vizualiză lovitura corectă şi îl decapită curat

pe bărbatul al cărui nume nici măcar nu îl cunoştea. Fusese o luptă absurdă şi crudă.

Îşi luă o clipă pentru a respira, pentru a potoli agitaţia care fierbea în capul său; într-un final, scutură lama cu o lovitură din încheietura mâinii şi şterse sângele rămas cu o foaie de hârtie. Cu un gest obosit, puse sabia în teacă şi se îndreptă spre palanchin, care rămăsese nemişcat în tot acel timp. Văzând cum acel demon se apropia, cei care îl cărau se dădură la o parte, neliniştiţi, iar cabina căzu pe jos; încă rămaseră pe loc, ascultători la ultimul ordin care fusese dat.

Când ajunse în faţa transportului celor din Tokugawa, al cărui interior era acoperit de o jaluzea de bambus, Kenjirō lăsă genunchiul la pământ şi vorbi cu capul plecat:

— Doamnă, nu cunosc nici numele, nici rangul dumneavoastră, dar trebuie să ştiţi că atitudinea dumneavoastră a provocat moartea a trei oameni, care ar fi servit mult mai bine stăpânului lor în război. Acum trebuie să parcurgeţi restul drumului fără escortă; dacă ajungeţi la Mikawa în viaţă, poate veţi avea timp să vă gândiţi la comportamentul dumneavoastră neglijent.

Nu primi niciun tip de răspuns de la persoana care ocupa cabina. Doar vântul care mătura dealurile umplu tăcerea pentru o clipă, până când clopoţelul de aramă sună din nou. Cei care cărau palanchinul ridicară spatele şi începură să meargă, lăsând în urmă trei cadavre şi doi necunoscuţi.

Kenjirō rămase îngenuncheat în mijlocul drumului, fără intenţia de a se ridica în picioare. În ciuda groazei pe care o simţea în faţa celor întâmplate, Ayala îndrăzni să se apropie de el.

— Băiete, eşti bine?

Kenjirō tremura, scuturat de emoţii; când întoarse capul, Ayala văzu tristeţea din ochii săi, dar vocea rămăsese fermă:

— Până în această zi am omorât patru persoane în toată viaţa mea, mărturisi el. Primii au fost bandiţii care ne-au atacat când duceam zeciuiala de orez la

castel. Al treilea a fost un samurai din clanul Asai; o văzuse pe sora mea şi, crezând-o fiică de ţărani, coborî pe câmpurile de orez pe calul său şi încercă să o ia pe spate, cum ar transporta cineva un pachet. Eram doar eu ca să o apăr, spuse cu o voce dură, rememorând sângele care murdărise spicele de orez în ziua aceea. Al patrulea a fost un *ronin* care intrase în casa mea când bărbaţii erau plecaţi şi încercase să fure calul tatălui meu – îşi trecu dosul palmei peste ochi, crezând că erau umezi, dar erau uscaţi. Azi am omorât trei oameni… Dar niciodată nu am avut de ales, niciodată nu am vrut să folosesc sabia.

Ayala dădu din cap în linişte, consternat de agitaţia din sufletul partenerului său. Nu a putut să nu se uite în jurul lui, la pământul îmbibat de sânge, la cadavrele dezmembrate şi se cutremură de felul neobosit în care fuseseră condamnaţi la moarte, la talentul teribil arătat de acest bărbat pe care, până atunci, îl crezuse un băiat.

Poate că Kenjirō însuşi nu înţelesese motivele tatălui său pentru a-i încredinţa această călătorie, dar văzând ceea ce se întâmplase acolo, acestea erau destul de evidente pentru Ayala.

— Capitolul 17 —
Bunica Grajo

Igarashi îngenunche lângă albia râului şi scufundă mâna în curentul apei. Surâse în timp ce apa rece îi trecea printre degete, delectându-se cu susurul rapid al râului Nabari, care îi umplea auzul şi îi ura bun venit acasă. Zeii îl făcură să se întoarcă într-o noapte liniştită, luminată de o lună clară, care se ondula în reflexia râului ca paietele albe. În jurul său, cireşii, înmuiaţi în roşul toamnei, se înclinau pe marginea râului şi mângâiau cursul apei.

În ciuda riscului pe care şi-l asuma întorcându-se, un sentiment paşnic de apartenenţă îl cuprindea; pentru un moment ajunse chiar să uite de ce plecase. Decis să prelungească senzaţia aceea, făcu mâna căuş şi bău din râul care hrănea valea: nu exista o apă asemănătoare în toată ţara, căci nu exista pământ ca acela, aparţinând doar celor care îl locuiau şi care îl lucrau zi de zi.

Când se simţi sătul, ridică privirea către malul opus, spre acea pădure locuită de secrete vechi şi umbre lungi. Odată ce va traversa pe malul celălalt se va întâlni cu provincia Iga, casa din care a plecat voluntar şi la care i s-a interzis să se întoarcă, sub pedeapsa morţii. În ciuda tuturor acestor lucruri, era conştient că făcea ceea ce trebuia; dacă în seara aceea moartea l-ar prinde din urmă, l-ar găsi în armonie cu karma sa.

Se dezbrăcă şi făcu un pachet cu hainele sale şi puţinele sale lucruri; le înveli pe toate într-o piele de capră pe care şi-o legă de spate înainte să se arunce în apă. Dădea din mâini cu uşurinţa celui care a învăţat să înoate pe râuri fără a se opune curentului, astfel încât să nu se epuizeze până când nu ar ajunge pe celălalt mal, fără să-şi piardă respiraţia. Odată ajuns pe uscat, intră în pădure, îşi întinse lucrurile pe pământ şi se şterse cu pielea de capră.

Nu mai există cale de întoarcere, îşi spuse în timp ce privea copacii din jurul său, bucurându-se de

reîntâlnirea cu locurile care l-au văzut cum creştea. De-a lungul secolelor, Iga se păstra ca fiind singura provincie liberă a Japoniei, locuită de oameni care se conduceau singuri. Un privilegiu rar, pe care copiii acelor pământuri trebuiră să îl apere cu sânge, foc şi oţel, respingând iar şi iar domni feudali care încercaseră să le ocupe pădurile şi să supună locuitorii.

Era o cetate a oamenilor liberi într-o epocă de sclavagism; nesupuşi anarhiei şi sălbăticiunii, aşa cum proclamau *daimio* provinciilor învecinate Omi şi Nijo, atribuind propriul său cod de viaţă şi propriile legi, lucru care insuflase locuitorilor săi o mândrie de neînţeles pentru cei care nu se născuseră acolo.

Dar Igarashi se născuse acolo, ştia despre mândria aceasta, aşa cum ştia că în Iga fiecare ţăran putea să fie un luptător, fiecare copil – un spion, fiecare femeie – o asasină. Toţi erau soldaţii unei armate fără conducător şi aşa erau crescuţi şi educaţi, instruiţi în arte care nu numai că le permiteau să-şi protejeze teritoriul, dar care îi transformau şi într-o resursă strategică în acel război lung care omorâse deja bunici, părinţi şi nepoţi. Un război între samurai care devastase ţara de la o extremă la alta, crudă şi fără milă pentru mulţi, dar profitabilă pentru clanurile din Iga, care reuşiseră să se îmbogăţească şi să-şi consolideze independenţa oferindu-şi serviciile celui mai mare ofertant.

Igarashi a făcut parte la un moment dat din elita acelor luptători, chemat să fie un comandant printre rândurile lor, o voce autoritară în consiliile satului… Dar toate acestea au fost trunchiate din motive pe care nimeni de acolo nu a vrut să le înţeleagă, dar pe care el, cu greu, le înţelegea.

Clătină din cap în încercarea de a îndepărta chinurile vechi şi-şi termină de şters corpul. Lăsă *hakama* şi *haori* cu restul ustensilelor şi îmbrăcă hainele cele mai întunecate pe care le avea. Îşi prinse pantalonii şi chimonoul cu panglici de mătase, îşi acoperi capul cu o eşarfă largă, pe care

şi-o legă în jurul gâtului, şi îşi puse şosete cu talpă rigidă. În cele din urmă, îşi atârnă sabia scurtă la talie şi pe cea lungă la spate şi îşi legă la piept un sac ca acela folosit de căutătorii de ierburi. Restul lucrurilor le aşeză între rădăcinile unui copac, ascuns sub ferigi. Pe trunchi, la nivelul ochilor, făcu o tăietură longitudinală care va forma o crustă de sevă.

Odată pregătit, se concentră să simtă pulsul naturii, modelându-şi ritmul respiraţiei până când deveni o extensie a tot ceea ce îl înconjura. Şi, sub protecţia acelei păduri care acoperea provincia la vest, intră în adâncul provinciei Iga.

Îşi alese o rută care îi permitea să avanseze cu vântul şi luna în faţă, mereu în adăpostul pădurii, mereu pe cărări uitate. Astfel, în seara aceea trecu prin districtele Kasagi şi Otowa, evitând cetăţile ascunse în inima pădurii, ocoli fortăreţele şi satele care se aflau în sânul ei şi continuă până când ajunse la teritoriile aflate sub administraţia templului Shimotsuge. De acolo, între câmpurile de orez terasate şi pădurile de migdali, coborî spre valea Ueno, chiar în inima provinciei Iga, sub controlul clanului Hidari.

Pe măsură ce se apropia de destinaţia sa, copacii nu-i mai erau, pur şi simplu, familiari, ci se transformară în amintiri gravate în scoarţa lor. Instinctul îl ghidă spre ceea ce căutase: o cale ascunsă între chiparoşi şi arbori răşinoşi. Îndepărtă ramurile care se aplecau peste pământ şi merse pe acel drum secret pe care îl străbătuse de sute de ori. Frunzişul îmbrăca în roşu cărarea, estompându-i contururile până aproape de dispariţie; dar Igarashi nu avea nevoie să le vadă sub picioare pentru a se orienta. Încetul cu încetul, desişul începu să se subţieze şi pădurea făcu loc unui luminiş deschis în faţa nopţii de toamnă. Pierduse mai mult timp decât credea până să ajungă acolo, căci lumina deja nuanţase cerul în est, dar, în sfârşit, se afla în casa lui Hanako-sensei, sanctuarul din ultima sa copilărie şi o mare parte din tinereţe. Traversă luminişul cu

paşi uşori, uimit că totul era la fel ca acum treizeci de ani: coliba neagră de lemn, coliviile acoperite de corbi care stăteau rânduiţi în tăcere, puţul care alimenta baia şi grădina care înconjura casa… Bogăţia florilor putea doar să arate că ea era încă vie şi avea grijă de locul acela.

Începu să dea ture la colibă, atras de sunetul unei sape ce lovea pământul umed. Era foarte devreme, dar Hanako trebuia să muncească deja în grădina din spatele casei sale, acolo unde era mai mult soare. Îşi ţinu respiraţia când o găsi îngenuncheată între plante, înconjurată de corbii care, dintre ramuri şi de la streşini, o vegheau precum un cor liniştit. Fuseseră mereu acolo, atraşi de seminţele pe care Hanako le împrăştia în poiană, iar ea le oferea un refugiu în schimbul unei grădini fără insecte. Cu timpul, nu numai că au devenit parte din locul acela, dar prezenţa lor era parte din Hanako însăşi. Unde mergea femeia, veneau şi corbii.

Igarashi se opri înainte ca figura aceea care stătea cu spatele la el să-şi dea seama de prezenţa lui. A vrut să se apropie de acea clipă de singurătate, de abilitatea cu care tăia rădăcinile, de părul lung desfăcut pe spate, încă negru, de şuviţele gri acoperite cu cerneală. Mâinile sale erau, în continuare, puternice şi agile, murdare de pământ, aşa cum îşi amintea… Era o scenă care părea salvată în memoria lui şi se întrebă dacă această compensare rămase cu adevărat în afara timpului scurs.

— Hanako-sensei! o salută.

Ea se opri, dar nu se întoarse către el. Pentru un moment păru că nu va răspunde. Într-un final, puse sapa deoparte şi începu să se şteargă de şorţul pătat de pământ.

— Nu-mi spune aşa, nu mai eşti discipolul meu.

Se ridică în picioare şi îl confruntă. Igarashi îi uitase statura, aproape la fel de înaltă ca a lui. Nu-şi pierduse atitudinea rigidă şi încă mai ridica mândru capul, însă trecerea anotimpurilor era purtată de chipul acela, pe care el îl avea în minte în fiecare zi.

Abia o mai recunoştea pe maestra sa în bătrâna aceea, cu excepţia privirii senine, puternice.

— Eşti tu, şopti Igarashi, privind în ochii ei.

— Nu, nu sunt. Hanako, maestra otrăvitoare din Iga, a fost măturată de timp. Acum sunt doar o bunică singuratică pe care copiii o numesc bunica Grajo… Mă întreb de ce fac asta.

Surâse usturător.

— Şi tu? A rămas ceva din copilul acela speriat pe care mi l-au adus într-o dimineaţă de vară? Sau din tânărul care mă încălzea în nopţile de iarnă…? – ascuţi privirea. Şi din Fuyumaru, războinicul fioros chemat să comande *shinobi*-i din Iga?

Ezită de parcă numele acesta îl îndemnă să dea înapoi.

— Fuyumaru… Nimeni nu m-a mai numit aşa de mult timp.

— Dar acesta este numele tău adevărat, cel cu care te-au binecuvântat fraţii şi surorile tale. Nici măcar tu nu poţi renunţa la el, Trădător al Iga.

Igarashi îşi întoarse privirea. Până în acel moment sperase ca, măcar ea, să îl fi iertat.

— Spune-mi, Fuyumaru, de ce ai venit? Ce vrei să găseşti în Iga, în afară de pedeapsă şi răzbunare?

Îşi înălţă capul şi înfruntă privirea maestrei. Şi, în timp ce se priveau, îşi aminti că însăşi femeia aceea îl învăţase că nu există o otravă mai rea decât o speranţă prostească, fiindcă ne umple cu iluzii care, mai devreme sau mai târziu, ajung să ne omoare. El credea că se întorsese în Iga luând urma veninului, dar acum îşi dădea seama că nu acela era adevăratul motiv. Nici Hanako nu era şi nici amintirile pe care le trezea în el. Ceea ce îl condusese acolo era chiar acea speranţă zadarnică:

— Ce s-a întâmplat cu el?

Hanako îşi înclină capul înainte să răspundă:

— Eu, pur şi simplu, am încheiat sarcina pe care chiar tu mi-ai dat-o, dar nu l-au lăsat în grija mea. Nu ştiu nici măcar dacă mai este în viaţă.

— Dacă ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o în faţa noastră, spuse Igarashi. Nu, ştiu că trăieşte.

Bătrâna privi neliniştea fostului său discipol, dar nicio urmă de compasiune nu se văzu în ochii săi.

— Răspunde-mi acum la întrebarea pe care ţi-am pus-o în seara aceea: merită sacrificiul de a renunţa la primul tău născut pentru a putea fugi de familia ta? Ce preţ a trebuit să plătească ea clanurilor lui Koga?

— Koga nu i-a cerut niciodată nimic.

Femeia strânse din buze cu neîncredere.

— Au lăsat-o să plece pur şi simplu? – râse cu răutate. Din acest motiv cei din clanul Koga vor fi mereu slabi.

— Mila nu are de ce să fie o străină în lumea noastră, răspunse Igarashi. Sau, cumva, nu a existat o vreme în care eu aş fi dat totul pentru tine? Nu ai fi făcut şi tu acelaşi lucru, Hanako? Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat cu fiul meu!

Ea îşi înăspri chipul şi ridică bărbia.

— Fiul tău nu a intrat niciodată în Iga. Dacă ar fi fost aşa, mi-ar fi spus. Până la urmă îmi aparţinea; secretele mele au fost ceea ce ai luat cu tine.

Pocni din degete şi unul dintre corbii săi coborî, zburând, până i se aşeză pe umăr.

— Mi-au adus şi alţi copii, dar niciunul nu avea talentul tău. Ochii tăi puteau vedea peste vălul acestei lumi, simţeai esenţa profundă a lucrurilor cu o abilitate înnăscută. Erai cum fusesem eu cândva. Niciodată nu a mai fost un elev aşa de bun pentru o maestră, spuse Hanako cu amărăciune. Toate aceste lucruri mi le-ai furat.

— Dar ţi-am şi dat toate acestea, răspunse Igarashi. Nu îmi poţi reproşa nimic.

— Acum văd că plecarea ta nu m-a stricat numai pe mine. Ai devenit temător, melancolic, spuse ea cu dispreţ.

Cuvintele sale îl biciuită; după această întâlnire multe dintre amintiri aveau să devină amare, dar nu putea pleca încă:

— Cineva omoară străini de-a lungul rutei Tokaido şi oricine ar fi, foloseşte otrăvurile tale. Câţi elevi ai mai avut după mine, Hanako?

Ea surâse, enigmatic, în timp ce îi oferea câteva seminţe corbului, care le ciugulea din degetele sale.

— Dacă nu ai fi fost împiedicat de propriile tale dorinţe, răspunse într-un final, ai fi fost capabil să tragi propriile concluzii. Prima dintre ele, că nu ar fi trebuit niciodată să vii aici, crezând că vei găsi în mine un aliat.

Cuvintele sale au fost întărite de un croncănit dintre ramuri. Igarashi se întoarse la timp pentru a vedea cum cinci luptători ieşeau din desişul înconjurător şi intrau în luminiş. Purtau haine care se confundau cu pădurea tomnatică.

— Corbii mei m-au anunţat de sosirea ta, Fuyumaru, spuse Hanako în spatele său. Nimeni nu se apropie de luminişul meu fără ca eu să ştiu.

Igarashi nu răspunse. Doar scoase *katana* pe care o avea la spate. Inamicii se răspândiseră în jurul său; trei aveau săbii îndreptate spre el, celălalt ţinea un arc tensionat, cu vârful săgeţii adulmecând în jurul gâtului său; ultimul mişca un lanţ cu o contragreutate, pregătit să-l arunce spre spatele său, pentru a-l dezarma.

Era imposibil să iasă de acolo în viaţă, nu trebuia decât să moară ucigând. Dar primul atac nu veni de la niciunul dintre luptătorii cu care se înfrunta. O fâlfâire de aripi îi sparse timpanul, înainte să simtă o muşcătură pe gât: corbul lui Hanako se năpusti asupra lui şi acum zbura în jurul său, rupându-i şuviţe de păr şi zgâriindu-i pielea cu nişte gheare şi un cioc care erau mai ascuţite decât un cuţit.

Închise ochii şi se concentra pe bătaia de aripi, localiză sursa următorului atac şi lovi cu o tăietură. Simţi greutatea loviturii în încheieturile mâinilor şi, deschizând ochii, găsi pasărea încercând să zboare la picioarele sale, una dintre aripile ei fiind despărţită de lama sabiei.

În timp ce privea creatura ruptă, o ameţeală ciudată îl cuprinse: arborii începură să dispară din jurul lui, zorii zilei făcură loc unei noi nopţi, o noapte mai profundă şi definitivă, şi Igarashi

înţelese că nu erau seminţe ceea ce îi dăduse Hanako corbului, ci îi îmbibase ciocul cu otravă.

Conştient de faptul că fusese înfrânt de vechea sa maestră, se învârti, căutând-o, până când, într-un final, găsi ochii femeii pe care o iubise şi care îl iubise. Şi ultimul lucru pe care îl luă cu el fu privirea sa tristă, încărcată de milă.

— Capitolul 18 —
Un dumnezeu invadator

Iezuitul şi *yojimboul* său târâiau după ei liniştea care îi însoţise de la incidentul cu samuraii lui Tokugawa. Kenjirō, distant, menţinea privirea la drum şi se forţa să pară nepăsător în faţa celor întâmplate. Se credea criticat de străinul pe lângă care mergea, un bărbat incapabil să înţeleagă cât de strâns era *giri*[72] care-l lega de el.

Dar Ayala nu-l judeca pe tânărul samurai în niciun fel: înţelegea că Kudō Kenjirō îl va proteja chiar dacă el i-ar cere contrariul şi credea că înţelege greutatea pe care i-o provoca faptul că trebuia să omoare pentru el. Într-un loc ascuns al minţii sale, chiar îi mulţumea pentru faptul că l-a eliberat de pedeapsa crudă pe care acei samurai o hotărâseră pentru el… Şi acest sentiment egoist, nepotrivit pentru un creştin, îl chinuia aproape la fel de mult ca imaginea persistentă a cadavrelor amputate.

Cufundaţi şi preocupaţi în mii de gânduri, ajunseră în imediata apropiere a muntelui Ikoma la scurt timp după căderea nopţii. Cărăruia care ducea la sanctuarul Ikoma-Jinja, pavată cu roci aplatizate de dalta pietrarului şi picioarele enoriaşilor, se desprindea de drumul principal şi urca pe un versant printre cedri şi pini. Felinarele de piatră o luminau la fiecare douăzeci de paşi şi strălucirea lor era filtrată prin crengile ondulate, împletind pe partea muntelui calea pe care trebuiau să urce pelerinii.

Dar ei nu erau pelerini: destinul lor se afla pe versantul opus, de acolo de unde puteau să ajungă la pădurile şi vârfurile locuite de *yamabushi*-i sectei Tendai. Înainte să lase în urmă ocolul care ducea la sanctuar, Kenjirō se apropie de pârâul care cobora de pe munte. Erau apele în care pelerinii se purificau, şi *goshi* intră în ele, până la brâu, pentru a şterge cu noroi sângele care îi acoperea hainele.

Ayala înţelese că în noaptea aceea nu vor mai merge în niciun loc, aşa că legă larg cu sfoara calul

şi se apucă să facă un foc. Focul pocnea deja în groapă când Kenjirō se întoarse ud şi cu hainele pe umăr. Le întinse pe o piatră de lângă foc ca să se usuce, moment în care iezuitul îi oferi un blid cu tocană de legume.

— Mănâncă, te va face să te simţi mai bine!

Kenjirō îl luă, îşi puse o mantie peste umerii dezgoliţi şi se aşeză cu picioarele încrucişate. Începu să mănânce cu poftă, salvând cu beţişoarele bucăţile de ridichi care pluteau în tocană şi bând din supa fierbinte.

Apetitul său îl mulţumi pe Ayala.

— Corpul uită repede, spuse, mintea mai greu, dar, într-un final, uită şi ea.

— Mâine va fi o nouă zi, răspunse luptătorul fără să înceteze să mănânce, o zi în care nu voi fi omorât pe nimeni. Nu foloseşte la nimic să regreţi lucrurile deja făcute.

★

Se treziră în zori, împrăştiară cenuşa şi îşi reluară drumul înainte ca primii pelerini să meargă, în rând, pe munte. Ei o luară pe drumul care înconjura muntele, urmărind partea de vest, cel mai accidentat şi mai puţin tranzitat.

Mâncată pe la jumătatea dimineţii pe o piatră mare, la marginea drumului, cu singura companie a unui *jizo* care îi privea cu o expresie zâmbitoare. Figura era atât de înclinată, încât părea pe punctul de a cădea, probabil răsucită de vreun cutremur. Odată terminată masa, Kenjirō îndreptă statuia şi călcă pământul din jurul ei pentru a o stabiliza. Salută sfântul cu o reverenţă şi îşi reluară drumul.

Umbrele nu se prelungeau prea mult când ajunseră pe versantul vestic al muntelui. În faţa lor, o pădure mare gri, densă şi omogenă, urca pe pantă până se pierdea în vârfurile acoperite de ceaţă. Coborâră privirea şi îşi dădură seama că, mai înainte, frunzişul acoperea drumul şi nu lăsa loc luminii acelei după-amiezi; o nelinişte stranie îi cuprinse în timp ce avansau, dar niciunul nu ezită.

De îndată ce intrară în pădure se văzură îngropaţi de întuneric şi tăcere; puteau doar să continue în aşteptarea unei bifurcaţii sau în faţa oricărui alt obstacol care îi va obliga să ia o decizie.

Totuşi, primul lucru care îi opri fu o casă lângă cărare; părea un simplu refugiu al pădurarilor, pentru oricine traversa drumul. Nu era abandonat, căci erau grămezi de lemne de foc înghesuite lângă uşă, iar acoperişul care acoperea baraca era încă la locul lui. O lanternă atârna lângă intrare.

— Aşteaptă! spuse Ayala, care trase calul pentru a-l scoate de pe drum şi pentru a se apropia de colibă, poate că vom întâlni pe cineva înăuntru.

— Nu putem să ne încredem în nimeni care locuieşte pe acest munte! îl avertiză Kenjirō.

Iezuitul nu se opri:

— Nu ştiu ce vom găsi acolo sus, dar te asigur că acei călugări de care vă temeţi atât de mult nu înfăptuiesc minuni şi nici nu vorbesc cu spiritele. Aceste superstiţii sunt cultivate chiar de ei, fără îndoială pentru a ţine deoparte colectorii şi mulţimea – bătu la uşă cu pumnul. În plus, dacă este aşa cum pare, aici trăieşte un pădurar, nu putem găsi un ghid mai bun decât el pentru acest munte.

Aşteptară în linişte, amândoi cu convingerea tăcută că nu vor găsi pe nimeni; astfel, auzind cum trosnea lemnul de pe podea, nu putură să nu-şi arunce o privire neliniştită.

În prag apăru un bărbat mic, dar cu braţele puternice. Purta un veston peste chimonoul ponosit, iar expresia lui a fost de uimire când l-a văzut pe străinul bărbos care bătuse la uşă. Ayala înţelese că, probabil, era primul *nanban* pe care îl vedea în carne şi oase. Nu ştia în ce fel să se prezinte, dar Kenjirō, din spatele său, luă cuvântul înaintea lui:

— Ce fel de primire, pentru doi călători, este aceasta, pădurarule? Deschide uşa şi invită-l înăuntru pe Ayala-sensei.

Bărbatul reperă prezenţa samuraiului şi se grăbi să se dea la o parte pentru a le face loc. Se scuză, cu repetate reverenţe, în timp ce cei doi străini intrau în

casă. Ayala îşi plimbă privirea în jurul acelei cămăruţe luminate de flacăra din vatră; pe pereţi erau agăţate topoare şi fierăstraie, o paletă într-un colţ şi o oală cu apă fierbinte pe foc.

— Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să deranjăm, începu Ayala, înţeleg că ai încheiat deja ziua şi te pregăteşti să-ţi prepari cina.

Pădurarul se uita când la samurai, când la străinul care vorbea pe limba sa, cu o inflexiune ciudată, dar reuşi să-şi revină şi răspunse cu convingere:

— Nu… niciun deranj. Aşezaţi-vă lângă foc, vă rog! – spuse el, arătând către nişte saci de paie care trebuiau să fi servit, câteodată, ca saltele.

— Îţi mulţumim pentru ospitalitate! răspunse Ayala şi se aşeză lângă căldura focului.

Kenjirō, pe partea sa, rămase lângă uşă cu braţele încrucişate.

— Pot pregăti nişte tocană pentru domniile voastre, se oferi pădurarul, îngenuncheat în poziţie *seiza* în faţa oalei. Nu are prea multe, dar este gustoasă.

— Îţi mulţumim, dar nu am venit să furăm cina oamenilor buni din Kansai, refuză iezuitul cu un zâmbet. Mă numesc Martín Ayala, sunt un preot creştin trimis din Nagasaki; el este tovarăşul şi protectorul meu, cavalerul Kudō Kenjirō.

Pădurarul repetă reverenţele cu mare supunere, forţându-se să nu privească pe tânărul samurai care rămăsese în picioare. Ayala crezu că bietul om se simţea copleşit de vizită, dar apoi îşi dădu seama că atitudinea sa era mai mult temătoare decât jenată. Îşi aminti atunci de nefasta lege *kiri-sute gomen*[73], care îi scandalizase pe misionarii iezuiţi, dar pe care nu reuşiră să o desfiinţeze nici măcar în fiefurile domnitorilor feudali convertite la creştinism.

— Nu ai de ce să te temi de noi, îl linişti, nu vrem să te deranjăm în propria casă.

— Nu este casa mea, stăpâne, răspunse pădurarul, cu mâinile pe genunchi şi fără să ridice în niciun moment capul, este doar refugiul meu când urc pe munte.

— Vii de mulţi ani aici? întrebă Kenjirō.

— Dintotdeauna; tatăl meu m-a adus prima dată aici când aveam şase ani, pentru a-l ajuta să care lemne.

— Atunci, poate ne poţi ajuta, interveni Ayala. Căutăm călugării care trăiesc în pădure.

Bărbatul lăsă deoparte orice precauţie şi privi direct în ochii acelui străin nebun.

— Nu… nu puteţi face asta. Nimeni nu urcă să îi vadă pe oamenii sfinţi de pe muntele Ikoma, este un păcat împotriva muntelui însuşi.

— Totuşi, vii aici să tai lemne şi nu pare că aceşti oameni sfinţi sunt tulburaţi de acest lucru.

— Familia mea mereu a urcat pe munte, avem permisiunea *kodama*[74], care locuiesc aici, dar avem grijă să nu urcăm mai sus de stânca spartă.

— Stânca spartă? repetă Ayala.

— O piatră mare lângă drum, imediat după traversarea unui pârâu secat. Se spune că pe vremea bunicului bunicului meu, un tâmplar pe nume Masataka a venit după lemnul alb al copacilor ginkgo biloba care cresc mai sus pe munte, dar când a traversat râul, un fulger a lovit şi a rupt piatra în două, pentru a-l avertiza să nu meargă mai departe. Cerul era limpede, fără nori şi din ziua aceea râul a secat.

Ayala suspină, plictisit de faptul că în fiecare copac şi în fiecare piatră din ţara asta se găsea o legendă, o avertizare sau chiar şi un zeu. Se uită în spate, căutându-l pe Kenjirō, care, fără să-şi abandoneze punctul de pază, întrebă:

— Ai văzut piatra aceea?

— Bineînţeles, oricine urmăreşte cărarea se va lovi de ea. Dar încerc să nu mă apropii.

— Înţeleg, atunci nu ne vei ghida în căutarea acelor călugări, adăugă Ayala.

Bărbatul părea îngrozit de idee. Îşi puse mâinile pe pământ şi îşi înclină capul scuzându-se.

— Îmi pare rău, domnul meu, dar familia mea trăieşte pe acest munte. Ar fi un afront care nu mi-ar fi iertat niciodată.

— Sigur. În orice caz, îţi mulţumim pentru indicaţii!

Iezuitul se ridică în picioare, iar pădurarul şi-a ridicat capul pentru a-l vedea cum pleacă. Totuşi, înainte să părăsească acel refugiu, bărbatul, timorat, adăugă:

— Sper să vă răzgândiţi, dar dacă nu, vă rog să-mi permiteţi măcar să vă reumplu butelcile. Nu veţi găsi apă curată pe munte.

Ayala se opri şi schimbă o scurtă privire cu Kenjirō.

— Ne-ar prinde bine puţină apă, da! răspunse într-un final. De asemenea, ne-ar ajuta să ne permiţi să ne legăm calul de colibă şi să îl adăpăm, dacă ai apă suficientă.

— Apa nu este o problemă, zâmbi bărbatul, mulţumit că poate ajuta într-un fel pe vizitatorii aceia atât de ciudaţi.

Luă cele două butelci de bambus şi merse cu ele spre un butoi mic, căptuşit cu piele de tobă, pe care îl ţinea într-un colţ. Le desfăcu şi le scufundă.

După ce le şterse cu o batistă le înapoie lui *goshi* cu o reverenţă profundă.

— Mă voi ruga pentru ca *kodama* să vă protejeze acolo sus.

Îşi luă la revedere, menţinând reverenţa până când cei doi străini părăsiră camera. Trebuită să intre în munte mai adânc decât se aşteptau, înainte de a găsi albia uscată care, ca o cicatrice groasă, desfigurase chipul pădurii. Pe malul opus reapăru drumul şi lângă acesta, se ridica marea piatră despicată, care marca punctul de netrecut.

Trecură de pârâul secat şi se opriră lângă stânca spartă: avea înălţimea unui adult şi în jurul ei era legată o frânghie groasă *shimenawa,* care-i proclama caracterul sfânt. Suprafaţa era arsă şi împrejur erau împrăştiate pietricele carbonizate din cauza impactului cu fulgerul. Kenjirō privi cu înfiorare la ceea ce părea a fi un avertisment divin clar. Ca şi tatăl său, nu era un om superstiţios, dar vederea acelei pietre îl copleşi.

— Se pare că pădurarul nu ne-a minţit, observă el.

Ayala nu răspunse, ci se aplecă şi luă una dintre pietricele, cântărind-o între degete. Apoi se ridică şi-şi trecu mâna pe suprafaţa sa. Lui Kenjirō nu-i plăcu gestul, întrucât *kodama* l-ar putea interpreta ca pe un afront, dar ştia că orice avertisment în această privinţă nu va servi decât pentru a accentua necredinţa lui Ayala.

Iezuitul se întoarse către el şi îi arătă dosul palmei, înnegrite.

— Cărbune, spuse cu un surâs critic. Au înnegrit piatra cu cărbune. Nu m-ar mira ca, după fiecare ploaie, unul dintre acei sfinţi să coboare pentru a se asigura că urmele trăsnetului rămân vizibile.

— Poveştile vechi tind să conţină adevăruri vechi, răspunse Kenjirō, este mai bine să nu le ignorăm atât de uşor.

— Este un truc, ca unul dintre multele pe care le ascunde muntele acesta. Minciuni şi trucuri, conchise Ayala, reluând drumul.

Continuară să urce şi pe măsură ce urcau o brumă groasă acoperi drumul. Ceaţa cobora printre copaci, inundând pădurea, oferindu-i o nuanţă iridescentă sub apusul soarelui. Erau aceleaşi bancuri de ceaţă pe care le văzuseră în acea dimineaţă, de la poalele muntelui, atât de departe, încât păreau a fi de neatins. Atunci au înţeles cât au urcat şi că nu puteau să se întoarcă în noaptea aceea; le rămânea doar să meargă înainte şi o făcură, în ciuda căldurii umede care îi secătuia de puteri şi îi obliga să-şi golească butelcile.

În cele din urmă, Ayala începu să se simtă îmbătat de o somnolenţă care îi îngroşa ideile şi îi îngreuna mişcările. Cu o transpiraţie febrilă pe piele, a fost cuprins de senzaţia că rătăceau printr-un labirint inexplorabil, cu o textură aproape delirantă. Cărarea din faţa sa devenea mai îngustă şi estompată uneori.

— Pare că niciun suflet nu locuieşte în aceste păduri, spuse cu un ton sumbru. Poate oamenii sfinţi au abandonat muntele Ikoma acum ceva vreme şi nimeni până în ziua de azi nu a urcat să verifice.

Contemplă pădurea care îi înconjura sub lumina slabă, pe care crengile o lăsau să treacă.

— Cred că suntem singuri, Kenjirō.

— Nu suntem singuri. Ne urmăresc de ceva vreme.

Preotul îi aruncă o privire bănuitoare înainte de a examina frunzişul, încercând să vadă dincolo de ceaţa himerică. Nu distinse nici cea mai mică mişcare.

— Eşti sigur de ceea ce spui?

— Cu siguranţă! Dacă nu s-au manifestat până acum, este pentru că încă nu au decis ce să ne facă. Să mergem înainte şi să nu le dăm ocazia să se precipite în decizia lor.

— Eu nu am văzut nimic ciudat, insistă iezuitul, puţin neliniştit. Abia am auzit fâlfâitul păsărilor toată ziua.

— Poate că pentru a vedea o fantomă este necesar să credem în ele, răspunse Kenjirō.

Şi atunci, ca şi cum acele cuvinte le-ar fi invocat, au văzut o figură în mijlocul drumului, în picioare, prin ceaţă. Purta o tunică gri deschis, fiind încălţat cu sandale de lemn înalte şi având capul bărbierit. O eşarfă lungă îi cădea peste umeri şi îi ascundea trăsăturile, dar Ayala era sigur că îl priveau ochii unui copil.

Iezuitul îşi ţinu respiraţia, temător că acea apariţie va dispărea dacă se va mişca brusc; dar, înainte să poată spune ceva sau să facă ceva, bărbatul îmbrăcat le întoarse spatele şi se cufundă în ceaţă.

— Aşteaptă! îl strigă făcând un pas în faţă, dar mâna lui Kenjirō îl opri. L-ai văzut?

— Da, el a vrut să îl vedem.

— A dispărut ca o nălucă, părea ireal – Ayala se uită la groapa care se întindea peste ei, calea care se înfăşură sinuoasă între trunchiuri şi pe sub ferigi. Este ca şi cum ar fi trecut în lumea cealaltă.

Kenjirō a închis ochii şi a ridicat capul, adulmecând vântul ca un lup.

— Ne-au otrăvit, spuse într-un final. Vor să ne dezorienteze, să nu gândim cu luciditate.

— Apa! înţelese atunci Ayala, perplex de propria prostie. Minciuni şi trucuri.

— Să continuăm. Nu trebuie să abandonăm calea, orice s-ar întâmpla; dacă ne despărţim, nu mai ieşim de pe muntele acesta.

Baterenul dădu din cap în linişte, continuând, în acelaşi timp, să meargă lângă el. În depărtare, un corb croncăni de două ori; aşteptă al treilea croncănit, dar nu îl auzi. *Un semn de rău augur printre oamenii acestui pământ,* îşi spuse. Încercă să râdă de propria persoană, de faptul că susţinuse asemenea superstiţii, dar nişte voci din pădure îi îngheţară chipul amărât… Erau chiar voci ceea ce auzea? Dacă erau, nu vorbeau în japoneză şi în nici o altă limbă pe care o cunoştea. Se asemănau cu pocnetele. Poate nu erau cuvinte, erau doar loviturile crengilor în vânt sau murmurul pietrişului care se rostogolea de pe munte. Se întrebă câte din lucrurile acelea, pe care le vedea sau auzea, existau în realitate şi decise să-şi îndepărteze privirea de la ceaţa care cuprindea pădurea, fiindcă aceasta părea că vrea să îl târască în ape profunde, în abisul nebuniei.

Întorcându-şi privirea către drum, observă că acesta urca brusc şi pe vârful pantei – îl descoperi iarăşi pe misteriosul camuflat. Îi aştepta, contemplându-i peste umăr, şi Ayala reuşi să-i distingă trăsăturile înainte să apuce să dispară. Era convins că era un băiat de nu mai mult de cincisprezece ani, poate chiar mai puţin.

— Ne duce pe unde vrea, poate vrea să ne pierdem în adâncul muntelui, observă cu suspiciune, sau să cădem de pe o stâncă.

— Nu va dura mult până ce vom afla, răspunse Kenjirō, avansând spre terasă, cu pumnul în jurul tecii *katanei.*

Panta devenea din ce în ce mai abruptă, dar trepte de piatră, care păreau să îi împingă spre vârf, le ieşiră de sub picioare. Pădurea trosnea agitată de vânt şi Ayala a crezut că simte prezenţele iscoditoare despre care vorbea Kenjirō.

— Şi tu le vezi, umbrele care se agită în jurul nostru, dincolo de copaci?

Samuraiul urca grăbit, ca şi cum ceva îl împingea să lase în urmă, cât mai repede, scara aceea, îngropată în pădure.

— În acest moment nu am încredere în ceea ce-mi văd ochii şi în ceea ce-mi aud urechile.

— Dacă ar fi vrut să ne omoare, ar fi făcut-o deja, gândi Ayala. Nu fantomele care mă aşteaptă mai târziu sunt cele care mă neliniştesc, ci acelea care suferă în urma acţiunilor mele.

Privi panta şi-i văzu: Luis Mendes, Pomba, Gonzalo Sánchez, Barreto… Toţi fraţii lui morţi erau acolo, atât aceia pe care îi cunoscuse în viaţă, cât şi cei care nu aveau chip pentru el. Toţi îi cereau să facă dreptate, toţi îi aminteau că, dacă s-ar întâmpla să fie mai multe crime, toate acestea ar cădea pe conştiinţa sa.

Îşi şterse lacrimile şi încercă să-şi păstreze spiritul puternic pentru ceea ce trebuia să facă acolo. Până când se dezechilibra şi trebui să se sprijine pe treptele din faţa lui. Ace de pin şi pietricele îi intrară în palme; respiraţia sa, întreruptă, provoca vapori care se confundau cu rouă nopţii. Dădu din cap a negare, obosit, dar o mână coborî spre el şi îl ajută să se ridice.

— Suntem aproape de final. Haideţi! îl încurajă Kenjirō, trăgând de el până când reuşi să îl ridice.

Îl privi în ochi şi dădu din cap, recunoscător. Tânărul pe care îl considerase o piedică se transformase nu doar în camaradul şi protectorul lui, ci şi în sprijinul său. Acum ştia că, dacă vreodată va reuşi să termine această călătorie, va fi datorită lui. Dădu iarăşi din cap şi făcu efortul de a continua să urce.

Kenjirō nu îl minţise: sfârşitul lungului urcuş era vizibil şi părea să se termine într-un spaţiu curăţat de copaci şi tufişuri. Se forţă să se concentreze numai pe următorul pas, până când ajunse pe ultima treaptă, cu durere de picioare şi cu respiraţia tăiată. Ridicând capul se trezi în faţa unei peşteri săpate în

peretele muntelui; o mantie galbenă acoperea pământul, ca şi cum gura pietrei ar expira o ceaţă de toamnă şi frunziş.

Şi acolo, marcat de penumbra acelei goliciuni, se găsea misterioasa sa fantasmă. Ayala vru să îi vorbească, dar aceasta se întoarse imediat pentru a dispărea în adâncul peşterii. Iezuitul o urmă fără vreo precauţie, aventurându-se orbeşte în întuneric, înaintând pe bâjbâite, până când ajunse la o cupolă naturală mare, crăpată în vârf: o poiană sculptată de timp şi ploaie în inima stâncii, deschisă spre un cer curat şi plin de stele.

În interiorul acelei grădini aflată sub protecţia muntelui, se ridica un vechi arbore de camfor, care îşi înfunda rădăcinile în roca vie, alimentat de curenţii subterani şi de lumina pe care fisura o filtra. Şi la picioarele copacului, pe solul acoperit de muşchi, era aşezat băiatul care îi ghidase până acolo.

Stătea în poziţia lotus, cu încheieturile mâinilor sprijinite de genunchii flexaţi, dar nu medita, căci avea ochii deschişi, atent la străini. Ayala a crezut că vede o oarecare aroganţă în atitudinea acelui copil călugăr, ca a înţeleptului care îl primeşte pe neştiutorul venit de departe în căutarea iluminării. Sau poate era doar cel care stătea acolo aşa, iar gazda se limita să aştepte şi să contempleze.

Ca şi cum ar putea presimţi necazurile care îi fierbeau în piept, copilul se adresă lui Ayala:

— Tu eşti cel care a venit în acest loc sfânt, străine! El este doar spatele care te însoţeşte, spuse referindu-se la Kenjirō. Aşa că vorbeşte!

Iezuitul ezită, căci nu era sigur cum să se comporte cu acel băiat cu aere de oracol.

— Sunt probleme grave cele care m-au adus aici, aş vrea să vorbesc cu unul dintre superiorii tăi, răspunse pentru a-i testa temperamentul.

— Nu există superiori între noi, toţi suntem unul şi unul suntem toţi. Să vorbeşti cu mine este ca şi cum ai vorbi cu fiecare dintre noi.

Ayala întoarse faţa, ştia foarte bine cât de chinuitor putea fi să discuţi cu acei călugări budişti,

cunoştea ambiguităţile şi prostiile lor.

— Am venit de departe în căutarea unor răspunsuri concrete, cu cât mi le veţi da mai devreme, cu atât mai repede voi părăsi muntele.

— Am mai auzit că pentru străini adevărul este unul şi simplu. O pasăre este o pasăre, o sămânţă este o sămânţă – băiatul surâse cu superioritate, dar erau sute de guri cele care surâdeau cu el. Vai de orbul care nu vede mai departe de ceea ce este în faţa ochilor săi, căci o sămânţă este ceea ce a fost şi tot ceea ce va fi, este copacul din care a venit şi copacul din care va germina, dar şi animalele care se vor hrăni din acel copac şi fulgerul care va fi atras de crengile sale. O sămânţă închide ciclul etern al celor cinci elemente; deci este infinită şi ascunde înăuntru, de o mie de ori, o mie de adevăruri.

— Nu am venit aici pentru a vă combate subterfugiile, nu sunt aici pentru a predica sau pentru a teologiza. Sunt treburi mai pământeşti cele care mă preocupă, străine de adevărul lui Dumnezeu.

— Trebuie să ştii că în cuvintele tale este rădăcina tuturor nenorocirilor tale, spuse *yamabushi.* În aceste insule locuiesc opt milioane de zei şi noi suntem urmaşii lor. *Kami* au creat această lume şi Buddha a dictat legile după care să trăim şi după care să murim. Nu avem nevoie de un zeu străin care neagă credinţa părinţilor noştri, care nu se mulţumeşte cu venerarea mai multor zei, ci care îşi spune unicul şi adevăratul. Este un zeu invadator, o duhoare care vrea să contamineze acest pământ sfânt, dar care, mai devreme sau mai târziu, va fi purificat.

— Şi din cauza aceasta ne omorâţi.

— Vă omorâm? – copilul călugăr neagă din cap. De ce am face aşa ceva? Dacă zeii din cer nu v-ar vrea aici, bărcile voastre ar fi fost scufundate de Vântul Divin[75]. Sunteţi aici deoarece sunteţi *karma* noastră, cine suntem noi să negăm acest lucru?

Ayala ascuţi privirea, reticent în a crede în nevinovăţia oamenilor sfinţi din Ikoma… Deşi ştia

foarte bine că era la mâna *yamabushilor* chiar din momentul în care a păşit pe munte. De ce ar fi nevoiţi atunci să îl mintă? Le-ar fi fost de ajuns să le facă vânt de pe munte şi nu s-ar mai fi auzit niciodată de ei.

— Atunci cine îi omoară pe fraţii mei? întrebă şi îi arătă o mână de mărgele roşiatice? De ce un rozariu de-al vostru a apărut în mormântul unui om nevinovat?

Băiatul se uită la el un moment; pe faţa lui se citea o răbdare şi o milă care ar fi trebuit să fie străine unei persoane atât de tinere:

— Uită-te la noi, străine! Ne-am retras pe muntele acesta pentru a ne îndepărta de lume şi de bolile ei; toate abilităţile noastre au ca scop să ne ascundem de acela care vrea să ne descopere secretele. Şi, deşi ştim că acest pământ va fi distrus de ambiţiile oamenilor, noi am ales să pierim odată cu el. Voi, străinii, nu aveţi nicio legătura cu asta. De ce ne-am face griji pentru voi, de ceea ce se întâmplă dincolo de munte? Mai bine caută printre cei care se târăsc pe pământ, între cei care trăiesc şi mor pentru dorinţele lor, nu între noi, cei care am întors spatele acestei lumi a adevărurilor înşelătoare.

★

Ayala urcase pe munte cu o mare de convingeri, dar la întoarcere îi rămăseseră doar îndoielile. Frigul nopţii îi uscă pielea şi îi trezi mintea, curăţat de substanţa pe care au fost obligaţi să o bea pentru a-i dezorienta, încât întrebările începură să curgă precum pietrele în conştiinţa sa: oare asasinul lăsase acel rozariu acolo pentru a-i încurca paşii, pentru a-i inculpa pe *yamabushi!* Încercaseră să-l ducă la o răscruce din care se presupune că nu ar putea ieşi? Sau mesajul sculptat în jasp nu a fost o capcană, ci o declaraţie? Poate nu semnată de călugării asceţi din muntele Ikoma, ci de fraţii lor, luptătorii sectei Tendai, aceia care „se târăsc pe pământ”, cei cărora ambiţiile lumeşti nu li se păreau atât de îndepărtate.

Nu ştia ce să creadă. Poate că Fuwa-sama avea dreptate când spusese că numai de la inamicul cucerit poate fi aflat adevărul.

— Dacă nu ne lungim, avem timp să ajungem în colibă înainte de zori, spuse Kenjirō, întrerupându-l din gânduri. Să sperăm că armăsarul nostru este tot acolo şi lucrurile noastre cu el.

Ayala dădu din cap, încă absent.

— Ce vreţi să faceţi acum? întrebă *goshi.* Poate este timpul să vă întoarceţi la fraţii dumneavoastră.

Iezuitul ridică privirea; în ea se citea o convingere de care samuraiul începea să se teamă.

— Nu, murmură, nu am un loc la care să mă întorc. Vom merge înainte, vom merge unde preoţii noştri nu au vrut să meargă niciodată. Vom merge la război.

— Capitolul 19 —
Tribunalul Măştilor

Îl trezi un miros scârbos, pus direct pe nasul său. Prima lui reacţie a fost să se îndepărteze brusc, pe cât de departe posibil de sursa acelei duhori, dar un fior de durere îl scutură de la baza craniului până la coloană. Igarashi dădu din cap ameţit, încercând să se orienteze şi înţelese că îl legaseră foarte atent: aşezat cu picioarele încrucişate, aceeaşi frânghie care îi unea gleznele se urca până la gât şi îl strângea cu puterea unei spânzurători. Acea prindere îl obliga să stea cocoşat, fără să poată înălţa capul mai mult de două palme, în timp ce un al doilea nod îi imobiliza mâinile la spate.

Cineva îl trase de coadă pentru a-l obliga să se uite în sus, forţându-i gâtul.

— Ai dormit bine, trădătorule? întrebă o voce batjocoritoare şi Igarashi văzu cum îi puneau sub nas o cârpă impregnată cu o pastă de culoare închisă.

Duhoarea îl lovi din nou şi din nou, se agită într-o încercare zadarnică de a se îndepărta. Doi bărbaţi râseră cu furie şi cineva îl lovi cu un băţ de bambus în cap. Impactul îi răsună în interiorul craniului, zăpăcindu-l pe moment, în timp ce râsetele pluteau în jurul lui.

— Destul! spuse vocea unei femei. Tribunalul îl aşteaptă.

Cineva tăie funia care îi unea gleznele şi care îl obliga să ţină gâtul îndoit. Igarashi se îndreptă cu uşurare, ca o bestie pe care o eliberezi din jug şi vertebrele sale pocniră, una câte una. Amorţirea pe care o simţea în spate şi în picioare îi spunea că stătuse în poziţia aceea mult timp, probabil toată noaptea.

Nişte mâini puternice şi slabe îl ajutară să se ridice; era femeia, şi Igarashi îşi dădu seama că, în ciuda fermităţii care îl îndemna să se ridice, în atitudinea ei nu exista cruzime. Ea nu părea să îl

urască la fel ca ceilalţi răpitori ai săi sau, pur şi simplu, nu se deranja să o facă. Lumina începu să-l înţepe în ochi, semn că vederea i se clarifica şi descoperi că se afla într-o cameră fără ventilaţie, practic întunecată, cu excepţia luminozităţii pe care o cernea hârtia subţire a unei uşi.

O urmări printr-un coridor pe femeia care purta un chimono de ţărancă, dar care avea o sabie scurtă în jurul taliei. După autoritatea cu care mergea, trebuie să fie o *chunin*[176] a clanului Hidari, probabil o săpătoare de luptă sau o războinică. Bărbaţii se aşezară în spatele ei şi Igarashi privi înapoi cu scopul de a controla mişcările lor; cu toate acestea, o îmbrâncitură, care aproape îl aruncă la pământ, îl descurajă.

Holul rahitic dădea într-o baie. Două bătrâne îmbrăcate cu *yukata* aşteptau înăuntru, în linişte, aşezate lângă un vas de ceramică mare, cu apă rece. Nimeni nu aprinsese cazanele pentru el, iar atmosfera din cameră, care ar fi trebuit să fie caldă şi plină de vapori de apă, era la fel de îngheţată ca un pârâu de munte.

— Spălaţi-l! ordonă *chunin,* iar omul cu bastonul îl împinse înăuntru.

Prizonierul se împletici până ce căzu în genunchi. Imediat, una dintre bătrâne îi turnă un vas de apă în cap. Îl dezbrăcară cu smucituri şi împunsături, aruncându-i deoparte hainele îmbibate cu urina de peste noapte. Îl biciuiră cu şi mai multă apă îngheţată şi îi frecară corpul cu cârpe îmbibate în noroi.

Comandanta, cu braţele încrucişate la piept, observa corpul lui Igarashi Bokuden: vechile cicatrici care îi traversau pielea, muşchii elastici şi subţiri, puternici încă, precum cei ai unui tânăr.

— Mi-au spus că vom prinde un om care şi-a abandonat sinele, corupt de slăbiciune şi melancolie, dar este evident că încă eşti un războinic – femeia se aplecă lângă Igarashi şi îi căută privirea, în timp ce bătrânele continuau să-l spele dispreţuitor. Ce a mai

rămas din acel Fuyumaru Aripă de Corb, din miticul luptător care făcea mândră toată Iga?

— Când vei mai creşte, fetiţă, vei înţelege că toate creaturile mitice mor. Pe câmpul de luptă sau devorate de timp, dar toate mor.

Baza bastonului îl lovi pe ceafă, iar negreala aproape că îl înghiţi. S-ar fi prăbuşit pe pământul noroios dacă una dintre bătrâne nu l-ar fi ţinut de gât.

— Nu îi vorbi aşa lui Kaoro-san, bătrâne! îl ameninţă garda care îl lovise, sau data viitoare te vom pedepsi cu lamă de oţel, nu cu bambus.

Îi clătiră corpul de noroi şi îl îmbrăcară în haine curate. Fără alte priviri, comandanta Kaoru îl duse afară.

De îndată ce trecură pragul, cerul aruncă o lumină difuză asupra lor, temperată de imaginea gri a norilor. O burniţă fină stropi ochii şi buzele lui Igarashi, care, cu mâinile încă legate la spate, încerca să recunoască satul în care se afla. Era un nucleu mic, cu nu mai mult de cincisprezece sau douăzeci de case; unele, cele mai mici, aveau o grădină modestă în faţa unei terase rahitice din lemn; restul erau doar colibe cu acoperiş de paie.

În timp ce-l împingeau pe strada plină de noroi, descoperi că oraşul era scobit între o stâncă de calcar şi o pădure de pini. Nu cunoştea aşezarea aceea, dar prin poziţia sa, fără îndoială era unul dintre satele secrete ale Ueno, dificil de găsit chiar şi pentru cei care mai fuseseră acolo.

Căută chipuri cunoscute printre aceia care se opreau din activităţile de zi cu zi pentru a-l observa, dar trecuse mult timp. Nişte copii, care se jucau lovind un butoi cu apă de ploaie cu beţişoare, alergară după procesiune şi începură să facă paradă cu bastoane pe umeri, imitând gărzile, până când o bunică îi apucă de urechi şi îi împinse de pe drum.

Părăsiră drumul principal şi merseră pe o cărare care urca spre faţa stâncii. Pe măsură ce urcau, Igarashi putea să admire marea întindere a pădurilor din Ueno rupându-se de masivul Muntelui Kasatori,

cu silueta în depărtare. Priveliştea îi permitea să se localizeze: nu era departe de casa lui Hanako-sensei, dar la ce îi folosea să ştie asta? Dacă bănuielile i se confirmau, călătoria sa era pe punctul de a se termina. Foarte aproape de unde începuse totul cu ani în urmă.

Cărarea dădu într-o câmpie îngustă, despărţită de un izvor care ţâşnea din faţa stâncii. Pârâul era un refugiu pe acea terasă naturală, hrănind o mică livadă de iarbă proaspătă şi flori sălbatice înainte de a se îndrepta spre sat. Locul în care fusese construită o structură închisă pe o platformă de lemn, lângă vale şi sub adăpostul stâncii, era un loc de o rară frumuseţe. Atât calitatea materialelor, cât şi priceperea tâmplarului care modelase pavilionul erau improprii pentru acest sat smerit. *O şcoală de antrenament ascunsă în adâncul pădurii,* înţelese Igarashi, *unul dintre cele unsprezece* dojo *secrete din Iga.*

Se descălţară pe prima scară şi urcară pe platformă. Kaoru împinse uşa grea, glisantă, deoparte şi-i făcu semn lui Igarashi să intre. Femeia intră după el; închise uşa în spatele său şi gărzile rămaseră afară. Camera, mare şi rece, părea cufundată într-o penumbră profundă. Podeaua de sub picioarele lui era construită din lemn de cireş, dungile sale erau estompate de trecerea anotimpurilor şi a elevilor. Doar partea din spate a camerei fusese acoperită cu covoraşe tatami, iar femeia îl conduse într-acolo.

— Îngenunchează! îi ordonă, în timp ce desfăcea cu iscusinţă nodul care îi ţinea prizoniere încheieturile.

Apoi se mută în stânga lui Igarashi şi scoase din teacă foaia de oţel care era prinsă în talie. Îi arătă lama prizonierului pentru a-i aminti care era destinul său dacă nu-şi păstra cumpătul; puse sabia în stânga sa, acolo unde Igarashi nu putea ajunge la ea şi bătu de două ori din palme, care răsunară în atmosfera friguroasă:

— Fuyumaru din Ueno doreşte să se prezinte în faţa tribunalului.

Igarashi căută presupusul tribunal, dar nu putu să vadă decât panoul lăcuit negru, care închidea spatele camerei. Cunoştea foarte bine teatralitatea investită în astfel de procese şi nu a fost surprins când panoul începu să alunece, expunând şapte figuri pe o margine ridicată, aşezate pe perne de mătase roşie. Igarashi numără patru bărbaţi şi trei femei, acoperiţi cu o mască grotescă, asemeni celor folosite în teatrul *noh.* În faţa lor ardea un mangal, ale cărui flăcări luminau şi distorsionau mutrele prosteşti sculptate în lemn.

Erau şapte dintre cei unsprezece şefi de districte care guvernau în Iga, egali în voce şi în vot, impari, astfel încât orice decizie cu privire la viaţa deţinutului era luată cu majoritate.

— Fuyumaru Trădătorul, spuse primul care îşi ascundea faţa sub o mască demonică.

Două coarne îi atingeau fruntea şi un râs crud îi curba gura.

— Ţi-ai încălcat exilul, nu există niciun pact sau lege care să te poată proteja acum. Nu trebuie să te aştepţi la îngăduinţă de la acest tribunal.

— Frate Ibaraki, nu se obişnuieşte să se înceapă procesul cu verdictul, spuse femeia care stătea în stânga sa, cu faţa dinţată, ca a unui rozător. Să ascultăm mai întâi crimele prizonierului, dacă fratele cronicar ne va aminti de ele.

Cronicarul, acoperit de masca unui raton, îşi limpezi gâtul înainte de a vorbi:

— Igarashi Bokuden, cunoscut în Iga drept Fuyumaru Aripă de Corb; Cel care merge împotriva vântului; Fiu de vulpi şi ultimul Trădător al Iga…

— „Trădător al Iga”, repetă sarcastic unul dintre bărbaţi; vocea sa, chiar şi sub masca de urs care o distorsiona, părea incisivă. Oare nu chiar acest nume este un verdict? De ce altceva avem nevoie?

Deranjat de întrerupere, cronicarul îşi drese vocea înainte de a continua:

— În anul 20 al erei Tenbun[77], prizonierul a cerut permisiunea de a se căsători cu Hikaru, fiica lui Igasaki, din clanurile *shinobi* de la sud de Koga, vasali ai casei Hojo. Consiliul satelor a respins o asemenea cerinţă, considerând probabil că Hikaru era o *kunoichi*[78] trimisă la Iga pentru a aduna informaţii strategice. În ciuda acestui refuz, Fuyumaru nu s-a supus deciziei superiorilor săi, şi-a abandonat clanul şi împreună cu soţia a căutat refugiu în slujba domnilor din regiunea Owari. A fost primit prima dată de clanul Kajikawa din Anotsu, iar după căderea acestuia, şi-a oferit serviciile noului domnitor feudal: Akechi Mitsuhide, *daimio* al Anotsu şi Omi prin bunăvoinţa lui Oda Nobunaga. După un timp, ştiind că acţiunile sale, mai devreme sau mai târziu, ar aduce nenorocire asupra familiei sale, s-a întors în Iga cu intenţia de a-şi negocia iertarea. S-a stabilit ca Trădătorul să-şi predea primul copil băiat, să jure pe mormântul morţilor săi că nu va dezvălui niciodată secretele şcolii din Iga, nici soţiei sale, nici vreunui născut în afara acestor păduri şi, în final, că va fi supus exilului pe viaţă.

— Ce ai de spus despre toate acestea? întrebă femeia care era în centrul tribunalului.

Părul său era lung şi închis la culoare ca o noapte de iarnă, stătea în spatele unei măşti care nu arăta alte caracteristici decât cele ale lacului negru fin şi purta *mofuku*[79] al unei văduve.

— Vreau să spun că l-am dat pe primul băiat născut, răspunse Igarashi, şi niciodată nu voi dezvălui secrete sau informaţii cuiva care ar putea aduce vreun prejudiciu fraţilor mei.

— Dar nu ţi-ai respectat exilul, spuse a treia femeie, acoperită cu masca albă a unei *yukionna,* ca un spectru de zăpadă. Ce te-a făcut să comiţi un asemenea delict? Condiţiile pactului nostru erau clare.

— Oare ai venit în căutarea fiului tău? interveni judecătorul situat cel mai la dreapta, cu chipul

ascuns în spatele măştii ascuţite de vulpe.

— Eu nu am un fiu, răspunse Igarashi.

— Nu, nu ai! sublinie vulpea. Nici soţie, adăugă supărător – şi Igarashi ar fi putut jura că îşi linse masca. Trădător al Iga, este adevărat că ţi-ai împletit în păr un poem dedicat morţii soţiei tale?

Igarashi nu răspunse, nici nu se emoţionă în faţa unei asemenea provocări; refuza să le acorde satisfacţia de a-l vedea slab.

— Mi-ar plăcea să citesc acel poem, spuse masca de urs.

— Da, ne-ar plăcea să-l citim, confirmă vulpea. Kaoru, ia-ţi oţelul şi adu-ne panglica prizonierului, adu-ne ultima relicvă a unei iubiri trunchiate.

— Destul! interveni cea care se ascundea sub trăsăturile unui rozător. Supunem prizonierul unui interogatoriu, frate vulpe, nu uneia dintre torturile tale.

— Doar după o tortură are sens să interoghezi un duşman. Ştiu cum să îi dezbrac de minciuni şi intrigi; când îi întreb, numai adevărul le scapă din gură.

— Adevărul sau ultima suflare.

— Adevărul iese adesea doar o dată cu ultima suflare, spuse ursul cu răutate.

— În orice caz este prea devreme să-l considerăm pe Fuyumaru duşman, interveni doamna de zăpadă, nu a acţionat niciodată împotriva intereselor lui Iga.

Femeia în negru ridică mâna pentru a cere linişte. Când toţi tăcură, se înclină în faţă, studiind chipul celui chestionat. Părul său fin alunecă pe umeri şi se contopi cu lacul măştii.

— Tind să consider duşman pe oricine vrea să se infiltreze pe teritoriile noastre. Aşa că spune-mi, Fuyumaru, vechi frate, de ce ar trebui să fac o excepţie cu tine?

— Problemele care m-au adus aici nu au nicio legătură cu interesele lui Iga; dacă mă lăsaţi să plec, nu veţi mai auzi niciodată de mine.

— Ce poţi tu să ştii despre interesele din Iga? îl repezi demonul arătându-l cu degetul. Nu te mai

umili cu alte minciuni şi mărturiseşte cine te-a trimis.

Igarashi stătu un moment pentru a trece cu privirea peste acele chipuri groteşti. Îi cunoştea pe toţi, pe unii chiar îi numise prieteni într-o viaţă anterioară; dar sub măştile acelea nimeni nu era frate, părinte sau prieten, erau doar judecători paznici ai Iga.

— Prin ordinul stăpânului Akechi, mi s-a încredinţat misiunea de a urma un străin pe nume Martín Ayala, care are permisiunea instanţei Gifu să efectueze o anchetă.

— Ce anchetă? întrebă vulpea.

— Cineva i-a omorât pe corbii creştini de-a lungul rutei Tokaido. Investigatorul a fost trimis de la Nagasaki pentru a pune capăt acestor crime. Cu toate acestea, oamenii din castelul Anotsu sunt îngrijoraţi că ar putea să interfereze, într-un fel, cu interesele clanului, aşa că mi-au cerut să devin umbra lui.

Cei şapte judecători se priviră şi Igarashi a crezut că descoperă o oarecare nelinişte între ei.

— Şi ce a descoperit acel străin? întrebă femeia din spatele măştii de abanos.

— Ştiu puţin, căci până acum doar l-am urmărit de la distanţă. I-am pierdut urma la spitalul creştin din Sakai; este posibil să fi vizitat muntele Ikoma, pentru a-i interoga pe *yamabushi* din pădure… Sau poate a urmat paşii armatei lui Fuwa Torayasu, cu care s-a intersectat în Sakai. Nu pot să fiu sigur, dar cred că anchetele sale l-au determinat să creadă că asasinii sunt călugări ai sectei Tendai.

Judecătorii schimbară iarăşi priviri între ei. Femeia cu chip de rozător a fost cea care spuse ceea ce gândeau:

— Nimic din toate acestea nu explică de ce eşti aici.

Igarashi stătu o clipă pentru a cântări dacă trebuia să spună adevărul, dar era deja prea târziu să înceapă să mintă.

— Ultimul corb a fost otrăvit cu o toxină care apare în golfurile Mie. Călugării Tendai nu otrăvesc şi puţini sunt cei care cunosc secretul acelei substanţe paralizante. Am venit să mă consult cu Hanako-sensei.

— De ce ai făcut lucrul acesta? întrebă demonul. Misiunea ta era să fii umbra corbului creştin, nu să anchetezi acele morţi.

— Până acum am considerat că acele crime erau o chestiune care îi privea doar pe străini, dar nimic din ceea ce am văzut nu mă face să cred că barbarii se ucid între ei.

Prizonierul vorbea în calitate de inculpat, dar cu rezoluţia unui alt membru al instanţei.

— Aş spune mai bine că acele crime au fost executate din ordinul unui al treilea. *Daimio,* secte beligerante, sclavi… Preoţii creştini şi-au făcut mulţi duşmani în aceşti ani, dar au cel mai bun aliat posibil, iar bărbatul pe care îl servesc îi dă socoteală lui. Aşa că obligaţia mea este să strâng cât mai multe informaţii pentru a i le da lui Akechi-sama.

— Un soldat care gândeşte singur este un soldat periculos, spuse vulpea.

— Un soldat care gândeşte singur obişnuieşte să fie un soldat mort, nuanţă demonul.

— Este suficient! spuse cea care purta doliu. Inculpatul să părăsească sala. Kaoru, însoţeşte-l!

Comandanta dădu din cap şi se ridică în picioare. Nu a fost nevoie de niciun gest pentru ca Igarashi să o urmeze în exterior. Odată afară, gărzile îl conduseră la o stâncă de pe malurile pârâului. Era locul unde acuzaţii îşi aşteptau verdictul.

În timp ce privirea i se scufundă pe lespezile de piatră, se întrebă dacă nu ar fi trebuit să se arunce pe lama lui Kaoru, pentru a pune capăt acelor prostii cât mai curând posibil… dar nu dură mult până ce-şi linişti gândurile. Îşi spuse că trebuie să caute armonia în acel moment şi în acel loc, pentru că, în realitate, cei care îl tratau acum ca pe un dezertor erau încă oamenii lui, nu exista niciun motiv să le facă rău cu secretele lui. Dacă supravieţuia acelei

zile, ar fi fost datorită milei fraţilor lui, dacă murea, o făcea din cauza legilor clanurilor din Iga. În oricare caz ar fi fost un final demn.

Decise să mediteze până să-i fie cerută prezenţa din nou; Kaoru a fost cea care se întoarse să îl ducă iarăşi în interiorul *dojo.* Judecătorii încă mai ocupau locurile pe platformă; deliberarea fusese rapidă, ceea ce lăsa puţine îndoieli cu privire la sentinţă.

— Fuyumaru din Ueno, spuse femeia din spatele măştii negre, tribunalul a analizat cazul tău şi a stabilit ca sentinţa ta să fie următoarea: trebuie să-l găseşti pe străinul pe nume Martín Ayala şi să-i iei viaţa.

O linie fină tăie fruntea lui Igarashi. Toate privirile erau aţintite asupra lui, în aşteptarea unei reacţii. Fără îndoială, nu era rezultatul pe care îl aştepta.

— Să-l omor pe bărbatul acela înseamnă să atentez împotriva intereselor stăpânului pe care îl servesc, nu îmi puteţi cere aşa ceva!

— Ce te face să crezi că aceasta este o cerere, trădătorule? interveni cel care vorbea prin gura unui demon.

— Sunt supus legii voastre, dar nu sunt sub conducerea voastră. Uitaţi că nu mai sunt un *shinobi* din Iga, ci vasalul lui Akechi Mitsuhide.

— Vei face ceea ce îţi spunem, Fuyumaru, pentru că fiul tău este încă între noi şi viaţa lui ne aparţine, spuse cea care purta doliu.

Chipul lui Igarashi rămase impasibil, dar liniştea sa prelungită îl dădea de gol. Când vorbi într-un final, avea o voce calmă, în ciuda emoţiilor turbulente care ameninţau să-şi piardă firea:

— Cel despre care vorbiţi este doar un necunoscut pentru mine. Fiul meu a murit într-o noapte de O-Bon, acum mulţi ani.

— Şi băiatul fetei tale? întrebă vulpea, acel copil a murit şi el pentru tine?

Igarashi putu să perceapă surâsul răutăcios, chiar şi pe sub mască.

— Unul sau altul va fi greutatea care te va face să îndoi genunchii, trădătorule!

— Nu puteţi încălca un jurământ din lege. Pactul îmi protejează familia.

— Pactul proteja familia ta, dar cum tu însuţi ai spus, cel pe care îl avem între noi nu mai este copilul tău. Ni l-ai dat pentru a face cu el ceea ce vrem, condamnă femeia cu masca neagră. Cât despre nepotul tău, este fiul unui samurai din Anotsu, s-a născut mult după ce am stabilit condiţiile iertării tale. Niciodată nu a fost inclus copilul fiicei tale în acel acord.

— Acel băiat este fiul unei trădări, spuse diavolul, este datoria noastră să stârpim iarba rea. Dar dacă ne arăţi bunăvoinţă, poate păstrăm sămânţa ta. Îi ştii chipul acelui străin, modalitatea de a acţiona şi intenţiile; eşti cel mai potrivit pentru această sarcină. Supune-te şi poate aşa ne vom arăta mărinimoşi.

Igarashi coborî privirea la pumnii săi crispaţi de pe genunchi. Se pregătise pentru o pedeapsă cu moartea, nu pentru cinismul celor care îl judecau şi asta încuraja o flacără albă, aprinsă în el. Era furia de a se şti folosit încă o dată, umilit de cei care, într-o altă viaţă, l-au numit frate, dar care i-au transformat acum fiul şi nepotul într-un mijloc de a-şi atinge scopurile. Ce diferenţă era între ei şi supuşii lui Akechi Mitsuhide, pe care îl slujea fără niciun fel de devotament? Învins de ambiţiile altor oameni, focul hotărârii bruşte îi arse pieptul.

A ridicat capul, iar în ochii săi nu se reflecta nicio ezitare:

— O voi face! spuse, într-un final.

★

Ultimele rămăşiţe ale focului erau pe punctul de a se stinge; doar două figuri rămaseră în jurul aurei de lumină roşie-fierbinte: femeia cu *mofuku* negru, Chie, din chinul Kido din Otowa şi cea numită Ibaraki, „Ochii Demonului”, din clanul Dojun din Tateoka.

Femeia îmbrăcată în doliu închisese ochii şi îşi controla respiraţia; din când în când, bâlbâia câte un cuvânt de neînţeles sau îşi ridica scurt bărbia, atentă la vocile care îi vorbeau de dincolo de această lume. Din copilărie dăduse dovadă de o puternică legătură cu lumea de dincolo: o respiraţie fantomatică a brizei, pe care nimeni altcineva n-o percepea, o mângâiere pe ceafă care o trezea în nopţile ceţoase… Un har şi un chin care, potrivit bătrânilor, erau răspunsul la faptul că micuţa Chie nu se născuse cu totul: o parte a sufletului său aparţinea lumii de dincolo, aşa încât trăia în acelaşi timp şi în această lume, şi în lumea cealaltă, prinsă între curenţii lui *samsara*.. Un clarvăzător extaziat, a cărui condamnare era de a conştientiza, de asemenea, inutilitatea tuturor eforturilor, a vieţii insignifiante.

Dintr-odată îşi scoase masca; avea fruntea lividă şi respiraţia agitată. Ridică privirea şi-i întâlni chipul lui Ibaraki, care o urmărea neliniştit. Îi luă un moment să înţeleagă că tovarăşul său îşi îndepărtase masca, atât de asemănătoare erau trăsăturile sale cu cele ale demonului întruchipat de masca ce îi acoperea faţa.

— Ce ai văzut? o întrebă luptătorul.

— Igarashi Bokuden mereu a urât tot ceea ce a călcat şi face să crească moartea la fiecare pas; mii de voci, care nu sunt încă numite, strigă numele său de pe celălalt mal al râului Sanzu.

Chie îşi încleştă pumnul în faţa chimonoului, răsucind mătasea neagră în timp ce privea în gol.

— Este un blestem care merge şi poartă un nume.

Ibaraki, obişnuit să interpreteze cuvintele confuze care urmau după fiecare transă, se aplecă înainte şi puse o mână peste cea a prietenei sale.

— Dă ordinul şi vom pleca în căutarea lui. Încă putem să îl omorâm înainte de a părăsi Iga.

Ea negă cu capul. Părea că ochii săi începeau să vadă cu mai multă precizie această lume.

— Fuyumaru Trădătorul, murmură ea; pieptul său alimentează un foc capabil să ne omoare până şi pe

ultimul dintre noi…

— Ce aşteptăm atunci?

Chie caută privirea lui Ibaraki.

— Zilele nu sunt scrise încă, frate! Calea lui Fuyumaru se împleteşte cu cea a străinului pe care îl urmăreşte, cum să desfacă încurcătura karmei, cum să ştie ce fir să taie? Şi dacă omul acela dintr-o altă lume este chemat să dezvăluie secretele noastre şi încheiem cu singurul care poate să îl împiedice?

Femeia neagă cu capul.

— Calea pe care mergi, încercând să fugi de destinul tău, poate fi cea care te conduce la întâlnirea cu acesta, este bine să nu uiţi asta.

Ibaraki „Ochi de Demon” strânse din dinţi. Nu-i stătea în fire să lase lucrurile să se întâmple de unele singure; avea nevoie să păstreze iluzia, chiar şi în van, că era stăpânul propriului destin.

— Atunci să ne batem joc de destinul nostru. Să-l aducem pe Masamune din clanul Hidari. El va avea grijă ca Trădătorul să-şi îndeplinească sarcina; apoi va pune sfârşit zilelor lui Fuyumaru din această lume.

Chie, cu spatele încovoiat, asculta cu capul în jos la cuvintele tovarăşului său. Nici nu fu de acord, nici nu negă, doar păstră liniştea. Pur şi simplu, nu ştia care este decizia corectă; nici măcar nu ştia dacă era vreuna.

— Capitolul 20 —
Mila sa pentru cei căzuţi

Reiko ridică privirea către vârful colinei, către crucea de lemn pe care o construise. Micuţa colibă care o încununa, izolată de restul caselor, domina din poziţia sa terasele de orez care coborau până în adâncurile văii. Îşi şterse ochii şi văzu că un fum alb se ridica pe cerul dimineţii. Fumul acela însemna că părintele Enso îşi revenise pe deplin şi îngrijea, din nou, pe oricine bătea la uşa lui, fie că avea trupul sau sufletul afectat.

Amânase această întâlnire pe cât de mult posibil şi nu îl vizitase pe preot în timpul convalescenţei sale, dar era momentul să dea socoteală pentru acţiunile sale. Aşa că se asigură că recipientul pe care îl căra era bine închis, îşi netezi chimonoul gri uzat şi, completând un ritual involuntar, îşi atinse cicatricea scufundată pe obraz. Într-un final se hotărî să urce dealul.

Pe măsură ce înainta călcând pe buştenii îngropaţi ce serveau drept trepte, vocile se stingeau în spatele ei şi nu mai rămânea decât vântul care mângâia panta şi cabana îmbătrânită de pe vârf. Era ca trecerea într-o altă lume şi, deşi niciun *torii* nu marca apropierea de un sanctuar, Reiko simţea în locul acela o linişte asemănătoare cu cea pe care o simte un credincios în apropierea sfinţilor. Îngenunche lângă uşa glisantă acoperită cu o hârtie pătată de o sută de ori şi îşi anunţă sosirea:

— Maestre, spuse în portugheză, am venit să mă scuz pentru absenţa mea.

Cineva tuşi înăuntru, încercând să-şi dreagă vocea.

— Ce este cu atâtea formalităţi? răspunse o voce în japoneză, oare credeţi că o răceală m-a transformat într-o persoană vulnerabilă? Deschide odată şi lasă-mă să-ţi văd chipul, fetiţă!

Reiko zâmbi şi deschise uşa. Înăuntru, aşezat pe un covor şi cu mâinile întinse deasupra mangalului,

părintele Enso se străduia să arate o forţă care îi dezminţea chipul slab: ochii păreau stinşi sub sprâncenele cenuşii; obrajii, traşi sub o barbă gri care deja îi ajungea la piept. Boala care îl ţintuise la pat săptămâni întregi părea că îi furase ani din viaţă, dar Reiko se forţă ca acest lucru să nu se vadă pe chipul ei.

— Părinte – se înclină cu o reverenţă –, mă bucur să văd că v-aţi întremat! V-am adus prăjiturele şi castroane pentru a pregăti un ceai proaspăt, cred că merită această ocazie.

Puse pe jos recipientul de lemn şi desfăcu sfoara care îl înconjura.

— Atâta solemnitate începe să mă ducă la disperare, protestă bătrânul. Deschide oblonul, vreau să văd această pasăre care s-a strecurat în casa mea.

Reiko ridică de-un deget oblonul de lemn, suficient pentru ca lumina temperată a zilei să înceapă să se filtreze şi se aşeză lângă mangalul care încălzea camera.

— Ah, eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna! spuse bătrânul cu o japoneză ciudată şi sărută mâna lui Reiko cu afecţiune.

Ea râse în timp ce puse un ceainic cu apă pe mangal. Desfăcu un recipient din bambus şi aroma ceaiului verde ieşi la iveală.

— Trebuie să fiţi ultima persoană care mă vede frumoasă pe aceste meleaguri, spuse în timp ce scotea ustensilele pentru ceai.

— Sunt aproape orb, dar frumuseţea ta mă orbeşte la fel de mult ca o zi de vară.

— Atâta linguşire nu este potrivită pentru un om al lui Dumnezeu, părinte Enso! îl avertiză Reiko.

— Dar nu mai sunt un om al lui Dumnezeu, fiica mea! Abia sunt un rău creştin, un exemplu prin multele mele păcate şi nimic altceva.

— Nu vorbiţi aşa! Sunteţi preotul şi ghidul nostru.

— Nu, nu sunt. De foarte mult timp tu îndrumi oamenii aceştia, mult mai bine decât am făcut-o eu vreodată. Cât despre munca mea de preot, greşesc făcându-vă să credeţi că pot înţelege semnele lui

Dumnezeu mai bine decât oricine altcineva. Şi rău faceţi voi numindu-mă preot, căci, de când i-am abandonat pe ai mei, nu sunt mai preot decât orice om care poate citi evangheliile.

— Nu i-aţi abandonat pe ai voştri, îl certă Reiko, în portugheză, ai voştri sunt cei care stau acolo jos, treierând câmpurile şi culegând tulpinile.

Părintele Enso clătină din cap, tulburat.

— Orezul este deja treierat? Anul acesta recolta a venit mai devreme, nu am putut să mă bucur de câmpurile aurii.

— Maestre, vreau să vă rog ceva! începu, întrerupând divagaţiile bătrânului cu ton grav. Vreau să mă spovediţi.

— Pot să-ţi ascult păcatele, dar nu ştiu dacă în ochii lui Dumnezeu sunt eu cel care te poate ierta.

— Aţi vorbit cu Jigorō-sensei? continuă Reiko, ignorând obiecţiile sale. V-a spus ce l-am obligat să facă?

Bătrânul iezuit se temu de veşti cumplite.

— Nu ştiu nimic, răspunse, în sfârşit, în portugheză, şi nu sunt sigur că vreau să ştiu.

— Am fost pe punctul de a pierde o încărcătură, începu să povestească Reiko. Rutele se schimbă şi un comerciant din Anotsu a cumpărat tot depozitul unei nave care trebuia să debarce în Kii. Nu cred că este o coincidenţă, maestre, cineva caută ceea ce noi avem, cineva cunoaşte secretele noastre.

— Ce ai făcut? se limită să întrebe el.

— Am vorbit cu căpitanul, am încercat să îl conving să respecte partea din înţelegere, l-am rugat să ne arunce butoaiele.

— Înţeleg că nu l-ai convins.

Reiko îşi scutură ochii aprinşi, nu din cauza aşchiilor mangalului care ardea între ele, ci din cauza unui foc îndepărtat şi lacom, alimentat de carnea marinarilor şi de vântul din marea liberă.

— I-am cerut lui Jigorō-sensei să scufunde nava între valuri… Cu tot echipajul de la bord.

Enso contemplă chipul acelei fetiţe pe care o văzuse crescând până când se transformase într-o

femeie capabilă să sacrifice totul pentru a-i ţine în siguranţă pe ai săi.

— Regreţi? o întrebă.

— Nu. Aş mai face-o de o sută de ori dacă ar fi necesar.

— Atunci nu pot să-ţi iert păcatele. Dar acele morţi nu ar trebui să cadă pe conştiinţa ta, ci pe ale tuturor dintre noi, pe cele ale fiecărui bărbat, femeie şi copil din această comunitate. Orice greşeală pe care trebuie să o faci pentru a-i păstra în siguranţă este justificată în ochii mei şi te binecuvântez pentru asta.

— Capitolul 21 —
Ca o noapte cu stele lucitoare

Ayala şi Kenjirō au reuşit să lase în urmă muntele Ikoma înainte de răsărit. După ce au rătăcit, în cea mai mare parte a nopţii, prin peisajul ceţos şi tăcut, amândoi începură să simtă pe pleoape greutatea stării de veghe. Au decis să dormiteze lângă un tufiş de ciulini, care-şi arunca umbra pe cărare: iezuitul, învăluit între mantiile sale, iar samuraiul aşezat pe scoarţa aspră a unuia dintre copaci, îmbrăţişându-şi săbiile.

Ayala fu primul care se trezi, chinuit de coşmaruri. Resemnat şi somnoros, începu să ridice boccelele şi să le urce pe cal.

— Nici măcar nu am mâncat micul dejun! protestă Kenjirō, cu ochii încă închişi.

— Nu putem să întârziem mai mult, vom mânca devreme la primul han pe care îl vom întâlni pe drum.

Goshi suspină şi se uită la ambele părţi ale cărării prăfuite care era în faţa lor.

— Han? Suntem pierduţi pe un drum lăturalnic, undeva într-un colţ, între provinciile Settsu şi Tamba. Pun pariu că am putea să rămânem aici toată ziua şi am vedea doar cum defilează furnicile.

— Ştiu perfect unde suntem, răspunse Ayala, trăgând cureaua pentru a prinde săculeţele strâns peste partea din spatele calului. Am coborât pe versantul vestic al Muntelui Ikoma, cu soarele răsărind în spatele nostru. Trebuie să ne deplasăm spre nord până când întâlnim Miyama. Când îl vom găsi, va trebui să-i urmăm cursul până ajungem la Kizu, unde se unesc principalele rute comerciale. Odată ajunşi pe celălalt mal, vom fi pe urmele armatei lui Fuwa-sama.

— Vorbiţi de parcă aţi fi cutreierat drumurile acestea de mic copil, mormăi samuraiul, ridicându-se în picioare pentru a-şi curăţa *hakama* de pământ.

— Am hărţile pe care mi le-au dat fraţii în Sakai şi în ordinul meu am avut mereu cei mai buni cartografi. Probabil că hărţile au ajutat la răspândirea cuvântului lui Dumnezeu la fel de mult ca evangheliile în sine.

Şi surâse în faţa unei asemenea blasfemii.

— Cum doriţi, dar cel mai înţelept ar fi să ne odihnim până vom scăpa de oboseală. Înainte de prânz, toată această determinare se va stinge şi fiecare pas va fi cât zece.

Ceea ce prezisese Kudō Kenjirō se dovedi a fi adevărat ca un blestem din cer, astfel încât soarele era încă la amiază atunci când Ayala a fost cuprins de o somnolenţă care se dovedi mai râvnită decât orice umbră de pe marginea drumului. Era sigur că însoţitorul său nu se putea găsi în condiţii mai bune, dar poate din cauza tinereţii sale sau pentru a-i da o lecţie, acesta nu încetinea pasul în faţa marşului.

— De ce nu vă urcaţi pe cal? întrebă la un moment dat Kenjirō, ca şi cum i-ar putea citi gândurile iezuitului. Sunt sigur că aţi putea, cu puţină practică, să dormiţi culcat pe spate; unii călugări budişti aşa fac… Deşi am văzut călugări budişti care dorm în timp ce recită sutrele.

Ayala surâse şi negă.

— Ţi-am spus deja că nu ştiu să călăresc.

— Aţi aşezat şaua pe cal şi aţi prins bine desagii de câteva ori; nu aţi făcut-o ca şi cum nu aţi şti să călăriţi.

Baterenul zâmbi iarăşi, amuzat de vioiciunea celui care îi fusese tovarăş într-o călătorie atât de ciudată.

— Poate ar fi mai potrivit să spun că nu pot.

Kenjirō se încruntă şi întoarse capul pentru a-l privi peste umăr.

— Calul acesta a mers la pas de atâtea zile, încât trebuie să se fi îmblânzit ca un cal de paradă. L-ar putea călări chiar şi sora mea mai mică.

Ayala suspină, obligat să explice:

— Când am debarcat pe aceste coaste prima oară, eram cu puţin mai tânăr decât tine, spuse cu o notă de nostalgie. Niciodată nu plecasem din ţara mea şi eram cuprins de foamea aventurii, de nerăbdarea de a descoperi pământuri de legendă, de cunoaşterea satelor care nu se asemănau deloc cu ceea ce lăsasem în urmă… Şi posibilitatea de a-i transforma în buni creştini, bineînţeles!

— Ce legătură au toate acestea cu faptul că nu vreţi să călăriţi un cal blând?

Ayala ignoră nerăbdarea interlocutorului său şi continuă:

— În acele zile, principalul om al acestei misiuni era Francisco Xavier, un bărbat… ciudat, să spun aşa. Cu convingeri puternice, poate mult prea puternice câteodată, dar în acelaşi timp milos şi hotărât ca nimeni altcineva. Creştinismul nu ar fi prosperat dacă nu ar fi fost el.

Ayala ridică privirea către cerul de dimineaţă; dincolo de coroanele ramurilor împletite, nori albi alunecau pe cerul vast.

— Obsesia lui a fost să înţeleagă oamenii de pe aceste meleaguri, arătându-le că venisem ca slujitori, nu drept cuceritori şi, deşi a înţeles că nimic nu se va realiza fără complicitatea conducătorilor, el a fost cel mai smerit, oriunde punea piciorul. Mesajul lui Hristos se transmite din frate în frate, de la egal la egal, şi Xavier crezuse că aşa ne vedeau: apropiaţi, cu picioarele murdare de ţărână ca ei, niciodată pivindu-i de sus, niciodată mergând pe spatele unui cal. Şi aşa am început să evanghelizăm în acele zile, mă tem că foarte îndepărtate, străbătând drumurile la picior.

— Nu pare că fraţii dumneavoastră să aibă acum asemenea preocupări. Din ce am văzut, se aşază la masă cu *daimio* şi preferă să fie căraţi în palanchine, decât să pună piciorul în noroi. În Anotsu se vorbea chiar despre unii *batereni* care soseau în port în barje lăcuite în aur şi negru, cu tunuri monstruoase scoase din punţile lor.

— Aşa cum am spus, acele zile sunt demult uitate.

Mâncară fără să se oprească, mestecând ultimele bile de orez în timp ce mergeau sub soarele prânzului. Kenjirō dezaproba, în tăcere, încăpăţânarea lui Ayala de a continua, dar, în acelaşi timp, trebuia să recunoască faptul că îl emoţiona că acel bărbat se încăpăţâna să nu leşine, cu toate că era din ce în ce mai încovoiat pe bastonul său de bambus improvizat.

Iezuitul ţinea pe umeri mantia neagră caracteristică ordinului său, dar pe dedesubt purta un chimono de drum sărăcăcios, pe care Kenjirō i-l procurase la Uji-Yamada; purta pe şold ghiozdanul pelerinului şi îşi acoperea capul cu o *sugegasa.* Îmbrăcămintea lui pestriţă, combinată cu un mers din ce în ce mai slab sub greutatea oboselii, îi dădeau înfăţişarea unui om pierdut, departe de această lume. Era inevitabil să nu te întrebi dacă încăpăţânarea aceea de a continua se datora grabei de a ajunge armata lui Fuwa sau, mai degrabă, un răspuns la un fel de penitenţă.

În orice caz, calculele lui Ayala s-au dovedit a fi corecte atunci când murmurul unui pârâu ajunse la ei. Strălucirea soarelui asupra apei se filtra printre copacii care flancau drumul şi descoperiră curând că poteca se desfăşura paralel cu un râu puţin adânc, astfel că se putea ajunge pe celălalt mal prin traversarea apei până la genunchi. Era vorba de Miyama, afluentul lui Kizu, care figura pe hărţile iezuiţilor. Ayala, fără să scoată o vorbă, lăsă să cadă frânghia cu care trăgea calul şi părăsi drumul în direcţia curentului. Păşi în râu, îngenunche şi bău direct din albie, în timp ce îşi vărsă apă peste cap, ştergându-şi praful de pe faţă şi din păr.

— Se pare că nu v-aţi înşelat, spuse Kenjirō de pe mal. Dacă urmăm cursul, ar trebui să găsim vreo casă de ţărani înainte de apusul soarelui.

— Vreau doar să mă răcoresc puţin, apoi voi putea continua mai mulţi *ri.* Poate ajungem la râul Kizu pe înserat.

— Nu! răspunse tăios *goshi.* Vom căuta o casă care să ne umple boccelele şi să ne împrumute un

acoperiş pentru a petrece noaptea.

Ayala, cu apă care i se scurgea din barbă, se uită peste umăr la băiatul care-l mustră cu severitatea unui tată. Primul său impuls a fost să cedeze în faţa mândriei şi să-şi impună punctul de vedere, dar era conştient de oboseala propriilor oase, de tristeţea sufletului său şi de înţelepciunea din cuvintele lui Kenjirō. A fost de acord, în linişte.

După ce umplură tuburile de bambus şi adăpară calul, continuară de-a lungul malului pietros al Miyama, ale cărui ape, nu prea adânci, curgeau repede, umplându-le urechile cu murmurul său. Începea să se întunece când ajunseră la o porţiune în care canalul se lărgea şi aşeza râul; epuizat, Ayala îşi scufundă picioarele în curentul rece şi zâmbi uşurat. Închise ochii şi murmură: *Domine, tu mihi lavas pedes?*[80]. Abia începuse să se bucure de senzaţia de noroi umed între degete când Kenjirō îl strigă:

— Uitaţi-vă acolo, case lângă mal!

Iezuitul îşi ridică marginea pălăriei şi îngustă ochii, orbit de soarele de la apus. Kenjirō avea dreptate: patru case erau înghesuite în aval, adăpostite de o pădure de pini, umbroasă şi răcoroasă.

— Aici se încheie ziua noastră, decise pentru amândoi samuraiul, care trase calul în direcţia caselor; mâine vom relua drumul devreme, dar în această noapte vom mânca ceva cald şi vom dormi cu un acoperiş deasupra capului.

Ayala se uită la cerul încă luminat; poate că ar fi putut călători încă unul sau doi *ri* în acea după-amiază, poate exista, mai aproape de Kizu, un han unde puteau poposi cu calul şi nu ar fi fost nevoie să deranjeze acele familii; dar se abţinu să ridice obiecţii, deoarece adevărul era că se afla pe punctul de a se prăbuşi din picioare.

De abia se lumină de zi când a fost văzută în portul din Anotsu o navă care arbora blazonul lui Akechi Mitsuhide, *daimio* din provincia Omi,

conducător al domeniului Anotsu şi vasal al familiei Oda. Mesagerii plecară repede spre castel pentru a anunţa sosirea marelui stăpân, care nu mai vizitase domeniul de pe coastă de mai bine de un an.

Pe docuri, marinarii portughezi urmăreau curioşi debarcarea liderului lor şi a întregii sale cohorte; în timp ce la fortăreaţă, castilianul Naomasa Sorin, neobişnuit cu astfel de şocuri, dar obişnuit să administreze casa ca şi cum ar fi a lui, îi grăbea pe servitori, astfel încât totul să fie potrivit şi plăcut în ochii Excelenţei Sale.

Spre nenorocirea lui Sorin, Mitsuhide refuză să călătorească în palanchin şi urcă străzile abrupte în spatele calului său de război, un armăsar negru crescut liber în munţii Kai. Îl însoţeau doi dintre comandanţii săi, garda sa personală de doisprezece samurai, o cavalerie de treizeci de lăncieri şi douăzeci de arcaşi şi mai mult de cincizeci de servitori, care alergau în ritm militar după stăpânii lor. O defilare puternică, aşa cum nu se mai văzuse de mult timp în localitate şi care a inundat succesivele inele zidite ale cetăţii ca braţul mării ce se revarsă peste un dig.

Naomasa, pe partea sa, cobora în grabă scările turnului tributului, supervizând ca fiecare să ocupe locul care îi fusese atribuit. Ajunse în sala principală fără suflare: un spaţiu construit din lemn de cireş pe ai cărui pereţi alternau blazoanele clanului Akechi şi ale clanului Oda, împletite într-o alianţă puternică. Pe lemnul gol îngenuncheau nu mai puţin de o sută de slujitori, inclusiv servitori, servitori paji, concubine şi chelneriţe. Naomasa abia a avut timp să cadă în genunchi când Akechi-sama intră brusc în sala mare.

Era îmbrăcat cu armura de luptă, fără ornamente, şi-şi ţinea *kabuto*[81] sub braţul drept, în timp ce mâna stângă se zvârcolea în jurul mânerului sabiei. O privire de mânie reţinută îi întunecă faţa, spre deosebire de comandanţii săi, care îl urmau cu o privire circumspectă.

Primul nefericit care îl întâmpină fu purtătorul sandalelor, care îngenunche la trecerea stăpânului său pentru a-i oferi încălţări curate. Akechi sprijini talpa noroioasă pe capul băiatului şi îl împinse până se rostogoli. În continuare, se apropie de o servitoare care, cu mâinile tremurânde, îi întinse o ceaşcă de sake; *daimio* smulse farfuria şi o sparse într-o coloană, apoi îşi băgă degetele în părul femeii şi, scuturând-o, o aruncă violent la pământ. Fără să se oprească, a aruncat casca spre un rând de slujitori, care abia îşi ţineau impulsul de a se îndepărta.

— Blestematul Nobunaga, fiu împuţit de căţea! urla, în timp ce contempla cu furie blazoanele lui Oda care atârnau în jurul lui. Să mă forţeze să mă lupt cu Takeda în timp ce acesta rupea pactul cu clanul Hatano. Bastard împuţit care a fost alăptat de căţele, sper ca viermii să-ţi mănânce ochii! Tu! arătând spre unul dintre servitori, care făcu un pas înapoi îngrozit. Unde este şobolanul de Sorin? Unde este castilianul meu?

Naomasa trebui să înghită pentru a-şi dezmorţi gâtul:

— Sunt aici, stăpânul meu! anunţă fără să îndrăznească să-şi ridice capul.

— Dă-mi o veste bună. Am văzut că portul este împânzit de străini.

— *Baterenii* au început să se aşeze pe teritoriul dumneavoastră, stăpânul meu, şi cu ei au ajuns şi bărcile negre. Portul este mai prosper ca niciodată.

— Şi încărcătura pe care o căutăm, aţi dat de ea?

— Comerciantul Amaru a cumpărat o barcă pentru transportul ei, dar încă nu a ajuns în port. A suferit un incendiu şi s-a scufundat în largul coastei Ise.

— Moş idiot! spuse Akechi. S-a scufundat? Spune mai bine că au scufundat-o. Cineva a ştiut de intenţiile noastre şi a împiedicat ca barca să ajungă în Anotsu.

— Este posibil, *o-tono!* recunoscu Naomasa cu un fior.

— Însoţeşte-mă în camerele mele! ordonă Akechi scoţându-şi mănuşile şi aruncându-le unuia dintre paji.

Karo se ridică în picioare şi îl urmă pe stăpânul său sus pe scări.

— Ce s-a mai întâmplat cu *baterenul* acela care adulmecă pe pământurile mele?

— Nu ştim unde este.

Akechi se opri şi se întoarse pentru a-l privi. Castilianul ştiu să vadă în ochii săi că păşea pe o gheaţă subţire.

— Cum este posibil? Oare nu a fost trimis nimeni pe urmele lui?

— A fost trimis. Igarashi Bokuden a fost însărcinat să îl supravegheze pe străin şi să ne anunţe de orice comportament suspect, dar a dispărut şi el. Ultimul lucru pe care îl ştim despre el este că a intrat în pădurile din Iga.

— Aţi încredinţat o problemă atât de delicată lui Igarashi, pe care îl numesc Trădătorul?

— Regret, stăpânul meu. Căpitanul gărzii a decis că nu este nimeni mai bun ca el pentru a descoperi dacă *bateren* ascundea şi alte intenţii, minţi fără neruşinare.

— Bineînţeles că avea motive ascunse, tâmpitule! Şi acum nu numai că ne-am pierdut prada, ci şi vânătorul.

— Voi rezolva, voi trimite corbi la Iga imediat, pentru a ne informa…

Naomasa ezită înainte să adauge:

— Mai este ceva care mă îngrijorează, *o-tono*. După cum bine ştiţi, Fuwa se îndreaptă spre muntele Hiei. Dacă bastionul sectei Tendai cade, vom fi compromişi…

— Ascultă-mă bine! molfăi Akechi Mitsuhide, strângându-i într-o gheară gâtlejul lui Naomasa: lasă războiul soldaţilor şi ai grijă de prada din luptă, pentru că un şobolan ca tine cu aşa ceva se hrăneşte.

Daimio strânse mai mult degetele pe gâtul vasalului său.

— Unica ta grijă trebuie să fie să îmi aduci capetele străinului şi a lui Igarashi Trădătorul într-o cutie lăcuită. Dacă nu mi le aduci, te voi obliga să-ţi tai maţele fără *kaishakunin*[82] care să-ţi scurteze agonia. Vei muri în propria murdărie, gemând ca un câine tranşat. Ai înţeles?

Naomasa Sorin vru să dea din cap, dar doar un scârţâit răguşit îi scăpă din gură.

— Capitolul 22 —
Cel mai bun sake din Yamato

Fuyumaru îşi luă rămas bun pentru totdeauna de la pădurile din Iga într-o noapte liniştită de toamnă. Nici măcar când a fost anunţat exilul său, nu a simţit un astfel de sentiment de ruptură completă. Fiecare pas scufunda, puţin mai mult, în interiorul său, certitudinea că pleca pentru a nu se mai întoarce niciodată şi, deşi asta îl cufunda într-o melancolie adâncă, ştia că, în acelaşi timp, îl elibera.

Aşa că înfruntă plecarea ca pe o lungă plimbare pe cărările copilăriei. Acum călătorea cu conştiinţa senină a maturităţii, cu inima grea, dar cu privirea încă uşoară, atentă la pâlpâirea lunii printre bastoanele înalte de bambus. Nu plânse când ajunse la Nabari şi se avântă în apele sale, care marcau graniţele Igăi. Mai degrabă lăsă curenţii de apă să spele toate rămăşiţele lui Fuyumaru Trădătorul, iar când apăru pe malul opus, fu, în cele din urmă, purificat. Se întorcea în lume ca Igarashi Bokuden, vasal până în ziua aceea a lui Akechi Mitsushide, acum numai slugă pentru sine.

Condus de o nouă hotărâre, se îndreptă spre versanţii muntelui Ikoma, probabil ultima destinaţie a corbului şi a samuraiului care îl însoţea. Traversă pe jos câmpia de la nord de Yamato, atât de întinsă şi goală, încât negustorii o evitau cu orice preţ, deoarece caravanele lor erau expuse tâlharilor şi altor deposedaţi de pământuri care se înmulţeau în zilele acelea.

Pe înserate, în ziua a doua, ajunse pe drumurile care duceau în partea estică a muntelui, unde se afla sanctuarul Ikoma-Jinja. Aspectul său era cel al unui pelerin, sprijinindu-se de un toiag din lemn şi cu un rozariu între degete; dar, în timp ce restul coborau pe cărarea abruptă, el avansa în sens opus, împingându-se printre străinii care părăseau muntele chiar înainte ca oamenii sfinţi să închidă porţile mănăstirii.

În momentul în care trecu pe sub unul dintre *torii* care împodobeau drumul, îl cuprinse certitudinea că cineva îl observa. Puse vârful bastonului între pietrele de pavilion ale drumului şi îngenunche pentru a strânge nodul sandalelor. În timp ce făcea acest lucru, examină tot ce se mişca în spatele lui, datorită micii oglinzi care atârna de toiag, ascunsă între inele şi amulete care zdrăngăneau la fiecare pas. Pentru o clipă, a crezut că vede o figură în picioare printre mulţimea de enoriaşi, privind în direcţia sa, dar oglinda se întoarse şi, când îşi reluă poziţia iniţială, nu văzu nicio urmă a acelei fantome.

Mormăi şi reluă urcarea fără să se mai uite înapoi. Nu dură mult timp până se văzu mergând pe acel drum singur, doar însoţit de cedrii pătaţi de toamnă şi ocazional *torii* pe jumătate distruşi, ale căror arcade marcau intrarea pe pământul sacru. Sanctuarul şi muntele în sine erau consacrate *kamilor* Ikomatsu-Hikono şi Ikomatsu-Himeno, soţ şi soţie care locuiau în măruntaiele muntelui Ikoma, aşa că era de preferat să avansezi de-a lungul marginilor pentru a face loc oricărui spirit sacru care parcurgea calea.

Văzu deja pavilioanele din frunziş când trecu pe lângă un preot care cobora, aprinzând lămpile de piatră care flancau poteca. Igarashi îl salută cu o reverenţă şi continuă urcarea, până când, în cele din urmă, ajunse la baza unei scări abrupte cu trepte ruginite. Dincolo de ultima treaptă se vedea marele portic care sigila pasajul spre aşezământ, în timp ce în jurul primilor paşi erau distribuiţi pelerinii care nu aveau niciun han la care să se întoarcă: bărbaţi şi femei care deciseră să petreacă noaptea la baza sanctuarului, în aşteptarea deschiderii porţilor în zori.

Departe de o mulţime atât de devotată, un bărbat cu privirea îndepărtată, precum a celor care nu văd această lume, stătea pe scoarţa unui pin. Purta puţin mai mult decât un cozoroc şi cârpe zdrenţuite care abia îi acopereau trunchiul, iar în stânga ţinea un blid cu monede zgârcite, pe care le amesteca din

când în când. Buzele sale, înclinate spre piept, dezlegau nesfârşita litanie a sutrei „Esenţa Înţelepciunii”.

Igarashi se apropie de acel cerşetor şi, fără să lege vreo conversaţie, lăsă să-i cadă în blid două monede de cupru, urmate de un *monme* de argint şi încă trei piese de cupru aruncate una câte una. Orbul întrerupse litania şi ridică privirea către cer; căută cu degetele în blid moneda de argint şi, când o găsi, dădu din cap şi o puse sub limbă.

Doar atunci se adresă celui care făcuse plata:

— Frate din umbră, limba mea este de argint, adevărul curge din gura mea.

Igarashi se aşeză în faţa cerşetorului şi încrucişă bastonul peste picioare.

— Este posibil ca, de curând, un corb creştin să fi vizitat muntele Ikoma, însoţit de tânărul său *yojimbo.* Ce ştii despre asta?

— Ştiu că este adevărat. Acum patru zile au apărut pe ruta pelerinilor care vin din sud. Înainte de a ajunge la Ikoma au avut o altercaţie cu trei samurai care escortau una dintre concubinele stăpânului Mikawa. Doamna se întorcea de la petrecerea câtorva zile de reculegere într-un sanctuar, de parcă rugăciunile şi privirile lascive ale preoţilor i-ar putea curăţa duhoarea păcatelor, adăugă orbul şi buzele sale dezvăluită un zâmbet sumbru şi fără dinţi.

— O încăierare? Şi ce i s-a întâmplat corbului?

— Nimic, spuse cerşetorul dând din cap. În noaptea aceea au ajuns la pârâul de la poalele pantei. Tânărul şi-a şters sângele, dar nu era al lui, deoarece pielea îi era curată de tăieturi. În ziua următoare i-au găsit pe cei trei samurai tranşaţi şi mutilaţi, ca nişte pui pentru ceaun.

Trei samurai… îşi spuse Igarashi. Ştia castilianul din Anotsu că un războinic atât de înfricoşător trăia în câmpurile sale de orez? Se îndoia.

— Au ajuns pe partea cealaltă?

— Aşa este şi au petrecut noaptea între *yamabushi* din munţi.

Bătrânul privi în spatele său, dar părea că nimeni nu îi urmăreşte. În continuare se înclină către confidentul său. Mirosea a transpiraţie râncedă şi a sake picant.

— *Yamabushi* i-au lăsat în viaţă?

— Au părăsit muntele a doua zi; nu mă întreba în ce direcţie, frate, căci ochii mei nu văd atât de departe. Dar au scăpat cu viaţă şi pe propriile picioare.

— Ceva trebuie să fi văzut. Vreun indiciu dacă au luat-o spre nordul profund sau spre coastă, sau dacă s-au întors spre ruta Tokaido.

Orbul se încruntă, enervat de insistenţele sale, de duhoarea disperării din respiraţie.

— Versantul opus aparţine *yamabushilor* şi secretelor lor. Dar dacă chiar vrei să le cunoşti treburile, poţi să mergi să îi întrebi chiar tu, surâse batjocoritor informatorul.

Igarashi dădu din cap şi se ridică în picioare. Aşa că acolo dispărea urma corbului Martín Ayala. Ştia doar că încă era în viaţă şi cu o companie periculoasă, dar nu ştia nimic despre destinul sau intenţiile sale. Din fericire, era posesorul unui secret intim: motivul autentic care îl împingea pe *bateren* să continue să se târască pe drumurile acelea ale unui pământ străin; un adevăr de care, poate, nici chiar Ayala nu era conştient.

Fără să mai întrebe altceva, aruncă o ultimă monedă în blidul cioplit şi se retrase să doarmă lângă ceilalţi pelerini.

Plecă devreme înspre Osaka, cu mult înainte ca soarele să se spargă în spatele stâncilor şi ca primii enoriaşi să-şi înceapă procesiunea spre munte. Lăsă în urmă vecinătatea Ikoma Jinja şi intră pe drumurile de ţară mai puţin străbătute, departe de agitaţia rutelor comerciale.

Merse de-a lungul uneia dintre aceste cărări, la umbra unei pante tăiate la pământ de o alunecare de teren, când văzu un călător coborând pe o cărare foarte îngustă, puţin mai mult decât un şanţ în faţa stâncii. Râpa aceea pierdea din înălţime până când

se unea cu calea de la sol, pe care Igarashi o parcurgea.

Aşa că, pe măsură ce se apropia, a putut distinge mai bine călătorul care înainta aproape paralel cu el, deşi la o înălţime mai mare. Era un fel de vânzător ambulant, căci în spate purta un butoi imens înfăşurat în piele întinsă, pe care fusese scris ostentativ *kanji*[83]. Purta un chimono maro cu nişte pantaloni atât de ponosiţi, încât nu îi acopereau genunchii.

Igarashi îşi aşeză legătura de pe spate, strânse puternic toiagul de lemn şi îşi reluă pasul. Voia să evite orice contact vizual care ar fi dat naştere vreunei conversaţii. În scurt timp, celălalt călător era atât de aproape, încât i-a putut auzi scârţâitul paşilor pe pietrişul de pe drum. Vânzătorul de sake ajunse pe cărare, câţiva paşi mai în spate, mergând doar, în linişte, ambii în aceeaşi direcţie, dar fără să schimbe vreo vorbă, nici măcar un salut.

În cursul dimineţii Igarashi avansă spre coastă, mereu cu acel om la câţiva paşi în spatele său. La prima bifurcaţie pe care o întâlni, alese drumul mai puţin evident: cel care părea mai răsucit şi plin de bolovani. Celălalt călător optă pentru aceeaşi direcţie, fapt care îi confirmă suspiciunile. Părea imposibil să-l lase în urmă pe vânzătorul ambulant, care dădea din cap fără să-şi ridice privirea de la pământ, ghemuit sub greutatea butoiului.

La următoarea bifurcaţie începu să meargă pe cărarea din partea dreaptă; când constată că urmăritorul său încăpăţânat optă pentru aceeaşi cale, traversă buruienile pentru a continua pe stânga. Surâse în timp ce grăbi pasul, dar privind în spate, constată că însoţitorul nedorit încă îl urmărea, iarăşi la câţiva paşi în spate.

Supărat, decise să se aşeze pe o stâncă din drum şi scoase din rucsac bila de orez pe care urma să o mănânce la prânz. Aşteptă ca celălalt să treacă prin faţa lui:

— Hei, tu! îi strigă cu gura plină de orez. De-a ce te joci?

Bărbatul se opri şi privi în jurul său, ca şi cum ar putea să mai fie cineva în acel loc ascuns. În final îşi îndreptă privirea către cel care îl mustrase.

— Nu te înţeleg, pelerinule!

— M-ai urmărit toată dimineaţa.

— Aşa ţi s-a părut? întrebă celălalt cu voce inocentă, scărpinându-şi părul îmbibat de murdărie. A fost o întâmplare faptul că am luat-o în aceeaşi direcţie.

— Deci ai de gând să continui cu această farsă până la sfârşit, spuse Igarashi înghiţind ultima bucată de orez.

— Nu ştiu la ce te referi, dar nu era în intenţia mea să te deranjez, se scuză ridicând mâinile într-un gest de calmitate, şi sunt prea obosit ca să mă cert cu tine.

Îşi desfăcu butoiul suspinând adânc şi îl puse pe jos. Apoi, se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa lui Igarashi şi cu spatele sprijinit de uriaşul butoi.

— Uite, tu ai mâncare şi eu am cel mai bun sake din provincie. Cum ţi se pare dacă schimbăm una dintre bilele tale de orez cu o ceşcuţă din băutura mea? Promit să o umplu, fără să mă zgârcesc.

— Cred că mă iei de prost dacă crezi că mă voi lăsa otrăvit atât de uşor.

— Un moment! Nu îţi permit să insulţi sakeul din satul meu! exclamă vânzătorul, imediat indignat. L-ar bea chiar şi zeii din cer. Atât de mult încât, în fiecare an, stăpânul din Nijo ne cumpără toată producţia – şi, ca cineva care îţi încredinţează un secret, şopti: se spune că ticălosului îi place să-l arunce peste concubinele sale şi să-l bea direct din sânii lor, ca un copil răsfăţat de sâni.

Surâse buclucaş.

Igarashi nu tresări, ignorând complicitatea pe care o căuta interlocutorul său. Se limita să observe formele şi mişcările aşa-zisului vânzător de sake. Purta o *gueta* cu pene strâmbe şi un chimono aproape zdrenţuit, pantalonii erau legaţi la brâu cu o frânghie din fibre vegetale şi, în ansamblu, înfăţişarea lui era atât de scandaloasă, încât cineva

ar putea avea tendinţa să-i zâmbească, de parcă ar avea de-a face cu un comediant ambulant care nu trebuie luat în serios… O greşeală pe care Igarashi nu avea de gând să o facă.

— Nu mă crezi? insistă cel urmărit, morocănos deoarece nu obţinea un răspuns. Ştii să citeşti? Scrie aici!

Arătă nişte caractere mici, pe care se putea citi: „Satul Yatabe”. Lângă aceste caractere cineva îi pusese sigiliul clanului Arakawa, stăpâni ai Nijo.

— Dacă acest butoi aparţine clanului Arakawa, cum se face că un cerşetor ca tine îl cară pe drumuri?

Celălalt ridică bărbia, suspicios.

— Deci despre asta este vorba, nu? Crezi că mă poţi acuza că am furat doar pentru că nu îţi place aspectul meu.

Sprijini mâinile pe genunchii flexaţi şi se înclină în faţă.

— Pentru că eu aş spune că, dacă este vreun răufăcător aici, acela eşti tu.

Igarashi surâse, măsurând omul acela.

— Şi de ce ai spune aşa ceva?

— Te îmbraci ca un pelerin, dar mărgelele acelui rozariu, pe care îl porţi în jurul taliei, strălucesc ca în prima zi. Nu le văd foarte uzate de mânuirea lor prin rugăciune.

Surâsul lui Igarashi se lărgi.

— Şi hainele tale… Nici tivul, nici între picioare nu sunt subţiate de frecare. Nu pare că ai mers cu ele din templu în templu.

Arătă cu un deget:

— Să nu mai vorbesc de pălăria ta de paie.

— Ce este cu pălăria mea?

— Paiele sunt larg separate pe laturile aripii, astfel încât să poţi vedea şi să nu ratezi tot ce se mişcă în jurul tău.

— Eşti un fin observator. După tine, dacă nu sunt un pelerin, atunci ce sunt?

Vânzătorul se sprijini de butoi, în timp ce îşi scărpina maxilarul cu un aer interesant. Gestul făcu

ca barba lui murdară şi prost rasă să crape aspru. Un sunet care îl nemulţumi pe Igarashi.

— Nu ştiu, se spune că *bakuto* se dau drept pelerini pentru a trece fără probleme controalele de la graniţe. Nu m-ar mira ca în acele boccele să ai un păhărel de lemn şi nişte zaruri.

Fără să-şi schimbe expresia, Igarashi îşi trase legătura de pe spate şi o încrucişă peste laturi. Întinse mâna şi bâjbâi până scoase vasul cu cele două zaruri.

Vânzătorul ambulant pocni din degete şi pufni în râs.

— Ştiam! Poate că îi păcăleşti pe samuraii aceia de la pasurile de frontieră, dar pe mine nu. Am mers mult şi am văzut multe, se lăudă el.

— Bun, acum ştii cu ce mă ocup. Întrebarea este acum: cine eşti tu?

— Eu? spuse omul arătându-şi nasul. Mă numesc Masamune şi sunt vânzător ambulant de sake. Merg prin sate şi pe la festivaluri şi servesc această minunăţie – dădu o palmă butoiului din spatele său. La început toţi protestează, ştii?, pentru că nu îl vând ieftin. Dar, de îndată ce îl beau şi mi se duce buhul, toată lumea vrea să încerce cel mai bun sake din Yamato. La patru sau cinci festivaluri reuşesc să îl golesc şi mă întorc în sat pentru un alt butoi.

— Înţeleg. Şi de ce mă urmăreşti, Masamune?

Interlocutorul său râse iarăşi şi îşi ridică mâinile cerând pace, gest pe care Igarashi îl consideră ca fiind unul obişnuit pentru acel om.

— Bine, bine! începu să mărturisească zâmbind. Adevărul este că la început doar mergeam în spatele tău, dar apoi am început să observ toate acele lucruri pe care ţi le-am spus, pentru că nu eşti primul jucător ambulant cu care mă întâlnesc, ştii? Aşa că mi-am spus: unde merge un *bakuto* ajung să fie oameni ruinaţi şi ştiu că nu este nimic mai bun decât un sake pentru a uita supărările. Şi m-am gândit că, stând aproape de tine, în loc să vizitez patru sau cinci sate, mi-ar ajunge doar două sau trei.

— Sigur, şopti Igarashi. Să facem un lucru, vânzătorule de sake, să jucăm o rundă. Dacă pierzi, vei face cale întoarsă şi mă vei pierde din vedere. Sigur spre est sunt multe sate şi festivaluri cu beţivi însetaţi.

— Şi dacă o să câştig?

— Dacă o să câştigi, te voi lăsa să mă urmezi, cu condiţia să îţi ţii gura închisă.

— Pot deja să te urmăresc. Nu eşti tu acela care să îmi spună unde pot sau nu pot merge.

— Bine…

Igarashi întinse mâna spre partea din faţă a chimonoului şi scoase un săculeţ pe care îl aruncă între ei.

— Sigur acest săculeţ nu este plin de pietre? întrebă vânzătorul.

— Când ai auzit pietrele să sune aşa?

Deschise săculeţul şi fără să privească, scoase trei monede de cupru pe care le aruncă în faţa lui Masamune. Acestea scoaseră un clinchet în praf.

— Şaizeci de piese de cupru, nu ai nimic de pierdut.

Bărbatul se scărpină din nou în barbă cu unghiile rupte. Iarăşi făcu acel sunet dezagreabil.

— Nu ştiu, niciodată nu trebuie să te încrezi într-un jucător ambulant, ştii? Şi nu înţeleg de ce te deranjează atât de mult că merg în spatele tău.

— Aşa cum ai spus chiar tu, clienţii mei şi ai tăi împart, de obicei, aceleaşi pasiuni. Dacă dau banii pe sake, vor avea mai puţini pentru a paria.

Vânzătorul ambulant dădu din cap, în timp ce un zâmbet viclean i se strecura pe buze.

— De acord. Până la urmă, nu banii mei sunt în joc.

Igarashi aruncă zarurile în interiorul paharului, iar sunetul tăie orice şansă ca celălalt să se retragă. Fără să se ridice de pe piatra unde era aşezat, se înclină şi puse paharul pe pământ:

— Fă pariul tău: par sau impar?

— Par, spuse Masamune, cu privirea atentă la paharul care ascundea acea aruncătură. Dar vreau să

fiu eu cel care descoperă zarurile, adăugă.

Jucătorul se uită la vânzătorul, care îşi ţinea spatele la butoi, cu picioarele încrucişate confortabil în timp ce zâmbea, sigur de viclenia lui.

— Sigur! răspunse şi trase paharul pe pământul uscat, pentru a-l oferi celui care paria.

Masamune contemplă paharul din faţa lui şi cântări faţa lui Igarashi complet inexpresivă. Într-un final, se înclină în faţă şi sprijinind o mână pe pământ, o întinse pe cealaltă pentru a ajunge la paharul care era cu gura în jos.

În acel moment, când era cel mai expus, un pumnal alunecă din mâneca lui Igarashi până în mână. Nu a fost decât o reflexie în soarele dimineţii, o fulgerare trecătoare şi ascuţită, dar vârful nu se întâlni cu gâtul lui Masamune, ci săpă puternic în butoiul de sake. Presupusul vânzător se îndepărtă în ultimul moment, confirmându-i îndoielile atacatorului.

Ştiindu-se descoperit, Masamune se rostogoli într-o parte, încercând să se ridice în picioare, dar Igarashi scosese deja o lamă curbată, puţin mai scurtă decât o sabie, ascunsă în spatele taliei. Oţelul era atât de negru precum măruntaiele lui Yomi şi ridicându-l deasupra capului, atrase atenţia lui Masamune: aceasta era o armă folosită pentru a lovi din umbră, o lamă de inimă otrăvitoare, astfel încât cea mai mică tăietură de pe marginea aceea ar fi fost mortală.

Igarashi ştiu să citească o asemenea precauţie în ochii rivalului său şi decise să profite de momentul îndoielii pentru a termina lupta: se aruncă asupra lui Masamune, ridicând sabia scurtă cu ambele mâini, gata să-i despice craniul cu o tăietură împinsă de toată greutatea corpului său. Adversarul său îşi încrucişă antebraţele pentru a se proteja, iar sabia cea mare, în loc să-i taie oasele şi tendoanele până să-i rupă fruntea, fu respinsă cu un zgomot metalic. În graba sa, Igarashi nu luă în considerare faptul că adversarul ar putea să ascundă brăţări de oţel sub mâneci. Plăti pentru asta, fiind aruncat cu putere, în

timp ce Masamune alunecă un picior sub burtă şi, făcând o pârghie, îşi folosi forţa pentru a-l arunca înapoi.

Se izbi de butoi şi se lovi cu capul de pământ. Ameţit, se ridică în picioare, în timp ce butoiul despicat se rostogolea, îmbibând murdăria de pe drum cu lichior. Cu ochii încă înceţoşaţi, înjură pentru că se lăsă păcălit de aparenţe: acel om era mult mai tânăr decât se prefăcea că este; nu mai mult de treizeci de ani, judecând după reacţia rapidă şi agilitatea mişcărilor. Prin urmare, se confrunta cu un războinic *shinobi* în putere şi cele mai bune şanse de victorie ar fi fost să menţină controlul, pe care tocmai îl pierduse.

Clătină din cap şi reuşi să-şi concentreze privirea la timp pentru a vedea cum adversarul său se apropie de butoi şi rupse membrana superioară cu pumnul. Scoase un pachet foarte lung înfăşurat în piele de viţel; fără să-şi ia ochii de la Igarashi, asasinul rupse legăturile cu dinţii şi eliberă o sabie *nagamaki* cu mânerul aproape la fel de lung ca lama.

Igarashi, la rândul său, se aplecă pentru a scoate un cuţit lung cu lame drepte, ascuns sub piciorul chimonoului său.

— Să vedem de ce eşti în stare, asasinule!

Ţinu cuţitul în stânga, lama paralelă cu antebraţul în apărare, în timp ce împingea vârful *kodachiului*[84] său negru, din oţel.

— Nu am venit să te omor, Igarashi, nu m-au trimis pentru asta.

— Deci te-a trimis cineva. Am crezut că erai doar un vânzător de sake, spuse cu cinism.

— Te-am pus la încercare din simplă curiozitate, mărturisi Masamune, în timp ce îi dădea târcoale cu paşi precauţi, cu lama lungă a *nagamaki* întinsă în lateral. Tu eşti cel care a încercat să mă omoare. O reacţie un pic cam exagerată, după părerea mea. De ce nu laşi deoparte cuţitele şi continuăm să vorbim?

Igarashi nu răspunse, se concentra asupra analizării armei rivalului său: un tip de sabie

aparţinând timpurilor mai vechi, cu o lamă mai lungă decât o *katana* şi cu un mâner de aproape aceeaşi lungime, ceea ce o făcea să se regăsească la jumătate între suliţă şi sabie. Această particularitate îi permisese să fie folosită ca armă de categorie medie sau lungă. Versatil, imprevizibil, dificil de apărat, se gândi în timp ce-şi răsucea buzele.

În ciuda cuvintelor sale, cel care luă iniţiativa a fost Masamune: ţinând sabia până la capătul mânerului, o învârti deasupra capului în timp ce păşi înainte şi lansă o lovitură circulară, care căuta gâtul adversarului. Igarashi se întoarse pentru a ieşi din raza de acţiune a lamei, dar rivalul său făcu un alt pas, tot măturând aerul, împingându-l în buruieni.

Încolţit, se uită scurt la toiagul şi geanta sa; trebuia să ajungă la ele pentru a echilibra lupta, aşa că se concentră pe ritmul lamei care plutea iar şi iar, căutându-i gâtul, pieptul, ochii… Până când, brusc, încetă să se dea înapoi şi se rostogoli înainte, chiar când lama părea să-i taie gâtul. Trecu pe sub parabola trasată de sabia spadă şi trimise o lovitură înspre burta asasinului. Însă acesta din urmă nu încercă să se ferească de atac, ci lovi cu partea orizontală a sabiei şi, mânuind-o cu ambele mâini, îi modifică traiectoria, dezlănţuind o puternică lovitură verticală care căzu peste Igarashi ca un fulger.

Surprins, veteranul *shinobi* trebui să-şi întrerupă atacul şi să ridice cuţitul, pe care îl ţinea într-o poziţie de apărare. Lovitura descendentă se izbi de oţel, îndoindu-i încheietura şi zdrobindu-i lama de antebraţ. Ghemuit, simţi impactul; amorţi de la umăr până la vârful degetelor. Dinţii îi clănţăniră şi, pentru o clipă, a crezut că va ceda brutalităţii ofensivei, dar îşi ţinu braţul ferm, reuşind astfel să demonteze garda adversarului. Cu un strigăt de furie, depăşi durerea şi lansă o lovitură orizontală cu dreapta, care îl lovi pe Masamune în burtă.

Acesta făcu trei paşi înapoi, consternat şi, ca şi cum lupta s-ar fi încheiat, se uită la chimonoul rupt de sub piept. Reacţionase la timp pentru a evita o tăietură profundă, care l-ar fi eviscerat; chiar şi aşa,

linia roşie de-a lungul abdomenului era suficientă pentru a-i permite să pătrundă otrăvii cu care lama era impregnată.

Îşi atinse rana şi contemplă degetele pătate de sânge, apoi căută ochii lui Igarashi, care se ducea deja la bunurile sale.

— M-ai omorât, murmură, ştiindu-se atins de nenorocire. Sunt doar un cadavru care se ţine pe picioare.

— Toţi suntem, din ziua în care ne naştem, răspunse Igarashi cu indiferenţă. Nu suntem decât cadavre care rătăcesc prin lume.

Privirea lui Masamune împietri şi mânui *nagamaki* cu furie.

— Te voi lua cu mine, vierme, fiu de căţea, te voi târî în infern.

— Dacă o să continui să lupţi, otrava va ajunge mai repede la inimă, îl avertiză Igarashi, care s-a aplecat lângă toiagul său. Gâtul ţi se va închide şi vei muri sufocat.

— Este singurul lucru pe care mi l-ai lăsat, să aleg modalitatea prin care voi muri, răspunse Masamune şi ridicând sabia deasupra capului, se dezlănţui împotriva bătrânului *shinobi.*

Era atacul unui rival brutalizat, aparent sinucigaş, dar Igarashi ştia că inamicul său era prea iscusit pentru a se condamna cu o acţiune atât de neîndemânatică. Această lovitură trebuia să fie o şmecherie, o mişcare care ascundea o alta, poate o fentă, poate un salt atunci când ar lansa o tăietură orizontală pentru a-i rupe genunchii. Aşa că reacţionă într-un mod complet imprevizibil: lăsă cuţitele şi ţinu toiagul în ambele mâini, gata să respingă atacul.

Masamune nu ezită; nu a avut timp să se întrebe de ce oponentul său se decise pentru o apărare atât de absurdă, aşa că a făcut un pas înainte şi a dat o lovitură năprasnică în capul lui Igarashi. Acesta reuşi doar să-şi aducă toiagul fragil pe marginea înfricoşătoare a *nagamaki.* Brelocuri şi farmece se rupseră sub puterea impactului, aruncate într-o

ploaie de chihlimbar, fildeş şi jad care s-au împrăştiat pe pământul ars ca o răpăială trecătoare. Dar toiagul nu se rupse: marginea *nagamaki* despicase suprafaţa şi rămase prinsă oblic în lemn, de parcă inima acelui toiag ar fi fost la fel de groasă ca trunchiul unui stejar.

Igarashi profită de scurta nedumerire pentru a-şi răsuci rapid bastonul şi smulse sabia din mâinile adversarului. Oţelul căzu în afara razei de acţiune a stăpânului său şi, înainte ca Masamune să poată reacţiona, Igarashi îi zdrobi burta cu o lovitură puternică din faţă, care îl făcu să se clatine câţiva paşi. Această distanţă îi permise să desfacă lama ascunsă din interiorul toiagului şi, prelungind gestul, să lanseze o tăietură rapidă în sus, care îl lovi pe adversar în umăr. Acesta se lăsă pe genunchi, biciuit de tăietura dureroasă din abdomen şi de noua rană de lângă gât.

Liniştit, învingătorul sprijini vârful stiletului pe ceafa inamicului prăbuşit.

— Ce aştepţi pentru a termina cu mine odată? întrebă cel învins.

— Chiar tu ai spus: te-am omorât deja. Dar vreau să ştiu cine te-a trimis.

— Cine m-a trimis? asasinul râse printre dinţi şi spatele i se scutură din cauza râsetului necontrolat. Atât de orb eşti, bătrâne? Iga, cine altcineva?! M-au trimis pentru a te însoţi în misiunea ta, pentru a mă asigura că le îndeplineşti ordinele.

Igarashi ridică lama de oţel încastrată în toiag.

— De ce ar trebui să permit asta? Nu sunt un tânăr *genin*[85] care are nevoie de supraveghere.

— Pentru că eşti un soldat al Igăi şi un soldat se supune… Şi, din câte ştiu, de supunerea ta depinde viaţa celor care contează pentru tine, nu-i aşa?

Bătrânul strânse pumnul şi lama se cutremură pe ceafa duşmanului:

— Aş putea să termin cu tine chiar acum, ar fi modalitatea mea de a le transmite că voi juca acest joc după regulile mele.

— Ai putea să o faci, dar mă îndoiesc că vor înţelege mesajul tău.

În cele din urmă, retrase lama. Se simţea epuizat, săturat de toate lucrurile acelea. Îi întoarse spatele lui Masamune şi se duse la geantă.

— Îmi vei da antidotul? întrebă celălalt, ascunzând o anumită disperare în vocea sa. Trebuie să ai antidotul propriei otrăvi.

Igarashi zâmbi în sinea lui în timp ce scotocea prin geantă; după, îi aruncă un tub de bambus înainte de a se aşeza pe aceeaşi piatră pe care stătuse prima dată. Masamune se grăbi să bea conţinutul şi îşi trecu limba printre buze, confuz.

— Este doar apă.

— Bineînţeles că este apă, imbecilule! râse, creând o mai mare confuzie interlocutorului său. Un cuţit se otrăveşte când ai convingerea că trebuie să îl foloseşti. Numai războinicii nepricepuţi păstrează o lamă impregnată în teacă; ajunge să mănânce uleiul şi să degradeze oţelul.

Privirea lui Masamune se ascuţi, ofensat, iar Igarashi râse şi mai tare, în timp ce rivalul său se ridică să-şi aducă propria butelcă. Bău câteva guri şi goli restul de sake pe rănile de pe gât şi burtă.

— Dacă vrei să călătoreşti cu mine, spuse Igarashi, care scoase o a doua bilă de orez din sacul său, nu risipi sakeul.

— Aceste tăieturi nu sunt o prostie, trebuie curăţate ca să nu se infecteze.

Veteranul *shinobi* nu protestă, ci doar băgă în gură un pumn de orez înainte de a întreba:

— Ai de mâncare?

Masamune clătină din cap posac şi Igarashi îi aruncă o porţie de orez învelită într-o frunză de bijao. Încet, încă suspect, ucigaşul se aşeză vizavi de noul său partener. Amândoi reveniseră la poziţiile iniţiale, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic la acel cot al drumului.

— Mergi la Osaka? întrebă într-un final, după ce luă prima muşcătură de orez. Acolo se ascunde corbul?

— Nu am nici cea mai mică idee unde este bărbatul acela.

— Ce vrei atunci? Ce cauţi la Osaka?

— O femeie, răspunse Igarashi cu indiferenţă. Ea ne va conduce spre bărbatul pe care vreţi să-l omorâţi.

Masamune îl privi cu suspiciune. Ştia că Igarashi nu va împărtăşi în mod deschis planurile cu el, dar conta mai puţin atât timp cât el ar putea rămâne lângă acesta. Avea nevoie de el pentru a-l găsi pe acel corb creştin; atunci ar putea pune capăt vieţii mizerabile a acelui dezertor.

— Încă un lucru, adăugă Igarashi, în timp ce-şi curăţa gura cu mâneca de la *haori:* ştiu că ai provocat această înfruntare pentru a te lăsa învins. Dacă îţi închipui că ai reuşit să mă păcăleşti cu un truc atât de sărac, că voi avea încredere în tine şi îţi voi întoarce spatele, şi nu voi dormi cu un ochi deschis, te înşeli amarnic. Continui să fii duşmanul meu, Masamune, vânzătorule de sake, şi ai face bine să nu uiţi acest lucru cât timp vom rămâne împreună!

— Capitolul 23 —
Crucea şi sabia

Kudō Kenjirō râcâi praful de pe jos şi îşi atinse limba. Amestecă pământul cu salivă şi scuipă.

— Pământul încă este sărat, impregnat de transpiraţia bestiilor. Au trecut pe aici nu demult: o zi, cel mult două.

Se ridică şi scutură *hakama.*

— Fuwa şi armata sa vor ajunge în noaptea aceasta pe malul râului Biwa, poate că sunt deja acolo. Nu va mai dura mult până să înceapă lupta.

Iezuitul îşi atârnă pălăria de paie pe antebraţ şi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Intenţia sa era să ajungă la poziţiile armatei Fuwa înainte de începerea asediului, să negocieze cu *daimio* tratamentul prizonierilor. Dacă locuitorii muntelui Hiei, indiferent dacă erau păgâni sau călugări războinici, ar fi fost exterminaţi – aşa cum s-a întâmplat în timpul crudelor epurări ale lui Nobunaga, cu ani în urmă – şi-ar pierde şansa de a dezlega adevărul din spatele crimelor.

Şi exact când îi trecură prin minte aceste gânduri, îşi dădu seama de mica milă creştină care îl emoţiona în acele zile, când cântărea valoarea unei vieţi – sau a mii – în funcţie de utilitatea lor pentru cauza sa.

Se închină rugându-se la Dumnezeu să îi menţină mintea limpede şi inima miloasă, căci ştia foarte bine că nu este foc mai rău decât cel pentru o cauză sfântă, capabil să consume carnea străină şi propriul suflet.

— Cât timp se poate prelungi asediul? întrebă, încercând să se concentreze pe lucrurile imediate. Crezi că este posibil ca totul să se fi terminat într-o zi?

Kenjirō aşteptă o clipă, pentru a scoate o mână de nutreţ din sacul de pe şa şi o aduse la botul animalului.

— Este greu de spus, începu, gânditor. Din ce am văzut în Sakai, Fuwa-sama ar putea conta pe vreo trei mii de oameni la dispoziţia sa, plus pe cei care i s-au alăturat în timpul marşului spre nord. Se spune că Hiei găzduieşte şapte mii de călugări instruiţi în lupta pentru *tengu*[86] ai muntelui.

— Atunci, să sperăm că sunt doar jumătate.

— Este posibil, dar asta ar însemna că va fi o luptă egală. Comandanţii vor fi atenţi, vor dori să-şi cântărească posibilităţile. Nu cred că vor începe imediat.

Ayala dădu din cap şi se uită spre cer: soarele era sus de tot, la ora calului. Lăsaseră podul râului Kizu în urmă până spre miezul dimineţii; dacă menţineau pasul, puteau ajunge la ţărmul sudic al lacului Biwa înainte de căderea serii. Acolo s-ar fi aşezat armata domnului din Takatsuki, luând poziţii pe câmpia care se întinde între marele lac şi versanţii muntelui sacru Hiei. Ayala, care nu vizitase niciodată acel loc, îl văzuse redat în sute de gravuri şi tapiserii cu motive de război, deoarece malurile Biwa fuseseră vopsite în roşu de nenumărate ori.

Îşi acoperi iarăşi capul cu pălăria şi suspină resemnat.

— Să mergem! Suntem aproape de sfârşitul călătoriei noastre.

★

Crângul începea să se subţieze când, în cele din urmă, putură vedea ultimele raze ale soarelui apus pe imensitatea calmă a lacului. Ceaţa care era emanată de marea masă de apă le impregna pielea şi arunca aburi peste pământul care aluneca mohorât, aproape fantomatic, peste drumuri. Kenjirō fu primul care localiză strălucirea îndepărtată a focurilor reflectate pe malul vestic al Biwa. Mergeau spre locurile acelea, spre terenurile din ce în ce mai mlăştinoase, între tufişurile şi spicele de *susuki* care li se încurcau în haine şi le lingeau mâinile.

Vântul purtă către ei murmurul a mii de voci temperate, sunetul blidelor şi metalelor, zgomotul

unor scurte certuri, care trădau o nervozitate prost ascunsă. Dimensiunea taberei era atât de mare, încât torţele şi focurile se înceţoşau noaptea şi, uneori, păreau să convoace dimineaţa. Kenjirō, care se aştepta să dea peste o forţă armată similară cu cea pe care o găsiseră în urmă cu câteva zile la Sakai, îşi dădu seama că erau de două ori mai mulţi bărbaţi adunaţi acolo, aşa de mare era armata adunată de Fuwa Torayasu, singurul *daimio* creştin din provincia Settsu.

Când ajunseră la marginea taberei şi se amestecară cu mulţimea, fură asaltaţi de duhoarea de fiare şi de oameni care mărşăluiau de zile întregi, de reflexia oţelului ascuţit în focurile de tabără, de zgomotul de lemn tăiat cu cuţitul. *Şi acea aşteptare încordată era războiul,* îşi spuse Kenjirō, era tot ceea ce îi povestiseră tatăl şi unchiul său, când îi arătaseră tactica şi strategiile pe o foaie de hârtie.

Ştia cum să-i aşeze pe *ashigaru* pentru a înfrunta cavaleria, cum să lucreze cu vântul în spate, astfel încât săgeţile să nu străpungă parapeţii, cum să-i pornească pe oamenii aflaţi în responsabilitatea lui, astfel încât să arate ca nişte războinici şi nu ca ţăranii care erau în realitate… Dar nu îi spuseseră nimic despre frica de pe chipuri, despre privirile evazive şi mâinile tremurânde. Şi, în timp ce contempla soldaţii stabiliţi la periferia taberei, care constituiau cea mai mare parte a forţelor adunate acolo, se întrebă câţi dintre ei nu se vor întoarce la casele lor. Deja, din acel moment, i se păru ceva groaznic războiul, aşa cum îl avertizase şi tatăl său, şi încă nu văzuse murind pe vreunul dintre ei.

Lângă el, Ayala mergea cu aripa *sugegasei* între degete, atât de tăcut pe cât era posibil într-o încercare de a trece neobservat. Îşi aduse aminte de reacţia multora dintre acei bărbaţi la sosirea sa la spitalul creştin şi voia să evite o astfel de scenă, dar nu dură mult până să înţeleagă că starea de spirit era diferită în acea noapte. Nimeni nu îi privi a doua oară, când avansară printre focurile de tabără şi corturile de campanie, şi nu dură mult până să îi

prindă dispoziţia taciturnă care pătrundea în atmosferă.

La celălalt capăt al taberei, pe un promontoriu cu vedere la marea câmpie vizavi de Muntele Hiei, se afla postul de comandă din care *daimio* urma să îşi conducă armata în timpul războiului. Merseră spre zona aceea, cu animalul care dădea din cap, fără tragere de inimă, în spatele lor. Ajunseră la baza dealului crezându-se fantome, căci nimeni nu îşi întoarse capul în timp ce treceau, nici paşii lor nu puteau fi mai uşori, nici spiritul lor nu putea fi mai deznădăjduit. În vârf, întinse împotriva vântului, fluturau marile pânze albe, delimitând spaţiul rezervat comandantului şi generalilor săi. Blazonul clanului Fuwa fremăta în fiecare ţesătură şi deasupra acestora se remarca doar cortul care servea drept camere ale marelui stăpân.

Când se apropiată de drumul ce urca pe promontoriu, samuraii care îl păzeau se ridicară în picioare. Toţi erau îmbrăcaţi în armuri; doi dintre ei merseră înaintea celorlalţi şi îşi încrucişară suliţele în faţa noilor veniţi.

— Cine sunteţi voi? întrebă cel mai bătrân. De unde aţi venit?

— Păstrează-ţi elanul pentru mâine, Shigesada, spuse un băiat din spatele lui. Acest om este un bun prieten al Domniei Sale, nu-i aşa, părinte Ayala?

Iezuitul se încruntă, încercând să-l identifice pe tânărul războinic care puse o mână pe umărul santinelei, îndemnându-l să coboare suliţa.

— Ne-am mai văzut şi înainte? întrebă Ayala.

— Poate dumneavoastră nu vă aduceţi aminte de mine, căci privirile noastre s-au întâlnit fugitiv.

În acel moment, iezuitul înţelese că nu vorbea cu un bărbat, ci cu o femeie. Armura uşoară şi *kabuto* îi ascundeau formele, dar fermitatea din voce şi siguranţa cu care se mişca printre acei bărbaţi erau cele care te induceau în eroare. Acum, faţă în faţă, îşi aduse aminte că, într-adevăr, privirile sale se întâlniseră înainte: era femeia ciudată care făcea

parte din anturajul lui Fuwa Torayasu, a cărui prezenţă îl nedumerise atunci.

— Sunt doamna Nozomi, l-am însoţit pe stăpân în timpul întâlnirii pe care aţi avut-o la spitalul creştin din Sakai.

— Îmi aduc aminte de dumneavoastră, chiar dacă nimeni nu s-a deranjat să ne prezinte.

— Îmi pare rău că aţi considerat acest lucru nepoliticos, dar în noaptea aceea am fost doar umbra domnului meu şi nimeni nu-şi prezintă propria umbră.

Ayala dădu din cap fără să înţeleagă întru totul.

— Trebuie să vorbesc iarăşi cu Domnia Sa, răspunse.

— Desigur. Lăsaţi aici calul şi însoţiţi-mă!

Cu un gest al său, un soldat fugi să se ocupe de animal şi gardienii îi eliberară calea.

— Aş minţi dacă nu v-aş spune că, într-o oarecare măsură, Fuwa-sama aştepta sosirea dumneavoastră.

— Cum este posibil acest lucru? întrebă Ayala, care mergea deja urmărind paşii neaşteptatei gazde. Kenjirō îi urma îndeaproape, având parte de o privire suspectă din partea celorlalţi samurai.

— Era simplu de intuit că pe muntele Ikoma nu veţi obţine răspunsurile pe care le căutaţi. Singura îndoială era dacă vă veţi întoarce în viaţă de acolo.

— De intuit… Curioasă modalitate de a spune că ne-aţi spionat, mormăi Kenjirō.

— La ce te referi? întrebă iezuitul.

— Această femeie este o *kunoichi,* răspunse şi, practic, scuipă ultimul cuvânt. Ochiul pe care îl poartă pe ceafă o dă de gol.

Ayala observă simbolul ciudat care ieşea de sub cască.

— Cei din casta sa îşi marchează pielea cu un semn pe care doar ei îl înţeleg. Obişnuiesc să şi-l facă în locuri puţin vizibile; pun pariu că sub *kabuto* ascunde un păr lung, cu care acoperă tatuajul când este necesar.

Femeia păstră tăcerea, limitându-se să urce pe cărare.

— Este adevărat? întrebă Ayala. Stăpânul Fuwa a trimis spioni?

Doamna Nozomi îl privi peste umăr. Nu-şi pierduse expresia plăcută.

— Tânărul dumneavoastră *yojimbo* a petrecut prea mult timp pe câmpurile de orez, mă tem. Este mai bine să te faci că nu auzi bârfele ţăranilor.

— Ştiu ce am văzut, mârâi Kenjirō, am observat cum ne-au urmărit de-a lungul întregii călătorii.

— De ce ar fi trebuit să urmărim un *bateren* şi pe *yojimbo* al său? râse femeia. Poate că fiul lui Kudō Masashige a văzut mai mult decât există. Uneori, o umbră în noapte nu este altceva decât o pisică ce se furişează.

Ajunseră în vârf, unde mai mulţi samurai păzeau intrarea în perimetrul postului de comandă. Prezenţa doamnei Nozomi fu suficientă pentru a se da la o parte, deşi câţiva sprijiniră mâna pe mânerul armei, ca o modalitate silenţioasă de avertizare. Kenjirō trecu printre ei cu un gest supărat şi fără a privi în altă parte, întotdeauna aproape de Ayala, de parcă ar fi fost cu adevărat înconjuraţi de duşmani.

Cele şapte cercuri negre care alcătuiau stema clanului Fuwa, pictate pe pânzele care delimitau poiana, se umflau la fiecare bătaie a vântului ce mătura câmpia. S-au oprit lângă intrarea marelui cort de tabără; Nozomi se întoarse şi întinse mâna către Kenjirō:

— Acum trebuie să-mi dai sabia.

Kenjirō strânse pumnul în jurul *katanei,* de parcă se temea că i se va lua cu forţa.

— Permiţându-ţi să ajungi aici cu *daishoul* tău ar trebui să fie pentru tine un gest suficient de bunăvoinţă, spuse femeia.

Văzând că expresia samuraiului nu se relaxă, adăugă:

— Nimeni nu te obligă să te desparţi de săbiile tale, poţi să te întorci şi să aştepţi. Dar nu vei intra înarmat în camerele stăpânului meu.

Kenjirō înţelese motivele interlocutorului său, dar era reticent să lase sabia familiei în mâinile unui

străin. Îl privi pentru o clipă pe Ayala, ezitant, până când, într-un final, îşi scoase săbiile din *obi.* Legă cele două lame împreună cu panglica de mătase şi i le întinse lui Nozomi. Aceasta le primi cu o reverenţă şi intră printre perdelele care dădeau acces la camere:

— *O-tono,* părintele Ayala şi *yojimboul* său sunt aici.

Vocea lui Fuwa a fost înăbuşită de pânza groasă; Nozomi dădu din cap. A ridicat cortina complet şi le-a făcut semn să intre.

Ayala se aplecă pentru a intra, fiind urmat de garda sa de corp. Câteva lămpi de podea, care aruncau mai multe umbre decât lumini, alimentau jumătatea întunericului din cameră. Tatamiurile fuseseră aşezate pe podea cu grijă, să nu lase urme de murdărie vizibile, iar pe fundal, o platformă de lemn fusese instalată la nu mai mult de un picior înălţime. Pe aceasta era aşezat dezbrăcat Fuwa Torayasu şi lângă el, două femei: una de aceeaşi vârstă ca a lui *daimio* şi cealaltă încă la pubertate, ambele dezbrăcate, muncind din greu pentru a-i turna pe picioare şi spate apa fierbinte din ulcioare.

Kenjirō îşi aminti bine disconfortul lui Ayala-sensei când le văzuse pe culegătoarele de scoici din Shima şi aşteptă curios reacţia sa. De data aceasta, totuşi, străinul nu se arătă supărat. Se limită să îngenuncheze în faţa *daimioului* şi ignorând concubinele, se adresă direct domnului din Takatsuki:

— Fuwa-sama, mi-ar plăcea să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi.

Bărbatul chestionat, care stătea cu picioarele încrucişate şi ghemuit înapoi în timp ce era spălat, rânji.

— Între patru ochi? Atunci ce face aici nedespărţitul dumneavoastră *goshi?*

Kenjirō, a cărui privire era distrasă, în mod repetat, de sânii celei mai tinere, puse pumnii în pământ şi coborî capul când auzi că se referă la el.

— Mă voi retrage dacă aşa doriţi, *o-tono.*

— Nu va fi necesar, spuse *daimio* ridicând mâna. Părintele Ayala se bucură de o companie, eu de alta, arătă tăios.

Femeia mai în vârstă se ridică în picioare, sinuoasă, iar sexul ei fu expus celor doi bărbaţi jenaţi, îngenuncheaţi în faţa stăpânului lor. Fără reţinere, de parcă nimeni altcineva nu ar fi fost în cameră, ea desfăcu cocul lui Fuwa şi îi întinse părul umed peste umeri. Începu să-l descâlcească, mai întâi cu degetele, apoi cu un pieptene cu perle.

Ayala, supărat că îl obliga să fie prezent la un ritual atât de intim, se adresă lui *daimio* cu o indignare prost disimulată:

— Înţeleg că niciuna dintre aceste femei nu este soţia dumneavoastră.

— Nu, nu este niciuna. Ar fi un risc inutil ca soţia mea să mă însoţească pe câmpul de luptă, nu credeţi?

— Riscul este să te numeşti creştin şi să sfidezi legea lui Dumnezeu împărţind un pat cu mai multe femei.

Fuwa îl observă pe iezuit cu ochii mohorâţi.

— Alţi *batereni* par să nu dea atâta importanţă acestor lucruri. La urma urmei, nu pretind că sunt un sfânt. Doar sunt un creştin rău, ca mulţi alţii.

Surâse cu cinism.

— Poate că fraţii mei se mulţumesc să ridicaţi sfânta cruce sub stema domniei voastre sau să vă declaraţi supuşi creştini prin imperativul stăpânului dumneavoastră. Dar nu este suficient să îmbrăţişăm adevărul lui Dumnezeu cu vorbe, trebuie făcut prin muncă şi vocaţie.

— Ceva nu înţeleg, părinte Ayala, îl întrerupse Fuwa şi făcu un gest către cele două femei să se oprească: aţi venit pentru a-mi critica acţiunile sau să-mi cereţi o favoare?

Iezuitul şi-a ridicat capul, încruntându-se, dar tăcu când una dintre concubine strecură un lanţ cu o cruce de argint peste capul *daimioului;* cealaltă îl ajută să îmbrace *o yukata* albă, atât de subţire, încât ţesătura se îmbibă, lipindu-se imediat de pielea lui.

Fuwa se ridică şi îşi legă centura de chimono înainte să le dea afară pe femei.

Acestea îşi adunară articolele de toaletă, îşi acoperită goliciunea şi părăsiră cortul, la fel de mute ca până atunci.

Doar atunci, Ayala se învrednici să vorbească din nou:

— Cred că ştiţi deja de ce am venit.

— Vreţi să îi chestionaţi pe liderii *sohei* care se ascund pe acest munte. Credeţi că ei sunt responsabili pentru crimele care îi necăjesc pe preoţii creştini.

— Mă veţi ajuta?

Fuwa se apropie de o tavă şi luă un pahar şi un *tokkuri* din care să toarne sake. Nu era sake cel pe care îl turnă, ci vin roşu. Unul dintre avantajele de a te numi creştin.

— Cum credeţi că vom scoate de la aceşti fanatici secretele lor, părinte? Credeţi că dumneavoastră îi veţi întreba politicos şi ei, pur şi simplu, vor mărturisi?

Ayala vru să răspundă, dar în ultimul moment păstră liniştea, reconsiderând ceea ce voia să spună.

Fuwa bău din pahar fără să-şi îndepărteze privirea de la preot.

— Nu, răspunse în locul său domnul războiului, poate nu v-aţi gândit până acum, dar ceea ce aţi venit să îmi cereţi este ca să exercit violenţă asupra acestor bărbaţi, să îi chinui şi să le smulg cuvintele din gură; cu orice preţ, dacă este necesar. Dumneavoastră, preoţii creştini, cereţi şi cereţi, dar preferaţi să ignoraţi consecinţele, sacrificiile necesare. Vă grăbiţi, asta da, să etichetaţi ca imorali pe oamenii ca mine, care nu facem altceva decât să întreprindem lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ. Pentru că iezuiţii aduc cuvântul, dar aşa cum chiar dumneavoastră aţi spus-o mai devreme, cuvântul nu este suficient, trebuie şi muncă pentru acesta.

Ayala începea să îl deteste pe acel om arogant, cu atât mai mult cu cât nu era complet lipsit de motiv:

— Când va veni momentul, vom găsi modalitatea de a trata cu acei călugări budişti.

— Da, vom rezolva la momentul potrivit… coincise Fuwa. Şi tu? Care era numele tău, samuraiule?

— Kudō Kenjirō, *o-tono!*

— Aşa este. Kudō Kenjirō, *goshiul* însărcinat cu protecţia trimisului de la Roma… Te vei uni mâine armatei mele? Vei demonstra că eşti un luptător adevărat, demn de emblema casei Oda brodată pe *haori?*

Înainte să poată răspunde, Ayala interveni:

— Acest lucru nu este posibil; datoria cavalerului Kudō este să rămână lângă mine tot timpul.

Kenjirō devie pentru scurt timp privirea către Ayala, apoi a ridicat capul şi răspunse pentru el:

— Va fi o onoare pentru mine să lupt sub conducerea dumneavoastră, Fuwa-sama. Din acest moment, aştept cu nerăbdare doar bătălia, astfel încât să mă pot arăta demn de încrederea dumneavoastră.

Daimio dădu din cap, mulţumit şi, în timp ce turna mai mult vin în pahar, îşi permise să admire expresia iritată a *baterenului.*

— Atunci, totul este stabilit, conchise, trecându-şi indicele şi degetul mare prin mustaţa groasă. Mâine va fi o zi fantastică pentru a muri pentru gloria lui Dumnezeu.

★

De îndată ce Kenjirō şi Ayala intrară în cortul destinat găzduirii lor, iezuitul lăsă boccelele pe pământ şi se întoarse spre garda sa de corp.

— De ce ai acceptat o asemenea ofertă? Nu înţelegi că tot ceea ce speră bărbatul acela este să cazi pe câmpul de luptă pentru a mă pune sub protecţia unuia dintre vasalii săi?

— De ce sunteţi neliniştit? Oare un samurai creştin nu vă va proteja cu o dedicaţie mai mare decât un infidel ca mine?

Cuvintele lui Kenjirō dădură naştere unui sarcasm care îl exasperă pe Ayala. Enervat, se aşeză pe una dintre saltelele care fuseseră aranjate pe podea.

— Ţi s-a ordonat să mă însoţeşti în orice împrejurare, nu este aşa? Dacă mâine vei ieşi să lupţi în acel pustiu, nu vei respecta un ordin direct din partea stăpânului tău.

— Familia mea îi datorează supunere lui Akechi-sama, care, la rândul său, o datorează lui Oda Nobunaga. Dacă un alt general al lui Oda îmi cere să lupt alături sub blazonul său, sunt obligat să fac acel lucru.

— Nu din cauza supunerii vrei să intri în această luptă, îl mustră Ayala, ceea ce cauţi este propria glorie, ca tuturor celor cărora v-a fost inoculat războiul.

— Gloria, da… Dar nu pentru mine, răspunse Kenjirō cu gravitate, pentru tatăl meu şi casa mea. Nu ştiu cum este în lumea dumneavoastră, dar în a mea un luptător poate prospera doar prin intermediul reuşitelor pe câmpul de luptă şi un *goshi* are puţine ocazii de a lupta sub comanda directă a unui mare stăpân.

Căută privirea acelui om, pe care începea să îl considere prietenul său.

— Ce fel de copil aş fi eu dacă aş lăsa să treacă pe lângă mine această ocazie? Pentru cine, de altfel, a făurit săbiile tatăl meu?

Iezuitul scutură din cap, abătut.

— Deci nu numai că vei lupta, dar o vei face în căutarea unui gest eroic imposibil.

Kenjirō păstră o tăcere atât de elocventă, încât Ayala nu putu decât să-şi îndepărteze privirea.

— Trebuie să vă cer o favoare, spuse atunci tânărul: dacă am să cad în luptă, vă rog să aveţi grijă ca Lama Vântului să fie înapoiată familiei mele. Nu trebuie să cadă în mâinile celor care scormonesc pe câmpul de luptă.

Ayala dădu din cap, incapabil să spună altceva. În cele din urmă, scoase rozariul pe care îl purta la gât. O cruce mică atârna între mărgelele de lemn.

— Acesta este rozariul mamei mele. Te rog să îl iei cu tine! Nu are altă valoare decât cea sentimentală, aşa că, în cazul în care nu te va proteja, va folosi pentru a te identifica printre cei căzuţi.

Kenjirō luă crucifixul cu mare solemnitate şi îl legă de garda sabiei sale. Coborî din nou arma la şoldul stâng şi îi mulţumi cu o plecăciune profundă.

— Capitolul 24 —
Oraşul sclavilor

Osaka, vechea capitală a Naniwa, crescuse până când se transformase într-o bestie mare, aşezată lângă marele golf. Acoperişurile ei din ceramică străluceau ca fulgii întinşi în soarele dimineţii, iar răsuflarea sa se ridica neagră şi nesănătoasă din cuptoarele înghesuite de-a lungul malurilor Yodogawa, unde era călit oţelul care alimenta maşinile de război ale clanului Oda.

Igarashi surâse privind în depărtare fălcile fiarei ce ameninţau să-l devoreze.

— Am ajuns! anunţă.

— Mulţumesc cerului că eşti aici pentru a constata ceea ce este evident, spuse bărbatul de lângă el. Dacă nu ai fi fost tu, aş fi stat pe gânduri, crezând că este al unsprezecelea han de odihnă.

Igarashi doar îşi ridică boccelele pentru a relua drumul, înainte de a porni la drum, se adresă însoţitorului său de călătorie:

— Ştii deja ceea ce ţi-am zis: cu trei paşi înaintea mea.

Masamune surâse cu răutate şi începu să coboare movila.

— Ştii că dacă eu merg trei paşi înaintea ta, tu vei merge cu trei paşi în urma mea?

Igarashi îl împinse de la spate cu vârful toiagului. Aceasta era toată conversaţia pe care o putea aştepta de la el.

— Dacă mă urmăreşti trei paşi în spate, vor crede că ne comportăm ca soţ şi soţie. Mie nu îmi pasă, spuse Masamune ridicând umerii, dar tu vei ocupa locul femeii. Deşi cred că nimeni nu te-ar confunda cu o tânără soţie.

Se uită peste umărul lui Igarashi.

— Nici cu una bătrână şi urâtă. Dar ei pot crede că ne culcăm împreună, că ne încălzim reciproc, acum că nopţile se răcesc.

Vârful bastonului i se înfipse iarăşi între umeri, de data aceasta cu o forţă atât de mare încât durerea îl făcu să se contorsioneze.

— Eşti un bătrân fiu de căţea! blestemă fără să părăsească drumul.

— Acum tu eşti cel care constată ceea ce este evident, spuse Igarashi cu o indiferenţă cinică.

— Ai putea să-mi spui măcar numele tău adevărat. Nu este de bun augur să călătoreşti cu necunoscuţi.

Igarashi se încruntă surprins.

— Adevăratul meu nume? Ce ţi-au spus despre mine?

Masamune privi înapoi, încercând să cerceteze chipul încruntat al interlocutorului său.

— Doar ceea ce este necesar pentru această misiune, răspunse şi întoarse privirea în faţă: că eşti un dezertor căruia i se spune Igarashi Bokuden. Că urmăreşti pe un corb creştin din ordinul stăpânului tău şi că acum trebuie să îl omori din ordinul dat de Iga… Şi că te vei supune, adăugă el, pentru că ai comis greşeala de a avea o familie care depinde de tine.

— Se pare că ştii mai mult decât suficient.

Masamune îl privi iarăşi peste umăr. Vocea sa căpătă o inflexiune gravă:

— Dacă este adevărat că acel bărbat este protejat de curtea din Gifu, este posibil ca asasinarea lui să ne aducă probleme. Ar trebui să ne cunoaştem bine înainte să vină momentul acela.

— În regulă, o să îţi povestesc ceva despre mine, ceva ce ştiu doar aceia care mă cunosc de mult timp, spuse Igarashi cu privirea pierdută, aproape nostalgică: sunt un fiu de căţea căruia nu ar trebui să-i întorci spatele!

Şi îi înfipse iarăşi vârful toiagului între umeri.

★

În ochii lui Igarashi, Osaka era un loc tulburător. Îi lipsea măreţia lui Kyoto sau sfinţenia lui Ise, dar pentru asta nu îi lipsea fervoarea, întrucât locuitorii

săi profesau o nouă credinţă: cea a banilor, un zeu care părea să fie recunoscător pentru jertfele care i se făceau cu daruri şi prosperitate. Prin urmare, era surprinzător faptul că mulţi văzură în *nanbani* pe trimişii acestei noi divinităţi, pentru că, deşi străinii se adăposteau sub cruce şi vorbeau despre acel aşa-zis Deus pe care numai ei îl vedeau, în curând deveni clar că devotamentul lor faţă de aur era la fel de mare, dacă nu chiar mai mare decât devotamentul faţă de zeul lor răstignit.

Toate acestea deveneau mai evidente cu cât mergeau mai departe pe străzile aglomerate, deoarece nu exista niciun oraş care să aibă un număr mai mare de drumuri pavate, cu mai multe turnuri pentru a supraveghea focurile sau mai multe felinare aprinse pe faţade. Nu erau puţine clădirile care ajungeau la trei etaje, erau afaceri peste tot, nimeni nu părea să poarte haine uzate şi chiar şi cei mai umili purtau sandale. Băieţii purtau *yukata* vesele şi toate tinerele se protejau de soare sub umbrele frumos pictate.

— Spre ce ne îndreptăm? întrebă Masamune cu o voce distrasă.

— La piaţa sclavilor, pe cheiul Tenman. Dacă încă mai este acolo unde îmi aduc aminte. De mult nu am mai călcat în acest oraş şi, din câte văd, s-a schimbat destul de mult.

— Femeia pe care o cauţi este o sclavă?

— A ajuns în Osaka acum mai bine de opt ani de zile, în mâna unui comerciant străin care a cumpărat-o de la un bordel din Uji-Yamada.

— Şi ce te face să crezi că este încă aici? Se poate ca *nanbanul* să se fi plictisit de ea şi să o fi vândut. Sau să o fi aruncat pe stradă.

— De aceea vom întreba la licitaţiile de sclavi. Sunt mulţi acolo care se ocupă de străini şi cunosc servitorii caselor lor.

— Chiar şi aşa, aceasta este povestea a sute de fete, observă Masamune. Va fi dificil să dăm de ea.

Igarashi cântări omul cu care era obligat să se înţeleagă. Decise că îi va împărtăşi ceea ce era

evident, suficient cât să creadă că o anumită prietenie începea să apară între ei:

— Pe acea femeie o cheamă Junko şi din câte am putut afla în Uji-Yamada, este creştină. Nu cred că sunt foarte multe aşa în Osaka, fie printre barbarii din sud, fie în bordeluri.

Masamune râse cu răutate:

— Mai este şi o a treia posibilitate, ca stăpânul său să o fi pedepsit în aşa mod, încât să se mai poată prostitua doar pe malurile Yodogawa… Ai regulat vreodată o curvă de râu?

Interlocutorul său îi aruncă o privire perversă.

— Părul şi dinţii le cad, feţele le sunt găurite şi gurile sunt pline de herpes. Este foarte posibil ca această femeie să nu-şi mai amintească nici măcar propriul nume.

Igarashi începu să se sature de atâta cinism, deşi ştia că Masamune avea dreptate: se încredea prea mult în norocul său.

Pierduţi în conversaţie, ajunseră la docuri care îmbrăţişau golful cu vârfuri lungi de piatră şi lemn. Portul Osaka se întindea pe mai mult de trei *ri* pe coastă, iar în spatele său era grupată o încrengătură de case, taverne, bordeluri şi depozite. Cel mai mare cartier portuar din toată Japonia, cel mai bogat şi cel mai prosper, dar şi cel mai rău şi mai periculos, cel care ascundea cele mai multe secrete şi din care trebuiau scoase cele mai multe cadavre în fiecare seară.

În timp ce mergeau de-a lungul docurilor, ochii li se încurcau în tot ceea ce îi înconjura: bătrâna care repară uneltele de pescuit, calafatul care şlefuia burta unei bărci, beţivii care dormeau între butoaie, emanând *sakeul* pe care îl băuseră peste noapte… Era peisajul obişnuit al oricărui oraş răsturnat peste mare, dar mai dens, mai saturat şi mai fascinant, dacă acest lucru era posibil.

Ajunseră, într-un final, la piaţa de sclavi. Nu numai că era încă la locul său, dar Igarashi o găsi mult mai mare şi mai aglomerată decât şi-o amintea: în spatele pavilionului vamal fusese ridicat un stâlp

mare, unde îi urcau pe bărbaţii şi femeile care erau pe punctul de fi scoşi la licitaţie. O mulţime se revărsa în piaţa ale cărei clădiri fuseseră retrocedate – dacă nu chiar demolate – pentru a găzdui mai mulţi oameni. Tarabele mobile care serveau bile de caracatiţă şi calmari uscaţi înconjurau mulţimea şi toţi cei prezenţi, indiferent dacă erau cumpărători sau privitori, se uitau la scenă în aşteptare pentru a vedea noua marfă.

— Care este planul tău? spuse Masamune. Să începi să întrebi unul câte unul? Sau vei urca pe scenă şi vei urla către această mulţime?

Igarashi îl privi cu coada ochiului şi, fără să îi răspundă, se amestecă în mulţime. Ştia că cei mai mulţi erau curioşi; cei care erau dispuşi să plătească pentru a intra în posesia unei persoane stăteau mai în faţă, într-un loc avantajat, de unde puteau evalua marfa pe care urmau să o liciteze.

În timp ce-şi croia drum, uneori dând din coate, uneori aruncând o privire către cine îndrăznea să protesteze, cei care aduceau sclavii urcară la tribună o fată care nu avea mai mult de cincisprezece ani. Doi bărbaţi o târau de braţe, iar gleznele îi erau ţinute împreună de o frânghie scurtă, determinând-o să se împiedice şi să cadă în genunchi în timp ce era împinsă în centrul podiumului. Buzele îi erau umflate şi învineţite, faţa murdară şi părul scurt ca al unui copil, probabil pentru a evita păduchii. Fusese îmbrăcată într-un chimono a cărui culoare nu se putea distinge sub murdărie şi pe care se străduia să-l tragă, deoarece abia îi acoperea genunchii spre bucuria mulţimii.

— Yun! începu să anunţe licitatorul de pe scaunul pliant pe care stătea. Abia adusă din Coreea, treisprezece ani, slabă dar puternică, aptă atât pentru a lucra în casă, cât şi pentru a aduce plăcere, căci păstrează intactă valoarea sa. Preţ de pornire: douăzeci de *monme* de argint.

Se auzi un scurt murmur de deliberare, dar curând o femeie din primul rând ridică un evantai pentru a deschide oferta. Imediat un bărbat ridică la treizeci

de *monme*. Un al treilea oferi patruzeci de piese de argint şi şaizeci de cupru, iar al doilea răspunse, oferind în plus douăzeci şi cinci de monede de cupru. În final, prima licitatoare a fost cea care închise licitaţia crescând până la cincizeci de *monme* de argint. Trebuie să fi văzut la tânăra Yun o valoare sigură pentru afacerea ei şi nu era dispusă să lase pe nimeni să o ia.

Licitatorul era pe cale să încheie vânzarea când femeia îl întrerupse:

— Mai întâi trebuie să verific că nu are semne.

— Este corect! spuse vânzătorul şi o invită pe femeie să urce pe platformă.

Era vorba despre o doamnă pe cale să ajungă la vârsta a treia; în ciuda acestui fapt, purta un *furisode*[87] cu motive marine vesele. Era, fără îndoială, proprietara unui bordel, sau poate una dintre femeile care controlau traficul de sclavi albi pentru mafiile locale. Când ajunse lângă tânără, cei doi bărbaţi care o târâseră la podium îi smulseră cârpele, iar publicul murmură cu poftă nedisimulată.

Fata ţipă ceva în limba ei şi încercă să-şi acopere sânii şi pubisul, dar femeia cu *furisode* o plesni şi o forţă să ţină braţele în jos. Aşa, expusă publicului, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, cumpărătoarea sa o făcu să se învârtă, îi examină dinţii, părul scurt, îi pipăi sânii şi şoldurile… În cele din urmă, pocni din degete şi făcu semn către licitator să-i dea scaunul. El a fost confuz pentru o clipă, dar privirea nerăbdătoare a acelei femei îl făcu să se ridice de pe scaun. Cu o delicateţe neaşteptată, doamna o conduse pe tânăra Yun până la scaun, în timp ce alte două femei urcară pe platformă la ordinele şefei lor, care domina scena cu dezinvoltura cuiva care făcuse asta de nenumărate ori. Aruncară o haină pe spatele tremurând al lui Yun şi aceasta se grăbi să o pună în jurul umerilor, cu suspine din ce în ce mai reţinute când văzu sfârşitul atâtor umilinţe. Femeia cu *furisode* aşteptă ca fata să se calmeze înainte de a se adresa discipolelor ei:

— Deschideţi-i picioarele!

Fără alte comentarii, femeile o apucară de genunchi şi o forţară să-i depărteze. Fata se agită şi ţipă din nou şi de data aceasta proprietara ei trebui să îi dea două lovituri pentru a o linişti. Când fu cuprinsă doar de un plâns neajutorat, doamna îngenunche în faţa ei şi o examină cu atenţie între picioare; în cele din urmă, ca ultim control, o abuză, introducând un deget în ea în căutarea virginităţii care tripla preţul primei nopţi. Când a fost mulţumită, se ridică în picioare şi le porunci să o ia, în timp ce îşi ştergea degetele pe o batistă de mătase.

Cele două femei, nu cu mult mai mari decât noua lor colegă, o ajutară să se ridice în picioare şi o conduseră jos de pe scenă, în direcţia noului ei cămin. Gloata urmări cu privirea paşii scurţi şi împiedicaţi ai acelei fetiţe, până când doamna cu *furisode* luă iarăşi cuvântul:

— Cincizeci de monede de argint este un preţ bun, confirmă în timp ce scoase un săculeţ mic din interiorul mânecii chimonoului.

— Sper să vă servească bine, doamnă Shinko! răspunse cel care conducea licitaţia cu o reverenţă.

Shinko puse monedele pe tava folosită pentru plăţi şi îşi luă la revedere cu o plecăciune.

Faptul că femeia arătase banii atât de deschis, în faţa unei mulţimi atât de dubioase, însemna că o escortă considerabilă trebuia să o fi aşteptat la poalele scenei. Sau că toată lumea de acolo ştia că jefuirea ei ar însemna o frânghie legată de gât, ceea ce confirma că această femeie lucra pentru mafie, gândi Igarashi, în timp ce contempla mulţimea care se înghesuia în spatele lui. Unii încă îşi întindeau gâtul pentru o ultimă privire asupra tinerei Yun, cu ochii însetaţi şi cu buzele umede de poftă, iar Igarashi simţi un dispreţ infinit pentru toţi, născut din amintirea propriei sale fiice.

Dintr-odată, un murmur de uimire trecu prin piaţă, iar războinicul veteran se întoarse pentru a vedea un om de proporţii neobişnuite, care era dus la platformă, un uriaş ghemuit sub greutatea lanţurilor care îi muşcau încheieturile şi gleznele;

pielea lui era neagră ca a unui bou şi gâtul nu era mai puţin puternic. Auzise vorbindu-se de oamenii-bou pe care şi-i aduceau *nanbanii,* dar niciodată nu îşi imaginase că aspectul lor era atât de impunător. Pentru o clipă, se întrebă cât de mare era lumea, astfel încât bărbaţi atât de diferiţi să o poată locui.

— Yasuke! începu cel care licita. Vârstă necunoscută, dar viguros şi sănătos, aşa cum se poate vedea şi cu ochiul liber. Se poate hrăni cu orez, ca oricare alt om şi va servi bine pentru muncile dure sau ca gardă de corp.

Igarashi contemplă mulţimea, traversată acum de un freamăt de frică, de fascinaţie… Înţelese acum de ce aceste licitaţii erau atât de populare printre rezidenţii din Osaka: le ofereau emoţiile pe care viaţa lor mizerabilă nu le avea. Mult pentru puţin.

— Preţ de pornire: un *ryo* şi douăzeci de *monme.*

Licitaţia continuă pentru restul dimineţii, iar Igarashi notă mental toţi actorii care făceau parte din spectacol. Ştia că negustorii străini stabiliţi în oraş îşi angajau proprii traducători japonezi, dar cei care debarcau din Macao aduceau cu ei numai interpreţi chinezi, inutili pentru tranzacţii complexe, precum negocierea la licitaţie. Pentru a-i ajuta în astfel de chestiuni, ei angajau traducători locali, care se arătau ori de câte ori se tranzacţionau sclavi. Aceşti interpreţi cunoşteau bine portughezii care se învârteau prin oraş, dar în acelaşi timp, nu le păstrau loialitatea mai mult decât cea oferită de un serviciu sporadic, plătit cu câteva monede de cupru.

Pe măsură ce ziua trecea, Igarashi îi identifică pe traducătorii care se mişcau prin piaţă oferindu-şi serviciile străinilor. Când licitaţia se termină şi locul începu să se elibereze, cei doi necunoscuţi se dedicară să-i caute pe străzi şi prin locurile din jurul pieţei. Îi interogară pe cei pe care îi recunoscură, recurseră la linguşire sau la intimidare, la mituirea cu o monedă sau la ruperea degetului pe aleile retrase; dar au primit doar negări uimite sau, dacă forţaseră prea tare, minciuni pentru a se descotorosi de ei.

Reticenţi în a renunţa, vizitară docurile şi birourile vamale, vorbind cu armatori locali şi armatori care obişnuiau să facă afaceri cu portughezii. Dar tânăra pe care o căutau părea să fie o fantomă din trecut. Nimeni nu ştia nimic de un *bateren* numit Martín Ayala şi cu atât mai puţin nu îşi aduceau aminte de o tânără creştină numită Junko, care, provenită de la Uji-Yamada, ar fi intrat în serviciul vreunei case *nanban,* în urmă cu zece ani. Trecuse mult timp şi dacă fata îşi schimbase numele la sosirea în Osaka, ar fi fost practic imposibil să dea de ea. Cu excepţia cazului în care aveau norocul să dea peste cineva care o cunoscuse suficient de bine pentru ca ea să-şi fi mărturisit originile.

Ora câinelui[88] se apropia de sfârşit, dar înainte ca ziua să se termine, deciseră să-şi încerce norocul pentru ultima oară. Intrară într-un local care, după cum li se spusese, era frecventat doar de cei ce obişnuiau să facă afaceri cu *nanbanii.* Locul era aproape de oficiile vamale, era umed ca burta unui biban de mare şi grinzile erau atât de deformate, încât se puteau prăbuşi în orice moment. În timp ce se aşezară pe o bancă retrasă, Masanume privi cu coada ochiului în sus şi mormăi o scurtă rugăciune ca acoperişul să nu se prăbuşească în noaptea aceea.

Igarashi pocni din degete pentru a chema una dintre ospătăriţe. Înainte ca femeia să îi servească, un bărbat se apropie de ei. Avea un chimono care la vremea lui părea să fi fost bun, dar care acum arăta ca zdrenţele cuiva ce vrea să pară altceva decât este. Noul venit se comporta cu o sfidare exagerată, cu braţele scoase din mâneci şi încrucişate pe *haori* şi cu o atitudine nepăsătoare. O duhoare etilică îi învăluia prezenţa şi atitudinea.

— Voi sunteţi cei care o căutaţi pe femeia care era numită Junko? întrebă el, aşezându-se fără să fie invitat.

Igarashi şi Masamune schimbară o privire.

— Cine eşti? se răsti Masamune, arătând spre el cu bărbia.

— Contează cine sunt? Ceea ce trebuie să vă intereseze este faptul că eu am cunoscut-o şi ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

— Capitolul 25 —
Oameni sfinţi

Kudō Kenjirō scufundă un castron în găleata cu apă fierbinte şi, închizând ochii, şi-l vărsă încet peste cap. Cu calm, îşi clăti capul cu laptele de orez care i se impregna pe păr. Acesta îi cădea liber şi umed peste umeri, dens ca dungile întunecate de gudron. Când apa curgea limpede pe spate, el înmuie o cârpă şi începu să-şi spele braţele şi pieptul.

Îşi completa ritualul în timp ce asculta murmurul interminabil al bărbatului îngenuncheat la capătul celălalt al cortului. Acolo, în penumbrele cele mai îndepărtate, Martín Ayala se aplecă deasupra lui, rugându-se în limba stranie a rezonanţelor guturale. Se ruga pentru el, cumva o ştia, dar nu înţelegea cum un zeu, căruia i se arăta afectat şi învins, ar putea să îl ajute în etapa care urma să vină. Înainte de a termina spălatul, îşi spălă dinţii şi limba cu un vârf de sare şi clăti gura cu apa rămasă în găleată. Se ridică în picioare, acoperit doar de *fundoshi*[89], şi luă un beţişor de tămâie pe care îl înfipse în jarul din mangal. Uni mâinile şi se rugă şi el; în cazul său, o rugăciune tăcută către Marishiten.

Într-un final, fiind purificat trupul şi sufletul, se îndreptă către vechiul cufăr de lemn pus în centrul sălii; un servitor îl târâse acolo înainte de zori, terminându-se astfel cu somnul lui inconfortabil. Kenjirō a ridicat capacul şi se uită la arma dură, stivuită în interior ca rămăşiţe unui corp golit de substanţă. Era mai multă piele decât fier şi nu arăta mult mai bine decât ceea ce ar purta un *ashigaru. Aşa nu îmi va împiedica mişcările,* se convinse şi începu să se pregătească pentru luptă.

Îşi puse chimonoul întărit pe care trebuia să-l poarte sub armură şi începu prin a-şi strânge tibierele, aşa cum fusese învăţat. Continuă printre ciucurii şi bretelele cusute pe lanţ, încet, metodic, din moment ce nu avea pe nimeni care să-l ajute.

Termină prin a-şi pune *do*-ul şi recuperă de pe fundul cufărului ultima piesă: o cască, de o sută de ori nituită, uşor scufundată ici-colo, cu lacul decojit. Pe una dintre plăcile laterale erau dinţi pentru fixarea unui ornament sau a unei amulete; Kenjirō luă penele care echilibrau una dintre săgeţi şi o puse pe despicătură. Armura nu era marcată cu nicio emblemă, dar acea pană de şoim, care odată avântase vânturile de pe coasta Owari, va fi blazonul său în luptă.

Nu terminase pregătirile când un mesager dădu buzna în cort. Noul venit se aruncă în genunchi, aplecându-şi capul în mod ostentativ:

— Părinte Ayala, salută ridicând capul către preot, Excelenţa Sa doreşte să veniţi la postul de comandă cât mai curând posibil. Vi se cere să oficiaţi o slujbă.

Fură conduşi de-a lungul taberei până pe colina unde fuseseră construite camerele lui Fuwa-sama. În spatele lui, dimineaţa răsărea limpede, începând cu primele privelişti ale lacului Biwa; în faţa lor, dealul ieşea încă în evidenţă pe un cer negru ca un semn de rău augur.

Pe Kenjirō îl surprinse liniştea care domnea în locul acela, cu jarul focurilor ca singura mărturie a unei armate într-o capelă. Totuşi, Martín Ayala nu observă ceea ce îl înconjura, dar mergea cu o dispoziţie proastă pentru a-i întâlni pe *daimio* şi clica sa, bărbaţi care se proclamau creştini şi cereau acum o slujbă de la el, de parcă aşa ceva ar fi fost posibil fără o Biblie din care să citească liturghia sau un potir pentru Euharistie. Ce aştepta Torayasu de la el? Să oficieze o farsă în acelaşi cort în care se odihnea cu concubinele lui? Să scuipe nişte cuvinte în latină în prezenţa generalilor săi, reducând la o imitaţie cel mai sacru rit care există pentru un creştin? Totul pentru ca acei oameni să se poată lăuda cu faptul că, în mod cert, omorau în numele lui Dumnezeu.

Îşi dădu seama că strângea din dinţi când, la poalele moviliţei, s-au întâlnit iarăşi cu doamna Nozomi. Uşurinţa cu care purta haine nepotrivite unei femei, echilibrul cu care umbla printre soldaţi, erau încă tulburătoare. Ciudata doamnă îi salută cu o reverenţă a capului:

— Părinte, sunteţi aşteptat! Eu vă voi însoţi până la Domnia Sa.

Samuraii care protejau accesul se dădură la o parte şi cele trei siluete începură să urce panta.

— Încercaţi să nu uitaţi unde vă aflaţi, comentă Nozomi la un moment dat, cu un ton care, mai mult decât a avertizare, suna a rugăminte.

Ayala se uită la ea fără să înţeleagă.

— La ce vă referiţi?

— Ceea ce trebuie să spuneţi, să fie pentru binele acestor oameni.

Preotul se încruntă, nedumerit, dar salutul celor doi samurai îl forţă să privească drept înainte: gardienii îşi loviră pieptarul cu pumnii şi se dădură la o parte. În faţa lui se întindea postul de comandă, delimitat de pânzele uriaşe întinse împotriva vântului. La capătul îndepărtat, unde pânzele încadrau marea câmpie cu muntele Hiei în fundal, opt bărbaţi îl aşteptau aşezaţi în scaune pliante, toţi într-o poziţie asemănătoare, cu mâinile sprijinite pe coapse şi capul ridicat, cu podoabe impunătoare pe căşti.

Doar unul îl aştepta în picioare: Fuwa Torayasu, care era îmbrăcat într-o armură neagră cu borduri aurite, încoronată cu o cască pe care fusese nituită o cruce albă între coarne de cerb.

Toate privirile erau aţintite asupra iezuitului, care, ezitant, îl căută pentru o clipă pe Kenjirō lângă el. Aştepta o indicaţie din partea *yojimboului* său, dar a trebuit să se resemneze cu expresia lui impenetrabilă. Ayala avansă câţiva paşi spre centrul esplanadei; doar atunci, Fuwa se dădu la o parte şi îi oferi, cu mâna, marea câmpie din spatele său. Încetul cu încetul, confuz încă, *baterenul* privi peisajul impunător până când înţelese, în sfârşit, de

ce fusese chemat să vină: acolo, la poalele promontoriului, armata clanului Fuwa se întindea în formaţiune, mai mult de şapte mii de războinici aşteptând sosirea lui.

Consternat, Ayala aruncă o privire spre valul de oameni care ridicară capul spre el: unităţile de samurai rămaseră compacte şi hieratice, cu prima lumină a zilei reflectată în lacul armurii lor; batalioanele de *ashigaru,* cu umerii strânşi, cu vârfurile lăncilor oscilând la sunetul nerăbdării; cavaleria impunătoare calma privirea călăreţilor şi astâmpăra caii… Chipurile tuturor acelor bărbaţi, resemnarea şi hotărârea din ochii lor, pătrunseră în pieptul iezuitului şi îl inundară cu o tristeţe profundă. Nu cuvinte de credinţă se aşteptau de la el, ci un discurs care să întărească motivaţiile acelor oameni care urmau să moară, să-i încurajeze să-şi dea viaţa fără ezitare.

Şi, constatând că lucrul acela îl lăsase fără voce, vederea duşmanului îi luă respiraţia: rânduri şi rânduri de călugări *sohei* formându-se la celălalt capăt al câmpiei, răspândiţi la diferite înălţimi, unde terenul începea să devină mai accidentat; armura lor părea acoperită de tunici lungi, gurile înăbuşite de eşarfe albe care le înfăşurau capetele, lăsând vizibilă doar fanta ochilor.

Ayala nu se putu abţine să nu se minuneze de acea prostie, de falsa izolare, de distribuirea ordonată a pieselor pe tablă, de parcă un fel de civism ar guverna ceea ce urma să se întâmple. Acolo, între cele două armate, nu exista mai mult adevăr decât cel al pământului crăpat care îi despărţea, gata să fie îmbibat în sângele duşmanilor; nu mai multă onestitate decât cea a vulturilor care zburau deja peste câmpul de luptă, siguri de festinul care îi aştepta la amurg. Iarbă şi carne de tun, asta erau toţi aceia. Restul – onoarea, gloria, aşteptarea impasibilă – nu era decât minciuna pe care oamenii şi-o spuneau unul altuia.

Şi el era acolo pentru a-şi spune propria minciună, aşa că se închină şi, făcând acest lucru, a fost

surprins că mulţi îl imitară, de parcă slujba ar fi început cu adevărat. Respiră adânc şi începu să vorbească, o făcu în japoneză, renunţând la latina obligatorie din orice liturghie.

— Dimineaţa de azi nu ne aduce lumină, ci întuneric şi ceaţă; azi fiii lui Dumnezeu se adună, dar nu pentru a sărbători viaţa şi reînvierea eternă. Mi-aş dori să putem şterge această zi, să nu se fi întâmplat niciodată… În ciuda tuturor lucrurilor, Domnul este aici cu noi; nu ne va abandona în această încercare şi faptul că ştim acest lucru, este un motiv de consolare.

Ayala se opri şi contemplă iarăşi ochii care nu-l abandonau. Se întrebă câţi îl ascultau cu adevărat; vântul sufla dinspre lacul din spatele său şi acesta îi târa cuvintele, dar era imposibil ca ele să ajungă la cei mai îndepărtaţi. Şi dintre cei care reuşeau să-l asculte, câţi ar înţelege sensul a ceea ce spunea, câţi ar înţelege dezamăgirea, sentimentul profund de eşec care îl copleşea? Înghiţi şi continuă să vorbească:

— Dacă trebuie să mergem înaintea lui Dumnezeu, el să ne găsească ruşinaţi de păcatele pe care le comitem astăzi, dar curaţi de cele pe care le târâm în spatele nostru. Repetaţi cu mine; „Doamne, tată nenăscut, adevărată esenţă a lui Dumnezeu, miluieşte-ne!”

Câţiva, doar puţini, repetară strofa din *Kyrie eleison,* care, pentru prima dată, se cânta în japoneză. Iezuitul continuă:

— Doamne, izvor de lumină şi creator al tuturor lucrurilor, miluieşte-ne pe noi!

„Doamne, tu care ne-ai marcat cu pecetea Ta, miluieşte-ne!”

„Hristos, Dumnezeu adevărat şi om adevărat, miluieşte-ne!”

Treptat, mai multe voci se alăturară rugăciunii, până când bărbaţii care erau în primele rânduri, acolo unde vocea lui Ayala ajungea mai clar, repetară cuvintele cu convingere:

— Doamne, suflare a Tatălui şi a Fiului în care sunt toate lucrurile, miluieşte-ne pe noi!

„Doamne, tu care ne cureţi păcatele, te rugăm să nu ne abandonezi în acest ceas întunecat şi să ne mângâi sufletul, miluieşte-ne!”

Ayala tăcu şi privi cerul. Ştia că oricine altcineva din congregaţia sa l-ar fi condamnat pentru ceea ce făcea, pentru că a modificat cuvintele latine după criteriile sale… Dar, oare nu aceasta era sarcina sa, să reuşească o traducere pentru ca alţii să înţeleagă ceea ce era străin? Ce altceva ar putea să facă un traducător? Aşa că termină rugăciunea făcând semnul crucii: *Ego te absolvo a peccatis tuis in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.*

— Sunteţi iertaţi de toate păcatele şi iertaţi în ochii lui Dumnezeu, aşa că aceia care astăzi veţi părăsi lumea aceasta, o veţi face pentru a vă reîntâlni cu Salvatorul.

În timp ce pronunţa aceste cuvinte, se ura pentru că îi minţea pe acei creştini. Oare nu era un păcat în ochii unui preot să omori un frate? Dar se obligă să termine, convins că le spunea acelor oameni ceea ce aveau nevoie să audă:

— *Ite, missa est!*

Şi aşa, dându-le pacea, îi trimise la război. *Ad maiorem Dei gloriam.*[90]

★

Kenjirō stătea departe de *daimio* şi comandanţii săi, la fel ca orice bărbat înarmat care nu se bucura de încrederea clanului. Din poziţia sa îndepărtată, înconjurat de garda personală a stăpânului său, ascultă cu atenţie cuvintele lui Martín Ayala. Crezuse că începuse să îl cunoască pe bărbatul acela: văzuse respingerea viscerală pe care i-o provocase orice formă de violenţă, dispreţul său faţă de cei care îndrăzneau să o glorifice. Din acest motiv, când Ayala tăcu, nu a putut să nu se simtă emoţionat. Nu din cauza cuvintelor sale, ci pentru că înţelegea sacrificiul pe care îl făcuse; renunţase la convingerile sale pentru a încuraja oastea, pentru a

le spune ceea ce voiau să audă înainte de luptă. Poate că Ayala-sensei o simţea ca pe o îngrădire, dar în ochii lui Kenjirō nu exista nicio îndoială că era un gest care îl mărea.

Observă cum iezuitul era condus lângă Fuwa-sama, care îl salută satisfăcut şi îl invită să urmărească lupta lângă generalii săi. Scaunele fură îndepărtate şi doar *daimio* rămase aşezat, cu o vedere clară a câmpului de luptă din faţa lui. În dreapta şi în stânga sa, pe tatami se aşezară locotenenţii pe care îi va consulta în timpul înfiinţării, iar în spatele lor, mesagerii care, cu genunchiul la pământ şi cu ochii plecaţi, aşteptau gata să transfere instrucţiunile de la postul de comandă.

Doar doi oameni rămaseră în picioare lângă stăpânul războiului: soldatul care-i ţinea sabia şi figura de doliu a unui Martín Ayala doborât, expresia lui înceţoşată de o barbă care devenise mai aspră de-a lungul săptămânilor.

În acel moment, poate simţindu-se observat, iezuitul se uită înapoi şi întâlni privirea lui Kenjirō. Păru liniştit ştiindu-l acolo, dar imediat au fost nevoiţi să fie amândoi atenţi la câmpul de luptă, unde forţele clanului Fuwa începeau să se desfăşoare.

Daimio şi locotenenţii săi deliberau, în timp ce doi servitori se apropiau cu tăvi pe care erau aranjate evantaiele de luptă. Într-un final, Fuwa Torayasu luă unul şi îl ridică spre cer.

— Să se pregătească arcaşii! strigă cineva de la picioarele scării şi ordinul se repetă ca un ecou în câmpie.

Infanteria şi cavaleria se retraseră, iar arcaşii s-au mutat în prim-plan şi, ca şi când ar fi fost o oglindă distorsionată, *sonheii* făcură la fel şi pe cealaltă parte a câmpiei. Cu toate acestea, nu a fost trasă nicio săgeată, întrucât oprirea a fost strigată şi soldaţii ţinură formaţia. Toată lumea aştepta cu nerăbdare ca arcurile să scuipe prima săgeată,

ducând la un schimb lung, care ar epuiza ambele armate înainte de ciocnirea corp la corp.

Kenjirō profită de acel moment înainte de luptă pentru a trece în faţa gardianului:

— Stăpânul meu, nu folosesc nimănui aici. Permiteţi-mi să merg la luptă!

Fuwa se uită peste umăr la fiul lui Kudō Masashige şi scăpă de el cu un mârâit scăzut, care însemna aprobarea.

Goshi mulţumi pentru această ocazie care i se oferea, cu o profundă reverenţă: de mulţumire către Excelenţa Sa, de iertare către Ayala-sensei, ai cărui ochi îl contemplau cu o tristeţe infinită.

Îl conduseră la grajduri şi îi dădură şaua şi suportul pentru căpăstru. Deşi animalul îi însoţise din Anotsu ca un simplu animal de povară, se comportă nobil când Kenjirō luă frâiele şi se urcă pe el. Apoi, ofiţerul care îl însoţise până acolo îi indică unui servitor că luptătorul Kudō ar trebui să se alăture unităţii Mizuno-sama şi, fără alte formalităţi, îi întoarse spatele lui Kenjirō şi se îndreptă înapoi la postul său. Scutierul se supuse cu ascultare, arătând că era mai obişnuit să gestioneze astfel de situaţii decât tânărul samurai, pe care îl lăsaseră în sarcina lui; îşi strecură mâna sub căpăstru şi îi conduse pe călăreţ şi pe cal în poziţie.

Călare fiind, cu gura uscată şi măruntaiele strânse, Kenjirō urmări liniile lungi spre care se îndreptau. Arcaşii din frunte îşi lansară săgeţile pentru a unsprezecea oară, iar roiul lor zumzăi din nou împotriva cerului. De îndată ce proiectilele se terminară, un nor asemănător zbură de pe liniile inamice şi nu trebui să aştepte mult pentru a auzi zgomotul ploii de moarte, care împrăştia murdărie, piele şi carne. Când schimbul încetă, gemete de durere crescură iarăşi de pe linia frontului, mai ales de la soldaţii care, cu plăci de lemn ca scuturi, trebuiau să înainteze pentru a-i proteja pe arcaşii samurai.

În cele din urmă, scutierul arătă că au ajuns la falangă, iar Kenjirō îşi mână calul spre poziţia comandantului Mizuno.

— Stăpânul meu, am fost trimis pentru a mă pune în serviciul dumneavoastră.

Mizuno îi întoarse o privire pătată de ani şi bătălii:

— Şi cine eşti tu? întrebă cu o voce distorsionată de masca armurii.

— Sunt Kudō Kenjirō, fiul lui Kudō Masashige, vasal al lordului Akechi Mitsuhide. Mi-am pus sabia în slujba lui Fuwa-sama pentru a onora alianţa dintre domnii noştri.

— Şi cum îmi poţi fi de folos, Kudō Kenjirō?

— Voi fi sârguincios cu orice sarcină mi se va repartiza.

Veteranul samurai îl observă cu dispreţ, până când observă arcul atârnat în spatele şeii.

— L-ai folosit pe câmpul de luptă sau doar pentru a vâna iepuri?

— Ştiu cum să trag la distanţă mare, deasupra liniilor noastre de luptă, dacă la asta vă referiţi.

Mizuno dădu din cap şi îi arătă poziţia sa:

— Mergi printre arcaşii mei, avansează şi dă înapoi când o fac şi ei, trage când o face şi arcaşul din dreapta ta şi încercă să nu-mi omori niciun om.

Kenjirō salută ordinul şi îşi întoarse calul pentru a se îndrepta spre poziţia sa. În timp ce îşi croia drum printre bărbaţii care îl urmăreau cu suspiciune, observă că unitatea lui Mizuno adopta formaţia pe care unchiul său o descrisese drept „scoarţă de pin”: o primă linie de lăncieri şi puşcaşi *ashigaru,* urmată de linia de arcaşi călare în care se integra şi el; în spatele lor, o linie dublă de lăncieri samurai închisă de o ultimă linie de spadasini, care acţionau ca gardă a comandantului. Compania era protejată de lăncieri călare care trebuiau să-şi păzească flancurile. În total, şaptezeci de oameni care formau o urzeală compactă şi grea, antrenată să se mişte în mod coordonat la sol, curgând şi oscilând cu cursul

bătăliei, dar fără să se dezmembreze în niciun moment.

La scurt timp după ce îşi ocupă poziţia, îi ajunse de la distanţă vuietul primelor trupe care se lansau în câmp deschis. Cei care aşteptau lângă el se ridicară pe cai, încercând să vadă ce se întâmplă pe câmpul de luptă, prinşi de anxietatea contradictorie cauzată de frica de a muri în luptă şi de dorinţa de a pune capăt aşteptării.

Kenjirō se strădui să-şi ţină ochii drept înainte, până când, la picioarele calului său, un *ashigaru* scăpă *yariul* şi se ghemui acoperindu-şi capul. Omul din stânga ridică suliţa şi încercă să-l ridice de braţ înainte ca samuraii să considere comportamentul său drept nesupunere. *Goshi* se uită cu coada ochiului la cavalerii care stăteau lângă el: toţi se uitau la scenă cu o figură severă. Când unul dintre ei duse mâna pe mânerul sabiei, Kenjirō descălecă şi se apropie de cei doi bărbaţi care se luptau pe pământ.

— Gata! Ce fel de comportament este acesta?

Înfricoşat, *ashigaru* care se aplecase pentru a-şi ajuta tovarăşul se ridică şi se închină în faţa samurailor. Vorbi fără să ridice privirea de la pământ:

— Fiul meu, stăpâne, este prima dată când vine pe câmpul de luptă şi este nervos. Imediat se va comporta cum trebuie, vă implor să nu îl pedepsiţi!

Kenjirō îl observă cu atenţie pe cel care îngenunchease acoperindu-şi capul şi abia atunci îşi dădu seama că era un băiat de puţin peste treisprezece ani. Apoi îşi mută privirea la samurai, care erau atenţi la această scenă. Fără să le dea ocazia să intervină, coborî spre băiat şi îi vorbi cu calm:

— Cum te numeşti?

Nu primi niciun răspuns: frica îi încleştase maxilarele atât de tare, încât îl paralizase complet.

— Se numeşte Taro, stăpânul meu! răspunse tatăl.

— Taro, uită-te în ochii mei! insistă Kenjirō, obligându-l pe băiat să ridice capul. Privirea lui era aceea a cuiva obligat de circumstanţe.

Kenjirō îl împiedică să se refugieze iarăşi în plâns şi îl ţinu de bărbie.

— Răspunde-mi, Taro, eşti un creştin la fel ca stăpânul tău?

Acesta dădu din cap, cu spatele zguduit încă de suspine.

— Atunci ştii că dumnezeul tău este aici cu tine, părintele Ayala aşa ne-a zis.

Văzând că fiul său nu reuşea să scoată un cuvânt, *ashigaru* îngenunche lângă el şi îi puse mâna pe cap.

— Ascultă-l pe acest samurai, fiule! Are dreptate în ceea ce spune, suntem în mâinile lui Dumnezeu.

— Eu îl cunosc pe Ayala-sensei, continuă Kenjirō, este într-adevăr un sfânt printre ai săi. El însuşi mi-a dat asta.

Luă rozariul prins de sabia sa şi îl lăsă să atârne în faţa ochilor lui Taro. Cumva, vederea acelei mici cruci de lemn a avut o influenţă liniştitoare asupra băiatului, deoarece gestul său abandonă orice tensiune, uşurat de un fel de consolare pe care Kudō Kenjirō nu o înţelegea.

— Părintele Ayala mi-a spus că, atât timp cât îl voi purta cu mine, nimic rău nu mi s-ar putea întâmpla.

Luă mâna lui Taro şi i-l puse în mână. Îi închise pumnul şi i-l apropie de piept:

— Puneţi-l la gât şi vei fi protejat de orice rău.

Kenjirō se ridică în picioare şi tatăl lui Taro se înclină cu o reverenţă profundă de mulţumire:

— Mulţumesc, samurai, Dumnezeu să vă protejeze!

Kenjirō, fără să ştie ce să îi răspundă, se înclină lângă bărbat şi îi dădu un ultim sfat:

— Dacă supravieţuiţi primei încărcături şi suliţele voastre se rup, asiguraţi-vă că nu fugiţi în faţa cailor. Aşezaţi-vă pe pământ în timp ce trec, întotdeauna transversal, pentru ca fiarele să vă poată sări.

Bărbatul dădu din cap, din nou, cu reverenţe. Când Kenjirō urcă pe cal, văzu cu claritate privirile dezaprobatoare aţintite asupra sa. Ignorându-le, urcă pe cal şi desprinse arcul de pe umăr.

Restul dimineţii trecu fără alte incidente, într-o aşteptare tensionată care scurta umbrele şi năştea nerăbdare. În faţa lor, pustiul înflorise sub sângele roşu, iar bătăliile se petreceau în toată câmpia; cea mai mare parte a ambelor armate se ciocneau şi se retrăgeau pentru a se ciocni din nou, ca două maree opuse care luptă pentru a devora aceeaşi plajă.

Când au crezut că în ziua aceea nu mai trebuiau să se lupte, ajunse un mesager de la postul de comandă. Kenjirō se uită înapoi pentru a-l vedea pe Mizuno cum trata cu călăreţul. Într-un final, comandantul făcu un gest solemn şi toţi ştiură că sosise momentul. Mizuno aşteptă ca emisarul să plece, apoi îşi întoarse calul:

— Ascultaţi-mă! La nord-est de poziţia noastră, dincolo de primele dealuri, există un pas care merge în munte; viermii aceia din Hiei l-au protejat bine, dar s-a decis atacarea acestuia. Comandantul Okubo-sama îşi strânge trupele acolo, pregătind un atac capabil să traverseze liniile acelor câini endogami.

Mizuno se uită la toţi bărbaţii care alcătuiau coloana sa.

— Vom avansa deci spre nord-est în jurul grosului luptei şi ne vom alătura oamenilor lui Okubo. În cazul în care cavaleria va încerca să ne oprească, lăncierii îşi vor avansa poziţia pentru a evita atacul, apoi puşcaşii vor trage în *sohei* când vor încerca să urce peste cadavre.

Îşi aţinti privirea asupra liniilor *ashigaru.*

— Fiţi atenţi la ce vă spun! Două focuri de arme! Veţi reîncărca şi trage a doua oară. Dacă cineva pleacă înaintea celei de-a doua trageri, îmi voi lua personal sarcina de a-i tăia capul lui şi întregii sale familii.

Apoi se adresă liniei lui Kenjirō:

— Când puşcaşii se retrag, deschideţi-vă în formă de evantai şi trageţi asupra călăreţilor care încearcă să străpungă batalionul nostru. Cei puţini care rămân vor fi zdrobiţi de samuraii şi cavaleria noastră.

Tăcu, astfel încât cuvintele sale să ajungă la toţi cei care se formau sub comanda sa.

— Aţi înţeles? întrebă într-un final.

Oamenii lui răspunseră cu un vuiet nerăbdător, entuziasmaţi să afle că erau pe punctul de a intra în luptă. Mulţumit, comandantul dădu din cap şi îşi ridică evantaiul de luptă pentru a indica primele rânduri, care începeau să avanseze înspre nord-est.

Când arcaşul din dreapta lui îşi impulsionă calul, Kenjirō îi urmă exemplul. Mergea printre rândurile de *ashigaru,* care alergau în faţa lor într-un ritm mediu. Trebui să-şi ţină calul înapoi de mai multe ori pentru a evita grăbirea puşcaşilor care avansau, dar nici el nu putea trage prea mult de hăţuri, deoarece i-ar fi împiedicat pe samuraii care îi urmau pe jos. Una era să tragi săgeţi de pe şa şi alta să te desfăşori în inima unei unităţi antrenate să se mişte în mod coordonat.

Se simţi stângaci şi alese să nu forţeze animalul şi, încetul cu încetul, acesta îşi adaptă trapul la pasul cailor care îl însoţeau. Avansară aşa timp de aproximativ trei *cho,* lăsând câmpul de luptă în stânga lor. Frontul se fragmentase în nesfârşite bătălii, iar războinicii se luptau călcând în picioare cadavrele; ici şi colo Kenjirō putu urmări mai multe dueluri izolate: călăreţi descălecaţi sau lăncieri de infanterie, încurcaţi ca într-o busculadă împotriva adversarilor, cu faţa înăbuşită şi cu ochii înverşunaţi.

În cele din urmă se îndepărtară de câmpul deschis şi câmpia deveni mai accidentată, până când ajunseră la poziţiile lui Okubo-sama, care adunase deja sub comanda sa peste două sute de oameni. Cei doi comandanţi se salutară reciproc şi, fără să descalece, Okubo trase o hartă rulată din *obi* şi se repezi să-i explice rolul său în asalt lui Mizuno. După o scurtă conversaţie, pe care oamenii lui Mizuno au urmărit-o de la distanţă, acesta salută şi se întoarse la unitatea sa:

— Atenţie! Călugării Tendai au asigurat bine zona, dar Okubo-sama şi-a uzat apărarea toată dimineaţa. Fructul este copt şi pe punctul de a

cădea; nu vor rezista acestui ultim atac. Ni s-a acordat onoarea de a conduce drumul, aşa că vom păstra formaţiunea până când cavaleria *sohei* va ieşi în întâmpinarea noastră, apoi vom acţiona aşa cum am explicat mai devreme. Vreau ca arcaşii să aibă grijă de dealurile care flanchează trecătoarea; oamenii lui Okubo-sama le-au curăţat temeinic, dar o ambuscadă s-ar putea să se mai ascundă între creste.

Şi fără alte instrucţiuni, le dădu ordinul să pornească.

Unitatea avansă compact şi precaut, în pasul muntos larg. Distanţa dealurilor îl linişti pe Kenjirō, pentru că, deşi existau trăgători ascunşi, erau prea departe pentru a-i prinde în focuri încrucişate. Chiar şi aşa, percepea în atitudinea colegilor săi neîncrederea celor care depind de diligenţa terţilor. Nu îi cunoşteau pe oamenii lui Obuko, nu ştiau dacă într-adevăr curăţaseră temeinic zidurile de stâncă, sau dacă i-ar sprijini în cazul în care s-ar arunca într-o ambuscadă cu capul înainte. Chiar dacă se luptau sub acelaşi steag, cel care se confruntă cu moartea tinde să aibă încredere doar în tovarăşii săi din unitate: războinici din aceeaşi regiune, rude sau prieteni din copilărie în multe cazuri, obişnuiţi să slujească sub comanda casei Mizuno.

Abia pătrunseră vreo doi *cho* în defileu când atacul izbucni: de pe ambele flancuri, ieşind din primele dealuri împădurite, se repeziră asupra lor două escadrile de călăreţi.

Izbucniră ca un torent care scapă dintr-un dig revărsat, inundând pasul muntos. Primul impuls al soldaţilor a fost să se întoarcă, dar samuraii din spatele lor îi împinseră înainte. Resemnându-se cu soarta lor, îşi ancorară *yariul* la pământ şi ridicară o ramură de lame ascuţite împotriva inamicului. O apărare eficientă împotriva unui atac frontal, dar slabă când lovitura aterizează pe flancuri.

Călăreţii *sohei* loviră cu suliţele curbate, dezarmând apărarea *ashigaru,* zdrobindu-i sub copitele cailor; archebuzierii din al doilea rând abia

au avut timp să ridice armele şi să ţintească spre valul care venea înspre ei. Doar câteva împuşcături răsunară de pe zidurile muntoase înainte de a fi cuprinse de sarcina cavaleriei.

În acel moment a fost clar că orice plan conturat de comandanţii Fuwa se destrăma. „Arcaşi, deschideţi-vă şi trageţi”, strigă comandantul Mizuno dintr-un oarecare loc. „Trageţi asupra flancurilor!” Kenjirō a fost târât într-o parte: linia de arcaşi din care făcea parte se despărţi, astfel încât să nu fie măturată de atac şi, pe măsură ce călăreţii treceau între ei, începură să tragă săgeată după săgeată, trăgând asupra duşmanilor şi a camarazilor *ashigaru* în aceeaşi măsură.

Încercând să controleze calul cu picioarele, corectând nechezatul animalului nervos, Kenjirō încerca din răsputeri să nu tragă orbeşte. Sângele îi bătea în urechi, în timp ce braţul îi bătea de la tolbă la coardă, mereu. Ochii lui febrili urmau calea fiecărei săgeţi oţelite, de parcă le-ar fi putut ghida cu privirea.

Când coloana de cavalerie inamică se destrămă, luptele deveniră prea apropiate. Kenjirō lăsă deoparte arcul şi scoase Lama Vântului; dădu pinteni calului şi se aruncă spre primul călăreţ inamic pe care îl văzu în faţa ochilor. Ţipă pentru a-l avertiza pe călugăr asupra atacului, dar adversarul său nu a avut timp să-l înfrunte pe deplin: sabia lui Kenjirō îl lovi în faţă, smulgându-i nasul şi maxilarul.

Tânărul *goshi* nu se opri, îşi înfipse pintenii în coapsele calului şi atacă un al doilea duşman. Acesta, alertat de atac, se aruncă în galop, direct spre întâlnirea cu samuraiul. Când se aflară la o distanţă corespunzătoare, Kenjirō văzu ura fanatică în ochii călugărului şi, pentru o clipă trecătoare, se întrebă dacă aceştia sunt şi ochii lui, dacă un om pe care nu-l cunoşti deloc ar putea fi urât în aşa fel. Adversarul său, ignorând astfel de lucruri, ridică *naginata* cu o mână, gata să-i secere viaţa ca paiul uscat de toamnă. Conştient de puterea armei

rivalului său, Kenjirō nu o ridică pe a sa, ci se înfipse pe etrieri şi strânse mâna pe hăţuri, aşteptând atacul.

Când călugărul lovi gâtul samuraiului, se lăsă pe partea dreaptă a calului său. Lama curbată trecu peste el înainte ca armăsarii să se întâlnească, iar Kenjirō avu timp să se răsucească pentru a tăia sub axila întinsă a celuilalt călăreţ. *Naginata* şi braţul care o mânuiau căzură la pământ, iar călugărul războinic urmă imediat, prăbuşindu-se din scaunul său.

Kenjirō îşi opri galopul şi se întoarse. Ochii îi alunecară peste masacru, pieptul său convulsiv şi saliva groasă sub limbă; decise să caute un alt adversar înainte ca mintea să aibă timp să absoarbă ceea ce vedea.

Dar, înainte de a-i da iarăşi pinteni calului, un şuierat lung, scăzut, ca un hăulit de bufniţă, trecu deasupra capului şi îl făcu să ridice privirea. O săgeată *kaburaya*[91] căzu din cer, reverberând cântecul său aparte printre dealuri. La auzirea acelui sunet inconfundabil, călăreţii *sohei* abandonară lupta şi, întorcându-şi caii, se retraseră în profunzimea pasului montan.

După câteva momente nedumerite, timp în care samuraii schimbară priviri indecise, euforia se răspândi curând printre rândurile lui Fuwa şi, cu un strigăt de victorie, se repeziră după inamicul care se retrăgea. Rămaseră în urmă doar soldaţii *ashigaru* striviţi de cavaleria *sohei;* unii agonizau târându-se pe praful uscat, alţii îşi palpau rănile în timp ce încercau să-şi recupereze armele şi să se regrupeze cu camarazii lor de batalion.

Kenjirō se opri o clipă pentru a-l vedea printre cadavre pe tânărul Taro, cu pieptul strivit de copitele cailor şi privirea goală înspre cer. Clătină din cap, dezamăgit de toţi oamenii şi de zei, iar din gât i se ridică un atac de furie. Goli plămânii cu un urlet şi dădu pinteni calului în căutarea răzbunării.

Aliaţii săi profitaseră de el, aşa că împunse animalul şi mai mult, dornic să fie printre primii

care îşi aruncă oţelul în spatele inamicului. Dar, înainte de a putea să-şi ajungă din urmă chiar şi tovarăşii, o explozie sună de-a lungul pasului montan, speriindu-i pe vulturii care erau aliniaţi de-a lungul marginilor. Instantaneu, un proiectil imens se prăbuşi în rândurile samurailor, zdrobind bărbaţi şi animale cu inerţia sa. Totuşi, detonarea imediată făcu ca pământul să tremure de parcă Namazu{92} ar fi scuturat coada sub dealuri. Zeci de cadavre fură aruncate în aer, dezmembrate de puterea exploziei, urmate de o ploaie macabră de murdărie şi măruntaie care mătură pământul.

Kenjirō trebui să tragă hăţurile pentru a-şi opri calul, supărat să vadă iadul care se deschide brusc în faţa lor. Reuşi să pună mâinile pe pământ şi se sprijini pe gâtul animalului pentru a-l linişti, şoptindu-i la ureche pentru a-l opri din nechezat. Când reuşi să-l liniştească, încercă să vadă ceva printre norii de praf care se ridicaseră: puţin câte puţin, putu să distingă cadavrele mutilate aruncate prin tot pasul; plânsete de durere se ridicau peste tot şi cei care încă stăteau în picioare se clătinau fără direcţie, sprijinindu-se pe săbii şi suliţe.

Era o singură explicaţie pentru o asemenea nenorocire: „Un distrugător de provincii”, murmură Kenjirō, unul dintre multele rele aduse de barbari în insulele japoneze, o armă capabilă să tragă gloanţe de mărimea unei stânci şi care demola, în egală măsură, un pod de stâlpi puternici sau cel mai gros zid. *Deci acesta este efectul său când este folosit împotriva oamenilor şi animalelor,* îşi spuse, îngrozit de cruzimea neobişnuită a unui instrument de moarte pe care puţini avură ocazia să-l admire.

Îşi proteja ochii şi încercă să localizeze cuibul în care fusese aşezat marele tun. A crezut că vede un fulger metalic deasupra unui deal, ascuns în spatele unor tufişuri, dar abia a avut şansa să se asigure, pentru că vuietul a zeci de voci începu să se ridice din fundul pasului. Pământul se zgâlţâi sub bătăile copitelor: cavaleria *sohei* se întorcea din

profunzimile muntelui, dispusă să-i copleşească pe toţi duşmanii care mai stăteau încă în picioare.

Kenjirō, indecis, îşi făcu calul să se întoarcă. Trebuia să rămână acolo şi să piară împreună cu camarazii săi de arme sau să încerce să ajungă la postul de comandă şi să anunţe despre cele întâmplate? Mulţi dintre *ashigaru* din jurul său, totuşi, nu şovăiau atât de mult, grăbindu-se deja în direcţia opusă călugărilor Tendai. O laşitate care nu îi costa doar viaţa, dar care îi lăsa şi pe supravieţuitori la mila celor care veneau pentru a-i omorî.

Neavând timp să-şi asculte impulsurile, Kenjirō galopă după fugari. Nu mai puţin de cincizeci de *ashigaru* din ambele batalioane fugiră îngroziţi şi mulţi căzură unul peste celălalt când samuraiul îi depăşi şi le blocă drumul:

— Opriţi-vă! Întoarceţi-vă la poziţiile voastre!

Unii încercară să se strecoare, dar Kenjirō ridică picioarele calului ameninţându-i că îi va zdrobi.

— Proştilor! Dacă fugiţi în câmp deschis, vă vor depăşi şi vă vor decapita la galop, niciunul dintre voi nu va merge prea departe.

Scoţând sabia făcu ca marea majoritate să se oprească.

— Cei dintre voi care încă mai aveţi archebuzele, umpleţi vasul şi aprindeţi fitilul, restul luaţi-vă cuţitele şi ridicaţi suliţele pe care le găsiţi pe pământ. Haideţi, urmaţi-mă!

Cu mai puţină reţinere decât arăta atitudinea sa, Kenjirō deschise drumul înapoi în faţă, având grijă să nu lase pe niciunul dintre aceşti bărbaţi să se rătăcească. Trecură peste cadavrele duşmanilor şi tovarăşilor şi se interpuseră între cei aflaţi încă în viaţă şi încărcătura de cavalerie, care cobora deja de pe munte.

— Repede, două rânduri de archebuze! Primul rând în genunchi pe pământ, al doilea ţintind pe umărul camaradului.

Aşa cum îi povestise unchiul său că făcea armata lui Oda.

— Când rândul al doilea a tras turul său, nu vreau să reîncărcaţi. Culcaţi-vă la pământ, încrucişaţi în faţa cailor şi înfundaţi-le burta când sar pe voi. Dacă rămâneţi în picioare, veţi fi călcaţi în picioare.

Kenjirō observă că bărbaţii îl urmăreau cu atenţie, că îşi puneau slabele speranţe în el. Cât de mult greşeau! Căci abia reuşea să repete lecţiile pe care tatăl şi unchiul său le împărtăşeau cu *goshi* mai tineri.

— Care nu aveţi archebuze, mergeţi zece paşi în spatele celor care trag. Ancoraţi suliţele pe pământ şi, pentru toţi zeii din cer, rezistaţi atât timp cât va fi prima goană. Eu voi fi alături de voi.

Nu a fost timp pentru mai multe: pământul tremura deja de bătaia copitelor şi valul se ridica din nou în faţa lor, ameninţându-i că îi va înghiţi. Înainte de a avansa pentru a da ordinul de a trage, a putut vedea cu coada ochiului cum unii dintre răniţi ridicau arme de la sol şi stăteau alături de lăncierii *ashigaru,* gata să înfrunte atacul sorţii umăr la umăr.

— Ţintiţi către animale! strigă Kudō Kenjirō, aşezându-şi calul în spatele puşcaşilor. Ţineţi ferm!

Siguranţa lentă ardea la capătul serpentinei, în timp ce cavaleria, pe punctul de a ajunge din urmă, se deschidea în formă de evantai.

— Primul rând! Foc!

Câţiva dintre cai se prăbuşiră, trăgându-şi călăreţii cu ei, iar mulţi dintre cei care urmară se împiedicară, căzând şi ei la pământ.

— Restul! Foc!

A doua lansare părea şi mai exactă, iar animalele care nu se dărâmară pe câmpul de luptă se ridicară, descălecându-şi călăreţii. Desigur, nu a fost suficient pentru a opri atacul, dar impulsul lui scăzu când ajunse la ei.

— La pământ, la pământ! a avut timp să strige Kenjirō, înainte să secere cavaleria primul rând de *ashigaru.*

Se grăbi să ajungă în spatele lăncierilor şi îi îndemnă să ridice vârfurile *yari*-urilor şi să ancoreze capătul opus de sol. „Rămâneţi fermi!”, strigă în

acelaşi timp în care *soheii* avansau către ei. Atunci izbucni haosul.

Câteva dintre animale au fost înţepenite pe suliţe, despicate sub greutatea lor; multe altele au ajuns cu picioarele tăiate şi stomacul deschis, înjunghiate de războinicii care căzuseră în urma lor. Restul căzură în galop peste cei care rezistau şi care începuseră să pedepsească inamicul cu lovituri de sabie şi *naginata.* Kenjirō plonjă în cea mai gravă furtună şi se aruncă spre oricine era pe şa. Armura sa primi lovituri şi tăieturi care, dacă nu ar fi fost în furia luptei, i-ar fi aruncat, fără îndoială, oasele pe pământ.

În jurul său domneau furia şi violenţa; mulţi dintre cei pe care îi credea muribunzi se agăţau de hainele *sohei*-lor şi trăgeau de ele până îi descălecau. Odată ajunşi la pământ, îi înjunghiau sau le muşcau feţele şi mâinile.

În mijlocul acestei confuzii, Kenjirō se confruntă cu duşman după duşman, indiferent la orice gând conştient – cu mintea calmă şi simţurile lucide, în deplină armonie cu singura certitudine a acestei vieţi, aceea că toţi murim mai devreme sau mai târziu – până când un impact puternic asupra capului aproape că îl dădu jos de pe şa; căzu ameţit pe cal şi abia reuşi să întindă mâna după rană. Lama curbată a unei *naginata* îi smulsese casca, luând cu ea o jumătate de ureche.

Se uită la degetele îmbibate cu sânge şi încercă să oblige calul să se întoarcă în căutarea agresorului. În acel moment cântecul *kaburaya* sună din nou peste capetele lor. Toţi ştiau ce însemna acel sunet, dar în timp ce *soheii* se chinuiau să se retragă, mulţi dintre samurai şi *ashigaru,* ştiindu-se pierduţi, încercau să-i ţină înapoi, lipindu-se de hainele şi caii lor.

— Retragerea! ţipă Kenjirō celor care găsiseră în el pe cineva de urmat. Fugiţi spre coline!

Făcu tot posibilul pentru a-i scoate din tumult pe cei care păreau dezorientaţi, dar când distrugătorul provinciei urlă din nou, nu ezită să-şi împingă calul în direcţia opusă. Mulţi dintre *ashigaru* alergau deja

în faţa lui şi toţi căzură la pământ, în timp ce explozia zgudui pământul în spatele lor şi valul de şoc îi lovi.

Kenjirō, care cu greu reuşi să se menţină pe cal, nu dori să se uite înapoi. Îşi frecă ochii pentru a-şi curăţa vederea şi se aşeză printre soldaţii care se ridicau deja. De pe şa, se aplecă lângă unul dintre ei ca să-l ajute să se ridice. Simţi un fior când îşi dădu seama că tatăl lui Taro se uita înapoi la el, cu o privire pierdută, lipsită de viaţă.

— Să plecăm de aici! insistă Kenjirō, deşi cu greu putea să lase acel loc în urmă.

Kudō Kenjirō care se întoarse în tabără în acea după-amiază semăna prea puţin cu cel care plecase dimineaţa la luptă; călărea cu capul plecat şi se legăna pe şa ca un cadavru susţinut de frânghii. Chiar şi aşa, văzându-l, Martín Ayala simţi un val de uşurare care îndepărtă îngrijorarea ce i se cuibărise în piept toată ziua.

Se apropie de Kenjirō şi îi întinse mâna pentru a-l ajuta să coboare. Acesta o acceptă şi, la revenirea în picioare, se văzu surprins de îmbrăţişarea iezuitului, care îl strânse fără ruşine. La scurt timp, Ayala se îndepărtă şi îl salută cu o reverenţă profundă:

— Iartă-mă, aşa salută oamenii mei pe cei care se întorc dintr-o călătorie lungă.

Samuraiul dădu din cap şi îi întoarse reverenţa.

— Alţii au plecat astăzi într-o călătorie mai lungă decât a mea, spuse fără să ridice privirea din pământ. Sper ca zeul crucificat să fie binevoitor cu ei.

Încercând să fugă de emoţia care începea să îl cuprindă, Ayala duse mâna la tâmplă, unde Kenjirō îi arătă un bandaj îmbibat în sânge:

— Ce este asta? Nu pare un fleac.

— Nu este nimic, îl linişti Kenjirō în timp ce ridica vasul plin pe care i-l oferise un purtător de apă. Mă rog la *kami* ca în luptele care urmează toate rănile mele să fie ca aceasta.

Şi ridică recipientul îmbibat înainte de a bea.

Ayala a vrut să-i răspundă că şi-ar dori să nu mai existe bătălii, dar tăcu când îşi dădu seama că un străin îngenunche la câţiva paşi, aşteptându-i să-şi încheie conversaţia. Era tatăl lui Taro. Văzând că-i reperase prezenţa, se ridică în picioare şi salută cu o reverenţă profundă:

— Numele meu este Shintaro. Cavalerul mă cunoaşte, dar nu am avut ocazia să mă prezint cum se cuvine.

Kenjirō dădu din cap, chiar dacă bărbatul ţinea capul aplecat şi nu putea să vadă.

— Am venit să vă mulţumesc pentru ceea ce aţi făcut pentru fiul meu. Chiar dacă a murit în luptă, vreau să cred că i-aţi adus puţină lumină în ultimele sale clipe – *ashigaru* înghiţi. De asemenea, vin să vă înapoiez rozariul pe care dumneavoastră i l-aţi dat.

Kenjirō ridică o mână de mărgele pătate de noroi şi se uită la crucifixul bătut din palma sa. Unul dintre cele două braţe care traversau stâlpul central fusese rupt, simetria sa particulară fiind spartă.

— Nu mă aşteptam să îmi fie înapoiat. Intenţia mea era ca fiul tău să îl păstreze oriunde ar fi, sunt sigur că Ayala-sensei ar fi fost de acord.

Bărbatul îi mulţumi înclinându-se mai mult, dar la puţin timp plânsetul îl zgudui şi căzu în genunchi la pământ. În jurul său, tabăra se revărsa cu agitaţie după bătălie, ignorând durerea unui om care a avut ghinionul de a fi obligat să-şi ducă fiul la război.

Ayala se aplecă lângă el şi recită: *Per signum Sanctae Crucis de inimicis nostris libera nos, Domine Deus noster. In nomine Patris, et Pilii, et Spiritus Sancti. Amen.* Făcu semnul crucii pe capul lui Shintaro, îl îmbrăţişă pe după umeri şi încercă să-l liniştească:

— Fiul tău este acum în ceruri lângă Dumnezeu Tatăl. Este normală durerea pe care o simţi, dar gândeşte-te că el este departe deja de mizeriile acestei lumi. Acum se bucură în prezenţa Domnului.

Shintaro dădu din cap, încercând să-şi stăpânească suspinele, ruşinat că nu se putea bucura

că fiul său se află deja înaintea gloriei lui Dumnezeu, aşa cum îl învăţaseră părinţii creştini.

— Mulţumesc cerului, Taro era botezat! reuşi să articuleze. Suntem din Miyoshi. Acolo, într-un sat, trăieşte un *bateren* care are grijă de noi, de creştinii din zonă. Am fost să-l vedem pentru a-l creştina pe micuţul nostru.

Ayala se încruntă, surprins de relatarea bărbatului. Nu erau *batereni* în afara misiunilor. Nu puteau fi.

— Acel bărbat, preotul care l-a botezat pe fiul tău, cum se numeşte?

— Părintele Enso, stăpâne! Este de mulţi ani acolo, este foarte iubit de toţi.

„Enso?", repetă Ayala pentru sine, pentru care acest nume suna mai mult a călugăr budist decât a creştin{93}. În cele din urmă, a ridicat capul şi îl privi surprins pe Kenjirō, care nu putea înţelege ce îl îngrozea atât de mult.

Nu cunoştea niciun preot Enso, dar îl cunoştea pe preotul Enzo… Enzo Fabbiano de Padua, un iezuit bătrân care murise de câţiva ani. Dispăruse pe drumuri cu puţin timp înainte ca Ayala să se întoarcă în Europa şi nu puţini îl considerau primul martir al misiunii.

— Capitolul 26 —
O mână pierzătoare

Igarashi Bokuden îl evalua cu suspiciune pe bărbatul care era aşezat de cealaltă parte a mesei. Căutaseră sub fiecare piatră din cartierul portului o urmă a femeii pe nume Junko şi nu găsiseră nimic, nici măcar un gest vag de recunoaştere. Şi acum, când erau pe punctul de se da bătuţi, naufragiaţi în acea vizuină frecventată de cariul afacerilor de peste mări, adevărul ajunse la ei, pur şi simplu?

Îşi apăsă limba dezgustat şi acesta a fost primul indiciu că lucrurile nu ar fi atât de simple pentru informatorul providenţial.

— Deci tu o cunoşti pe femeia aceea, începu el. Ce coincidenţă minunată, fără îndoială cei şapte zei ai norocului ne însoţesc în această călătorie… Este doar un lucru care mă îngrijorează – iar privirea lui Igarashi îl împinse pe confident de bancă – eu niciodată nu am fost un om norocos.

Masamune, care până atunci păstrase liniştea lângă Igarashi, îşi scoase dintre buze scobitoarea pe care o tot mușca şi se aplecă peste masă:

— Nu ai de gând să ne păcăleşti, nu? Nu te gândeşti să ne arunci câteva monede, să ne scuipi vreo păcăleală şi să ne strecurăm printre picioarele vreunei curve din cartierul roşu?

Toată bravada presupusului informator dispăru atunci când bădăranul cu scobitoare îi puse un pumnal în interiorul coapsei. Căută în local un gest de complicitate, cineva dispus să-i susţină cuvintele, dar Masamune întinse mâna şi îl ţinu de ceafă:

— Uită-te la mine!

Pupilele i se ascundeau în spatele şuviţelor de păr lung şi despletit.

— Vrei să ne păcăleşti?

Apăsă lama sub masă, înţepând foarte aproape de zona inghinală.

Cel interogat înghiţi şi negă din cap.

— Cine ţi-a spus că o căutăm pe femeia acesta? interveni Igarashi.

— Ştie… ştie toată lumea. Doi străini au întrebat toată ziua de o femeie pe nume Junko, curvele şi stivuitorii comentează acest lucru.

— Şi tu te-ai gândit că ar fi uşor să profiţi de nişte călători în trecere, spuse Masamune, rotind scobitoarea dintr-o parte în alta.

— Nu, bineînţeles că nu! negă omul cu energie. Dacă Junko pe care o căutaţi a ajuns de la Ise cu un comerciant portughez, am cunoscut-o deja. Era o fată creştină, iar maestrul Sarima a adus-o să intre în slujba lui.

— Sarima? repetă Igarashi. Nu pare portughez, sună mai mult a nume inventat de tine.

— Vă jur! Numele său era Sá Pinto de Lima, dar în Osaka era cunoscut ca Sarima. Eu sunt Daisuke, am slujit în casa lui ca arhivar şi traducător ocazional. Oricine vă poate spune.

— Şi de ce nu mai lucrezi acolo? întrebă Masamune, care îşi asumase rolul de sceptic neobosit. *Nanbanii* au descoperit, cumva, că nu eşti de încredere?

— Sarima-san s-a mutat la vest, la Owari şi Mikawa, unde are şi afaceri. Iezuiţii au început să plece din Osaka şi cu ei, bărcile portugheze.

— Şi fata pe care a adus-o din Ise? a vrut să ştie Igarashi. A luat-o cu el?

— Nu, căţeaua aceea a fost pedepsită aşa cum merita şi a fost încă norocoasă că mai târziu au aruncat-o pe stradă în loc să o atârne cu capul în jos pe mal, ceea ce ar fi făcut orice negustor de aici.

— Unde poate fi acum? întrebă Masamune.

— Cine ştie? În orice bordel din cartierul plăcerilor.

— Şi ce pretindeai să obţii cu această informaţie de căcat? mormăi celălalt, apucând scobitoarea între dinţi.

— Aşteaptă! interveni Igarashi. Spui că au pedepsit-o şi au dat-o afară. De ce?

Informatorul îşi făcu curaj şi coborî privirea la sticla de sake. În felul în care se desfăşura conversaţia, o băutură ar putea fi singurul lucru care ar scoate la iveală toate acestea. Igarashi înţelese ce voia; îşi umplu propria cană şi o împinse pe lemn.

Daisuke o ridică nerăbdător şi bău din *sakeul* otrăvitor cu încântare, ca şi când ar fi izvorât chiar din sânii zeiţei Amaterasu. Recuperându-şi cumpătarea, îşi umplu cana din nou, răspunzând:

— Sarima-san era îndrăgostit de fata aceea, dar nu era nimic inocent în acea curvă mică. Încetul cu încetul, s-a amestecat în afacerile stăpânului casei şi chiar a început să-l însoţească la întâlnirile pe care le avea cu negustorii locali sau cu delegaţiile comerciale trimise din alte feude.

— Cum este posibil aşa ceva? îl întrerupse Igarashi. De ce ar avea nevoie acel bărbat de o fată de pe stradă în afacerile sale?

Celălalt bău şi un zâmbet alcoolic îi atinse buzele.

— Pentru că târfa vorbea portugheza ca unul dintre ei. Nu ca mine sau ca proştii pe care i-aţi interogat astăzi – arătă afară cu farfuria de la sake –, ci ca orice barbar împuţit, care se dă jos de pe bărcile acelea negre. Doar că ştia perfect să vorbească şi limba noastră şi ştia când comercianţii aveau de gând să-l înşele pe stăpânul ei şi învăţa repede… Ah, da, învăţa foarte repede – bău iarăşi.

— Ce vrei să spui?

Daisuke îşi şterse buzele cu dosul palmei.

— Sarima descoperi că târfa era în tratative cu mafiile locale. Îşi aruncase ochii peste registre şi ascultase aranjamentele maestrului Sarima, ştia marfa care urma să ajungă în port, când va sosi, cât de rară va fi în lunile următoare… Informaţii foarte valoroase, mai ales pentru piaţa neagră.

Scuipă o flegmă grea de alcool şi de ranchiună.

— Am avut multe probleme din cauza acelei căţele. Dacă aş putea să pun mâna pe ea, aş…

— Uită-te la mine! spuse Igarashi, întrerupându-i poveştile de beţivan. Cine este acea mafie neagră?

— Aosebe, Shiragami… cei dintotdeauna. Cei care controlează jocul şi contrabanda.

— Unde putem să îi găsim? întrebă Masamune.

— Oh, sunt uşor de găsit, râse confidentul, nu au nevoie să se ascundă. De fapt, ceilalţi încearcă să se ascundă de ei.

Ieşiră din local şi intrară în noaptea umedă din Osaka. Atmosfera de pe cheiul Tenman era pătrunsă de mirosul de alge putrede; chiar şi aşa, primiră cu uşurare prima gură de aer.

— Ce ai de gând să faci acum? întrebă Masamune. Tot ceea ce avem sunt cuvintele unui beţiv.

— Avem ceva mai mult decât aveam când a răsărit soarele. Dacă într-adevăr acea femeie a fost în tratative cu contrabandiştii locali, probabil că ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

— Deci eşti destul de nebun încât să apelezi la mafiile din port, la *bakuto* şi la traficanţi… – strânse din buze. Nu cred că cineva m-a numit vreodată prudent, motiv pentru care tind să cred că atunci când o idee pare rea pentru cineva ca mine, obişnuieşte să se dovedească a fi o adevărată nebunie. Ticăloşii aceia sunt total imprevizibili, bătrâne!

Igarashi surâse printre dinţi şi începu să meargă pe chei. Valea se prăbuşise sub scândurile de ancorare şi catargele se legănau într-un ritm vechi. Noaptea era splendidă, într-adevăr.

— De ce zâmbeşti? întrebă Masamune, contrariat. Vorbim despre oamenii care au cuvântul „trădare” gravat pe chipuri, de obicei cu cerneală. Ştiu despre ce vorbesc.

— Poate să te trădeze doar acela în care ai încredere şi nu este nimeni în oraşul ăsta mizerabil în care să am încredere. Este un simplu joc cu zarurile: calculează posibilităţile şi asumă-ţi riscurile.

— Ascultă-mă! spuse Masamune, strângându-l de braţ. Sunt alternative mai bune, poate mai lente, dar mai sigure.

— Care ar fi acelea?

— Iezuiţii, răspunse celălalt. Ce s-ar întâmpla dacă alt corb ar apărea mort? Probabil acel bărbat s-ar vedea obligat să vină aici.

— Şi alţi *batereni* au fost omorâţi deja în Osaka.

— Dar ar fi primul de când corbul a pus piciorul în Honshu, nu-i aşa? Nu ar putea să ignore acest lucru, s-ar vedea obligat să investigheze întâmplarea cea mai recentă. Ar veni direct în braţele noastre.

— Ayala este pierdut în adâncul ţării, urmărind… nu ştim ce indicii. Cât ar dura până ar ajunge la el vestea? Săptămâni, luni? Şi asta presupunând că decide să vină imediat la Osaka.

— Cred că te-au cuprins scrupulele, îl provocă Masamune, nu vrei să îţi pătezi mâinile cu sângele străinilor.

Igarashi se opri pentru a fi faţă în faţă cu trimisul din Iga.

— Ce ştii tu despre mine, băiete? Ce ştii despre cine am omorât şi pe cine am văzut murind?

— Ceea ce ştiu sigur este că această misiune este importantă pentru Iga şi că interesele Igăi nu pot depinde de un bătrân care nu are forţă nici măcar pentru a căra numele său autentic.

— Mă doare în fund de interesele lui Iga, scuipă Igarashi. Stăpânii tăi au rescris condiţiile acordului nostru, sunt obligat să particip la jocul său murdar, dar o voi face după regulile mele, nu după ale sale şi, cu atât mai puţin, după ale unui *genin* insolent ca tine.

Îşi reluă drumul, lăsându-l în urmă pe un Masamune care îl contempla în linişte.

— Vei reuşi să ne omori pe amândoi, bătrâne!

Igarashi şi-a mişcat capul pentru a-şi trece coada peste umăr. Răspunse fără să se uite în urmă:

— Urmăriţi un bărbat despre care nu ştiţi nimic. Credeţi că acesta caută ucigaşul fraţilor săi şi poate că aşa este în mintea lui, dar nu aşa este în inima lui,

murmură. Pentru a-ţi învinge duşmanul nu este suficient să ştii ceea ce gândeşte, trebuie să descoperi ceea ce simte. Eu ştiu asta, pentru că am fost cel mai bun din Iga; tu nu ştii nimic şi crezi că ştii mult, de aceea nu eşti altceva decât un soldat cu gura proastă.

Au căutat cazare la un han apropiat de chei; un loc aglomerat şi ieftin, unul dintre cele în care călătorii nu petrec mai mult de o noapte şi toţi oaspeţii fac parte dintr-o mişcare neclară. Camera pe care o primiră era atât de umedă, încât chiar şi puricii o abandonaseră; îndepărtară covoraşele putrede pentru a întinde păturile direct pe podea când tăvile acoperite au fost lăsate la uşă. Înăuntru puseseră boluri de orez, ceai fierbinte, chifle aburinde şi un terci sângeros care semăna cu ridichi murate.

Masamune luă una dintre tăvi, şi-o sprijini pe picioarele încrucişate şi atacă cina cu poftă. Igarashi, în schimb, se arăta fără poftă, fiind distras de alegerea viermilor care se zbăteau printre boabele de orez. Într-un final, alese să lase blidul deoparte şi să lege o conversaţie:

— Vorbeşte-mi despre tine, cine a fost maestrul tău?

Celălalt ridică privirea pentru a-l observa scurt, fără să oprească beţişoarele care zburau din blid în gura sa neîncetat.

— Sunt orfan, m-a crescut bunica Osen, dacă asta vrei să ştii.

— Osen, surâse Igarashi; odată cu trecerea anilor s-a transformat într-o scorpie. Trebuie să fi fost dură cu tine.

Celălalt ridică din umeri, fără să se oprească din mâncatul micului dejun.

— Mi-a oferit casă şi masă, nu am nimic să îi reproşez.

— Pun pariu că spatele tău îşi aminteşte încă de băţul ei de ienupăr.

Masamune se opri din mâncat şi întoarse privirea. Folosi vârfurile beţişoarelor pentru a-şi da la o parte

şuviţa murdară care-i cădea peste un ochi.

— Despre ce este vorba? Vrei dintr-odată să te înfrăţeşti?

Igarashi lăsă să se vadă un surâs obosit.

— Chiar tu ai spus că avem un drum lung în faţă, că ar trebui să ne cunoaştem. Poate aveai dreptate.

— Aşa că poate aveam dreptate, spuse Masamune, lăsând blidul pe tavă. Dacă ceea ce vrei este să începem să ne comportăm precum camarazii, şi nu ca doi străini care merg pe acelaşi drum, lasă vorbăria şi explică-mi cum ai de gând să îi abordezi pe şefii locali.

— Mă voi ţine de vechea zicală, răspunse în timp ce-şi încerca norocul cu o chiflă aburindă – era cauciucată, aşa că scuipă înainte să termine –, „Dacă vrei un pui de tigru, trebuie să intri în vizuină”.

Vizuina acelui Aosebe se dovedi a fi o barcă portugheză şubredă, andocată în suburbiile portului. Igarashi se uită fix la corpul umflat al navei, cu umbra ei planând, legănându-se peste ambarcaţiunile de pescuit şi barjele fragile. Trebuia să admită că era un bârlog bun: pe cât de vizibil, pe atât de puţin probabil şi nu avea nicio îndoială că *hakuto* erau capabili să taie ancorele şi să o ia în larg dacă lucrurile nu mergeau bine. Şi adevărul este că, din când în când, când valul de mizerie creştea prea mult, autorităţile locale ordonau curăţarea districtelor roşii, astfel încât casele de jocuri de noroc şi bordelurile trebuiau mutate afară din oraş. De ce să nu dispari în larg?

Intră în labirintul de ancorări până ajunse la podul de îmbarcare. Cele trei figuri care îl priveau de la balustrada naosului nu trecură neobservate, dar se abţinu să le privească direct. Traversă pasarela, care se lega de catena de lemn cu o încuietoare şi lovi de patru ori cu pumnul.

În cele din urmă, o fereastră mică fu trasă înapoi.

— Ce cauţi aici, bătrâne? Acesta nu este un loc unde să cerşeşti.

— Mă numesc Jirokichi, vin de la Echigo pentru a mă pune în slujba domnilor jocului din Osaka.

Cel din spatele ferestrei mici chicoti înainte să facă un gest de închidere a uşii.

— Să nu îndrăzneşti să îmi întorci spatele, prostule! Vin dintr-o călătorie lungă şi şeful tău mă aşteaptă.

Garda ezită, uimit de aroganţa străinului.

— Ai grijă cum vorbeşti, câine! Nu am auzit de numele tău în viaţa mea; din punctul meu de vedere nu eşti decât un alt beţiv.

— Sunt cel mai bun jucător din regiunea Echigo, orice *bakuto* care se respectă ar şti numele meu. Dacă sunt aici, este pentru că şeful tău m-a chemat. Şi acum, ai de gând să mă laşi să trec sau va trebui să-i spun lui Aosebe că tu eşti responsabilul pentru găsirea altor parteneri în această latrină de oraş?

Umbra îndoielii temperă expresia bătăuşului. Era obişnuit cu lucruri simple: lovirea, şantajarea, jefuirea… uciderea din când în când. Dar luarea unei decizii era ceva dificil, ceva care nu îi era permis. Dacă ceea ce spunea acel jucător era adevărat, fără îndoială că şeful lui va vrea să îl vadă. Strânse din dinţi; de bunăvoie ar fi deschis capul acelei fuste vechi, dar optă pentru varianta cea mai simplă:

— Intră! mormăi. Dar te avertizez că dacă ai inventat toate acestea, o să ieşi peste bord cu o tăietură bună pe burtă.

Îl conduse prin ecluză, îi luă geanta şi îl percheziţionă temeinic, asigurându-se că nu ascunde arme sub hainele de călătorie. Apoi îl conduse pe nişte trepte care duceau la imensa cală a navei. Butoaiele de alcool erau stivuite pe pereţii concavi, lăcuite de strălucirea lichidă a lămpilor cu ulei. *Bakuto* împărţiseră parte din depozit în mici cămăruţe, şi cea mai mare dintre ele ocupa fundul pupei. Acolo îl conduse gazda sa, care lovi uşa cu mâna deschisă. O altă fereastră se deschise pentru a dezvălui o faţă spicuită de cicatrici. Majoritatea îi împărţeau nasul în două.

— Vreau să îl văd pe şeful, aduc ceva care l-ar putea interesa.

Garda îşi înclină capul pentru a-l vedea mai bine pe Igarashi, dar o voce cu accent beat sună din interior: „Lasă-l să treacă pe Kazama!”

Fereastra se închise din nou şi zăvorul învechit fu tras înapoi. În cele din urmă, uşa grea s-a deschis, dezvăluind o cameră mare, acoperită de covoare persane şi perne viu colorate; trei oameni zăboveau printre ele. Cel ce părea a fi şeful Aosebe fuma dintr-o narghilea de sticlă aşezată la picioare, privindu-l pe străin cu ochii la jumătatea distanţei dintre curiozitate şi beţie. Lângă el, cei doi oaspeţi ai săi: contrabandişti, judecând după ţinuta ciudată, amestecând veşminte din ţara *nanban* şi din ţara dinastiei Ming. Unul dintre ei era ciung şi îşi acoperea capul cu o pălărie de căpitan portughez; îşi folosi singura mână pentru a-l întâmpina cu un gest extravagant, imitând gesturile străinilor, ceea ce provocă râsul celor doi prieteni ai săi.

În cele din urmă, erau doi paznici de ambele părţi ale uşii: tâlhari cu aspect ameninţător; „mai mult neghiobi decât pricepuţi”, cântări Igarashi. Şase oameni şi o singură ieşire, pentru că, deşi tavanul era acoperit de o zăbrea de lemn care trebuia să ducă la acoperiş, era imposibil să ajungi la el de la sol. Trebuia să acţioneze cu prudenţă.

— Ce îmi aduci aici, Kazama? De ce îl am în faţă pe acest bătrân uscat în locul unei perechi de curve voioase şi jucăuşe?

Igarashi decise să ia cuvântul fără alte preambuluri:

— Şefule Aosebe, mă numesc… – se văzu întrerupt de cuţitul care-i alunecă sub bărbie.

— Ce faci, bătrâne? îl repezi acel Kazama, împingându-i mai mult lama în gât. Cine ţi-a spus că poţi să te adresezi direct şefului?

Aosebe surâse, arătând câteva bucăţi de aur care se găseau între dinţii putreziţi.

— Linişteşte-te, băiete! Lasă-ne să ştim măcar motivul pentru care acest nefericit va muri în seara

asta.

Celălalt îi slăbi strânsoarea fără a îndepărta lama. Igarashi preluă iarăşi cuvântul şi încercă să fie calm, deşi tăciuni roşii băteau deja adânc în pupilele sale:

— Cum încercam să spun, mă numesc Jirokichi şi vin din Echigo. Sunt jucător de peste patruzeci de ani şi sunt respectat în provincia mea, fiind cel mai bun jucător de cărţi din tot Honshu. Am venit să vă ofer serviciile mele, dar înainte trebuie să vă pun o întrebare.

— Oh, o întrebare! exclamă Aosebe cu un entuziasm prefăcut, în timp ce dădea muştiucul narghilelei unuia dintre contrabandişti. Şi presupun că, după cum voi răspunde, vei judeca dacă suntem demni de talentul tău, nu este aşa Jirokichi din Echigo?

— Este ultimul motiv care m-a adus aici, răspunse călătorul, ignorând sarcasmul interlocutorului său. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu o fată pe nume Junko. A ajuns la Osaka acum vreo zece ani în mâinile unui comerciant portughez numit Sarima. Se spune că vorbea perfect limba barbarilor, în ciuda faptului că era japoneză, dar *nanbanii* au expulzat-o pentru că a avut de-a face cu bandele din Osaka. Să ştiu despre ea este preţul pe care l-am pus serviciilor mele; în schimb, vă pot asigura că vă voi face să câştigaţi mulţi bani.

Aosebe nu răspunse. Menţinu expresia severă, ochii aţintiţi din ce în ce mai mult pe vizitatorul inoportun, până când izbucni într-un râset gâlgâit care-i răzbătea din piept.

— L-aţi auzit? îi întrebă pe invitaţii săi. Cum vi se pare povestea asta?

— Pe mine de ceva vreme a început să mă plictisească, răspunse unul dintre contrabandişti.

— Da, aşa cred şi eu, spuse gazda, uitându-se cu ochi răi la Igarashi. Kazama! Deschide-i gâtul acestui mizerabil.

Kazama îl îmbrăţişă şi îşi răsuci încheietura, gata să-i taie gâtul. Dar, înainte de a putea încheia mişcarea, Igarashi îşi retrase antebraţul şi îi înfăşură

încheietura cu ambele mâini. Alunecă în jos şi, sprijinind braţul asasinului pe umărul său, se ridică.

Cotul lui Kazama plesni cu o apăsare ciudată, în timp ce întregul său corp se roti pe umărul lui Igarashi până lovi pământul, rămânând aşezat la picioarele lui. Cumva străinul apucase cuţitul, care acum se odihnea pe gâtul asasinului. Bătăuşul nu putu decât să scâncească, pierdut în durerea palpitantă care i se ridica din braţul sfâşiat.

Igarashi îl trase de bărbie şi îl obligă să se ridice în picioare, expunându-i jugulara.

— Va fi mort înainte să puteţi scoate sabia din teacă! avertiză, adresându-se mai ales gărzilor care deja îl înconjuraseră. Nimic din toate astea nu este necesar, Aosebe. E suficient doar să-mi răspunzi la întrebare.

Bakuto îi aruncă zâmbetul său hidos, în timp ce îşi înfipse mâna între perne şi ridică o arbaletă europeană. Şurubul era îndreptat direct spre pieptul omului său.

Igarashi, conştient că o asemenea armă ar putea perfora un corp dintr-o parte în alta, îl împinse pe Kamaza în faţă, chiar în momentul în care Aosebe apăsă trăgaciul. Proiectilul îl atinse pe bietul ticălos şi îi intră printre coaste; dar Igarashi nu mai era în spatele lui, ci începuse să se mişte cu o viteză care părea dincolo de vârsta sa.

Ştia că era simplu să tragi cu acele arme străine, dar dura mult până să se încarce, aşa că prioritatea lui erau cele două gărzi care începeau să scoată săbiile scurte. Se aruncă spre cel mai apropiat, cel din stânga şi îl împinse cu umărul până îl trânti de perete. Când căzură împreună la pământ, îl înjunghie cu putere în zona inghinală, acolo unde se sângerează cel mai puternic. Vederea sângelui care ţâşnea era capabilă să taie respiraţia oricărui asasin de tavernă şi spera că acel lucru va face ca a doua gardă să ezite suficient de mult timp pentru ca să poată fugi.

Însă totul merse prost când încercă să desprindă lama şi constată că aceasta se blocase în pelvis.

Trase, cu umezeala caldă îmbibându-i mâinile, dar nu reuşi să elibereze oţelul. Blestemând, se învârti la timp pentru a-l vedea pe celălalt paznic gata să-i despice craniul. Vru să se rostogolească într-o parte, în speranţa că lama nu-l va atinge complet, dar în ultimul moment lovitura adversarului pierdu impulsul şi se învârti, până când sabia căzu neputincioasă lângă Igarashi.

Omul cu nasul despicat se repezi înainte, după sabie, având o lamă care îi ieşea din ceafă. Aparent, ceea ce nu reuşiseră tăieturile voluminoase care îi desfigurau faţa, reuşise această foaie uşoară, aproape imperceptibilă în lumina lămpilor de hârtie.

Din fundul camerei, contrabandiştii şi însuşi Aosebe încercau să înţeleagă ce se întâmplase. Negăsind un alt inamic decât cel care deja începea să se ridice, îşi scoaseră armele şi avansară spre Igarashi. Aosebe mânuia o sabie absurd de lungă, în timp ce omul din dreapta lui legăna un tăietor cu margini strâmbe. De abia reuşiră să facă doi-trei paşi, când de pe acoperiş căzu o umbră grea peste ei. Cele trei corpuri se prăbuşiră la unison, într-o linişte deplină, şi doar unul se ridică în picioare: Masamune, care înfipse două săbii în golul claviculelor lor, suficient de lungi încât să le atingă inimile.

Igarashi a vrut să-l întrebe cât timp rămăsese ghemuit pe spelierul acoperişului, dar îl întrerupse vocea ultimului contrabandist în viaţă:

— Bravo! spuse batjocoritor bărbatul ciung, care de-a lungul luptei zăcuse între perne, de parcă nimic din ceea ce se întâmplase nu ar avea de-a face cu el. Ce expoziţie formidabilă!

Aplaudă cu mâna pe coapsă.

Igarashi şi Masamune se întoarseră spre el; acesta din urmă deja scosese din teacă *nagamaki* a sa şi îl arătă cu vârful sabiei:

— Şi cine eşti tu?

— Eu? Un neica nimeni, un *wako* umil numit Togoro, răspunse cel chestionat, cu o voce stridentă,

descoperindu-şi capul – jumătate din chipul său era tatuat cu dragoni din spuma mării.

— Nu pari foarte afectat de moartea partenerilor tăi, observă Igarashi, care încerca să-şi şteargă sângele ce îi udase braţele.

— Partenerii mei? scuipă pe cadavrul lui Aosebe. Ticăloşii ăştia sunt partenerii mei la fel ca şi vameşul pe care trebuie să-l mituiesc pentru a închide ochii. Sunt un rău mai mic, în orice caz.

— Şi spune-mi, contrabandistule, interveni Masamune, de ce nu ar trebui să te omorâm şi pe tine? Nu am chef să arunci toată mizeria din Osaka pe noi.

— Oh, nu vă faceţi griji de asta! surâse Togoro, încrezător. Mai bine zis, dimpotrivă, vă pot fi de mare ajutor, căci o cunosc pe târfa pe care o căutaţi.

Igarashi şi-a ridicat capul şi ascuţi privirea. Ştia că *wako* inspirau aer şi expirau minciuni, aşa că…

— Cum ştii că este ea? Nici măcar nu suntem siguri că este încă în viaţă.

— Ultima oară când am văzut-o, era. A fost atunci când mi-a luat braţul şi ouăle din două focuri de archebuz – un fulger de ură îi apăru pe faţă. Curva m-a lăsat cu un picior în Yomi.

— Unde ai dat de acea femeie?

— Nu atât de repede, bătrâne! Îţi voi spune că acum se numeşte Reiko – pronunţă acel nume ca şi cum i-ar fi amărât limba. Şi-a schimbat numele, dar nu şi obiceiurile: face afaceri cu străinii şi se ocupă cu introducerea mărfii interzise în ţară. Sunt unele guri care spun că este chiar un agent sub serviciile clanului Fuwa, din Takatsuki.

Igarashi schimbă o privire cu Masamune.

— Care este preţul tău?

— De ce o căutaţi? întrebă, la rândul său, contrabandistul.

— Trebuie să ajustăm conturile, interveni Masamune, laconic.

Wako privi cadavrele din jurul său şi gândi că îi plăcea modalitatea în care acei bărbaţi îşi ajustau conturile.

— Atunci vă voi spune cum să o găsiţi. Şi vă voi cere un singur lucru în schimb: când o veţi întâlni pe vrăjitoarea aceea născută din vampirul apei, spuneţi-i că Togoro a fost cel care v-a condus la ea.

Gueta lui Masamune zăngănea pe pietrişul din Chuo, unul dintre cartierele situate în vârful marelui deal pe care se revărsa Osaka. În spatele său, în depărtare, luna strălucea deasupra golfului şi nuanţa în canalul Yodo.

Coborî pe străduţele care păreau abandonate şi miroseau nesănătos, până când se opri lângă un bordei. Era înconjurat de o grădină uscată, udată doar de ploaie, iar uşa glisantă care dădea acces de pe stradă era dislocată. Chiar şi aşa, strălucirea unei flăcări putea fi simţită prin hârtia de orez de pe terasă.

Masamune dădu la o parte scândura de lemn umflată şi intră în grădină. De îndată ce puse piciorul pe cărare, mai mulţi corbi îşi luară zborul şi se cocoţară pe streaşină casei. Invocată de clătinarea neagră, o siluetă mică ieşi pe terasă şi îngenunche pe podele, aşezându-se pe tocuri. Nu trebui să spună vreun salut, pentru că Masamune căzu repede pe genunchi şi îşi lipi bărbia de piept:

— Yao-san, aduc o veste importantă! – ridică privirea, aproape euforic. În sfârşit, am găsit-o!

Bătrâna dădu din cap mulţumită şi întinse mâna. Masamune îi întinse rola mică de hârtie pe care un corb avea să o ducă la Iga înainte de zori.

— Capitolul 27 —
Distrugătorul de provincii

Nozomi se aşeză cu picioarele încrucişate pe muşchiul fin care acoperea dealul. Acea postură nepotrivită pentru o femeie, de neacceptat având în vedere că la curtea *daimioului* trebuia să poarte chimonourile strânse care îi limitau mişcările, era o susţinere tăcută a autorităţii sale pe câmpul de luptă. Chiar şi liniştea acelei după-amieze proclama faptul că acolo era un luptător în plus, o *bushi* capabilă să omoare şi să moară pentru stăpânul său, ca orice alt bărbat.

Cu un gest distras, îşi strecură mâna sub părul scurt, unde un ochi fără pupilă îi păzea spatele. Tatuajul, conectat cu *san jiao,* receptorul spiritual adăpostit în craniu, extindea percepţia sa şi o identifica drept *chunin* ai *shinobi* din Shinano. Numai timpul şi dreptatea din cer ar fi putut spune dacă tatuajul era completat cu pupila, identificând-o ca fiind prima femeie lideră a clanului ei, moment în care Nozomi ar fi trebuit să adopte numele Kato. Nu puţini dintre ai săi considerau că, dacă s-ar fi născut bărbat, acea zi sosise deja, dar nu era ceva care să îi ocupe gândurile, căci învăţase demult să-şi păstreze spiritul şi mintea în armonie cu ceea ce este, nu cu ceea ce ar putea fi.

Aşa că deschise cutia alungită pe care o luase cu ea şi scoase pipa de fier, cu seninătatea de care este nevoie în orice ritual. Pregăti castronul cu tutun portughez şi aduse flacăra din cutia de iască mai aproape. Trase de mai multe ori, ventilând jarul până când gustul plantei îi umplu plămânii. Mulţumită, scoase fumul lent şi contemplă câmpul de luptă de la picioarele sale, acum liniştit.

Lumina dispărea la orizont, soarele era pe punctul de a apune, iar *eta* cutreierau pustiul, îngrămădind cadavrele ambelor părţi în căruţe. Nozomi străbătu cu privirea locul şi clătină din cap, dezgustată: erau aproape atâtea corpuri şi dintr-o bandă şi din

cealaltă, lucru care demonstra că rezistenţa *sohei*-lor era mai mare decât s-ar fi aşteptat.

Îşi duse mâna streaşină la ochi ca să scaneze trecătoarea de la capătul nordic al câmpiei; stăpânul Fuwa îşi fixase speranţele de a pune capăt confruntării rapid, dar raidul fusese un dezastru. Călugării îi furaseră gloria de a-l putea anunţa pe Oda Nobunaga că muntele Hiei căzuse într-o zi. Nozomi a putut auzi direct mărturia lui Kudō Kenjirō când a fost chemat în faţa generalilor: *goshi* povesti cum călugării aveau un distrugător de provincie care apăra trecerea. Puţini se întoarseră de la atacul eşuat, abia douăzeci de *ashigaru* şi doisprezece samurai, numărându-l şi pe băiat.

Frământă între dinţi muştiucul pipei, întrebându-se cine ar fi putut furniza sectei Tendai o astfel de armă. Era un mister la care va trebui să se întoarcă mai târziu, întrucât preocuparea de atunci era cum să scape de un astfel de obstacol neaşteptat.

Distinse ceva pe câmpul de luptă care o îndepărtă de la previziunile sale: între cadavre se mişca un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în haine negre. Figura lui Martín Ayala era inconfundabilă; Nozomi se întreţinu privind cum iezuitul îngenunchea lângă fiecare cadavru, indiferent dacă era prieten sau duşman, pentru a şopti o scurtă rugăciune. Atunci când unii dintre cei căzuţi încă mai respirau, preotul se apleca peste ei şi le ungea fruntea, marcând-o cu omniprezenta cruce a creştinilor. Era o rătăcire tristă pentru acel bărbat, se gândi ea, îl aştepta o noapte lungă dacă dorea să se ocupe de fiecare dintre cei căzuţi.

Deodată, ceva îi întrerupse contemplaţia plăcută. Îşi scoase muştiucul din gură când văzu cum preotul se întoarce brusc, încercând să se îndepărteze de o mână care îl prinsese de încheietura mâinii. Când Nozomi înţelese situaţia, lăsă pipa şi porni pe deal în jos.

Zbură de-a lungul cărării zgâriate în panta pietroasă, ignorând riscul de a se lovi de bolovani. Abia ajunsese în câmpie când presupusul muribund

mânuia deja o sabie scurtă şi trăgea de hainele *baterenului* pentru a-l pune la pământ. Încredinţându-se *bodhisattva,* fanaticul împinse oţelul păgân spre gâtul lui Ayala, dar înainte să poată finaliza tăietura, o săgeată înflori în pieptul său.

Doamna Nozomi se opri din alergat departe de locul cu pricina şi avu timp să asiste la un al doilea proiectil care străpunse gâtul atacatorului şi intră în pământ. Cu respiraţia scăpată de sub control, căută punctul de unde veniseră ambele săgeţi şi îl găsi pe Kudō Kenjirō stând pe o movilă, cu arcul atârnând deja de braţul întins.

În acel moment înţelese ce trebuie să facă.

Ayala se trezi ca şi cum un ciocan i-ar fi zdrobit pieptul. Agitat, se aşeză pe covor şi inspiră adânc, scos din apele turbulente ale visului. Îi trebui un moment ca să-şi dea seama că strângea păturile atât de strâns, încât îl dureau degetele. Încă transpirat, deschise gâtul *yukatei* în care dormea şi îşi îngropă faţa în mâini, aşteptând să-şi recapete răsuflarea.

— Cine este Junko? întrebă o voce în întuneric.

Iezuitul şi-a ridicat capul şi întâlni ochii lui Kudō Kenjirō, contemplându-l dintr-un colţ al cortului. Samuraiul, aşezat pe pat, se îngrijise de *katana* sa, care acum se odihnea pe picioarele încrucişate.

— Nici tu nu poţi să dormi? spuse *baterenul.*

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare. Cine este Junko?

Ayala ieşi din pături şi se ghemui lângă găleata de apă proaspătă. Bău de câteva ori din oală şi îşi împrospătă faţa şi gâtul. Vorbi după ce îşi uscă barba cu dosul mâinii:

— Unde ai auzit de numele acesta?

— Acum, în timp ce dormeaţi, îl repetaţi în timp ce murmuraţi. Nu este prima oară când îl aud în timp ce dormiţi. Şi la sanctuarul la care ne-am oprit înainte de a ajunge în Shima, l-aţi interogat pe acel preot în legătură cu acelaşi nume.

Iezutitul dădu din cap în linişte şi se întoarse în pat, obosit. Se aşeză cu spatele încovoiat şi privirea pierdută.

— Maria Auxiliadora este numele ei creştin, mărturisi el. Am numit-o aşa pentru că a fost lăsată lângă fântâna misiunii în timpul acelei sărbători, în ultima săptămână de *satsuki* – amintirile păreau să-i îmbătrânească faţa. Erau zile de mare foamete în Hirado; auzisem deja de ţărani care abandonează nou-născuţii în pădure, la mila lupilor. Eram furioşi, îi biciuiam cu biciul remuşcării, „cine îşi abandonează propriul copil niciodată nu va putea intra în împărăţia Cerurilor", le spuneam… Dar dacă mergeai în acele sate, prietene, dacă erai în stare să te abţii de la indignarea justă care ne impulsiona şi dacă ascultai cu atenţie… Plânsetul acelor mame care se întorceau din păduri rupea inima oricui. Erau oameni disperaţi şi oamenii disperaţi fac lucruri groaznice – Ayala ridică privirea spre ochii lui Kenjirō. Cum să nu avem grijă de acea fetiţă… chiar dacă era vorba doar de aceea?

Am crescut-o cu toţii, ceea ce înseamnă că nu a crescut-o nimeni. Un copil are nevoie de un tată şi o mamă, dar noi, care ne numim părinţi, nu suntem în stare să dăm un sens adevărat acestui cuvânt. Nu am găsit o moaşă care să o alăpteze, deoarece mamele abia puteau stoarce câteva picături pentru propriii lor copii, aşa că am crescut-o cu lapte de capră, chiar dacă am fost condamnaţi în tăcere de creştinii lui Hirado pentru că am dat lapte de fiară unui bebeluş. Chiar şi aşa, a crescut sănătoasă, alergând prin casă, jucându-se în grădină, adulmecând în sacristie şi mâncând resturi din bucătărie – un zâmbet cuprinse buzele lui Ayala. Cu toţii am înţeles de la sine că suferea de un fel de slăbiciune mintală, pentru că, în ciuda faptului că era plină de spirit, era tăcută, aproape mută. Până când a început să vorbească, şi cum o făcea, dragul meu băiat! Într-o portugheză perfectă printre noi.

Atunci mi-am dat seama că acea fiinţă nu era o povară, era o binecuvântare a cerului căci era unică

– cineva care putea vorbi două limbi într-un fel înnăscut. I-am cerut voie principalului misiunii să mă pot ocupa de ea şi aşa a rămas sub tutela mea. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să o educ, să o învăţ să scrie şi să citească, gramatică, metrică şi sintaxă, latină, astronomie şi matematică; al doilea lucru a fost să-i găsesc un profesor din Hirado, cineva care să-i ofere şi o educaţie japoneză. Acel bărbat fu cel care îi puse numele de Junko, şi aşa îi plăcea să se numească printre ai săi. Cu trecerea anilor, micuţa Junko îşi arătă utilitatea în misiune: nu numai că era interpretul perfect, nu numai că înţelegea ambele limbi, ci înţelegea ambele lumi. Ea a devenit profesoara mea şi tot ce am putut descoperi pentru mine, dicţionarul şi gramatica mea despre limba insulelor, au rămas ca bâjbâitul neîndemânatic al unui orb. Din mâna ei am învăţat nuanţele limbii, scrisul, caracterele chinezeşti şi inflexiunile lor, ea m-a învăţat să pronunţ corect, să mă comport aşa cum o învăţase tutorele său japonez, m-a ajutat să scap de stângăcia cu care ne comportăm noi, *nanbanii*… Sau a încercat, cel puţin. Pe scurt: m-a dus acolo unde nu aş fi ajuns niciodată singur. A fost discipolul şi mentorul meu şi au fost ani fericiţi. Până când ne-au trimis la Shima. Pe insula aceea totul s-a schimbat… A trebuit să ne despărţim şi eu m-am întors pe meleagurile mele, cât mai departe de aceste coaste.

Privirea lui Ayala se întoarse, în sfârşit, în această lume. Îşi ţinu respiraţia pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit la ceea ce ar putea spune la sfârşit şi apoi concluzionă:

— Aceea este Junko.

Kenjirō dădu din cap oarecum copleşit. Bărbatul din faţa lui i se confesase, dar acum nu reuşea să îi răspundă decât cu o tăcere prelungită.

— Ce este cu tine? a vrut să ştie iezuitul. Nu ai spus nimic de când te-ai întors din luptă, dar ieri ai fost martor la multă durere şi la multe decese. Nimeni nu rămâne nevătămat după ce a trecut prin aşa ceva.

Samuraiul lăsă privirea în jos, spre strălucirea lichidă a sabiei. Pentru un moment păru să nu înţeleagă întrebarea, dar într-un final răspunse:

— Ani de zile i-am ascultat pe tatăl şi unchiul meu vorbind între ei despre război când beau sake şi cu noi când încercau să ne pregătească pentru el. Amândoi erau de aceeaşi părere că primii care mor sunt mereu aceiaşi: cei cărora le este prea frică să lupte şi cei care sunt prea nerăbdători să o facă. „Nu atât de încet încât moartea să ajungă la tine şi nici atât de repede încât să ajungi tu la moarte", ne spuneau. Eu şi fratele meu îi ascultam şi ne-am jurat să nu fim printre primii care cad: dacă trebuia să murim, să o facem după ce luptăm mult, părăsind lumea aceasta într-un mod glorios. Totuşi, ieri, când am intrat în acel pas şi cavaleria *sohei* a venit peste noi, am înţeles că nu voi ieşi de acolo în viaţă. Şi oricât de ciudat ar suna, acea certitudine m-a eliberat. Am găsit o pace străină de frica şi disperarea care mă înconjurau. Din acest motiv am putut vedea sfârşitul zilei; nu datorită abilităţii sau cumpătului meu, ci pentru că eram deja mort – Kenjirō căută privirea lui Ayala. Cu greu voi supravieţui acestei lupte. Mintea mea şi-a asumat, dar corpul meu încă nu o ştie, din acest motiv continuă să-mi fie grele braţele şi să mă doară loviturile – îşi duse mâna la tăietura de la tâmplă.

Acele cuvinte se aşezară în sufletul lui Ayala ca nisipul fin. Observă că respiraţia i se tăia şi i se umezeau ochii, regretând că îl târâse într-o asemenea situaţie. Căci, chiar dacă vor găsi, în cele din urmă, ucigaşii fraţilor săi acolo, chiar dacă ordinul de executare ar fi fost dat chiar din acel munte, nu exista niciun răspuns sau mărturisire care să merite viaţa unui alt om bun. Kudō Kenjirō fusese trimis să-i protejeze viaţa şi, în aroganţa sa, presupusese că trebuia să fie aşa, când singurul lucru adevărat în ochii lui Dumnezeu, ceea ce el însuşi ar fi trebuit să înţeleagă de la început, era că viaţa acelui băiat depindea de el şi nu invers. Kenjirō ar fi fost acum cu familia sa, dacă nu ar fi fost părinţii

creştini şi afacerile lor, şi nu ar trebui să existe o prioritate mai mare pentru el decât să-l întoarcă în siguranţă la casa pe care nu ar fi trebuit să o părăsească niciodată.

Ajunsese la această concluzie când zgomotul neaşteptat al perdelelor îl sustrase din asemenea gânduri: doamna Nozomi, spionul personal al lui Fuwa Torayasu, intrase în cort îmbrăcată într-o armură uşoară. Făcu o reverenţă rapidă către Ayala înainte de a se adresa tânărului luptător:

— Salutări, Kudō Kenjirō, fiul lui Kudō Masashige!

Aşteptă să i se întoarcă politeţea, dar acesta îi aruncă doar o privire, cu dispreţ. Nozomi surâse, departe de a se simţi jignită:

— Ştiu că nu îţi inspir niciun fel de încredere şi asta poate demonstrează înţelepciunea ta, dar în război cei mai bun aliaţi ai noştri nu au de ce să fie şi cei mai buni prieteni.

— Ce vrei de la mine? se limită să răspundă Kenjirō.

— Ieri ai declarat în faţa generalilor că ai putut să distingi punctul unde este situat distrugătorul de provincii, nu-i aşa?

— Pentru o clipă am putut vedea fulgerul de la detonare printre tufişuri.

— În acest caz, poate am putea să îl distrugem, dar, înainte de a-mi comunica planul Domniei Sale, trebuie să ştiu dacă sunteţi dispus să vă dedicaţi viaţa pentru această cauză.

Kenjirō nici măcar nu ezită. Dădu din cap cu o figură gravă.

— Pregăteşte-te pentru luptă atunci! Nu avem mult timp dacă vrem să profităm de ceaţa dimineţii, îl îndemnă femeia. Şi încearcă să faci pace cu toţi zeii şi să-ţi scrii *jiseiul*[94], căci e foarte probabil ca muntele Hiei să se transforme în mormântul nostru.

★

Kenjirō străbătea câmpul de luptă pe calul său, o figură solitară în dimineaţa întunecată, avansând

între stindarde rupte şi cadavre îngrămădite ca lemnele uscate. Ceaţa care se răspândea de pe malul Biwa dădea scenei tonuri fantomatice şi, uneori, părea să fi lăsat lumea în urmă pentru a călca văile iadului, îşi înfăşuraseră copitele calului în învelitori de cânepă, astfel încât să nu se audă alt sunet decât pufnitul animalului şi croncănitul corbilor la sesizarea prezenţei lor. Ridicau capetele şi îl urmăreau cu carnea putrezită atârnată de cioc; îndată ce trecea călăreţul, se întorceau la sărbătoarea lor cu ciugulituri spasmodice.

Se îndrepta spre intrarea în pasul din munte şi, pe măsură ce se apropia de acel loc blestemat, începură să se ridice în jurul lui plânsetele muribunzilor, ciocnirea oţelului, descărcarea archebuzelor şi nechezatul cailor… Până când vuietul unei săgeţi *kaburaya* îi tăie suflarea. Inconştient, şi-a ridicat capul spre cer, dar acolo nu era decât întunericul dens care pândea în spatele norilor. Calul său se înclină nervos, infectat de angoasa călăreţului, iar Kenjirō se aplecă peste el ca să-i mângâie gâtul: „Şşş, suntem singuri", îl linişti pe animal, dar vorbi în sinea lui, încercând să evoce fantomele care îi ameţeau capul şi-i făceau un gol în stomac.

Se concentră pe calea sa şi curând recunoscu relieful şi cicatricile peisajului: merse pe urmele zilei din urmă şi continuă aşa până când un steag roşu a fost ridicat în ceaţă. Flutură de câteva ori şi dispăru iarăşi. Călăreţul descălecă şi începu să meargă aproape ghemuit, trăgând uşor de plumb în direcţia punctului de întâlnire. În scurt timp, un bărbat ieşi din ceaţă şi se apropie de el cu steagul în mâini; Kenjirō observă că, puţin mai încolo, mai mulţi soldaţi erau strânşi într-un şanţ. Mai încolo, mai era un grup ascuns în spatele unei movile şi tot atâţia zăceau în patul uscat al unui pârâu. Câţi ar putea fi în total? Cincisprezece? Douăzeci, poate?

— Unde este doamna Nozomi? întrebă în şoaptă, dându-i hăţurile calului său lui *ashigaru* care-i ieşise în cale.

Soldatul arătă spre o colină care se ridica în apropiere, marcând intrarea în pasul de munte.

— Încercaţi să vă urcaţi pe această faţă, probabil că sunt paznici în posturile din defileu.

Kenjirō îi mulţumi pentru sfaturi şi se îndreptă spre pantă, căutând întotdeauna acoperirea ceţii şi terenurilor neuniforme. Începu să urce pe teren uscat, agăţându-se de tufişuri şi călcând pe pietrişul care cădea sub paşii săi. Dacă exista vreo potecă ce urca pe deal, nu a putut să o găsească în noaptea aceea înnorată. Încetul cu încetul, după ce îi aluneca piciorul de mai multe ori şi îşi învineţi mâinile tot de atâtea ori, ajunse în vârf şi acolo o găsi pe comandantă întinsă pe burtă, uitându-se în întuneric printr-un cilindru ciudat.

— Ce este în interiorul acestui tub? întrebă, întinzându-se lângă ea.

Nozomi surâse şi îndepărtă invenţia.

— Încearcă şi tu! zise ea, oferindu-i-l fără să-şi îndepărteze privirea de la pasul montan.

De îndată ce îl ţinu, Kenjirō ştiu că era din aramă, acel metal atât de popular printre străini. Îşi puse ochiul la extremă şi încercă să vadă ceva prin sticla groasă.

— Aici înăuntru este doar întuneric.

— Nu încerca să vezi ceea ce este înăuntru, ci ceea ce este de cealaltă parte. Ridică-l înspre dealuri.

Kenjirō făcu acest lucru şi începu să distingă formele ascuţite ale dealurilor care se întindeau pe malul opus al defileului, dar atât de aproape, încât păreau la îndemână. Uimit, îndepărtă instrumentul şi îl observă cu o nedumerire absolută. În continuare, se uită din nou prin tub, încă neîncrezător.

— Surprinzător, nu-i aşa? Este un artefact foarte apreciat de marinarii *nanban.* Efectul optic se datorează lentilelor din fiecare capăt, explică agentul lui Fuwa, cu satisfacţia celui care dezvăluie un truc complex al mâinilor.

— Şi ai putut să găseşti ceva cu ajutorul acestui instrument?

— Nu, murmură. Este prea întuneric şi acei *sonhei* sunt neîncrezători precum şobolanii, nu au aprins nici focuri, nici lămpi. Am reuşit doar să disting nişte bărbaţi care patrulează pe versantul opus.

Kenjirō aşteptă ca luna să fie acoperită iarăşi, apoi se ridică şi scană adâncurile pasului montan. Pereţii abrupţi şi dealurile prinseră formă în interiorul cilindrului metalic; recunoscu cotul în care fură surprinşi de cavalerie, panta pe care călăreţii căzură asupra lor ca o avalanşă de stânci şi, luând acea referinţă, ridică lentila către cuibul pe care credea că îl vede în timpul bătăliei. La început nu reuşi să distingă nimic, viziunea îi devenea din ce în ce mai înceţoşată, dar după ce clipi de câteva ori, ochiul începu să distingă mai multe nuanţe. Da, asta era.

Era un mic deal care nu se ridica mult deasupra solului, retras înapoi de la zidurile pasului montan, aproape întrerupând calea. Monstruosul tun era acoperit de tufişuri, dar prezenţa oamenilor în jurul lui îi dădeau de gol, clar, poziţia. Kenjirō numără nu mai puţin de douăzeci la poalele dealului, întinşi pe saltele şi încă opt care stăteau în vârf. Doar unul era în picioare, stând de pază.

— Acolo! arătă cu degetul, dându-i tubul lui Nozomi.

Aceasta luă instrumentul şi căută ceea ce tânărul samurai văzuse, dar nu găsi până când Kenjirō nu o ajută, orientându-i tubul.

— Pe toţi demonii lui Jigoku! blestemă femeia. Sunt şmecheri. Au căutat un punct nu prea înalt şi centrat, astfel încât să-i poată distruge pe toţi cei care vin prin pasul montan. Dacă ar trage de pe o colină ridicată, mingea de fier s-ar scufunda în pământ nu s-ar rostogoli.

— Faptul că l-am găsit nu schimbă cu nimic, spuse Kenjirō. Dacă ne apropiem de pas, ne-ar vedea de la distanţă. Şi dacă încercăm să ajungem la ei de pe dealurile care flanchează defileul, vom da peste patrulele lor.

— Obiectivul nu este să îi luăm prin surprindere, ci să reuşim să ne apropiem, explică doamna Nozomi, aşezându-se pe jos.

— Ce vrei să spui?

În loc să răspundă, spionul lui Fuwa luă cuţitul şi îl sprijini de sol:

— Ieri te-am văzut cum utilizai arcul cu măiestrie, comentă pe un ton obişnuit, în timp ce grava o serie de linii pe pământ. Deşi încă am o îndoială: ai tras vreodată de pe un cal în galop?

— Este o artă dificilă.

— Aşa este, într-adevăr! Dar am înţeles că tatăl tău te-a instruit ca pe samuraii de odinioară: arcul de pe cal şi sabia.

— Întotdeauna a considerat puştile arme inutile.

— Înţeleg, un tradiţionalist.

— Un bărbat practic, o corectă Kenjirō. În valea noastră creşte bambusul cu care se fac arcuri şi săgeţi, dar praful de puşcă nu creşte.

Nozomi dădu din cap, amuzată de neruşinarea tânărului luptător.

— Praful de puşcă, totuşi, nu va fi foarte util aici. Uite, acesta este cuibul tunului – arătă spre una dintre urmele pe care le gravase în pământ. Un distrugător de provincii este capabil să tragă gloanţe cu o greutate de până la două *kan*[95] şi jumătate. Ştii cât praf de puşcă este necesar pentru a scuipa atât de mult fier? întrebă retoric. Nici eu nu ştiu, dar te asigur că multă.

— Intenţionezi să faci să explodeze butoaiele cu praf de puşcă, ce trebuie să fie depozitate lângă tun.

— Exact! Cu asta.

Nozomi îi arată un pachet lung şi subţire de pânză. Îl aşeză între ei şi descoperi ce era înăuntru: o săgeată mai lungă decât în mod normal, atinsă cu o pană de fazan la un capăt şi vârful înfăşurat în pânză uleioasă la celălalt. Avea un miros intens, greţos.

— Ce este asta? întrebă Kenjirō, deşi îşi putea imagina.

— Este o săgeată incendiară, vârful este înfăşurat în pânză şi ulei cu ardere lentă, un amestec aproape

imposibil de stins. Oamenii mei îl folosesc pentru a provoca incendii.

— Trucuri ale *shinobi,* mormăi Kenjirō, fără să-şi ascundă dispreţul.

— Trucuri care ne pot salva multe vieţi.

— Şi vrei să înfig una dintre aceste săgeţi într-un butoi cu pulbere.

— Nu una dintre aceste săgeţi. Această săgeată! sublinie Nozomi. Durează până se aprinde şi va trebui să o ţii în mână în timp ce galopezi. Dacă greşeşti tragerea, nu vei avea timp să pregăteşti o a doua săgeată.

— Şi de ce eu singur? Am putea transporta mai mulţi arcaşi. Zece, cincisprezece, cineva ar nimeri.

— Chiar crezi că stăpânul Fuwa ar pune la dispoziţia unui asemenea plan o unitate de cavalerie? Nu, samurai – femeia zâmbi cu amabilitate –, vom fi doar noi doi şi cei nouăsprezece *ashigaru* pe care îi vezi acolo jos. Dacă planul meu nu reuşeşte, armata noastră nu va pierde mai nimic.

— Înţeleg!

Kenjirō coborî privirea la săgeata pregătită de doamna Nozomi. Îl deranja să urmeze planurile unei femei, unei *kunoichi,* şmecheră şi mincinoasă ca toţi *shinobi.*

Trăsese şi înainte cu săgeţi de foc, deşi nu atât de sofisticate ca aceasta. Şi în acele ocazii totul depindea de o singură tragere: viespile de pe câmpurile din Anotsu sunt feroce şi, când trebuiau să ardă un cuib, el şi cu fratele lui se apropiau în galop şi trăgeau din mers. Dacă tragerea era bună, săgeata se înfigea în cuib şi focul îşi făcea treaba în timp ce ei fugeau de insecte. *Nu era atât de diferit,* îşi spuse, doar că aici trebuia să tragă pe întuneric, aproape orbeşte. Şi gloanţele *soheilor* zboară mai rapid decât viespile, desigur.

— Cum ai de gând să ne apropiem atât de mult? O tragere ca asta nu se poate face decât la un *cho* distanţă.

— Vom avansa în pasul montan, în liniște și sub protecția cetei. Ne vom lipi de flancul drept, împotriva celor mai patrulate dealuri, astfel încât santinelele să nu ne aibă la vedere. Când vom face cotul în care ați fost atacați, vom fi pe deplin la vedere de cuibul tunului, dar vom fi gata să lansăm o încărcare frontală.

— Prea departe de mers pe jos, nu vom ajunge la creastă, spuse Kenjirō.

— Este suficient să ajungi tu, samurai! Ei vor fi scutul tău până când ajungi la acel *cho* distanță – Nozomi trasă cu cuțitul o linie care mergea de la cot la cercul care reprezenta cuibul tunului. Atunci vei înainta călare și vei avea nevoie doar de o săgeată. O săgeată și cea mai precisă tragere pe care ai făcut-o în viața ta.

Kenjirō clătină ușor din cap, reticent în a accepta o asemenea nebunie.

— Ai văzut ce face acea monstruozitate oamenilor? Eu, da. Dintr-o singură împușcătură poate mătura toți *ashigaru.* Nu ne vom apropia nici la un sfert de *cho.*

— Este posibil, dar doar dacă avansăm într-o formație închisă. Cu toate acestea, intenția mea este să îi desfășor în formă de evantai, un front de nouăsprezece bărbați, cu noi călare în spate. În acest fel, vom reduce eficiența distrugătorului de provincie, proiectilul poate lovi unul cel mult doi bărbați. Este adevărat că mai târziu ne vom confrunta cu archebuzierii care apără cuibul și că împușcăturile lor vor face ravagii împotriva unei formații evantai. Este posibil ca acești nouăsprezece bărbați ai mei să fie împușcați din prima, dar important este ca tu să rămâi protejat în spatele lor. În timp ce trăgătorii reîncarcă, vei avea timp să galopezi și să te apropii suficient de mult pentru a încerca să tragi.

Kenjirō contemplă liniile care zgâriau pământul, descriind o manevră cu totul demențială.

— Este un plan nebun, spuse într-un final.

— Şi imprevizibil, adăugă femeia, hotărâtă. Din cauza aceasta există şanse.

— Cu preţul vieţii a nouăsprezece oameni care nu au ales să moară aici.

— Nimeni nu alege să moară, Kudō Kenjirō. Nu există bărbat sau femeie, indiferent că este ţăran sau un mare stăpân, indiferent dacă a trăit douăzeci sau optzeci de ani, care să nu creadă că moartea vine prea repede. Vom încerca doar ca a noastră să aibă un scop.

— Capitolul 28 —
Pe malurile râului Sanzu

Naomasa Sorin cutreiera castelul din Anotsu cu paşi uşori, aproape tulburat, uitând deja fermitatea cu care umblase prin acele galerii nu cu multe zile în urmă. De când Akechi Mitsuhide decisese să amâne întoarcerea sa în Omi, bătrânul administrator, obişnuit să guverneze după bunul plac, tânjea după putere, dezbrăcat de toată puterea şi demnitatea, transformat într-un manechin la mila caracterului temperamental al stăpânului său.

Azi, în schimb, în loc să se ferească de prezenţa sa, veni în întâmpinarea lui cu veşti prin care spera să-l îmbuneze pe stăpânul său. Poate că astfel, furtuna va dispărea în câteva zile şi soarele va străluci iarăşi în viaţa sa tristă.

Servitorul, care era înaintea lui deschizându-i toate porţile în cale, îngenunche în faţa panourilor *shoji* care dădeau acces la punctul de vedere vestic al camerelor Domniei Sale. Şuieră câteva cuvinte şi cineva deschise uşa din cealaltă parte. O fecioară apăru în prag, îi salută cu o reverenţă şi întinse o mână deschisă pentru a le face semn să intre în tăcere.

În aer plutea sunetul rupt al unui *koto*[96]. Melodia, ruptă din degetele unei tinere interprete, se pierdea în briza care venea de pe terasa mare. Naomasa, care, victimă a vertijului, încerca să evite acea cameră, trebuia să recunoască frumuseţea tabloului: lumina de seară inflama venele nucului care îmbrăcau balconul situat deasupra golfului Owari, larg deschis dintr-un capăt în altul la apusul soarelui.

Stăpânul său era situat pe o platformă care prezida camera, aşezat între perne decorative în timp ce îmbrăţişa un tânăr care îşi sprijinea capul pe pieptul lui. Însoţitorul Domniei Sale era Sakai Hajime, unul dintre cei mai tineri comandanţi ai săi. Se spunea că era un om acerb în luptă, nesăbuit în abordare, şi că fusese chemat să devină unul dintre

cei mai buni ofiţeri din armatele lui Oda. Akechi-sama îl mângâia nonşalant, cu ochii închişi, în timp ce îşi încurca degetele în şuviţele sale groase de păr.

Servitorii care stăteau lângă scenă se dădură la o parte când îl văzură venind pe Naomasa. Acesta îngenunche în faţa *daimioului* şi îşi drese glasul, căutând vocea cu care să vorbească.

— De ce mă deranjezi? întrebă Akechi, fără ca măcar să deschidă ochii pentru a-l privi pe castilian.

— Vă aduc veşti importante, *o-tono!* Veşti de la Iga.

Tânăra din celălalt capăt continuă să interpreteze melodia, străină de această conversaţie.

Akechi mormăi şi pocni din degete. Cineva se grăbi să îi pună în mână o ceaşcă plină cu sake.

— Ce veşti?

— Igarashi Bokuden se află în Osaka însoţit de un om de-al nostru de încredere. Nu-i vom mai pierde urma.

— Pentru asta mă deranjezi? Ţi-am spus că nu vreau să mai ştiu nimic despre acest *shinobi* bătrân până nu îmi aduci capul său.

— Mai este ceva, *o-tono!* Au găsit-o pe contrabandista clanului Fuwa.

Domnul războiului deschise ochii, expresia lui căpătase un aspect de lup.

— Eşti sigur de asta?

— Tocmai a sosit un corb de la Iga, confirmând lucrul acesta.

Akechi îi făcu un semn de la revedere tânărului său iubit şi porunci să fie lăsaţi singuri. Servitorii se retraseră în genunchi, iar interpreta se grăbi să facă o reverenţă şi părăsi camera printr-o uşă laterală. Într-un final, când fură singuri, *daimio* înfipse privirea în bătrânul castilian din Anotsu:

— Vorbeşte!

— Se pare că este cunoscută sub numele de Reiko şi operează pe coasta Kii. Nu se ştiu mai multe deocamdată, dar oamenii din Iga deja o caută. Nu va dura mult până o vor găsi.

Akechi se ridică în picioare şi coborî de pe platformă. Purta *o yukata* fină şi avea părul desfăcut pe spate. Din anumite motive, Naomasa îl găsi mai ameninţător decât atunci când purta armură şi avea părul prins în cocul samurailor.

— Femeia aceea nu trebuie să moară, ai înţeles? spuse subit oprindu-se lângă vasalul său. Trebuie să o prindă şi să o ducă în Omi pentru a fi interogată şi nu ar trebui să existe nici cel mai mic indiciu care să conecteze casa mea cu dispariţia ei.

— Aşa se va face, *o-tono,* răspunse Naomasa, înclinând capul.

— Fuwa Torayasu a ascuns-o bine, dar, în timp ce el se joacă de-a războiul pentru creştini, noi avem în mâinile noastre cheia cutiei sale cu secrete.

Akechi surâse, delectându-se cu savoarea unei victorii aşteptată de mult timp.

— Ce se ştie despre asediul muntelui Hiei?

— Tendaii au rezistat în primele două zile. Se pare că aceşti călugări au folosit bine armele pe care le-a trimis domnia voastră. Nu vor renunţa atât de uşor la puterea lor.

— Bine, muntele sfânt nu trebuie să cadă din nou.

Daimio păşi pe terasa mare care dădea spre golf. Vântul îi ciufuli hainele şi îi făcu părul să se clatine cu furie. Se simţea exaltat, beat de viaţă.

— Mâine evenimentele se vor mişca în moduri neaşteptate pentru Fuwa.

★

Doamna Nozomi înainta prima, lipindu-se de peretele defileului în timp ce trăgea calul de frâie. În spatele său, cei nouăsprezece bărbaţi aleşi chiar de ea. Bineînţeles, le lipsea cumpătarea şi experienţa fraţilor lor din umbră, dar erau hotărâţi să facă tot ceea ce era necesar pentru a-i împiedica pe călugării budişti să le distrugă iarăşi satele. Dacă erau reticenţi să se supună poruncii unei femei, o păstrau pentru ei înşişi, din moment ce văzură tratamentul respectuos pe care i-l acordau ofiţerii. Acum o urmau fără ezitări, cu dinţii strânşi şi privirile

nervoase, scanând în fiecare clipă dealurile abrupte care se ridicau deasupra capului lor. Kudō Kenjirō închidea marşul, singurul care fusese acolo înainte, singurul care ştia că acest pas de munte era o uşă spre iad.

Agenta lui Fuwa se opri cu puţin timp înainte de cot, ceea ce îi va lăsa în câmp deschis.

— Ascultaţi-mă, spuse fără să ridice vocea. Veţi avansa când vă voi indica eu şi o veţi face în linişte. Vă deschideţi în formă de evantai şi nu-l pierdeţi din vedere pe Izawa. El va merge în faţa marşului, nu trebuie să-l depăşiţi, dar nici să rămâneţi în urma lui mai mult de doi paşi. Când *soheii* dau alarma, încărcaţi înainte şi alergaţi spre acel monstru care scuipă fier. Eu voi călări în spatele vostru mereu, nu vă voi abandona – Nozomi tăcu o clipă, căutând privirea acelor bărbaţi. Puţini vom rămâne în viaţă, asta o ştiţi deja. Marşul nostru începe în această lume şi se termină pe malurile râului Sanzu. Dar dacă distrugem tunul, vom fi aproape de a împiedica învierea acelor călugări budişti din Hiei; umbra lor nu va mai bântui satele creştine din Yamato şi Harima. Veţi lupta pentru Dumnezeu din cer, dar şi pentru viitorul copiilor şi nepoţilor voştri, amintiţi-vă asta când distrugătorul începe să tune.

Trupa *ashigaru* murmură într-o aprobare tăcută şi Kenjirō, în spatele lor, putu percepe schimbarea pe care discursul o făcuse la aceşti bărbaţi: eliberaţi de o povară invizibilă, cu spatele îndreptat, suliţele nu se mai legănau şi privirile lor se ridicară de la pământ. Veni momentul să aprindă săgeata: desfăcu lampa care atârna de şa şi introduse în ea vârful înfăşurat în combustibil. Dură puţin până se aprinse, dar într-un final focul începu să se agite la extrema sa. Când a fost gata, făcu un semn.

— Izawa, dă ordinul, şopti femeia.

— Aţi auzit-o pe comandantă. Să avansăm în linişte.

Trupa traversă cotul în spatele căruia erau ascunşi şi se întinseră în câmp deschis, avansând prin centrul pasului montan. Kenjirō urcă pe cal pentru a-

i urma, dar Nozomi îi făcu semn să aştepte. Nu trecu mult până când începu să sune un clopot, avertizând despre un atac nocturn. În acel moment, strigătul *ashigaru* se ridică şi se auzi zgomotul armurii lor subţiri în timp ce se îndreptau în formaţie.

— Nu ieşi încă! îl avertiză femeia când îl văzu că urcă pe cal. Aşteaptă ordinul meu sau sacrificiul lor va fi în van.

Arcurile începură să trosnească deasupra capului, erau arcaşii staţionaţi în canioanele care tăiau dealurile. Primele ţipete de durere străpunseră noaptea.

— Acum! strigă Nozomi şi, călărind, se grăbi spre interiorul pasului.

Kenjirō o urmări îndeaproape şi primul lucru pe care îl văzu a fost *ashigaru* întinşi în faţa lor, avansând într-o linie cu *yari* din faţa lor. Unele corpuri fuseseră lăsate în urmă, inerte, înflorite cu spini lungi, dar majoritatea continuau să încarce în sunetul unui strigăt zdrenţuit. Săgeţile cădeau în jurul lui, dar majoritatea se rupeau de pământul uscat.

Atunci o strălucire îndepărtată lumină defileul, însoţită de vuietul gâscos al distrugătorului de provincii. Kenjirō se întinse pe cal, aşteptând ca sunetul greu al mingii de fier să dezlege trupurile şi să se rostogolească pe pământ. Dar nu veni, în schimb, şuiere nesfârşite umplură aerul până se transformară într-o ploaie care ridică pământul şi mărunţi piele, carne şi oase. Rândul de *ashigaru* fu măturat cu totul, fără să fie nevoie să folosească archebuzele.

— Ticăloşi nemernici! o auzi blestemând pe Nozomi, care îşi întoarse calul pentru a se îndrepta spre el. Trag cu şrapnel. Du-te la galop! Dacă nu o iei înaintea puşcaşilor, totul va fi fost în van.

Kenjirō îşi biciui calul cu săgeata de foc. Animalul sări înainte, aproape ars, şi galopă furios prin pasul muntos. În timp ce trecea printre trupurile sfărâmate, văzu că mulţi încă se mai mişcau, horcăind, alţii mureau zdrobiţi de sacul de gloanţe şi

cioburi de fier pe care le aruncase tunul. Niciunul nu rămase în picioare, aşa că nimic nu stătea între el şi distrugătorul de provincii, între el şi echipa de puşti care se formase deja la poalele crestei.

Călărea spre un nor de licurici care sclipeau disperat: erau scânteile lăcaşelor care se luptau să aprindă chibritul archebuzelor. Kenjirō împinse calul şi mai mult, chiar dacă ştia că animalul nu putea mai mult. Coborî arcul şi conduse galopul doar cu picioarele, dar înainte să poată încărca săgeata şi să tragă, văzu primele siguranţe aprinzându-se în depărtare. „Încă era departe", se plânse, în vreme ce tot mai multe flăcări ardeau în jurul său, limbi ale focului care susurau un preludiu al morţii.

Începu să distingă feţele celor care erau pe punctul de a-l doborî, trăsăturile lor sculptate în clarobscurul şuviţelor de păr. O lamă de oţel se ridică împotriva nopţii, abia o strălucire metalică în lumina palidă. Era sabia aceluia care îi conducea pe trăgători; când foaia va cădea, va cădea şi el, aşa că, fără să-şi ia ochii de pe lama care era pe punctul de a-i tăia firul karmei, începu să-şi înfăşoare frâiele în jurul pumnului stâng, în timp ce îşi fixa piciorul în etrier pe aceeaşi parte.

Încetul cu încetul devie galopul, de parcă ar fi intenţionat să înconjoare creasta în loc să o atace şi, chiar în momentul în care a fost evident că îşi abandona sarcina din faţă, şeful puşcaşilor ordonă să deschidă focul. De asemenea, a fost semnalul pentru Kenjirō să coboare de pe şa, ascunzându-se în spatele flancului stâng al monturii sale, care îi folosea drept scut. A simţit clar ploaia de lovituri prin corpul puternic al animalului; carnea îi tremura chiar şi după oprirea loviturilor şi crezu că simte muşchii sfâşiaţi ca ai lui, desfăcându-se sub forţa galopului, trăgând calul într-o cădere lungă a picioarelor îmbârligate şi a zgomotului morţii.

Animalul se prăbuşi fără ca Kenjirō, cu braţul prins în frâie, să aibă timp să sară. Se înfioră de

lumea care se grăbea spre el, inerţia căderii târându-l pe pământ până când cadavrul greu îl opri.

Zăcea într-o poziţie ciudată, bântuit de un întuneric slab care ameninţa să-i inunde conştiinţa. Gustul pământului din gură, textura sa aridă care îi curgea pe gât l-au făcut să tuşească şi să scuipe. Încercă să ridice capul; simţea o mare greutate moartă pe picioare şi era incapabil să se orienteze. În depărtare văzu un punct de lumină, un far în întuneric care îl atrăgea în lumea de veghe. Încetul cu încetul deveni conştient că ceea ce ardea în faţa lui era săgeata în flăcări. Aceasta a fost o lovitură în memoria sa: trebuia să-şi găsească arcul, trebuia să nimicească distrugătorul de provincii.

Încercă să se ridice în picioare, dar o smucitură a braţului îl puse iarăşi la pământ. Încheietura mâinii îi era încă încâlcită în frâie. Îşi simţi talia cu mâna liberă: acolo era *daishoul* său; trase *wakizashi* şi tăie cu lama coarda de cânepă. Se desfăcu fără prea multă rezistenţă şi Kenjirō reuşi să-şi elibereze braţul. În cele din urmă, puse ambele mâini pe pământ şi-şi trase corpul până se îndepărtă de cadavrul greu. A ridicat capul cu precauţie şi a văzut că scânteile lăcaşelor de lămpi luminau, din nou, noaptea. A doua tragere nu va întârzia să apară.

În genunchi, căută arcul cu ochii, dar nu putu să-l găsească în întuneric. Se uită la cer, dar norii ascundeau complet luna; în seara asta nu va primi niciun ajutor din cer. Ignorându-şi propria siguranţă, se aşeză şi luă săgeata aprinsă. Mătură întunericul cu ea, foarte conştient că oferea o ţintă uşoară pentru duşmani. Auzi zumzetul unei săgeţi trecând în apropiere, urmat de zgomotul unui al doilea proiectil care se trânti în pământ, nu departe de locul în care se afla. O ignoră, aşa cum ignora şi plutonul care se pregătea să-l împuşte de îndată ce armele lor erau gata. Îşi ţinu respiraţia şi se plimbă în jurul calului, luminând pământul cu torţa lui improvizată. Cuvintele doamnei Nozomi îi răsunară în minte: ce se întâmplă dacă, în sarcina lui, ar fi lăsat lumea pământească în urmă şi ar fi intrat în văile dintre

cele două lumi? Pentru o clipă a fost convins că aceasta este sentinţa lui: să fie prins în acel loc, căutând etern în lumina unei flăcări care nu se stingea, simţind în fiecare moment iminenţa unei morţi care nu venea niciodată…

Până când găsi arcul de bambus pe pământ, arcul făcut de unchiul său pentru el. Nu sări, ci l-a ridicat calm. Simţi precizia lemnului în palmă, echilibrul armei în braţul său. Se întoarse fără să caute un punct de orientare, ştiind întotdeauna unde era obiectivul său. În faţa lui, două rânduri de flăcări erau îndreptate spre inimă. Nu se temea de ele: erau sufletele duşmanilor lui care pluteau deasupra mormintelor lor.

Ridică arcul şi eliberă săgeata. Trasă o parabolă aprinsă împotriva cerului şi, pe măsură ce călugării războinici ridicau capul, Kenjirō ştiu, chiar înainte ca racheta să cadă, că îşi îndeplinise sarcina.

Penajul în flăcări se scufundă în vârful dealului. Pentru o clipă nu se întâmplă nimic, apoi mai mulţi bărbaţi începură să se arunce în pantă şi, în cele din urmă, explozia şterse noaptea cu o lovitură de stilou.

Pământul se sparse şi pereţii pietroşi începură să alunece la vale distruşi de explozie.

Kenjirō simţi valul lovindu-l în piept şi înfigându-i plăcile de armură în carne. Căzu pe spate şi se rostogoli pe pământ până rămase întins pe spate, lângă acea coloană de foc care devora întunericul. Vru să se uite la cerul nopţii, dar căldura acră a flăcărilor îl obligă să închidă ochii; nu auzea decât ecoul exploziei care-i trosnea în urechi. Incapabil să se mişte, complet învins, se simţea învingător: călărise chiar în inima iadului şi îşi cântase cântecul de victorie cu vocea tunetului.

Cu un ultim zâmbet, se gândi că îi rămase doar să-i întâlnească pe camarazii *ashigaru* şi să treacă râul Sanzu cu ei.

— Capitolul 29 —
Dincolo de câmpurile de orez

Ayala se ruga în genunchi pe covor, cu bărbia lipită de piept şi degetele înfăşurate între mărgelele rozariului mamei sale, acelaşi rozariu pe care i-l dăduse lui Kenjirō înainte de prima bătălie. După ce *ashigaru* aduse relicva înapoi, samuraiul i-o returnase cu scuzele de rigoare: rozariul se întorsese la proprietarul de drept, aşa că păstrarea lui i-ar aduce doar karma rea. Iezuitul, ignorând astfel de superstiţii, era recunoscător pentru contactul familiar al mărgelelor de lemn, pe care acum le împingea rând pe rând, încercând să-şi împiedice neliniştea sub greutatea unei rugăciuni Ave Maria.

Până când explozia scutură pământul şi azvârli cortul peste capul lui. Deschise ochii, speriat, şi se sprijini pe o mână, căutând vibraţia care anunţa sosirea unei zguduituri. Liniştea care se suprapuse îl făcu să înţeleagă că motivul acelui tremur nu se găsea în pământ.

Posedat de o grabă bruscă, se ridică şi îşi aruncă mantia peste umeri. Ieşi din cort şi se uită împrejur cu ochii nerăbdători: mulţi alţii începeau să iasă din corturi, dar toţi păreau la fel de confuzi ca el. Un murmur începu să străbată tabăra, în timp ce degetele arătau coloana de fum care se ridica la cer înghiţind stelele. Strălucirea unui foc îndepărtat estompă noaptea şi dădu volum norului de cenuşă în creştere.

Ayala se acoperi cu mantia şi se îndreptă spre postul de comandă, străpungând drumul cu acei paşi lungi care îi erau atât de caracteristici. Lăncierii de la picioarele colinei ezitară când îl văzură sosind: ştiau că acel om era binevenit în faţa stăpânului lor, că restul generalilor îl tratau cu respectul care se cuvine unui om sfânt, dar nu ştiau dacă putea intra după bunul plac în cercul privat al lui *daimio.* Dar Ayala îşi continuă drumul, mânat de o urgenţă care părea să-i confere convingerea şi autoritatea unui

emisar imperial. Când ajunse la postul de comandă din vârf, garda personală a lui Fuwa nu ezită să-i închidă calea, dar un oficial îl văzu şi se apropie de el, dându-i la o parte pe gardieni.

Iezuitul îl recunoscu pe Saigo Tesshu, unul dintre samuraii care îl însoţiseră pe Domnia Sa în timpul vizitei sale la spitalul din Shima. Ayala îl salută cu respect înainte să îl chestioneze despre cele întâmplate.

— Se pare că unitatea condusă de doamna Nozomi a aruncat în aer magazia cu pulbere a inamicului, pasajul spre nord de Hiei este, în sfârşit, deschis! – şi plesnindu-şi palma cu pumnul înmănuşat, adăugă: e timpul să îi strivim pe acei hulitori!

— Şi bărbaţii care au plecat cu Nozomi-san? întrebă Ayala, ignorând fervoarea luptătorului samurai.

— Nişte curajoşi, spuse Saigo, închinându-se. *Requiescat in pace,* murmură, folosind formula pe care o repetau *baterenii.*

Samuraiul îşi luă la revedere pentru a se întâlni cu camarazii săi şi iezuitul rămase în urmă, afectat de ceea ce auzise. Moartea acelor bărbaţi era o certitudine sau doar o presupunere? Cu acea îndoială străpunsă dureros în gât, intră în perimetrul limitat de pânzele albe.

Toţi oficialii lui Fuwa erau întruniţi acolo, îmbrăcaţi în armuri, chiar dacă soarele nu răsărise încă. Se respira o satisfacţie reţinută care tempera zorii şi aprindea spiritul, o emoţie străină de Ayala, care aluneca între aceşti oameni ca o gură de aer îngheţat. Înainta spre punctul din care îşi oficiase presupusa slujbă, deoarece părea cel mai bun loc pentru a distinge ceva în depărtare. Nu fu surprins când îl văzu acolo pe stăpânul Torayasu, însoţit de doi bărbaţi care îi ascultau instrucţiunile în timp ce *daimio* arăta câmpia din faţa lor.

Jos, *ashigaru* şi samuraii pe care îi comandau se acopereau în întunericul câmpului de luptă. Dormeau acolo, menţinând liniile, acoperiţi de

mantii de paie pe care şi le aruncau peste corp, căci a dormi în corturi era un privilegiu acordat oficialilor şi servitorilor. Chiar dacă rămâneau întinşi, Ayala nu putu să nu observe că se mişcau neliniştiţi, cu armele în mâini, în timp ce adulmecau reacţia duşmanului, ghemuit la celălalt capăt al câmpiei.

— Fuwa-sama, spuse într-un final, îndrăznind să-l întrerupă pe *daimio.*

Acesta se întoarse încet, surprins să îl vadă acolo.

— Mi s-a spus că doamna Nozomi a avut un succes în sarcina sa.

Fuwa dădu din cap cu prudenţă:

— Am trimis cercetaşi pentru a ne asigura.

— Mi-ar plăcea să fiu şi eu informat când se va şti ceva.

— Vreţi să spuneţi când vom şti dacă *goshi* al dumneavoastră a supravieţuit, nuanţă Fuwa, mutându-şi privirea spre rugul care se ridica din pasul muntos. Aşa se va face, dar eu în locul dumneavoastră nu mi-aş face speranţe, părinte. Atât el cât şi Nozomi ştiau că este o călătorie cu o întoarcere puţin probabilă.

Ayala dădu din cap în linişte, fără să mai spună altceva, îşi luă la revedere scuzându-se şi se retrase cu capul în jos, simţind că focul, în ciuda arderii din depărtare, îi consuma respiraţia.

Fu ispitit să se întoarcă la cort, unde îşi putea suporta durerea în singurătate, dar îşi spuse să rămână acolo atât timp cât i se permitea, forţându-se să-şi menţină calmul până când se va confirma vestea pe care toată lumea o ştia.

Din acest motiv a fost printre primii care îl văzu pe emisarul ce alerga pe deal, în sus, anunţând sosirea unui călăreţ: „Faceţi loc, faceţi loc!”, striga acel om, până când şi el trebui să se dea la o parte în faţa dezlănţuirii neînfrânate a călăreţului şi a calului său. Calul necheză şi lovi cu violenţă când hăţurile fură muşcate brusc. Câţiva bărbaţi se apropiară pentru a controla animalul; când se opri în cele din urmă, călăreţul desprinse cu grijă mănunchiul greu

pe care îl purta pe spatele calului. Ayala, care observa scena de la o anumită distanţă, a avut nevoie de un moment să înţeleagă că războinicul acoperit de cenuşă era Nozomi şi că pachetul pe care îl pusese pe pământ era corpul lui Kenjirō.

Îşi făcu loc, împingând slujitorii şi servitoarele deoparte, până îngenunche lângă *yojimboul* său. Simţi că leşină când văzu corpul inert al tânărului, cu funingine şi sânge care i se împletea în păr, ochii închişi şi armura desfăcută. Cu toate acestea, pe faţa lui nu existau semne de suferinţă, ci expresia senină a celui care era în pace.

Cu delicateţe, atât cât îi permiteau mâinile tremurânde, Ayala îl ridică şi îl îmbrăţişă la pieptul lui. Începu să-l legene uşor, ca un tată care leagănă un fiu şi nici măcar nu îşi ridică privirea când femeia descălecă lângă el. Străbătut de furie şi durere, preotul nu vru să întrebe ceea ce se întâmplase, căci ştia că vocea i-ar fi fost pierdută înainte să fi articulat vreun cuvânt.

Totuşi, nu plânse până nu observă cum trupul pe care îl ţinea tremura uşor. Surprins, căută chipul băiatului, care era încă inexpresiv şi îndepărtă cu grijă firele de păr care îi căzeau pe frunte. În acel moment, un zăngănit violent îi scutură pieptul. Kenjirō începu să tuşească şi să scuipe murdărie şi cenuşă, iar iezuitul, copleşit de acel miracol, reuşi doar să ridice capul şi să urle după apă; dar nu o făcu în japoneză, ci în spaniolă. Chiar şi aşa, ca şi cum ar putea înţelege acea limbă ciudată, doamna Nozomi se grăbi să se aşeze lângă Kenjirō şi îi apropie de gură butelca sa de bambus.

Goshi reacţionă la contactul apei cu buzele şi bău neliniştit, până când o nouă criză de tuse îl obligă să se ridice. Sprijini mâinile pe pământ şi scuipă cu forţă murdăria care îi venea din plămâni. Ayala, îngenuncheat lângă el, îl observa cu o senzaţie de uşurare cum nu ar fi crezut vreodată să fie posibil, acoperindu-şi gura cu antebraţul în timp ce încerca să nu mai suspine.

— Ce se întâmplă aici? exclamă Fuwa Torayasu, căruia samuraii îi făceau loc.

Nozomi făcu un pas înainte şi căzu în genunchi, bătându-şi pieptul cu evlavie:

— *O-tono,* s-a îndeplinit!

Îl căută cu privirea pe Kenjirō, care încerca să-şi recapete poziţia în faţa lui *daimio.*

— Cavalerul Kudō şi-a menţinut mâna fermă şi a înfipt săgeata în inima inamicului. Dacă nu ar fi fost cumpătarea lui, *ashigaru* ai mei ar fi murit degeaba. L-am dat pierdut şi pe el până când i-am putut vedea trupul lângă foc; am reuşit să-l ridic, în timp ce cavaleria Tendai galopa deja pe munte.

Fuwa îşi îndreptă privirea spre Kenjirō, care reuşise să îngenuncheze într-o manieră demnă şi să încline capul în faţa lui. *Daimio* dădu din cap înainte să spună:

— Acest bărbat să fie tratat de medicul meu. Dumnezeu a ghidat mâna sa, merită să se bucure de momentul victoriei.

★

Hara-sensei se aplecă peste pacientul său şi începu să taie curelele armurii. Cu fiecare tăietură, Kenjirō strângea din dinţi, înghiţindu-şi ţipetele de durere care-i veneau în gură. Când şireturile fură desfăcute, medicul îndepărtă cu grijă bucăţile rând pe rând, până când putu rupe *haoriul* şi chimonoul de dedesubt cu o lamă. După ce îl dezbrăcă, scufundă un ulcior într-o găleată cu apă fierbinte şi începu să şteargă praful şi sângele uscat. Sub murdărie apărură pielea învineţită şi urmele de săgeţi. Cu toate rănile expuse, Hara-sensei se ocupă să examineze braţele amorţite şi tăieturile de pe coaste. De asemenea, palpă pacientul sub păr pentru a vedea dacă sunt goluri la nivelul scalpului şi examina cu o lampă sângele care îi curgea din urechi.

— Poţi să mă auzi? întrebă, căutând privirea tânărului samurai.

Acesta dădu din cap în linişte.

— Mai auzi şi altceva?

— Explozia mi-a intrat în cap.

Kenjirō tuşi, ca urmare a efortului pe care îl făcuse vorbind cu gâtul uscat.

— Aud, dar este ca şi cum vântul mi-ar vâjâi tot timpul în urechi.

Doctorul îşi netezi barba fină care îi depăşea bărbia şi care, în ochii lui Kenjirō, îi dădea înfăţişarea acelor înţelepţi chinezi care apar în tablourile călugărilor budişti. Într-un final, pocni din degete şi tânărul care făcea, din când în când, pe asistentul îi aduse apă curată şi un prosop ca să se spele.

— Aţi terminat, maestre? întrebă Ayala dintr-un colţ.

Iezuitul era lângă doamna Nozomi, care nu a vrut să se despartă de camaradul său de arme până nu s-a asigurat că acesta nu suferise răni grave. Amândoi urmăriseră evoluţia doctorului din întunericul marelui cort al lui Fuwa-sama.

— Este sânge sub piele, dar este prea devreme ca să ştim dacă a pătruns în viscerele interne, spuse Hara-sensei. În rest, respiră bine şi este lucid, este semnul că fluxul de energie este echilibrat. Are urechile deteriorate, dar aude şi nu cred că se va înrăutăţi. Urechile trebuie acoperite cu cârpe înmuiate în apă de crin, astfel încât să nu pătrundă nimic rău prin ele, iar moxa să se aplice pe zonele amorţite. Asistentul meu se va îngriji de pregătirea tratamentului şi va trece în scurt timp să i-l aplice. Eu voi veni iarăşi la el mâine.

Şi, adresându-se lui Nozomi, adăugă:

— Doamnă, acum trebuie să recunosc şi în faţa dumneavoastră. Există daune profunde care nu apar până când corpul nu se răceşte, mulţi au părăsit câmpul de luptă pe propriile picioare pentru a muri chiar în noaptea aceea, în somn.

— Nu este cazul meu, maestre! Vă asigur că voi supravieţui în noaptea aceasta. Încă mai am multe de făcut.

Medicul nu vru să insiste, căci era prea bine cunoscut temperamentul acelei femei.

— Mulţumesc, Hara-sensei!

Ayala făcu o reverenţă în timp ce medicul şi ajutorul acestuia se retrăgeau.

— Cred că este timpul ca şi eu să plec, spuse atunci Nozomi, dar înainte… – ezită o clipă. Părinte, vă rog să îmi permiteţi o mică indiscreţie: această cruce, ce înseamnă?

Preotul îşi duse mâna la rozariul care îi atârna la gât; nu renunţase la el toată ziua, de când explozia din acea dimineaţă îi întrerupse rugăciunile. Pe piept, înşirată între mărgele, se odihnea crucea ruptă cu trei ramuri, faţă de care mama lui era atât de devotată.

— Este crucea din Caravaca, foarte venerată în religia de unde provine familia mea maternă.

— Are o formă ciudată.

— Încă este crucea Domnului nostru Iisus Hristos, dar înţeleg că vă atrage atenţia, nu sunteţi obişnuită să o vedeţi.

— Totuşi, cred că am mai văzut-o undeva, spuse spioana.

Ayala îşi lăsă capul în jos, de parcă se temea că privirea lui va dezvălui o oarecare încredere.

— Mă îndoiesc. Probabil că este unica de pe aceste pământuri… Deşi acum ceva vreme a mai fost una, adăugă.

— A fost? Nu mai este?

— Cineva foarte apropiat mie a vrut o cruce ca aceasta, aşa că am cerut unui meşteşugar din Hirado să sculpteze una la fel. Dar asta a fost acum mulţi ani, crucea cred că s-a pierdut şi acea persoană nici nu-şi mai aminteşte numele meu.

— Înţeleg! Îmi pare rău că vă fac să vă reamintiţi lucruri dureroase pentru dumneavoastră!

Iezuitul încercă să schiţeze un zâmbet care să-i evoce melancolia bruscă.

— De multe ori, durerea este singurul lucru care ne rămâne după momentele fericite. Nu vă faceţi griji!

Doamna Nozomi dădu din cap cu o reverenţă şi se retrase, lăsându-i singur.

— Cum te simţi? întrebă atunci cel religios.

— Acum, că ea a plecat, mai bine, răspunse Kenjirō fără să deschidă ochii, încercând să scape de epuizarea care îl trăgea în inconştienţă. O femeie nu ar trebui să vadă un bărbat bolnav şi dezbrăcat.

Ayala păstră tăcerea, cântărindu-şi următoarele cuvinte.

— Ascultă-mă, Kenjirō, am decis ca atunci când te vei recupera, vom pleca înapoi. Tu te vei întoarce la tine acasă şi eu mă voi întoarce la Nagasaki să anunţ despre eşecul meu.

Luptătorul deschise ochii, neîncrezător:

— De ce am face aşa ceva? Nu am găsit încă asasinul.

— Şi ce am reuşit cu această călătorie? Mai multă durere şi moarte. Te-am târât de-a lungul drumurilor într-o misiune care nu te priveşte şi care nu a ajutat cu nimic comunitatea creştină de pe aceste meleaguri. Nu am dreptul să te separ, în continuare, de viaţa ta.

— Înţelepţii spun că există un singur păcat mai mare decât faptul că nu întreprinzi calea adevărului şi acesta este să nu o urmezi până la capăt, răspunse Kenjirō.

Ayala suspină, abătut.

— Nici măcar nu ştim dacă oamenii care păzesc acest munte au de-a face cu moartea fraţilor mei, întoarse capul. Şi chiar dacă ar fi aşa, de ce ar mărturisi-o? De ce ne-ar ajuta să găsim criminalul?

— Ayala-sensei, nici tatăl dumneavoastră, nici tatăl meu nu ar fi vrut vreodată să ne vadă în război; totuşi aici ne-au dus paşii. Motivele acestei călătorii nu ne aparţin, noi aparţinem călătoriei. Nimeni nu poate fugi de propriul destin.

Iezuitul îi dedică o privire învinsă.

— Odihneşte-te, fiul meu! Trebuie să ne întoarcem acasă şi aceasta va fi o călătorie lungă.

Fuwa Torayasu îşi chemă oaspeţii înainte de lăsarea serii. Kenjirō, care insista să se descurce

singur, îşi acoperi picioarele cu *hakama* şi îmbrăcă *haoriul* albastru cu însemnele clanului Oda peste chimono. Puse cele două săbii ale familiei sale la talie şi părăsi cortul pe urmele părintelui Ayala, aşa cum se potriveşte unui *yojimbo.*

Fură conduşi la terasa unde se aflau *daimio* şi generalii săi în timpul bătăliei. Iezuitul a fost invitat să ia loc lângă Fuwa-sama şi Kenjirō a fost lăsat să stea în spatele lui în picioare, lângă garda personală a stăpânului din Takatsuki. Numai când formalităţile se încheiară, tânărul *goshi* observă prezenţa retrasă a doamnei Nozomi, care îl întâmpină cu un semn din cap. Părea încântată să-l vadă stând în picioare.

— Uitaţi-vă la muntele acesta, părinte Ayala! spuse daimio, arătând cu evantaiul său marea masă de cealaltă parte a câmpiei pe care erau desfăşurate ambele armate, nemişcate toată ziua. Cu secole în urmă, împăratul Shirakawa spunea că doar trei lucruri îi depăşeau supremaţia: „apele Kamo, căderea zarurilor şi călugării budişti din muntele Hiei" – Fuwa Torayasu zâmbi. Astăzi vom înfrânge unul dintre aceste trei lucruri imposibile.

Domnul războiului luă unul dintre evantaiele întinse pe o tavă, îl ridică şi arătă energic spre dreapta lui, spre versantul nordic al muntelui. Vocile ofiţerilor de teren se ridicară deasupra câmpiei şi trupele lui Fuwa se puseră în mişcare: lăncierii *ashigaru* avansară în prim plan, în timp ce infanteria samurailor şi o mare parte a cavaleriei se despărţi de armata principală şi merse mai departe, spre nord, spre coloana fumegătoare care încă se ridica din pasul muntos.

Ayala, în ciuda ignoranţei sale în materie militară, înţelese riscul acestei manevre, deoarece jumătate din forţele lui Fuwa, chiar elita trupelor sale, începea să se retragă de pe câmpul de luptă. Între ei şi acerbii războinici *sohei,* rămâneau doar coloane de infanterie care acum păreau fragile şi sfărâmate, prea întinse în nevoia de a ocupa întregul front. Cu toate acestea, generalii din jurul lui Ayala păreau siguri de ceea ce se făcea.

— Vă nelinişteşte ceva, părinte? întrebă Fuwa, binevoitor.

— Nu înţeleg nimic din artele războiului pe care Domnia Sa le cunoaşte atât de bine.

— Şi totuşi, credeţi că risc prea mult ca să cuceresc acel defileu şi să pătrund în cele din urmă în măruntaiele muntelui Hiei. Credeţi că aceasta este manevra disperată a unui general care s-a gândit să obţină o victorie mult mai simplă şi care simte fiecare zi ce trece ca un afront la mândria sa, ca o umilinţă în faţa stăpânului său.

Fuwa privi în ambele părţi şi găsi zâmbetul complice al generalilor săi.

— Cu siguranţă asta gândesc viermii blestemaţi din faţa noastră. De aceea vor trage direct asupra noastră, gata să termine ce rămâne din infanteria mea şi să preia acest post de comandă. Vor face acest lucru pentru că nu ştiu că adevăratul lor destin va cădea peste ei din sud.

Daimio arătă cu evantaiul pliat spre dealurile care se ridicau la stânga, la mai puţin de un *ri* distanţă:

— Două mii de samurai ai lui Tsumaki Kenshin, aliatul politic al lui Akechi Mitsuhide, se ascund în spatele acelor dealuri de noaptea trecută. Când *soheii* vor începe să se mişte, aşa vor face şi ei, şi-i vom zdrobi pe acei câini între cele două fronturi.

Ayala se uită la dealurile pe care i le arăta, ca şi cum ar fi existat o modalitate de a observa acea presupusă forţă aliată acolo. „Înşelăciunea în înşelăciune", îşi spunea omul religios, războiul este arta mincinoşilor.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, călugării budişti din Hiei abandonară poziţiile împrăştiate de-a lungul câmpiei, unde rămăseseră ascunşi, aşteptând să lanseze lupte rapide asupra armatei invadatoare. Acum, însă, începeau să se strângă într-un singur bloc care, în cele din urmă, le dezvăluia adevăratul număr: nu mai puţin de patru mii de oameni – printre care călugări războinici, ţărani devotaţi şi mercenari – înfruntau forţele lui Fuwa, cu înfricoşătoarea cavalerie a sectei Tendai din faţă.

Puţini ar fi trebuit să rămână pentru a păzi pasul care, chiar şi fără distrugătorul de provincii, era încă o poziţie ideală de apărat.

Kudō Kenjirō, care privea scena din perspectiva privilegiată a celui ignorat de toţi, observă expresiile grave ale multor generali şi înţelese că nu au prevăzut ca *soheii* să fie capabili să adune o astfel de forţă. Infanteria care rămăsese în faţa lor era mai mică de două mii de oameni, majoritatea *ashigaru,* al căror curaj şi pregătire nu se puteau potrivi cu cel al unui samurai. Poate că domnul din Takatsuki pusese prea multă încredere în rolul aliaţilor săi… Dar ce ştia el despre strategii şi lupte?

Soarele începea să apună când un strigăt înverşunat, aproape nebunesc, se ridică din rândurile *sohei*-lor şi acele patru mii de suflete păgâne se aruncară asupra duşmanilor cu fervoare.

— Acum! strigă Fuwa Torayasu.

Un arcaş făcu un pas înainte şi ridică o săgeată cu flăcări spre cer. Frânghia pocni şi proiectilul se ridică, lăsând o urmă clară de fum sulfuros.

Toţi ochii se întoarseră spre dealurile unde se presupunea că se ascundeau aliaţii săi. Momentele care urmară fură pline de nelinişte mută, deoarece încărcătura Tendai devora distanţa care îi separa. Încet, ca nişte furnici care răsar din pământ, cavaleria lui Tsumaki Kenshin începu să coboare de pe dealurile îndepărtate. Nu purtau stindarde, nici ale lor, nici ale clanurilor Oda sau Akechi, cărora le datorau vasalitate; de parcă autorul acelui atac inteligent asupra oamenilor din Hiei ar fi vrut să se ascundă de zeii şi sfinţii *bodhisattva.*

— În sfârşit! mormăi Fuwa şi ridicând iarăşi evantaiul de război, ordonă avansarea infanteriei.

Forţa *sohei,* pe punctul de a fi prinsă între două încărcături, nu îşi devie însă traiectoria. Merse înainte până se ciocni frontal cu infanteria lui Fuwa. Brutalitatea impactului, strigătul primilor *ashigaru* zdrobiţi sub copitele lor şi nechezatul animalelor tăiate acoperea câmpia şi se auzea clar de la înălţimea ocupată de *daimio* şi generalii săi. Ayala

se închină, martor îngrozit al răutăţii omului, la uşurinţa cu care cei care stăteau lângă el îi trimiteau pe alţii la moarte. Restul celor prezenţi, însă, erau atenţi la flancul nordic al luptei, unde aliaţii lor se repezeau spre inamic, gata să le rănească rândurile şi să-i sfâşie sub greutatea suliţelor.

Nimic din toate acestea nu se putu întâmpla, întrucât aripa mare de cavalerie a lui Tsumaki îşi deturnă treptat marşul până când se confruntă cu galopul spre postul de comandă al lui Fuwa Torayasu.

— Trădare! strigă unul dintre comandanţii săi, când toţi începură să fie conştienţi de ceea ce se întâmpla.

Daimio se ridică în picioare şi scaunul său căzu la pământ. Păşi înainte, neîncrezător, copleşit de acea batjocură cumplită a sorţii.

— Cum este posibil? murmură, în timp ce în jurul său mânia şi confuzia izbucniră.

Generalii începură să-şi cheme oamenii şi un clopot sună, dar orice încercare de apărare era în zadar, pentru că armata lui Fuwa era împrăştiată pe marea câmpie care se întindea între Lacul Biwa şi Muntele Hiei. Abia o sută de samurai rămaseră în tabără pentru a face faţă unei armate de două mii de călăreţi.

Kenjirō îşi sprijini mâna pe umărul lui Martín Ayala; când se întoarse, faţa preotului nu dezvălui teama care ar fi putut fi aşteptată, ci o acceptare senină.

— Ayala-sensei, coborâţi în tabără! Poate puteţi fugi cu servitorii.

Ayala negă din cap:

— Voi rămâne lângă tine până la sfârşit, răspunse el, strângând mâna băiatului care era pe umărul său.

Doamna Nozomi se îndreptă spre *daimio,* care rămase gol, confruntându-se cu trădarea care se contura asupra lui.

— Stăpânul meu, îl strigă femeia încercând să-l îndepărteze de acea viziune, am ordonat să fie adus

calul dumneavoastră, trebuie să fugiţi sub protecţia pazei!

— Nu, murmură Fuwa Torayasu, trebuie să îmi asum consecinţele faptelor mele.

— Trebuie să fugim şi să îl anunţăm pe Oda de această trădare! exclamă un alt general de-al său.

— Oda Nobunaga nu va tolera o asemenea laşitate, răspunse *daimio.* Dacă fug, voi condamna toată casa mea. Mergeţi voi şi anunţaţi-l pe Regele Demon, eu voi muri aici.

— *O-tono* – Nozomi se puse faţă în faţă cu stăpânul său –, vă rog! Dacă rămâneţi aici, veţi muri degeaba. *Soheii* vor aşeza capul dumneavoastră într-o suliţă, nu trebuie să sfârşiţi aşa.

Ochii lui Fuwa ardeau.

— Nu, nu o vor face. Capul meu va primi o înmormântare creştină, aşa îi voi învinge pe duşmanii mei, chiar şi în faţa unei înfrângeri.

Spunând asta, scoase sabia din teacă şi, punându-se în faţa lui Ayala, îi arătă arma pe mâinile întinse. O linişte bruscă zdrobi vârful dealului:

— Părinte, vă rog, binecuvântaţi acest oţel! Ştiu că sinuciderea este un mare afront în ochii lui Dumnezeu, dar vreau să cred că dacă binecuvântaţi sabia care va separa capul de corpul meu, lama va lua cu ea păcatele.

Ayala făcu un pas înapoi, uimit de o asemenea rugăminte. Cum ajunsese în această situaţie? Cum putuse să cadă într-un asemenea abis al deznădejdii? Şi deasupra gândurilor sale, vuietul cavaleriei inamice crescu.

— Părinte Ayala, vă implor! Din moment ce trebuie să-mi iau viaţa, permiteţi-mi să părăsesc această lume cu o conştiinţă în pace.

Chipul lui Fuwa arăta, poate pentru prima dată, o smerenie devotată.

Încetul cu încetul, ştiind că trădează Biserica, Cel Preaînalt şi pe el însuşi, Martín Ayala ridică mâna dreaptă. Fără puterea de a articula cuvinte, ca un act de recunoştinţă faţă de acel om căzut în dizgraţie,

făcu semnul crucii pe sabia pe care Fuwa Torayasu i-o arătă ca ofrandă de viaţă.

Samuraiul lăsă *katana* în stânga şi, înfigând pumnii pe jos, se înclină în faţa iezuitului. Când se ridică din nou, în ochii lui era doar o hotărâre întunecată:

— Nozomi, ai fost de-a lungul anilor mâna mea dreaptă, sprijinul meu cel mai mare, dar vreau să îţi cer un ultim serviciu. Vreau să mă asişti la *seppuku.*

Războinica făcu o reverenţă, mulţumind pentru onoarea care îi fusese acordată şi luă sabia lui Fuwa. Toată lumea din jurul lor era tăcută, ignorând faptul că atacul inamicului era pe punctul de a-i ajunge. Nimeni nu va pleca până când stăpânul lor nu va părăsi această lume.

Un servitor îl ajută pe *daimio* să-şi desfacă partea superioară a armurii şi *obi.* Se dezbrăcă până la brâu, vârându-şi mânecile chimonoului sub genunchi şi luă *wakizashi.* De îndată ce Fuwa scoase sabia scurtă, Nozomi făcu acelaşi lucru cu *katana* şi o ridică deasupra capului. Sinucigaşul dădu din cap în semn de mulţumire şi, fără să mai stea pe gânduri, împinse lama şi îşi înfipse vârful în şoldul stâng.

Niciunul dintre cei prezenţi nu se uită în altă parte când finaliză tăietura sub burtă, desfăcându-şi viaţa. Sudoarea rece acoperi corpul lui *daimio* în timp ce răsucea mânerul, încercând să completeze tăierea verticală până la stern. Doar atunci când Nozomi fu sigură că stăpânul său nu mai avea putere să continue, făcu manevra prin care termină viaţa şi suferinţa sa.

Ayala, regăsindu-şi vocea, care îi lipsise până în acel moment, recită o scurtă rugăciune pentru decedat, moment în care realitatea se filtră iarăşi prin crăpăturile acelei orori.

— Trădătorii sunt la picioarele acelei coline! alertă un samurai.

Acesta fu semnalul pentru garda personală a lui Fuwa Torayasu, deja lipsită de scop în această viaţă, să-şi tragă săbiile şi să sară pe pantă, gata să reţină atacul călăreţilor lui Tsumaki Kenshin.

Nozomi, la rândul ei, îngenunche lângă cadavrul stăpânului şi a ridicat capul tăiat. Îl puse în poală şi îl contemplă o clipă, de parcă avea tot timpul din lume. După ce îi pieptănă părul cu degetele, îl înfăşură delicat într-o eşarfa albă de mătase.

— La patru zile distanţă spre sud-vest, pe versanţii muntelui Miyoshi, este un sat de a cărui existenţă ştiu puţini, spuse femeia, cu ochii pierduţi pe pânza care începea să se coloreze într-un roşu intens. Va fi greu să daţi de el, dar acolo veţi găsi răspunsuri la multe întrebări, părinte Ayala.

Preotul dădu din cap în linişte, cu vocea pierdută în timp ce doamna Nozomi se ridică în picioare cu sinistrul mănunchi în mâini. Îl dădu lui Kenjirō şi tânărul războinic îl acceptă cu o reverenţă.

— Te rog să-l duci pe părintele Ayala şi rămăşiţele domnului, acolo!

— Aşa voi face! promise fiul lui Kudō Masashige.

Nozomi ridică mâna şi un călăreţ îi aduse calul care fusese pregătit pentru Fuwa-sama.

— Fie ca stăpânul meu să facă ultima sa călătorie pe spatele calului său de bătălie.

Îi dădu hăţurile lui Kenjirō.

— Trebuie să descopăr cine a comis această mârşăvie, acum că duhoarea trădării rămâne proaspătă, dar mă voi alătura vouă în Miyoshi.

Kenjirō urcă pe cal şi îl ajută pe Ayala să se aşeze în spatele lui.

— Voi povesti cu mândrie că într-o zi am luptat împreună cu doamna Nozomi a clanului Fuwa, îşi luă rămas bun tânărul *goshi.* Ne vom revedea.

— În viaţa aceasta sau în cea de apoi, concluzionă cea care fusese mâna dreaptă a lui Fuwa Torayasu şi pălmui calul ca să pornească.

Kudō Kenjirō, acel băiat care nu părăsise niciodată câmpurile de orez, galopă împotriva adversităţii ca un războinic întărit într-o sută de bătălii. În spatele lor apăru vuietul bătăliei: primii cai ai lui Tsumaki ajunseră în vârf, iar samuraii rămaşi la postul de comandă se repeziră spre inamic

pentru a le da acestora şi ultimilor generali timp să fugă, călărind deja pe pantă, angajaţi într-o cursă nesăbuită pentru a ajunge la protecţia pădurii din apropiere.

Ayala, agăţat de hainele tânărului căruia îi datora viaţa de atâtea ori, contemplă, în fuga sa, căderea clanului Fuwa, disperarea acelor războinici care se năruiau împreună cu visele lor de glorie. Nu simţi frică atunci când săgeţile inamicului începură să cadă în jurul lui; nici oroare când samuraii care galopau lângă ei, pierzându-şi orice speranţă, îşi scoteau săbiile şi, aşezând vârful de oţel în gură, săreau de pe cai cu mânerul împotriva pământului.

Pe de altă parte, Kenjirō nu se uita la ce se întâmpla în jurul lui. Dădea cu piciorul pentru a grăbi calul. Animalul, cu paşii săi lungi şi puternici, se dovedi în acea cursă demn de un stăpân de război; *goshiul* continua totuşi să îl lovească în timp ce se cufundau în pădurea de cedru care se întindea de-a lungul malurilor râului Biwa. Făcură zig-zaguri printre copaci şi săriră peste rădăcinile groase care ieşeau din pământ. Galopul acela nu se putea termina decât cu ei descălecaţi sau cu un picior rupt, aşa că veni momentul în care trebuiră să se oprească din călărit şi să se mişte încet prin boschete.

Urletele luptei încă răsunau în aer, dar pe măsură ce avansau, liniştea pădurii începea să impună bătrâna sa tăcere. Acolo înăuntru, noaptea părea să fi căzut de tot şi o ceaţă umedă îşi întindea degetele din profunzimea lacului imens.

— Nu suntem încă în siguranţă, spuse samuraiul, căci înainte de ivirea zorilor urmăritorii vor fi pieptănat pădurea. Trebuie să omoare până la ultimul om al lui Fuwa dacă vor să-şi ascundă trădarea.

Ayala nu răspunse şi Kenjirō continuă să intre în adâncuri, atent la sunetele vântului.

— Ayala-sensei, şopti într-un final, dacă scăpăm cu viaţă, vă promit că îl voi include pe zeul dumneavoastră în rugăciunile mele.

Încerca să-l înveselească pe preot, pe care îl simţea înspăimântat, dar în timp ce se întoarse pe şa pentru a-i întâlni privirea, Ayala căzu de pe cal. Speriat, samuraiul sări de pe şa şi se aplecă lângă iezuit:

— Ce aţi păţit?

— Prea multe emoţii pentru acest bătrân obosit.

În acel moment Kenjirō descoperi săgeţile înfipte în spatele *baterenului.* Conştient de expresia sa alarmată, Ayala încercă să-l liniştească:

— Nu îţi face griji, abia dacă simt durere, spuse cu o voce din ce în ce mai slabă. Ajută-mă să urc iarăşi şi să ieşim din această pădure.

— Trebuie să ne ascundem, răspunse băiatul, neliniştit. Trebuie scoase aceste săgeţi şi să umplem rănile cu frunze de *dokudami,* sau se vor infecta.

Şi, în timp ce repeta ceea ce învăţase din gura maeştrilor, se întreba cum se extrăgea o săgeată, sau ce aspect avea planta *dokudami.* Se uită în jurul său, pradă neliniştii. Şi pentru prima dată de când începuse călătoria, se simţi speriat şi descurajat, ca un băiat de pe câmpurile de orez.

— Capitolul 30 —
Fantoma din Kii

Igarashi şi Masamune au lăsat în urmă golful din Osaka într-o dimineaţă îngheţată de toamnă. Ploaia, fină dar persistentă, murdărea cărarea şi dilua peisajul în tonuri apoase. Se predară din nou drumului, deşi de data aceasta îl parcurgeau în direcţia opusă, cu noaptea în spate şi un soare de moarte în ochi.

Se îndreptau spre coasta Kii, ultima oprire cunoscută a contrabandistei care, după cum descoperiră, se numea Reiko. O femeie a cărei existenţă fusese mereu suspectă atât pentru bărbaţii lui Iga, cât şi pentru agenţii lui Akechi Mitsuhide, dar care nu reuşiseră vreodată să afle detalii concrete. O fantomă în slujba lui Fuwa Torayasu: o *kunoichi* din Shinano, spuneau unii; un *wako* din Macao, spuneau alţii. În orice caz, puţin mai mult decât un fir de ceaţă disipându-se între degetele oricui încerca să o prindă, dar care acum începea să se materializeze în faţa ochilor lui Igarashi. De-a lungul călătoriei sale, veteranul *shinobi* desfăcuse iţele poveştii acelui spectru: o femeie de serviciu dintr-un bordel din Uji-Yamada, cumpărată de acolo de un negustor portughez, care o duse cu el la Osaka. O folosi în afacerile sale, atât legale cât şi ilegale, datorită talentului rar al acelei femei de a vorbi cu aceeaşi fluenţă limba insulelor şi cea a barbarilor. Acum fantoma avea un nume, Reiko, şi un loc în care obişnuia să apară, provincia din Kii. Rămânea de descoperit care era relaţia sa cu *baterenii* creştini, în special cu acel cercetător care călătorea pe ruta Tokaido şi care părea să-l deranjeze atât de mult pe Akechi-sama.

Menţionarea coastei Kii îi aminti lui Igarashi o poveste care se auzise acum câteva zile în docurile din Osaka; un incident căruia, în principiu, nu i se acordase prea multă importanţă, dar care, în lumina

a ceea ce ştia acum, îl considera relevant pentru anchetele sale.

Cu acea intuiţie înfiptă ca o aşchie, au luat-o pe cărările care se îndepărtau de ruta oficială pentru a pătrunde în sud, traversând peninsula Yamato de-a lungul drumurilor sinuoase, impregnate cu mirosul sărat al marinarilor şi cu aroma de tămâie a pelerinilor.

Ajunseră la Nagashima după cinci zile şi, după ce cercetară docurile şi mahalalele portuare, anchetele îi conduseră la o plajă situată la est de oraş. Ploaia întuneca nisipul şi valurile zguduiau pietrele libere de pe mal. În ciuda după-amiezii aspre, un grup de bărbaţi lucrau goi lângă apă. Tocmai traseră bărcile afară cu captura şi acum eviscerau peştele, ghemuiţi, în valuri.

— Cine dintre voi este Yashamaru? întrebă Masamune, adresându-se pescarilor cu brutalitate.

Aceştia se uitară peste umeri la cei de abia sosiţi; când văzură că nu erau nici samurai, nici *doshini*[97], luară imediat o expresie morocănoasă. Igarashi cunoştea foarte bine acele priviri; era figura jignită a celui care se umileşte irevocabil în faţa autorităţii, dar care nu este dispus să renunţe la niciun strop de demnitate în faţa celor care nu corespund.

— Cine întreabă? scuipă unul dintre ei.

— Asta nu te priveşte. Limitează-te la răspuns! îl repezi Masamune.

Pescarii schimbară o privire hotărâtă şi, abandonându-şi munca, părăsiră ţărmul pentru a înfrunta străinii. Erau şapte şi ţineau în mâini cuţitele lungi pe care le foloseau în munca lor. Masamune, departe de a fi intimidat, slăbi nodurile din jurul sabiei şi lăsă să cadă vârful greu al *nagamaki.* În ciuda faptului că era învelită, lama se scufundă o palmă în nisip, iar purtătorul său se sprijini de mâner cu un zâmbet dispreţuitor:

— Vreţi cumva să mă eviscerаţi ca pe aceşti stavrizi?

Igarashi îl prinse de umăr şi îl dădu la o parte. Nu ştia ce îi trecea prin cap tânărului său însoţitor,

indiferent dacă era o furie greşită sau pur şi simplu voia să-l testeze la fiecare pas, dar nu avea de gând să lase natura sa certăreaţă să ducă la conflicte inutile.

— Iertaţi manierele prietenului meu, de ceva vreme ştie cum să se comporte doar cu criminalii. Suntem agenţi ai justiţiei Domniei Sale, Akechi-sama.

Când spuse acest lucru, arătă permisul de trecere cu care călătorea, cu certitudinea că acei bărbaţi nu vor şti să citească documentul, ci vor distinge blazonul inconfundabil cu floarea de clopot care îl sigila.

— Am fost însărcinaţi să investigăm recenta scufundare a unei nave negre de pe aceste ţărmuri şi cineva ne-a spus că Yashamaru poartă deseori butoaie de apă în barca sa, pentru *nanbanii* care ancorează pe Nagashima.

Nu răspunse niciunul, dar privirile îndepărtate ale tovarăşilor săi sfârşiră prin a-l da de gol pe acel Yashamaru.

— Tu eşti cel pe care îl căutăm? întrebă Masamune, arătând cu bărbia pe cel menţionat.

Cel chestionat nu reuşi să răspundă, dar pierdu tensiunea nervoasă cu care acţionase până atunci.

— Nu ai de ce să te temi, interveni Igarashi, vrem doar să îţi punem câteva întrebări.

Yashamaru strecură cuţitul în frânghia din jurul taliei.

— Nu ştiu nimic din ceea ce s-a întâmplat în seara aceea. Nici eu, nici colegii mei.

— Poate ştii mai multe decât crezi, spuse străinul. Ni s-a spus că în după-amiaza aceea ai fost însărcinat cu aprovizionarea navei scufundate.

— Este posibil, noi doar alimentăm cu apă vasele pe care ni le indică oficialii din port.

— Ai observat ceva ciudat când te-ai apropiat cu barca ta? Era vreun japonez la bord?

— Totul era normal. Au ridicat butoaiele de apă şi au dat jos punga cu cota stabilită. Apoi, ofiţerii păstrează aproape totul şi ne lasă o mână de cupru,

care nu este nici măcar suficientă pentru o sticlă de sake.

— Oare consideri nedrept tributul cerut de stăpânul acestor meleaguri? întrebă cu calm Masamune, în timp ce mângâia mânerul pe care se sprijinea.

Pescarul se uită cu reticenţă la camarazii săi şi răspunse fără să-şi ridice privirea de jos.

— Nu, *doshin.*

— Şi restul? continuă Igarashi. Nu aţi văzut nimic ciudat în după-amiaza aceea? Se spune că nava s-a scufundat într-o clipită, că flăcările au fost văzute de pe toată coasta Kii.

Bărbaţii se închiseră într-o tăcere evazivă, care nu făcea altceva decât să arate că ascundeau ceva.

— Vorbiţi clar! îi mustră Masamune. Dacă descoperim după că ne-aţi minţit, va fi mai rău pentru voi.

— Se spune că a fost vrăjitoarea creştinilor cea care a făcut să ardă barca, spuse dintr-odată cel mai tânăr, un băiat de nu mai mult de cincisprezece ani.

— Taci! îl mustră printre dinţi unul dintre cei mai veterani.

Dar străinii ştiau că pe acel peşte care se prinse în plasa lor, nu îl vor lăsa să le scape printre degete.

— Cui îi mai trece prin cap să îl facă să tacă, pe acela îl voi rupe în două, şuieră Masamune.

— Sunt doar zvonuri care circulă din sat în sat! interveni Yashamaru. Nu vrem să vă supărăm cu bârfe ale bătrânilor.

— Spune-mi despre aceste bârfe, băiete! spuse Igarashi. Cine este această vrăjitoare a creştinilor?

— O femeie care călătoreşte mereu înconjurată de bărbaţi şi care poartă o cruce stranie la gât. Eu nu am văzut-o niciodată, dar se spune că are o cicatrice care îi marchează chipul şi că este capabilă să vorbească în aceeaşi măsură cu bestiile şi cu barbarii.

— O contrabandistă, cel mai probabil, interveni un alt marinar, încercând să dea coerenţă cuvintelor băiatului. Ştim despre ei deoarece descarcă marfa pe

plajele noastre, mereu noaptea şi dispar ca târâţi de vânt. Sunt voci care spun că în ziua aceea a fost văzută prin Nagashima.

— Unii au văzut-o chiar în apropierea acestei plaje, mărturisi băiatul cu limba dezlegată. Nu este niciun dubiu că ea, de pe uscat, a făcut să ardă barca.

— Ce aţi mai auzit despre această femeie? Ştiţi unde se poate ascunde?

— Nu pe aceste coaste, cu siguranţă, spuse Yashamaru. Sunt unii care pretind că a fost văzută traversând pe rutele care merg spre nord-vest, spre provincia Omi.

„Sau spre Yamashiro”, adăugă pentru sine Igarashi, „unde supravieţuiesc satele creştine hărţuite de călugării războinici din Hiei”.

— Dar ştiţi deja cum sunt bârfele acestea, adăugă pescarul ca o modalitate de a se scuza. Oamenii aud o bârfă şi fiecare mai adaugă câte ceva poveştii. Nu poţi da crezare poveştilor bătrânilor sau pelerinilor.

Igarashi dădu din cap în linişte, absorbit de meditaţiile sale.

— Mulţumim pentru ajutor, spuse într-un final, vă lăsăm să lucraţi în linişte!

Reluară calea care se desfăşura paralel cu coasta Kii, peste stânci ascuţite ca fulgi de cuarţ şi între golfuri de aur şi smarald adânc. Se plimba prin una dintre acele zone nisipoase când Igarashi, fără să scoată vreun cuvânt, se dezbrăcă şi intră în ape. Amintirile îl traseră în larg cu forţa unui val de maree.

Masamune, doar o dată, lăsă deoparte comportamentul vorbăreţ şi se aşeză pe nisip, cu sabia lui *nagamaki* încrucişată peste coapse. Îl contemplă pe bătrânul luptător cum avansa în mare, printre valuri şi nu se putu abţine să simtă un junghi de admiraţie pentru acest bărbat furios de liber, pe care abia au reuşit să-l supună, sub ameninţarea că i se va distruge ceea ce-i rămăsese din viaţa sa trecută. Igarashi înotă şi se scufundă din nou şi din

nou, înfundându-se în sare şi în amintirea celorlalte zile şi a unei alte companii.

Într-un final, când obosi să plutească printre valuri, se întoarse la mal cu privirea clară şi lucidă.

— Ce ar trebui să facem acum? întrebă, adresându-se către Masamune pentru prima dată în acea după-amiază.

— Îmi ceri o părere?

— M-am gândit că dacă te tratez ca o pe persoană deşteaptă, poate începi să te comporţi ca atare.

Masamune râse, sincer amuzat.

— Dacă vrei părerea mea, nu cred că vrăjitoarea aceea va călători la Omi. Nişte contrabandişti creştini s-ar ascunde printre ai lor, în satele din Yamashiro din feudul din Takatsuki.

— Aşa mă gândesc şi eu. Trebuie să mergem spre nord, spuse Igarashi, strângându-şi lucrurile şi punându-le pe umăr. Sper ca Iga să continue să ascundă câte un informator sub fiecare piatră şi sub fiecare fir de iarbă, altfel, va dura mult până vom da de femeia aceasta.

Şi, fără să-şi aştepte tovarăşul, începu să meargă pe mal, fluierând fără griji, în timp ce lăsă vântul să-l usuce.

★

Câteva zile mai târziu, Igarashi aştepta, aşezat pe marginea unui deal, lângă sanctuarul Ryozenji, chiar în inima feudului lui Takatsuki. Din acest loc putea vedea acoperişul gri al templului, ca o stâncă ancorată într-o mare roşiatică zbârlită de vânt. Toamna coborâse ca o pătură arămie peste peisaj şi se trezi bucurându-se de rătăcirile sale prin regiune, în ciuda anchetelor sale nefolositoare între satele creştine.

Se uită, din nou, nerăbdător la vârful dealului, observând că Masamune continuă să discute cu un grup de trei bărbaţi şi două femei îmbrăcate în haine ţărăneşti. Erau „ierburi negre” din Iga, agenţi adormiţi care ieşeau în evidenţă într-o regiune, instalaţi acolo ca negustori, ţărani sau medici, care

aşteptau să fie nevoie de serviciile lor. Dacă vreodată ar fi fost nevoie de ele. Mulţi dintre ei îşi formau familii, îmbătrâneau şi mureau fără să ştie vreodată cineva că erau inamici infiltraţi, ierburi otrăvitoare înrădăcinate pe acel pământ îndepărtat.

După scurt timp, Masamune începu să coboare pe coastă. O trestie uscată îi dansa pe buze şi mergea desculţ, cu bocceaua atârnată peste umăr; de îndată ce privirile lor se întâlniră, tânărul negă din cap.

— Nici ei nu au aflat nimic. Aseară au intrat într-o casă lângă Daimonji. Este retrasă, dar se ştie că familia este creştină. I-au interogat pe toţi, tatălui i-au înfipt ace sub unghii, trei degete i-au fost tăiate şi un ochi a fost scos. Au tăiat chiar urechea copilului pentru a vedea dacă părinţii se vor înmuia, dar nu au spus niciun cuvânt. E ca şi cum ar fi o fantomă, nimeni nu ştie nimic despre această Reiko.

— Sau îi sunt foarte loiali.

— Sau le este teamă, concluzionă Masamune.

— Frica este o formă de loialitate, observă Igarashi, întorcând privirea la marea de cedri care se întindea la picioarele colinei. Ţi-au mai spus altceva? Ceva care îţi este permis să împărtăşeşti cu mine?

— Există zvonuri conform cărora clanul Fuwa păstrează o locaţie secretă în regiunea împădurită Miyoshiyama, la nord de aici, dar nu ştiu dacă are vreo legătură cu contrabandiştii. În orice caz, vor investiga.

Igarashi suspină. Începea să dispere.

— Sunt surprins că Iga a implicat cinci ierburi în această misiune şi că sunt dispuşi să se expună folosind astfel de metode rapide – analiză chipul lui Masamune. Nu cred că sunteţi atât de interesaţi să-l localizaţi pe acest corb care merge pe drumuri; cred, mai degrabă, că adevărata ta ţintă este femeia, că aţi dat peste o pradă mai mare decât v-aţi aşteptat, nu-i aşa?

Masamune râse printre dinţi.

— Eşti un bătrân suspicios, poate mult prea suspicios pentru felul tău.

— Mă interesează prea puţin ce căutaţi, dar să ştiţi că atunci când o vom găsi, voi considera datoria mea achitată.

— Nu cu mine trebuie să tratezi aceste lucruri, ci cu Tribunalul Măştilor.

— Şi care este planul vostru?

— Nu este niciun plan. Căutăm în continuare. Dacă este necesar, vom vizita fiecare sat împuţit din acest fief.

— Aşa nu vom reuşi nimic, aceşti creştini nu o vor preda niciodată. Pentru ei este un fel de lider, sau o sfântă, doar aşa se explică tăcerea lor, suspină veteranul *shinobi.* Trebuie să o facem să iasă.

— Şi ce propui? Să razi ambele maluri ale Akutagawa, să trimiţi pedepse în fiecare sat? Nu avem la dispoziţie o armată, bătrâne.

— Atunci, poate ar trebui să facem rost de una.

Masamune a fost tentat să râdă, până când înţelese că Igarashi vorbea serios.

— Capitolul 31 —
O sută opt clopote

Kenjirō şi Ayala călăreau pe calul care fusese odinioară al lui Fuwa Torayasu, al cărui cap atârna acum între genţi. Animalul dădea din cap neliniştit, infectat de anxietatea samuraiului ce îl conducea cu gesturi bruşte, în timp ce scruta întunericul. Desfăcuse nodul care îi lega săbiile în jurul taliei şi folosea frânghia pentru a lega corpul lui Ayala de al său. Voia să evite să cadă iarăşi din şa şi îl purta pe spatele său ca pe un mănunchi de ramuri, percepând ca fiind ale sale sunetele morţii care zguduiau pieptul iezuitului.

— Auzi asta, întrebă *baterenul* cu o voce firavă, sau sună doar în capul meu?

Kenjirō ascuţi auzul şi ajunse să audă şi el: pe fondul frământării agitate de briză, peste murmurul îndepărtat al bătăliei care se estompa, auzi un ritm lent, înăbuşit, o percuţie care părea să se ridice de pe pământul umed pentru a reverbera în stomacul lui. Pe măsură ce avansau, sunetul deveni tot mai evident:

— Pare un clopot… observă luptătorul, clopotul unui templu în tufişuri.

Dură o clipă înainte să înţeleagă ceea ce auzea.

— Sunt cele o sută opt clopote ale purificării, spuse într-un final.

Ghidat de acel zgomot, aţâţă animalul pentru a intra mai adânc în pădure. Sunetul se impunea, treptat, vechii tăceri a pădurii, fiecare sunet mai intens decât precedentul, până când dădură peste un pârâu care traversa crângul în căutarea lacului Biwa. Vocea clopotului, ca şi cum ar fi coborât târâtă de apă, reverbera cu mai multă claritate în vale. Kenjirō lăsă animalul să-şi înmoaie buzele în râu înainte de a-l îndruma în amonte.

Albia râului îi conduse la un schit sub adăpostul unei păduri de stejari. Porticul de acces, lipsit de frunze ce l-ar fi putut sigila, fusese ridicat în

mijlocul crângului fără drum care să îl traverseze sau ziduri care să îl flancheze, ca un simplu simbol al trecerii către o altă lume. Samuraiul îşi conduse calul acolo, trăgând cu el un Ayala a cărui conştiinţă fusese prinsă de cadenţa spectrală a clopotului. În mintea lui febrilă, sunetul îl striga pe nume şi venea iremediabil, încă ignorând dacă se ducea în rai sau iad.

Kenjirō se opri înainte de a traversa porticul şi, aterizând la pământ, îl făcu pe Ayala să descalece. Atunci când îl susţinu, observă căldura emanată de corpul său şi slăbiciunea mişcărilor. Îngrijorat, se puse sub braţul *baterenului* şi îl ajută să meargă. La această distanţă, clopotul suna chiar ca vocea universului, fiecare clopot suspendat în aer pentru o scurtă eternitate, răsunând printre copaci înainte de a pătrunde pe pământ şi de a se risipi în cer.

În ciuda faptului că locul era luminat doar de o lampă de piatră, Kenjirō îl văzu pe călugărul budist imediat ce traversară pragul: era îmbrăcat cu o tunică gri şi era aşezat, în genunchi, lângă bastonul care, câteodată, avea rol de clopoţel; legăna berbecul cu mişcări lungi şi pe îndelete, însoţindu-l în leagăn până când capătul căptuşit cu piele lovi exteriorul clopotului. În timp ce îl făcea să sune, recita în limbajul complicat al sutrei: „În vid nu există nicio formă, nici senzaţii, nici percepţii, nici impulsuri, nici conştiinţă. Nu există ochi, urechi, nas, limbă, corp şi minte; nu există forme, sunete, mirosuri, gusturi, atingere sau obiecte mentale; nu există conştiinţă a simţurilor. Nu există ignoranţă sau dispariţie. Nu există suferinţă, nici cauza ei, nici încetarea ei, nici calea eliberării. Nu există cunoştinţe, realizări, nici lipsa lor…”

Conştient că acel călugăr nu le-ar acorda atenţie decât după terminarea rugăciunii, îl aşeză pe Ayala pe terasa care înconjura schitul şi îşi permise să îi dea apă din fântâna dedicată purificării enoriaşilor. Iezuitul bău din lingură câteva guri înainte de a-şi îndepărta chipul.

— Nu leşinaţi, aici ne vor oferi adăpost şi ne putem odihni până vă reveniţi.

Ayala dădu din cap în linişte, dar chipul său începea să prindă o culoare livid, specifică acelora care văd deja lumea cealaltă. Kenjirō, nervos, contempla cele două pene afundate în spatele *baterenului;* ştia că îndepărtarea lor îi poate provoca sângerarea. Trebuia făcut cu precauţie şi rănile apăsate imediat, lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată. Nerăbdător, aruncă o privire peste umăr spre călugărul budist, care îşi continua ceremonia, în ciuda faptului că trebuia să-i fi observat deja pe cei doi străini care intraseră pe proprietatea sa.

Traversă grădina şi se aşeză cu picioarele încrucişate în faţa călugărului, uitându-se la el, de parcă ochii lui ar putea accelera ritmul în care suna clopotul. Clericul nici măcar nu a ridicat capul: continuă absorbit în rugăciunea sa şi în pulsul ferm al pielii împotriva metalului… Până când, în sfârşit, sunetul se opri. Abia atunci călugărul ridică ochii pentru a întâlni privirea neliniştită a lui Kenjirō.

— O sută opt sunete de clopot, câte unul pentru fiecare defect care înnegreşte sufletul omenesc, spuse abatele pe post de salut. Niciunul mai puţin.

— Te-ai grăbit cu rugăciunile tale, călugăre, încă nu suntem în ajunul Anului Nou, îi reproşă samuraiul.

— Rugăciunile mele sunt pentru cei care şi-au pierdut viaţa acolo de unde vii tu. Clopotul îi va purifica şi îi va ajuta să găsească drumul către Pământul Pur.

— Cu tot respectul, poate ar fi mai bine să vă îngrijiţi de cei care sunt încă în viaţă, spuse referindu-se la Ayala, care era aproape inconştient.

— Spune-mi, samuraiule, de când noi, călugării budişti, trebuie să ne îngrijim mai mult de cei vii decât de cei morţi?

Înţelegând că singurul călugăr al acelei capele cerea să fie tratat cu mai mult respect, Kenjirō încercă să reînceapă discuţia. Sprijini pumnii pe pământ şi înclină capul:

— Numele meu este Kudō Kenjirō şi îmi cer scuze că am intrat în această modalitate în templul dumneavoastră. Vă rog cu multă umilinţă să îl ajutaţi pe colegul meu de călătorie!

— Deci aduci în acest loc consacrat pe unul dintre acei corbi care predică legea zeului lor fals, spuse călugărul budist, ridicându-se în picioare pentru a-l vedea mai bine pe străin.

Ayala îi întoarse o privire febrilă, fără să înţeleagă foarte bine cine era acel bărbat cu tonsură, care părea să îl judece.

— Ce sens au toate acestea? interveni samuraiul. Oare această parohie aparţine sectei Tendai? Oare toţi budiştii se află în război cu creştinii?

— De ceva vreme fraţii din Hiei sunt mai preocupaţi de lucrurile lumeşti decât de cele spirituale, dar asta nu înseamnă că le lipseşte înţelepciunea când vine vorba de aceşti străini.

— Străin sau nu, acest bărbat are nevoie de ajutor. Credeam că Buddha predică mila faţă de orice viaţă.

Călugărul budist falsifică un zâmbet la îndrăzneala acelui tânăr samurai care îşi permise să-i reamintească învăţăturile.

— Este mai rău să fii prieten cu un om rău decât duşman cu unul bun, răspunse, citând predicile lui Buddha Gautama.

— Vă asigur că nu există vreo răutate în acest bărbat. Poate că se înşală în convingerile sale, dar de când am călătorit cu el, l-am văzut doar acţionând cu dreptate şi umanitate. Nu merită să moară înjunghiat ca un câine.

Călugărul contemplă o clipă chipul slăbit al *baterenului.* În delirul său, începuse să-şi mişte buzele, poate murmurând vreo rugăminte către dumnezeul lui barbar. Dar cel crucificat nu îl va salva în noaptea aceea; dacă va supravieţui va fi prin milostenia lui Buddha.

— Ajută-mă să îl ridic în picioare, spuse într-un final, îl vom întinde pe salteaua mea şi îi vom scoate săgeţile. Apoi mă voi ruga să ajungă viu la ivirea zorilor.

Trebuită să-l ducă aproape în aer, fiecare ţinându-l de un braţ, din moment ce Ayala abia avea puterea să-şi susţină picioarele.

În interiorul capelei era o atmosferă retrasă, o armonie şi o curăţenie care infirmau aspectul uzat al exteriorului. Două lumânări şi un mangal cu tămâie încălzeau aerul şi îl impregnau cu un parfum dulce, în acelaşi timp în care aruncau camera într-o lumină difuză, propice meditaţiei. Un altar cu un Buddha de piatră prezida capela şi îi întâmpina pe posibilii enoriaşi. Tapiserii de hârtie atârnau pe pereţii pe care un maestru *shodo*[98] înscrisese sutre dedicate lui Buddha Amitabha.

Camerele călugărului erau în spatele altarului, despărţite de capelă de un panou *shoji* mâncat de molii. Îl duseră pe iezuit până acolo pentru a-l întinde pe salteaua de paie.

— Rupe-i hainele de la spate şi dezbracă-l, spuse călugărul budist, în timp ce se grăbea să aprindă lumânări şi să atârne o oală cu apă peste vatră.

Kenjirō îşi apucă *wakizashi* şi începu cu grijă să taie hainele lui Ayala de la ceafă. Ţesătura aspră se rupse ca un voal de mătase pe margine, până când oţelul dezvălui un spate slab, cu piele palidă. Cele două săgeţi stăteau grotesc între umeri, ca nişte flori sângeroase care cresc în zăpadă. Coarnele smocite nici măcar nu se legănau, aşa de uşoară era respiraţia iezuitului.

Călugărul îngenunche lângă rănit şi puse pe jos o cutie lăcuită de lemn. Cu grijă, începu să cureţe crustele de sânge, folosind o cârpă umedă. Kenjirō se îndepărtă pentru a-l lăsa să lucreze, neştiind ce altceva ar putea face. Când pielea fu curată, abatele scoase din cutie un sicriu mic de metal, care conţinea ace de acupunctură. Le introduse sub ceafă şi în diferite puncte ale spatelui; apoi aşeză un vârf de pastă de cărbune pe fiecare ac. Acţiona cu precizie şi grabă – era evident că, într-o altă viaţă, acestea fuseseră instrumentele sale obişnuite de lucru. În cele din urmă, luă o tijă, o prinse în mangal

şi ţinu capătul incandescent aproape de răşină până începu să ardă.

Kenjirō urmărea evoluţiile cu nerăbdare, întrebându-se de ce nu extrăgea direct vârfurile care păreau că otrăvesc carnea bărbatului rănit.

— La ce folosesc toate acestea? îndrăzni să întrebe, fără să-şi poată muşca mai mult limba. Acele săgeţi blestemate trebuie scoase.

— Acele vor echilibra meridianele sale şi vor duce căldura cărbunelui în interiorul spatelui. Acest lucru îi va atenua durerea, îi va relaxa muşchii contractaţi şi va dilata carnea, aşa vom putea extrage săgeţile cu mai multă uşurinţă. În caz contrar, i-am putea face şi mai mult rău, încercând să le scoatem.

Auzind apa cum fierbea, călugărul budist luă din cutie un plic cu frunze şi i-l întinse lui Kenjirō.

— Aruncă-le în oală! îi ordonă, cu un ton care nu admitea nicio împotrivire.

Goshi se supuse când călugărul începu să aprindă un fitil gros, împletit cu frunze de salvie. Când începu să ardă, aduse capătul incandescent la una dintre răni şi încălzi pielea până începu să se înroşească.

— Ia, ţine aşa, la această distanţă altfel îl vei arde.

Kenjirō ţinea fitilul, în timp ce călugărul budist îşi aşeză palma dreaptă lângă rană. Îşi ţinu respiraţia şi, cu stânga, trase de săgeată până când vârful de oţel fu dezrădăcinat.

Ayala bombăni ceva de neînţeles în limba lui, dar nu se răsuci de durere şi nu strigă, aşa cum s-ar fi aşteptat Kenjirō. Călugărul repetă operaţiunea cu cealaltă săgeată, extrăgând-o cu aceeaşi îndemânare şi o aruncă la celălalt capăt al camerei, ca şi cum ar fi scăpat de o lighioană otrăvitoare.

Cu partea mai complicată a muncii rezolvară, îl rugă pe Kenjirō să scoată frunzele din apă şi să le aşeze într-un castron. Între timp, se apucă să introducă mai multe fire de salvie presată în răni. Apoi aduse jăraticul mai aproape până când cărbunele luă foc. Când răşina arse, Ayala începu să geamă şi să strângă pumnii. Călugărul budist încercă

să-l liniştească ştergându-l cu o cârpă umedă peste gât şi umeri, dar iezuitul nu se relaxă până când răşina nu se consumă. Dură puţin liniştea sa, căci călugărul luă frunzele fierte pe care Kenjirō i le întindea şi le folosi pentru a umple şi a acoperi rănile.

Modalitatea trebuia să fi fost dureroasă, deoarece Ayala era agitat în inconştienţa lui, chiar mai mult decât atunci când săgeţile fură scoase. Samuraiul îl observa cu privirea consternată, dar se grăbi să îl asiste pe călugărul budist când acesta, în urma scoaterii săgeţilor, îi ceru ajutorul pentru a pansa pacientul. Fâşiile de bumbac erau înfăşurate în jurul trunchiului său gol, comprimând tencuiala de tămâie şi frunzele de *dokudami,* lăsându-l acoperit de cele mai groase pături disponibile, pentru a-l împiedica să mai piardă orice căldură corporală.

— Se va face bine?

— Se va face dacă asta este karma lui.

Samuraiul dădu din cap cu o figură gravă.

— Trebuie să vă mulţumesc. Dacă nu am fi găsit acest templu, probabil că Ayala-sensei ar fi murit.

— Chiar dacă va supravieţui acestor răni, rămâne de văzut dacă reuşeşte să iasă cu viaţă de aici, spuse călugărul budist cu expresia absentă. Eşti un samurai, ştii ce va urma.

— Învingătorii vor începe în curând să caute supravieţuitorii, răspunse Kenjirō. Nu vor lăsa nicio piatră nemişcată.

— Aşa a fost acum şapte ani, când Oda Nobunaga i-a gonit de pe muntele sfânt pe *sohei.* Şi în noaptea aceea am îngrijit pe cei ce fugeau de luptă; au vrut *bodhisattava* ca samuraii lui Oda să nu găsească acest loc şi asta le-a salvat viaţa.

— Poate sfinţii ne vor proteja şi pe noi.

— Poate! răspunse călugărul şi se întoarse spre cel care acum era pacientul său.

Sprijini mâna pe fruntea lui Ayala şi constată că febra nu-i scădea. Răul care intrase în trupul său prin răni nu îl va părăsi atât de uşor, aşa că făcu

singurul lucru pe care îl putea face acum pentru acel străin: îi luă rozariul şi începu să recite sutrele.

Ayala petrecu noaptea cufundat într-o somnolenţă agitată, murmurând în acel limbaj barbar, gutural, pe care niciunul dintre cei doi bărbaţi care îl priveau nu putea înţelege. De asemenea, bâlbâi cuvinte în japoneză: chinuri intime, pe care Kenjirō începea să le găsească familiare, deoarece erau adesea însoţite de invocaţii repetate ale numelui lui Junko.

Însă dimineaţa coborî ca un balsam asupra bolnavului, ale cărui vise păreau liniştite, permiţându-i să se scufunde într-o adevărată odihnă. Când se lăsă seara, deschise ochii pentru a cere apă şi, după ce bău, căzu iarăşi pe pat, având grijă întotdeauna să nu sprijine spatele de saltea. Respiraţia îi părea mai calmă şi mai profundă.

Călugărul părăsi camerele sale pentru a se întâlni cu celălalt oaspete al său, care rămăsese mare parte a zilei în capelă, îngenuncheat în faţa altarului.

— Poţi să fii liniştit, se va face bine! îi mărturisi abatele.

Kenjirō dădu din cap cu un suspin. Uşurarea, totuşi, îi înmuie expresia doar pentru o clipă.

— Trebuie să plec. Riscăm prea mult să ţinem aici calul, inamicul va suspecta când îl va vedea lângă templu.

— Ce vei face?

— Îl voi duce până la lac şi îl voi lăsa acolo. Sper ca apa şi iarba să îl ţină în apropiere şi poate aşa îl voi putea recupera mai târziu.

— Este periculos să te aventurezi prin pădure, cred că au început deja căutările pentru a-i găsi pe fugari.

— Armata fraţilor voştri *sohei* nu era compusă doar din călugări războinici, cu ei luptându-se tot felul de gunoaie, de la *ronini* până la ţărani fanatizaţi de doctrina Tendai – şi samurai din clanul Tsumaki, adăugă pentru sine Kenjirō, vasali ai aceluiaşi stăpân, Akechi Mitsuhide. Voi îmbrăca haine de

drum fără blazon, poate aşa mă vor confunda cu unul dintre mercenari.

— Eşti un prost dacă îţi închipui că îi vei păcăli doar cu asta.

— Poate că nu, dar măcar îi voi face să se îndoiască pentru o clipă.

Luă sabia care se odihnea lângă el.

— Şi cu puţin noroc, o clipă va fi tot ceea ce voi avea nevoie.

★

Kenjirō conducea calul în aval, trăgând animalul de fiecare dată când se oprea pentru a paşte iarba crescută între pietrele de pe mal. El voia să îndepărteze calul, era adevărat, dar altceva era mai urgent, pentru că menţinerea în viaţă a lui Ayala-sensei nu era singura lui datorie în acel moment.

Aşa că a continuat spre lac până găsi o cotă în albia râului, pe care deja o observase în timp ce rătăcea prin pădure. Legă coarda de o buturugă ruptă, îşi luă un moment pentru a scruta cerul: se întuneca, dar primele stele erau ascunse în spatele unei patine de plumb. Nu avea mult timp, aşa că ridică de pe şa un târnăcop pe care îl luase din grădina templului şi capul înfăşurat al lui Fuwa Torayasu.

Intră în pârâu şi trecu pe malul opus, unde ridică o stâncă acoperită de muşchi. Aşeză capul lui *daimio* pe o piatră şi începu să sape la poalele zidului de piatră. Ştia că nu era locul cel mai demn pentru a îngropa rămăşiţele unui mare stăpân, iar ochii lui Fuwa Torayasu, dacă nu ar fi fost acoperiţi de pânză, i-ar fi reproşat asta. Dar soarta este adesea dincolo de voinţa oamenilor şi Kenjirō nu avea nicio îndoială că acesta era un mormânt mai bun pentru Fuwa-sama decât cel pe care i l-ar fi aranjat duşmanii lui.

★

Când Ayala deschise ochii, găsi îngenuncheat la patul său pe un bărbat care îl privea cu compasiune. Capul ras şi hainele gri îl identificau ca fiind un

călugăr budist, poate dintr-o ramură a budismului Shingon, atât de puternic în vecinătatea Kyoto.

Când Ayala vru să vorbească, un atac de tuse îi scuturǎ umerii şi îi contractă rănile de pe spate. Călugărul budist se ridică fără să scoată un cuvânt şi, după puţin timp, se întoarse cu un ceai de plante pe care îl apropie de buzele lui Ayala. Era foarte amar, dar îl linişti pe bolnav şi îi încălzi stomacul. Recuperându-şi respiraţia, iezuitul încercă iarăşi să vorbească:

— Mă numesc Martín Ayala, mulţumesc că ne-aţi primit în casa dumneavoastră! Puţini ar fi oferit refugiu unui străin ca mine.

— Am auzit câteva fraze în japoneză în timpul deliriilor, dar nu ştiam dacă, odată trezit, veţi menţine această abilitate, observă călugărul budist.

— Dimpotrivă, eu, de fiecare dată când mă trezesc, mă întreb dacă voi putea în continuare să vorbesc propria mea limbă.

Călugărul dădu din cap surâzând, căci îi plăceau persoanele care îşi păstrau simţul umorului în ciuda greutăţilor.

— Sunt Sanshobo, călugăr al credinţei lui Buddha Amitabha. Am fost singurul prior al acestui mic templu timp de doisprezece ani, aşa că am o mare libertate în a decide cui să dau azil sau nu.

— Vă mulţumesc! repetă iezuitul, luptând să se ridice de pe saltea.

Sanshobo îl ajută şi îi mai oferi puţină infuzie. Ayala bău înainte să vorbească iarăşi:

— Trebuie să îmi cer scuze pentru modalitatea prin care am pătruns în templul dumneavoastră. Bănuiesc că menţineţi cu zel armonia acestui loc.

— Schitul meu este mic şi greu de găsit, dar muntele Hiei a fost centrul conflictului timp de secole. Cei dintre noi care păzim acest loc ştim că, mai devreme sau mai târziu, războiul va bate la uşile noastre.

Călugărul îşi servi o ceaşcă din aceeaşi infuzie pe care o pregătise pentru Ayala.

— În orice caz, nu suntem aici pentru a ne pierde în contemplarea păcii care ne înconjoară, este de asemenea datoria noastră să-i îndrumăm pe oameni spre iluminare.

— Dar trebuie să fie puţini cei care ajung într-un loc aşa de adânc pentru orientare şi sfaturi, dacă îmi permiteţi să spun aşa.

Sanshobo sorbi din ceaşcă înainte să răspundă cu amabilitate:

— Dumneavoastră aţi ajuns până aici, nu-i aşa?

— Fugind, din păcate, nu în căutarea iluminării.

— Şi cine are cea mai mare nevoie să găsească o cale decât cel care fuge?

În acel moment, nechezatul unui cal sună în exterior. Nişte copite începură să bată pietrişul din curte.

— Şi samuraiul care călătorea cu mine? întrebă Ayala.

— A plecat la ora câinelui cu intenţia de a-şi ascunde calul la malurile lacului.

— Poate că s-a răzgândit sau ceva l-a făcut să se întoarcă.

— Este posibil, spuse Sanshobo, dar privirea sa trăda alte suspiciuni. Păstraţi liniştea!

Călugărul se grăbi să stingă lămpile care iluminau dormitorul. Înainte de a părăsi sala, se îndreptă spre Ayala şoptind:

— Uşa aceea de pe podea duce la cămară. Nu va fi uşor în starea dumneavoastră, dar ascundeţi-vă acolo dacă auziţi ceva ciudat. Dacă este necesar, în partea din spate a camerei veţi găsi o altă uşă prin care puteţi să vă târâţi afară.

Se îndreptă spre capelă fără să-i dea şansa străinului să răspundă. Acolo stinse una dintre cele două lumânări, scufundând camera într-un întuneric estompat de unica flacără. Apoi îngenunche în faţa altarului, inspiră adânc şi, înfăşurând rozariul în jurul mâinii stângi, începu să recite sutrele. Afară, ploaia începea să cadă, timidă la început, dar în scurt timp ploaia străbătu pădurea, ciocnindu-se de ţiglele templului.

Totuşi, mintea lui Sanshobo nu era în stare să se predea ploii sau acelor cuvinte care, de atâtea ori rostite, îi străpunseră propria cale pe limbă şi buzele. Rămase subjugat instinctelor, alert ca prada care simte prădătorul; auzind paşii din spatele lui, trebui să facă un efort pentru a-şi menţine rugăciunea fermă.

— Călugăre budist, îl chemă o voce, ocupă-te de musafirii tăi şi apoi îţi poţi continua rugăciunile!

Sanshobo păstră liniştea şi înclină capul. Răspunse fără să se întoarcă spre cei de abia sosiţi:

— Acesta este un templu consacrat lui Buddha Amitabha, nu vă puteţi aştepta la nimic de la acest călugăr decât la rugăciuni, pentru că nu ştiu nimic despre ceea ce se întâmplă în afara acestor ziduri şi nu vreau să ştiu nimic.

Marginea unei lame se sprijinea de gâtul lui, iar Sanshobo nu-şi putu abţine muşcătura de frică în intestin. „Cât de departe se afla de seninătatea spiritului şi de capacitatea de acceptare la care ar trebui să aspire”, se plânse.

— Nu minţi. Ştim că ai oferit adăpost unui samurai din clanul Fuwa, urmele de cal din jurul templului, te dau de gol.

Călugărul budist se întoarse încet şi a ridicat capul către cel care vorbea: patru samurai investiţi cu blazonul casei Tsumaki se ridicau în faţa lui, păşind pe podeaua templului său în sandale noroioase.

— Aşa cum v-am spus, mizeriile lumii pământeşti nu mă privesc.

Samuraiul care-i vorbea, căpitanul acelei trupe de urmărire, rânji oamenilor săi înainte de a-şi sprijini mâna stângă pe capul ras al lui Sanshobo. Îi apucă ferm ceafa şi se ghemui, venind faţă în faţă cu călugărul:

— Astăzi ne-am luptat alături de *soheii* muntelui Hiei, călugăre budist, aşa că în seara asta avem *bodhisattva* de partea noastră. Aş putea să-ţi tai gâtul şi apoi să-ţi ard templul până la ciment, şi chiar şi aşa karma mi-ar zâmbi în continuare.

Şi pentru a-şi sublinia cuvintele, strecură sabia sub urechea prăzii sale. A fost o mişcare lină, fără nicio presiune, dar Sanshobo a putut percepe, în mod clar, cum limba de oţel îi lingea carnea, făcând să curgă sânge. Nu dură mult până când chimonoul îi fu îmbibat cu sânge sub haine.

— Ar fi mai bine să vorbeşti, spuse unul dintre samuraii care stătea în spatele căpitanului. Oamenii pe care îi căutăm sunt duşmanii lui Buddha şi a tuturor celor sfinte, nu ai niciun motiv să îi ascunzi.

— Ascultă-l pe Sumitaka, îl sfătui căpitanul, fratele tău este călugăr budist în Omi şi va suferi să vadă cum te facem să suferi.

Sanshobo îşi confirmă încă o dată slăbiciunile, când fu revoltat de ireverenţa acelor războinici, ale căror ameninţări erau mai tipice unei taverne decât unui templu dedicat lui Amitabha:

— Nu sunteţi oameni sau fiare, sunteţi mai răi decât demonii, se răsti. Suflete depravate care se dedică războiului pentru a-şi satisface perversiunile. Nu vei primi nimic de la mine decât dispreţ! spuse Sanshobo, scuipându-şi blestemele pe faţa samuraiului.

— Cum doreşti, călugăre budist!

Şi căpitanul începu să dicteze sentinţa sa cu spatele.

Sanshobo a avut timp să observe neliniştea care părea să cuprindă restul grupului, reticent, dar supus în faţa cruzimii ofiţerului lor. Apoi închise ochii, gata să-şi ia rămas bun de la această lume.

— Destul! se auzi din fundul capelei.

Când samuraii ridicară privirea, văzură o figură înaltă şi slabă care avansa din umbră.

— Pe mine mă căutaţi, acest om nici măcar nu ştia că m-am ascuns în casa sa, spuse Ayala, care se opri când lumina lumânării descoperi chipul său bărbos şi descarnat.

— Pe cine avem noi aici? întrebă oficialul, strângând mânerul *katanei.* Un corb care, în loc să croncăne, vorbeşte ca oamenii.

Ayala se uită fix la samurai. Ceea ce îl deranja cel mai mult nu fu ura sau fanatismul în ochii lui, ci o simplă bucurie.

— Deci Fuwa Torayasu duce la război pe aceste păsări rău vestitoare, pe aceşti preoţi ai ghinionului.

Căpitanul se uită în jos la pustnic.

— Şi otrava cuvintelor voastre este capabilă să corupă chiar şi pe călugării budişti.

— În cuvintele lui Hristos este doar adevăr şi alinare.

Samuraiul surâse.

— Dacă este aşa, spune-mi: unde sunt aceia care au venit cu tine?

— Bărbaţii cu care am scăpat m-au aruncat lângă templu şi au fugit.

— Minţi! exclamă căpitanul cu furie.

— Nobumori, vezi cine se mai ascunde după altar!

Nobumori luă lumânarea aprinsă şi, aprinzând-o cu cealaltă, se duse în dormitorul din penumbre. Înainte de a intra, el îşi trase *wakizashi* şi îl împinse pe Ayala – îl auziră pe samurai agitând nepăsător lucrurile călugărului. Se întoarse curând:

— Nu mai este nimeni, căpitane Ishikawa, dar am găsit asta – arătă hainele cu blazonul clanului Oda pe care Kenjirō le lăsase în urmă.

Căpitanul îşi linse buzele, anticipând ce avea să urmeze.

— Deci asta este valoarea cuvântului a doi oameni sfinţi.

Şi, ridicând vârful sabiei către Ayala, repetă:

— Unde este samuraiul căruia îi aparţin aceste haine?

— Am mai spus, m-au abandonat aici.

Faţa lui Ishikawa căzu într-o furie dezlănţuită. Dintr-o mişcare rapidă, apucă *katana* cu ambele mâini, o ridică deasupra umerilor şi lovi gâtul lui Sanshobo. Capul călugărului budist se rostogoli pe podeaua capelei, bubuind în stomacul lui Ayala ca un tunet în creştere.

Baterenul vru să îngenuncheze, ars de acel act de o răutate bruscă, dar samuraiul numit Nobumori îl apucă de braţ şi îl opri să cadă din picioare.

Căpitanul Ishikawa şterse oţelul său cu o batistă de mătase şi împinse corpul călugărului budist cu picioarele, doborându-l ca pe un lemn uscat.

— Pune-l acolo! îi indică subordonatului său.

Acesta îl lovi pe Ayala în tendoane, forţându-l să îngenuncheze în acelaşi loc în care Sanshobo se culcase la pământ cu o clipă înainte.

— Nu te voi întreba de mai multe ori, continuă Ishikawa fără milă. Urmele calului ne-au adus aici de la râu, dar acum nu este niciun animal în împrejurimi. Spune-ne unde este călăreţul!

Ayala tremura, frica îi întuneca mintea, dar văzând corpul lui Sanshobo lângă el, resemnarea îi cuprinse pieptul:

— Ce mai contează? spuse într-un final, fără să-şi îndepărteze privirea de la cadavrul acelui bărbat pe care îl ştia bun în ciuda faptului că nu împărtăşise cu el decât câteva cuvinte. Oricare ar fi răspunsul meu, voi avea aceeaşi soartă.

Când a ridicat capul pentru a-şi înfrunta moartea, constată totuşi că acela care se dorea a fi călăul său nu ridică vârful sabiei împotriva lui. Ishikawa înaintă până îngenunche în faţa *baterenului.* Abia când lumina atinse faţa acelui om crud, Ayala îşi dădu seama că vârful de oţel al unei săgeţi îi apărea între buze, ca un blestem care încă nu fusese rostit.

Căpitanul se prăbuşi în tăcere, iar ramura cu pene care îi străpunse ceafa rămase la vederea tuturor. Feţele se întoarseră imediat spre intrare, unde figura lui Kudō Kenjirō, înmuiată în ploaie, apăru. Al doilea proiectil era deja montat pe arc. Înainte ca samuraii lui Tsumaki să poată scoate săbiile, el trase asupra celui pe care îl numeau Nobumori, singurul care stătea în spatele părintelui Ayala.

Proiectilul îl lovi pe spadasin în piept, iar acesta, fără să dea drumul lumânării, se clătină în căutarea a ceva de care să se ţină.

— Ayala-sensei, ascundeţi-vă! ţipă Kenjirō, scoţând sabia pentru a se confrunta cu ceilalţi doi samurai care rămăseseră în picioare.

Iezuitul începu să se întoarcă până când dădu peste Nobumori, recent căzut. Corpul samuraiului era acoperit de una dintre tapiseriile pe care le smulsese în cădere, iar giulgiul improvizat începuse să ardă în contact cu flacăra lumânării.

— Fugiţi! insistă *goshi,* înnebunit. Sau totul va fi în zadar!

Ayala, cu mintea plină de frică şi groază, bâjbâi drumul spre camerele lui Sanshobo. Abia când îl văzu dispărând în întuneric, Kenjirō putu să se concentreze asupra celor doi războinici cu faţa spre el. Dacă ar cădea, *baterenul* ar fi la mila războinicilor din clanul Tsumaki. Trebuie să-i dea timp să se strecoare, deşi nu ştia cum iezuitul rănit şi febril ar putea găsi o cale de ieşire din acel templu transformat într-o capcană de şoareci.

— Deci sunteţi samuraii lui Tsumaki, spuse printre dinţi, câştigând timp; stăpânul vostru este un vasal, ca şi familia lui Akechi-sama, şi chiar şi aşa trădează un aliat precum Fuwa Torayasu. Oare nu cunoaşteţi ce este loialitatea?

— Ce ştie despre loialităţi un *ronin* mizerabil ca tine? se răsti cel mai tânăr dintre inamicii săi.

— Nu te lăsa păcălit de aspectul lui, spuse celălalt samurai, în timp ce îl flanca pe Kenjirō fără să lase garda jos. Acest bărbat este *yojimbo* al acelui corb. Un luptător al lui Fuwa… un *shinobi* poate.

— Un om mort, în orice caz, răspunse celălalt.

În timp ce vorbeau, Kenjirō observă că focul se răspândise deja prin tapiseriile de pe pereţi şi sărise pe grinzile tavanului. Mai devreme sau mai târziu, templul se va prăbuşi.

— Chiar şi un *shinobi* ştie care îi sunt loialităţile, spuse Kenjirō, întorcându-se spre cel mai apropiat zid.

Samuraii lui Tsumaki îl lăsară, crezând că se va înconjura singur de foc.

— Pe timp de război loialităţile vin şi pleacă, răspunse cel mai veteran samurai, înainte de a-şi ridica sabia şi de a se lansa pe flancul drept al lui Kenjirō.

În acelaşi timp, din stânga, cel de-al doilea spadasin se repezi la el, forţând o împingere adâncă, ce îi căuta coastele. Aceşti bărbaţi ştiau să lupte împreună, nici măcar nu aveau nevoie să schimbe o privire pentru a-şi coordona atacul. Era imposibil să blochezi ambele atacuri, dar apărarea nu era ceea ce plănuise Kenjirō. Cu căldura focului care îi ardea spatele, *goshiul* îşi alunecă oţelul în spatele tapiseriei de lângă el şi, printr-o mişcare largă, o smulse de pe perete aruncând-o asupra adversarilor săi.

Manevra îi surprinse pe atacatori şi, în timp ce cel mai în vârstă şi cel mai prudent reuşi să se îndepărteze, cel mai impetuos se predă complet atacului. Se izbi de foaia de hârtie cerată şi se rostogoli pe podea, focul deja lingându-i trupul. Nu dură mult până să ţipe, încercând să scape de flăcări, până când trebui să arunce arma pentru a-şi scoate hainele care îi ardeau pielea. Partenerul său încercă să-l împingă afară, în ploaie, dar sabia lui Kenjirō ajunse înainte la el: pe genunchi mai întâi, făcându-l să cadă pe piciorul rupt, pe gât mai târziu, tăindu-i artera cu o precizie fatală.

În faţa altarului erau deja întinse patru corpuri, trei dintre ele ucise de acel războinic demonizat, pe care omul din clanul Tsumaki trebuia să-l înfrunte acum singur.

— Cum te numeşti? întrebă, impunând o pauză, în poziţie de drepţi şi cu priviri alerte.

— Kudō Kenjirō, fiul lui Kudō Masashige, samurai al feudului din Anotsu.

— Eu sunt Hara Sumitaka, urmăritor al armatei Domniei Sale, Tsumaki Kenshin.

Fiind făcute prezentările care stabileau că acesta era un duel între egali, Sumitaka rămase cu sabia în teacă şi îl doborî pe Kenjirō cu o lovitură dublă de sus în jos. El apără lovitura cât mai sus posibil şi

devie sabia adversarului într-o parte, traversându-le pe ambele pe rolă. Întorcându-se din nou cu faţa spre Sumitaka, avu timp să vadă cu coada ochiului că rivalul său nu se îndepărtase pentru a câştiga distanţă, ci se răsturnase instantaneu, cu o lovitură oblică, ce îi viza coastele. Kenjirō îşi ascultă instinctele şi nu încercă să blocheze lovitura, ci făcu un pas spre inamic, pătrunzându-şi garda pentru a-l lovi în burtă cu mânerul sabiei scurte, încă în teacă.

Atacul, pe cât de imprevizibil, pe atât de neortodox, îl lăsă fără respiraţie pe războinicul lui Tsumaki, lovindu-l în stomac. Înainte de a putea reacţiona, Kenjirō îi împinse genunchiul în bărbie, ceea ce îl făcu să se clatine înapoi. Cu adversarul său neînarmat, *goshi* dezlănţui o tăietură puternică, ce îi spulberă craniul lui Hara Sumitaka. Căzu în genunchi, cu lama atât de adâncă în cap, încât Kenjirō trebui să pună piciorul pe umărul samuraiului pentru a scoate oţelul.

Sumitaka se prăbuşi pe lemnul înnegrit şi abia atunci învingătorul îşi permise să tuşească. Acoperişul scârţâi deasupra capului. Trebuia să iasă de acolo cât mai curând posibil; chiar şi aşa, sări în capelă în căutarea dormitorului călugărului Sanshobo.

Strigă numele lui Ayala-sensei şi agită saltelele şi păturile împrăştiate prin cameră. Când căldura deveni insuportabilă, observă scândura de lemn scoasă pe podea. Intră în gaură şi simţi curentul de aer rece. Aruncând o privire asupra fumului care pătrundea deja în ţesăturile dese, decise că această ieşire este şi pentru el cea mai bună opţiune.

Se azvârli cu capul înainte în camera subterană şi se târî printre cutii de sare şi butoaie de orez. Trapa care ducea spre exterior fusese, de asemenea, trasă şi Kenjirō se prăbuşi pe un teren plin de noroi. De îndată ce ieşi, se rostogoli îndepărtându-se de templul în flăcări.

Fără să aibă un moment ca să-şi recapete răsuflarea, se uită în jur după urme, dar ploaia spălase orice urmă pe care iezuitul ar fi putut să o

lase în fuga sa. Disperat, începu să se învârtă. Lucrul logic era ca *baterenul* să caute refugiu în desişul care se întindea în spatele schitului, dar frunzişul dens nu permitea nicio vedere asupra vreunei cărări.

Atunci auzi un scârţâit puternic în spatele lui. Se întoarse la timp pentru a vedea cum acoperişul se scufunda în flăcări, îngropând sub greutatea sa cele cinci cadavre pe care le lăsase în urmă.

Kenjirō căzu în genunchi şi îşi şterse, cu furie, lacrimile care îi umpleau ochii. Clătină din capul lăsat pe piept, copleşit de degetele aşa cum îl văzuse pe iezuit făcând, îşi ridică faţa împotriva ploii:

— Nu sunt creştin şi probabil nu merit nimic în ochii zeului crucificat, dar mă rog pentru unul de-ai voştri. Vă rog să aveţi grijă de Ayala-sensei, ţinându-l în viaţă până dau de el.

Acestea fiind spuse, îşi strânse Lama Vântului în jurul taliei şi intră în pădure fără să se uite înapoi.

— Capitolul 32 —
Pasiunea lui Martín Ayala

Îngheţat sub haine, pedepsit de o ploaie care se revărsa asupra lui în ciuda faptului că se pitise sub un stejar luxuriant, Ayala se lăsă pradă ruşinii: „L-am abandonat”, îşi repeta pentru sine, pradă unui strigăt care era, în acelaşi timp, lacrimi şi ploaie. Numai loviturile de tuse reuşiră să-i oprească suspinele pentru o clipă, şi astfel, încastrat în mizeria sa, căzu într-o inconştienţă febrilă.

Se trezea din când în când, copleşit de coşmaruri care îl chinuiau ca nişte fiare fierbinţi, dar boala şi epuizarea îl trăgeau înapoi în somn, până când, în cele din urmă, lumina soarelui printre ramuri îl obligă să-şi acopere faţa. Gestul acela simplu îi aruncă o muşcătură pe spate, marcând linia de la o rană la alta cu o urmă de foc, de parcă săgeţile ar fi fost încă aşezate între umerii lui.

O anumită hotărâre i se sedimentă în minte prin insomnie: trebuia să se întoarcă, să-l găsească pe Kenjirō, să afle dacă mai era în viaţă. Se forţă să se ridice, deşi îi alunecă piciorul şi se sprijini de scoarţa aspră a copacului. Palma îi era plină de puncte rubinii, dar reuşi să-şi depăşească slăbiciunea şi să stea în picioare.

Merse prin pădure, înfricoşat şi dezorientat, până văzu fâşiile de fum ridicându-se deasupra copertinelor. Îşi aminti focul incipient şi începu să avanseze, având coloana neagră drept far. Îl durea spatele la fiecare pas şi o mână de cristale îi traversau gâtul în timp ce înghiţea cu greu, dar nu renunţă până nu se află în faţa cadavrului ticălos al schitului. Încet, ca şi cum ar vizita mormântul unui prieten, se apropie de structura devastată de foc. Căpriorii se îngrămădeau, rupţi sub propria greutate, blocaţi în boschete ca epava unui naufragiu ciudat. Învins de frig, Ayala cedă căldurii degajate de tăciunii încă aprinşi în rumeguş. Se întinse pe patul cald de cenuşă şi se lăsă măturat iarăşi de somn.

★

Se trezi mult mai târziu, când soarele era sus pe cer. Hainele erau uscate; căldura din jar părea să fi alungat umezeala şi frisoanele care îl amorţiseră în timpul dimineţii. Rămase mult timp cu ochii închişi, reticent în a-şi înfrunta mizeria. Când, în cele din urmă, decise să îi deschidă, văzu un cer strălucitor deasupra capului, fluturi urmărindu-se între zboruri, crângul legănat de o adiere uşoară, cadavrele răsucite de foc şi lemn carbonizat… Îşi dădu seama că erau deja acolo în dimineaţa aceea, dar că trebuia să le fi confundat cu lemnul ars.

Se chinui să se ridice până se aşeză în genunchi şi se uită la corpurile îngropate: erau puţin mai mult decât oase înnegrite, era imposibil să se ştie cui aparţineau sau chiar să numere câte erau… Îi rămânea doar să se roage şi făcu lucrul acesta: îşi uni mâinile sub bărbie şi imploră ca Kenjirō să-i fi ucis pe toţi, să le fi luat viaţa cu sabia şi să fi ieşit de acolo înainte ca focul să-l devoreze. De ce nu ar trebui să fie aşa? se întrebă; acest băiat avea un dar teribil. Văzuse lucrul ăsta, aşa că îşi ridică fruntea spre cer şi se rugă cu înflăcărare Domnului milostiv. Oricât de nemiloasă ar fi fost acea rugă, oricât de nevrednică ar fi fost pentru un om al lui Dumnezeu, el nu putea nega ceea ce îşi dorea cu tot sufletul: ca Kudō Kenjirō să-i fi terminat pe toţi acei nemernici.

Setea a fost cea care îl smulse în cele din urmă din rugăciuni. Trebuia să bea ceva dacă nu voia să cadă din nou inconştient, aşa că se ridică lipsit de siguranţă şi merse până la marginea pârâului. Iniţial încercă să ridice apa la gură cu mâinile, dar într-un final ajunse să se întindă şi să-şi scufunde capul în albia îngheţată. Curentul spălă noroiul şi cenuşa, clătindu-i faţa şi ideile. Bău cu lăcomie, oprindu-se doar ca să respire şi nu se retrase de pe ţărm până nu i se umflă stomacul. În cele din urmă, se întinse pe spate şi îşi şterse barba cu pumnul chimonoului.

Se gândi la următorii paşi pentru o vreme, iar gâlgâitul apei îi duse gândurile în aval spre lac… Nu

spusese călugărul că Kenjirō ascunsese calul pe malurile Biwa? Poate că se întorcea la animal, poate că zăbovea lângă lac, în caz că putea ajunge singur. „La urma urmei, Kenjirō îi încredinţase călugărului intenţiile sale, probabil pentru a mă linişti dacă mă trezesc înainte de întoarcerea lui”, se gândi el. Nu era greşit să creadă că samuraiul îl va căuta mai întâi acolo.

Încurajat de această idee, se strădui să se ridice şi începu să meargă paralel cu râul. Era uimitor cum o speranţă, oricât de îndepărtată, ar putea aprinde flacăra spiritului uman. „Cât de important este să aduci speranţă în inimile oamenilor”, divagă Ayala, dar pe măsură ce se încuraja cu aceste gânduri, altele îşi făceau loc: Şi dacă nu era acolo? Ce ar face atunci? Unde ar merge? Strânse din dinţi şi clătină din cap, îndepărtând această idee din minte.

Însoţi canalul înfăşurat prin boschete, odihnindu-se, din când în când, pe trunchiul unui copac sau pe o stâncă. Înţepătura foamei îi lovi stomacul şi vru să vadă în lucrul acela un semn bun: febra îi scădea şi trupul îi cerea hrană, dar singurul lucru la îndemână era apa pârâului, aşa că bău din plin, de fiecare dată când a avut nevoie.

În cele din urmă, după ce rătăci prin pădure o mare parte a dimineţii, surprinse imensitatea lui Biwa, calm şi strălucitor sub cerul senin. O clipă se întrebă dacă nu ajunsese la ocean, căci la orizont existau doar forme atât de îndepărtate şi difuze, încât ar fi putut fi nişte nori în largul mării sau munţii de pe malul opus. Mângâiat să vadă sfârşitul călătoriei sale, continuă în aval până ajunse la gura care se deschidea pe o plajă de nisip presărată cu ace de pin.

Vântul îi scutură părul şi hainele în timp ce se întorcea, căutând urme în nisip, rămăşiţele unui foc, vreun obiect căzut… Orice indiciu al prezenţei tovarăşului său. Nimic. Vânt şi tăcere. Disperarea îl făcu să vrea să ţipe, poate că aşa Kenjirō l-ar fi găsit, dar imediat ce îşi umplu pieptul, respiraţia îi scăpă printre suspinele de durere. Căzu, zdrobit de

sentimentul de singurătate. Ştia că nu gândeşte clar, aşa cum ştia că nu poate rămâne acolo. Când va veni noaptea, frigul se va întoarce, iar el trebuia să găsească un loc unde să se adăpostească, să ajungă într-un loc ferit. Dar cum să o facă? Nu avea mâncare, nici adăpost şi nici bani cu care să plătească o cazare. Toate lucrurile sale fuseseră arse în templu sau erau în boccele…

Dintr-odată, un miros familiar îi întrerupse gândul. Excremente de cal. Se ridică, încercând să localizeze sursa acelei putori care se estompase în atmosfera încărcată de sare… Până când un curent de aer îl lovi din nou. Nu fusese imaginaţia lui, îşi dădu seama cu un zâmbet. Strânse pumnii şi începu să avanseze împotriva vântului, traversând plaja spre pădurea de pini până găsi prima balegă împrăştiată pe nisip. Oftă lung, simţind o uşurare la care nu s-ar fi gândit niciodată că i-ar fi putut fi provocată de o asemenea viziune. Intră în tufişuri şi auzi curând mişcările unui corp greu în frunziş. Continuă să avanseze până când găsi animalul, care-şi târa hăţurile pe pământ, cu botul bătând printre rădăcini.

Îl ţinu de hăţuri şi îl mângâie pe spate; când fu sigur că armăsarul nu mai era deranjat de prezenţa lui, deschise una dintre boccele şi căută ceva de pus în gură. Printre boabele de orez tari se aflau igname şi alte legume cu care să însoţească tocana; le mâncă lacom, mestecându-le crude, aşa cum se dădeau animalului. De asemenea, văzu ciupercile pe care Kenjirō le adunase pe parcurs şi doar durerea de stomac îl obligă să se oprească.

Fiind satisfăcută cea mai arzătoare nevoie, luă o canistră de bambus şi mantia lui neagră şi se sprijini pe un copac, dar nu înainte de a lega hăţurile pentru ca armăsarul să nu se îndepărteze. Se înfăşură în mantie şi luă o gură din ceaiul verde. Liniştit, se întrebă ce să facă în continuare, să aştepte acolo să apară Kenjirō? Ce altceva ar putea face?

Apoi, ca o rază de lumină care se filtrează printre norii întunecaţi, îşi aminti de cererea doamnei Nozomi, responsabilitatea pe care ea o pusese

literalmente în mâinile lui: de a duce capul stăpânului Fuwa la fieful său, într-un sat creştin de pe versanţii râului muntele Miyoshi, pentru a-i oferi acolo o înmormântare sfântă. Sarcina macabră nu stătea atârnată între saci, aşa că presupuse că Kenjirō nu vru să abandoneze rămăşiţele lui *daimio* de teamă că vor cădea în mâinile inamicului. Asta însemna că, într-un moment sau altul, samuraiul se va îndrepta spre satul creştin. La urma urmei, aceasta era destinaţia amândurora înainte de a se separa. Trebuia să ajungă la muntele Miyoshi, decise Ayala, simţind cum oasele începeau să îl doară din nou; febra îi va creşte în curând.

Închise ochii, cuprins de somn şi în ultimul moment de veghe îşi aminti de cuvintele *ashigarului* care îşi pierduse fiul în luptă: omul acela nu menţionase un sat creştin lângă Miyoshi? Nu spusese despre o comunitate organizată în jurul părintelui Enso, un om care dispăruse înainte de a părăsi Japonia? Evenimentele din ultimele zile pluteau în ape tumultoase şi nu începuseră încă să se aşeze în adâncul conştiinţei sale… Sau poate febra îl făcea să amestece amintirile. Cu acea îndoială, căzu pradă somnului.

★

Se trezi, tresărind la vocile care se auzeau din adâncul pădurii, neinteligibile, aberante, însoţite de lătrăturile câinilor de vânătoare. Dar nici măcar frica nu îl trezi de tot; era încă ameţit, prea slab pentru a se întoarce împotriva destinului.

Întârzie până să-şi adune puterile necesare, dar în cele din urmă se forţă să se ridice, îşi înfăşură mantia în jurul umerilor şi conduse calul din pădurea de pini, înapoi la plajă. Înţelese că trebuie să plece de aici, să lase în urmă muntele Hiei şi pădurile din jur, aşa că, încet, îşi puse piciorul pe etrier şi reuşi să se ridice pe şa. Scutură frâiele pentru a face calul să înceapă să meargă, iar acesta porni cu mersul leneş al unui cal de paradă. Mai

bine aşa, se gândi Ayala, pentru că probabil cel mai mic galop îl va da jos.

Îşi aminti că locul pe care îl căutau era în sudul adânc, printre munţii care se ridicau pe malul estic al Yodogawa. Dacă ar continua paralel cu lacul, mai devreme sau mai târziu ar găsi o cale care se abate de la ţărm şi ar ajunge să se conecteze cu rutele comerciale.

Călători aşa restul zilei, ghemuit în şa, lovit de pasul calului, în timp ce soarele apunea la dreapta lui. De mai multe ori se trezi chiar înainte de a-şi pierde echilibrul. În cele din urmă, depăşit de oboseală şi febră, alese să se aplece peste gâtul animalului şi să-l lase să-şi continue drumul după bunul plac.

Până când, învins de boală şi epuizare, căzu de pe cal. De data aceasta Kenjirō nu veni în ajutorul lui.

— Capitolul 33 —
Câini de luptă

Ploaia făcu pădurea să trosnească, filtrându-se printre ramuri până când se aşeză în crâng cu o picătură de gheaţă, verticală, ca o distilare a însăşi toamnei. Niciun suflet nu se agita printre copaci, doar Kenjirō părea dispus să înfrunte furtuna, într-o noapte care îl făcea să caute adăpost. Îşi legă *haoriul* şi îşi trase pălăria de paie, fără să se oprească din scrutatul întunericului încleştat în pădure. Abia putea întrezări ceea ce era cu trei paşi înainte; cu greu ar fi putut găsi o pistă care să-l conducă la Martín Ayala. Chiar şi aşa, continuă să se afunde în pădure, căutând o urmă în noroi, o creangă spartă, o iarbă zdrobită… Ajunse la concluzia că singura lui şansă de a-l găsi pe iezuit era ca acesta să-l găsească, aşa că abandonă orice prudenţă şi începu să-l strige cu voce tare, forţându-se să se facă auzit peste tremurul persistent al frunzelor.

Risca să fie auzit de urmăritorii clanurilor Tsumaki, dar situaţia lui era atât de disperată şi mizerabilă, încât se lăsă pradă în faţa desfăşurării karmei: dacă ar fi pierit în acea pădure, ar fi făcut acest lucru încercând să-l găsească pe omul pe care trebuia să-l protejeze, nu stafidit într-o gaură săpată în noroi. Şi în orice caz, motivele duşmanilor săi trebuiau să fie foarte puternice dacă păstrau căutarea sub o asemenea furtună.

Îl strigă pe Ayala o bună parte a nopţii, din vârful dealurilor şi între cărările neclare care străbăteau pădurea; rătăci şi ţipă până îşi pierdu vocea şi curajul. În cele din urmă, învins de deznădejde, se refugie în trunchiul gol al unui arbore de camfor şi dormită acolo până în zori.

Se trezi prost dispus, cu neliniştea unei persoane care doarme în haine reci şi umede. Mârâitul stomacului îi aminti că ar trebui să ia micul dejun, dar nu a avut timp să-şi procure o masă decentă, aşa

că se întinse, suflă în mâini şi îşi reluă marşul printr-o pădure care era calmă în zorii de după furtună.

În timp ce mergea, smulgea fructele pe care i le ofereau tufişurile. De asemenea, se opri să ridice câteva ciuperci care crescuseră, apetisante, între rădăcini. Îşi umplu butelcuţa cu apă de ploaie şi se mângâie în amărăciunea proaspătă a ceaiului, deşi era aproape complet diluat.

Cu un mic dejun atât de frugal în corp, continuă să meargă restul dimineţii, chemându-l din când în când pe iezuit, până când ajunse în cele din urmă la limitele pădurii. Aceasta se încheia cu o pantă care cobora pe un drum de pământ. Se uită în stânga lui: în acea direcţie, crângul se întindea până la malul Biwa, la est de poziţia sa. Calea de la picioarele sale, prin urmare, avansa spre sud, probabil către Otsu sau unul dintre oraşele care înconjurau portul fluvial. Epuizat, se aşeză pe pământul pietros şi privi pe panta de sub el. Ce ar putea face? Pădurea era veche şi adâncă, dacă Ayala-sensei era pierdut în desiş, avea puţine şanse să-l găsească; fără îndoială era mult mai probabil ca raidurile inamicului să-l lovească mai întâi. Dar s-ar putea întâmpla, de asemenea, ca *baterenul* să fi găsit una dintre numeroasele cărări care traversau pădurea şi să o fi parcurs îndepărtându-se de schit; în acest caz, mai devreme sau mai târziu, va ajunge la capătul pădurii unde se afla el.

Exista o a treia posibilitate: ca iezuitul să fi decis să-şi reia drumul înapoi la schit, în direcţia inamicului. Nu avea niciun motiv pentru o asemenea nesăbuinţă, dar poate că s-ar fi dezorientat… În acest caz, era posibil să fi fost deja în mâinile oamenilor din clanul Tsumaki sau, mai rău, al călugărilor din Hiei. Mârâi de frustrare şi îşi ascunse faţa în mâini. Era la o răscruce de drumuri şi niciuna dintre căile care îi erau în faţă nu părea promiţătoare.

În cele din urmă, meditând, se gândi că întoarcerea ar fi fost în zadar: dacă Ayala s-ar fi pierdut, nu ar fi putut să-l găsească; dacă s-ar fi

întors la schit, ar fi fost nevoie de mai mult de jumătate de zi pentru a ajunge acolo, timp suficient pentru ca urmăritorii să-l prindă. Singura şansă pentru amândoi era ca preotul să fi reuşit să treacă singur pădurea. Era rănit şi bolnav, era adevărat, dar, în mod repetat, Ayala-sensei arătase chiar trăsăturile unui războinic. Trebuia să aibă încredere că acest om ar fi ieşit singur; dacă era destinul lui să găsească ucigaşii fraţilor săi, ar fi supravieţuit în noaptea aceea şi ar fi traversat pădurea. Dacă aceasta nu era voinţa cerului, indiferent de ce ar fi decis el, ambii vor fi condamnaţi, mai devreme sau mai târziu.

Cu această idee în cap, Kenjirō se ridică în picioare şi începu să coboare pe pantă.

Goshi străbătu drumurile în zilele următoare, întrebând la fiecare han şi la fiecare trecere dacă văzuseră un *bateren* cutreierând regiunea. Primi priviri negative sau ciudate pentru fiecare răspuns, ca şi când ar fi întrebat despre zăpadă vara. Dar refuză să se descurajeze, aşa că îşi continuă căutările spre sud, apropiindu-se tot mai mult de ruta Nakasendo[99]. Se hrănea cu lighioanele pe care le putea vâna în vecinătatea cărării, pentru că voia să aibă de rezervă ultimele bucăţi de aramă pe care le salvase în boccele. Intenţia lui era să viziteze fiecare han de odihnă până la Otsu, dacă era necesar; dacă nu ar fi găsit nicio urmă a lui Ayala-sensei, şi-ar fi continuat călătoria spre Miyoshi, în feudul Takatsuki, în căutarea comunităţilor creştine care erau stabilite acolo. De acolo, nu ştia ce altceva ar putea face pentru a-l găsi pe iezuit.

La sfârşitul după-amiezii celei de-a treia zi, dădu peste un afiş rahitic care anunţa apropierea de un sat balnear; pentru a ajunge la el, trebuia să ia un drum care ducea în zona împădurită a Muntelui Chitodake. Consideră că ocolul nu-l făcea să piardă atât de mult timp încât să nu se mai uite în acel colţ, oricât de îndepărtată era posibilitatea. Şi chiar dacă

nu găsea niciun indiciu al părintelui Ayala acolo, cel puţin ar putea plăti pentru o cazare decentă cu ultimele câteva monede care îi mai rămăseseră, sătul să doarmă în aer liber şi să mănânce şobolani de câmp.

Sosi în sat după căderea întunericului, dornic să lase drumurile în urmă şi să se odihnească, deoarece luna, îndepărtată şi tulbure, făcu ca noaptea să fie mai propice pentru *yokai*[100] decât pentru călători. Intră pe drumul principal şi prima sa impresie a fost că se afla într-o aşezare ţărănească, ce reuşise să prospere graţie promisiunii izvoarelor sale termale. Afişul nu vorbea, totuşi, despre duhoarea de sulf care învăluia locul şi nici că arăta ca un cimitir odată ce apune soarele, din moment ce nu era niciun suflet la vedere.

Pe măsură ce mergea de-a lungul drumului de pământ, acel calm denaturat deveni din ce în ce mai apăsător. Ora mistreţului[101] abia începuse, calculă după poziţia lunii, iar cele două băi instalate la intrare erau deja închise. Dacă nu ar fi fost faţadele tencuite şi felinarele atârnate de uşi, s-ar fi gândit că se plimba printr-un oraş fantomă. Încetul cu încetul, conştientiză semnele subtile ale vieţii: priviri evazive în spatele hârtiei de orez, un zăvor de lemn care se închidea odată cu trecerea sa, strigătul unui copil care era calmat pe moment…

Influenţat de toate acestea, nu se putu abţine să nu se sperie când apăru un câine de pe o alee din penumbră. Animalul se opri în faţa lui, şi-a ridicat capul şi îl privi curios, cu urechile ciulite. Abia atunci Kenjirō îşi dădu seama că ţinea o mână între fălci. Scuipă pentru a alunga mirosul urât şi dădu un şut pământului pentru a speria fiara, care îşi continuă drumul în căutarea unui colţ unde să-şi poată roade sinistra pradă.

Samuraiul înjură printre dinţi în timp ce înclina învelişul *katanei* pentru a facilita scoaterea ei din teacă. Curând, de la capătul străzii ajunseră râsete înăbuşite, disonante cu liniştea care domnea acolo. Ascuţi privirea şi îşi continuă drumul, până când

strada dădu într-o piaţă cu un bazin natural de ape termale. Fântâna bolborosea în aer liber, expusă la frigul nopţii, cu excepţia unui acoperiş de lemn pe patru stâlpi. Împrăştia un miros intens de sulf, excelent pentru sănătate, fără îndoială, dar nefast pentru miros.

O nouă izbucnire de râsete îl făcu să ridice capul şi să privească deasupra norului de aburi, spre capătul pieţei unde era un han cu două etaje. Nu ştia cine se afla înăuntru sau ce se întâmplă acolo, dar intestinele îi spuneau că lucrul cel mai inteligent era să se întoarcă, să-şi reia paşii şi să-şi petreacă noaptea în aer liber. Şi asta ar fi făcut dacă nu ar fi fost şirul de cai de lângă jgheab: printre ei, spre surprinderea lui, se afla şi calul regretatului Fuwa Torayasu. Acelaşi animal pe care îl abandonase pe malurile Biwa se afla acum în faţa lui, purtându-şi încă boccelele.

Căută printre ceilalţi cai blazonul clanului Tsumaki, poate că animalul ar fi căzut în mâinile vreunui grup de urmărire care ar fi decis să-l încorporeze în haita lor. Dar grajdul nu arăta niciun fel de însemn, ca să nu mai vorbim de faptul că boccelele sale şi şaua erau de calitate diferită. Cei care râdeau acolo cu siguranţă nu erau samuraii lui Tsumaki. Era posibil ca Ayala-sensei să fi găsit animalul? Ideea nu era atât de greşită: călugărul budist care îi primise ştia unde îl ascunsese, poate îi spusese iezuitului înainte de a muri… Dar dacă învăţase ceva din călătorie, era că lucrurile nu sunt de obicei atât de simple.

Nu putea face decât un singur lucru şi nu avea rost să-l amâne. Traversă piaţa până la intrarea în local, unde două gărzi înarmate discutau cu animozitatea pe care o conferă sake. Ei trebuiau să fie nefericiţii care avură „norocul” să stea de pază. De îndată ce unul dintre ei observă prezenţa lui Kenjirō, îl bătu pe umăr pe celălalt. Purtau un pieptar deasupra chimonoului, dar nu purtau cocul samurailor şi nici nu afişau însemnele vreunui clan.

— Unde crezi că te duci? strigă unul dintre ei.

Kenjirō nu încetini paşii. Mergea hotărât, cu *hakama* scuturată de vânt şi pălăria de paie trasă până la sprâncene. De îndată ce văzură *daishoul* din talie, *katana* învelită cu vârful în sus, gărzile ştiură că trebuie să fie atenţi.

— Nu poţi să treci, spuse celălalt, este o petrecere privată.

— Unul dintre caii pe care îi aveţi acolo îmi aparţine.

Bărbaţii se priviră miraţi. Cel care arătă mai mare stăpânire – fie prin caracter, fie că băuse mai mult sake – îi vorbi, ridicându-şi bărbia cu aroganţă:

— Acei cai sunt proprietatea bandei şefului Sasaki. Pleacă odată dacă nu vrei să te aruncăm drept mâncare porcilor.

Kenjirō ignoră avertismentul şi a vrut să treacă printre ei. Ultimul care vorbi a vrut să-l împingă de umăr, dar *goshi* se feri cu uşurinţă şi îl lovi în gât în timp ce îl împiedică, făcându-l să cadă prin propriul impuls. Când celălalt tâlhar întinse mâna spre sabie, Kenjirō îi arătă ridicătura de oţel pe care o scosese deja din teacă.

— Dacă atingi acest mâner, vei pierde mâna.

— Ce se întâmplă aici? întrebă o a patra voce.

Aparţinea unui tânăr cu părul despletit şi o poziţie indolentă. Deschise uşa localului şi acum se sprijinea pe uşă, ridicând perdeaua cu antebraţul. Un baston uscat de orez atârna de colţul gurii şi mânerul unei săbii neobişnuit de lungi îi ieşea peste umărul drept: o *odachi* sau o *nagamaki.*

— Acest *ronin* a venit în căutarea problemelor, spuse ucigaşul care încă mai putea să vorbească, în timp ce se aplecă spre tovarăşul său pentru a-l ajuta să se ridice.

— Hanul este rezervat de şeful Sasaki! îl avertiză cel cu bastonul de orez. Caută un alt loc unde să te îmbeţi.

— Unul dintre acei cai, cel cu coama neagră, îmi aparţine. Nu voi pleca fără el.

Celălalt îşi îndreptă privirea spre animalul pe care Kenjirō îl arătă. Apoi scuipă fără să fie nevoie să

scoată stuful din gură.

— Şi un rahat. Acest cal este prea bun pentru un *ronin* împuţit ca tine. Dar dacă vrei, intră şi discută cu şeful.

Ridică perdeaua puţin mai mult şi se dădu la o parte, invitându-l cu un zâmbet să intre în acea vizuină de lighioane.

O nouă explozie de râsete veni dinăuntru, în timp ce o voce beată se împiedica de versurile unui cântec profan. Kenjirō îşi înclină capul şi păşi sub perdea, fără să-şi ia ochii de la bărbatul din spatele lui. Odată ajuns în interior, putu vedea că locul era plin: cincizeci de oameni, calculă la prima vedere, majoritatea bărbaţi beţi, care abia stăteau în picioare. Şi, împrăştiate prin cameră, o mână de fete din sat, probabil târâte din casele lor de aceşti nenorociţi. Dacă ştiau ce este bine pentru ele, s-ar fi străduit să-i înece pe oamenii lui Sasaki în sake.

— Pe acolo!

Gazda sa ciudată arătă către un capăt al hanului, unde îşi făcuseră loc, lăsând deoparte mese şi scaune.

În acel colţ, aşezat pe taburet într-o atitudine contemplativă, ca un domn al războiului care îşi examinează armatele din vârful unui deal, şeful Sasaki era mulţumit de uşurarea oamenilor săi. În spatele lui stătea un samurai veteran, privind totul şi pe toţi, cu braţele încrucişate sub *haori.* Gestul său era de un profund dezgust, trufaş ca lupul care trebuie să meargă cu câinii pentru a supravieţui iernii. Era ceva la el care îi păru familiar lui Kenjirō.

Fără a avea timp pentru a memora alte detalii, înaintă între mese urmat de omul cu trestia de orez în gură. Ştia că nu-i ascultă cererea din curtoazie, dar sperând că se pot distra pe cheltuiala sa, să râdă de cerşetorul *ronin* care încă mai crede că are demnitatea unui samurai. Unele capete se întoarseră spre el, dar majoritatea adepţilor lui Sasaki erau întinşi pe pământ, cu o mână îmbrăţişând sticla de lichior, în timp ce pe cealaltă o strecurau sub chimonoul unei fete. Una dintre fete, cu faţa plină de

lacrimi, cu urme de muşcături pe braţe şi pe sâni, îi ceru ajutor noului venit, ceea ce provocă râsul bărbaţilor care o ţineau. Alteia i se legă o coardă la gât şi, după ce o dezbrăcară aproape complet, o târau între mese, ca şi cum cineva trăgea o fiară încăpăţânată.

Strânse din dinţi şi încercă să rămână calm, în ciuda furiei care îi fierbea în vene. Când ajunseră în faţa liderului acelei haite sălbatice, cel care îl aduse vorbi:

— L-am întâlnit pe acest *ronin* la uşă. Aproape că l-a lăsat înţepenit pe Koroku cu un pumn rigid în gât.

Ridică trestia de pe buze şi zâmbi.

— Spune că negrul pe care l-am găsit pe drum este al lui.

Sasaki îl cercetă cu o sprânceană ridicată.

— Şi l-aţi adus în faţa mea fără să îi luaţi săbiile?

— Să dezarmezi pe aceşti nemernici este mereu o problemă, răspunse celălalt, punându-şi din nou scobitoarea între buze. În plus, nu mi se pare că este nebun şi doar un prost ar îndrăzni să vă ameninţe aici, nu credeţi, şefule?

Sasaki, cu faţa obosită, dar cu ochii mari, îşi lăsă palma pe coapsă şi se aplecă înainte, căutând privirea *roninului.* Da, acolo era: expresia celor care cred că sunt mai buni decât cei din jur, adevăratul motto al castei samurailor.

— Deci calul acela este al tău.

— Da.

— Nu, nu este! scuipă Sasaki. Ştii de ce ştiu? Pentru că este marcat cu emblema celor din clanul Fuwa şi tu-mi pari un vagabond, nu un samurai din clanul Fuwa.

— Unde l-aţi găsit?

Liderul haitei zâmbi, amuzat.

— Ai auzit, Raisho?

Îşi plecă uşor capul către samuraiul care stătea în spatele lui, un *yojimbo* veteran, cu braţe puternice şi cu barba zburlită.

— Mă miră aroganţa celor de teapa ta, de felul în care cereţi, de parcă zeii ar fi pus lumea aici pentru voi! – se adresă din nou *roninului:* L-am găsit rătăcind pe drumuri, fără călăreţ. Nimeni nu a vrut să atingă animalul; imediat ce au văzut blazonul marcat pe posterior, s-au îndepărtat. Dar am legat nodul şi l-am luat, pentru că acum tot ceea ce este a celor din clanul Fuwa ne aparţine.

Kenjirō se încruntă, începând să înţeleagă natura acelor bărbaţi. Nu erau bandiţi, erau câini de război, mercenari care îşi vindeau sabia celui mai înalt ofertant. Oamenii lui Sasaki erau sub ordinele lui Tsumaki Kenshin şi jefuirea celor învinşi făcea parte din salariile lor.

— Dar dacă totuşi crezi în continuare că acest animal îţi aparţine, şuieră şeful, îţi voi da şansa să îl ai. Luptă pentru el cu maestrul meu de scrimă.

Kenjirō îşi ridică ochii spre presupusul maestru. Privirea senină şi atitudinea abţinută a războinicului invitau să creadă că nu este convenabil să-şi măsoare săbiile cu acel om.

Oricum, acel Raisho se limită să surâdă în faţa propunerii şefului său.

— Nu am de gând să mă lupt pentru a te distra, îl avertiză. Dacă ţine de mine, să ia calul.

Vorbea cu accentul celor din insula din Shikoku.

Sasaki îşi strânse buzele până când acestea păliră, furios de nesocotirea acestuia faţă de autoritatea sa.

— Încep să suspectez că nu eşti decât un laş care mănâncă pe cheltuiala mea! explodă el. Este posibil ca nici măcar să nu existe oţel în acele săbii pe care le porţi mereu cu tine.

— Poate. Cine vrea să afle trebuie doar să se apropie suficient de mult, îl provocă samuraiul.

— Dacă nu ar fi fost pentru ceea ce spui că ştii, ne-am fi descotorosit de tine de acum câteva zile, ameninţă celălalt în zadar.

Când Sasaki îşi dezlănţui furia, Kenjirō percepu, la fel de clar ca un curent de aer rece, că este urmărit dintr-un colţ. Întorcându-şi capul, privirea lui o întâlni pe a lui Shintaro, tatăl cu inima frântă al

acelui băiat de treisprezece ani, care îşi pierduse viaţa în Hiei, ca atâţia alţii în ziua aceea, ca mulţi alţii a doua zi. Ce făcea acolo, ghemuit într-un colţ ca un căţeluş speriat? Îşi aminti bine că acel om le mărturisise că venea dintr-un sat de lângă Miyoshi, în inima feudului Takatsuki. Cunoştea locul pe care îl căuta? Îşi strânse buzele şi luă o decizie, probabil grăbită:

— Puteţi păstra calul meu, spuse, dar vreau să mă alătur vouă.

Cei apropiaţi de conversaţie se bucurară răutăcios: „alt muritor de foame care poartă *daisho",* se citea în zâmbetele lor. Dar liderul haitei nu râse, ci păru să evalueze cu atenţie propunerea. Dacă Raisho refuzase să-l înfrunte, reflectă mercenarul, poate că tânărul războinic era mai mult decât părea.

— De ce? îl întrebă.

— Dacă nu greşesc, sunteţi câini de război. Veniţi din lupta de pe Hiei şi ştiţi că oştenii clanului Fuwa au fost învinşi şi armata sa a fost spartă. De aceea călătoriţi către Takatsuki, vreţi să vânaţi cât mai mult, acum, că apărarea feudului este slăbită. Cine ştie, adăugă hotărât Kenjirō, s-ar putea chiar să aveţi permisiunea de la Tsumaki Kenshin să prădaţi posesiunile celor din clanul Fuwa şi să ucideţi cât mai mulţi creştini pe care îi găsiţi în calea voastră. Ai spus singur că tot ceea ce era al clanului Fuwa vă aparţine.

— Ştii multe pentru un simplu *ronin* care îşi caută calul.

— Şi eu vin de la Hiei. Mi-am pus spada în serviciul călugărilor, ca atâţia *ronini* din regiune. Călugării budişti plătesc bine când le convine. Acest cal este parte din plata mea.

— Înţeleg! răspunse Sasaki, ciupindu-şi bărbia. Şi de asta vrei să te alături nouă, pentru a-ţi creşte prada de război?

— Nu există multe oportunităţi în această viaţă de a scoate ceva şi de a intra în graţiile *bodhisattva*-lor în acelaşi timp.

— Ce părere ai, Raisho?

— De partea mea nu se atinge. Poţi face orice vrei cu a ta şi cea a oamenilor tăi. Dar aminteşte-ţi că fără mine nu vei primi mai mult de câţiva saci de orez în Takatsuki.

Şeful râse cu grohăit.

— Vorbeşti mult, Raisho, dar dacă este adevărat tot ceea ce spui, vom avea mai mult aur şi ne vor lipsi săbiile, cântări Sasaki. Care este numele tău, samuraiule?

— Kenjirō.

— Bine, Kenjirō, acum faci parte din compania lui Sasaki. Aici şeful ia a treia parte, iar restul îl împărţiţi între voi. Dacă eşti de acord, ia o farfurie şi bea cu noi.

Kenjirō înclină cu capul ca o modalitate de a fi de acord şi afacerea fu închisă. În timp ce lua blidul de sake pe care i-l întinsese cineva, se uită la *ashigaru.* Acest om trebuia să ştie cum să ajungă în satele creştine din Miyoshi; dacă l-ar ajuta să scape, poate că l-ar putea îndruma spre destinaţia lui. Cu excepţia cazului în care Shintaro ar fi fost acolo din propria sa voinţă, ceea ce însemna că era un nenorocit dispus să-i vândă pe ai săi. În acest caz, tocmai îşi pusese capul în mâinile unui trădător.

— Capitolul 34 —
Culegători de alge

În primul rând, mirosul de salpetru, care îi pătrunse în visuri, evocând imagini cu nisip umed şi alge spălate la maree. Apoi uşoara legănare de sub corpul său, dezbrăcându-l încet de somnolenţa sa dulce. În cele din urmă, scârţâitul lemnului din jurul său, stropii înăbuşiţi, apropierea respiraţiei altcuiva… Când deschise ochii, Martín Ayala găsi o faţă care îl urmărea cu speranţă, timiditate, dar şi curiozitate.

— Bună! spuse băiatul descoperind că adultul se trezise.

Nu putea să aibă mai mult de şapte ani.

— Bună! răspunse iezuitul fără să se mişte încă.

Stătea întins pe partea stângă, cu capul sprijinit pe o minge de frânghii. În faţa lui, băieţelul se aşeză în acelaşi mod şi Ayala a avut impresia că petrecuse mult timp acolo, aşteptând să dea semne de viaţă. Pe măsură ce mintea i se limpezea, îşi dădu seama că se afla în pivniţa unei barje… Sau poate în cabina unei barje. În jurul lui se ridicau grămezi şi grămezi de ceea ce păreau a fi foi de hârtie verde, ambalate în gloanţe legate cu sfori.

— Cum te numeşti? întrebă copilul.

— Martín.

— Martín? repetă, închizând consoana de la final cu un „u”.

— Ciudat, nu-i aşa? Şi tu?

— Sojiro.

Ayala dădu din cap fără să-şi schimbe poziţia în care se trezise. Ştia că, dacă ar încerca să se ridice, va ameţi.

— Cum am ajuns aici, Sojiro?

— Este adevărat că în ţara ta nu sunt femei? întrebă micuţul, ignorând necesitatea sa de a căuta un sens la acea situaţie.

Ayala râse, dar o muşcătură bruscă în spate îi aminti că rănile erau încă acolo. În ciuda durerii, nu

îşi pierdu buna dispoziţie.

— Cine ţi-a zis aşa ceva?

— În bărcile negre nu sunt niciodată femei.

— Este adevărat, dar de unde vin eu sunt femei, atât de multe ca bărbaţii. Cum altfel s-ar naşte copii ca tine?

— Sunt şi copii?

— Sigur că sunt!

— Şi vor veni vreodată aici? Vor vrea să se joace?

Ayala dădu din cap, uimit de curiozitatea inocentă a interlocutorului său.

— Sunt sigur. Când vor auzi vorbindu-se despre aceste pământuri vor vrea să vină să le cunoască. Sper ca tu să le arăţi!

Băiatul zâmbi, cu ochii aprinşi de posibilitatea de a întâlni pe alţii pe care şi-i imagina ca el, dar în acelaşi timp foarte diferiţi.

— Unde sunt, Sojiro? întrebă atunci, înainte ca băiatul să i-o ia înainte.

— Pe barca părinţilor mei.

— Sunt pescari?

— Bineînţeles că nu, sunt culegători de alge! răspunse cu răbdare, ca şi cum ar fi fost ceva evident.

Ayala se uită din nou la teancurile de hârtie întunecată care îl înconjurau.

— Acestea sunt alge?

— Bineînţeles. Tata le culege şi mama le face *nori*[102].

Iezuitul dădu din cap, recunoscând în cele din urmă ceea ce observase.

— Sojiro! strigă cu o şoaptă forţată vocea unei femei, ţi-am spus să nu cobori!

Ayala se ridică pe cot şi, încă năucit, se întoarse spre voce. Efortul făcu să-i tremure umerii, dar se ţinu în poziţie verticală suficient de mult pentru a vedea o tânără femeie sosind de pe punte; fără îndoială, mama acelui băiat, deşi ar fi putut fi şi sora lui mai mare.

De îndată ce descoperi că *baterenul* era conştient, femeia căzu în genunchi, aplecându-şi capul.

— Mulţumesc Domnului că v-aţi trezit! – unea mâinile într-un pumn, în modul în care se rugau creştinii.

— Mulţumesc lui Dumnezeu şi vouă, care aţi avut grijă de mine! adăugă iezuitul. Dar nu ştiu nici măcar cum am ajuns aici. Îmi aduc aminte că am căzut de pe calul meu, apoi îmi amintesc de soarele de pe faţă şi setea… Mi-a fost foarte sete… – murmură ca şi cum senzaţiile, mai mult decât imaginile, începeau să îi revină.

Femeia se aşeză şi îl privi nedumerită, poate surprinsă că un *bateren* se făcea înţeles atât de clar.

— V-am… v-am găsit aproape de Sakae.

— Sakae?

— Este un sat de pe malul râului Seta, lângă ieşirea spre Biwa, explică femeia încă nervoasă. Suntem cultivatori de alge Kanzaki; de două ori pe an urcăm pe Yodogawa către Seta pentru a vinde *nori,* pe care îl producem prin satele de pe malul râului. Rareori ne apropiem atât de mult de Biwa, dar anul acesta, odată cu războiul, vânzările au fost mai scăzute ca oricând… A fost un miracol că am navigat atât de sus şi am auzit de dumneavoastră.

— Cine v-a vorbit despre mine?

— Oamenii cu care avem de-a face ştiu că suntem creştini. Nu vă ascundem. De aceea, nişte pescari de pe debarcaderul Sakae i-au spus lui Eishi, soţul meu, că au văzut un *bateren* mort pe drum… Că stătuse la soare o zi şi că nimeni nu îl ridica de teama călugărilor budişti, care i-ar blestema.

Începu să-şi strângă mâinile, ca şi când ar retrăi angoasa momentului.

— Eishi s-a dus să se uite şi v-a găsit la o jumătate de *ri* de sat. Cineva vă târâse de pe cărare şi vă lăsase acolo, sub un copac şi cu puţină apă. Soţul meu i-a convins pe câţiva să-l ajute să vă aducă la barca noastră.

— Deci vă datorez viaţa.

— Nu, dumneavoastră nu ne datoraţi nimic. Preoţii au făcut multe sacrificii ca să ne aducă

adevărul lui Hristos, spuse femeia şi se aplecă din nou până atinse pământul, emoţionată.

— Cum te numeşti? a vrut să ştie Ayala.

— Sayuri, părinte, dar m-au botezat creştineşte cu numele Ana.

— El se numeşte Martín! anunţă atunci băieţelul, bucuros să adauge ceva la conversaţie.

Sayuri îl lovi, iar băiatul tresări dezgustat, cu un scâncet pe vârful buzelor.

— Sojiro-kun are dreptate, confirmă iezuitul, fără să poată evita să surâdă, mă numesc Martín Ayala. Călătoream cu un samurai către un sat creştin aproape de muntele Miyoshi. Se pare că acolo trăieşte un preot creştin pe nume Enso, îţi sună cunoscut acest nume?

Femeia ridică privirea cu precauţie, ca şi cum acel nume trezea în ea prudenţă.

— Am auzit vorbindu-se despre el, dar nu este cineva despre care ar trebui să vorbesc.

— De ce nu? întrebă Ayala, dar femeia evită privirea lui. A fost cel care v-a botezat?

Sayuri negă din cap:

— Părintele Gonzalo din Osaka a sosit la Kanzaki acum cinci ani. A locuit cu noi un sezon, ne-a ajutat să recoltăm alge şi a vindecat mulţi oameni bolnavi. De asemenea, ne-a vorbit despre *a palavra de Deus* – folosi expresia într-o portugheză atât de clară, încât Ayala ştia că trebuia să o fi repetat de sute de ori – şi înainte de a pleca ne-a botezat pe toţi.

— Înţeleg, spuse Ayala după ce-i ascultă foarte atent explicaţiile. Unde suntem acum?

— În Mukaijima, la un cot al râului Uji. Eishi a decis să acosteze pentru a ne aproviziona şi ca să găsească un vraci care să pregătească o pastă de salvie. Am vrut să vă schimbăm bandajele de pe spate.

Iezuitul lăsă capul în jos, copleşit de dezinteresul cu care acea familie îl ridicase şi îl îngrijise. Misionarii făcuseră mari sacrificii pentru a încolţi cuvântul în acele ţări, dar roadele pe care le adunau

în schimb mângâiau sufletul şi făcură să merite toate eforturile lor.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru tot ceea ce aţi făcut pentru mine.

— Nu mai spuneţi asta, nu trebuie să ne mulţumiţi pentru nimic.

Femeia zâmbi cu bunăvoinţă.

— Este o bucurie să avem din nou un preot cu noi după atâţia ani. Veţi veni cu noi până la Kanzaki?

— Voi veni, dar nu încă, mă tem. De fapt, încă trebuie să vă rog să faceţi ceva pentru mine.

— Orice! spuse femeia, ridicând privirea cu devotament.

— Am nevoie să mă duceţi prin Yodogawa până la Takatsuki. Trebuie să mă întâlnesc cu părintele Enso.

— Capitolul 35 —
Mergând printre lupi

Stând în aer liber pe un covor de călătorie, lângă nişte tăciuni fără sânge, care abia evocau întunericul, Kenjirō încerca să ignore frigul, concentrându-se pe buşteanul pe care îl manipula cu cuţitul. Aşchia sărea cu fiecare lovitură a lamei şi, încetul cu încetul, figura aspră a unui bou ieşi din lemn. Imaginea lui Masanori îi veni în minte dintr-o după-amiază ploioasă: singur pe terasa casei familiei, fratele său mai mare se aplecase peste o sculptură la fel ca acum, deşi munca primului născut era înzestrată cu o delicateţe mai mare. Mai întâi curăţă blocul, apoi extrase formele rupând lemnul cu mici ciupituri, până când veni momentul să adauge trăsăturile, întotdeauna rafinate, pe care le obţinea muşcând suprafaţa cu vârful cuţitului, marcându-l cu cicatrici de subtilitate infinită. Zâmbi când îşi aminti de mica maimuţă pe care Masanori o făcu pentru Fumiko, filigranul cozii încurcate, urechile bine rotunjite, expresia plăcută a maimuţei… Detalii pe care fata nu le-ar fi putut aprecia, dar pe care Masanori le-a inclus, fără niciun efort, în figură pentru darul surorii sale.

Sculptura lui Kenjirō era stângaci cioplită în comparaţie cu cea a fratelui, dar era hotărât să o termine. Ştia bine că Fumiko-chan se aştepta la un cadou din călătoria lui; nu ar întreba, dar ar fi tristă dacă nu i-ar aduce nimic. Intenţia lui era ca fetiţa să poată pune figurina pe altarul familiei în timpul următorului O-Bon[103]… Kenjirō zâmbi, în timp ce o tristeţe caldă îi apăru în ochi. Ar putea boul acela să-l ducă acasă?

Oftă adânc şi ridică privirea. Activitatea din tabără începu să se estompeze ca jarul focurilor. Trebuia să admită că oamenii şefului Sasaki nu se comportau ca o grămadă obişnuită de tâlhari: mergeau ore întregi fără să se plângă, nu erau predispuşi să se îmbete la cină sau să adoarmă în

post. Aceştia acţionau cu o disciplină mai tipică soldaţilor decât unei mâini de mercenari.

Îl căută printre focurile de tabără pe Shintaro, *ashigarul* clanului Fuwa căzut în dizgraţie. Îl găsi ca de obicei: stând singur la periferia taberei, cu capul plecat, evitând orice privire posibilă. Nu părea să se comporte ca un trădător, dar nici nu era târât pe drumuri. În orice caz, Kenjirō îşi păstrase capul pe umeri, ceea ce însemna că Shintaro păstrase secretul adevăratei sale identităţi, poate din recunoştinţă pentru intervenţia pe care o avusese pentru fiul său.

Călătoreau de trei zile; în noaptea anterioară, sub acoperirea ceţii, trecuseră graniţele neprotejate ale feudului Takatsuki şi pentru restul zilei înaintaseră pe teritoriul clanului Fuwa. *Ashigaru* era interogat doar când traseul se încurca, dar, de regulă, oamenii şefului Sasaki păreau să ştie destul de bine traseul lor. Numai Kenjirō părea să nu ştie unde se îndreptau şi întrebarea ar fi fost destul de copilăroasă din partea lui. Chiar şi aşa, era clar că aceasta nu era o simplă incursiune de jaf, deoarece în ultima zi dăduseră peste două sate ţărăneşti aparent prospere, cu hambare debordante, dar banda lui Sasaki se limitase să le înconjoare pe cărări îndepărtate.

Deodată, o siluetă se aşeză lângă el întrerupându-i firul gândirii. Privind în dreapta lui, dădu peste Raisho, presupusul stăpân al scrimei oamenilor lui Sasaki. Aduse cu el o sticlă de sake şi două cănuţe; umplu una până la revărsare şi i-o oferi cu un zâmbet beat, care îi dansa pe buze. Kenjirō privi băutura cu reticenţă, dar ajunse să o accepte şi să soarbă politicos. Raisho dădu din cap mulţumit şi îşi turnă în propriul castron înainte de a începe să vorbească:

— Ce faci aici, băiete?

— Acelaşi lucru ca toată lumea, amestec jarul înainte să mă culc.

— Nu mă lua drept unul dintre idioţii aceia, ştii la ce mă refer. Acesta nu este locul tău, se vede de la o poştă că nu eşti un răufăcător. Nu mă îndoiesc că ştii

să foloseşti o sabie, poate chiar ai omorât vreun om, dar nu ai intestinele negre ca aceşti nemernici.

— Bănuiesc că fac acelaşi lucru ca tine: profit de ocazia care mi se prezintă.

— Da, asta pot să înţeleg.

Samuraiul contură din nou zâmbetul acela indolent.

— Dar îmi este greu să te cred. Nici măcar cel mai înfometat câine vagabond nu s-ar alătura unei haite, gândindu-se că îşi vor împărţi prada cu el. Când nu le vei mai fi de folos, te vor înjunghia pe la spate.

— Poate eşti chiar tu cel care nu vrea să mai împartă cu încă unul ce vom scoate cu asta.

Raisho râse printre dinţi şi aruncă un scuipat îngroşat de băutură.

— Sasaki ştie că de partea mea nu se atinge nimeni.

Îşi şterse buzele cu dosul palmei.

— Îl cunosc bine pe ticălosul acesta, poate că nu este foarte deştept şi pe un câmp de luptă serveşte doar la sacrificarea muribundului, dar este unul dintre cei mai nemiloşi şobolani pe care i-am avut în faţa ochilor. Se hrăneşte cu hoiturile războiului, iar tu eşti stricat pentru el, ai face bine să ţii cont de asta.

— Şi de ce m-ai avertiza despre asta?

— Până la urmă suntem *ronin,* străbatem acelaşi drum. Ia-l ca pe un act de fraternitate.

Kenjirō mai luă o înghiţitură de sake, aruncând o privire peste marginea farfuriei către tovarăşul său altruist.

— În loc să te descotoroseşti de mine, mai bine spune-mi ce cauţi într-adevăr. Am lăsat deja în urmă două sate, la fel de coapte ca o cireaşă căzută din copac.

Veteranul samurai umplu din nou blidul înainte de a răspunde:

— Dacă ştii ce te avantajează, vei dispărea înainte de răsăritul soarelui.

Acestea fiind spuse, îşi ridică paharul ca pentru rămas bun şi îl goli dintr-o sorbitură care sfârşi prin a-i picura pe bărbie.

Kenjirō îl privi cum se ridică în picioare şi se îndepărtă cu paşi încurcaţi. Întorcându-şi faţa, turnă restul de sake peste foc şi se întinse pe covor. Se acoperi cu o pătură uzată şi îşi frecă mâinile într-o încercare zadarnică de a alunga frigul. În timp ce aştepta ca somnul să-l ajungă din urmă, îl privi pe Shintaro, care rămase în colţul său cu capul plecat, evitând să-şi întâlnească privirea cu haita care îl înconjura.

Ochii lui Shintaro se măriră când simţi că ceva îi atinge urechea. Se uită în jur: se auzeau doar greierii şi crăpăturile ultimilor tăciuni. Ici şi colo erau distribuite mănunchiuri strânse sub mantii. Instinctiv, frica îl făcu să-l caute pe bătrânul samurai care îi însoţise din Hiei; era singurul care nu dormea pe un covor, ci stătea pe scoarţa unui pin, cu braţele încrucişate şi cu fruntea lăsată. Îşi ţinea săbiile în poală, ca un avertisment tăcut pentru oricine încerca să se apropie de el în timp ce dormea.

Simţi o altă atingere: o pietricică pe gât. Se întoarse, scărpinându-se la ceafa şi întâlni privirea lui Kenjirō în pădure. Fără să-i dea nicio indicaţie, tânărul războinic îi întoarse spatele şi intră în întunericul pădurii. Shintaro îşi dădu seama că trebuia să-l urmeze. Înainte de a se ridica în picioare, agită cenuşa cu o ramură pentru a reaprinde rămăşiţele fierbinţi, îşi încălzi mâinile şi, în cele din urmă, merse spre desiş desfăcându-şi nodul pantalonilor, de parcă intenţia lui ar fi fost să-şi uşureze burta.

Merse prin întunericul boschetelor, cu braţele întinse ca să nu se împiedice de vreo ramură joasă, până când o mână i se sprijini pe umăr şi-l îndrumă spre o mică poieniţă de unde se vedea cerul. Kenjirō îi făcu semn să se aşeze înainte de a-şi relua paşii.

După puţin timp, reapăru printre pini, asigurându-se că nu i-a urmărit nimeni.

— Îţi aduci aminte de mine, Shintaro?

— Cum să vă uit, stăpâne? La Hiei aţi fost singurul care aţi arătat milă faţă de fiul meu.

— Dacă atât de mult preţuieşti amintirea fiului tău, de ce ai plecat să-i ajuţi pe acei asasini?

Ashigaru îşi feri privirea, dar Kenjirō nu era dispus să-i ia apărarea:

— Uită-te în ochii mei! îl dojeni. Aceşti oameni şi-ar vinde şi tatăl pentru a câştiga câteva monede în plus. De ce îi ajuţi să treacă pe pământurile stăpânului tău? Unde vor să îi duci?

— Caută… caută un sat creştin în apropierea muntelui Miyoshi.

Inima lui Kenjirō se opri pentru o clipă. Nu putea fi o coincidenţă, oamenii aceia erau conştienţi de dorinţa lui Fuwa Torayasu de a fi îngropat acolo? Oare asta căutau ei, capul lui *daimio?* Respinse ideea în timp ce mergea, cauza trebuie să fie alta, exista un alt fel de secret în acel loc care făcea ca toate drumurile să conveargă acolo.

— De ce mai exact satul acela?

— Nu mi-au spus nimic, nici măcar nu vorbesc între ei. Ştiu doar că au căutat pe cineva care ştia bine zona, care crescuse acolo…

— Vrei să spui că nu doar îi ajuţi să traverseze regiunea, ci îi conduci în propriul tău sat? mormăi Kenjirō, dispreţul pătându-i vocea.

— Iartă-mă, samuraiule! – Shintaro se sprijini pe mâini şi înclină capul. Nu am avut de ales. Când s-a terminat bătălia, ne-au adunat în grupuri de zece. Au întrebat dacă există vreunul din zona lui Miyoshi şi, dacă niciunul dintre ei nu a păşit înainte, le-au înţepat gâtul cu un cuţit. Când ne-a venit rândul, nici măcar nu au trebuit să întrebe, tovarăşii mei s-au grăbit să mă arate.

— Chiar şi aşa, laş nemernic, nu înţelegi că îţi condamni familia şi vecinii? Aceşti bastarzi vor jefui, vor viola şi vor asasina până când îşi vor potoli instinctele.

— Mi-au jurat că nu va fi aşa! Dacă îi ajut din proprie iniţiativă, nimeni nu va suferi.

Kenjirō scuipă la auzul acestei minciuni, dar un om speriat are nevoie doar de o scuză, oricât de puţin probabil ar fi, pentru a se justifica. Atât de mizerabilă este natura umană, iar şeful Sasaki părea să o ştie bine.

— Ce este aşa special cu locul acela? Este din cauza *baterenului* despre care ne-ai vorbit, cel care trăieşte printre voi?

Shintaro îşi feri din nou privirea. Părea că vrea să îşi aleagă bine următoarele cuvinte.

— Acel samurai, acel Raisho, ştie lucruri, spuse într-un final. El este cel care l-a convins pe Sasaki să meargă la Miyoshi în loc să atace primele sate. Ar fi găsit locul mai devreme sau mai târziu, chiar şi fără ajutorul meu. Cel puţin aşa familia mea are şanse… A fost suficient să-mi pierd fiul.

Bărbatul începu să suspine, strângându-şi pumnii în poală.

— Haruka… am jurat că îl voi aduce înapoi.

Kenjirō îl scutură de umeri. Nu putea să-i permită să se descurajeze.

— Ascultă-mă bine, Shintaro! Mâine vei ghida plecarea în afara drumurilor, trebuie să-i convingi că acest lucru va economisi timp, că este un traseu mai incomod, dar mai scurt, pe care îl folosesc doar comunităţile creştine. Trebuie să ne duci să campăm într-o zonă luxuriantă şi accidentată, de unde ne putem strecura şi evita gardienii, înţelegi?

Bărbatul dădu din cap, mut şi livid la ceea ce propunea samuraiul.

— Trebuie să fugim şi să ajungem în satul tău înaintea lor. Este singura şansă pe care o au pentru a supravieţui la ceea ce vine peste ei. Vei reuşi să o faci?

— O… voi face.

— Aşa şi trebuie, sau nimeni nu îi va salva pe ai tăi, nici zeul tău creştin, nici toţi *kami* din cer şi de pe pământ.

— Capitolul 36 —
Cealaltă casă

Ayala debarcă în mica deltă pe care Akutagawa o formase în locul de întâlnire cu marele râu Yodo. Îşi luă rămas bun de la binefăcătorii săi, care îi umplură boccelele cu orez înfăşurat în alge marine *nori* şi se pregăti să urce afluentul fără a părăsi malul estic, aşa cum îl instruiseră Sayuri şi soţul ei. Canalul Akutagawa nu era foarte larg, dar avea un flux suficient pentru a alimenta câmpurile de orez care se dezvoltaseră pe ambele maluri. Peisajul, umed şi accidentat, emana un calm care pătrundea în piele şi simţuri.

Călători încet, sprijinindu-se de toiagul care, la fel ca hainele pe care le purta, îi fuseseră furnizate de către cultivatorii de alge. Pălăria de paie împiedica soarele de la amiază să-l orbească, dar căldura începea să-i apese umerii, iar rănile de pe spate îl dureau din cauza efortului. Strânse din dinţi şi învinse durerea, ştiind că, dacă ar ceda tentaţiei de a se odihni la umbră, nu va mai putea să-şi reia marşul până la apus.

Câmpurile de orez făcuseră loc unor zone umede vaste, unde creşteau doar păduri dense şi sălbatice de bambus. Ţărmul deveni o fâşie subţire de pământ mlăştinos şi Ayala începu să dispere. Când se lăsă seara, simţi febra crescând din nou; chiar şi aşa, se opri doar să bea ceai şi să ia câteva îmbucături de orez cu *nori* înainte de a continua, pentru că nu putea permite ca noaptea să-l surprindă în acest loc.

Apusul soarelui ameninţa deja când malurile râului se despărţiră şi canalul, mult mai impetuos, intră într-un peisaj accidentat, acoperit de păduri de pini. Acesta era locul pe care îl indicaseră; se strădui să ţină pasul până când văzu muntele Miyoshi în faţa lui, ridicându-se deasupra crângului şi forţând râul să formeze un arc larg în jurul lui. Acolo, între malul muntelui şi cotul Akutagawa, se formase o vastă vale de câmpuri de orez terasate, presărate cu

roşu, care se desprindeau din cedri. O viziune frumoasă, într-adevăr, imposibil de văzut de la distanţă datorită orografiei enclavei. *Un mic paradis în adâncul feudului Takatsuki, adăpostit de un* daimio *creştin decedat,* gândi Ayala.

Nu îi trebui mult să distingă primele cărări care alergau aproape de ţărm şi intrau în valea râului. Mergând pe una dintre ele, călătorul epuizat urmă ramurile care se ridicau între câmpurile de orez. De ambele părţi, ţăranii se osteneau cu recolta; mai mulţi ridicaseră capul să se uite la pelerinul ciudat, prea înalt şi prea slab, care îşi îmbrăţişa toiagul de parcă acesta ar fi susţinut lumea întreagă.

Când unul dintre localnici se apropie pentru a-l verifica, vizitatorul îşi ridică marginea pălăriei, dezvăluind ochii căprui şi chipul bărbos al unui *nanban.*

— Îl caut pe părintele Enso, spuse străinul după ce înclină capul.

Ţăranul îl privi cu neîncredere.

— Nu trebuie să vă temeţi, nu îi doresc niciun rău maestrului vostru! Şi eu sunt un *bateren* – şi le arătă crucea pe care o purta la gât.

Alţii începură să urce pe terasamentul care despărţea câmpurile de orez de potecă. Se alăturară primului cu aceleaşi expresii supărate pe feţe.

— Cum ai ajuns aici, străinule? întrebă un muncitor care, din atitudine şi vârstă, părea şeful grupului. Cine ţi-a vorbit despre acest loc?

Ayala, epuizat de marşul lung şi febră, nu se simţea suficient de puternic pentru a potoli neîncrederea acelor bărbaţi. Din fericire, o a treia voce se făcu auzită:

— Îndepărtaţi-vă, idioţilor! – o bătrână îşi făcu loc printre cei din grup. Oare nu distingeţi un om al lui Dumnezeu când îl vedeţi?

Femeia, mică şi cocoşată, îşi acoperea capul cu un batic şi avea pielea bronzată ca a cuiva care a lucrat toată viaţa de la răsărit până la apus. Când vru să îngenuncheze în faţa lui, Ayala a oprit-o ţinând-o de cot:

— Nu este necesar, bunică! spuse cu un zâmbet. Nu am venit în căutarea reverenţelor, ci în căutarea unui om care trăieşte printre voi.

— Mulţumesc Domnului că ne-a binecuvântat cu vizita unui om sfânt!

Bătrâna, a cărei autoritate părea incontestabilă, îşi făcu cruce şi toată lumea se grăbi să o imite.

— Cel pe care îl cauţi trăieşte la capătul câmpurilor de orez, în singura casă de pe dealul respectiv.

Arătă spre o creastă de pământ din depărtare.

Spre uimirea lui Ayala, o cruce încununa locul spre care arăta femeia. Strâmbă, la fel de austeră ca două scânduri încrucişate, dar vizibile chiar şi de la distanţă. Vederea acesteia a fost suficientă pentru a-l uşura, pentru a-i sufla în piept o flacără care îl mângâie de toate greutăţile pe care le trăise până să ajungă acolo. Ochii i se umplură de lacrimi şi îşi spuse în sinea lui că, dacă acesta ar fi pământ creştin, nu ar exista un loc mai bun pentru a construi o biserică, şi a avut certitudinea că aşa credea şi cel care înfipsese o cruce atât de umilă.

— Părintele Enso se va bucura să reîntâlnească unul dintre ai săi, spuse femeia, fericită de emoţia care îl cuprinsese pe vizitator.

— Aşa sper, bunico! răspunse Ayala şi porni la drum având drept ghid acea cruce.

★

Când bătrânul auzi cele trei lovituri ascuţite, lemn pe lemn, ştiu cumva că soarta venise în întâmpinarea lui. Niciunul dintre enoriaşii săi nu şi-ar fi anunţat prezenţa aşa. Închise Evanghelia uzată pe care o ţinea în mâini şi se îndreptă spre uşă, întrebându-se de cât timp reuşise să păcălească nenorocirea: treisprezece, cincisprezece, poate? Nu îşi amintea, dar ştia cu certitudine că acei ani dăduseră sens întregii sale vieţi.

Ridică panoul *shoji,* sperând că sentimentul nu va fi altceva decât pulsul unei inimi vechi desincronizate.

— Părinte Fabbiano? întrebă în portugheză omul pe care îl găsi în faţa uşii sale. Într-adevăr sunteţi părintele Enzo Fabbiano de Padua? insistă uimit vizitatorul, un străin îmbrăcat cu hainele unui pelegrin.

— De foarte mult timp nimeni nu mă mai strigă aşa, vă rog să nu o faceţi nici dumneavoastră!

— Nu vă aduceţi aminte de mine? Sunt părintele Martín Ayala, ne-am întâlnit în misiunea din Hirado înainte să mă trimită la Shima.

Bătrânul, cu vederea slabă, făcu un efort să-l observe pe omul care îi vorbea şi a crezut că poate distinge sub barbă şi în spatele ochilor obosiţi amintirea unui chip mult mai tânăr şi mai luminos.

— Da! spuse într-un final. Îmi aduc aminte de dumneavoastră, sunteţi traducătorul lui Xavier, omul care trebuia să ne ajute să îi înţelegem, care trebuia să ne uşureze paşii pe aceste pământuri – părintele Fabbiano dădu din cap fără bucurie. Spuneţi-mi, aţi reuşit într-un final? Aţi reuşit să faceţi Biserica să îi înţeleagă pe aceşti oameni?

Ayala nu rată reproşul implicit din acele cuvinte şi nici gestul sumbru cu care îl primi acel om.

— Aş spune că nu vă bucură să vedeţi un frate din Compania lui Iisus.

Fabbiano îi oferi o privire tristă, rezultat al unei vechi descurajări.

— Intraţi! Păreţi sfârşit.

Se dădu la o parte şi îi oferi casa sa unei asemenea vizite atât de neaşteptate.

— Voi face ceai şi vom vorbi.

Ayala îşi puse *sugegasa* pe braţ şi se aplecă pentru a trece peste prag.

— Ceai… repetă, în timp ce examina căbănuţa în căutarea vreunui vestigiu al omului credincios.

Ochii săi se opriră pe Evanghelia ponosită.

— Nu am cunoscut niciodată vreun locuitor al Padovei care să bea ceai, văd că aţi îmbrăţişat obiceiurile locale, comentă el, descălţându-se pentru a urca pe platforma de lemn.

— Sper să nu vă deranjeze frigul! spuse Fabbiano, în timp ce îi indică să se aşeze pe saltea. Nu am puterea să aprind focul.

Bătrânul iezuit puse între ei o tavă cu două blide din ceramică şi un ceainic de fier. Ayala observă felul în care se comporta – cu gesturi mai potrivite unui japonez decât unui italian – şi barba lungă care îi peria pieptul, în felul vechilor maeştri ai acelor pământuri.

— Se pare că aţi aparţinut acestei lumi noi chiar de când v-aţi născut.

Apoi, vorbind în japoneză, adăugă:

— Sunt sigur că nici măcar limba insulelor nu vă este străină. Fabbiano ridică privirea în timp ce turna infuzia în ceşti.

— Această lume este mai bătrână decât a noastră, părinte Ayala. Câmpurile de orez erau deja închinate lui Inari când în Europa nu auzisem încă de Iisus din Nazaret – bătrânul lăsă ceainicul deoparte şi luă vasul între mâini, sprijinindu-l pe poală. De ce aţi venit să mă căutaţi? vru să ştie, confruntând privirea întrebătoare a interlocutorului său. De ce atât de mult deranj în găsirea unui iezuit bătrân?

Ayala începea să întrezărească sentimentele acelui om, frica lui de a pierde viaţa pe care o alesese pentru el însuşi.

— Nu am venit în căutarea dumneavoastră, părinte Fabbiano. Nu ştiu dacă faptul că sunteţi aici se datorează providenţei divine sau planurilor pământeşti, dar nu sunt aici din cauza dumneavoastră.

— Atunci, ce faceţi aici?

Martín Ayala inspiră pentru a putea răspunde, dar sfârşi prin a expira încet. Cum să spună ce a trăit în ultimele luni? O exprimă în modul cel mai uşor posibil:

— Îi omoară pe ai noştri.

— Omoară? Mulţi creştini au murit în sate, aşa este.

— Nu pe creştinii japonezi, ci pe preoţii iezuiţi. Ne ucid unul câte unul.

— Cum este posibil aşa ceva? întrebă bătrânul. Misiunile sunt protejate de *daimio* de Ise, iar cele mai puternice mănăstiri cer credincioşilor lor să respecte bisericile. Nici măcar cele mai violente secte nu au îndrăznit vreodată să atace o misiune…

— Nu ştim dacă au fost sectele *sohei,* îl corectă Ayala, în realitate, nu ştim nimic. Frica şi descurajarea s-au răspândit printre ai noştri, primele misiuni au început să-şi închidă uşile. Mă tem că altele vor urma în curând.

Enzo Fabbiano dădu încet din cap, de parcă o astfel de veste ar fi căpătat dintr-odată sens pentru el.

— Aşadar, groaza pe care o suferă creştinătatea pe uscat a ajuns în cele din urmă la ţărmuri. Ura Ikko-Ikki şi a Tendai a ajuns în bisericile noastre.

— Nu pot să spun cu certitudine că au fost călugării budişti războinici, dar nici nu pot să neg.

— Dacă aţi fi fost martorul cruzimii acţiunilor lor, dacă aţi fi văzut sate întregi răstignite în urma lor, dacă de fiecare dată când vântul mişca frunzele v-aţi fi amintit de balansul copiilor atârnaţi de copaci… Atunci nu aţi avea astfel de îndoieli.

Ayala privi în jos, copleşit. Când vorbi din nou, vocea lui sună foarte obosită:

— Nu ştiu ce vă ţine aici, părinte Fabbiano, dar să ştiţi că nu vă pot învinui că aţi abandonat misiunea. Am făcut-o eu, la scurt timp după dispariţia dumneavoastră, m-am întors acasă golit, disperat de ceea ce trăisem aici… Dar, din motive pe care nu le înţeleg, Dumnezeu m-a dorit înapoi. Când au avut loc primele decese, Compania m-a însărcinat să descopăr aceste fapte şi acesta a fost demersul meu până în prezent. Domnul nostru ştie că am încercat cu toată puterea care mi s-a acordat, am călătorit în ţară săptămâni întregi, am fost la un pas de a muri şi de a-i conduce pe alţii la moarte, m-am îmbolnăvit şi am fost martor la tot felul de orori… Şi totul a fost în zadar.

Vocea i se rupse în mijlocul mărturisirii. Îşi îngropă capul în mâini pentru a-şi ascunde durerea,

cu părul încâlcit între degetele strânse.

— Nu sunt mai aproape de adevăr decât atunci când eram la celălalt capăt al lumii. Le-am greşit fraţilor noştri şi, ca şi data trecută, am dat greş din nou în faţa unui tânăr care avea încredere în mine, care depindea de mine. Retrăiesc aceleaşi greşeli din nou şi din nou, de parcă acest pământ ar fi blestemat pentru mine…

Părintele Fabbiano îşi sprijini o mână pe umărul său, cu fermitatea şi calmul celui care contemplă o durere pe care o cunoaşte bine, care îi este intimă.

— Plângeţi cât aveţi nevoie, nu eu voi fi cel care vă va spune să vă opriţi lacrimile. Dar să ştiţi că purtaţi o cruce care nu vă aparţine, părinte Ayala. Am venit aici pentru a face bine printre aceşti oameni, nu pentru a ne confrunta cu războaie şi crime oribile.

— Am venit să facem voia Domnului, oricare ar fi aceasta, răspunse Ayala.

Bătrânul nu dorea să se certe. Cu afecţiune, îl ajută să se ridice în picioare şi îi întinse toiagul.

— Ştiu că sunteţi obosit, dar mi-ar plăcea să vă arăt ceva. Însoţiţi-mă şi poate veţi înţelege de ce i-am abandonat pe ai mei, cum spuneţi dumneavoastră.

Enso-sensei îşi aruncă o haină peste umeri şi ridică un baston vechi. Împinse uşa şi aşteptă lângă prag ca Ayala să se ridice în picioare. Când îi făcu semn să-l urmeze, bătrânul iezuit zâmbi şi ieşi afară. În partea de jos a Miyoshiului, primele lumini se aprinseseră deja, fluturând în spatele ferestrelor şi pe terase, ca licuricii prinşi în hârtie, în timp ce ultimele felinare defilau prin câmpurile de orez în căutarea căldurii băilor comunale.

— Urmaţi-mă! îl strigă Enso, coborând pe poteca ce ducea pe partea opusă a dealului.

Poteca uşor înclinată ducea la marea ramură care alerga între câmpurile fermei. De acolo, de sus, puteai vedea satul împrăştiat pe malul muntelui, înconjurat de o dumbravă groasă care despărţea casele de culturile eşalonate în terase până pe malul

Akutagawa. Priveliştea era cu siguranţă frumoasă, gândi Ayala, nu era un loc rău în care să te retragi.

— Credeţi că mă ascund aici de lume, observă Fabbiano, care părea că îi citise gândurile, că fug de obligaţiile mele. Eu, totuşi, am înţeles că acesta era locul meu, că obligaţia mea era să rămân cu acest popor.

— Satul unui preot trebuie să fie toţi copiii creştinătăţii, nu cei pe care îi alege unul, părinte Fabbiano.

Bătrânul iezuit surâse.

— Cu toate acestea, misiunea îşi construieşte casele sale în oraşe, lângă *daimio* creştini care le oferă adăpost…

— Compania se instalează acolo unde poate face creştini mai buni. Suntem puţini şi trebuie să ajungem la mulţi.

— Câţi misionari sunt trimişi pe uscat, să călătorească prin sătuce şi pe câmpuri de orez? întrebă Fabbiano, care, de data aceasta, nu părea să fie dispus să fugă de discuţie. Ştiţi la fel de bine ca mine că mulţi creştini sunt botezaţi din interior, că sunt create comunităţi care sunt neglijate apoi de misiune, că nu mai văd un preot până la sfârşitul zilelor, dacă vreodată se mai întoarce vreunul.

— Cum v-am spus, suntem puţini şi ţara este întinsă şi muntoasă, replică Ayala, mergând lângă el.

— Cu toate acestea, aceşti creştini persevorează. Ei nu uită Cuvântul chiar dacă îi lăsăm în întuneric în noua lor credinţă. Ştii prin ce trebuie să treacă? Cum sunt hărţuiţi de *sohei* şi bandiţi? Cum se răzbună *daimio* cărora le oferă orezul atunci când au nevoie să se înţeleagă cu călugării budişti din orice motiv?

— Dar acest sat se află pe teritoriul clanului Fuwa, un clan creştin.

— *Daimio* au un singur zeu: războiul. Se vor numi creştini atât timp cât acest lucru le oferă un fel de avantaj, dar îşi vor arunca pielea ca nişte şerpi când se schimbă vântul – buzele lui Fabbiano se răsuciră dezgustate. Misiunea uită de aceşti creştini

care suferă pentru a-şi păstra credinţa şi se aruncă în braţele domnilor samurai, care folosesc cuvântul lui Hristos pentru a face comerţ cu portughezii şi pentru a-i slăbi pe călugării budişti.

Ayala nu putu respinge astfel de acuzaţii, fiindcă erau şi ale lui demult.

— Datoria mea este să fiu aici, cu cei slabi, nu în curţile privilegiaţilor, precum dragul nostru frate Luis Frois. A mea este o misiune diferită, mai puţin virtuoasă în ochii Romei, dar nu mai puţin necesară, conchise Fabbiano.

— Nu vă aparţine dumneavoastră această decizie. Este o singură misiune creştină în Japonia şi este dusă la bun sfârşit de Companie. Dacă vă îndepărtaţi de la ea, nici măcar nu vă puteţi numi preot. De ce au nevoie aceşti oameni de un preot care nu îi poate boteza sau care nu poate oficia o slujbă?

Părintele Enso se opri scurt. Focul care îi ardea brusc în ochi, energia mişcărilor sale, îi negau vârsta:

— Taine, ritualuri… Sunt scoici goale dacă nu uşurează spiritul celor care le primesc, dacă nu servesc pentru a-i face să se simtă mai uniţi cu Dumnezeu.

— Cum puteţi suporta o astfel de blasfemie? Ele sunt sfintele sacramente ale singurei Biserici adevărate!

— Sunteţi sigur de asta? izbucni Fabbiano, arătându-l cu bastonul. Aţi spus-o singur: aceasta este o altă lume. Este greşit să credem că la noi Cuvântul lui Dumnezeu a venit prin Hristos şi la ei prin Buddha? Nu se spune că Buddha Shaka[104] a decis să se nască om pentru a salva omenirea? Atât timp cât cunosc şi preţuiesc cuvântul lui Iisus Hristos, de ce să le fie interzis să se roage vechilor zei ai părinţilor lor, dacă sunt drepţi şi binevoitori? Este evlavios să le spună că toţi strămoşii lor ard în iad, provocând astfel de suferinţe enoriaşilor noştri?

— Nu… Nu puteţi face aşa ceva. Nu puteţi răsuci cuvântul lui Dumnezeu după bunul plac. Este împotriva Bisericii din Roma…

Enso-sensei îşi relaxă umerii încordaţi şi se sprijini de baston, obosind brusc. Zâmbi cu un calm care contrasta cu groaza lui Ayala.

— Oare nu vedeţi? Nu suntem la Roma, iar aceştia nu sunt creştini romani. Acesta este un nou creştinism, unul care trebuie să tolereze credinţe şi învăţături vechi, unul care este persecutat pentru credinţa lui, ca primii credincioşi ai lui Iisus. O creştinătate care trebuie să se apere, concluzionă şi îşi reluă marşul, intrând deja în câmpurile de orez tăcute.

Ayala, copleşit, întârzie o clipă până să o ia pe urmele bătrânului. El nu credea că există egoism în cuvintele acelui om, ci doar dorinţa de a îmbunătăţi viaţa acelor oameni, de a-i face să îmbrăţişeze adevărul lui Hristos fără a provoca o ruptură cu întreaga lor lume… Dar atitudinea lui sfidătoare, arogantă, cu care îşi judeca propriii fraţi… Era o atitudine nedemnă pentru un preot, deşi atât de hotărât şi liber în acelaşi timp, atât de ferm în convingerile sale, încât Ayala nu putu să nu-l admire şi să-i invidieze certitudinile.

— La ce vă referiţi când spuneţi că trebuie să se apere? întrebă, în timp ce îl urmărea prin crângul gros care ducea spre sat.

— Chiar şi Iisus a mânuit biciul pentru a proteja templul, răspunse bătrânul, pe un ton atât de ascuţit, încât Ayala ştia că acest lucru nu putea duce decât la o altă bătălie dialectică, pe care el ar fi preferat să o evite pentru moment.

Mergeau în tăcere sub crengile dese, luna sclipind printre vârfurile copacilor. Când pădurea se deschise pentru a lăsa loc primelor case ale satului, devenea clar că vechiul misionar nu rătăcea, ci se îndrepta spre un anumit loc.

— Unde mă duceţi? a vrut să ştie Ayala, a cărui sosire nu trecuse neobservată: bărbaţi şi femei au apărut la uşile caselor lor, curioşi de prezenţa străinului care îl însoţea pe părintele Enso.

— Vreau să cunoaşteţi pe cineva! răspunse bătrânul iezuit, în timp ce avansa printre colibele cu

acoperişuri ascuţite.

Două canale pietruite se întindeau de-a lungul malurilor drumului, cu o adâncime de abia un cot, suficient pentru a lega şuvoiul de apă îngheţată care cobora de pe munte. Fabbiano se opri lângă singura casă cu acoperiş de ţiglă pe care o găsiseră în drum; stătea pe scândura care se întindea pe canal şi sună la clopoţelul care se legăna lângă uşă.

Nu după mult timp, un bătrân cu barba groasă şi părul alb răspunse la apel. Nu salută, ci pur şi simplu le blocă drumul, sprijinind o mână pe uşă în timp ce-l scruta pe străin.

— Bună seara, Jigorō-sensei! salută Fabbiano cu o plecăciune. Ştiu că ora câinelui se încheie, dar există probleme pe care este mai bine să nu le întârziem. Acest om este părintele Ayala, aduce veşti pe care doamna Reiko va dori să le audă cât mai curând posibil.

Ayala îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Fabbiano: Cine era această doamnă Reiko şi ce ştiri aducea el care ar putea să o intereseze? Bătrânul cu ochi acri părea să-şi înmoaie expresia când află că acest străin era şi el un *bateren.*

— Doamna nu s-a culcat încă. O veţi putea găsi în grădina sa.

Jigorō se dădu la o parte.

Fabbiano îşi dădu jos pantofii pentru a intra în casă şi Ayala îl urmări cu suspiciune. Deşi austeră, casa era spaţioasă şi construită din piatră şi lemn; erau panouri *shoji* care separau camerele, un podium care acoperea întregul etaj şi, din ceea ce spusese acel bătrân paznic, avea chiar şi o grădină. Putea arăta ca reşedinţa unui negustor prosper, dacă nu ar fi aproape imposibil ca vreun negustor să se stabilească într-un sat montan atât de îndepărtat de rutele comerciale.

Fostul preot intră în casă şi Ayala rămase în spatele lui. În ciuda oboselii care îi amorţise corpul şi gândurile, în ciuda rănilor care îl făceau să îşi contracte spatele, acest loc necunoscut îi dădea un sentiment familiar de calm. Se bucură de scârţâitul

scândurilor de sub podea, de mirosul de lemn străvechi împletit cu tămâia *koboku,* de atmosfera nocturnă care pătrundea din exterior şi care îi condusese către livada delicată ce înflorea în centrul casei. De pe terasă admirau grădina de libelule suspendate peste un iaz de umiditate balsamică, de ramuri de salcie adormite de vânt, de flori sălbatice, simple, lipsite de pretenţii, care periau stâncile dintre ferigi.

La poalele terasei, stând pe ultima treaptă, o femeie era pierdută în gânduri. Ţinea o ceaşcă de ceai în mâini şi îşi înfipse degetele goale în muşchiul verde, proaspăt. Ayala o privi în timp ce era întoarsă cu spatele la ei, cufundată în acel moment al amintirii intime. Nu se aştepta ca doamna Reiko să fie atât de tânără.

— Fără îndoială, contemplarea acestui loc uşurează spiritul, salută Enzo Fabbiano în portugheză.

— Jigorō-sensei este un maestru al multor arte, părinte Enso, răspunse ea, dar în nici o alta nu se dedică atât de mult ca pentru grădina aceasta.

Femeia, îmbrăcată într-o *yukata* simplă, evident japoneză, răspunsese într-o portugheză impecabilă. Când întoarse capul pentru a-i privi pe noii veniţi, primul lucru pe care Ayala îl remarcă a fost semnul de pe faţă care îi desfigura obrazul stâng. Ce monstru i-ar face ceva atât de oribil unei fete? Cu toate acestea, expresia lui Reiko se schimbă pe măsură ce observă prezenţa străinului.

Interpretând greşit reacţia gazdei sale, Enso se grăbi să facă prezentările:

— Draga mea fată, iartă-ne pentru că am pătruns în casa ta aşa! Acesta este părintele Ayala; aduce veşti teribile, ştiri care probabil explică de ce se schimbă rutele comercianţilor…

Dar femeia nu asculta cuvintele bătrânului Enso. Se ridică şi blidul pe care îl ţinea în mâini se prăbuşi pe podea. Sprijinindu-se pe prima treaptă, întinse mâna spre Ayala, de parcă s-ar teme că se confrunta

cu o fantomă care ar putea dispărea în orice moment.

— Martín… şopti. Părinte Martín! repetă, incapabilă să articuleze alte cuvinte.

Adevărul îl lovi pe Ayala copleşindu-i mintea, ştergând orice altă consideraţie.

— Junko! – gemu, îngrozit de posibilitatea ca ochii lui să-l înşele – fata mea, Junko, eşti chiar tu?

Femeia se aruncă în braţele lui, îşi îngropă capul în pieptul său febril, cedând până la lacrimi. El o ţinea strâns şi o mângâia în timp ce lacrimile lui, de bucurie, vinovăţie, uşurare, se revărsau şi se amestecau cu ale ei.

— Fetiţa mea, repetă Martín Ayala cu vocea spartă, mulţumesc cerului, eşti în viaţă!

— Capitolul 37 —
Mantra lui Shintaro

Kenjirō deschise ochii sub noaptea înstelată. Se odihnea la marginea taberei, prea aproape de terasamentul de pietriş şi tufişuri care se prăbuşeau pe deal. În jurul său, crângul dens se agăţa vehement de panta stâncoasă, refuzând să fie îndoit de vântul care crăpa ramurile şi desprindea acele de pin.

Samuraiul se dezveli şi se ridică uşor. Văzu pâlpâirea muribundă a focurilor împrăştiate printre copaci, dar nicio mişcare dincolo de respiraţia profundă a colegilor săi de călătorie, atât de obosiţi la căderea serii, încât se lăsaseră pradă somnului greu al fiarelor de povară. Dacă modelul din nopţile anterioare se repeta, trebuiau să fie cinci bărbaţi treji, înconjurând tabăra la aproximativ trei *cho* distanţă, staţionaţi printre canioanele care străbăteau acel peisaj de munţi joşi şi vegetaţie pestriţă.

Se ridică şi strânse bocceaua în care aranjase toate cele necesare. Alunecă tăcut la marginea poienii unde dormea Shintaro, forţat să stea lângă cortul şefului Sasaki. Îl căută şi, în curând, îl găsi ghemuit, departe de focurile de tabără, tremurând de frică sau de frig, cu ochii mari, fixaţi pe ai săi. Samuraiul îi făcu semn din cap să se îndrepte spre punctul pe care îl stabiliseră cu o zi înainte şi Shintaro dădu din cap din întuneric.

În timp ce *ashigaru* se strecura în frunziş, Kenjirō încercui perimetrul până la o mică poiană care servea drept grajduri de cai. Găsi animalele care păşteau printre copaci sau se odihneau lângă căruţa pe care o târâseră de la Otsu. Se apropie de coama neagră a calului regretatului Fuwa Torayasu şi, mângâindu-l, îi puse bocceaua de călătorie. Înainte de a-l dezlega, aruncă o privire sub pătura de paie care acoperea căruţa; acolo găsi archebuzele şi butoaiele de praf, înfăşurate în pânză şi hârtie cerată pentru a le proteja de ploaie. Dacă ar fi avut o lampă sau un cremene, ar fi putut încerca să dea foc

paielor, deşi ştia că ploaia ar fi făcut un astfel de demers aproape imposibil. Mai mult, umiditatea ar fi pătruns cel mai probabil în pulbere, aşa că se mulţumi să slăbească butucul uneia dintre roţi şi să-l arunce în tufiş.

Dezlegă animalul şi îl conduse printre copaci, cu grijă să nu-i prindă picioarele în rădăcini, bătându-l pe grumaz pentru a-l linişti, în timp ce înconjurau încet tabăra. Acesta era momentul critic al planului său, trebuia să păstreze calul calm, astfel încât să nu-i trădeze până nu ajungeau pe cărare; un nechezat sau pufnit în frunziş, chiar şi simpla crăpătură a unei ramuri rupte, ar fi putut fi suficient pentru a-i da de gol. Kenjirō se gândea la toate acestea, când, dintr-odată, unul dintre oamenii lui Sasaki apăru în faţa lui cu chimonoul suflecat şi *fundoshiul* desfăcut, gata să se uşureze printre copaci.

Cei doi îşi aruncară o privire scurtă: mercenarul fu uluit, Kenjirō fu enervat, pentru că toate avertismentele sale fură întrerupte de o blestemată coincidenţă.

— Alarmă! reuşi să strige celălalt, fără să înţeleagă exact ceea ce se întâmpla, dacă îi furau sau creau o ambuscadă, dacă îi atacau sau se strecurau afară.

Kenjirō se năpusti asupra lui, trăgându-şi sabia scurtă şi, după doi paşi, îi tăie gâtul nenorocitului. Îşi duse mâinile la profunda tăietură prin care îi fugea vocea şi viaţa; nu putu ţipa în timp ce se prăbuşea, dar alerta fu dată. Kenjirō putu distinge printre copaci cum unii bărbaţi se ridicau şi schimbau priviri confuze, încercând să identifice originea acelui strigăt.

Luă frâiele şi trase calul cu putere, abandonând orice prudenţă. Îşi croi drum prin dumbrava deasă, zgâriindu-şi faţa şi mâinile de crengi; zărea deja silueta lui Shintaro, cocoţată, cu spatele turtit pe un butuc, când un clopot începu să bată frenetic. Zgomotul său reverberă printre copaci şi ridică zeci de păsări în noapte.

Kenjirō îl apucă pe *ashigaru* de sub braţ şi îl forţă să se ridice.

— Haide, la drum!

Celălalt făcu acelaşi lucru şi porni la drum până ajunse la o cale mai puţin sinuoasă decât de obicei; o alesese pentru că le permitea să fugă într-un galop moderat, ceva ce era imposibil pe restul cărărilor care traversau acele dealuri. Când călcară în cele din urmă praful de pe drum, samuraiul urcă pe cal şi îl ajută şi pe el să se urce pe spatele calului. Îl avertiză să se ţină strâns şi lovi calul pentru a porni la galop. În spatele lui, clopotul continua să sune; paşii grăbiţi şi blestemele umplură noaptea, dar totul se estompă în timp ce calul lui începu să galopeze şi vântul le zgârie urechile.

Shintaro, cu ochii închişi, murmura o rugăciune; Kenjirō, cu ochii larg deschişi, încerca să controleze animalul, astfel încât să rămână în centrul cărării, departe de ramurile şi rădăcinile care ameninţau să îi dea jos de pe cal. Când ajunseră să galopeze, înţelese cu adevărat cât de riscantă era acea fugă: traseul putea să nu fie la fel de răsucit ca alte cărări de munte, însă călcau pe un teren neuniform, presărat cu pietriş slab care, cu cât era mai îngust, cu cât aveau mai multă viteză şi galopau prea aproape de panta care ameninţa să îi răstoarne dacă armăsarul nu era ţinut sub control.

Totuşi, astfel de îngrijorări au fost risipite atunci când cineva sări din copaci şi se aşeză în mijlocul drumului, la mai puţin de un *cho* distanţă. Trebuia să fi fost unul dintre cei care stăteau de pază în perimetru, îşi dădu seama Kenjirō, urmărind uimit cum mercenarul trăsese calm o sabie cu o lamă supradimensionată. Nu era spaţiu pentru a putea ocoli o astfel de armă, iar nebunul părea să nu se teamă de lovitura animalului, aşa că Kenjirō strânse din dinţi şi acceleră galopul şi mai mult în timp ce scoase din teacă Lama Vântului.

Dacă doar ar încerca să-l răstoarne, *nagamaki* i-ar tăia picioarele animalului, iar cel care o mânuia ar mai avea timp să încerce să se dea la o parte.

Trebuia să îl atingă cu *katana* lui sau, cel puţin, să încerce să devieze tăierea brutală a acelei arme.

— Shintaro, apleacă-te cât poţi!

Parcurseseră deja jumătate din distanţă când îl recunoscu pe bărbatul care stătea în faţa lor: acelaşi om îl întâmpinase la uşile hanului pentru a-l conduce la Sasaki, probabil unul dintre şefii săi mai tineri, promovat de o nesăbuinţă similară pe câmpul de luptă. Erau practic sus şi putea auzi râsetele gâlgâind din gura duşmanului. Kenjirō nici măcar nu strigă: doar îndrumă calul spre dreapta cu picioarele, separându-l de pantă; manevra obligă mercenarul să se lipească de prăpastie pentru a da mai multă forţă lansării. În ultimul moment, Kenjirō îşi mută sabia la stânga şi, apucând frâiele cu dreapta, se aplecă peste gâtul animalului, gata să înfrunte oţelul. Când rivalul său descărcă în sfârşit sabia teribil de mare, samuraiul se lăsă aproape la pământ. Lama lungă îi zvâcni deasupra capului, foarte aproape de ureche, moment în care trase frâiele pentru a se ridica în şa înainte de a descăleca. În timp ce se ridică, făcu o tăietură cu *katana,* lovindu-şi adversarul la subsuoară.

Îşi încredinţase viaţa unei monede aruncate în aer şi aceasta încă se învârtea când se aşeză în cele din urmă pe şa şi putu să privească înapoi. Îşi văzu adversarul rostogolindu-se pe pantă, cu trupul slab muşcat de stânci şi buruieni. Îşi întoarse privirea în faţă şi îşi înveli sabia; părea că nu era karma lui să cadă în acea noapte, dar departe de a răsufla cu uşurare, se simţi copleşit de apropierea morţii, care începea să-l impregneze cu o duhoare pe care bănuia că nu o va pierde niciodată.

Înfăşură pumnii în jurul frâielor şi struni din nou calul; acesta încetini însă, incapabil să răspundă la ceea ce îi cerea călăreţul său. Simţind umezeala caldă care uda flancul animalului, îşi dădu seama că nu ieşise nevătămat din luptă.

Pălmui calul negru pe gât, încercând să-l liniştească în timp ce se apropiau de pădurea de stejari în care poteca se arunca mai departe. Acolo

puteau să descalece şi să vadă cât de adâncă era tăietura. Totuşi, imediat ce se aflară sub acoperişul copacilor, calul începu să se clatine până se prăbuşi pe picioarele din faţă. Cei doi bărbaţi se rostogoliră pe pământ şi zăcură în noroiul drumului.

— Shintaro, eşti rănit?

Neavând niciun răspuns, Kenjirō se ridică îndurerat şi se târî până la corpul nemişcat al lui *ashigaru.* Respira greu, strângând din dinţi.

— Mă… mă doare, bombăni, în timp ce se ghemuia pe partea stângă.

Cu grijă, Kenjirō îl obligă să ridice braţul şi văzu tăietura adâncă pe şold. Lama fanaticului nu numai că ajunsese la calul său, dar aproape că îl împărţise pe din două pe acel om. Scuipă un blestem care-i stătea pe vârful limbii şi îl târî pe Shintaro de pe drum, sprijinindu-l de scoarţa unui stejar.

— Stai liniştit, te voi duce la tine acasă! îi jură samuraiul, în timp ce se desprindea din *haori* şi, tăindu-l cu *wakizashi,* improviză cârpe de bandaj.

Înfăşură bucăţile de pânză în jurul trunchiului lui Shintaro şi le înnodă strâns peste şold, sperând că presiunea va opri sângerarea. O pată de sânge înmuie imediat garoul, răspândindu-se de-a binelea peste tot. Tăietura îi trecuse deasupra şoldului şi îi desfăcuse măruntaiele, nu exista nicio modalitate de a supravieţui unei astfel de răni.

— Nu vă faceţi griji, murmură cu vocea răguşită *ashigaru* care ştiu să citească expresia de pe chipul său. De fapt, niciodată nu ar fi trebuit să ies în viaţă de pe muntele Hiei. Nu este corect ca un tată să supravieţuiască şi fiul său nu.

— Îmi pare rău! răspunse Kenjirō, îngenuncheat în faţa muribundului. Am crezut că vom reuşi.

Bărbatul zâmbi între respiraţii grele.

— Eşti foarte tânăr, acum văd… abia un băiat.

Îi vorbi cu încrederea unui tată, aproape cu dragoste.

— Nu este nimic de regretat, noi creştinii ne întâlnim când murim, eu mă voi întâlni cu fiul meu… – zâmbi din nou. Dar mai ai încă o cale de

parcurs, trebuie să-mi avertizezi oamenii – o tuse slabă îl întrerupse. Continuă pe calea planificată până ajungi la Akutagawa… În această perioadă a anului albia râului este deja adâncă până la talie, este imposibil să o confunzi cu un pârâu…

Strânse din dinţi şi se aplecă pe o parte, depăşit de durere, până când reuşi să-şi revină:

— Când… când îl vei găsi, urcă până la muntele Miyoshi, imediat îl vei vedea la orizont… Acolo vei găsi satul, în valea râului – ochii i se luminară, de parcă ar fi zărit cu adevărat casa pentru ultima oară. Vorbeşte cu doamna Reiko, avertizeaz-o despre ce se întâmplă, va vorbi cu soţia mea, îi va spune că şi-a pierdut fiul şi soţul…

Vru să înghită, dar îşi descoperi gura plină de fiere. Apoi îşi folosi ultima suflare pentru a se încredinţa zeului său:

— *Pater noster, qui is in caelis, sanctificetur nomen Tuum…*

Kenjirō susţinu privirea acelui om în acelaşi mod în care se ţine mâna celui care atârnă deasupra prăpastiei. Ascultă cu tristeţe mantra lui ciudată şi dădu drumul la mână doar atunci când vocea lui Shintaro se stinse, cu ochii deja contemplând lumea cealaltă.

— Capitolul 38 —
Un zeu tăcut

Reiko se trezi cu inima uşoară şi privirea înflăcărată. Avea din nou şaptesprezece ani, îşi recuperase prietenul, mentorul său, omul care îi marcase viaţa. În noaptea precedentă au avut puterea doar să se îmbrăţişeze, să retrăiască sentimente pe care le credeau pierdute, pentru a asimila miracolul reuniunii lor. Multă vreme părintele Martín fusese doar în rugăciunile sale, nu în speranţele sale, dar când îl văzu din nou, înţelese cât de mult îi fusese dor de el.

Nimic nu părea să se fi schimbat la el: nici privirea lui plină de compasiune, nici prezenţa sa, calmă şi impunătoare în acelaşi timp. Dimpotrivă, ea asistase la atâta cruzime şi disperare de la despărţirea lor, încât era convinsă că mai rămăsese puţin din fata care fusese cândva. Sau fusese până în acea zi, pentru că Martín Ayala părea capabil să ignore toate lucrurile rele din ea: când o privea, vedea adevărata ei fiinţă, ca raza de lumină care desparte furtuna şi ajunge în adâncurile văii. Pentru el, ea era încă Junko, fata pe care o privise devenind o femeie, iar asta o consola cumva.

Cuvintele şoptite în timp ce se ţineau în acea îmbrăţişare lungă reverberau încă în pieptul ei: „Ai devenit femeia care am ştiut mereu că vei fi, nu aş putea fi mai mândru de tine”. Nişte cuvinte care o făceau fericită în timp ce o şi umpleau de anxietate. Ce ar crede el când ar descoperi tot ce făcuse ea, când ar fi cunoscut cu adevărat femeia care devenise?

Această îndoială o cuprinse din nou acum în patul ei, în timp ce lăsa lumina filtrată de hârtia de orez să dizolve ultimele neguri ale visului. Ieşi din pătură şi îngenunche în faţa chiuvetei. Îşi clăti faţa şi îşi pieptănă părul legându-l la ceafă. Apoi privirea îi zăbovi pe oglinda metalică lustruită de pe perete. Atât de puţin se schimbase? Nu cumva păcatele ei îi

deformaseră chipul? Încet, încordându-l între degete, eliberă o şuviţă de păr şi o lăsă să cadă peste cicatricea care îi muşca obrazul. Nu o ascundea niciodată, pentru că o considera un gest de slăbiciune, o trădare a ei însăşi, dar această dimineaţă era diferită. Numai în dimineaţa aceasta.

Coborî în bucătărie, unde, în fiecare zi, mânca orezul şi legumele fierte pe care le pregătea Jigorō înainte de a ieşi în grădină. Spre surprinderea ei, îl găsi pe părintele Enso cocoşat lângă vatră, încălzindu-şi mâinile cu un blid de ceai.

— Bună dimineaţa, fetiţă!

— Părinte Enso, nu vă aşteptam aşa de devreme. Cumva părintele Martín…?

— Stai liniştită, încă se odihneşte. Acest om a suferit multe pedepse până să ajungă aici.

Dădu din cap, încercând să-şi ascundă urgenţa, reducând la tăcere torentul de întrebări care îi umpleau gura. Cu un calm impunător, puse ceai tocat în fundul unei căni şi se aşeză lângă Fabbiano.

— Ce v-a povestit? întrebă, în timp ce ridica fierbătorul suspendat deasupra focului şi turna apa aburindă în vasul său. Cum a ajuns aici?

— Nu îmi revine mie sarcina să îţi spun povestea sa, draga mea! Acum ştiu că aveţi multe de vorbit – sorbi din ceai. Dar îţi voi spune că a venit până aici fugind. Şi, deşi nu vrea să recunoască, este evident că te-a căutat şi pe tine.

Aruncă o privire la crucea Caravaca pe care Reiko o purta la gât, aidoma celei a lui Ayala.

Instinctiv, ea caută cu degetele micul crucifix.

— Părinte Enso, eu…

— Va fi destul timp să vorbim despre asta, o întrerupse bătrânul, dacă sunt aici este pentru că unele dintre lucrurile pe care mi le-a dezvăluit părintele Ayala nu pot fi întârziate.

Îşi luă o clipă de răgaz pentru a-şi aduna gândurile şi, când vorbi în cele din urmă, o făcu pe un ton grav:

— De luni de zile, au apărut iezuiţi morţi în diferite case ale misiunii. Părinţii Mendes, Pomba şi

Cardim în Osaka, fratele Nuño în Shima, Velasco Samper în Hamamatsu… Şi mulţi alţii de-a lungul traseului Tokaido. Oameni buni, bărbaţi dispuşi să dea totul pentru creştinism şi nici nu am ştiut despre asta, nici măcar nu m-am putut ruga pentru ei…

Vocea lui „Enso" Fabbiano se sfărâmase cu fiecare cuvânt până când atârna de un singur fir, care sfârşi prin a se sparge cu un geamăt. Reiko se grăbi să îngenuncheze lângă el şi îi luă mâinile.

— Părinte, nu este vina dumneavoastră. Compania este foarte rezervată cu afacerile sale şi ştiţi foarte bine că circumstanţele noastre cer să nu păstrăm relaţii cu misiunea sau cu alţi creştini.

— Chiar şi aşa…

Preotul îşi înclină capul – durerea pentru tovarăşii săi căzuţi făcu să înflorească vechi regrete, despre care credea că erau uscate până la rădăcini.

— Voi vorbi cu Jigorō, îi voi spune să investigheze ce s-a întâmplat. Chiar dacă nu aparţinem misiunii, toţi creştinii de pe aceste pământuri sunt fraţii noştri.

Fabbiano dădu din cap. Suspină înainte să continue:

— Ayala este aici ca vizitator trimis de Roma. I s-a încredinţat sarcina de a investiga aceste crime, de aceea a trebuit să se întoarcă în Japonia.

Bătrânul iezuit nu observă dezamăgirea trecătoare din ochii femeii.

— Din ce mi-a povestit, unele case şi-au închis deja uşile; cea mai mare dintre toate, cea din Osaka. Se mută pe alte coaste, în porturi mai sigure, iar odată cu ele se mută şi navele portugheze. Înţelegi ce înseamnă asta, Reiko?

Ea dădu din cap în linişte, cu fruntea încruntată, înainte de a răspunde:

— Rutele se schimbă. De aceea nava Companiei Coímbra nu a oprit nici în Osaka, nici în Tanabe.

— Mai este ceva: la ordinele lui Nobunaga, armatele lui Fuwa Torayasu au atacat Muntele Hiei în urmă cu mai bine de zece zile. Părintele Ayala a fost alături de Domnia Sa în timpul războiului.

Potrivit relatării sale, el a asistat la modul în care Tsumaki Kenshin şi armata sa l-au trădat pe Torayasu şi acesta a decis să-şi ia viaţa înainte de a cădea în mâinile *soheilor* – vocea bătrânului tremura ca o flacără în vânt. Lumea se destramă, micuţo!

Reiko tăcu. Nu era nimic de spus. Dacă toate acestea erau adevărate, dacă stăpânul Torayasu murise şi armata sa căzuse, acordul pe care îl aveau cu clanul Fuwa nu se mai aplica. Era doar o chestiune de timp până când *daimioul* inamic se va arunca pe teritoriul lor ca nişte vulturi. Micul miracol pe care îl înfăptuise se apropia de sfârşit.

Reiko se acoperi cu o pelerină şi o pălărie de paie şi ieşi în aer liber. Trecu prin sat salutând vecinii care se alăturau treburilor lor, ignorând noul test pe care Dumnezeu îl cerea. Îl găsi pe Jigorō lângă forjă şi îi explică situaţia. Corbii lor trebuiau să-şi ia zborul cât mai curând posibil, aveau nevoie să coroboreze astfel de veşti cumplite, să cunoască detaliile. Apoi îl căută pe Ichizo şi îl rugă să amenajeze terenul de antrenament pentru că în după-amiaza aceea, dorea un singur lucru, ca mâinile să nu le amorţească şi toată lumea să fie în alertă.

În cele din urmă, când nu îi mai veni în minte ce altceva ar putea face, se uită în sus la dealul unde se afla coliba lui Enso-sensei. În noaptea precedentă, cu greu putuse vorbi cu părintele Martín, parţial pentru că starea lui o îngrijorase – îl găsise epuizat şi febril când îl îmbrăţişase, la limita forţelor –, dar şi pentru că nu voia să otrăvească reuniunea cu întrebări care să pară reproşuri, cu răspunsuri care să pară a fi scuze.

Îşi reproşă că amâna momentul şi se îndreptă spre deal. Când ajunse sus, îl găsi pe Martín Ayala aşezat sub streaşină cabanei, înfăşurat într-o mantie neagră care trebuia să aparţină părintelui Enso şi cu toiagul încrucişat peste picioare, de parcă ar fi aşteptat sosirea ei.

— Mă bucur să te revăd! o salută cu un zâmbet. Azi-noapte, de fiecare dată când mă trezeam mă temeam să nu fi fost un delir din cauza febrei.

— Sunteţi bolnav şi obosit, spuse ea când îi văzu cearcănele care îi întunecau ochii. Ar trebui să vorbim altă dată.

— Nu îţi face griji din cauza mea, Junko! Nu sunt nici atât de bătrân, nici atât de slăbit precum crezi.

Reiko nu se putu abţine să nu se cutremure la auzul unui nume despre care credea că era pierdut pentru totdeauna.

— Să te găsesc aici a fost un cadou din cer, continuă iezuitul, am crezut că niciodată nu voi mai simţi o asemenea fericire. Dar înainte trebuie să vorbesc cu tine… Trebuie să îţi cer iertare.

— Să îmi cereţi iertare? Iertare pentru ce? M-au dat afară din misiune, v-au trimis înapoi la Roma, ce puteaţi face?

Ayala oftă întristat.

— Acum înţeleg că aveam alternative – se uită peste umăr spre poarta cabanei. M-aş fi putut comporta ca părintele Fabbiano, să pun înainte ceea ce ştiam că este corect în faţa a ceea ce mă obligau să fac.

Reiko surâse pentru a-şi ascunde deziluzia.

— Aţi făcut singurul lucru pe care îl puteaţi face: v-aţi resemnat, aţi purtat acea durere pentru tot restul vieţii, aşa cum am făcut şi eu. Nu asta face un bun creştin?

— Găzduirea speranţei este, de asemenea, o calitate creştină şi am renunţat complet la orice speranţă, tocmai pentru că am renunţat la tine cu uşurinţă.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, Junko!

Se uită fix la acel bărbat abătut, cuprins de regretul pe care nu-l ceruse.

— Însoţiţi-mă! – îi spuse întinzându-i mâna. Să ne plimbăm pe sub copaci ca înainte. Dar acum niciunul nu va lua lecţii de la celălalt, nici eu nu voi conjuga verbele latine şi nici dumneavoastră nu va

trebui să desenaţi caracterele chinezeşti pe care mi le arăta Basho-sensei. Pur şi simplu vom merge în linişte.

El acceptă mâna pe care i-o oferi ca să se ridice în picioare şi începură să coboare pe cărare, mergând unul lângă celălalt. Cerul se curăţa şi ploaia părea gata să ia o pauză, aşa că Reiko îşi scoase pălăria de paie. Ayala aşteptă până ajunse la poalele dealului pentru a rupe tăcerea:

— Când te-au forţat să părăseşti misiunea, mi-au spus că te-ai alăturat, ca un *miko,* la un altar lângă Cape Toba, că acolo îţi vei găsi pacea pe care nu o puteai avea între noi – aşteptă reacţia, dar ea îşi menţinu privirea fixă la drum. Acum câteva săptămâni m-am dus la acel sanctuar, iar stareţul a susţinut că nu ştie nimic despre tine.

Inspiră adânc înainte de a continua:

— După… după aceea, m-am dus la un bordel în Uji-Yamada unde, după cum se spunea, ajungeau toate fetele din Shima care nu aveau unde să meargă. Proprietara m-a asigurat că nu a avut niciodată o Junko în slujba ei. Nu am vrut să întreb mai departe, brusc mi-a fost frică să ştiu ce se întâmplase cu tine, să descopăr… ceva teribil.

— Ceea ce s-a întâmplat odată ce am părăsit misiunea este doar treaba mea, răspunse Reiko, fără să-l privească în faţă. Poate că trebuie să vă simţiţi responsabil, poate că simţiţi că trebuie să purtaţi acea vină ca penitenţă… Este alegerea dumneavoastră, întrucât a mea a fost să supravieţuiesc cu orice preţ, să supravieţuiesc în fiecare dintre aceşti ani. Este tot ce trebuie să ştiţi.

Ayala nu putu decât să dea din cap, oarecum surprins de o asprime pe care nu i-o cunoştea.

Lăsaseră câmpurile de orez în urmă şi intrau în pădurea care preceda satul. Trecură pe lângă ţărani şi muncitori care întâmpinau femeia cu o afecţiune sinceră, plecându-şi capul în timp ce trecea.

— Dacă nu vrei să vorbeşti despre trecutul tău, vorbeşte-mi măcar despre prezentul tău. Este

evident că aici ţi-ai găsit locul, lumea aceasta pare să aibă încredere în tine.

— Mai multă încredere decât merit, prea multă, mărturisi Reiko. Insistă să mă considere şefa satului, cred că îi pot proteja, dar, de fapt, ei sunt cei care au grijă de mine.

— Cum îi protejezi? întrebă Ayala, fără să înţeleagă la ce se referea mai exact. Părintele Fabbiano mi-a vorbit despre ororile pe care le îndură creştinii din interiorul ţării, de cum sunt persecutaţi.

Întinse o mână pentru a ridica un ananas căzut pe potecă, începu să îl cureţe cu o expresie îndepărtată.

— L-am cunoscut pe părintele Enso acum vreo şapte ani. Atunci, călătorea prin provinciile Bizen, Harima şi Awaji predicând Cuvântul, înarmat cu o abnegaţie infinită de sine şi vorbind o japoneză stricată. Ştiu că în aproape toate satele îl goneau cu pietre, pentru că aşa mi s-a spus, dar nu l-am auzit niciodată plângându-se despre acele vremuri. În această perioadă ne-am întâlnit într-una din vizitele sale la Osaka. S-a minunat că o japoneză vorbea portugheză şi chiar latină, dar abia dacă ne întâlnisem de câteva ori înainte ca acesta să decidă să călătorească în interiorul Yamato, de unde soseau veşti teribile, despre cum creştinii erau persecutaţi de *sohei* şi de duşmanii lui Oda. Binecuvântată nebunie a unor preoţi, care cred că pot schimba lumea cu credinţa lor – Reiko negă cu tandreţe. Numele lui Enso a devenit celebru printre comunităţile creştine din Settsu şi Tamba, cele mai pedepsite de sectele războinice. Călugării din Hiei devastau satele, jefuiau câmpurile de orez, îi ucideau pe toţi cei care le ieşeau în cale… Părintele Enso venea după ei, încercând să-i mângâie pe cei care rămâneau în viaţă, să vindece rănile, să recupereze fântânile orbite cu cadavre… Curând, îşi dădu seama că, fără câmpuri care să fie lucrate, supravieţuitorii ar ceda foametei şi iernii, aşa că mijloci cu Fuwa-sama şi îl imploră să-i permită să se stabilească pe pământurile lui cu ţărani din alte feude.

— Aşa a apărut acest loc atunci; ca un refugiu.

— Aşa a început să se formeze, da. Dar evlavia creştină a *daimioului* este limitată, el aşteaptă întotdeauna ceva în schimbul credinţei lui. Atunci părintele Enso a apelat la mine, ştiind că ştiu portul Osaka, negustorii şi marfa lor. Mi-a oferit un loc în lume, un motiv pentru a trăi, în schimb aveam misiunea să satisfac cerinţele Domniei Sale şi să protejez oamenii din acest sat.

Ayala strânse pumnul în jurul toiagului, cuprins de un vertij ciudat. Începuse să întrezărească ce mai rămăsese din micuţa sa Junko. Femeia care mergea cu el avea resurse nebănuite şi răni pe care el nu le mai putea vindeca.

— Nu ştiu la ce te referi când spui că trebuie să protejezi aceşti oameni… Şi, într-adevăr, nu ştiu dacă vreau să ştiu.

Reiko îl privi fix, iar Ayala găsi în ochii săi o mândrie acerbă, o hotărâre teribilă.

— Enso-sensei mi-a explicat de ce sunteţi aici, părinte Martín, începu ea. Străbateţi ţara în căutarea criminalului părinţilor creştini. Aţi văzut, prin urmare, ura pe care ne-o mărturisesc, cruzimea cu care ne provoacă răni asupra cărnii noastre. Permiteţi-mi să vă spun ceva: chiar şi aşa, nu aţi văzut nimic. Orice oroare la care aţi fost prezent, orice răutate la care aţi fi putut fi martor, este mult mai cumplită şi mai perversă atunci când se exercită asupra copiilor înspăimântaţi, asupra bătrânilor fără apărare. Nu voi întoarce celălalt obraz, părinte! Dumnezeu să mă ierte, dar dacă El nu este dispus să-i vegheze pe ai Lui, o voi face eu, chiar dacă pentru asta trebuie să-mi condamn sufletul.

Iezuitul doar îşi coborî privirea, de parcă vorbele pe care le-ar fi căutat ar fi fost găsite îngropate sub praful drumului.

— Îţi aminteşti ziua în care ţi-am explicat că un bun creştin nu numai că acţionează cu bunătate şi generozitate, ci că de asemenea, se revoltă împotriva răului, că se ridică împotriva nedreptăţilor?

Ea se opri. Aştepta ca vechiul său mentor să-i reproşeze blasfemia, să-i reamintească de faptul că nicio persoană creştină nu poate să îmbrăţişeze violenţa.

— La ce vă referiţi?

— Poate că nu îţi aminteşti, dar o văd ca şi cum ar fi fost ieri. În acea după-amiază te-ai întors la parohie cu o rană la cap şi buza umflată, plină de vânătăi – Ayala zâmbi, cu privirea pierdută în trecut. Era un grup de băieţi, nişte puşti zdrenţăroşi din portul Hirado, care de mult timp loveau cu pietre şi insultau copiii care veneau la misiune. Ai stat deoparte, temătoare de reacţia mea, dacă aş fi aflat că ai intrat în necazuri, dar când ai auzit aceste cuvinte, parcă ţi-am dat în sfârşit permisiunea să te lupţi cu ei.

Se uită înapoi la ea, la Junko cea adultă.

— Ai avut lovituri pe tot corpul, dar ai reuşit să îi faci să îi lase în pace pe copiii din case.

— Am crezut că nu veţi fi de acord cu motivele mele.

— Nu am spus că le aprob, dar poate a sosit momentul să judec mai puţin şi să încerc să înţeleg mai mult.

Ezită înainte de a continua, ca şi când ar încerca să evoce o imagine.

— Există o persoană pe care am cunoscut-o nu demult, dar pentru care simt o afecţiune profundă. Omul acela, puţin mai mult decât un băiat, mi-a spus odată că nu-l interesa un zeu care îi salvează doar pe cei care cred în el. Acum tu îl pui la îndoială chiar pe acelaşi zeu pentru că nu a avut grijă de ai săi, pentru că a tăcut în faţa suferinţei copiilor săi şi ai pus această povară asupra ta – Ayala zâmbi trist. Şi cred că nu pe Dumnezeu nu-l înţelegi tu, ci pe oamenii care propovăduiesc Cuvântul Său, pentru că noi l-am răsucit după bunul nostru plac. Aşa cum cred, de asemenea, că poate nici ţie nu îţi lipseşte, pentru că una este să ai capacitatea să ierţi şi alta este să te predai răului din această lume.

★

Conversaţia lor continuă tot restul zilei. Merseră prin câmpiile de orez şi mâncară la jumătatea dimineţii la cabana părintelui Enso. Un prânz frugal la care participă şi Jigorō-sensei, acel om cu privirea sumbră şi prezenţa tăcută, al cărui motiv pentru care era acolo – şi încrederea pe care Junko o avea în el – rămânea un mister pentru Ayala.

Restul zilei fu petrecut între conversaţii care deveniră mai puţin serioase pe măsură ce discutau despre ceea ce păstraseră pentru ei de-a lungul anilor. Recuperară o parte din complicitatea pierdută, îşi amintiră anecdote din casa din Hirado, când încă nu ajunseseră vremurile amare ale casei din Shima. În general, a fost o zi bună în timpul căreia, Ayala, totuşi, nu putu să scape de senzaţia că i se arăta doar o parte din întreg, de parcă i s-ar fi aşezat în faţă un panou frumos decorat. Dar nu voia să afle mai mult decât ceea ce se presupunea; înţelese că lui Reiko, femeia care conducea această comunitate, îi va lua timp să aibă încredere în el în măsura în care avusese fata pe nume Junko.

Când Ayala simţi că puterile i se epuizau, Reiko insistă să-l găzduiască la ea acasă. Îi pregăti o cameră şi îi încălzi baia. Înainte de a se retrage să doarmă, iezuitul îşi vizită gazda în grădină.

— Cum vă simţiţi, părinte Martín?

— Simt spiritul mai liniştit, surâse Ayala, va mai dura până când corpul meu se va vindeca, dar în curând voi fi din nou acel Martín sever şi nervos pe care l-ai cunoscut.

Reiko chicoti în timp ce sorbea din vasul de ceai şi, pentru o clipă, ochii i se luminară cu privirea limpede şi lipsită de griji a lui Junko. A durat doar o clipă, înainte de a reveni la prezentul posomorât pe care îl avea în faţă:

— Am convocat consiliul bătrânilor din sat. Mâine îi vom informa în detaliu despre ultimele evenimente şi vom lua o decizie. Odată cu moartea

lui Fuwa Torayasu, situaţia noastră a devenit extrem de nesigură.

Iezuitul dădu din cap în linişte.

— Va trebui să fiţi prezent să depuneţi mărturi… începu să spună Reiko, când a fost întreruptă de zgomotul uşii care se deschidea.

Jigorō intră în grădină fără să-şi ceară scuze. Abia îi aruncă o plecăciune înainte de a vorbi:

— Am capturat un spion rătăcind prin sat.

— Un spion? Sunteţi sigur?

— Domeniile lui Fuwa-sama sunt neprotejate după incidentul din Hiei, mai multe clanuri trebuie să-şi fi trimis deja *shinobii* pentru a aduna informaţii despre situaţia internă a feudului. Din anumite motive, ştia despre existenţa satului nostru.

— A mărturisit cine l-a trimis?

— Nu, dar o va face! asigură Jigorō, cu o determinare care îi arăta intenţiile. Deocamdată spune doar minciuni, spune că a venit să ne avertizeze de un pericol iminent.

— Un pericol iminent, repetă Reiko, gânditoare. Părinte Martín, ştiţi dacă Tsumaki Kenshin era pe cale să avanseze spre Takatsuki după ce şi-ar fi consumat trădarea?

— Mă tem că nu vă pot ajuta! Am fugit haotic cu generalii Domniei Sale. Singura persoană care ar putea şti ceva despre asta este doamna Nozomi, femeia care m-a îndrumat să vin aici.

— Ai reuşit să afli ceva despre locul unde se află doamna Nozomi? îl întrebă Reiko pe şeful spionilor.

— Nimeni nu a mai ştiut nimic despre ea după incidentul din Hiei.

Femeia suspină şi lăsă deoparte ceaiul.

— Va trebui să mă scuzaţi, părinte Martín, spuse ea, ridicându-se în picioare şi făcând o plecăciune ca modalitate de a se scuza – după cum vedeţi, îndatoririle mele nu au ore.

Şi întorcându-se la Jigorō, adăugă:

— Du-mă la acel spion! Să vedem cât de mult adevăr putem obţine din minciunile lui.

— Capitolul 39 —
Drumuri care se întâlnesc

O ceaţă irizantă se ridica de pe mal, acoperind câmpurile de orez, inundând aleile satului, târându-se pe pantă, în sus, până când se pierdea în munţi. Era o noapte cu lună ceţoasă, o noapte de *yokai* şi două fantome coborau în umbră pe terase: una, înfăşurată într-o *yukata* în care să poată dormi, peste care purta o haină groasă de *kosode;* cealaltă, deschizând drumul cu un mers hotărât, aproape nerăbdător, nepotrivit cuiva de vârsta lui.

Reiko îşi înfăşură *kosode* în jurul umerilor şi se uită la bărbatul din faţa ei. Ce ştiau cu adevărat despre bătrânul Jigorō? Cum ar putea să se încredinţeze cuiva despre care ştia puţin mai mult decât numele lui? Şi, în ciuda acestor lucruri, renunţase demult la orice precauţie în legătură cu el: avea încredere în Jigorō-sensei la fel de mult ca în propria ei mână. Ştia că îşi va îndeplini instrucţiunile cu o mână fermă; adesea mai fermă decât ar fi ea în stare să o arate.

Ştia, pentru că aşa mărturisise el, că vine din estul ţării, de pe teritoriul Takeda. Motivele care îl determinară să plece din casa sa erau un mister, deşi Reiko suspecta exilul sau dezertarea. De ce trăia cineva cu talentele sale deosebite printre ţărani simpli când satul său fusese atacat de *sohei?* Numai Jigorō însuşi ştia. Reiko auzise de *shinobi* care se stabiliră în satele inamice, fie pentru a aduna informaţii, fie pentru a instiga revolte care slăbeau regimul care guverna; cu toate acestea, Jigorō îşi părăsise satul adoptiv după ce fusese distrus de călugării budişti războinici şi se alăturase părintelui Enso în eforturile sale de a recupera alte sate, pentru a-i ajuta pe ţăranii care pierduseră totul. Dacă era spion, era unul cu cele mai schimbătoare şi arbitrare scopuri, complet neobservabil. La început, ea împărtăşi aceste preocupări cu părintele Enso, însă el o linişti asigurând-o că bărbatul este, pur şi

simplu, „o binecuvântare din ceruri”. Acum, în timp ce îl urmărea prin câmpurile de orez, Reiko îşi spuse că, pentru un trimis al lui Dumnezeu, bătrânul acţiona în moduri foarte puţin milostive.

Jigorō părăsi drumul principal şi se îndreptă spre o cărare abia vizibilă în ceaţă. Drumul se termina într-o cabană în care păstrau furci, secere şi greble. Unelte ascuţite şi coase, necesare la recoltă, dar potrivite şi pentru alte sarcini. Cineva deschisese obloanele şi lumina slabă a unei lămpi cu ulei se strecura printre lamele de lemn; aceasta evidenţie ceaţa din jurul cabanei şi contură silueta corpolentului Tadayashi, stând de pază lângă uşă.

Garda înţepeni când văzu cele două figuri ieşind din noapte.

— Noi suntem! îl linişti Jigorō.

— Ichizo este încă înăuntru, cu intrusul, informă celălalt. Nu a mai spus nimic altceva de când este atârnat.

— Bine, nu te mişca de aici!

Bătrânul dădu deoparte uşa din lemne şi făcu loc doamnei Reiko.

Intră cu prudenţă, neştiind ce va găsi înăuntru. Îl găsi pe Ichizo aşezat lângă perete, cu braţele scoase din mâneci şi încrucişate, în timp ce era cu ochii pe prizonier. Era un tânăr la vreo douăzeci de ani; trunchiul îi fusese dezbrăcat şi fusese spânzurat de căpriori cu frânghii legate de încheieturi, cu braţele întinse astfel încât picioarele abia atingeau podeaua de pământ.

Fără să scoată o vorbă, Reiko se duse într-un colţ al colibei şi luă o seceră atârnată de perete. Se apropie de prizonier, care stătea întins cu capul pe piept şi îi puse lama curbată sub bărbie, forţându-l să ridice faţa. Cel interogat îi aruncă o privire feroce, dar rămase tăcut. Îşi dădu deja seama că nu vor crede nimic din ceea ce le va spune, aşa că acum îi examina cu dispreţ.

Cu siguranţă, acel aspect provocator era tipic pentru un războinic, la fel ca *hakama* cu care îşi acoperea picioarele sau complexitatea fizică: umeri

şi braţe subţiri, dar puternice. Îşi îndreptă privirea spre Ichizo şi descoperi că, lângă el, se odihnea *daishoul* pe care presupusul samurai îl adusese cu el.

— Un *ronin* care ştie cum să ajungă în satul nostru, începu femeia, şi care odată ce l-a descoperit, spune că a venit să avertizeze despre un pericol iminent.

Făcu un pas înapoi pentru a-l privi mai bine, atentă la reacţiile sale.

— Înţelegi cât de ciudată pare povestea ta?

Prizonierul nici nu se deranjă să o privească. Părea pierdut în contemplarea săbiilor sale, atât de aproape şi atât de departe pentru a ajunge la ele.

— Ai venit aici dintr-un motiv şi maestrul Jigorō va afla.

— V-am mai spus! răspunse, într-un final, bărbatul.

— El nu te crede. Şi dacă el nu te crede, nici eu, condamnă Reiko. Dar vei descoperi că este destul de convingător.

Se uită la bătrân, care aştepta lângă uşă cu braţele încrucişate, să i se permită să-şi facă treaba.

— Va începe prin a te biciui cu stâlpi de bambus, atât de subţiri, încât îţi va împărţi carnea ca nişte lame. Apoi te va dezlega şi va turna sare pe răni; puţini îşi menţin calmul atunci, de obicei de atunci încep suspinele şi rugăminţile. Dacă totuşi vei rezista şi nu vei spune adevărul, îţi va băga ţepi de castan sub unghii şi va folosi corzile pentru a te supune, pentru a te îndoi fără să te rupă, până în punctul în care durerea este insuportabilă. Vei rămâne aşa zi şi noapte, până când vei vorbi şi, dacă nu, îţi va zdrobi picioarele cu plăci de fier şi, dacă tot nu vei vorbi, te va otrăvi pentru a te îmbolnăvi.

Femeia parcurse întregul proces calm, dar atitudinea ei nu era ameninţătoare. Mai degrabă trăda resemnarea cuiva care explică o sarcină neplăcută.

— Jigorō-sensei este un om meticulos, cu o mare răbdare, ţine cont de asta înainte de a-l minţi din nou.

— Eu nu mint, spuse samuraiul printre dinţi. Nu aş putea spune acelaşi lucru despre voi. Vă ascundeţi într-un sat ţărănesc, dar bătrânul este un torţionar, iar uitându-mă la mâinile tale şi la felul în care mânuieşti acea sapă, îmi dau seama că am semănat şi am adunat mai mult *koku* de orez decât vei aduna vreodată în viaţa ta. Cine sunteţi cu adevărat?

Jigorō făcu un pas înainte şi îl lovi cu pumnul în coaste. Prizonierul se răsuci, suspendat de corzi, dar nu scoase niciun geamăt.

— Când vor fi alţii cei care îţi vor invada casa, atunci poţi pune întrebări, spuse Reiko. Aici poţi doar să răspunzi şi chiar nu ai făcut lucrul acesta cu sinceritate. Aşa că îţi voi da o ultimă şansă: cine te-a trimis?

— I-am spus deja bătrânului, sunt un *goshi* din feudul Anotsu, mă numesc Kudō Kenjirō. În circumstanţe nefericite am întâlnit un *ashigaru* pe nume Shintaro, un prizonier al unei bande de criminali care l-au folosit pentru a ajunge în acest sat. Înainte de a muri, mi-a explicat cum să-i găsesc casa şi m-a implorat să le spun oamenilor săi ce urma să vină.

Ichizo se agită cu un fior, fără să-şi abandoneze postul de lângă perete; Reiko şi Jigorō schimbară o privire îngrijorată.

— Şi ai dat curs cererii unui *ashigaru* muribund, pur şi simplu! punctă femeia.

— Am motivele mele.

— Şi care sunt acele motive?

— Niciunul care să vă privească.

Jigorō făcu un pas înainte, dar ea îl opri cu mâna.

— Spune-mi, ce face un samurai a lui Akechi atât de departe de fieful stăpânului său?

Pentru o clipă, Kenjirō păru să ezite. Îşi feri privirea conştient de răscrucea la care se afla, poate având în vedere posibilitatea de a fi sincer… Dar ajunse să-şi întărească expresia:

— Sunt un samurai şi totuşi îndrăzniţi să mă interogaţi ca pe un criminal. În ceea ce mă priveşte,

aţi putea fi bandiţi care se ascund aici, abuzând localnicii. Unde este şeful satului?

— Doamna Reiko este şefa noastră, vierme! mormăi Ichizo din colţul său.

Femeia îl reduse la tăcere cu ochii, forţându-l să-şi lase capul în jos. Apoi se adresă din nou prizonierului:

— Şi în ceea ce ne priveşte, Kudō Kenjirō, eşti un spion care adulmeca prin satul nostru. Pretinzi că eşti un samurai din feudul Anotsu, dar nu există niciun blazon pe haine sau printre bunurile tale. De asemenea, susţii că ai asistat pe unul dintre ai noştri în momentul morţii sale, dar la fel de bine l-ai fi putut ucide după ce l-ai forţat să ne dezvăluie locaţia. Refuzi să răspunzi la întrebările noastre şi eşti arogant. Faci foarte puţin pentru a nu te considera un duşman.

Reiko îi întoarse spatele şi se îndreptă spre ieşire. Schimbă o privire cu Jigorō, bătrânul dădu din cap, ascultând ordinul nerostit. Dar înainte de a putea părăsi coliba, samuraiul vorbi cu voce tare:

— Aţi mai capturat şi pe altcineva?

Femeia se întoarse către el cu o privire plină de suspiciune.

— Ce vrei să spui?

— Nu aţi găsit un bărbat pierdut pe aceste drumuri?

Spre nedumerirea lui Reiko, vocea acelui bărbat trăda o îngrijorare sinceră.

— Aşteptai să te întâlneşti şi cu altcineva aici?

— Nu! răspunse prizonierul, acoperindu-se din nou cu masca sa, cu un dispreţ de nepătruns.

— Vei rămâne aici tot restul nopţii! anunţă atunci femeia. Dacă te decizi să vorbeşti, spune-i lui Ichizo. Altfel, odată cu spargerea zilei, vei fi în mâinile lui Jigorō.

Şi îi făcu semn bătrânului să o urmeze afară.

★

În ziua următoare, înainte de zori, Reiko alunecă din pat, aprinse un felinar şi traversă casa în

căutarea camerelor amenajate în spate, lângă bucătărie. Era reticentă să-l implice pe părintele Martín în treburile comunităţii, conştientă că pentru tovarăşii ei era un străin, cineva în care nu puteau avea încredere oricât de mult respect merita figura unui preot creştin. Mai era un motiv mai intim, mai greu de recunoscut: se temea că fostul său mentor ar putea întrezări lumea turbulentă a minciunilor şi conspiraţiilor pe care îşi construise acest refugiu, pe care îşi întemeiase noua viaţă.

În ciuda tuturor, o bănuială îi rămăsese în minte şi rana nu încetase să supureze toată noaptea. Aşa că îngenunche lângă uşa dormitorului şi, deschizând puţin *shojiul,* lumină interiorul cu o lampă atârnată de capătul unui stâlp.

— Părinte Martín! îl strigă din prag. Îmi pare rău că vă întrerup odihna! Trebuie să vă întreb ceva şi trebuie să vă întreb acum. Prin panou auzi foşnetul păturilor, urmat de un mârâit somnoros, dezorientat.

— Junko? murmură Ayala din penumbră.

— Părinte Martín, vă spune ceva numele Kudō Kenjirō?

Urmă o scurtă tăcere, după care putu auzi cum preotul se ridică şi merse pe tatami. Uşa se deschise vehement şi iezuitul apăru în prag, îmbrăcat într-unul din chimonourile pentru somn ale lui Jigorō.

— Unde ai auzit acest nume?

— Este cineva de care ar trebui să ne facem griji? întrebă la rândul ei.

— Este bărbatul despre care ţi-am povestit. Dacă sunt aici în faţa ta, este datorită lui.

Reiko dădu din cap cu seriozitate.

— Însoţiţi-mă, părinte, vreau să vă arăt ceva!

Trecură prin tufişuri şi prin câmpurile de orez. Ceaţa din noaptea anterioară începea să se risipească şi baloturile de paie proaspăt tăiate, îngrămădite pe terase, se învârteau peste marea de ceaţă cu vopseaua aurie a primei lumini a zorilor.

Coliba cu instrumente era izolată, îndepărtată de câmpurile de muncă, dar Reiko se îndreptă spre ea fără ezitare. Atârnă felinarul de la intrare şi împinse

uşa cu umărul. Alunecă brusc, provocând tresărirea lui Ichizo, care se ridică imediat. Şefa sa îl rugă să se întoarcă înăuntru şi, după femeie, intră preotul: cu paşi ezitanţi, cu o privire nedumerită. Îi luă încă o clipă să înţeleagă cine era acel om agăţat de tavan, inconştient, cu capul lăsat pe piept.

— Kenjirō! strigă, grăbindu-se spre el, sprijinindu-i capul în mâini. Repede, coborâţi-l! ceru impetuos.

Reiko îi aruncă o privire lui Ichizo pentru a-i indica să se supună, iar ţăranul tăie frânghiile care muşcau încheieturile prizonierului.

Kenjirō se prăbuşi pe Ayala, care primi toată greutatea imediat. Abia putea să îl ţină la pământ, ajutat de Reiko.

— Ayala-sensei, murmură samuraiul cu un zâmbet, m-am rugat pentru dumneavoastră. Mă bucur să ştiu că zeul crucificat ascultă şi rugăciunile unui simplu *goshi.*

Iezuitul râse, îmbrăţişându-i capul.

— Dragul meu băiat, cât m-am temut că nu te voi mai vedea.

Şi, adresându-se răpitorilor:

— Daţi-i apă, are gura uscată! îi dojeni. Şi hainele sale şi *daisho* al său.

Reiko luă săbiile pe care Ichizo le agăţase printre instrumente, ca nişte unelte obişnuite de fermă şi i le înmână samuraiului, care îi mulţumi printr-o înclinare a capului.

— De ce i-aţi făcut aşa ceva? a vrut să ştie Ayala, ce rău ar fi putut să vă facă acest bărbat?

Kenjirō încercă să bea din tubul de bambus pe care Ichizo i-l întinse, dar braţele îi erau atât de amorţite, incapabile să suporte greutatea butelcii. Ayala îi dădu să bea până când *goshi* izbucni într-o tuse sufocantă.

— Au făcut ceea ce trebuia, spuse samuraiul după ce îşi recuperă respiraţia. Sunt un intrus pe pământurile lor, o ameninţare pentru oamenii lor.

— Ceea ce ne-ai spus este adevărat? întrebă Reiko. Shintaro a murit în muntele Hiei?

— În Hiei a căzut fiul său, zdrobit de cavaleria călugărilor Tendai. Shintaro a supravieţuit bătăliei, doar pentru a ajunge în mâinile unei companii de mercenari care caută supravieţuitori din această zonă.

— Atunci şi Taro este mort, bâlbâi Ichizo. Cineva… cineva trebuie să-i spună lui Haruka. Şi-a pierdut soţul şi băiatul şi aşteaptă pe altul, care se va naşte fără tată.

— Voi vorbi eu cu ea, îl linişti Reiko, dar când voi fi sigură de ceea ce se întâmplă. Ieşi afară şi ai grijă ca nimeni să nu ne deranjeze!

Ichizo dădu din cap, descurajat de vestea cumplită şi îşi luă la revedere cu o reverenţă. Rămaşi singuri, Ayala vorbi primul, incapabil să ascundă entuziasmul reunirii cu tovarăşul său de călătorie:

— În fiecare zi m-am rugat lui Dumnezeu şi curţii cereşti pentru a te proteja de orice rău.

Sprijini mâinile pe umerii samuraiului, deşi îşi abţinu impulsul de a-l îmbrăţişa, conştient că astfel de manifestări de afecţiune îl făceau să nu se simtă bine.

— După ce ne-am despărţit, lucrurile au mers din rău în mai rău. Dacă nu ar fi fost nişte vânzători de alge care m-au adus la gura de vărsare a râului Akutagawa, nu aş fi ajuns niciodată aici.

Dintr-odată, expresia sa fu întunecată de aripa regretelor:

— N-ar fi trebuit să te abandonez în schitul acela. Când m-am trezit dimineaţa, m-am întors să te caut, dar nu mai erai acolo. Te-am căutat în aval, pe malul râului Biwa, apoi am rătăcit pe drumuri, temându-mă că te-am pierdut pentru totdeauna…

De asemenea, Kenjirō scutură umărul pentru a-l mângâia şi dădu să se ridice. Iezuitul se grăbi să-l ajute.

— Aţi făcut ceea ce v-am spus! a fost răspunsul *yojimboului* său, mai preocupat să-şi menţină echilibrul decât de ceea ce se întâmplase în noaptea aceea sumbră. Dacă aţi fi rămas în acel loc, niciunul nu am fi ieşit cu viaţă de acolo.

— Ce s-a întâmplat după? Cum ai ajuns până aici?

— Am căutat în fiecare han de odihnă şi la fiecare punct de trecere la sud de Hiei, îndreptându-mă spre traseul Nakasendo, dar nimeni nu văzuse un corb slăbănog călătorind pe drumuri – tânărul zâmbi. În cele din urmă, la un han din Chitodake, am dat de Shintaro. Întregul sat fusese preluat de mercenari şi el călătorea cu ei, servindu-le drept călăuză.

— Călăuză? interveni Reiko, care până în acel moment respectase intimitatea reîntâlnirii.

— Bărbaţii aceia aveau o misiune de jefuire care se îndrepta spre feudul lui Fuwa-sama; când l-am descoperit pe Shintaro printre ei, am decis să mă alătur bandei în speranţa că tovarăşul vostru va vrea să mă ghideze spre muntele Miyoshi, unde urma să mă întâlnesc cu Ayala-sensei.

— Acesta era punctul vostru de întâlnire? De ce?

— O femeie în serviciul lui Fuwa, doamna Nozomi, ne-a indicat să căutăm acest loc, explică Ayala. Ea s-ar fi întâlnit cu noi aici, dar înainte trebuia să investigheze trădarea lui Tsumaki Kenshin.

Reiko închise ochii, copleşită. Lumea îşi desfăşura cursul în afara acelei văi şi comisese greşeala de a sta deoparte, având încredere că Fuwa Torayasu îi va proteja atât timp cât cererile lui vor fi îndeplinite. După cum insistase Jigorō în atâtea ocazii, nu era convenabil să te pleci în faţa voinţei unui singur stăpân; acesta este modul de a acţiona al samurailor, dar nu ar putea fi al lor dacă ei aspirau să supravieţuiască în acea lume a războiului.

— Ai spus că te-ai alăturat acelor bandiţi deoarece Shintaro era cu ei. Când a murit, atunci? întrebă femeia.

— Trebuie să ştii că bărbaţii cu care călătoream nu erau simpli jefuitori, chiar dacă se prefăceau că sunt. Căutau un loc specific, un sat de pe malul Akutagawa şi în umbra muntelui Miyoshi.

Samuraiul dădu din cap spre privirea surprinsă a lui Reiko.

— Aşa este, căutau acest sat pe care îl păziţi cu atâta îndârjire şi l-au folosit pe Shintaro pentru a-l găsi. În special unul dintre acei bărbaţi, un *ronin,* părea să fie cel care îi împinge aici. Ştia ceva ce ceilalţi nu ştiau şi îi incita cu promisiunea unor mari bogăţii.

Kenjirō scurse ultima picătură din butelcă şi îşi şterse buzele cu un râs de dispreţ, de parcă apa i-ar fi amărât gura.

— I-am spus lui Shintaro că ar trebui să evadăm, i-am explicat ce îi aştepta pe oamenii săi dacă îi va aduce aici. Din păcate, în timp ce fugeam, l-au tăiat cu un *nagamaki.* A murit la scurt timp fără ca eu să pot face ceva.

Când Kenjirō tăcu, o linişte îngrozitoare cuprinse camera. Ayala contemplă confuzia fostului ei discipol, depăşită de veştile cumplite pe care i le aduceau. La urma urmei, ce altceva era un corb, decât o pasăre de rău augur?

— Junko, trebuie să te întreb ceva. Când doamna Nozomi ne-a chemat aici, m-a asigurat că voi găsi răspunsuri la câteva dintre întrebările mele. Şi din ceea ce ne spune Kenjirō, există bărbaţi care caută tot acest loc, dispuşi să omoare pentru a-l găsi… Ce-mi ascunzi, fetiţo? Ce există aici pentru ca drumurile noastre să se întâlnească?

Reiko suspină, cu ochii plini de resemnare:

— Sunt secrete care sunt o pedeapsă pentru cine le cunoaşte, părinte.

— Nu ai de ce să mă protejezi, Junko. M-am confruntat cu multe obstacole pentru a ajunge aici şi le-am depăşit pe toate cu ajutorul Domnului şi protecţia acestui om. Un alt secret nu mă va ucide şi, probabil, mă va ajuta să văd o lumină în această privinţă.

Ea îi urmări, judecându-i de parcă i-ar fi văzut pentru prima dată, încercând să se convingă că nu-i va face niciun rău comunităţii încrezându-se în ei, iar fostul ei profesor, ştiind crudul adevăr al acţiunilor sale, nu le-ar considera josnice.

— Nu trebuie să ne vadă, spuse într-un final, să profităm că încă nu a început ziua pe câmpurile de orez. Vă voi arăta ceea ce ascundem în pădure, apoi veţi decide dacă vă continuaţi drumul sau dacă rămâneţi aici, dispuşi să luptaţi împotriva celor care vin să ne fure singurul lucru care ne ţine în viaţă.

— Capitolul 40 —
Puterea celor slabi, slăbiciunea celor puternici

— Eşti sigur că ştii drumul? întrebă şeful Sasaki, contrariat că încă trebuia să călătorească pe jos.

Pierduseră una dintre roţile căruţei şi fuseseră forţaţi să distribuie boccelele printre puţinii cai. Potrivit lui Raisho, acesta nu era nici măcar un obstacol: tractarea unei căruţe de-a lungul acelor drumuri montane sinuoase şi perfide ar fi fost o ispitire a norocului.

— S-ar putea să dureze mai mult să ajungem acolo fără ajutorul acelui nenorocit, dar vom ajunge acolo, răspunse *roninul,* care mergea lângă el zgâriindu-şi barba. Trebuie să avansăm spre vest până când găsim râul Akutagawa; se pare că este adânc în această perioadă a anului, nu există riscul de a-l confunda cu un afluent. Apoi trebuie doar să-l urmăm până găsim muntele Miyoshi. Nici măcar oamenii tăi nu s-ar pierde.

Sasaki strânse din dinţi ca să nu-i răspundă. Îi venea din ce în ce mai greu să suporte tratamentul nerespectuos pe care-l avea acel vagabond, plimbarea lui fără griji cu săbiile aruncate peste umăr, de parcă le-ar fi făcut o favoare oferindu-le compania lui.

— Îmi vei spune odată ce căutăm într-un sat ţărănesc împuţit?

Raisho zâmbi când auzi întrebarea pentru a unsprezecea oară. Deasupra capetelor lor, deasupra vârfurilor copacilor, un corb zbură. Croncănitul său reverberă pe versantul stâncos, rupând calmul după-amiezii de toamnă.

— Nu îţi face griji din cauza asta! răspunse el, cu condescendenţa rezervată copiilor şi idioţilor. Îţi este de ajuns să ştii că, dacă faci ceea ce v-am spus, veţi avea destui bani pentru a vă încălzi cu sake şi curve în fiecare seară a vieţilor voastre mizerabile.

Şi, aruncând o privire spre şeful mercenarilor, adăugă:

— În plus, nici nu ai altă alternativă, nu-i aşa?

Şi parcă pentru a sublinia păcăleala acelor cuvinte, câteva picături de ploaie începură să cadă pe pălăria lui Sasaki. Se părea că şi cerul conspira pentru a-i strica dispoziţia. Cu toate acestea, *roninul* nu a făcut nicio mişcare pentru a se acoperi; ridică doar privirea şi primi cu indiferenţă ploaia de gheaţă pe care *kami* o aruncau asupra lor.

Dintr-un motiv cert, acea atitudine impasibilă îl supără şi mai mult pe mercenar:

— Raisho din Shikoku, nu ştiu cine te-a trimis sau de ce eşti aici, dar te avertizez că, dacă ne păcăleşti, chiar îţi voi tăia gâtul!

Celălalt râse când auzi ameninţarea.

— Există puţine lucruri mai inutile decât ameninţarea cu moartea. Din experienţa mea, dacă într-adevăr intenţionezi să ucizi pe cineva, cel mai bine este să nu-l anunţi despre asta.

Sasaki făcu un efort să-şi înghită furia care îi ardea gâtul. *Mai devreme sau mai târziu, ar fi tăiat limba acelei vipere,* îşi spuse pentru a-şi recăpăta răbdarea şi îşi acceleră pasul pentru a se îndepărta de samuraiul insolent. Se apropie de unul dintre cai şi, apucând cuţitul, tăie bretelele care ţineau boccelele pe spatele calului. Greutatea căzu pe pământul noroios.

— Şefule, protestă unul dintre oamenii săi, archebuzele nu trebuie să se ude!

— Păi, ridică-le, imbecilule! urlă, în timp ce se ridica pe spatele animalului. Şi cară-le tu în spate! Nu am de gând să-mi murdăresc picioarele de noroi.

★

Din vârful stâncii, atât de aproape de margine cât îi permitea iapa ei, doamna Nozomi urmărea caravana care căptuşea cărarea îngustă.

Chiar dacă stăpânul ei murise şi armata era distrusă, reţeaua sa de informatori continua să funcţioneze. În aceeaşi noapte în care se întoarse de

la Gifu, a fost informată că o bandă de bandiţi se strecura prin feudul Takatsuki, evitând punctele de trecere şi ignorând satele şi plantaţiile cele mai îndepărtate de rutele principale, pe cât de neprotejate, pe atât de uşor de prădat.

Intrigată, decise să-i caute pe intruşi, fiind trimisă odată cu primul consilier Hasekura, un bărbat puternic al clanului la acea vreme. Îi găsi chiar în dimineaţa aceea, după ce călători noaptea cu un animal odihnit. De atunci îi urmărise ca o fantomă şi nu-i luase mult timp să înţeleagă unde mergeau.

Îi numără din nou: cincizeci şi şase de oameni şi opt cai. Scoase un sunet cu limba, îngrijorată. Erau prea mulţi, mai ales dacă purtau archebuze în acele pachete, aşa cum bănuia. Nu era timp suficient pentru a recruta un *ashigaru,* cu atât mai puţin pentru a aduce samuraii din fortăreaţa Ashiya, cea mai apropiată şi totuşi la mai mult de douăzeci de *ri* distanţă. Trebuia doar să se grăbească şi să-i alerteze pe Reiko şi pe oamenii ei.

Îşi puse *sugegasa* înainte de a trage frâiele şi de a întoarce calul. Animalul se îndepărtă de stâncă pentru a lua singura potecă la vedere, doar o brazdă care împărţea dealul expus la averse în două. În timp ce căuta traseele care ar trebui să o conducă la Miyoshi, mintea lui Nozomi se îndreptă spre curtea lui Gifu, înapoi pe coridoarele sale încălzite cu sute de mangaluri şi parfumate cu tămâie *koboku.* Încercase să se întâlnească cu însuşi Nobunaga, dar birocraţia clanului Oda se dovedise de netrecut. Reuşise să fie primită doar de unul dintre consilierii marelui *daimio,* care ascultase cu tăcere gravă relatarea a ceea ce s-a întâmplat pe muntele Hiei şi vestea despre trădarea lui Tsumaki Kenshin.

O astfel de acuzaţie împotriva fratelui politic al lui Akechi Mitsuhide, unul dintre cei patru generali principali ai Domniei Sale, ar fi trebuit să fie o cauză de profundă consternare la curte. Cu toate acestea, consilierul lui Oda, pur şi simplu, o dădu afară fără nicio recunoştinţă în afară de o mulţumire redusă. Asta însemna că Gifu ştia deja despre astfel

de întâmplări? Sau Kenshin era atât de bine plasat la curte, încât oficialii îi îngropau trădarea?

În orice caz, nu va renunţa atât de uşor. Existau alte modalităţi de a ajunge la Nobunaga, căi strâmbe, care necesitau curaj şi anumite sacrificii, dar ce fel de emisar ar fi fost dacă nu ar fi în stare să facă auzită vocea stăpânului ei pentru ultima oară?

Reiko îi conduse printre copacii groşi care înconjurau satul, o barieră naturală care îl adăpostea de vântul de vest şi de cei din afară, până la punctul în care, din râu, se vedeau doar pinii grupaţi lângă fusta muntelui Miyoshi, fără perspectivă asupra câmpurilor de orez terasate, care precedau pădurea de pini sau a oraşului care se ghemuia în spatele ei.

Cu excepţia cărării care lega o mână de case de terenurile cultivate, pădurea părea complet impenetrabilă, atât de strânsă cu buşteni, perii şi ramuri încâlcite, încât doar cea mai mică briză ar fi fost în stare să se filtreze prin ea. Cu toate acestea, femeia cunoştea crăpăturile şi pasajele din desiş care îi permiteau să se mişte înăuntru. Dădură la o parte ramuri şi tufişuri, săriră peste buturugi şi străbătură cursurile de apă îngheţată până când, brusc, vegetaţia se despărţi pentru a face loc unui luminiş mare, chiar în inima pădurii: un spaţiu de aproximativ cincizeci de covoraşe de tatami, calculă Kenjirō, rotindu-se pentru a-şi face o idee despre acel loc. Acel loc fusese curăţat de mâna omului, nu exista nicio îndoială.

Ayala, la rândul lui, se oprise la marginea poienii. Scoarţa copacilor tăiaţi îi atrăsese atenţia, rănile din pădure, izvorâtoare de sevă încercând să se vindece. Îşi trecu mâna peste unul dintre buştenii răniţi când Reiko îi strigă:

— Veniţi aici, ajutaţi-mă!

Femeia ridică o greblă mare, neobservată în aşternut, cu excepţia celor care ştiau unde să o caute şi începu să îndepărteze frunzele de Ginkgo biloba şi acele de pin, într-un anumit punct al luminişului.

Cei doi însoţitori o ajutară cu mâinile, fără să ştie ce căutau exact, până când găsiră o frânghie împletită sub stratul periei.

Reiko o înnodă în jurul încheieturii, făcu câţiva paşi şi, săpând cu picioarele, trase tare; încetul cu încetul, un mare dreptunghi de aşternut începu să se ridice de la sol. Kenjirō înţelese ce făcea femeia şi se grăbi să tragă şi el de capătul frânghiei. Poarta uriaşă ascunsă sub baldachin scârţâi pe balamale, ridicându-se încet spre punctul de echilibru, până când, cu o ultimă smucitură, o aduseră pe cealaltă parte. Fierul tresări când lovi solul, zdrobind stratul gros de frunze moarte sub greutatea sa.

La picioarele lor, complet nepotrivit în mijlocul acelui loc, o gură mare, dreptunghiulară, fusese lăsată deschisă, delimitată de profile din lemn. Câteva trepte coborau într-un întuneric care mirosea a mucegai şi secrete, iar Reiko le coborî în mod intenţionat, aşa cum trebuia să fi făcut de sute de ori. În scurt timp, sunetul unui aprinzător şi reverberaţia unei lanterne le spuseră că şi ei puteau să se aventureze pe trepte.

Silozul nu era foarte adânc, era construit în întregime din lemn şi tavanul jos îi obliga să se aplece, în special pe Ayala. Lampa lui Reiko abia putea să lumineze colţurile îndepărtate, dar putură vedea că încăperea se extindea sub o mare parte din luminiş. Erau păturи de paie şi saci de orez împrăştiaţi printre cutii, butoaie şi trunchiuri, fără îndoială, pentru a absorbi umezeala care pătrundea de la suprafaţă, precum şi stratul gros de aşternut care acoperea luminişul.

Oricine construise acest loc ştia ce să facă, gândi Kenjirō, pentru că atâta protecţie împotriva umezelii nu ar putea însemna decât un singur lucru: praful de puşcă. În orice caz, nu avură timp să se gândească la mai multe detalii, deoarece Reiko, după ce recuperă un pachet lung înfăşurat în pânză, se îndreptă afară fără alte explicaţii.

Ayala şi Kenjirō se văzură obligaţi să o urmeze pentru a nu rămâne pe întuneric. Când se întâlniră

cu ea sub lumina clară a răsăritului, femeia desfăcu nodurile care înfăşurau pachetul descoperind o armă de foc. Fără să scoată vreun cuvânt, i-o întinse preotului Ayala care, confuz, o luă în mâini, reticent la răceala fierului.

— Nu înţeleg, spuse, cântărind arma. Asta ascundeţi? Japonia este plină de arme de foc, s-au extins ca o boală din cauza *nanbanilor.* Fierarii le fac cu sutele de când…

— Unde duce fitilul? îl întrerupse Kenjirō, care remarcase designul special al puştii.

— Nu există fitil, răspunse ea, nu este necesar.

— Cum este posibil aşa ceva? Fără flacără, praful de puşcă nu poate fi detonat. Oricine ştie asta.

Reiko recuperă arma din mâinile lui Ayala şi o ţinu cu blândeţe la pieptul ei, ca şi cum ar legăna un copil. Deznodă cu dinţii un săculeţ pe care îl avea ascuns sub *obi:* în interior era praf de puşcă, un glonţ şi o cheie mică de metal. Amorsă arma şi încărcă glonţul prin ţeavă. Apoi retrase pârghia de pe mâner – similar cu serpentina care ţinea fitilul în orice archebuz, deşi în acest caz ţinea o piatră mică, cenuşie, strălucitoare. Umplu caseta cu pulbere şi, în cele din urmă, introduse cheia mică într-o deschizătură laterală pentru a o roti cu un sfert de tură.

Executase fiecare pas cu mare precizie şi uşurinţă, dând dovadă de o familiaritate în mânuirea armei, care uimeşte la o femeie. Totuşi, samuraiul o privi cu suspiciune când anunţă că archebuza era gata să tragă.

— Îţi baţi joc de noi?

Ca răspuns, Reiko ridică puşca împotriva copacilor care delimitau luminişul. Echilibră butoiul cu mâna stângă şi vizualiză împuşcătura proiectând-o din gura armei, de parcă privirea sa ar fi fost proiectilul. Îşi ţinu respiraţia şi trase.

Detonarea îi făcu pe cei doi observatori să sară neîncrezători la ceea ce tocmai se întâmplase. Aşchiile săriră din scoarţa unuia dintre copaci şi o

ramură se desprinse căzând la pământ. Lovise chiar nodul acelui trunchi.

Coborî ţeava şi se uită la ei, aşteptând cuvintele lor, dar amândoi amuţiseră.

— Este un nou tip de puşcă adusă din Europa, explică în cele din urmă. În loc să se monteze un fitil, ca la archebuzele pe care le cunoaştem în Japonia, se montează o roată de cremene în interiorul ei. Când se apasă trăgaciul, arcul este eliberat şi roata se învârte, pârghia cu pirita la capătul său sare şi loveşte roata, provocând scânteile care detonează praful de puşcă.

Bărbaţii îşi păstrară feţele nedumerite, de parcă li s-ar fi arătat un secret de neînţeles.

— Nu trebuie să înţelegeţi tot mecanismul, este suficient să ştiţi că se încarcă de zece ori mai repede decât un *tanegashima,* împuşcătura este precisă până la trei *cho* distanţă şi nu are nevoie de o siguranţă lentă, pe care vântul sau ploaia o pot stinge, pentru că se poate trage chiar din ochiul unui uragan. Ca şi cum toate acestea nu ar fi suficiente, este înfricoşătoare în ambuscade, deoarece nu emite lumină sau miros care să trădeze poziţia trăgătorului înainte de a trage. Înţelegeţi ce ar însemna o astfel de armă în mâinile răuvoitorilor?

— Este… este o armă uluitoare, murmură Kenjirō.

— Este altă perversitate adusă de europeni, blestemă Ayala. Ca şi în cazul archebuzelor, fiecare *daimio* va dori în curând să-şi înarmeze oamenii cu acest instrument diabolic. Navele încărcate din Goa vor veni, armurierii japonezi nu se vor opri până când nu vor reuşi să o reproducă şi în curând armatele domnilor samurai vor putea ucide mai repede, de la distanţă mai mare, în număr mai mare… Este tot ceea ce îi interesează.

— Nu se va întâmpla asta, îl contrazise Reiko, liniştită. Aceste puşti sunt greu de construit şi foarte rare, nici măcar în Europa nu sunt atât de numeroase. Folosesc mecanisme similare cu cele ale ceasurilor *nanbanilor,* pe care niciun meşter japonez

nu a reuşit să le reproducă. Deocamdată, singura modalitate de a obţine o asemenea puşcă este prin Compania Maritimă de Coímbra şi aşa ar trebui să fie în continuare.

Ayala îşi mişcă ochii, începând să înţeleagă implicaţiile celor spuse de Reiko.

— Voi sunteţi cei care introduceţi aceste arme în ţară, aveţi controlul asupra importului şi le puneţi în slujba clanului Fuwa.

— Traiul în casa unui negustor portughez din Osaka mi-a adus multe nenorociri.

Un zâmbet feroce îi contractă cicatricea.

— Dar am învăţat şi câteva lucruri: cum funcţionează cu adevărat portul Osaka, cum se eludează vămile, la cine să apelezi pentru a afla din timp ce aduc navele negre în cală… Am învăţat să mă fac valoroasă pentru a supravieţui.

Se uită în altă parte, evitând judecata mentorului său.

— Comerţul cu arme a venit mai târziu, când am aflat despre existenţa acestui nou model de archebuz şi am avut ocazia să-l văd cu ochii mei. Am înţeles imediat ce ar însemna controlul unei mărfi atât de rare şi valoroase pentru stăpânii războiului.

— Şi te-ai transformat într-o contrabandistă! îi reproşă Ayala. Ai folosit toate cele învăţate pentru beneficiul propriu.

— Nu! Le-am folosit pentru a le pune în slujba părintelui Enso, pentru a-l ajuta să construiască acest loc – întinse braţele pentru a-i arăta arma cu care tocmai trăsese. Oare nu vedeţi? Aceasta nu este o puşcă, este cheia viitorului nostru, care ne va permite să supravieţuim în această ţară în vreme război. Atât timp cât controlăm marfa şi o ţinem secretă, vom fi valoroşi. Orice *daimio* ne-ar oferi protecţie în schimbul faptului că ar putea să-şi înarmeze oamenii cu aceste puşti şi să-i împiedice să cadă în mâinile duşmanilor.

— Dacă stăpânul Fuwa dispunea de asemenea arme în Hiei, de ce nu le-a folosit? interveni Kenjirō.

— Nu cunosc motivele sale, răspunse Reiko, dar pot să îmi imaginez. Clanul are doar trei batalioane instruite în manevrarea acestor puşti; atât timp cât el nu le-ar fi folosit, acestea ar fi rămas arma sa secretă, un element destabilizator, care trebuie folosit într-un mod surprinzător. Torayasu-sama trebuie să fi considerat că atacul muntelui Hiei nu ar pune prea multe dificultăţi şi a preferat să păstreze trucul pentru viitoarele bătălii.

— Dar acolo jos aveţi mai multe ascunse, observă Ayala, zeci, cel puţin.

— Trebuie să ne asigurăm că suntem capabili să ne apărăm singuri.

— Nu doar pentru asta, spuse iezuitul. Clanul nu ştie câte arme ajung în fiecare transport, nu-i aşa? Aşa că vă sustrageţi din ele; cu cât le daţi mai multe, cu atât vor depinde mai puţin de voi.

Ea păstră liniştea.

— Câţi bărbaţi aveţi aici capabili să folosească aceste puşti? întrebă Kenjirō, mai preocupat de problemele imediate.

— Mai mulţi bărbaţi şi femei. Îi instruim pe cei care demonstrează cea mai mare îndemânare în manipularea acestora.

— Câţi? insistă.

— Douăzeci şi şase.

— Nu sunt de ajuns. Banda şefului Sasaki este formată din mai mult de cincizeci de bărbaţi, cel puţin jumătate dintre ei înarmaţi cu archebuze. Bandiţi obişnuiţi să omoare, nu ţărani care au tras doar în blide de lut.

— Aceşti oameni au mai pierdut totul odată, nu se vor speria atât de uşor, spuse Reiko sfidător. Au suferit dureri şi nenorociri de neimaginat. Ei ştiu bine că viaţa nu este cel mai rău lucru care le poate fi luat.

— Cei care ştiu să se apere nu sunt principala noastră grijă, îl întrerupse Ayala. Primul lucru care trebuie făcut este să se scoată copiii şi bătrânii de aici, şi să fie duşi în munţi.

— Nu vor exista supravieţuitori dacă nu le vom ţine piept, Ayala-sensei. Bandiţii vor cere grâne, sake, femei, puţinul aur pe care ţăranii îl pot strânge… Şi dacă nu-l obţin, vor căuta sub fiecare piatră până nu va mai rămâne nimeni în viaţă.

— Destul! Nu este de datoria voastră să decideţi nimic din toate acestea, conchise Reiko. În această după-amiază, consiliul satului se va întruni, acolo ne vom gândi cum să facem faţă ameninţării. Până atunci, păstraţi secretul despre ceea ce v-am dezvăluit, deoarece pentru ei sunteţi doar nişte străini. Voi pregăti terenul în consiliu şi veţi vorbi acolo când vi se va cere.

Obosit să aştepte în faţa casei, Kenjirō decise că ar fi bine să se plimbe prin împrejurimi, să memoreze satul şi colţurile sale, posibile căi de evacuare, locuri unde ar putea să se adăpostească… Orice lucru care ar putea fi util în momentul organizării unei apărări.

Cu toate acestea, abia traversă piaţa centrală a satului când simţi că este urmărit. Aruncând o privire peste umăr, văzu o linie de cinci copii mărşăluind în spatele lui, fiecare cu câte o pereche de ramuri în jurul taliei, pe post de *daisho,* imitând marţial felul în care mergea. Kenjirō se întoarse brusc şi batalionul improvizat se împrăştie fugind. O singură fată stătea în faţa lui, o fetiţă de nu mai mult de şapte ani, cu privirea hotărâtă, mâna stângă sprijinindu-se pe mânerul „katanei” ei.

— Deci sunteţi un samurai! observă cu o oarecare indiferenţă, uitându-se la Kenjirō din cap până în picioare.

— Sunt Kudō Kenjirō, vasal al stăpânului Akechi Mitsuhide, din fieful Anotsu.

— Şi eu sunt un samurai! anunţă ea, ridicând bărbia. Numele meu este Akemi, din fieful din… din muntele Miyoshi.

— Văd că purtaţi *daisho* cu mare mândrie. Trebuie să fiţi o luptătoare temută prin locurile

acestea.

Restul copiilor se adunaseră pentru a-i urmări de la distanţă, aplecându-se după un butoi cu apă sub streaşină unei case.

— Tuturor din provincie le este teamă de mine, spuse ea; când scot *katana,* toţi încep să tremure.

Bătu ramura de brad cu mare mândrie.

— Atunci, trebuie să vă cer permisiunea pentru a mă plimba pe domeniul vostru?

— Aşa este! De data aceasta vă voi lăsa pentru că mi-aţi plăcut, samurai-sama, dar data viitoare când nu veţi arăta respectul cuvenit, va trebui să vă provoc la un duel.

— Îi mulţumesc lui Marishiten pentru mărinimia dumneavoastră, stăpâna mea! Promit să mă comport corect de acum înainte.

Akemi dădu din cap mulţumită şi, întorcându-se, se îndepărtă cu trufie, lăsându-l pe Kenjirō în urmă cu un zâmbet pe faţă.

Văzând-o mărşăluind cu prietenii ei, care acum o urmăreau cu respectul datorat unei mari *onna bugeisha*[105] simţi un strop de nostalgie. Fata aceea era puţin mai mică decât Fumiko. Câte zile trecuseră de când îşi lăsase sora în urmă? Nu a vrut să le numere, spera doar că, dacă va reuşi să se întoarcă, ea nu va fi speriată de acel bărbat cu moartea în ochi, că ar vrea totuşi să-l îmbrăţişeze până va adormi.

Închise ochii şi scutură nostalgia cu un geamăt. O hotărâre reînnoită îl apucă: aceşti copii aveau dreptul să trăiască în pace, departe de război şi de mizeriile sale.

— Cavalere Kudō! strigă o voce din spatele lui.

Era Ichizo, cel care îl urmărise în camera de instrumente şi care i se adresase acum cu o plecăciune susţinută.

— Consiliul satului vrea să audă ce aveţi de spus. Însoţiţi-mă, vă rog!

Kenjirō îl urmă tăcut. Se părea că, odată liberi de suspiciuni, aceşti oameni îl tratau cu respectul cuvenit unui membru al castei lor. Într-o asemenea

măsură, încât Ichizo îi arunca priviri trecătoare fără să îndrăznească să ridice capul, de parcă s-ar fi temut că, în orice moment, s-ar putea răzbuna cu oţelul său pentru insultele din noaptea precedentă. Această atitudine înfricoşătoare îl făcea pe Kenjirō să se simtă inconfortabil, ba chiar îl jignea, întrucât el încă se considera un *goshi* obişnuit să lucreze pământul şi să-i trateze cu respect pe cei care lucrau, foarte diferit de samuraii de la curte, care îşi exercitau dreptul *kirisute gomen* la cel mai mic dezacord. În ochii lui, cu o seară înainte, Ichizo îşi făcuse, pur şi simplu, datoria şi, dacă ar fi mânuit Lama Vântului împotriva lui, s-ar fi dezonorat nu numai pe el, ci şi pe tatăl său şi sabia familiei.

Săteanul îl conduse la singura casă cu o bază de piatră şi plăci de lut. Deschise uşa şi anunţă prezenţa samuraiului; apoi se dădu la o parte să-i facă loc să intre. Kenjirō intră cu prudenţă. Atmosfera era călduţă, încălzită de un brazier mare, plasat în centrul camerei, în jurul căruia erau împărţiţi mai mulţi bărbaţi şi câteva femei, majoritatea în vârstă. Încetul cu încetul, se evidenţiară nişte feţe: a lui Reiko, aşezată lângă un bărbat cu spatele cocoşat şi barba cenuşie, probabil cel mai bătrân din sat; de asemenea, distinse pe interogatorul de noaptea trecută, acel aşa numit Jigorō-sensei, un om care împărţea umbre şi secrete, un *shinobi,* nu avea nicio îndoială. Aparent nu lipsea nici *baterenul* care locuia printre acei oameni, un vechi cunoscut al lui Ayala-sensei. Toţi stăteau umăr la umăr în inima camerei slab luminate şi, în faţa lor, ca deţinutul care apare în instanţă, chiar Ayala, care îi zâmbi tovarăşului său când îl văzu intrând.

Bătrânul din sat îl salută cu o înclinare a capului şi arătă spre perna aşezată lângă cealaltă persoană. Kenjirō se aşeză tăcut, fără nicio altă deferenţă în afară de aşezarea săbiilor din dreapta lui pe tatami.

— Cavalere Kudō Kenjirō, mulţumesc că ai apărut în faţa noastră! începu bătrânul. Numele meu este Inori şi am condus acest consiliu timp de cinci ani. Ne dăm seama că nu trebuie să răspundeţi la

întrebările noastre, dar am aprecia dacă aţi face acest lucru.

Îşi puse mâinile pe pământ şi se înclină cu tot respectul care se datorează unui samurai.

— Voi răspunde la orice întrebare pe care mi-o veţi pune.

Bătrânul se aşeză cu ochii plecaţi cu o umilă mulţumire. Reiko luă cuvântul atunci:

— Părintele Ayala a considerat potrivit să ne povestească despre evenimentele care v-au adus aici, dar există o serie de întrebări pe care numai dumneavoastră le puteţi clarifica, începu femeia.

Tonul său era respectuos, dar departe de blândeţea ţăranilor.

— Până acum ştim puţin despre inamicul cu care ne confruntăm, ce ne mai puteţi spune despre ei?

— Este vorba despre o armată formată din cincizeci şi şapte de oameni. La început, păreau beţivi şi violatori, animale impulsive, ca haitele de lupi care coboară în sate în vremuri de foamete. Cu toate acestea, odată porniţi la drum, am constatat că erau mai bine organizaţi decât m-aş fi putut aştepta. Nu beau când făceau tabără şi erau riguroşi cu schimbul de gardă, semn al bunei discipline într-o trupă.

Kenjirō, cu spatele drept şi mâinile pe coapse, vorbea fără ezitare, având limpede amintirea acelor zile petrecute în aer liber.

— Sunt conduşi de un om pe nume Sasaki, mai ambiţios decât un bun comandant, după părerea mea, dar viclean şi precaut. De asemenea, călătoreşte cu ei şi un *ronin,* un câine bătrân, care se numeşte Raisho şi care acţionează ca *yojimboul* lui Sasaki… Deşi era evident că nu era unul dintre ei şi mă îndoiesc că a fost angajat efectiv ca gardă de corp.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu arăta niciun fel de respect pentru liderul bandei, mai degrabă păreau că se tolerează reciproc. Sunt sigur că acel *ronin* este cel care îi conduce aici.

Un murmur reţinut străbătu consiliul. Maestrul Jigorō îi reduse la tăcere:

— Cum este posibil să ştie despre acest loc? Oare Shintaro le-a vorbit despre satul nostru?

— Nu cred că tovarăşul vostru v-a trădat. L-au forţat să acţioneze ca ghid pentru că aveau nevoie de cineva care să cunoască bine regiunea, dar *roninul* ştia dinainte unde se îndreptau. Cine i-a vorbit despre acest loc? Nu ştiu. Era rezervat cu privire la asta, nici măcar şeful Sasaki nu ştia ce căutau aici.

Din nou corul şoaptelor nervoase se ridică şi mai deranjant. De data aceasta Reiko fu cea care îi reduse la tăcere, bătând cu evantaiul pe tatami:

— Ascultaţi cu toţii! Eu şi Jigorō-sensei am decis că locul cel mai bun pentru a-i înfrunta este pe terase. Vom avea avantajul înălţimii şi nu se vor putea deplasa liberi prin câmpurile de orez. Îi vom înarma pe toţi cei care sunt dispuşi să lupte şi au peste treisprezece ani, ceilalţi vor mărşălui cu preoţii Enso şi Ayala la refugiul montan şi vor rămâne acolo până când totul se va termina.

— Eu nu voi merge nicăieri, spuse Ayala cu calm. S-ar putea să fiu de puţin folos în luptă, dar nu mă pot ascunde în timp ce cavalerul Kudō luptă în bătăliile în care îl târăsc eu. Şi bănuiesc că aceasta este o bătălie pe care vrei să o duci şi tu, nu-i aşa, băiete?

Kenjirō susţinu privirea iezuitului, îngenuncheat lângă el şi a avut sentimentul puternic că, dacă unul dintre ei ar muri, celălalt ar face-o şi el. Erau legaţi de firul karmei.

— Mă tem că nici eu nu pot face ceea ce spui tu, dragă copilă, interveni părintele Enso. Voi sta lângă cruce şi mă voi ruga pentru voi. Când se va termina totul, voi coborî să-i ajut pe răniţi şi, dacă este necesar, să miruiesc pe muribunzi. Este datoria mea faţă de această parohie.

— Apreciem bunăvoinţa părinţilor creştini, dar aceasta va fi o bătălie în aer liber, nu este un loc pentru oamenii lui Dumnezeu, spuse Jigorō, care dorea să evite îngrijorările inutile în timpul luptei.

— Nu trebuie să fie aşa, mormăi Kenjirō.

Şi cu o voce mai fermă, acesta adăugă:

— Poate că există un alt mod de a face acest lucru.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Reiko.

— Dacă abordaţi situaţia ca războinici, puteţi doar să pierdeţi. S-ar putea să vă puteţi opune atacului, dar mulţi dintre oamenii voştri vor muri, adulţii trebuind să lucreze pe câmp şi să întreţină această comunitate. Chiar dacă supravieţuiţi, pe termen lung, ceea ce aţi creat aici va pieri.

Şi răsucindu-şi faţa, adăugă:

— În plus, cea mai fermă poziţie se clatină atunci când înfruntă un inamic în aer liber. Un samurai este gata să accepte moartea în orice moment, dar acelaşi lucru nu poate fi cerut cuiva care s-a născut pentru a cultiva câmpurile. Am văzut-o în luptă, mulţi *ashigaru* nu reuşesc să-şi ridice suliţele în faţa unei armate călare.

— Ce propui, samuraiule?

— Nu cred că acel *ronin* ştie cu ce se confruntă. Ştie că aici este ascuns ceva de mare valoare, poate chiar ştie că este un fel de armă, dar mă îndoiesc că este conştient de particularităţile sale. Am putea folosi ignoranţa lui în avantajul nostru.

— Şi dacă nu este aşa? Şi dacă ştie exact cu ceea ce se confruntă? îl bruscă Reiko.

— Fiecare strategie implică un risc. Tatăl meu obişnuia să citeze cuvintele unui fost general Ming: „Când eşti slab, să pari puternic; când eşti puternic, să pari slab”. De ce să nu ascundem singura noastră forţă? Să creadă că se confruntă cu ţărani înspăimântaţi, nu cu un batalion *ashigaru* care îi întâmpină în câmp deschis.

Reiko şi braţul ei de execuţie, sumbrul Jigorō, schimbară o privire apreciativă.

— Bine. Vom asculta ceea ce aveţi în minte şi mâine, Jigorō-sensei şi cu mine vom lua o decizie.

— Poate nu aveţi atât de mult timp pe cât credeţi! anunţă o voce de la intrare.

Ochii se întoarseră spre silueta în haine largi de călătorie care stătea lângă uşă, departe de cercul de lumină care lumina inima camerei. Nimeni nu o auzise sosind, era imposibil să se ştie de cât timp stătea acolo.

— Doamnă Nozomi, o salută Reiko, mereu ne onoraţi cu prezenţa dumneavoastră în momentele cele mai neaşteptate!

— Mi-am forţat calul să ajungă aici cât mai curând posibil. Cei pe care îi aşteptaţi sunt la mai puţin de cinci *ri* distanţă. Fiţi siguri că vor ajunge aici până în zori.

— Capitolul 41 —
Sabia de neatins

Îngenuncheat în faţa micului altar din grădină, Kudō Kenjirō profita de lumina slabă a zorilor pentru a ascuţi săbiile cărora îşi va încredinţa viaţa în acea zi. Metodic, lustrui lama cu o piatră din Omura până ajunse la capătul ei; apoi o ascuţi cu o margine umedă cu granulaţie fină. Pete de cer senin se arătau deja între ramurile de salcie când termină de uns lamele.

Puse săbiile în teacă înainte de a le aşeza în faţa altarului şi se sprijini pe mâini pentru a se înclina într-o reverenţă respectuoasă. În cele din urmă, aprinse trei beţe de tămâie, pe care le înfipse în vasul de nisip care se odihnea între rădăcinile copacului. Unul pentru a-l cinsti pe Buddha, unul pentru Marishiten şi un al treilea pentru *kami* familiei, care sălăşluiau în Lama Vântului, a căror răsuflare răcnea prin aer în luptă.

Închise ochii şi recită mantrele care trebuiau spuse înainte de război, exact aşa cum îi învăţase tatăl său pe el şi pe fratele său. Când îi deschise, descoperi că al treilea băţ de tămâie fusese stins. Se încruntă la acest semn de rău augur. Poate că lama îl pedepsea pentru că mânuise arma destinată fratelui său sau pentru că o forţa să verse sângele oamenilor sfinţi ai muntelui Hiei. Închise ochii şi încercă să-şi recapete gândurile. Dacă *kami* l-ar fi lăsat la voia sorţii, aşa să fie; îşi îndeplinea datoria încredinţată de tatăl său şi de domnul său. Nu mai era nimic de pus în balanţă.

Se ridică, luă săbiile şi părăsi grădina doamnei Reiko cu seninătatea de a se fi ştiut mort.

★

De pe terasa de la etajul al doilea, ca nişte demoni păzitori la porţile unui templu, Nozomi şi Jigorō priveau cum samuraiul părăsea casa şi se îndrepta pe strada goală. Aşa începea o zi nefericită; în ciuda

acestui fapt, nu au vrut să renunţe la acele ultime clipe de pace, urmărind răsăritul împreună, cu un ceai fierbinte în mâini.

— Este totul stabilit? întrebă, într-un final, femeia.

Bătrânul *shinobi* dădu din cap în linişte, fără să-şi îndepărteze privirea de la figura care, cu paşi calmi, traversa satul.

— Şi doamna Reiko? insistă Nozomi, ca un inspector.

— Îşi va face treaba, o face întotdeauna.

— Mă îngrijorează că preoţii creştini rămân aici. Vor fi o sursă de distragere a atenţiei pentru ea, în special părintele Ayala.

— Dacă te îngrijorează atât de mult, de ce l-ai făcut să vină aici?

Ea ascunse primul gând printr-o sorbitură din ceai.

— Nu am avut niciun moment de doliu, Jigorō; a trebuit să improvizez. Ştii bine ceea ce simţi când îţi vezi stăpânul murind.

— Chiar şi aşa, trebuie să îţi păstrezi sângele rece.

— Am făcut lucrul cel mai inteligent în acel moment. Nu ştiam ce alţi trădători ar putea fi printre noi sau dacă cetatea lui Takatsuki era sub asediu. Ştiam doar că vor veni după mine înainte de oricine altcineva, aşa că i-am dat capul lui Fuwa-sama *baterenului* şi *yojimboului* său şi i-am încredinţat să-l aducă aici, singurul loc sigur pentru ei – clătină din cap consternată. Cel puţin au pus rămăşiţele Domniei Sale în siguranţă… Poate că le putem recupera când totul se va termina.

— Acest război nu se va termina. Lumea ştie secretul nostru; chiar dacă supravieţuim în faţa celor care vin să ni-l fure, vor veni alţii după.

Nozomi tăcu în timp ce urmărea samuraiul cu privirea. Aşteptă până când Kenjirō intră în pădure, în drum spre câmpurile de orez, înainte de a vorbi din nou:

— L-am văzut pe Kudō Kenjirō luptându-se. Are dexteritatea unui *kensei,* dar este naiv dacă îşi

închipuie că aceşti mercenari vor face vreo înţelegere. Dacă este învins, este un om mort, dacă însă câştigă, va fi ucis cu mai multă îndârjire.

— Nu cred că este naiv, ştie bine că puţin contează dacă pierde sau câştigă, observă Jigorō, contează doar sacrificiul pe care este dispus să îl facă. Dacă îi poate păcăli, vor ajunge la mila noastră. Planul său nu merge mai departe de atât.

— Eşti conştient că, la acel moment, Reiko va încerca să evite moartea sa, adevărat? Viaţa acestui samurai este valoroasă pentru *bateren* şi ea ştie lucrul acesta.

Jigorō scurse ultima gură de ceai, cea mai amară şi vorbi cu limba impregnată cu acea aromă:

— Viaţa unui samurai aparţine doar stăpânului său. A se opune ordinului său, nu l-ar face decât să comită *seppuku.* Dacă Reiko nu ştie încă acest lucru, va învăţa în curând.

Nozomi se uită la câmpurile de orez care se întindeau până la malul râului, cărţi de joc de toamnă cu *hanafuda* pe care o mână le întinsese pe vale. Lăsă blidul pe poală şi zâmbi trist.

— Pietrele încep să cadă pe tablă. Voi urmări jocul de aici, comandante Inoue, sper să faci un spectacol demn de reputaţia ta.

Jigorō se ridică şi îşi acoperi părul alb cu un batic. Purta un chimono strâns de corp cu frânghii, astfel încât să poată circula liber prin desiş. Înainte de a părăsi terasa se opri şi, fără să se întoarcă, spuse:

— Comandantul Inoue a murit în Mikawa împreună cu stăpânul Takeda. Eu sunt doar un ţăran care încearcă să-şi trăiască ultimele zile ale vieţii sale în pace.

★

Kenjirō ieşi din desişul întunecat. În spatele lui, calea pe care tocmai o traversase; în faţa lui, câmpurile de orez cărora acei oameni îşi consacrau viaţa; iar în dreapta lui, cheia a ceea ce avea să se întâmple în acea zi: turela de lemn ridicată lângă marginea pădurii, la graniţa dintre natura sălbatică şi

îmblânzită, deasupra unui clopot care suna doar în caz de incendiu.

Se îndreptă spre structura de lemn, suflând în mâini şi frecându-le pentru a le încălzi. Urcă treptele cu agilitate, urmând platforma unde era un post de belvedere în zilele cele mai secetoase ale verii; când trecu de vârfurile copacilor şi a fost lovit de o rafală perfidă, îşi dădu seama că turnul era mai înalt decât părea. La etaj l-a întâmpinat un vânt neplăcut, care insista să-i scuture hainele şi să-i urle în ureche. Ignorându-şi impertinentul tovarăş, se aşeză cu spatele la postul de care atârna clopotul şi se ghemui în *haoriul* gros.

De la acea înălţime, câmpurile erau acoperite de o patină de ceaţă care se ridica din râu, dând paiului cosit în lumina dimineţii o strălucire lustruită. Kenjirō îşi aminti de zilele recoltei din propria sa vale; în ciuda situaţiei sale, amintirea îl făcu să zâmbească. Nostalgia şi mândria pentru locul de unde aparţinea se amestecară în pieptul său şi chiar gândul de a nu reveni nu îl descurajă. Familia sa fusese întotdeauna sârguincioasă în vremurile dintre războaie şi feroce pe câmpul de luptă, invadatorii mongoli şi războinicii *ashikaga* puteau să ateste acest lucru şi astăzi şi el ar fi adus un omagiu acelei îndelungate tradiţii.

Pentru o clipă, privirea i se îndreptă spre dealul blând care se ridica lângă terase, către crucea de lemn strâmbă, ridicată în vârful ei. Acolo era celălalt *bateren,* părintele Enso, aşa cum îl numeau discipolii săi, singurul care rămăsese dincolo de apărarea naturală pe care ar fi presupus-o crângul. Era mângâiat de faptul că nu se ştia singur, simţindu-se însoţit de cineva care se confrunta cu furtuna de lângă el. Călugării budişti puteau striga împotriva acelor preoţi străini şi a zeului lor răstignit, dar nimeni nu putea nega faptul că erau încăpăţânaţi şi curajoşi, loiali ca samuraii în cuvântul dat.

Când se uită din nou la câmpurile de orez, fu surprins să descopere mişcare în iarba înaltă.

Inamicul urca deja panta: zeci de bărbaţi care se mişcau cu precauţie, cocoşaţi şi cu pumnii strânşi în jurul suliţelor şi a archebuzelor; purtau armuri din bucăţi disparate, jefuite de la samurai căzuţi în luptă, iar acestea aruncau fulgere înşelătoare atunci când erau periate de un soare care se estompa, care anunţa moartea. Kenjirō observă cum se îndreptau pe câmpuri în formaţiune de evantai, întotdeauna la adăpostul firelor de paie, care încă nu fuseseră secerate.

Calm, se ridică în picioare şi îşi adună faldurile chimonoului cu o panglică pe care o legă la spate. Când fu gata, apucă de ciocanul greu şi începu să atragă atenţia duşmanilor săi şi însuşi zeilor.

★

Raisho îi îndemna să avanseze în tăcere, cu spatele îndoit ca nişte spice. Aceştia pluteau printre câmpurile de orez cu uşurinţa ceţii de râu, cuprinsă de emoţia reţinută a prădătorului care îşi urmăreşte prada, inevitabil, invincibil. Cu toate acestea, veteranul *ronin* îşi dădu seama din mers că lucrurile se schimbaseră: era devreme, dar nu atât de devreme încât câmpurile să fie goale la momentul recoltării. Exista o singură explicaţie pentru acea tăcere.

Se scufundă şi îi lăsă pe oamenii lui Sasaki să-l întreacă. Mânuiau archebuze, suliţe şi săbii, unii chiar purtau arcurile şi frâiele, de parcă ar fi fost capabili să lovească şi altceva în afară de un pepene galben aşezat pe o piatră.

Când Sasaki ajunse în dreptul său, Raisho îl reţinu de braţ.

— Ne aşteaptă! îl avertiză.

— De unde ştii?

— Oare nu vezi? Nu este nimeni pe câmpurile de orez, trebuie să se fi repliat în sat.

Arătă spre mâna de case care se întindeau pe malul muntelui, dincolo de pădurea de pini.

Deodată, un zgomot puternic răsună peste câmpuri, aruncând vrăbiile în zbor. Oamenii lui Sasaki se opriră în loc, îngheţaţi de acel sunet care le

proclama sosirea. Cea de-a doua lovitură a clopotului îi făcu să se uite în sus şi unii începură să arate spre turnul de lemn care se ridica dincolo de ultima platformă.

Raisho îşi protejă ochii, pentru că turnul de veghe era conturat împotriva soarelui dimineţii şi a putut distinge silueta omului care înălţa ciocanul pentru a treia oară. Îl izbi cu o mişcare puternică, din şold spre umăr, iar clopotul sună din nou prin vale, rezonând în măruntaiele şi-n spiritul său. Era chemarea iadului, constatarea a ceea ce îi aştepta, că acest lucru nu va fi atât de uşor.

Bandiţii începură să se ridice, căci nu mai avea rost să se ascundă şi imitară gestul *roninului,* acoperindu-şi ochii pentru a urmări evoluţia acelui singuratic gardian, care cobora deja de pe turelă. Când atinse pământul, figura misterioasă le întoarse spatele pentru a se îndrepta spre cărarea care intra în desiş.

— Nu este un ţăran, murmură Raisho.

— Ţăran sau samurai, la sfârşitul zilei vom avea capul lui înfipt într-o săgeată, spuse Sasaki. Ce aşteptăm? Acel nefericit ne-a arătat drumul pentru a traversa pădurea.

Raisho întoarse capul şi îl privi cu un dispreţ nedisimulat. Nu credea că cineva putea fi atât de tâmpit.

— Ce crezi că ne aşteaptă în acea pădure, dacă nu o ambuscadă?

— Oare ceea ce am venit să căutăm este pe câmpurile de orez?

Sasaki se uită în jur teatral.

— Desigur că nu! Dacă într-adevăr există ceva de valoare aici, acei şobolani lacomi îl vor ascunde adânc în vizuini. Toţi ţăranii acţionează la fel: scâncesc şi spun că mor de foame, dar îşi ascund proviziile sub colibe. Să mergem să verificăm.

— Este o prostie să intri direct în capcană.

— Poate, dar ce altceva putem face odată ce suntem aici? Să ne întoarcem?

Sasaki îşi strânse cureaua de cască şi zâmbi.

— Nu, *ronin,* tu ne-ai adus în acest colţ al Yamato, unde doar păsările vin să coboare din mers şi tot tu ne vei duce până la capăt. Deci, mergi mai departe, deschide-ne drumul.

Raisho mestecă un răspuns încărcat de venin, dar în cele din urmă preferă să-l scuipe cu o flegmă grea. Se uită drept înainte şi începu să meargă. Sasaki, în spatele lui, le făcu semn oamenilor să-l urmeze.

Toţi se apropiară de pădurea închisă. Noaptea părea să zăbovească sub copaci, încurcată în ramurile lor şi nu puţini schimbară priviri nervoase, în timp ce *roninul* păşea pe cărare. Restul se aventurară în urma lui, dar întotdeauna la o distanţă înfricoşătoare, astfel încât, dacă moartea pândea în pustietate, era clar ce viaţă avea să-şi revendice mai întâi.

Raisho, precaut în mişcările sale, cu mâna sprijinită pe mânerul *katanei,* înainta fără să înceteze să scaneze frunzele din jurul său. Nu întrezărea arcaşii staţionaţi în vârfurile copacilor sau figurile care se ghemuiau în spatele trunchiurilor; nici nu vedea strălucirea siguranţei fitilului aprins în ceaţă şi nici nu simţea mirosul prafului de puşcă şi asta îl făcu să se neliniştească şi mai mult. Singurul lucru care îi atrase atenţia a fost o piatră murdară de noroi, pe care o înconjură cu grijă pentru a nu o călca.

Până când, în jurul unei curbe largi a drumului, apăru figura plantată a unui samurai: acelaşi cu care împărtăşise sake şi confidenţe la un foc de tabără. Nu era surprins să-l găsească acolo, aproape uşurat când văzu că acest tânăr îngâmfat era cel care săvârşise un plan atât de sărac.

— De la bun început am ştiut că o să-mi aduci probleme, băiete! spuse Raisho ca modalitate de salut.

— De mult nimeni nu mă mai consideră un băiat. Numele meu este Kudō Kenjirō, fiul lui Kudō Masashige. Sunt aici pentru că am o propunere să îţi fac, anunţă el calm, un act de bunăvoinţă faţă de cineva care merge pe aceeaşi cale, aşa cum chiar tu

ai spus. Să ne duelăm, doar tu şi cu mine! Dacă învingi, poţi intra în sat şi să iei ceea ce vrei, fără opoziţie. Dacă eşti învins, te vei retrage, fără a mai fi vărsat sânge. Crede-mă când spun că vei scăpa de o mulţime de necazuri.

Raisho zâmbi în timp ce îşi trecu mâna peste ceafă, aparent amuzat de acele cuvinte. În cele din urmă, dădu din cap către bărbaţii din spatele lui.

— În spatele meu sunt mai mulţi archebuzieri, probabil că îşi pregătesc deja armele şi aprind siguranţa.

Mercenarii lui Sasaki se uitară unul la altul, iar cei mai deştepţi se repeziră în genunchi pentru a începe să-şi pregătească puştile.

— Spune-mi de ce nu ar trebui să te doborâm ca o fiară şi să mergem pe drumul nostru. Cel mai probabil, ne distrageţi atenţia în timp ce ţăranii fug în munţi cu lucrurile acelea pentru care am venit.

— Jur pe onoarea mea, ceea ce căutaţi este încă aici, dar nu îl veţi găsi niciodată fără ajutorul acestor oameni. Şi vor colabora doar dacă îmi respectaţi condiţiile, ştiţi cât de încăpăţânaţi pot fi aceşti creştini. În plus, continuă el, trăgând şi întinzând braţul înarmat în lateral, cu vârful spre pământ, eşti un samurai, nu-i aşa? Sau ai uitat lucrul acesta de la atât de mult mers pe jos printre criminali?

Raisho îl cercetă sumbru, dar ajunse să-şi întindă şi mâna la *katana.*

— Bine! răspunse, în timp ce scotea din teacă sabia pentru a răspunde adversarului său. Acest lucru nu ne va lua mult timp.

În spatele lui apărură zâmbete strâmbe şi începură să-şi dea coate unul altuia ca să-şi facă loc. Puţine spectacole sunt mai bune decât vizionarea a doi samurai care se ucid.

Raisho, la rândul său, înfrunta duelul hotărât, ca în fiecare dintre ocaziile în care trebuise să folosească săbiile de-a lungul vieţii sale, dar nu putea scăpa de o anumită nelinişte, pentru că nu avea chef să-l omoare pe băiat. Nu era în niciun caz primul tânăr nechibzuit pe care trebuia să-l omoare,

iar sentimentul de viaţă irosită îi amăra întotdeauna gustul victoriei.

Din experienţă, ştia că adversarii cu vigoarea tinereţii se bazau pe puterea şi viteza lor, dar nu aveau instinctul şi răbdarea celor mai experimentaţi războinici. Totuşi, în timp ce se îndrepta spre Kenjirō, constată că nu există nici anxietatea, nici impulsul vârstei sale în el. Nici nu întrezări încrederea tânărului care, prin pricepere sau noroc, ucisese câţiva duşmani cu care se confruntase; nici teama de moarte care îi condamnă pe cei care vor să rămână în viaţă cu orice preţ. Dimpotrivă, în atitudinea lui Kudō Kenjirō nu exista decât o contemplare senină, fără impulsuri sau aşteptări, doar o minte goală antrenată să reacţioneze. Şi pentru prima dată, Raisho contemplă posibilitatea de a muri de mâna acelui tânăr.

Cu o precauţie reînnoită, ridică sabia deasupra capului şi începu să-şi înconjoare adversarul cu paşi laterali, ţinându-l mereu în linie cu oţelul său, obligându-l să se întoarcă dacă dorea să-şi păstreze garda. Era o manevră simplă, dar care, de obicei, destabiliza adversarii obişnuiţi cu dueluri rapide şi frontale; cu toate acestea, Kenjirō îşi ţinu apărarea fără nicio ezitare, gardianul din mijloc întorcându-se cu blândeţea unei palete care se legăna în briză. Incapabil să găsească o gaură pentru a încerca manevra, Raisho făcu un pas rapid în direcţia opusă pentru a forţa picioarele adversarului şi dezlănţui o puternică tăietură descendentă care căută clavicula lui Kenjirō. Acesta reuşi să-şi corecteze poziţia cu fluiditatea unui maestru şi îşi ridică *katana* pentru a opri sabia adversarului. El nu blocă atacul cu forţă, ci îl primi uşor, flexându-şi încheieturile, astfel încât oţelul lui Raisho să alunece peste al său până căzu într-o parte, moment în care profită de apropierea inamicului său pentru a-l îndepărta, cu umărul, printr-o împingere puternică.

Veteranul *ronin* se clătină înapoi, surprins de o manevră atât de neortodoxă şi abia a avut timp să reacţioneze, în timp ce Kenjirō se aruncă spre el

căutându-i gâtul cu o tăietură ascendentă. Fără timp pentru mai multe, căzu pentru a evita vârful care încercă să-i taie gâtul şi profită de impulsul căderii sale pentru a se rostogoli înapoi şi a se ghemui. Atacul lui Kenjirō nu se opri şi, după încercarea sa de a-i deschide gâtul, acuza acum o lovitură profundă capabilă să-i străpungă burta.

Intimidat, Raisho nu reuşi să facă faţă atacului decât lovind cu sabia partea laterală a lamei lui Kenjirō. Nu era suficient să devieze un atac cu o astfel de inerţie, dar, spre surprinderea sa, sabia inamicului cedă într-o parte, de parcă mâinile care o mânuiau brusc nu aveau forţă, iar lovitura care trebuia să o străpungă dintr-o parte în alta, doar venea să-i sfâşie superficial coastele.

Profitând de faptul că garda adversarului său era deschisă momentan, Raisho strânse din dinţi şi se ridică pentru a dezlănţui o succesiune de lovituri oblice şi descendente împotriva lui Kenjirō, pe care tânărul *bushi* abia le evită şi le devie cu foarte mare greutate. În timp ce ataca, *roninul* observă că adversarul său încerca întotdeauna să împingă cele mai violente lovituri, făcându-le să alunece pe o parte sau alta asupra oţelului său, în loc să caute riposte solide, care să-i permită să-şi dezechilibreze inamicul şi să iniţieze un contraatac.

Când impulsul schimbului încetă şi cei doi se despărţiră pentru a-şi recăpăta suflarea, mintea tacticoasă a lui Raisho îl avertiză deja despre două lucruri: în primul rând, că nu putea rezista mult timp acestui ritm; puterea lui dispărea mai repede decât a tânărului său rival şi, mai devreme sau mai târziu, va ajunge să facă o greşeală fatală. În al doilea rând, că, dintr-un anumit motiv, Kudō Kenjirō evita să pareze cu sabia cele mai violente atacuri, de parcă ar şti că lama era prost ascuţită şi ar putea să se rupă dintr-o clipă într-alta.

Profitând de scurtul armistiţiu, el evaluă arma adversarului cu un ochi de expert. În niciun caz nu părea un lucru prost fabricat; dimpotrivă, forjarea

lamei şi marginea acesteia erau de o calitate superioară, nepotrivite *katanei* unui tânăr *ronin.*

Astfel, înţelese că mintea adversarului său nu era în întregime goală. O îngrijorare subtilă îi dezechilibră spiritul, la fel de imperceptibil ca un spin în picior, dar suficient pentru a-şi condiţiona modul de luptă: evita, cu orice preţ, să deterioreze o lamă pe care o considera prea bună pentru el.

Convins că a găsit o slăbiciune într-un adversar atât de redutabil, Raisho improvizează o nouă strategie. Reluă iniţiativa şi avansă împotriva lui Kenjirō, dar în loc să ispitească un atac care îi depăşea garda, lovi direct lama din faţa sa. Tunetul metalic zgâlţâi prin pădure şi tânărul samurai, nedumerit, se dădu înapoi pentru a câştiga distanţă. Raisho nu renunţă la ideea lui şi, păşind din nou înainte, lansă o puternică manevră descendentă, care se lovi de oţelul rivalului său, urmat de o lovitură, deschizând braţul din interior spre exterior, similar gestului de scoatere din teacă, ce lovi lama inamicului prin partea opusă.

Expresia lui Kenjirō se transfigură, supărată, iar Raisho îşi dădu seama că, în sfârşit, atinsese un punct slab; poate nu în arma sa, ci în spiritul său. Aşa că renunţă la atac şi, ascunzându-şi mâna stângă la spate, pregăti o lovitură pentru care risca totul.

Kenjirō, obosit de acel inamic care insista să nu respecte sabia familiei sale, puse picioarele pe pământ şi ridică Lama Vântului deasupra capului, încercând o tăietură capabilă să despartă adversarul în două. Raisho îl privi pregătind atacul final pe măsură ce, cu mâna stângă, simţea cele trei colţuri ascunse sub *haori.* Apucă pe cea din mijloc şi, înainte de a trage, încercă să uite de duşmanul din faţă, de pădurea din jurul său, de oamenii din spatele lui, de mult pierduţi într-o tăcere aşteptată. Mintea îi spulberă golul şi se lăsă impregnat de calmul supranatural al celor care se disociază de această lume… Până când, brusc, Kudō Kenjirō se aruncă asupra lui cu sabia ridicată. Era primul atac frontal al tânărului samurai, direct şi brutal, aşa cum spera Raisho; totuşi, fu surprins de viteza diabolică a

execuţiei, în timp ce lama îi sclipea în faţa ochilor ca o pedeapsă din cer.

Bătrânul *ronin* reacţionă de parcă apărarea şi atacul ar face parte dintr-un întreg şi, în timp ce lama lui Kenjirō cădea pe capul duşmanului său, interpuse *jitteul* pe care îl ascundea la spate. *Katana* se strecură între dinţii furcii mici şi cei doi se ciocniră cu un zgomot de metal. Imediat, Raisho îşi răsuci încheietura şi prinse lama între dinţii armei defensive, apoi o înclină într-o parte, forţând încheieturile unui Kenjirō care se agăţa vehement de Lama Vântului, hotărât să nu-i dea drumul, chiar dacă o sută lovituri ar cădea peste el.

Aceasta fu pierzania sa, pentru că dacă ar fi renunţat la sabia lungă pentru a mânui *wakizashi,* ar fi putut scăpa de adversarul său. Cu toate acestea, Raisho a avut ocazia să lovească mânerul Lamei Vântului cu *katana,* completând o dislocare ce îl rostogoli pe Kenjirō la pământ, departe de sabie, la picioarele vicleanului său adversar. Acesta dădu la o parte arma cu piciorul şi se repezi la rivalul său căzut, tăindu-i umărul drept chiar în momentul în care îşi scotea sabia scurtă.

Tânărul *bushi* căzu în genunchi, cu mâna pe tăietura care îi paraliza braţul şi cu *wakizashi* pe jumătate tras, atârnând neputincios de brâu. Ştia că nu putea lupta cu o astfel de rană, nu împotriva unui astfel de rival, aşa că nu trebuia decât să ofere ceafa sa şi să aştepte o moarte demnă. Totuşi, aceasta a fost întârziată şi, când şi-a ridicat capul pentru a întâlni privirea omului care îl învinsese, văzu că *roninul* îl privea în tăcere, inexpresiv, fără intenţia aparentă de a-şi revendica victoria finală. Simţindu-se umilit, Kenjirō strânse din dinţi şi îşi forţă mâna să-şi întindă sabia care îi rămăsese. Era o mişcare în agonie, întreruptă de lovitura pe care inamicul său o dezlănţui pe umărul rănit, care ajunse să-l arunce înapoi cu spatele în noroi.

Raisho se repezi să-i smulgă *wakizashi* şi o aruncă în tufişuri. Apoi se apropie de magnifica *katana* şi o ridică pentru a o cântări. Se întoarse în

timp ce auzi mârâitul adversarului său, care era deja în picioare, pregătit să se arunce asupra lui cu braţul pe care îl mai putea folosi, cu picioarele, cu dinţii, dacă este necesar, atât timp cât nu îi păta arma. Aceasta era, într-adevăr, nebunia samurailor, convinşi că o bucată de metal valorează mai mult chiar decât viaţa lor. Raisho îl întâmpină cu o piedică ce îl lovi în faţă, apoi cu vârful propriei arme îl lovi chiar deasupra coapsei, astfel încât să nu se mai poată ridica. Kenjirō se zvârcoli la pământ, incapabil să-şi abţină geamătul de durere.

Atunci *roninul* a crezut că aude mişcare din frunziş, dar privind nu a putut vedea decât câteva ferigi care se legănau prin boschet.

— De ce nu mă omori odată? îi reproşă Kenjirō de la pământ.

— Aceeaşi întrebare mi-o pun şi eu, spuse o altă voce care se ridica din grupul mercenarilor. Ce aştepţi ca să termini cu el?

Bandiţii se dădură la o parte pentru a face loc şefului lor, care avansă cu un surâs satisfăcut dansându-i pe buze.

Raisho contemplă cele două arme din mâinile sale şi întoarse faţa.

— Fă-o tu dacă îţi doreşti atât de mult să îl vezi mort, răspunse, în acelaşi timp în care tăia aerul cu sabia pentru a scutura sângele impregnat în vârf.

O băgă în teacă extrem de atent.

— Foloseşte-i sabia, dacă asta îţi dă mai multă plăcere. Mi-am îndeplinit deja misiunea aici.

Şi întorcând arma, îi oferi lui Sasaki mânerul.

Acesta se apropie lingându-şi buzele, fără să-şi ia ochii de la tânărul căzut.

— Am ucis pe mulţi din casta ta, anunţă el. Poate că sunt omul care a trimis cei mai mulţi samurai în iad, deşi numele meu nu apare în cronicile niciunei bătălii. Este adevărat că niciunul dintre ei nu s-a putut apăra, deci poate că nu ar putea fi considerat un act de curaj, dar cu siguranţă a fost unul de compasiune, nu crezi? – râse printre dinţi.

Kudō Kenjirō îl privi pe călăul său întinzând mâna pentru a apuca Lama Vântului, gata să-l omoare cu sabia tatălui său. În acel moment a simţit muşcătura eşecului, a umilinţei, a ruşinii pentru ruşinea casei sale, dar singurul lucru pe care îl regreta cu adevărat era că nu o va mai vedea pe Fumiko-chan. Cu gândul acela chinuitor, începu să înfrunte moartea.

Timpul, însă, se opri exact în momentul când acel nenorocit părea să atingă arma oferită. Înainte să o poată apuca, Raisho întoarse mânerul până când arma ajunse din nou în mâna sa şi, trăgându-şi piciorul înapoi, desenă o înclinare oblică, ascendentă, care îi scutură capul lui Sasaki.

Oamenii lui înăbuşiră un gâfâit, uimiţi de ceea ce tocmai văzuseră. Dură încă o clipă până când capul şefului său se rostogoli pe umeri şi căzu la pământ cu zâmbetul sadic de pe faţă, incapabil să-şi dea seama că murise. Când trupul se prăbuşi, el încă era înaintea lui, întinzând mâna spre o *katana* care nu i-ar mai fi aparţinut niciodată.

— Ascultaţi-mă toţi! strigă bătrânul *ronin,* înainte ca mercenarii să se poată recupera din şoc. Numele meu este Igarashi Bokuden, deşi unii mă cunosc ca Fuyumaru, trădătorul lui Iga. Plecaţi acum, cât încă mai este timp, pentru că acest sat este sub protecţia mea.

— Capitolul 42 —
Ultimele cuvinte ale unui om bun

Reiko urmărea duelul la pândă în desiş. Era înconjurată de o mână de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în haine care se amestecau cu frunzişul, fiecare cu o armă cu cheie cu roată în mâini. Răspândiţi de ambele părţi ale drumului, bine îndepărtaţi de margine pentru a rămâne în umbră, aşteptau semnalul convenit: împuşcătura pe care Reiko însăşi urma să o tragă, un prim glonţ îndreptat către liderul acelei hoarde de indezirabili. Cu toate acestea, acest Sasaki, fie prin noroc, fie prin viclenie, încă nu se arăta.

Aşa că aştepta şansa, întinsă pe pământ, cu faţa încordată şi gustul fricii pe buze, cu ochii atenţi la lupta brutală pe care o zărea printre desişul tufişurilor. Din când în când, se uita peste umăr în pădure; de acolo, ghemuit între rădăcinile unui cedru, Martín Ayala privea cu o expresie sumbră cum *yojimboul* său îşi risca viaţa pentru ei.

Iezuitul nu ar fi trebuit să fie acolo, o ştia la fel de bine ca şi restul celor care participau la ambuscadă; ceea ce nu puteau să cunoască era încăpăţânarea acelui om. Singura modalitate de a-l îndepărta de samurai ar fi fost să-l închidă în timpul bătăliei, iar asta era ceva ce ea nu ar fi putut să facă vreodată.

Când Kenjirō căzu neînarmat şi adversarul său îi sfâşie carnea a doua oară, Ayala se ridică fără avertisment şi se grăbi spre cărare. Imediat, Ichizo şi Tadayashi se aruncară asupra lui şi îl doborâtă la pământ, acoperindu-i gura cu mâna.

Reiko se uită cu tristeţe la mentorul ei, dar nu putea să se înmoaie în acel moment. Dădu din cap pentru ca Ichizo să se întoarcă în poziţia sa, în timp ce Tadayashi stătea lângă iezuit, incomod, fiindcă folosea forţa împotriva unui preot. Acesta din urmă, însă, nici nu se luptă, copleşit de o bruscă deznădejde. Când ţăranul puternic îl eliberă, el stătu

doar cu capul cufundat între umeri, mizerabil în resemnarea sa.

Reiko îşi încleştă fălcile şi se uită înapoi la drum, unde tragedia părea să fie consumată. Ce ar fi trebuit să facă? Să îl împuşte pe *roninul* care se pregătea să-l omoare pe Kenjirō? Ar obţine un premiu semnificativ, dar va pierde ocazia de a-l ucide pe liderul bandei, omul capabil să-i organizeze în timpul luptei. Jigorō-sensei fusese clar: într-o capcană era imperativ să îl dobori mai întâi pe liderul inamic, pentru a grăbi rezultatul şi a reduce victimele. În orice caz, necazurile sale au fost rezolvate atunci când acel Raisho decise să nu finalizeze cu mâna sa ceea ce începuse. El îi oferi şefului său posibilitatea de a-l ucide pe tânărul samurai, iar Sasaki abandonă protecţia oamenilor săi pentru a mânui *katana* care îi fusese oferită.

Conştientă că a sosit timpul ei, Reiko se ridică în genunchi şi îşi sprijini capul de umăr. Stând în tufişuri, scena se deschise în faţa ei cu toţi actorii la îndemâna armei sale: Kenjirō târându-se pe pământ, pământul îmbibat cu sângele său; adversarul său stând în mijlocul drumului, mâna întinsă oferind arma duşmanului său învins… şi ţinta sa, avansând cu un pas încrezător, gata să revendice sabia.

Reiko închise ochii şi murmură *ad maiorem Dei gloriam;* când îi deschise din nou, putea vedea lumea doar prin capătul puştii sale. Îşi ţinuse respiraţia şi mângâie trăgaciul. De îndată ce şeful Sasaki s-ar fi oprit în faţa lui Kenjirō, ea ar fi executat împuşcătura care ar fi dezlănţuit iadul în acea pădure.

Dar surpriza ajunse la ea înainte de a putea apăsa pe trăgaci, lovind-o fizic, de parcă sabia mânuită de acel *ronin* i-ar fi tăiat şi ei capul. Ridică privirea din cătarea armei, pentru a-l vedea pe şeful Sasaki sfărâmându-se şi ascultă, la fel de uimită ca duşmanii ei, proclamaţia uimitoare a lui Igarashi Bokuden, care se aprinse printre tovarăşii săi trădaţi. Părea că tot iadul se va dezlănţui oricum, chiar dacă nu ar fi fost de mâna ei.

Acel Igarashi se aşeză pe drum şi îşi încrucişă braţele, de parcă ar fi fost un simplu spectator la ceea ce urma să se întâmple. De acolo, totul părea să se scurgă în clipa dintre două bătăi de inimă. Când primul dintre bandiţi ridică arma împotriva lui, cu siguranţa trosnitoare dornică să muşte din pulbere, Reiko ştiu că sosi momentul. Îşi înclină capul spre umăr, ţinti şi trase în gâtul mercenarului.

Imediat, o ploaie de plumb căzu asupra companiei şefului Sasaki, spulberând armuri, rupând carne, suflând pietriş de pe drum. Era prima lovitură, un foc încrucişat tras spre mulţime, exact aşa cum plănuiseră. Împuşcăturile se opriră şi fumul începu să se aşeze; încetul cu încetul, puteau distinge figurile neclare ale duşmanilor, ca nişte spectre dezorientate prinse în praful suspendat. Înainte ca ei să poată reacţiona, Reiko se ridică în picioare şi ordonă a doua tragere.

Cei mai experimentaţi trăgători, cei care îşi rezervaseră muniţia pentru acel moment, dezlănţuită o nouă grindină de gloanţe, mai puţin copioasă, dar mai selectivă decât precedenta. Mercenarii, deja decimaţi la număr, începură să cadă doborâţi de împuşcăturile care îi loveau în piept, în picioare, în spate, împingându-i spre intrarea pe cărare. În timp ce se retrăgeau, unii trăgeau orbeşte în desiş gloanţe rătăcite care, în cel mai rău caz, loveau propriii însoţitori; alţii, pur şi simplu, se întoarseră şi fugiră. Un haos de zeci de corpuri se înghesuia între marginile cărării, împingându-se spre câmpurile de orez, unde se puteau adăposti.

Cei care conduceau retragerea au fost primii care s-au lovit de omul ce aştepta în spatele lor, stând între ei şi calea de evacuare. Un bărbat învelit de părul alb, care ţinea o frânghie într-o mână şi o lumânare aprinsă în cealaltă. Fără să se oprească, să se gândească la ce ar putea însemna prezenţa lui, îşi îndreptară armele pentru a scăpa de nenorocitul care încerca să le blocheze calea.

Jigorō se confruntă cu valul care ameninţa să-l înghită neobservat. Când primul ajunse la înălţimea

pietrei aşezată ca referinţă, aduse lumânarea mai aproape de frânghie. Flacăra devoră fitilul îngropat, aruncându-se spre cei treizeci de duşmani care se repezeau asupra ei. Nu se aflau la mai mult de zece paşi distanţă când pământul explodă sub picioarele lor.

Unda de şoc îl forţă pe Jigorō să facă un pas înapoi pentru a-şi menţine echilibrul; copacii tremurară când trupurile fură aruncate în toate direcţiile. Unii fură prinşi în crengi, în timp ce alţii loviră pământul într-o ploaie de murdărie şi pietriş.

Doar cei mai îndepărtaţi supravieţuită exploziei brutale: patru mercenari, cu feţele bântuite de groază, blocaţi în mijlocul unei cărări care devenise brusc un pasaj către Yomi. Primul care reacţionă a fost cel mai tânăr dintre ei, care, între ameninţarea invizibilă din spatele său şi omul singuratic ce stătea în faţa lor, decise să-şi continue fuga înainte. Cei trei însoţitori ai lui îl urmară, alergând printre cadavrele dezmembrate care erau împrăştiate pe pământ.

Jigorō scoase cele două cuţite încrucişate la spate şi îi aşteptă în mijlocul drumului, hotărât să nu lase pe niciunul în viaţă. Pe primul, care încercă să-l întreacă prin stânga, îi deschise coastele cu o tăietură rapidă care felie carnea şi măruntaiele. Pe al doilea îl întâmpină înfigându-i vârful cuţitului în inimă cu o forţă puternică, împinsă din şold, ucigându-şi inamicul înainte de a cădea înapoi la pământ. Ceilalţi doi au trecut pe lângă el în direcţia câmpurilor de orez. Încă a avut timp să se întoarcă şi să arunce cuţitul rămas în mână spre unul dintre ei. Vârful i se înfipse între umerii duşmanului său, clătinându-l în timp ce încerca să scoată pumnalul. Jigorō fugi după prada rănită şi o lovi cu genunchiul la talie, doborând-o. Înainte ca celălalt să poată reacţiona, îşi recuperă cuţitul şi îl înfipse în ceafă până la mâner.

Bătrânul *shinobi* îşi ridică privirea la timp pentru a-şi vedea ultimul duşman fugind printre câmpurile de orez. Abia răsuflând, ştiu că nu va avea cum să-l ajungă din urmă şi blestemă vârsta care îl lăsa fără

forţă. Începu să se ridice în picioare, resemnat, când vuietul unei împuşcături îl obligă să se ghemuiască. Fugarul se rostogoli apoi pe pământ până dispăru în câmpurile de orez. Jigorō se întoarse şi o găsi pe Reiko în spate, cu puşca încă lipită de umăr, cu coarda de plumb atârnând de butoi şi periind pământul.

— Excelentă tragere! spuse ca modalitate de salut.

Ea desprinse frânghia şi începu să o înfăşoare în jurul pumnului. Reiko o folosea pentru a măsura cât de mult ar trebui să ridice capătul ţevii pentru tragerile aflate la mai mult de doi *cho* distanţă.

— Am avut norocul că a fugit în linie dreaptă, altfel nu aş fi ajuns niciodată la el de atât de departe.

Nu era nicio satisfacţie în vocea ei; dar totuşi era ceva, un tremur aproape imperceptibil, pe care bătrânul îl înţelese. Această fată nu fusese o criminală, niciodată nu va fi şi asta făcea ca sacrificiul să fie cu atât mai lăudabil.

— Să ne întoarcem! indică Jigorō. Încă mai avem treabă.

Pădurea se găsea cufundată într-o tăcere ciudată. Sătenii îşi abandonaseră deja parapetele şi mergeau printre cadavre, recuperând bucăţi de armură, bijuterii, arme… Orice obiect care putea fi vândut pentru a face faţă mai bine iernii iminente.

Îl găsiră pe Ayala lângă Kenjirō; rupse mânecile chimonoului său pentru a face un garou peste tăieturile samuraiului. Încerca din greu, dar era clar că nu era obişnuit să facă faţă rănilor deschise. Reiko îngenunche lângă el şi îl ajută să strângă bandajele improvizate.

— Tadayashi, spune-i lui Ichizo să vină aici! îi ordonă ţăranului corpolent care stătea lângă Ayala.

Îi fusese poruncit să păzească *baterenul* în timpul ambuscadei şi era dispus să o facă până la capăt.

— Şi fugi la casa părintelui Enso, spune-i că totul s-a terminat şi că vom avea nevoie de unele dintre leacurile lui. Pomezi şi ierburi astringente împotriva infecţiilor.

Ţăranul dădu din cap cu o reverenţă înainte de a pleca.

— Va fi bine, îi spuse pe un ton liniştitor lui Ayala, tăieturile nu sunt adânci, nu au tăiat niciun tendon şi încă avem timp să oprim sângerarea.

Kenjirō, conştient, se uita la cer şi respira calm în ciuda durerii. Ştia probabil că dacă s-ar mişca sau ar suspina nu ar face decât să agraveze pierderea de sânge. Îşi ţinea cele două săbii la piept; Ayala trebuie să i le fi apropiat, conştient că acest lucru l-ar linişti.

— Toate acestea ar fi putut fi evitate, spuse atunci iezuitul, fără să-şi îndepărteze privirea de la *yojimboul* său rănit.

Reiko îl privi cu coada ochiului în timp ce se concentra asupra strângerii garoului. Expresia severă a fostului său maestru nu trecu neobservată, dar simţea că nu are pentru ce să-şi ceară scuze.

— Nimeni nu a vrut să se întâmple asta, dar ne-au obligat să ne apărăm.

— Pe majoritatea i-aţi omorât în timp ce fugeau, răspunse preotul. I-aţi vânat ca pe animale.

— Depinde de supravieţuirea noastră ca acest loc să rămână secret. Suficient ca unul să fi scăpat şi am fi fost în pericol.

— Şefa, îi întrerupse Ichizo, m-aţi căutat!

Femeia, apăsând încă tăietura de la umăr, ridică privirea către locotenentul ei:

— Am avut victime?

— Niciuna! anunţă contrabandistul satisfăcut. Konoha a fost lovit de un glonţ rătăcit, nu ştim dacă al nostru sau al lor. La atins uşor braţul, aşa că nu va trece mult până când va putea culege paie din nou. Nanshu şi unul dintre fiii săi sângerează la urechi, iar altul şi-a ars mâinile cu praf de puşcă, dar nimic grav. Am avut noroc.

Femeia dădu din cap.

— Şi ei?

— Toţi morţi.

Reiko putu citi teribilul adevăr din spatele acelei afirmaţii categorice: cei care nu erau, în curând vor

fi. Termină de fixat bandajele şi se ridică în picioare.

— Rămâi cu ei! Dacă samuraiul îşi pierde cunoştinţa, anunţă-mă.

Se apropie de Jigorō, care aştepta câţiva paşi mai în spate şi îi indică cu privirea să o urmeze. Împreună se îndreptară spre punctul în care îl ţineau pe enigmaticul *ronin.* Fără intervenţia acestui om lucrurile nu ar fi mers atât de bine, dar asta nu însemna că el era aliatul lor.

Războinicul – cu părul lung legat la ceafă, barba atât de posomorâtă ca privirea – rămăsese în genunchi, acolo unde se aşezase după decapitarea lui Sasaki. Coarda de cânepă îi fusese înfăşurată în jurul braţelor şi al trunchiului, iar capătul era legat de un pin din apropiere. Văzându-i venind, acesta a ridicat capul şi îi cercetă impasibil.

— Aşa deci, Fuyumaru, faimosul războinic din Iga, căzut în dizgraţie, observă Jigorō, încrucişându-şi mâinile în faţa prizonierului. De ce ar trebui să te credem? Fuyumaru este mort şi uitat de ani de zile.

— Aşa credeam şi eu. Dar se pare, nu eram suficient de mort. Nici atât de uitat.

— În orice caz, ţi se potriveşte porecla, pe care oamenii din Iga i-au dat-o unui războinic atât de infam, spuse Jigorō privind fix corpul fără cap al lui Sasaki: într-adevăr, eşti un trădător!

Interogatul schiţă un surâs.

— Un om nu poate trăda decât pe cei care au încredere în el şi aceste fiare însetate de sânge nu au avut niciodată încredere în mine. Şi dacă au făcut-o, au fost, fără îndoială, nişte proşti.

— Puţin contează care sunt loialităţile tale! interveni Reiko, întrebarea este de ce ai venit în satul meu cu aceşti oameni. Ce v-aţi aşteptat să găsiţi aici?

Igarashi fu surprins de vehemenţa şi autoritatea cu care femeia îi vorbea. Trebuia să fie celebra şefa a contrabandiştilor din Kii.

— Nu este uşor de răspuns la o asemenea întrebare. Aceşti oameni, de exemplu, căutau bogăţii; cei care i-au trimis căutau secretele voastre.

Cu toate acestea, eu caut un om, pe nume Martín Ayala, şi am motive să cred că se îndreaptă spre acest sat, dacă nu este deja aici.

Reiko şi Jigorō ascunseră o privire îngrijorată. Acest lucru era mai mult decât un grup de mercenari care auziseră zvonuri difuze. Incipientul interogatoriu a fost însă întrerupt de alergarea sălbatică a lui Tadayashi, urlând pe cărare. Feţele se întoarseră în timp ce el venea, alarmat; nu-l văzuseră niciodată atât de supărat, nici măcar în timpul incendiilor de acum trei ani. Judecând după expresia îngrozită, dracul însuşi părea să fi venit după sufletul său.

Tadayashi căzu în genunchi în faţa lui Reiko. Îşi puse mâinile pe pământ, gâfâind, neputându-şi găsi vocea.

— Ce se întâmplă? întrebă Jigorō, imperativ.

— Părintele… părintele Enso…

Până acolo îi ajunse suflarea.

★

Cadavrul părintelui Enso atârna de cruce, cu picioarele balansate grotesc, trăsăturile sale de nerecunoscut, congestionate de frânghia care îi sugrumase viaţa. O pereche de corbi se aşezaseră deja pe copac, atraşi de mirosul morţii.

Ayala fu unul dintre ultimii care sosiră; nu se grăbise, temându-se de ceea ce va găsi. Cu toate acestea, nu trupul zguduit de vânt îl impresionă cel mai mult când ajunse în vârf, ci scena dezolării totale care îl cuprindea. Ici şi colo, ţăranii priveau în altă parte, îşi acopereau feţele, incapabili să înfrunte adevărul; unii, în genunchi, băteau pământul, cu spatele scuturat de suspine; alţii se aruncau în braţele unei persoane dragi şi se lăsau pradă unui plânset necontrolat.

În timp ce îşi făcea loc printre ei, Ayala încercă să-şi spună că acea durere nu era altceva decât un semn al iubirii infinite pe care o simţeau pentru acest bărbat, dar consolarea părea copilărească. Ajunse în faţa crucii şi văzu singura persoană care

îndrăznise să facă un pas înainte pentru a cădea la picioarele spânzuratului, pentru a-l jeli faţă în faţă.

El îngenunche lângă Reiko şi îi cuprinse umerii, şoptind cuvinte de mângâiere. Ea reuşi doar să nege în tăcere, cu pumnii strânşi pe genunchi, cu plânsul abia reţinut. Ceea ce îl scoase din minţi cu adevărat, chiar mai mult decât moartea unui alt frate de misiune, a fost să o vadă aşa. De la câţi oameni dragi au trebuit aceşti oameni să-şi ia rămas bun? Nu răpiţi de tranzitul amar şi inevitabil al bătrâneţii sau al bolii, ci smulşi de la ei de violenţa celor care îi urau atât de mult.

Se lăsă târât de durere şi căută printre lacrimi un indiciu de pace pe chipul iezuitului ucis, o umbră de resemnare creştină, cel mai mic indiciu că părintele Enso găsise o oarecare mângâiere în ultimele sale momente din viaţă. Spre disperarea sa, nu asta a văzut. Îşi şterse ochii şi se ridică în picioare. Păşi fără tragere de inimă spre trupul lui Enzo Fabbiano din Padova, întinzând o mână tremurândă spre acele buze livizi ale morţii. Unii ţărani îşi întrerupseră brusc bocetele, îngroziţi când Ayala îşi băgă degetele în gura rece, în timp ce dădea la o parte limba umflată.

Încetul cu încetul, cu o grimasă la jumătatea distanţei dintre durere şi furie, începu să extragă rozariul de mărgele de chihlimbar care îi traversa gâtul. Clac, clac, clac… se auzeau printre dinţi.

— Capitolul 43 —
A trece prin văile Infernului

Acoperiseră trupul părintelui Enso cu un giulgiu alb de mătase, expunându-i doar faţa şi mâinile şi îl vegheară pe salteaua propriei colibe, cu Evanghelia uzată aşezată pe piept. Martín Ayala rămase alături de decedat toată ziua, contemplând şiragul neîncetat de vizite, succesiunea feţelor triste, a cuvintelor recunoscătoare pentru tot ceea ce făcuse acel bărbat.

Şi în timp ce lua parte la devotamentul unei comunităţi faţă de pastorul lor, continua să se zbată între admiraţie şi condamnare. Admiraţia pentru dragostea creştină pe care părintele Enso ştia să o inspire acestor oameni, o iubire curată şi cinstită, care consolida o adevărată credinţă, foarte diferită de acea altă credinţă, ofilită uneori, pe care misiunea iezuită o realizase prin evanghelizarea domnilor războiului şi vasalilor săi.

Dar nu putea ignora respingerea provocată de evenimentele din acea dimineaţă, crimele comise de aceiaşi creştini. Poate că nu exista ură în ele, aşa cum susţinea Junko, poate era doar alimentată de dorinţa naturală de supravieţuire, dar făcea asta uciderea altor fiinţe umane mai puţin cumplită? O crimă metodică, planificată. Şi pe măsură ce acele argumente de condamnare abundau, o altă incertitudine apăru în fundul minţii sale pentru a-l contrazice: avea el dreptul, născut în sânul confortabil al creştinătăţii, de a judeca faptele unor credincioşi care îşi riscau viaţa pentru simplul fapt de a accepta adevărul lui Hristos? Oare nu îi uciseseră şi creştinii pe musulmani, chiar şi pe alţi creştini, din motive mai puţin presante decât supravieţuirea de sine şi a celor dragi?

Torturat de acele preocupări, îşi petrecu ziua postind până când credincioşii încetară să mai vină la cabană şi Junko – sau Reiko, aşa cum o cunoşteau cei de acolo – îi aduse ceva de mâncare. Fata îngenunche lângă uşă şi ceru permisiunea să intre.

— Ştii că aceste formalităţi sunt prea protocolare între noi, nu? o certă în portugheză.

Ea se apropie şi se opinti în faţa corpului lui Enso, care părea să se odihnească într-un vis ireal. Îl sărută pe frunte şi îşi făcu cruce. Apoi, se aşeză în faţa lui Martín Ayala şi puse între ei trei tăvi, una peste alta.

— Nu ştiam dacă vreţi să mă vedeţi, dar trebuie să mâncaţi, îi explică în timp ce desfăcea nodul care ţinea cele trei tăvi.

Le întinse pe covoraş: orez fiert, legume aburite, boabe de fasole înmuiate în *miso*... Îi întinse nişte beţişoare şi luă câteva şi pentru ea.

— Mi-e greu să iert ce s-a întâmplat în această dimineaţă, dar să nu crezi că renunţ la creştinătatea aceasta. În călătoria mea, aici, nu am văzut decât moarte şi atrocităţi, ştiu că aceasta este o ţară în război.

Ayala clătină din cap cu o expresie tristă.

— În orice caz, nu te-aş îndepărta niciodată de lângă mine.

— Mâncaţi, nu aţi pus nimic în gură de aseară.

El ascultă luând o felie de ridiche murată şi punând-o gură.

— Cum se simte Kenjirō?

— Este la mine acasă. Doamna Nozomi i-a tratat rănile şi este optimistă în ceea ce priveşte recuperarea sa. Cred că, în timp, se va recupera complet.

— Acest băiat este puternic şi devotat… Îi datorez multe.

— Este evident devotamentul pe care îl aveţi unul faţă de celălalt. Mă bucur că aţi găsit un tovarăş atât de bun pentru această călătorie.

Ayala se opri din mestecat şi se uită la faţa obosită a lui Junko. Simplitatea cuvintelor ei îl emoţionă. Era adevărat că acest băiat devenise cineva foarte important pentru el.

— Ce se va întâmpla acum cu noi? se întrebă. Simt că bâjbâi pe aceste pământuri, împiedicându-mă mereu de propriile greşeli. Nu am clarviziunea

necesară pentru a rezolva acest mister şi Domnul nu pare dispus să-mi lumineze calea.

— Nu sunteţi singur în asta, părinte! Nu mai sunteţi singur.

Cuvintele lui Reiko ar fi putut încerca să-l mângâie, dar sunară ca un avertisment îndreptat către un duşman invizibil.

— Când se va lăsa noaptea, ne vom întâlni cu Jigorō-sensei şi doamna Nozomi; trebuie să decidem care vor fi următorii noştri paşi, deoarece asasinul pe care îl căutaţi pare să fie printre noi.

Jigorō luă o ramură şi agită jarul. Cenuşa roşie se ridică în cerul serii. De acolo, de sus, lângă crucea care îi servise drept schit părintelui Enso, se vedea valea şi satul în spatele crângului. Regreta că evitase acel vârf de atâtea ori; nu petrecuse mai mult timp cu omul care îl locuise până în acea zi. Se temea mereu că el îl va respinge pentru că nu era creştin, pentru trecutul său violent, pentru păcatele pe care încă le va comite… Dar acum, când plecase, nu-şi mai amintea niciun gest rău sau vreun reproş de la *bateren.* Dacă ar fi lăsat deoparte precauţia care îi fusese indusă de la o vârstă atât de fragedă, poate că ar fi fost prieteni buni.

— Te văd abătut, spuse Nozomi, aşezată în faţa lui.

Jigorō ridică privirea din flăcări.

— Am convieţuit cu moartea toată viaţa mea, dar pe măsură ce sfârşitul meu se apropie, îmi este mai uşor să o accept pe a mea decât pe a altuia.

— În această dimineaţă am asistat la victoria unui mare comandant. Mi-e greu să cred că sfârşitul lui Inoue Jigorō este aproape.

Îngropa lemnul în jăratic şi scoase mâinile.

— Este ceva împotriva firii ca un bătrân să omoare bărbaţi tineri, Nozomi. Cineva ca mine ar trebui să se limiteze la aşteptarea propriei morţi.

— Dacă odihna este ceea ce cauţi, vino cu mine! îi porunci ea, sprijinind mâna de a lui, eu voi lupta

în bătăliile tale.

Jigorō surâse amar în faţa acelei propuneri.

— Când ne-am cunoscut în Kai, încă îmi curgea seva prin vene – privirea se uşură la evocarea acelor zile. Dar acum nu sunt altceva decât o ramură uscată. Vreau doar să mă usuc până să mă transform în pământ.

Sunetul produs la deschiderea uşii cabanei îi scoase din conversaţia lor. Reiko şi Ayala se apropiară de foc şi se aşezară lângă ei. Odată ce micul conclav se reuni, *baterenul* vorbi primul:

— Permiteţi-mi ca, în primul rând, să mă scuz în faţa voastră. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi fost aici, nu v-am adus decât nenorociri.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze, părinte Ayala! răspunse Nozomi. Eu am fost cea care v-a făcut să veniţi, am crezut că aici veţi fi în siguranţă până la venirea mea. Nimeni nu cunoaşte ura împotriva creştinilor mai bine ca oamenii doamnei Reiko, au combătut-o în limita posibilităţilor şi au protejat pe mulţi. Din acest motiv am crezut că, poate, vă pot ajuta în misiunea dumneavoastră.

Mai era ceva, ceva pe care Nozomi îl păstra pentru sine: de la început observase ciudatul crucifix pe care Ayala îl purta la gât, identic cu cel al lui Reiko, două piese din acelaşi set. Nu era nerezonabil să creadă că acel *bateren* fusese fostul ei mentor, cheia dezvăluirii unora dintre secretele pe care această femeie le păstra încă pentru ea, precum contactele care îi permiseseră accesul la cele mai sofisticate arme străine.

— Nu am venit doar pentru că dumneavoastră mi-aţi cerut acest lucru, spuse Ayala. Când am auzit că un preot iezuit se ascundea în aceşti munţi, a trebuit să verific asta pentru mine. Nu-mi venea să cred, sau nu voiam să cred, că un frate al Companiei ar fi putut părăsi misiunea – negă în sinea lui. Dar, în acelaşi timp, mi-am spus că, dacă chiar ar exista un asemenea om, cineva care ar fi trăit departe de misiune, pierdut în interiorul ţării, ar avea o

perspectivă foarte diferită, o privire mai profundă capabilă să vadă ceea ce mie îmi scapă.

— Destul, niciunul dintre noi nu este responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat, conchise Reiko. Ceea ce ar trebui să ne îngrijoreze este modul în care acei bărbaţi au aflat despre acest loc şi cum ar fi putut ajunge aici un asasin, care până acum a operat de-a lungul rutei Tokaido.

Făcu o grimasă, marcându-şi mai mult cicatricea care-i străbătea obrazul.

— Cum ar fi putut să ştie chiar de părintele Enso?

— Poate a ajuns aici urmărindu-mă, poate eu am adus cu mine acest blestem, spuse Ayala, sinistru.

— Sau, mai probabil, a venit cu acei bărbaţi, interveni Jigorō. În orice caz, se pare că singurele răspunsuri pe care le vom primi vor fi cele care vin din gura neaşteptatului nostru oaspete.

— Răbdare! le ceru Nozomi. Să-l lăsăm să-i fie foame şi somn încă o zi. Între timp sunt lucruri de făcut. Cincizeci şi cinci de cadavre de care să scăpăm şi un bărbat pe care să-l îngropăm.

Bătăile ciocanelor se răspândiră prin sat până dimineaţa. Dulgherii asamblau butoaiele care vor adăposti cele cincizeci şi cinci de cadavre care acum zăceau aliniate îngrijit de-a lungul trotuarului. Acela era zgomotul ciudat pentru duşmanii morţi, gândi Ayala.

La ivirea zorilor, mutară cadavrele pe malurile râului şi le îngrămădiră într-o grămadă cu douăzeci şi cinci de butoaie la bază, încă cincisprezece pe acestea şi, pe ele, încă zece. Ultimele cinci butoaie, inclusiv cele ale şefului Sasaki, încununară cortegiul funerar macabru, care a fost incendiat după o rugăciune creştină, intonată de bunica ce îl întâmpină la sosirea sa.

Ayala privi ore în şir cum arde acel foc. Nu era uşor să incinereze rămăşiţele a cincizeci de oameni. Lemnul scârţâia şi crăpa, se prăbuşea în cenuşă, dezvăluind corpurile carbonizate, răsucite de flăcări.

Căldura îi aduse lacrimi în ochi, dar se forţă să privească în timp ce sătenii continuau să hrănească rugul pentru a creşte temperatura. Vântul purta jarul şi îl întindea într-un nor negru, nesănătos, pe întreaga vale. Fu aşa aproape toată ziua, până când focul începu să cadă într-un praf aprins în după-amiaza târzie. În acel moment şi fără alte ceremonii, cei care păstraseră focul imens începură să verse cenuşa în râu. Lopeţi în care se amestecau praf şi aşchii de os înnegrit.

Aşa se procedează când se fac dispărute de pe faţa pământului mai mult de cincizeci de persoane, gândi iezuitul.

Conştient că sosise timpul, întoarse spatele la scenă şi se îndreptă spre câmpurile de orez, spre dealul înaltei cruci. În vârf, îl aşteptau Junko, maestrul Jigorō, doamna Nozomi şi alţii, ale căror nume nu le cunoştea. Şi mulţi alţii la poalele pantei, adunaţi pentru a-şi lua rămas bun de la părintele Enso pentru ultima dată.

Corpul iezuitului, învăluit, înconjurat de flori, se odihnea într-o simplă cutie de cedru, lângă pământul deschis pentru a-l întâmpina ca un fiu care se întorcea acasă. Ayala îi salută pe cei care îl aşteptau cu o privire afectuoasă, mângâie chipul amărât al lui Junko şi se pregăti să oficieze o înmormântare fără biblie sau potir, doar cu umila cruce înfiptă pe acel vârf şi cu memoria comună a unui om bun.

★

Igarashi stătea cu picioarele încrucişate, legat la ochi, cu capul căzut în piept, cu braţele legate în jurul unui stâlp gros de lemn. Nu vedea nimic, nici măcar cea mai difuză strălucire şi nici nu ştia cât timp fusese acolo; singura sa referinţă era aroma moale a orezului decorticat, care părea să umple întreaga cameră. Probabil că îl închiseseră într-unul din silozurile unde depozitaseră recolta.

Cuprins de o stare între veghe şi inconştienţă, el reuşise să perceapă mişcările gardienilor care stăteau în spatele uşii. Acum, însă, părea să fie

singur. Îşi părăsiseră postul din cauza unei urgenţe? Sau era o parte a jocului minţii pe care acel bătrân *shinobi* încerca să îl joace?

Totuşi, ceva îi scăpase percepţiei semiconştiente: lama de oţel pe care tocmai i-o strecurase cineva sub bărbie. Admirativ, zâmbi în semn de recunoaştere. Când intrusul îi scoase batista de la ochi, îi trebui o clipă să vadă ceva mai mult decât lumina slabă care se filtra între scândurile de lemn.

— Nu te voi omorî cu ochii legaţi, nu sunt un călău, spuse cel care mânuia cuţitul. Totuşi ar trebui să putem saluta moartea faţă în faţă.

Igarashi nu asculta cuvintele bărbatului, pentru că fusese uimit de subita asemănare dintre trăsăturile sale, de felul în care chipul se răsucea când vorbea, de arcada subţire a sprâncenelor, atât de evident familiară, atât de asemănătoare cu a lor. Cum de nu îşi dăduse seama de la început? În cele din urmă, nu se putu abţine să nu dea din cap într-o predare sinceră.

— Dacă viaţa mea se termină azi, este corect să fii tu cel care îi pune sfârşit.

— De ce este corect, bătrâne? Unde este dreptatea ca un bărbat să omoare altul prin porunca unui al treilea?

— Nu există al treilea între tine şi mine, există doar dragostea pe care eu ţi-o port şi durerea pe care ţi-am provocat-o. Ai dreptul să încasezi acea datorie cu oţelul.

Asasinul ezită, fiind pe punctul de a-şi pierde curajul necesar pentru a ucide cu sânge rece.

— Vorbeşti fără sens, Trădător al Iga.

— Oare nu ţi-ai dat seama, Goichi? îl întrebă. Ţi-am spus, cu mult timp în urmă, că va veni această zi, ziua în care vei traversa în cele din urmă văile iadului pentru a te întâlni cu tatăl tău.

— Capitolul 44 —
Credinţa celor violenţi

Goichi. Acest nume răsuna în mintea lui Masamune ca un tunet îndepărtat, o amintire veche care reverbera în timp până când îl zgudui în prezent. Mâna care ţinea cuţitul se cutremură.

— De unde ştii acest nume? întrebă cu vocea răguşită, împingând lama.

— Tu singur îţi poţi răspunde, spuse Igarashi, ignorând firul de sânge care acum se scurgea pe gâtul său. Un nume uitat, necunoscut de aceia care te-au crescut, numele pe care ţi l-a dat adevărata ta familie. Cum aş putea eu să îl cunosc?

— M-au avertizat despre tine, mormăi Masamune, mi-au spus că vorbele tale sunt la fel de otrăvitoare ca lamele tale, dar minciunile nu-ţi vor folosi pentru a scăpa de pedeapsă.

— Nu te mint, Goichi. Te văd în faţa mea şi nu pot decât să simt uşurare. De când am aflat că ai căzut la pământ încercând să împiedici evadarea acelui samurai, nu a existat o noapte în care să nu mă rog lui Shinatobe să te aducă înapoi cu vântul dimineţii.

— Nu zeii au fost cei care m-au adus înapoi, bătrâne! Dacă am dispărut a fost pentru a vă urmări de la distanţă. În timp ce voi vă bateaţi cu acei săteni, am terminat cu acel corb creştin, aşa cum ar fi trebuit să faci tu cu sarcina ta şi acum voi îndeplini sarcina mea.

Cu corbul?, se întrebă Igarashi. Îl văzuse pe Martín Ayala în viaţă după luptă, îngenunchind lângă acel *goshi* încăpăţânat, care aproape că-l rupsese în două. În orice caz, era mai urgent pentru el să ştie ce se întâmplase cu propria sa viaţă:

— Dacă eşti atât de sigur de misiunea ta, de ce insişti să vorbeşti cu mine în loc să termini cu ceea ce ai venit să faci?

Masamune răspunse la batjocură, apucându-l de ceafă şi împingând foaia de gât. Dar nu se hotărî să

finalizeze tăierea gâtului.

— Îţi voi spune eu, continuă Igarashi, conştient de îndoielile criminalului: pentru că, în ciuda duşmăniei pe care ţi-au insuflat-o, în ciuda durerii de a te simţi renegat eşti, în continuare, fiul meu.

Războinicul din Iga căuta convingerea necesară pentru a reduce la tăcere, definitiv, vocea respectivă. Cu toate acestea, îndoielile îi fierbeau în sânge, întrebări şi acuzaţii îi umpleau gura:

— Ai făcut o călătorie lungă pentru a-mi spune toate acestea, dar o scuipi acum pentru a-ţi salva pielea. Dacă ar fi adevărat, ai arăta doar cât de mizerabil eşti! râse printre dinţii încleştaţi. De ce să-mi fie milă de un astfel de tată? Cine eşti tu, în afară de un duşman de ucis şi cu mai multe motive?

O umbră scurtă schimbă expresia lui Igarashi, de parcă acele cuvinte ar fi fost mai tăioase decât cuţitul de la gât.

— Ştiu că este greu să ai încredere în cineva ca mine, spuse. Am minţit atât de mult de-a lungul vieţii mele, încât chiar şi mie îmi este greu să discern adevărul. De-a lungul timpului, oamenii sunt capabili să răsucească chiar şi amintirile noastre… Dar nu pot falsifica niciodată sentimentele, acestea sunt adevărul cel mai implacabil. Nu le poţi face să dispară, aşa cum nu le poţi face să încolţească de nicăieri – Igarashi căută privirea fiului său şi acesta nu se feri. Afecţiunea pe care am simţit-o pentru mama ta a fost sinceră şi din această afecţiune te-ai născut tu şi sora ta. Mulţi ani ai fost singura mea certitudine într-o viaţă de minciuni.

— Şi ai ajuns la concluzia asta acum, chiar când ţi-am pus un cuţit la gât, ţi-ai dat seama că sunt fiul tău cel iubit.

— Mărturisesc că la început nu am ştiut să-mi văd fiul în bărbatul din faţa mea. Dar, în timp ce călătoream împreună, am descoperit-o pe sora ta în felul în care te uiţi în altă parte, pe mama ta în grimasa sarcastică cu care râzi de mine… – un zâmbet se aşeză pe buzele lui Igarashi, dar îşi luă repede zborul. Apoi m-am forţat să-mi amintesc că

ani de zile am crezut că te văd în copiii care se jucau în bălţi şi în tinerii cu care mă întâlneam pe drumuri. Mi-am spus că, pur şi simplu, nu renunţasem să te caut, că nu avea niciun sens să fii tu Goichi, cel care călătorea lângă mine… Până când am realizat sensul răsucit şi crud al tribunalului din Iga. Ce pedeapsă mai bună decât să-mi trimită propriul fiu să mă omoare? Faptul că tu eşti cel care a venit în această seară să-mi taie gâtul nu face decât să-mi confirme suspiciunea.

Masamune voia să-şi păstreze strânsoarea fermă, cu fălcile închise pe gâtul bătrânului care vorbea cu un calm straniu. Dar chiar dacă îi era greu să o recunoască, văzu în ochii lui calmul cuiva care este în pace cu el însuşi.

— Nu există cale de întoarcere, spuse, într-un final, nu ca o ameninţare, ci ca o scuză. Trebuie să te omor.

— Şi o vei face pentru că ţi-a fost ordonat? Sau pentru că doreşti să termini cu omul care te-a abandonat?

Aşteptă răspunsul lui Masamune, dar acesta nu veni.

— Trebuie să ştii că a fost a mea decizia de a te da, acesta a fost preţul pe care l-au pus pe vieţile noastre. Dar nu te-am uitat niciodată, Goichi.

Igarashi strânse din buze, obligându-se să-şi scoată durerea acelor amintiri.

— Mama ta nu a suportat absenţa ta, şi-a luat viaţa la doi ani după ce te-au luat. Eu am rămas în serviciul stăpânului Kajikawa prima dată şi în serviciul lui Akechi Mitsuhide după, până când sora ta a fost destul de mare ca să-şi trăiască propria viaţă. Acum ai un nepot care poartă numele tău – atunci da, o lacrimă i se revărsă pe bărbie. Când le-am asigurat bunăstarea, m-am retras din lume. Şi aşa aş fi murit, uitat în cele din urmă, dacă Iga nu ar fi rupt pactul nostru, dacă nu m-ar fi forţat, în schimbul respectării vieţii fiicei mele şi a nepotului meu.

Masamune renunţă, lăsând să cadă în lateral mâna care ţinea cuţitul. Nu avea de unde să ştie dacă bărbatul spunea adevărul sau îl minţea, dar dacă l-ar ucide, nu va mai putea afla niciodată. Când ridică privirea, nu găsi nici cea mai mică urmă de uşurare în ochii bătrânului *shinobi.*

— Nu poţi aştepta să te iert, murmură.

— Niciodată nu aş îndrăzni să cer iertarea ta, dar dă-mi şansa să-mi îndrept greşelile. Permite-mi să salvez viaţa familiei mele şi a celor din Iga care încă merită să fie salvaţi.

— Ce vrei să spui?

Igarashi întoarse capul pentru a-i arăta coada împletită, adunată la ceafă ca un coc de samurai.

— Taie-mi coada împletită şi călătoreşte la Iga, spune-le că am murit de mâna ta. Când problema va fi închisă, vizitează-l pe Tatsumaru din clanul *shinobi* din Koyama. El a fost unul dintre puţinii care mi-au susţinut cauza când am decis să mă căsătoresc cu o femeie din Koga, iar el a fost obligat să plătească pentru nesupunerea sa de-a lungul anilor.

Igarashi cântări cu atenţie următoarele cuvinte:

— Spune-i cine eşti şi cine te-a trimis şi dă-i coada împletită. Spune-i că Tribunalul Măştilor a vândut-o pe Iga lui Oda Nobunaga, că înainte ca iarna să treacă, toate clanurile din provincie trebuie să jure credinţă Regelui Demon şi că cei care se opun acestui pact vor fi curăţaţi de armatele lui Oda. Spune-i că la următoarea lună nouă, cei care doresc să rămână liberi, bărbaţi şi femei din Iga, trebuie să se întâlnească cu mine pe dealurile acoperite de *hagi*[106] de pe malurile Kizu.

Chiar dacă era întuneric, norul dens de fum care se ridica din rugul arzător de lângă râu era încă vizibil pe cer. Vântul târâse ultimele aşchii de jar, o ploaie de foc care îi ungea cu cenuşa duşmanilor şi îi forţa să respire ruşinea păcatelor lor. Cu o idee atât de sinistră, care o pedepsea, Reiko închise uşa terasei şi păşi în întunericul casei.

Trebuia să se izoleze de exterior, să uite pentru o noapte de oamenii săi, cărora le reproşa naivitatea preocupărilor lor. După înmormântare, vorbiseră doar despre reluarea recoltei cât mai curând posibil şi pregătirea câmpurilor pentru iarna iminentă. Oare nu vedeau? Doar ea înţelegea că toate acestea nu mai contau acum? Cu Fuwa Torayasu mort şi fără un moştenitor clar, feudul era expus crudului război. În cel mai bun caz, Oda-sama va numi un nou *daimio,* care nu va şti nimic despre pactul pe care acel mic sat îl avea cu fostul stăpân al Takatsuki. În cel mai rău caz, duşmanii lui Fuwa-sama se vor repezi în teritoriu ca o haită înfometată, rupând feudele pentru a împărţi drumurile şi cetăţile. În câteva zile îşi pierduseră binefăcătorul, fuseseră atacaţi de duşmani care le ştiau secretele şi, în cele din urmă, îşi pierduseră părintele spiritual. Cum ar putea să creadă că totul va rămâne la fel ca înainte?

„Ţăranii nu sunt capabili să vadă mai departe de ciclul anotimpurilor", îi spusese Jigorō, „îşi caută refugiul într-o viaţă simplă care să îi ajute să-şi ducă mizeria existenţei". Dar ea voia să creadă că părintele Enso le inculcase o viziune mai elevată, speranţa unei vieţi mai bune, de aici venea durerea pe care o simţea la vederea uşurimii cu care îşi asumau propriile morţi.

Ştia că nu va adormi decât noaptea târziu, aşa că decise să coboare în camera în care Kudō Kenjirō se vindeca de rănile sale. Îl găsi pe Martín Ayala aşezat pe hol, lângă uşă, cu picioarele încrucişate şi mâinile încleştate pe poală, în felul călugărilor budişti.

— Ce faceţi aici, părinte Martín? Ar trebui să vă odihniţi, sau trebuie să vă amintesc că aveţi propriile răni care trebuie să se vindece?

Acesta a ridicat capul pentru a-i întoarce o privire serioasă.

— Nu îl voi lăsa singur, în timp ce prin sat umblă liber un asasin.

— Cred că, chiar şi rănit, *yojimbo* al dumneavoastră este mai pregătit să se înfrunte cu un asasin decât dumneavoastră, îl certă fosta sa

discipolă. În plus, la parter sunt Jigorō-sensei şi doamna Nozomi. Nu cred că există o casă mai sigură decât aceasta în întregul feud.

— Nici în ei nu am încredere! a răspuns, laconic, iezuitul.

— Aveţi atunci încredere în mine. Mergeţi să vă odihniţi, eu voi veghea asupra cavalerului Kudō în această seară.

Când Ayala a fost de acord să plece, Reiko ridică cu grijă *shojiul* şi păşi în atmosfera caldă a dormitorului. Un brazier pulsa într-un colţ şi tămâia îmbrăca aerul cu un parfum care, potrivit doamnei Nozomi, era propice pentru recuperarea bolnavilor. Ea îngenunche lângă tatami şi se uită la omul care se odihnea cu ochii închişi. Îi era greu să recunoască în acea faţă destinsă demonul pe care-l văzuse luptând în dumbravă; înfricoşătorul samurai care păzea trimisul de la Roma era, de fapt, puţin mai mult decât un băiat.

— Cum l-ai convins să meargă să se odihnească?

Întrebarea lui Kenjirō, ce ţinea ochii încă închişi, o luă prin surprindere.

— Este prima oară când îl văd că îşi schimbă părerea.

Reiko îşi coborî faţa pentru a ascunde un zâmbet.

— Cu trecerea anilor am învăţat că există modalităţi să-l fac să se răzgândească.

— Va trebui să-mi dezvălui acest secret cândva, spuse el, zâmbind la rândul său. Niciodată nu am cunoscut un om mai încăpăţânat.

— Nu numai el, toţi preoţii creştini sunt bărbaţi cu convingeri puternice, agăţaţi de viziunea lor despre Dumnezeu şi despre lume. Atât de mult, încât au traversat oceanele pentru a ni le împărtăşi.

— Se pare că îi admiri pentru ceea ce fac, observă el, schimbându-şi poziţia pentru a putea conversa cu o mai mare uşurinţă.

— Cred în Cuvântul lui Hristos şi le mulţumesc pentru perseverenţa lor în a-l face cunoscut pe acest pământ. Asta nu înseamnă că sunt de acord cu tot

ceea ce fac sau spun preoţii, deoarece nici aceştia nu sunt de acord cu ceea ce facem noi aici.

Kenjirō încuviinţă din cap şi îşi ridică privirea spre tavan, încercând să se abţină de la durere.

— Te supără rănile? întrebă ea.

— Sunt doar nişte cicatrici în plus, toţi le purtăm pe ale noastre.

Şi, arătând spre chipul său, întrebă:

— Cum ţi-ai făcut-o pe aceasta?

Reiko îşi duse mâna la obraz şi nu răspunse imediat, supărată de indiscreţia sa. O asemenea lipsă de respect răspundea aroganţei unui samurai sau curiozităţii fără griji a unui băiat?

— Bărbatul care m-a cumpărat în Shima mi-a făcut-o, îi răspunse.

— De ce?

Ea se încruntă scurt.

— Ştiam prea multe despre afacerea lui, aşa că mi-a tăiat faţa, ca să nu-i mai pot părăsi casa. El credea că aşa nu voi avea încotro, deoarece niciun bărbat sau bordel nu şi-ar dori o femeie cu faţa desfigurată – Reiko zâmbi sălbatic. Desigur, nu a luat în calcul posibilitatea ca o femeie să poată rezista prin forţe proprii, cu atât mai puţin că ar putea folosi ceea ce învăţase pentru a prospera de una singură.

— Un bărbat care marchează femeile ca pe cirezile de vite merită moartea, răspunse categoric samuraiul.

Ea râse în faţa naivităţii sale.

— Această cicatrice care îmi traversează faţa te sperie, dar am urme mult mai rele, răni care nu sunt vizibile pe corpul meu. În ziua în care vei fi revoltat de cicatricile pe care nu le poţi vedea, veţi fi învăţat ceva despre lumea în care femeile trebuie să trăiască.

Ştia că este cu totul nepotrivit să folosească acel ton de avertizare cu un samurai, dar nu fusese crescută ca ţăranii. În orice caz, Kenjirō nu se simţi jignit, ci o privi curios, de parcă ar avea în faţa ochilor o enigmă greu de descifrat. Şi acea simplă

curiozitate, lipsa lui de aroganţă, dezvăluiau mai multe despre el decât orice ar fi putut spune.

— Ayala-sensei ştie aceste lucruri?

— Nu şi nu trebuie să le ştie, te rog!

— Deci crezi că durerea ta îi va cauza durere, că şi tu trebuie să îl protejezi, constată el.

Reiko îşi mută privirea.

— Sunt lucruri pe care nu vreau să le ştie. Pentru că el a suferit destul, dar şi pentru că mă ruşinez din cauza lor.

— Nu are rost să ne ruşinăm de lucrurile pe care le-am făcut. Dacă au fost făcute, a fost pentru că în acel moment păreau rezonabile sau inevitabile; şi dacă nu mai par aşa, este suficient să nu le repetăm, concluzionă Kenjirō. Deoarece nici preocuparea voastră reciprocă nu are sens, este evident că amândoi sunteţi mai puternici decât crede celălalt.

Ea tăcu, nu ştia dacă o deranjează uşurinţa cu care acel bărbat îşi exprima sentimentele sau corectitudinea aprecierilor sale.

★

Igarashi a fost condus în cameră cu mâinile legate la spate. Aerul cald din casă îl mângâia după o noapte rece în hambar. În jurul focului aştepta capul contrabandiştilor şi mâna dreaptă a ei, acel Jigorō, un bătrân care, datorită accentului său din Kofu şi a utilizării explozibililor, ar putea fi un *shinobi* al clanului Takeda. Alături de ei, spionul personal al regretatului Fuwa Torayasu şi de cealaltă parte a flăcărilor, observându-l cu un dispreţ nedisimulat, *baterenul* pe care îl urmărise prin jumătate din ţară: Martín Ayala.

Din acel moment toţi erau aliaţii săi, deşi niciunul dintre ei nu ştia asta.

— Dezleagă-l! ordonă Jigorō şi unul dintre bărbaţii din spatele lui tăie legăturile care îi muşcau încheieturile.

Celălalt îl împinse înainte.

— Fii binevenit în casa mea! îl salută Reiko, întinzându-i un tub de bambus plin de apă. Bea

înainte să vorbeşti.

Cei doi bărbaţi care îl aduseseră acolo îl forţară să stea în faţa conclavului şi se retraseră într-un colţ în penumbră. Igarashi, cu ochii morocănoşi, contemplă butelca pe care i-o oferea femeia. Buzele îi erau crăpate şi gâtul îi era la fel de uscat ca şi când ar fi înghiţit pietriş; chiar şi aşa, nu se năpusti asupra apei, ci se uită cu dispreţ la recipient, arătând clar că nu fusese supus.

— Dacă nu bei, te vei întoarce la închisoare, spuse femeia.

Abia atunci întinse mâna şi acceptă apa; bău liniştit, fără neliniştea celui însetat.

— Sunt şefa Reiko, deşi bănuiesc că ştii deja asta. Noi, totuşi, singurul lucru pe care îl ştim sigur despre tine este că, de când ai sosit, nu ni se întâmplă decât nenorociri.

— Voi răspunde la tot ceea ce mă întrebaţi în măsura în care voi şti – îşi şterse buzele cu dosul palmei. Dacă mă credeţi sau nu, în privinţa asta nu pot face nimic.

— De ce nu începi prin a explica ce face aici un *shinobi* alungat de Iga, un om considerat un trădător de propriul său clan? întrebă Nozomi.

— Deşi mulţi mă numesc trădător, adevărul este că nu am fost niciodată aşa ceva. Acum treizeci de ani am decis că paşii mei vor alerga alături de cei ai unei femei pe nume Hikaru, fiica feudului Koga. Aceasta a fost singura mea crimă.

— O *kunoichi,* afirmă Jigorō.

— O femeie născută liberă, pentru că acesta este privilegiul oamenilor din Iga şi Koga, care nu sunt vasale niciunui domn şi respectă doar legile pe care chiar noi ni le-am făcut.

— Nu cunosc legile voastre, dar presupun că bătrânilor tăi nu le-a plăcut ideea ca un războinic din Iga şi o *kunoichi* din Koga să împartă patul şi secretele.

— Îţi este de ajuns să ştii că eu şi soţia mea am fost expulzaţi şi ne-am stabilit în domeniul Anotsu, unde *daimio* mi-a acordat refugiu şi un nume de

samurai. Am devenit Igarashi Bokuden, vasal al familiei Kajikawa şi mai târziu al lui Akechi Mitsuhide când a fost proclamat stăpân al feudelor.

— Voi reformula întrebarea mea, atunci: ce caută aici un proscris din Iga în slujba clanului Akechi? insistă Nozomi.

Igarashi se încruntă, obosit să răspundă în faţa tuturor, fie că era vorba de vechi tovarăşi sau de necunoscuţi:

— Administratorii din Anotsu m-au obligat să-mi părăsesc exilul pentru o ultimă misiune. Trebuia să devin umbra unui corb creştin, care venise pe meleagurile lor, un om cu o trecere de la Oda pentru a investiga uciderea mai multor *batereni.*

— Nu înţeleg, de ce ar face aşa ceva clanul Akechi? interveni Ayala. Nu au de ce să se teamă de mine.

— Toţi *daimio* au secrete de ascuns, părinte, şi nu voi fi cel care îi va întreba despre motivele lor. În orice caz, am fost nevoit să vă urmăresc îndeaproape o mare parte din călătoria dumneavoastră; poate vă amintiţi de Uji-Yamada, acel negustor de tămâie care venea de la vânzarea tuturor mărfurilor sale în Ise.

Igarashi aruncă un zâmbet viclean care nu făcu decât să adâncească dispreţul iezuitului pentru el.

— Am păşit în umbra dumneavoastră timp de săptămâni până când ne-am despărţit la spitalul creştin din Sakai.

— Ce s-a întâmplat acolo de ai încetat să mă urmăreşti? Oare te-a speriat prezenţa armatei lui Fuwa-sama?

— Mai degrabă naivitatea dumneavoastră m-a forţat să urmez un alt traseu, răspunse el cu dispreţ. Când aţi dezgropat trupul corbului ucis, aţi căzut imediat în capcana care v-a fost pusă. Un anumit rozariu de mărgele de chihlimbar a fost avertismentul teatral de la călugării *sohei* de a părăsi teritoriile lor… – îşi strânse buzele, dezgustat de simplitatea înscenării. O înscenare brută, suspectă pentru oricine cunoaşte bine aceste tipuri de jocuri,

aşa că am decis să dezgrop cadavrul şi să-l examinez singur. Datorită acestui fapt, am descoperit în oase o otravă al cărui secret îl cunosc doar vracii din Iga.

— Un moment, acuzi cumva clanurile din Iga de a fi în spatele acestor asasinate? îl întrerupse Nozomi.

— Nu vorbesc prostii, femeie! Am călătorit la vechea mea casă căutând răspunsuri, dar am primit doar înşelăciuni şi ameninţări. Am fost însărcinat să-l găsesc, din nou, pe *baterenul* numit Martín Ayala şi să-i pun capăt vieţii. În caz contrar, ei vor rupe armistiţiul asupra familiei mele, luându-l pe nepotul meu sau ceva chiar mai rău.

— Este o poveste ciudată, comentă Jigorō. De ce ar vrea Iga să pună capăt vieţii atâtor preoţi străini? Răspândirea creştinismului nu este treaba lor.

— Şi eu m-am întrebat, spuse calm Igarashi. Pentru a înţelege răspunsul, este necesar să cunoaştem suspiciunea cu care Tribunalul Măştilor observă influenţa crescândă a lui Oda Nobunaga, un om care va deveni, mai devreme sau mai târziu, un *shogun* şi care consideră că Iga este o ameninţare latentă, prea aproape de nucleul său de putere. Este doar o chestiune de timp înainte ca Nobunaga să decidă să meargă pe Iga, iar tribunalul caută o modalitate de a-şi eclipsa şi slăbi viitorul inamic. Ştie bine că sectele budiste sunt una dintre principalele contraponderi ale puterii lui Nobunaga şi că Nobunaga foloseşte misiunile creştine pentru a submina influenţa călugărilor budişti în rândul ţărănimii şi pentru a obţine acorduri comerciale avantajoase cu navele negre, care nu ajung decât acolo unde a fost ridicată crucea *baterenilor*.

Igarashi bău din butelcă din nou, o pauză măsurată pentru ca publicul să-i cântărească cuvintele.

— Nu pare un plan rău să asasinezi creştinii stabiliţi în principalele porturi din Oda, să-i obligi să se mute în alte teritorii, astfel încât economia clanului să sufere şi, de altfel, să-i învinovăţească pe călugării *sohei* pentru acest lucru, nişte vinovaţi

destul de credibili, care scutesc Iga de orice vinovăţie – şi întorcându-se spre iezuit, el adăugă: aşa se războieşte poporul meu, părinte Ayala!

— Ne păcăleşti! îl acuză Nozomi.

— Tot ceea ce am spus este adevărat, dar nu vă pot obliga să mă credeţi.

— Minciuna nu constă în ceea ce spui, ci în ceea ce nu spui. Este evident că Iga ştia de existenţa armelor noastre, altfel de ce a adunat un batalion de gunoaie de mercenari şi te-a pus în fruntea lor pentru a-i conduce aici?

Cel interogat scoase un surâs pe jumătate:

— Este adevărat că instanţa căuta o contrabandistă care, potrivit *wako,* servea în slujba clanului Fuwa. Dar nu ştiau mai nimic despre ea, nici numele ei sau ceea ce aducea în ţară, până când am descoperit că femeia pe care o căuta părintele Ayala ar putea fi acea misterioasă contrabandistă.

Igarashi se aplecă înainte şi spuse în şoaptă, ca şi când ar mărturisi un secret:

— O creştină pe nume Reiko, capabilă să vorbească limba străinilor şi care opera de-a lungul coastei Kii… Nu a fost greu să pun informaţiile cap la cap şi să urmez rutele voastre până aici. Avea sens că cineva ca ea să se ascundă în inima oraşului Takatsuki, sub adăpostul satelor creştine.

— Aşa deci, mă căutaţi nu pentru afacerile mele cu clanul Fuwa, ci pentru că eram indiciul pentru a-l găsi pe Martín Ayala… Este greu să credem aşa ceva.

— Găsirea acestei Junko părea cea mai rezonabilă opţiune de a-l găsi pe părintele Ayala; la urma urmei, el te caută de când a pus piciorul în Owari. În timp ce încercam să aflăm ce se întâmplase cu fata japoneză crescută de *batereni,* am descoperit circumstanţele voastre deosebite. Iga căuta flori şi a găsit trufe.

Tonul lui Igarashi era grav, lipsit de sarcasmul care îi atinsese până acum vocea.

— Din acel moment m-am lăsat purtat de val. Credeţi-mă când vă spun că este departe de intenţia

mea să colaborez cu cei care încă îmi ameninţă familia.

— Prin urmare eşti aici pentru a mă omorî. Pentru a săvârşi sentinţa sinistrului vostru cult al asasinilor, spuse Ayala.

— Nu aţi auzit nimic din ce am spus? Dacă am venit, este pentru a vă avertiza despre adevărul din spatele crimelor părinţilor creştini, pentru a vă implora să negociaţi cu Regele Demonilor.

Strânse din dinţi, în timp ce îl ameninţa pe Ayala cu privirea:

— Armatele lui Nobunaga vor răni Iga! Aşa vor înceta crimele împotriva *baterenilor*... Şi aşa familia mea va putea trăi în pace o dată pentru totdeauna.

Furia acelui răspuns încă răsuna în cameră când Jigorō vorbi:

— Vom reflecta la ceea ce ne-ai spus, Fuyumura din Iga, şi vom decide cât de mult adevăr este în cuvintele tale.

Şi adresându-se bărbaţilor care păzeau prizonierul, le spuse:

— Luaţi-l, vom continua să-l interogăm în această după-amiază! Igarashi se ridică în picioare în faţa celor care îl obligau să se ridice cu forţa. Îşi lăsă braţele să-i fie legate şi ieşi din casă fără să le ofere o ultimă privire.

Când camera rămase goală, Jigorō vorbi din nou:

— Ce credeţi despre ceea ce ne-a spus până acum?

— Rămân multe lucruri de aflat, răspunse Ayala. Cel mai important dintre ele, cine este responsabil pentru moartea părintelui Enso?

— Nu am uitat, îl linişti doamna Nozomi, dar trebuie să luăm în considerare ceea ce a spus. Cred că amestecă adevăruri cu minciuni, murmură aproape pentru sine, este ceva care nu se potriveşte în povestirea sa.

— Explică! îi ceru Jigorō.

Femeia părăsi cercul şi se apropie de boccele; luă un tub de bambus şi o pungă mică din pânză înainte de a se întoarce la locul său. Tubul conţinea o hartă

a marii insule centrale Honshu, pe care o afişă lângă foc; luă o mână de pietre negre din sac pentru a le pune în fiecare colţ, astfel încât hârtia de orez să nu se rostogolească din nou. Apoi, metodic, aşeză pietre de-a lungul coastei de sud: „Osaka, Tanabe, Shima…” mormăi ea. Ultimele două erau cele ale lui Odawara şi, în cele din urmă, cele ale lui Takatsuki, singurul plasat în interior.

— Acestea sunt locurile unde au apărut crimele părinţilor creştini. Majoritatea acestor porturi au ceva în comun şi nu este doar faptul că aparţin clanului Oda, aşa cum a asigurat invitatul nostru.

— Sunt puncte de acostare pentru Compania Maritimă Coímbra, îşi dădu seama Reiko atunci.

— Compania Maritimă Coímbra? întrebă Ayala.

— Este flota care are monopolul armelor cu cheie cu roţi în Asia, le plătim un preţ generos în schimbul menţinerii exclusivităţii asupra mărfurilor lor.

Nozomi vorbi în timp ce aruncă o privire peste succesiunea de pietre.

— Nu poate fi întâmplător că asasinatele au avut loc acolo unde ancorează, înseamnă că Iga ştie mult mai mult decât ne-a lăsat omul acesta să înţelegem. Cel puţin, ei suspectează ce aducem în ţară şi cine le aduce.

Jigorō expiră lung, mângâindu-şi barba cu o expresie concentrată:

— Prin urmare, scopul final al Igăi nu a fost să-i alunge pe creştini din misiunile lor, ci să orbească punctele de andocare ale Companiei Coímbra. Dar ce ar câştiga din asta?

— Să devieze rutele comerciale ale armelor, spuse Reiko. Am avut deja probleme din cauza asta.

— Dar să le devieze… unde? insistă Jigorō. Cel mai probabil, aceste nave vor ajunge într-un alt port al clanului Oda, astfel încât încărcătura noastră ar rămâne inaccesibilă pentru ei.

— Încearcă să devieze navele către Anotsu, spuse Ayala atunci, punând degetul pe Golful Owari. Spre singurul oraş port controlat de Akechi Mitsuhide, care oferă refugiu misionarilor strămutaţi de luni de

zile, invitându-i să îşi întemeieze casele, bisericile şi spitalele acolo. Mulţi încep să o numească noul Nagasaki, a doua mare capitală a creştinismului din Japonia.

Se priviră între ei, încercând să afle dacă toţi interpretaseră aceeaşi acuzaţie implicită în cuvintele lui Ayala.

— Părinte Martín, interveni Reiko, insinuaţi că Akechi-sama a putut să conspire cu Iga pentru a împinge misiunile creştine către teritoriul său?

— Puţin îl interesează misiunile, ceea ce vrea sunt bărcile negre pe care acestea le aduc cu ele… Şi noile arme ale Companiei Coímbra, se pare.

— Akechi este unul dintre principalii vasali ai lui Oda Nobunaga, arătă Jigorō. O astfel de conspiraţie l-ar costa nu numai capul, ci şi exterminarea întregii sale case.

— Voi nu aţi fost în bătălia de pe muntele Hiei, spuse atunci Nozomi, uitându-se la flăcările cuprinse de cubul săpat în pământ, dar eu şi părintele Ayala am fost martorii trădării hidoase a lui Tsumaki Kenshin. Credeţi că fratele politic al lui Akechi ar îndrăzni să se alieze cu duşmanii Odei din proprie iniţiativă? Şi cum au obţinut călugării budişti un distrugător de provincie? Tot ceea ce ştim acum are sens doar pentru ceea ce s-a întâmplat în acea zi.

— Dar ce motive ar avea? reflectă Jigorō cu voce tare. Nimic nu sugerează că Akechi-sama este nemulţumit de stăpânul său.

— Dacă aţi pregăti o trădare, aţi arăta nemulţumire? întrebă cinic Nozomi. Gândiţi-vă la asta: dacă aţi dori să distrugeţi cel mai bine protejat *daimio* din întreaga ţară şi v-ar ajunge la urechi existenţa armei perfecte pentru o capcană, o armă fără siguranţă sau flacără care să o dea de gol, capabilă să tragă la o distanţă mai mare decât oricare alta, nu aţi face tot ce puteţi pentru a o obţine?

— Chiar dacă toate acestea ar fi adevărate, nu avem probe, doar indicii, spuse Jigorō.

— Poate că nu putem dovedi nimic, sublinie Martín Ayala, dar sunt îndoieli rezonabile şi avem obligaţia să le ducem până la capăt. Vă propun să-l informaţi pe Oda Nobunaga despre posibilitatea unui atac asupra persoanei sale, acesta trebuie să ia măsuri pentru a se proteja de puştile cu cheie de roata. Mă voi întoarce la Anotsu şi voi cere audienţă la Akechi-sama, îmi voi exprima îngrijorarea cu privire la aceste evenimente şi îl voi întreba dacă Compania Coímbra are acum o licenţă pentru a andoca în portul său.

— Este o nebunie! îl repezi Reiko, pierzându-şi subit firea. Nu se acuză de conspiraţie un stăpân al războiului în propriul său castel.

— Ce altceva pot face? Dacă este adevărat că el a ordonat asasinarea fraţilor mei creştini, trebuie să ştiu şi nu am altă modalitate de a afla decât să îl înfrunt faţă în faţă.

— Vă rog, vă implor să nu o faceţi!

Reiko îl implora cu ochii, cu mâinile, cu toată fiinţa sa.

— Nu vă sacrificaţi în zadar, nu pretindeţi să vă transformaţi într-un martir.

— Această călătorie a fost deja prea lungă, fetiţă, nu mai am puterea pentru mai mult – Ayala se scutură obosit. Dar nu sunt un prost, voi fi precaut în cuvintele mele.

Îşi înfăşură mâinile lui Reiko în ale sale, încercând să o liniştească cu un zâmbet.

— Dar cineva trebuie să fie însărcinat să călătorească în direcţia opusă, spre curtea lui Gifu. Dacă întrevederea mea cu Akechi avertizează conspiratorii, s-ar putea precipita planurile sale.

— Nu este uşor să ajungi la Oda Nobunaga, îl avertiză Jigorō. Puţini străini din cercul său au ajuns să se apropie de el.

— O voi face eu! spuse Nozomi hotărâtă. Voi găsi modalitatea. Şi îl voi lua cu mine pe Fuyumaru Trădătorul, mărturia sa este necesară pentru a inculpa Iga.

Jigorō-sensei îi privi pe fiecare în ochi, vru să se asigure că niciunul dintre ei nu se va clătina în intenţiile lor. Găsi doar hotărâre.

— Este hotărât, atunci! concluzionă. Fie ca Dumnezeul de pe cruce să vegheze asupra noastră, căci dacă suntem pe drumul cel bun, ne confruntăm cu puteri de o ambiţie excesivă.

— Capitolul 45 —
Când tunetul proclamă fulgerul

— Nu! răspunse Igarashi hotărât.

Ascultase intenţiile acelor oameni nesăbuiţi cu o încruntare încrucişată de un profund dezacord.

— Trădarea suferită de stăpânul vostru vă orbeşte, dar eu nu voi participa la nebunia voastră. Nu puteţi apărea în faţa lui Oda pentru a acuza, fără dovezi, pe unul dintre cei mai afectuoşi generali ai săi. Oare nu ştiţi nimic despre Regele Demonilor? îi mustră. Este imprevizibil ca marea, calm la suprafaţă şi turbulent în adâncurile sale, violent fără avertisment. Trebuie să oferiţi unui astfel de om un adevăr pe care este dispus să-l creadă, nu unul care să-i provoace convingerile. Dacă încercaţi să semănaţi discordie între Nobunaga şi vasalii săi, vă va decapita pe loc.

— Şi care este adevărul acceptabil pentru Oda, după tine? întrebă Reiko.

— Iga. Oda preţuieşte demult ideea de a o devasta cu foc şi oţel, hai să-i dăm scuza de care are nevoie.

Pumnul lui Igarashi zdrobi un duşman imaginar în palma mâinii sale.

— Otrava lui Iga se află în corpul *baterenilor* asasinaţi, orice medic al instanţei o va putea verifica; să-i dăm Iga şi vă asigur că moartea dintre preoţii creştini se va opri. Disensiunile dintre vasalii lui Oda, pe de altă parte, nu sunt ceva care ne preocupă; dacă aprindem acel foc, vom fi mistuiţi de flăcări.

— Pretinzi să trec cu vederea, pur şi simplu, trădarea suferită de stăpânul meu?

— Spune-mi, femeie, nu eşti tu Nozomi din Shinano, prima *kunoichi* chemată să deţină titlul de *Kato?* Cum intenţionezi să-ţi conduci oamenii dacă nu poţi distinge ceea ce le este mai convenabil? Fuwa Torayasu este mort şi casa lui se îndreaptă spre dispariţie; nu sunteţi samurai, nicio loialitate nu vă leagă dincolo de moarte. Căderea lui Iga ar trebui să fie o prioritate chiar mai mare pentru tine decât

pentru mine, creând un vid de putere de care să beneficieze clanuri ca ale tale.

— Înainte de a trece la chestiuni politice care nu mă preocupă, aş dori ca oaspetele nostru să clarifice ceva pentru mine, interveni Ayala, întrerupând tirada lui Igarashi. El spune că o otravă folosită de Iga este prezentă în toate cadavrele, că misionarii au fost paralizaţi de acea substanţă, cu puţin timp înainte de a fi ucişi… Vom găsi această otravă şi în corpul părintelui Enso?

— Mă tem că da!

— Cum este posibil aşa ceva? Acesta nu este un port maritim al clanului Oda, aici nu se află nicio casă de misiune. Nu ar trebui să fie niciun motiv pentru care conducătorii din Iga să ştie de existenţa acestui om.

Ayala se sprijini pe genunchii încrucişaţi ca ai călugărilor budişti:

— Şi, din câte ştim, un singur criminal a venit în acest loc cu sarcina de a ucide un preot creştin.

— Pretindeţi să mă acuzaţi de moartea acelui biet bătrân? Acuzaţia dumneavoastră nu are sens: *yojimbo* al dumneavoastră m-a avut sub observaţie de când am pus piciorul pe aceste câmpuri de orez. Nu am făcut altceva decât să îi conduc pe acei nefericiţi către ambuscada voastră.

— Vreţi să ne faceţi să credem că asasinatul părintelui Enso şi sosirea dumneavoastră au fost o pură coincidenţă? insistă şefa Reiko.

— Nu. La fel ca mine, curtea Iga ştia de corbul care investighează aceste decese şi că ar putea fi ascuns aici, printre creştinii din Takatsuki. Dacă ar trebui să aventurez o explicaţie, aş spune că un trimis de la Iga ne-a urmat de pe muntele Hiei; la urma urmei, nu este ca şi cum aş fi cineva de încredere pentru ei. Acel asasin trebuie să-l fi executat pe *baterenul* vostru, crezând că este Martín Ayala. Crucea pe care aţi plantat-o pe acel deal trebuie să fi fost ca un far pentru el, pentru că se ştie că şi corbii se aşază sub ele, nu-i aşa?

— Este posibil ca asasinul să se ascundă încă în pădure? întrebă bătrânul Jigorō, deşi deja cunoştea răspunsul.

— Mă îndoiesc de asta. Omul acela crede că a obţinut ceea ce şi-a propus: viaţa investigatorului creştin şi confirmarea că marfa pe care o descărcaţi la Kii este ascunsă aici. Poate că a asistat chiar la operarea formidabilelor voastre arme şi le-a detaliat prin intermediul unui *yatate*[107]. Este pe drum deja, de cel puţin două zile.

Reiko îşi strânse buzele şi îşi coborî privirea, cuprinsă de o furie reţinută. Era chinuită de ideea de a-l lăsa pe ucigaşul cuiva atât de drag să scape. Cât de departe ar trebui să ajungă sacrificiile?

— Suficient! conchise. Ne vei ajuta să terminăm cu acei oameni, indiferent de ceea ce consideri potrivit. Vom încheia asta o dată pentru totdeauna.

— Inamicii voştri sunt şi ai mei, ceea ce ne face aliaţi; dar nu pot împărtăşi un plan de acţiune care să ne conducă la eşec.

— Te înşeli dacă crezi că eşti aici pentru a fi de acord sau nu! avertiză Nozomi. Eşti aici pentru a te supune, dacă te menţinem în viaţă este pentru că mărturia ta ne este utilă. Vei călători cu mine la Gifu, unde vom prezenta toate faptele în faţa lui Oda Nobunaga, fără a uita nimic, sublinie ea. Şi o vei face de bunăvoie, pentru că este singura modalitate pe care o ai pentru a-ţi atinge obiectivele. Fără sprijinul nostru, acuzaţiile tale împotriva instanţei din Iga nu sunt altceva decât cuvintele unui trădător dovedit.

Igarashi Bokuden îşi luă o clipă să savureze gustul acru al frustrării arzându-i gâtul, răsucindu-i limba. O aromă pe care o cunoştea bine, pentru că oriunde mergea era întotdeauna cineva dispus să-l facă un mijloc pentru scopurile sale. Reacţionă ca de obicei la asemenea impuneri: contemplă posibilităţile, cântări consecinţele, luă o decizie.

— Dacă doriţi să atrageţi atenţia celui mai puternic *daimio* din ţară, trebuie să ne plecăm în faţa lui cu un cadou care nu-l va lăsa indiferent. Un

cadou care îl va obliga să privească în sus şi să asculte cuvintele noastre, unul care subliniază adevărul cu aceeaşi vehemenţă cu care tunetul proclamă fulgerul.

★

Două zile mai târziu, pregătirile se încheiară, iar Igarashi şi doamna Nozomi părăsiră satul sub protecţia nopţii. Erau îmbrăcaţi ca pelerini pe drumurile către Nara: cu un cufăr de ofrandă legat la spate şi cu un felinar atârnat de capătul toiagului. Ar fi durat cel puţin şase zile pentru a ajunge la castelul Gifu, în provincia Mino, unde Nobunaga îşi stabilise curtea militară; intenţia lui Nozomi era de a face cea mai mare parte a călătoriei departe de hanurile de odihnă şi rutele oficiale, folosind reţeaua ei de colaboratori pentru a evita privirile curioase care, fără îndoială, străbăteau deja provincia.

— Aproape şaizeci de *ri* până la Gifu, mare parte dintre ei pe drumuri prea apropiate de Iga, o avertiză Igarashi. Ne va fi greu să-i păcălim atât de mult timp, după ce părăsim teritoriile stăpânului tău.

Femeia, care mergea înainte, îi aruncă o privire hotărâtă. Lumina felinarului arunca umbre pe faţa ei bătută de vânt.

— Am făcut acelaşi traseu de mai multe ori în ultima vreme şi niciun informator nu mi-a observat trecerea. Poate că privirea lui Iga nu este atât de pătrunzătoare pe cât crezi.

„Sau poate te-au observat de la distanţă, aşa cum se observă furnica solitară care te conduce la muşuroi”, murmură pentru sine Igarashi.

★

Ayala şi Kenjirō rămaseră câteva zile la reşedinţa lui Reiko, aşteptând ca samuraiul să se recupereze după rănile sale; dacă nu complet, cel puţin suficient pentru a efectua călătoria de întoarcere fără ca rănile să se redeschidă.

În acel timp, profesoara şi elevul îşi recăpătată vechile obiceiuri: se plimbau de-a lungul cărărilor montane care înconjurau satul, în timp ce ea îi cerea

numele japoneze ale celor mai ciudate plante şi insecte pe care le găseau. Îl forţa să deseneze *kanjiul* corespunzător cu o ramură şi îi corecta pronunţia când considera potrivit. Totuşi, Ayala simţea că nu mai are nimic de învăţat şi, pur şi simplu, o privea cu un zâmbet în ochi, în timp ce Junko se ocupa de treburile zilnice ale satului.

La o săptămână după moartea părintelui Enso, Ayala a fost însărcinat cu oficierea Liturghiei pentru morţi în memoria bătrânului iezuit. Câteva zile mai târziu se născu bebeluşul lui Haruka, care nu leşinase pe câmpurile de orez în ciuda sarcinii sale târzii şi a veştii morţii fiului şi a soţului. Mulţi încercară să o convingă să se întindă pe o saltea până când trebuia să nască, dar a continuat să folosească secera cu o privire pierdută şi o expresie contractată, de parcă prin tunderea bastoanelor de orez şi-ar putea culege şi propria tristeţe. Chipul ei s-a înduioşat doar când îşi ţinu în braţe fiul nou-născut, pe care Ayala îl botează cu numele de Enzo Taro.

Comunitatea primi acest nou suflet creştin ca pe un emisar de veşti bune şi, după multe zile, descurajarea care subţia atmosfera începu să se risipească precum o ceaţă deasă trezită de soarele dimineţii.

Venise momentul să plece, aşa îi comunică lui Junko, care dădu din cap în tăcere şi îşi continuă treburile zilnice.

În dimineaţa plecării lor, cu un cal înşeuat în faţa reşedinţei, Kenjirō fiind forţat să se aşeze pe spatele animalului, Ayala s-a întristat când află că fosta lui discipolă nu venea să-şi ia rămas bun. Conştient de cum trebuie să se simtă, iezuitul îi imploră răbdare *yojimboului* său şi intră în casa întunecată. O găsi pe Junko în genunchi în grădina interioară, smulgând buruienile care începeau să crească între stâncile cu muşchi.

Se opri în prag şi o observă în timp ce stătea cu spatele, concentrată la treaba sa.

— Atât rău îţi provoc, încât preferi să nu ieşi afară să-ţi iei rămas bun?

Ea îşi scutură mâinile de pământ şi îi răspunse fără să se întoarcă:

— M-am săturat să îmi rămână doar despărţiri şi amintiri. Pentru o dată în viaţă, aş vrea să-i păstrez alături de mine pe cei pe care îi iubesc.

— Ştiai că acest moment va veni, Junko. În fericirea fiecărei reuniuni, mizeria unui rămas bun încolţeşte deja, nu aşa spun călugării budişti?

— Nu mă interesează ce spun călugării budişti! protestă cu furie, întorcându-se către el.

Ayala îi văzu lacrimile în ochi, lacrimi de neputinţă pentru moartea părintelui Enso, pentru plecarea sa şi nu putu să împiedice ca angoasa să-şi facă un cuib în gât.

Coborî treptele şi ea primi îmbrăţişarea lui. Iezuitul o strânse cu putere, regretând profund să o lase în urmă din nou.

— Nu plânge, copilă! Ne vom întâlni din nou.

— Nu mă minţiţi. Ştiţi la fel de bine ca mine că aceasta va fi ultima dată când ne vom vedea. Odată ce ne vom lua rămas bun, va fi pentru totdeauna.

Certitudinea pe care o găsi în cuvintele ei îl străbătu ca o suliţă. Nu putu să-şi reţină lacrimile care îi ardeau ochii.

— Doar Dumnezeu este pentru totdeauna, mica mea Junko!

— Capitolul 46 —
Cutia lăcuită

Obişnuiţi cu rigorile drumului, Nozomi şi Igarashi mărşăluiră necruţător prin peisajul împădurit al provinciei Settsu. Iminenţa iernii devenea mai evidentă cu cât se îndepărtau mai mult de coastă, iar a doua zi fură surprinşi de o ninsoare moale în timp ce traversau un câmp acoperit cu spice de *susuki.* Fulgii nu se aşezară, dar erau o avanpremieră trecătoare a lunilor viitoare.

A doua zi pătrunseră în Yodogawa şi părăsiră definitiv domeniul clanului Fuwa. În aceeaşi dimineaţă, când treceau pe lângă un refugiu pentru călători de pe marginea potecii, Igarashi îşi luă tovarăşa de braţ şi o conduse într-o magazie fără pereţi, unde au mâncat tăiţei de hrişcă. Locul era situat chiar înainte de o bifurcaţie, una dintre ramuri se abătea spre nord, în direcţia Kyoto, în timp ce cealaltă pătrundea pe câmpurile de culturi alimentate de canalul râului Kizu.

Igarashi se aşeză pe banca cea mai îndepărtată de clientela rară, uitându-se la drum, iar Nozomi stătea lângă el, nedumerită.

— Din ce motiv această pauză bruscă? Nu cred că *soba* pe care o servesc în acest birt este deosebit de bună.

— Tăcere! Uită-te la drum, la vânzătorul de lemne care mai are puţin şi ajunge.

Femeia desprinse cufărul şi îl aşeză pe banca de lângă ea; distrată, coborî marginea pălăriei de paie şi aşteptă cu mâinile în poală ca tăietorul de lemne să îi întreacă. Trecu prin faţa lor fără a privi în altă parte şi, odată ajuns la răscruce, luă calea care intra între culturi.

— Ce se întâmplă? întrebă Nozomi când bărbatul se îndepărtă.

— Merge cu o sută de paşi în spatele nostru, de la pluta cu care am traversat râul din Yodogawa.

— Mulţi merg în faţa şi în spatele nostru.

— De patru ori a făcut aceleaşi ocolişuri, insistă Igarashi, şi de la a treia coincidenţă încep să suspectez.

Nozomi întoarse uşor capul pentru a se uita la bărbatul din depărtare. Se oprise dincolo de bifurcaţie, descărcase lemnele şi acum îşi ştergea sudoarea cu o batistă. De ce să nu se oprească să se odihnească la taraba *soba?* De ce să o facă lângă ocol? Aştepta să afle în ce direcţie se îndreptau sau era influenţată de suspiciunea lui Igarashi?

— Crezi că poate fi un spion din Iga?

— A lui Iga sau de oriunde; cine ştie câţi au pus ochii pe fieful stăpânului tău.

— Trebuie să ajungem cât mai repede la Gifu.

— Nu vom ajunge la Gifu, nu ne vor lăsa, spuse Igarashi. De fapt, nu cred că trebuie să mergem la Gifu.

Ea ridică aripa *sugegasei* pentru a contempla expresia interlocutorului ei. Avea privirea pierdută în peisaj, înfruntând lanţul muntos îndepărtat care ciugulea orizontul.

— Ce vrei să spui?

— Să mergem la Gifu este ceea ce aşteaptă de la noi. În plus, crezi că acolo ne va asculta cineva, că vom reuşi să ne eschivăm de birocraţia curţii şi să ajungem până la Nobunaga?

Nozomi îşi reaminti de ultima experienţă din capitala Mino, când încercă să raporteze trădarea comisă de Tsumaki Kenshin. Mesajul fu preluat de un oficial al curţii, al unsprezecelea agent al intrigilor care, precum ciupercile, creşte în umbra celor puternici. Denunţarea sa, lipsită de sprijinul unui *daimio,* ar fi dispărut probabil în acel labirint de influenţe şi interese intersectate.

— Am putea merge la Kyoto, se gândi, dar nu cred că ne va fi de mai mare ajutor curtea imperială.

— M-am gândit la asta de când mi-aţi impus planurile voastre. Cred că trebuie să mergem la Kyoto, dar nu la curtea imperială, ci la templul Honno-ji.

— La Honno-ji? Ce ar putea face călugării budişti de la Honno-ji pentru noi?

Igarashi îşi îndepărtă privirea de la peisaj pentru a-i vorbi faţă în faţă:

— În aceste zile, este comemorată sosirea împăratului Kammu la Kyoto, iar în fiecare an Majestatea Sa divină binecuvântează ceremoniile în cinstea strămoşului său cu prezenţa sa. Nimic excesiv, din moment ce totul se întâmplă în spatele uşilor închise, dar prezenţa este obligatorie pentru Oda dacă încearcă să păstreze aparenţele cu împăratul.

Igarashi zâmbi răutăcios înainte de a continua:

— Nobunaga nu se încrede nici în propria sa umbră şi, când este forţat să rămână în capitală, evită să stea prea aproape de curte şi de sectele pentru care are aşa puţină consideraţie. De aceea preferă să-şi petreacă noaptea cu samuraii săi la periferie, în templul Honno-ji.

— Nu văd cum ne-ar ajuta asta pe noi. Călugării budişti nu ne vor oferi adăpost în timp ce Oda Nobunaga se află în templul lor.

— Dacă ajungem acolo înaintea lui Oda, este posibil să ni se permită să rămânem acolo. Cu ani în urmă am petrecut mult timp între zidurile din Honno-ji, recitând sutra Lotus şi îmbrăţişând viaţa ascetică. Din acele zile păstrez o anumită prietenie cu stareţul Shinkai şi, de-a lungul anilor, nu am încetat să-l vizitez de fiecare dată când a apărut ocazia.

— Crezi că va interveni pentru noi chiar în faţa Regelui Demon?

— Este posibil, atât timp cât abatele este încă în viaţă. Era un bărbat bătrân şi venerabil, un fervent adept al învăţăturilor lui Nichiren şi puţin evlavios faţă de fraţii săi din sectele Tendai. Va simpatiza cu cauza noastră.

— Poate, cântări Nozomi, dar sunt prea multe necunoscute. Şi dacă Oda nu vine anul acesta la Kyoto? Are multe fronturi deschise în est, iar Mori sunt încă o ameninţare în vest.

— Oda va ţine seama de chemarea împăratului. Dominaţia sa în centrul ţării este incontestabilă şi, de la moartea lui Takeda Shingen, niciun *daimio* nu a avut puterea sau viclenia să-i reziste. Dacă temperamentul său nu îl trădează, în scurt timp va fi proclamat *shogun,* dar pentru a face acest lucru trebuie să menţină relaţia cu majestatea sa divină.

Igarashi părea să se convingă în timp ce vorbea:

— Te asigur, avem şanse mai mari cu călugării din Honno-ji decât cu oficialii din Gifu.

Nozomi păstră tăcerea în timp ce cântărea propunerea. Înainte să-i răspundă, îşi ajustă nodul sandalelor şi îşi strânse curelele pantalonului de voiaj; când fu pregătită, îşi puse din nou *sugegasa:*

— Să plecăm! Dacă mergem în ritm bun, în două zile vom ajunge la Honno-ji.

★

Avansaseră spre nord-est, evitând rutele oficiale, întotdeauna pe cărări secundare. Dacă doreau să ajungă la Kyoto, mai devreme sau mai târziu trebuiau să traverseze râul Kizu, dar era prea riscant să o facă peste podurile controlate de garda clanului Hatano, aşa că lăsaseră în urmă pontonul lui Yamashiro şi continuaseră mai mult de un *ri* în căutarea unui punct de referinţă, pe care Igarashi şi-l amintea ca fiind nu foarte departe. Era ora boului când îl găsiră: era o frânghie simplă, întinsă de la un ţărm la celălalt într-un meandru al râului, fiecare capăt legat de unul dintre stejarii care flancau canalul.

Debarcaderul era pustiu la acele ore atât de târzii, astfel au căutat adăpost într-o dumbravă din apropiere, feriţi de ochi străini. Noaptea era rece şi vântul se filtra prin desiş, dar nu îndrăzniseră să aprindă focul. Au mâncat bile de peşte marinate în sos miso şi orez înfăşurat în frunze de bananier şi o făcură în tăcere, fără să se uite unul la celălalt. Apoi se cuibăriseră între rădăcini pentru a încerca să adoarmă.

★

Bătaia picăturilor pe marginea pălăriei o surprinse pe Nozomi, care se trezi la lumina muribundă, care se filtra printre ramuri. Acestea decantau ploaia în picături groase, care ajungeau să se precipite pe pământ.

— Bea! îi spuse Igarashi ca o formă de „bună dimineaţa”, întinzându-i o butelcă.

Ea luă tubul de bambus şi sorbi o gură mare de ceai amar.

După micul dejun, se acoperiră din nou cu pelerinele de stuf şi părăsiră dumbrava. Cu acea deghizare, figurile lor înceţoşate de o ploaie din ce în ce mai persistentă, era neclar dacă erau bărbaţi sau femei, călugări budişti rătăcitori sau samurai. Păşiră pe debarcader şi sunară la micul clopot instalat pe scânduri. Sunetul reverberă printre picăturile de ploaie şi, în curând, frânghia care trecea către celălalt mal începu să se legene. Privirile lor au scanat frânghia, încercând să distingă ce se întindea dincolo, dar ţărmul opus era o pată de cerneală ocru, diluată în gri.

Încetul cu încetul, figura unui om care plutea pe apă începu să se definească. El ieşi din ploaie aproape gol, acoperit doar de un *fundoshi* legat de picioare. Nozomi observă cât de uşor îşi ţinea echilibrul pe plută; aceasta era o platformă de aproximativ patru covoare tatami formate din mai mulţi buşteni înnodaţi şi gudronaţi. În centrul acesteia, se ridica un stâlp străpuns, prin care era înfiletată coarda groasă de cânepă care lega ambele maluri. Era suficient ca barcagiul să tragă de frânghie pentru a avansa platforma peste apă, un mecanism pe cât de simplu, pe atât de eficient, gândi Nozomi, care nu încetă să studieze tenul bărbatului: muşchii trunchiului, picioarele puternice, braţele puternice care trăgeau frânghia… Oare o astfel de constituţie era necesară pentru o astfel de meserie?

Suspicioasă, stătu la câţiva paşi distanţă, aşteptând ca Igarashi să fie de acord cu preţul transportului: opt *monme* de cupru pentru fiecare. În timp ce tovarăşul ei se întindea după geantă, ea

continuă să-l cerceteze pe bărbatul care trebuia să îi traverseze de cealaltă parte, până când s-a convins că nu ar putea ascunde nicio armă sub *fundoshi.* Privind în sus, îl găsi pe străinul care îi zâmbea, interpretându-i greşit atenţiile.

Nozomi se urcă la bord, dădu cutia jos şi se aşeză pe ea. Îşi lăsă marginea pălăriei şi se aplecă obosită pe baston; aveau în faţă o zi chiar mai lungă decât cea de dinainte. Când se instală şi al doilea călător, barcagiul începu să tragă frânghia în direcţia opusă.

Curentul zguduia platforma şi strângea frânghia care servea drept ştift, dar priceperea omului menţinea cursul constant şi într-un ritm bun. Igarashi, care stătea în faţă, se uita la celălalt mal, urmărind o posibilă ambuscadă. Nozomi, în schimb, prefera să nu aibă încredere în bărbatul de lângă ei, deşi, până în acel moment, nimic nu ridicase suspiciuni despre el.

Când căută debarcaderul opus, observă că, puţin mai departe, o batistă atârna de frânghie. Ea presupuse că ar fi semnul care marca punctul de cea mai mare adâncime, sau poate unde curenţii erau cei mai violenţi; totuşi, pe măsură ce trecea între mâinile barcagiului, bucata de pânză dispăru din frânghie. Asta o determină pe Nozomi să-şi ascute privirea şi muşchii să se contracte involuntar.

Se aplecă deasupra bastonului, îmbrăţişându-l cu aparentă slăbiciune, în timp ce îşi strecura mâna spre capătul superior. Când barcagiul se întoarse pentru a lansa un atac asupra gâtului lui Igarashi, Nozomi eliberase deja lama ascunsă de bastonul ei; făcu un arc care tăie curat mâna deasupra încheieturii. Membrul tăiat căzu pe platformă cu pumnalul încă între degete.

Surprins, Igarashi reuşi să desfacă un cuţit şi să-l introducă în ceafa atacatorului său, care acum se ghemuia peste încheietura sângerândă. Asasinul frustrat murise înainte să se prăbuşească pe platformă, iar cei care ar fi trebuit să fie victimele sale au schimbat o privire alarmată, conştienţi că lupta nu se terminase încă.

Blocaţi acolo, erau o ţintă uşoară, aşa că Igarashi se repezi să ia poziţia barcagiului. De îndată ce apucă frânghia şi îşi puse picioarele, o lamă lungă ieşi dintre buşteni şi îi înjunghie piciorul. Nu îi intră pe deplin, dar îi sfâşie partea din spate şi îl forţă să îngenuncheze. Strânse din dinţi şi înghiţi un strigăt de durere în timp ce încercă să se rostogolească în lateral.

— În picioare, îl grăbi Nozomi, sau următorul cuţit îţi va traversa inima!

Avea dreptate, aşa că se forţă să se îndepărteze de locul în care căzuse. Fiecare se poziţionă într-un punct de pe plută, conştienţi că asasinul îi putea ataca în orice moment. Ploaia continua să cadă peste râu, îmbibându-i prin paie, înăbuşind sunete şi transformând peisajul într-o umbră lichefiată. În timp ce se concentrau asupra ameninţării de dedesubtul lor, nu observară şuieratul lung care venea de pe malul opus. Săgeata se înfipse în umărul lui Igarashi când o lamă lungă apăru între picioarele lui Nozomi pentru a-i tăia partea inghinală.

Femeia, deconectată de tot ceea ce o înconjura, cu simţurile concentrate asupra a ceea ce era ascuns sub picioarele ei, sări exact în momentul în care limba de oţel îi tăia coapsa interioară. Când căzu, o făcu pe vârful sabiei sale, aruncând lama, aproape până la mâner, în golul din lemn. Impactul asupra osului îi scutură încheieturile şi oţelul rămase prins. Îşi îndoi lama cu o smucitură ascuţită şi cu un urlet de furie. În scurt timp, apa începu să devină roşie şi o bucată întunecată se ridică la suprafaţă, purtată de curent.

Nu a avut timp să-şi recapete răsuflarea când, acum, auzi şuieratul celei de-a doua săgeţi rupând prin ploaie. Reuşi să se ghemuiască chiar înainte ca proiectilul să lovească, vibrând, în spatele ei. Trebuia să fi fost un arcaş excepţional dacă putea trage în mijlocul unei furtuni, aşa că decise să nu-i uşureze lucrurile: ridică sabia în sus şi tăie frânghia.

Eliberată din ştift, platforma se lăsă împinsă de curent şi începu să se scurgă în aval, din ce în ce mai repede. Nozomi ştia că duşmanul avea o ultimă încercare, aşa că se încredinţă cerului şi se aşeză în faţa lui Igarashi, care se aplecase deasupra cutiei pentru a preveni căderea ei peste bord. Îşi întinse picioarele, traversă lama bastonului din faţa ei şi aşteptă.

Arcaşul stătu puţin, dar şuieratul ajunse să vibreze în amonte. Nozomi îşi desprinse mantia şi dădu înapoi. Furtuna nu se potolea şi abia se putea vedea ce se află la trei paşi distanţă, lăsându-i foarte puţin timp de reacţie. Când săgeata s-a materializat deasupra ei într-o linie arcuită, mortală, căzută din cer, abia a avut timp să se minuneze de precizia sa ucigaşă: zvâcni în aer, dar zbură constant, direct spre capul ei. Pivotă într-o parte pe piciorul său de plumb şi, urmărindu-şi instinctul, aruncă o sabie care lovi săgeata în mijlocul zborului. Căzu ruptă în două în faţa lui Igarashi, care se uita în gol la un punct pierdut.

Fără a-şi acorda răgaz, se aruncă peste toiagul tovarăşului ei şi îl înfipse în apă pentru a încerca să stabilizeze pluta; încetul cu încetul, o împinse spre centrul râului, departe de zidurile stâncoase care se ridicau acum pe ambele maluri. Când păru că preia controlul, o turbulenţă îi zgudui şi aproape îi făcu să cadă; Igarashi, îmbrăţişând cufărul, se întinse pe jos pentru a câştiga stabilitate şi rămaseră astfel, în voia curenţilor, până când ajunseră într-o zonă mai mare şi mai puţin agitată.

Stâncile care sugrumau canalul începuseră să se deschidă şi barca intră în ape mai calme. Fără să piardă timpul, Nozomi se ridică în picioare şi, sprijinind vârful toiagului pe fund, se apropie de malul nordic al Kizu. Când burta începu să se zgârie de pietre, sări în apă pentru a conduce platforma spre uscat. Îl ajută pe Igarashi să debarce şi cărară catrafusele în pădurea care se înghesuia pe ţărm, având grijă să păşească doar pe stânci.

Aflaţi la adăpost, femeia se întoarse la plută şi o împinse înapoi în apă, astfel încât aceasta să-şi continue cursul în aval. Cu noroc, va ajunge la confluenţa cu Yodogawa şi ar fi fost imposibil să se afle unde debarcaseră. Revenind la desiş, îl găsi pe Igarashi aşezat lângă trunchiul unui camfor rupt. Îşi scosese din umăr săgeata şi capul îi era sprijinit de scoarţa moartă.

— Nu trebuia să faci asta, îl certă, poate că ai deschis acum mai mult rana.

Surâse obosit auzind-o cum îl certa.

— Este piele străină cusută între trestia pelerinei mele, vârful abia a pătruns în carne – rânji în faţa ei. Când îmbătrâneşti, îţi rămân doar trucurile.

— Şi tăietura de la picior?

— Jumătate de deget în profunzime. Voi putea merge, deşi va trebui să mă odihnesc din când în când.

Nozomi dădu din cap.

— Scoate-ţi hainele, voi face un foc de tabără ca să ne uscăm.

— Încă suntem prea expuşi.

— Fără foc ne vom îmbolnăvi de frig, conchise femeia, în timp ce folosea un cuţit pentru a rupe ramurile pe care le considera mai uscate.

Aprinse focul sub butucul gros, scobit de timp şi de insecte; se dezbrăcată şi îţi întinseră hainele lângă foc. Apoi se înfăşurară în păturile şi rogojinile în care obişnuiau să doarmă şi se aşezară lângă foc. După ce ascultară multă vreme bătăile ploii pe tufişuri, Igarashi rupse tăcerea:

— Cu adevărat, eşti capabilă să vezi prin ochiul pe care îl ai la ceafă. Fără tine, cadavrul meu deja ar fi plutit pe Yodogawa.

Nozomi îi aruncă o privire cu coada ochiului înainte de a întinde mâna şi de a prinde o cenuşă care se ridica în aer.

— Au judecat că tu erai cea mai mare ameninţare şi s-au concentrat pe moartea ta. Asta mi-a dat şansa pe care n-ai avut-o tu, de a reacţiona.

— În orice caz, trebuie să-ţi mulţumesc!

— Nu ai de ce să îmi mulţumeşti, spuse ea. Este foarte important ca amândoi să ajungem în viaţă în faţa lui Oda Nobunaga. Dacă nu aveam nevoie de tine, te-aş fi lăsat pe mâna acelor asasini.

Dădu din cap cu o strălucire admirativă în ochi. Poate că era o femeie şi mulţi ar spune că îi lipsea vârsta şi cumpătul pentru a-şi conduce oamenii, dar cu siguranţă era deja un comandant excelent.

Petrecută restul dimineţii mâncând şi moţăind lângă foc. Igarashi profită de pauză pentru a acoperi din nou tăietura cu unguent şi pentru a ajusta bandajul care presa rana. Înainte de căderea serii şi ca strălucirea luminii să-i poată da de gol, stinseră focul, curăţaseră rămăşiţele şi îşi reluaseră marşul.

Din acel moment nu mai era nevoie să iasă în câmp deschis, aşa că avansau spre nord de-a lungul cărărilor solitare, săpând adânc în pădurile profunde ale regiunii Yamato. În a treia zi de marş, cu puţin timp înainte de apusul soarelui, ajunseră, în cele din urmă, pe un drum oficial, foarte aproape de Kyoto. Nozomi observă că pagodele oraşului imperial se profilau în spatele dealurilor acoperite de pini, la nu mai mult de un *ri* la nord; prin urmare, Honno-ji trebuia să fi fost undeva în valea fertilă dintre râurile Kamo şi Katsura. Nu atât de departe de capitală încât să fie considerat un templu provincial, dar suficient de departe pentru a menţine o anumită autonomie şi discreţie. Acest lucru era ajutat de faptul că zidurile sale nu aveau în vedere principalele rute, aşa cum Nozomi descoperi curând, căci pentru a ajunge la mănăstire trebuiau să părăsească drumul plin de pământ şi să intre într-o plantaţie de migdali.

A fost impresionată de arhitectura Honno-ji: vast şi zidit, ornamentat ca şi cum ar sta în centrul unei capitale, nu-şi avea locul în această enclavă solitară.

— Samuraii nu au ajuns încă, spuse Igarashi, şchiopătând de la efort. Nu ar trebui să avem probleme de cazare.

Nozomi nu răspunse, fiind atentă la împrejurimi. Pădurea fusese defrişată în jurul complexului pentru ca nimeni să nu se poată apropia sub acoperişul desişului, cu excepţia celor mai splendizi migdali şi cireşi, care, fără îndoială, fuseseră păstraţi pentru a fi admiraţi în timpul *hanami*[108]. *O concesie necorespunzătoare pe timp de război,* judecă femeia. Porticul principal avea însă o terasă superioară cu portiţe, ceea ce indica faptul că şi chiriaşii ştiau să se apere. Pe pânzele de perete alb, se ridica marele pavilion central şi, în jurul său, o serie de structuri interconectate, ale căror acoperişuri erau vizibile din exterior.

Nici lemn, nici paie împletite pe acoperiş, observă Nozomi în timp ce se apropiau de clopotul mare de la portic, *doar ţiglă vopsită în albastru, parcă ar fi vorba de însuşi Todaiji.*

— Nu te lăsa înşelată de opulenţa aparentă, comentă Igarashi, care păru să-i fi citit gândurile. Oda s-a ocupat de prosperitatea templului, până la urmă este reşedinţa sa neoficială când îl vizitează pe împărat, dar nu vei găsi vreo viaţă libertină în interiorul acestor ziduri. Abatele Shinkai este un adept devotat al învăţăturilor Sutrei Lotusului şi ştie să impună disciplina pe care o cere o viaţă ascetică.

Acestea fiind spuse, se aşeză lângă clopotul acoperit şi, împingând cu putere berbecul, îi trezi sonorul.

Poate spre surprinderea lui Nozomi, Igarashi Bokuden a fost bine primit în templu. Nu numai că au fost instalaţi în pavilionul pelerinilor – gol înainte de următoarea sosire a lui Nobunaga –, dar şi baia a fost încălzită şi li s-a dat fiecăruia *samue*[109] în timp ce aşteptau ca stareţul să-şi termine treburile.

Ora câinelui se apropia de sfârşit când au fost chemaţi în camerele lui Shinkai. Un novice a fost însărcinat să-i conducă prin galeriile care circulau între pavilioane şi grădini. Nozomi, care aruncase o haină lungă de *kosode* peste chimono, mergea cu un

cufăr de lemn lăcuit în roşu în faţa ei. Avansa cu paşi modeşti, conştientă că se păşeşte în lumea bărbaţilor, dar asta nu o împiedică să închidă ochii şi să se bucure de răceala nopţii de pe faţă, atât de plăcută după baie. Ajunseră la mica structură care adăpostea reşedinţa stareţului, iar băiatul se opri lângă intrare. Cu o plecăciune, le sugeră că pot trece.

Shinkai îi aştepta într-o sală de audienţă austeră, de mărimea unei mici ceainării, goală, în afară de covoraşele de tatami care acopereau podeaua şi de brazierul de fier din centru. Călugărul budist se distra, agitând tăciunele şi, auzindu-i intrând, ridică ochii atenţi la ei, cu o vioiciune care nega ridurile adânci care îl brăzdau. Fără păr pe sprâncene şi cu o conformaţie firavă, stareţul se dovedi a fi la fel de bătrân precum îl descrisese Igarashi, dar prezenţa sa era plină de o vitalitate care îl lega de un alt om sfânt, pe care Nozomi îl cunoştea bine: regretatul părinte Enso.

— Maestre Shinkai, îl salută Igarashi, înclinându-se pe tatami până atinse pământul cu fruntea, vă mulţumim pentru că ne-aţi primit în templul dumneavoastră!

— Ridică-ţi capul, Fuyumaru! spuse bătrânul. Sunt bătrân, dar încă nu m-au mumificat, când o vor face te vei putea culca la pământ în faţa mea şi îmi vei putea aprinde beţişoare de tămâie.

— Mă bucură să văd că anii nu v-au schimbat caracterul şi nici starea de spirit.

— Şi pe mine mă bucură să văd că nu mai călătoreşti singur.

— Iertaţi-mi stângăcia! Aceasta este doamna Nozomi, din Shinano.

Igarashi arătă cu privirea spre femeie, care puse cufărul pe tatami şi se culcă la pământ în faţa venerabilului călugăr budist.

— Mă tem că circumstanţele care ne-au făcut să călătorim împreună sunt excepţionale.

— Şi înţeleg că aceste circumstanţe v-au adus la templul meu, în ciuda sosirii iminente a Domniei Sale.

— Suntem aici chiar pentru vizita Domniei Sale, maestre! răspunse Nozomi, cu capul şi mai plecat.

Abatele o studie cu atenţie înainte de a se adresa lui Igarashi:

— Spuneţi ce aveţi de zis!

— Doamna Nozomi a condus agenţii secreţi ai clanului Fuwa de ani de zile şi a fost în Hiei când Torayasu-sama a căzut în hoardele călugărilor *sohei.* Acolo a asistat la evenimente care au făcut-o să suspecteze trădarea şi s-a îndreptat către mine pentru a clarifica această posibilitate.

— Acum *shinobi* din Iga şi din Shinano lucrează împreună? întrebă Shinkai, fără sarcasm.

— Ştiţi bine că Iga nu mă mai consideră unul dintre ai săi. Am slujit de ani de zile la Akechi Mitsuhide, vasalul stăpânului Oda, la fel ca Fuwa Torayasu. Asta face ca doamna Nozomi să fie un aliat căruia trebuie să îi ofer ajutorul pe care îl solicită.

— Şi ce are de-a face această presupusă trădare cu templul meu?

— Din ceea ce am putut afla, duşmanii Excelenţei Sale au dobândit o armă străină împotriva căreia nu există o apărare cunoscută, un dispozitiv teribil cu care intenţionează să atenteze la viaţa sa. Suntem aici pentru a-l avertiza pe Domnia Sa.

Shinkai îşi scărpină capul ameţit cu îndoială. Înţelegea seriozitatea a tot ceea ce se prezenta, dar nu avea mai multe dovezi decât cuvântul acelui om, un vizitator sporadic, despre care nu ştia cu certitudine decât de faptul că se afla în dizgraţie şi fusese exilat din Iga.

— Nu ştiu dacă acesta este locul în care să-l deranjaţi pe stăpânul Nobunaga cu treburi de acest gen. De ce nu apelaţi la familiile de samurai pentru care serviţi? Ele sunt canalul adecvat pentru a ridica astfel de probleme.

— Această chestiune a fost deja adusă în faţa instanţei Gifu, însă nu a ajuns la urechile lui Oda-sama, interveni Nozomi. Vă rugăm, venerabile Shinkai, timpul este împotriva noastră; nu ştim când

poate apărea atacul şi aceasta este singura noastră oportunitate de a-l avertiza direct pe Domnia Sa. Dacă nu aveţi încredere în noi, daţi-i acest cadou lui Oda-sama; spuneţi-i că cei care l-au adus sunt cazaţi la Honno-ji.

Femeia puse cu delicateţe cufărul pe pământ, apropiind-o de călugărul budist.

— Ce conţine? întrebă abatele, reticent să atingă suprafaţa lemnului lăcuit, de parcă ar adăposti sămânţa unei mari tragedii.

— Spuneţi-i că există o armă înăuntrul ei, care nu s-a mai văzut până acum, răspunse Nozomi. Arma cu care conspiratorii intenţionează să-l asasineze.

— Capitolul 47 —
Despre orori, minuni şi nenorociri

Kenjirō ţinea garda la jumătate de înălţime, vârful sabiei aliniat cu ochii, în timp ce provoca un inamic imaginar, vizualizând atacul. Când sabia adversarului întinse mâna la coaste, ieşi cu piciorul drept şi îşi răsuci încheieturile pentru a traversa lama şi a-şi proteja partea. De îndată ce termină mişcarea, o muşcătură de durere îl lovi la umărul rănit; alta fugi pe coapsă, făcându-l să-şi piardă piciorul. Căzu în genunchiul stâng şi gemu de frustrare.

Ayala îl urmărea în tăcere lângă foc. Campaseră pe malul Yodogawa după ce încheiaseră a treia zi de drum; odată ce totul a fost gata, samuraiul se îmbrăcă cu *daisho* şi se dedică practicii artei sale. Iezuitul cunoştea bine acele sesiuni lungi, fiind martor la ele de zeci de ori, de când îşi începuseră împreună călătoria. Acum înţelegea că nu era un simplu exerciţiu fizic şi niciun mod de a-şi perfecţiona abilitatea în mânuirea săbiilor; era o reafirmare a statutului său de războinic. Aşa cum el se ruga zilnic pentru a se simţi aproape de Dumnezeu, tânărul *goshi* îşi mânuia săbiile în după-amiaza târzie pentru a-şi aminti că era un samurai, deşi, în fiecare dimineaţă, primul lucru pe care îl ţinea în mână era sapa. Bănuia că era un obicei insuflat de tatăl său, de unde şi frustrarea furioasă de a nu fi putut să îl ducă la capăt din cauza rănilor sale.

Kenjirō se ridică în picioare, cu silueta trunchiată încadrată de râu. Răsuflă aburii care se evaporau în aerul rece al după-amiezii, până când îşi reţinu şuieratul şi începu din nou să exerseze. Ayala urmări cum încerca o ultimă aruncare: o lungă succesiune de împunsături, tăieturi şi lovituri cu sabia, care se încheiase doar când durerea îl forţă să îngenuncheze la pământ.

Cu greu, se ridică în picioare şi puse în teacă *katana.* Se dezbrăcă lângă mal şi se scăldă în apele reci. Când se întoarse la foc, Ayala îi întinse un prosop pe care îl încălzise peste foc.

— De ce te pedepseşti aşa?

— Dacă nu sunt în stare să lupt, la ce mai sunt bun? răspunse samuraiul în timp ce îşi ştergea braţele.

— Îmi foloseşti dacă te păstrezi sănătos. Dacă aceste tăieturi se vor deschide din nou, vei reuşi doar să întârzii plecarea noastră.

Şi mutându-şi privirea către calul care păştea între arbuşti, adăugă:

— Dacă măcar ai fi de acord să călăreşti.

— Singura formă de a întări picioarele este să merg. În plus, pe spatele calului aş fi mai expus unei ambuscade.

Preotul scotoci în sacul său până scoase o minge de orez învelită în frunze de bijao. I-o dădu lui *yojimho* şi căută alta pentru el.

— Nu cred că vom întâmpina nenorociri pe drumul de întoarcere, comentă înainte de a lua prima muşcătură din orez.

— Cum puteţi spune aşa ceva? Acum ştim că Iga a trimis asasini pentru a termina cu viaţa dumneavoastră.

— Aşa este, când încă eram o ameninţare pentru secretele ei. Dar acum investigaţia mea s-a terminat, multul sau puţinul pe care l-aş fi putut afla este cunoscut de persoane cu mai multe resurse decât mine. Încep drumul de întoarcere cu mâinile goale.

— Goale? Datorită eforturilor dumneavoastră se va putea dezvălui conspiraţia împotriva stăpânului Oda.

— Eforturilor noastre, în orice caz. Dacă n-ai fi fost tu, nu aş fi supravieţuit nici măcar trei zile pe drumuri. Dar tot ce am aflat a fost rezultatul întâmplării, întotdeauna datorită intervenţiei unor terţi. Simt că am bâjbâit orbeşte în întuneric, mişcându-mă neîndemânatic în timp ce mă împiedicai să cad de pe o stâncă.

— A crede că cineva poate rezolva doar marile probleme ale acestei vieţi este oarecum naiv, Ayala-sensei, spuse samuraiul cu indiferenţă, în timp ce se termina de îmbrăcat la căldura flăcărilor. Există situaţii, aparent de nerezolvat, cu care nimeni nu îndrăzneşte să se confrunte; în astfel de cazuri, tot ce putem este să facem un pas înainte în speranţa că alţii ne vor urma. Şi asta aţi făcut.

Iezuitul contemplă lamentările sale din perspectiva lui Kenjirō, care până în acea zi confruntase toate dificultăţile cu o mare prezenţă de spirit, acţionând întotdeauna conform conştiinţei sale, fără îndoieli sau regrete ulterioare, şi înţelese cât de absurde trebuiau să fi fost nemulţumirile sale.

— A fost un maestru la Roma, pe nume san Augustín, un *bodhisattva* creştin care a spus: „Dumnezeu nu cere imposibilul, ci mai degrabă ne porunceşte să facem ceea ce putem şi să cerem ajutor cu ceea ce nu putem”.

Zâmbi fericit pentru că era în compania acelui băiat.

— În alt timp şi loc, este posibil ca tu să fi fost doctor al Bisericii, Kudō Kenjirō.

— Nu ştiu despre ce îmi vorbiţi, Ayala-sensei, sunt un simplu *goshi.*

Îşi băgă ultima bucată de orez în gură.

— Ştiu doar să ar câmpurile şi să mânuiesc sabia.

★

Două zile mai târziu ajunseră la ruta Tokaido şi în aceeaşi seară putură să înnopteze într-un han. Intenţia lui Ayala era să străbată drumul cu calm, să se odihnească ori de câte ori este posibil, astfel încât zilele să nu devină prea lungi pentru Kenjirō. Tânărul îndurase destule greutăţi din cauza lui, voia să încerce să facă din aceste ultime zile o amintire bună înainte de a ajunge în Owari.

Cu toate acestea, exista ceva care îl deranja pe iezuit: dacă nu supravieţuia întâlnirii cu Akechi-sama – o posibilitate din ce în ce mai evidentă pe măsură ce se apropiau de destinaţie –, cine ar aduce

concluziile investigaţiei sale în dioceza de la Nagasaki? Datoria sa, ca vizitator trimis de Roma, era să raporteze personal părintelui şef al misiunii, dar era foarte posibil să nu-şi poată duce la îndeplinire sarcina.

Aşadar, în noaptea aceea, rămânând cazaţi la un umil han de ţărani lângă Nagashima, Ayala desfăcu pergamentul pe care îl purta cu el şi topi nişte cerneală. La lumina lumânărilor, în timp ce Kenjirō dormea pe salteaua subţire, începu să scrie în toscană:

> „Părintelui Francisco Cabral, principalul misiunii în Japonia prin Harul Domnului nostru; în Nagasaki. De la părintele vizitator Martín Ayala; în Nagashima. Despre ciudatele morţi care au căzut asupra fraţilor Companiei lui Iisus în ţările japoneze şi ce mi-a fost dat să descopăr după ce am călătorit prin aceste ţinuturi şi am asistat la orori, minuni şi nenorociri”.

— Spune-ne, cum ai terminat cu viaţa Trădătorului? întrebă omul din spatele măştii de vulpe.

Masamune, aşezat pe un genunchi, cu capul plecat, se afla în centrul camerei. Lângă el ardea o lampă ce abia lumina feţele care-l priveau din întuneric: cinci măşti pe fiecare parte, flancându-l, şi în faţa lui, liderul conclavului: Chie al clanului Kido din Otowa, acoperită de masca ei de abanos şi înfăşurată în *mofukul* ei negru. Era una dintre acele rare ocazii în care se întâlneau şefii celor unsprezece clanuri *shinobi* din Iga, întregul Tribunal al Măştilor, care îi dădea importanţa cuvenită mărturiei lui.

Ridică privirea spre acela care formulase prima întrebare:

— I-am tăiat gâtul în timp ce era lipsit de apărare, legat într-un hambar. Fusese capturat de săteni.

Omul-vulpe îşi sprijini spatele pe pernă şi clătină din cap:

— Mă dezamăgeşti, Masamune din Hidari. Trădătorul merita să-şi ispăşească numeroasele greşeli prin suferinţe îndelungate. L-ai lipsit de posibilitatea de a se prezenta bătrânului Keneo[110] în haine uşoare.

— Maestrul torţionar a fost întotdeauna un suflet evlavios, prin urmare, el caută să prelungească agonia păcătoşilor cât mai mult timp posibil, spuse o voce ascuţită din dreapta lui Masamune.

— Destul! Stă în puterea noastră să îi încredinţăm acestui om o misiune, dar nu să îi spunem cum să o îndeplinească, spuse bărbatul care stătea primul în dreapta doamnei Chie.

Era vorba de Ibaraki „Ochi de Demon”.

— În plus, în ciuda felului său de a fi, Fuyumaru ne-a condus la corb şi ne-a ajutat să găsim contrabandista lui Fuwa. O moarte rapidă este o plată bună pentru serviciile sale, adăugă masca demonică.

— Şi preotul creştin? întrebă o femeie din spatele său.

După vocea sa, bătrână şi răguşită, trebuia să fi fost Izumi din clanul Shindo.

— L-au lăsat singur în timpul bătăliei, aşa că nu am avut nicio problemă să ajung la el. Mi-au lipsit timpul necesar şi otrăvurile – aruncă o privire spre vulpe. Dar nu există nicio îndoială că îl vor lega de celelalte crime.

— Ce ai putut să afli despre arme? întrebă altă femeie, acoperită cu masca spectrală a unei doamne a zăpezii.

— Pot să spun sigur că armele sunt în continuare acolo. Nu erau samurai sau puşcaşi ai clanului Fuwa în sat, au fost chiar sătenii cei care au mânuit puştile pentru a se apăra, aşa că trebuia să le fi ascuns într-un loc apropiat, şi acolo trebuie să fie în continuare.

— Bine! dădu din cap cea îndoliată. Poţi să te retragi.

Masamune se înclină adânc cu pumnii pe tatami, se ridică şi merse spre ieşire. Când uşa *shoji* se închise din nou, demonul fu primul care vorbi:

— Într-un final, am remediat o greşeală pe care nu ar fi trebuit să o facem niciodată.

— Eşti sigur, Ibaraki? murmură Chie.

Toţi o priviră, în aşteptarea unui răspuns care nu sosi.

— Oare vezi ceva care să te îngrijoreze, soră? întrebă, într-un final, o femeie cu o mască de şobolan.

— Ani de zile, Fuyumaru a fost o amintire care s-a estompat, un fulg de zăpadă care s-a topit când ne-a atins memoria. Cu toate acestea, ceva l-a făcut să revină. Conform spuselor sale, el nu şi-a abandonat exilul prin propria sa decizie, însă evenimentele din afara lui au fost cele care l-au adus aici.

Chie îşi lăsă capul în jos şi şuviţe negre îi alunecară pe umeri.

— Dacă karma lui a fost să se întoarcă, am tăiat acest fir fără să ne gândim de două ori. Am crezut că prin trimiterea lui Masamune închidem un cerc, că fiul va lua locul tatălui… Dar mă tem că am reuşit doar să mergem împotriva voinţei cerului.

★

Cabana pădurarilor era amplasată adânc în Muntele Koyama, departe de ochii curioşilor. Totuşi, Masamune aruncă o privire peste umăr pentru ultima oară, în desişul întunecat, înainte de a bate cu pumnul în uşa de lemn înnegrită. Apoi se înfăşură în *haori* gros şi se pregăti să aştepte cât va fi necesar. Avea la spate sabia *nagamaki* şi o geantă de călătorie, gata să dispară imediat ce va transmite mesajul.

— Nu primesc pe nimeni odată ce vine seara! anunţă o voce din interior.

— Eşti Tatsumaru, *chunin* în serviciul şefului Taroshiro din Koyama?

O tăcere profundă.

— Cine întreabă?

— Sunt Masamune din Hidari, am un mesaj pentru tine.

Se auzi un murmur de cealaltă parte a uşii, probabil mai era cineva înăuntru.

— Care este acel mesaj ce nu poate aştepta până dimineaţă?

— Mesajul este de la un mort, ultimele cuvinte ale lui Fuyumaru Trădătorul.

O nouă tăcere, profundă.

— Nu va mai fi o altă oportunitate, Tatsumaru. Dacă vrei să ştii de ce am venit, trebuie să vorbesc acum cu tine.

În cele din urmă, îi răspunse zgomotul unei bare transversale de lemn. Uşa se deschise şi Tatsumaru – faţa cu cicatrici, cu un ochi gol –, îl cercetă de sus în jos, aşa cum trebuie să fi examinat tulpinile de bambus înainte de a le tăia, cântărind dacă merită efortul. Ţinea un topor mic pe coapsă, de parcă ar fi fost pe punctul de a tăia stuful.

— Cum ştiu dacă spui adevărul?

Ca răspuns, Masamune luă un plic lung din *haori* şi i-l întinse. Celălalt deschise pliurile şi desfăcu hârtia. Înăuntru se afla coada împletită a lui Fuyumaru.

— Dacă într-adevăr acesta este părul său… începu tăietorul de lemne, fără să-şi îndepărteze singurul ochi de la coada tăiată, înseamnă că tu eşti cel care l-a trimis în cealaltă lume?

— Nu voi vorbi cu tine aici, afară.

Tatsumaru strânse relicva în pumn şi făcu o grimasă pe care cicatricile sale o arătau şi mai mult. Fără să scoată o vorbă, îi întoarse spatele şi lăsă să cadă toporul, lovind pământul.

— Intră! spuse în timp ce se adâncea în penumbra cabanei sale.

Masamune închise uşa şi îl urmă pe Tatsumaru înăuntru. Mergea pe podeaua de pământ a unei case umile, fără alte conforturi decât o masă joasă, câteva ustensile de bucătărie şi un şemineu săpat lângă fereastră. Secţiunea din spate era într-adevăr din

lemn, separată de restul de un panou *shoji* reparat de o sută de ori, care trebuia să fi dus la dormitor.

Şi de acolo îi urmărea o femeie mai tânără decât Tatsumaru. Ţinea o lampă proaspăt aprinsă, părul îi era desfăcut şi se acoperea cu un *nemaki*[III] simplu, pe care îl ţinea închis cu pumnul, dezvăluind conturul unui picior gol.

— Cine este acest bărbat, soţule?

— Un mesager al morţilor, se pare, mormăi Tatsumaru. Ajută-mă să ridic uşa şi întoarce-te în pat!

— Nu voi dormi în timp ce este un străin în casa mea, răspunse ea, aranjându-şi chimonoul cu o legătură. Ceea ce trebuie să vorbiţi… o veţi face de faţă cu mine.

Orice posibilă discuţie se încheie, ea îl ajută pe soţul ei să dea masa la o parte. Tatsumaru se aplecă şi dădu la o parte pământul până găsi un lanţ ruginit; trase şi ridică trapa îngropată.

— Voi merge să aprind lumânările, anunţă femeia şi bägă şnurul felinarului între dinţi înainte de a coborî treptele.

Bărbaţii schimbară o privire între ei şi Tatsumaru zâmbi.

— Aşa sunt femeile din Koyama, este inutil să le spunem ce pot şi ce nu pot face, spuse bărbatul chior, care părea mulţumit de atitudinea soţiei sale. În orice caz, tot ce-mi vei spune va ajunge să ştie şi Hitoka, aşa că mergi înainte – arătă spre canalul săpat –, sub pământ nimeni nu ne va putea auzi.

Masamune se uită la gaura din pământ. Auzise că multe dintre casele clanului Koyama erau conectate în subteran şi se întreba dacă şi în acest caz era la fel. Oricum era prea târziu pentru a da înapoi, aşa că puse legăturile pe pământ şi coborî prin trapă.

Coborî ghidat de strălucirea slabă din adâncuri. Numără douăzeci şi opt de paşi până ajunse în partea de jos, care se deschise într-o gaură naturală din subsol. Lumânările aprinse de Hitoka luminau o cameră cu tavane înalte întărite cu grinzi încrucişate; în centru fusese improvizată o masă cu o scândură

pe două butoaie, iar în pereţii de stâncă fuseseră bătute în cuie câteva rafturi, pe care erau căptuşite arme dintre cele mai diferite, multe dintre ele fiind confundate cu unelte agricole. Într-un colţ era un cufăr încuiat şi o hartă detaliată a provinciei Iga atârna pe o scândură de perete, inclusiv peşteri şi ascunzişuri de care Masamune nu ştia.

În cele din urmă, privirea lui se opri asupra femeii: ea ţinea o sabie *wakizashi* scoasă din teacă. În spatele lui auzi primii paşi ai lui Tatsumaru pe podeaua de piatră; se întoarse pentru a vedea că bărbatul cu un ochi ţinea din nou toporul cu care îl întâmpinase la intrare.

— Bine, Masamune din Hidari, explică-ne fără să te grăbeşti motivul vizitei tale. De ceea ce ne vei spune va depinde dacă această criptă devine sau nu mormântul tău.

Cel interogat strânse din dinţi, deranjat.

— Oare Fuyumaru mi-a întins o capcană?

— Cu siguranţă, acel bătrân ticălos ar fi avut grijă de criminalul său, întinzându-i o ultimă capcană, surâse Tatsumaru.

— Fuyumaru nu este mort. L-am lăsat în viaţă acum câteva zile în fieful lui Takatsuki. Căzuse în mâinile unor contrabandişti, deşi încep să cred că acela a fost planul lui de la bun început. Aş fi putut să-l eliberez, dar el mi-a cerut să-l las acolo şi să raportez moartea sa la Tribunalul Măştilor. După aceea, trebuia să iau legătura cu Tatsumaru. „Unul dintre puţinii care m-au apărat când am decis să mă căsătoresc cu o femeie din Koga” au fost cuvintele sale.

— Este o poveste frumoasă, observă femeia mişcându-se după Masamune, genul de poveste pe care tribunalul ar inventa-o pentru a vedea dacă vom cădea în plasă şi pentru a ne acuza într-un final de trădare.

— Mi-a dat coada sa pentru a v-o prezenta drept garanţie, a spus că va fi dovada că el vorbeşte prin mine.

— Această coadă ar putea aparţine oricui, replică Hitoka în spatele său, cu vocea din ce în ce mai apropiată.

— Opreşte-te puţin, femeie! Dacă ne minte, îl aşteaptă o noapte lungă, spuse chiorul, dar înainte lasă-mă să verific ceva.

Cu aceste cuvinte, îşi agăţă toporul în jurul taliei şi aşează firul de păr pe masă.

— Nu te mişca! îl avertiză *kunoichi,* sprijinind vârful sabiei sale de ceafa lui Masamune.

Tatsumaru tăie cu dinţii firul care ţinea împletită coada şi, cu o delicateţe necaracteristică degetelor căloase, începu să o desfacă. Părul se dovedi a fi împletit în jurul unei fâşii lungi de hârtie, pliată de nenumărate ori şi înfăşurată în intestinul animalelor. Când omul termină de desfăcut urzeala, desfăcu bucata de hârtie şi se uită lung la ea.

— Este ceva scris? întrebă Hiroka, incapabilă să-şi reţină curiozitatea.

Tatsumaru recită:

Germinează în pieptul meu
o floare de toamnă.
O sută de vieţi pentru a o găsi,
jumătate să o iubesc,
o mie să mi-o amintesc.

Privirea sa rămase lipită de hârtie. Erau o infinitate de amintiri încurcate între acele linii.

— Este poemul *tanka*[112] pe care Fuyumaru l-a scris în ziua logodnei sale, mărturisi într-un sfârşit.

Şi, ridicând capul spre Masamune, întrebă:

— Ce mesaj ne aduci?

— Tribunalul Măştilor ne-a vândut. Înainte de sfârşitul iernii, clanurile lui Iga trebuie să devină vasali ai Regelui Demon; cei care se vor opune vor fi curăţări de armatele lui Nobunaga. Fuyumaru oferă o cale de ieşire pentru cei care încă îşi apreciază libertatea: vă aşteaptă pe dealurile acoperite de *hagi,* în prima noapte a următoarei luni noi.

— Capitolul 48 —
Blazonul celor cinci petale

Ayala şi Kenjirō ajunseră la Golful Owari într-o dimineaţă cu cer senin. Drumul şerpuia prin păduri de pini şi, din când în când, privea peste stâncile de coastă, permiţându-le să întrezărească o mare agitată ce bătea împotriva plajelor. Sunetul spărgătorului se ridica pe cărare şi le umplea urechile de sare. Dacă urmăreau linia de coastă cu ochii, ar fi putut vedea în depărtare conturul dealurilor care înconjurau portul Anotsu.

Pe măsură ce se apropiau de oraş, drumurile au devenit pline de navigatori şi vântul începu să poarte ţipătul pescăruşilor, care răzbătea dezordonat peste cartierul portuar. Kenjirō făcu ca figura să-i fie impasibilă, cu mâna sprijinită lângă mânerul sabiei, dar iezuitul percepea în ochii lui privirea fericită a cuiva care se ştie acasă.

— În curând călătoria noastră se va sfârşi şi te vei putea întoarce la familia ta, îi spuse, surprins de oboseala pe care o găsi în propria voce.

Samuraiul îl privi cu coada ochiului.

— Poată că locul meu este după aceşti munţi, dar îl simt atât de departe. Să ne concentrăm la drumul care încă ne rămâne de parcurs.

Ayala dădu din cap în tăcere şi se uită înapoi la dealuri. L-a surprins vederea unei cruci ridicate pe unul dintre vârfuri, primind vizitatorii veniţi pe uscat şi de pe mare. Era ciudat să vadă crucea lui Hristos pe un fief al unui *daimio* care nu se considera creştin.

Traversară oraşul în direcţia portului, unde descoperiră că numărul navelor negre crescuse enorm de la ultima lor şedere. Caracele înalte portugheze, cu burţile umplute de mărfuri din Macau, se legănau printre casele fragile pentru bărci.

Ayala se interesă de următoarea navă care va pleca la Nagasaki şi, după o scurtă conversaţie cu

căpitanul – în care îi arătă foarte clar importanţa a ceea ce punea în mâinile sale –, îi înmână scrisoarea adresată directorului misiunii. În orice caz, sigiliul cu „IHS” înconjurat de soarele aprins a fost un motiv suficient pentru ca marinarul să ia sarcina foarte în serios.

Odată ce se asigură că vorbele sale vor ajunge la misiunea din Nagasaki, iezuitul şi *yojimboul* său se îndreptară spre destinaţia finală a călătoriei lor: castelul Anotsu, a cărui umbră părea să atârne peste întregul golf.

După poziţia soarelui, Ayala calculă că ora maimuţei[113] se încheia. Petrecuseră o mare parte din zi aşteptând să fie primiţi de oficialii castelului, păstrând o coadă riguroasă care începea deja din cartierele ce înconjurau zidurile. Aşteptau în aer liber, loviţi de un vânt tăios care li se strecura sub îmbrăcăminte, mai ascuţit cu cât urcau mai sus, căci cetatea era cocoţată pe un deal care, în spatele său, se prăbuşea în mare.

— Ar dura mai puţin timp să luăm cu asalt această fortăreaţă, mormăi Kenjirō, distras de perierea calului pe care i-l dăduse doamna Reiko.

Iezuitul zâmbi la exasperarea tovarăşului său. Nerăbdarea, ca şi tinereţea, se vindecă doar cu trecerea anilor.

Era cam ora cocoşului când, în cele din urmă, trecură pe sub portic şi intrară în primul inel cu ziduri. Ayala observă că prezenţa lui nu trecea neobservată gărzilor, care şopteau în timp ce priveau în direcţia lui. După un scurt schimb, una dintre gărzi părăsi postul şi se întoarse imediat însoţit de un bătrân îmbrăcat îngrijit într-un *kataginu*[114] albastru.

— Străine! îl strigă funcţionarul. Ce faci aici? Această coadă nu este pentru tine.

Ayala fu surprins de bruscheţea cu care îl întrebă; îşi dădu seama atunci că nu era nimic în ţinuta lui care să-l identifice ca fiind un om al lui Dumnezeu.

— Vorbeşte-i cu respect! interveni Kenjirō cu severitate. Acest om este Martín Ayala, trimis de la Nagasaki cu o trecere de la Oda-sama pentru a-i vizita domeniul. El şi-a finalizat călătoria şi vine să ceară audienţă la stăpânul Akechi.

Bătrânul cercetă străinul, al cărui chip, bărbos şi cercănat, se ridica aproximativ la o palmă peste cei prezenţi.

— Dumneavoastră sunteţi un preot creştin? întrebă neîncrezător.

— Aşa este. Îmi pare rău că nu port hainele corespunzătoare celor ca mine.

Şi îi arătă un document ce purta sigiliul curţii din Gifu.

Funcţionarul se aplecă pentru a studia permisul cu o privire suspectă, dar nu îndrăzni să îl ia în mâinile lui.

— Însoţiţi-mă! Nu trebuie să staţi aici, acesta nu este un loc pentru cineva ca dumneavoastră.

Şi adresându-se pazniculuicare îl însoţea, adăugă:

— Sadatsugu, ai grijă de calul său şi de lucrurile sale.

Au fost conduşi prin reţeaua labirintică de curţi, grădini, porţi şi pasaje care conectau inelele exterioare ale cetăţii cu cele interioare. Urmaţi de doi lăncieri şi de bătrânul administrator, lunga plimbare se încheie într-o casă cu un etaj construită lângă un iaz; un fel de casă de *dojo* sau meditaţie, deoarece interiorul era complet deschis, cu excepţia covoraşelor de tatami care acopereau podeaua din lemn.

O servitoare se apropie auzindu-i venind şi se grăbi să sară în întâmpinarea grupului. Îi primi cu o reverenţă profundă.

— Acest bărbat este un trimis de la Nagasaki! explică funcţionarul, fără să se deranjeze să salute. El şi însoţitorul său vor aştepta aici până vor fi chemaţi în faţa Domniei Sale.

— Sigur! răspunse femeie cu o nouă reverenţă şi, înainte de a se ridica, întinse mâinile către Kenjirō.

Observă privirile încruntate ale gărzilor şi, deşi reticent, acceptă să-i predea săbiile. Servitoarea le ridică cu mulţumiri înainte de a le indica să urce pe platformă.

— Odihniţi-vă, vă rog, vă voi pregăti puţin ceai!

Femeia aşează săbiile la piciorul altarului care prezida camera largă, cu mânerele spre stânga, indicând că se află într-un loc de pace. Apoi dispăru prin singura uşă laterală, paşii ei delicaţi însoţind scârţâitul lemnului.

Vizitatorii rămaseră singuri în camera goală, larg deschisă către o grădină pictată în culori de toamnă.

— Aceasta era primirea la care te aşteptai? întrebă Ayala, delectându-se cu sunetul tubului care se revărsa în iaz.

— Nu ştiu ce aşteptam. Dar prefer să fiu aici decât la rândul acela blestemat.

Seara le pregătiră baia şi le returnară bagajele. Boccelele lor fuseseră percheziţionate, dar hainele lor fuseseră, de asemenea, curăţate şi împachetate, aşa că nu au avut chef să protesteze. După ce se relaxară în apa fierbinte, o servitoare aduse nişte tăvi cu cina. Amândoi mulţumiră şi mâncată în faţa femeii, care plecă abia după ce terminară, luând tacâmurile cu ea.

Petrecură noaptea în aceeaşi cameră. Kenjirō, aşezat pe picioarele încrucişate, cu capul înclinat în timp ce dormea; Ayala, ghemuit lângă un brazier, cu spatele amorţit din cauza somnului pe podeaua de lemn. În dimineaţa următoare fu servit micul dejun şi aşteptară din nou, condamnaţi la ostracismul paşnic al acelei case cu iaz.

Ziua trecu într-o monotonie întreruptă doar de intrările şi venirile acelui servitor care, în mod obligatoriu, avea grijă de nevoile lor. Răbdarea lui Kenjirō se consuma în acelaşi ritm ca lumina zilei; la căderea nopţii, samuraiul nu mai era o companie foarte plăcută: îşi zbătea disperarea în timp ce se plimba prin camera goală, cufundându-se într-o tăcere morocănoasă pe care o rupea doar ca să murmure cu voce joasă.

Dormiră încă o noapte în acea cuşcă de hârtie şi lemn. La jumătatea dimineţii, Kenjirō nu mai putu suporta aşteptarea. Luă săbiile, le strecură în *obi* şi se îndreptă afară.

— Ce faci?

— Mă duc la sala armelor. Sarcina mea era să raportez stăpânului armelor la întoarcerea mea.

Vorbea în timp ce se încălţa cu sandalele, aşezat pe scara care ducea în grădină.

— În trecere, voi încerca să aflu dacă intenţionează să ne lase să aşteptăm până ce vom muri de plictiseală.

★

Miura Nagamasa, maestrul spadasin din clanul Akechi, intră în camera în care îl aştepta vizita sa inoportună. Cu o privire de dispreţ, îl recunoscu pe *goshi* prosternat în faţa lui: era acelaşi cu care vorbise la începutul toamnei; deşi, despre acel nefericit om îşi amintea, mai presus de toate, lucrătura excelentă a săbiilor sale, complet nepotrivită pentru un ţăran.

— Aşa deci, într-un final ai supravieţuit călătoriei!

— Cu ajutorul lui Buddha şi al zeilor creştini, maestrul Ayala a putut să finalizeze sarcina sa şi este din nou la castel.

— Şi de ce ai venit? Dacă îmi amintesc bine, nu ai luat nicio armă din depozitele mele.

— Calul care a fost încredinţat maestrului Ayala a fost înlocuit în grajduri de un altul cu virtuţi similare. Totuşi, după bătălia de pe muntele Hiei, am pierdut hainele care mi-au fost date cu stema clanului Oda.

— Ai luptat la Hiei? întrebă Miura, fără să-şi ascundă uimirea.

— În serviciul stăpânului Fuwa Torayasu. Acolo ne-am pierdut calul, hainele şi multe dintre lucrurile noastre, explică Kenjirō fără să ridice capul. Vă asigur că voi returna costul acelor haine.

— Aminteşte-mi numele tău, *goshi!*

— Kudō Kenjirō, stăpânul meu!

— Kudō Kenjirō, de ce aş vrea orezul tău murdar în armurăria mea?

Armurarul bătu tatamiul cu evantaiul închis.

— Ai fost neglijent şi eu voi stabili preţul culpei tale – îşi linse buzele. Dă-mi *daishoul* tău!

Kenjirō ridică privirea.

— Mă tem că acest lucru nu va fi posibil, stăpâne Miura!

— Îndrăzneşti să nu îl asculţi pe maestrul armelor stăpânului tău?

— Acestea sunt săbiile tatălui meu, iar evlavia filială mă angajează mai presus de ascultarea pe care o datorez.

— Nu este supunere mai mare decât cea pe care o datorezi stăpânului tău, prostule!

— Loialitatea unui samurai faţă de stăpânul său este o reflectare a loialităţii pe care un fiu i-o datorează tatălui său, răspunse calm Kenjirō. Filosoful Zhou[115] a spus: „Dacă vrei să ştii cum este un bărbat, observă cum se comportă cu părinţii săi". Deci, dacă îl dezonorez pe tatăl meu, cum îl pot onora pe stăpânul meu?

Miura îşi ridică bărbia cu o privire de dispreţ total:

— Încerci să mă înveţi pe mine, vierme impertinent? Nu returnezi îmbrăcămintea care ţi s-a încredinţat şi refuzi să îţi predai armele ca reparaţie. Insolenţa ta este de aşa natură, încât te oferi să-ţi plăteşti greşeala cu bani sau orez, ca un negustor vulgar.

Închise evantaiul şi lovi puternic pământul.

— Nu, *goshi,* eu voi dicta preţul neglijenţei tale: deschide-ţi burta aici şi acum sau te asigur că domnul Akechi va şti de ruşinea pe care ai adus-o familiei tale.

— Destul! se auzi dintr-odată o voce.

Kenjirō urmări privirea neîncrezătoare a armurierului, care se pierdea în anticamera din spatele lui. Întorcându-se, îl descoperi pe Martín Ayala stând în pragul camerei de primire.

— Câine *nanban!* Cum îndrăzneşti să intri aşa în camerele mele? spuse Miura cuprins de indignare.

— Chiar intenţionaţi să condamnaţi un bărbat pentru câteva piese vestimentare simple? îl certă Ayala, ignorând avertismentul. Acest samurai este în slujba mea din ordinul lui Oda Nobunaga, la fel şi săbiile sale, consacrate creştinismului. Însuşirea armelor binecuvântate va aduce nenorocire asupra armamentului său, iar eliminarea vieţii unui războinic în serviciul lui Oda va aduce nenorocire asupra dumneavoastră. Mă voi ocupa eu însumi ca să fie aşa.

Miura îşi strânse buzele într-o linie fină. Ochii ameninţau că vor declanşa un incendiu, dar Kenjirō putu vedea privirea spadasinului înmuindu-se în timp ce lua în considerare consecinţele unei izbucniri, demonstrând precauţia care îi permisese să-şi păstreze poziţia de atâţia ani.

— Acest om a fost învestit cu un blazon şi privilegii mult deasupra leagănului său, iar acum îi este recunoscător refuzând să renunţe la ele. Vrea să păstreze nişte haine de care nu este demn.

— Astfel de haine şi lucruri mult mai importante s-au pierdut în Hiei. Dar dacă credeţi că poziţia dumneavoastră poate fi compromisă de această circumstanţă, eu însumi voi merge la Oda-sama, considerându-mă responsabil pentru faptul că şi-a pierdut blazonul în cursul călătoriei noastre. Vă asigur că veţi fi scutit de orice răspundere.

Maestrul armelor expiră în timp ce îşi încrucişa braţele, cu o expresie severă. În cele din urmă, exageră un gest binevoitor:

— Dacă sunteţi de acord să suportaţi consecinţele acestei situaţii nefericite, voi considera problema rezolvată.

Ayala se înclină cu o reverenţă profundă.

— Mulţumesc pentru înţelegerea dumneavoastră! spuse, cu un ton atât de sincer care îl surprinse chiar şi pe Kenjirō. Vă asigur că voi lăuda serviciile şi îngăduinţa dumneavoastră în faţa lui Akechi-sama şi Oda-sama. Acum, vă rog să ne scuzaţi!

Se îndreptă spre ieşire, urmat de garda de corp uimită. Odată ajunşi afară, samuraiul nu putu să-şi reprime cuvintele:

— N-am văzut niciodată o furtună care să facă loc calmului atât de uşor.

Ayala zâmbi.

— Am învăţat ceva din întâlnirea noastră cu acei samurai în taverna din Shima. Dacă o minte slabă, ca a acelui om, este umilită, îi este uşor să păstreze o dorinţă de răzbunare. Este mai bine să fie lăsaţi aşa, decât să creadă că a fost mărinimos.

Expresia iezuitului se întări.

— Asta nu înseamnă că trec cu vederea imprudenţa ta. Cum de eşti atât de nesăbuit, încât să te confrunţi cu cineva în felul acesta?

— Nu a fost o asemenea înfruntare, răspunse Kenjirō, care a fost distras de mângâierea frunzelor migdalilor care căptuşeau drumul. Pur şi simplu, domnul Miura mi-a cerut ceva cu care nu puteam să fiu de acord. Mâinile îmi erau legate.

— Într-adevăr, ţi-ai fi luat viaţa înainte de a da acele arme?

— De ce mă întrebaţi? Nu aţi spus că aţi învăţat de-a lungul călătoriei noastre?

Ayala întoarse privirea către drum, căci prefera să nu se certe.

În orice caz, furia sa se risipi când văzu alaiul neaşteptat care se afla lângă casa cu iaz: oficialul bătrân îi aştepta la intrare, însoţit de doi războinici distinşi cu blazonul celor cinci petale.

„Sunt samurai în serviciul direct al lui Akechi Mitsuhide, nu doar gărzi”, îl avertiză Kenjirō în şoaptă înainte de a ajunge la înălţimea acelor bărbaţi.

— Părinte, vă rog să ne însoţiţi! a fost salutul laconic al bătrânului. Domnia Sa doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

Ayala reuşi doar să dea din cap, cu gura brusc uscată. Când Kenjirō veni să stea lângă el, unul dintre samurai îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— *Goshi* trebuie să rămână aici.

Ayala imploră prudenţă cu ochii şi, fără alte cuvinte, urmări escorta sa în inima castelului.

— Capitolul 49 —
Igarashi Trădătorul

Emisarul intră în schit şi închise uşa, scăpând de ploaia care cobora peste Iga. Îşi slăbi nodul de sub bărbie şi îşi scoase pălăria de paie, care revărsa şiroaie de apă pe podea. Înăuntru, atmosfera pulsa de zgomotul ploii pe acoperiş. Noul venit căzu în genunchi şi tăcu, aşteptând ca singurul ocupant al capelei să-i vorbească. Doamna Chie, cu părul lung împletit între umeri, se ruga în faţa figurii lui Buddha Amitabha. Lumânările din jurul altarului o învăluiau într-un cerc de lumină care sublinia conturul nopţii fără stele.

— Spune-mi, Hachiro, ce te aduce la capela mea? întrebă, într-un final, femeia, rămânând cu spatele întors.

Hachiro şi-a ridicat capul:

— Preotul creştin a fost văzut părăsind feudul Takatsuki; se pare că îl ţineau ascuns, iar corbul ucis de Masamune era un bătrân pustnic care trăia printre săteni. *Baterenul* se îndreaptă acum spre est, probabil în căutarea unui port din care să se îmbarce spre Nagasaki.

— Asta este ceva ce ar fi putut face de la Osaka, spuse femeia, ridicând mâneca chimonoului pentru a apropia mâna în care ţinea beţişoare de tămâie de flăcări. Cred, mai degrabă, că intenţia sa este să ajungă la Anotsu şi să se întâlnească cu Akechi Mitsuhide înainte de a se întoarce la poporul său.

Aşeză beţişoarele într-un blid în faţa altarului. Parfumul gros al campanulei se revărsa prin aer.

— Permiteţi-i să-şi termine călătoria, dar trimiteţi corbi la Anotsu. Stăpânul Akechi trebuie să ştie că anchetatorul creştin se îndreaptă spre el. Să pregătească cum trebuie întâlnirea.

— Aşa se va face! răspunse emisarul.

Şi ezită puţin înainte de a adăuga:

— Mai este ceva, stăpână!

Femeia întoarse încet capul, cu o figură deranjată de o presimţire rea.

— Vorbeşte!

— Maestrul Ibarachi a ordonat să fie puşi observatori de-a lungul tuturor graniţelor din Takatsuki…

— Sunt la curent cu asta. Ce se întâmplă?

— Cu câteva zile în urmă, un bărbat şi o femeie, îmbrăcaţi în pelerini au părăsit feudul Fuwa, aparent în direcţia Narei, deşi nu este un sezon de pelerinaj. Au fost urmăriţi de la distanţă şi când au deviat spre Kyoto, s-a decis atacarea lor la trecerea Kizu pentru a-i interoga cu privire la intenţiile lor… Au ucis doi dintre *shinobii* noştri… Atât tăietorul de lemne care îi urmărea, cât şi supravieţuitorul ambuscadei cred că poate fi Fuyumaru Trădătorul.

Liderul clanului Kido păstră liniştea. Cu un gest calm, îşi băgă o şuviţă de păr în spatele urechii şi îşi strânse mâinile în poală.

— Aşa deci, Fuyumaru este încă în viaţă – un zâmbet îi atinse buzele. Este imperios necesar să nu intre în Kyoto. Mobilizaţi-i pe toţi cei care dorm dacă este necesar, pentru a-l aştepta la fiecare dintre porţile care duc spre capitală… Şi aduceţi-l pe Masamune din Hidari în faţa mea.

O nouă ezitare.

— Mi-am luat deja libertatea de a-l chema pe Masamune, stăpână! Nimeni nu l-a mai văzut de ieri, a dispărut după ce s-a prezentat în faţa tribunalului.

Nozomi şi Igarashi se ocupară de rutina templului Honno-ji pentru a face faţă aşteptării. Au fost însărcinaţi cu dezrădăcinarea buruienilor care creşteau între pietre, măturară pătura de toamnă care acoperea grădinile în fiecare dimineaţă, goliră latrinele şi curăţară baia. În timpul zilei se supuneau vieţii disciplinate a călugărilor budişti, iar noaptea se odihneau în pavilionul pentru pelerini, acum gol,

fără mai multă intimitate decât cea oferită de paravanele care le separa paturile.

În a treia săptămână, un trimis ajunse la templu şi, deşi nu li se spuse nimic, putuseră simţi urgenţa care îi copleşi pe călugări în acel moment. Sosirea lui Oda era iminentă şi veni o zi mai târziu, cu puţin înainte de apusul soarelui.

Cei doi oaspeţi aprinseră felinarele în galerii când li se ceru să se izoleze în camerele lor. Au fost încuiaţi şi, în timp ce Igarashi se plimba în jurul pavilionului gol, Nozomi se aşeză pe salteaua sa şi citi. Din închisoarea lor auzeau uşile mănăstirii cum se deschideau, urmate de zgomotul cavaleriei şi scârţâitul a zeci de picioare pe pietrişul curţii. Cei doi schimbară o privire: acum totul depindea ca abatele să transmită mesajul lor.

Nici în noaptea aceea şi nici în dimineaţa următoare nu li se permise să părăsească pavilionul pelerinilor. Zăvorul fu tras la prânz şi descoperiră că însuşi stareţul Shinkai le aducea mâncarea. Aşeză tava pe una dintre mesele joase împrăştiate prin cameră şi aşteptă ca cei doi oaspeţi să se apropie:

— Domnia Sa a primit cadoul vostru şi avertizarea voastră. Are întrebări pe care vrea să vi le pună, aşa că veţi fi convocaţi în prezenţa sa în această după-amiază, la începutul orei cocoşului. Să fiţi pregătiţi!

Îşi luă la revedere cu o reverenţă şi ieşi din cameră. Uşa răsună în camerele goale, lăsându-i încuiaţi, cu neliniştea unei noi aşteptări şi siguranţa nu mai puţin tulburătoare că vor avea, în sfârşit, acces la Oda Nobunaga. Nu dură mult până când au fost asaltaţi de poveştile spuse despre bărbat: despre ambiţia sa neobişnuită, despre natura sa inconştientă şi excentrică, temperamentul său predispus la furie… Rămânea de văzut dacă puteau profita de acea întâlnire. Sau, cel puţin, să supravieţuiască.

★

Auziră vocea călugărului, care, cu clopoţelul în mână, mergea pe jos prin galerii, cântând ora

cocoşului. În interiorul pavilionului, petele de lumină de la ferestre deveniseră mai oblice şi mai subţiri, de parcă ar fi ajuns la uşă. Când punctul de lumină căzu între foile grele de lemn, cineva le deschise din exterior. Abatele Shinkai apăru în prag.

— A venit momentul! anunţă şi se întoarse pentru a-şi relua paşii.

Nozomi se ridică în picioare, dispusă să îl urmeze fără alte preambuluri.

— Aşteaptă un moment! o reţinu Igarashi. Trebuie să ne măsurăm bine cuvintele înaintea lui Oda Nobunaga. Ce ai de gând să spui în prezenţa sa?

— Voi spune adevărul. Pentru asta am venit până aici.

— Adevărul este unul sau altul, în funcţie de ochii care îl observă şi de gura care îl explică. Te rog pentru ultima dată: să-i dăm omului acela un adevăr pe care este dispus să-l creadă.

— Pretinzi să ascund trădarea familiei Akechi? Să uit cum acţiunile sale au dus la terminarea vieţii stăpânului meu şi ne-au făcut să pierdem o bătălie pe care o aveam ca şi câştigată?

— Aşa este.

— Mă surprinde loialitatea ta, Fuyumaru Trădătorul! Niciodată nu m-am gândit că vei avea atâta îndârjire în a-ţi proteja stăpânul.

— Nu mă mişcă devotamentul faţă de Akechi, femeie! Nu-i datorez mai multă loialitate decât conspiratorilor lui Iga. Este înţelepciunea cea care mă ghidează: dacă acuzăm pe unul dintre generalii săi de trădare fără alte dovezi decât mărturia noastră, Oda ne va tăia capul cu propria sabie.

Igarashi puse mâinile pe pământ şi se prosternă în faţa ei:

— Te rog să laşi deoparte sentimentele şi dorinţa de răzbunare şi să ne concentrăm să o facem pe Iga să cadă. Dacă vom reuşi, în cădere îşi va trage şi aliaţii din umbră. Mai devreme sau mai târziu, Akechi Mitsuhide îşi va achita datoria faţă de clanul Fuwa.

Îl privi sever. Poate că o umbră de îndoială îi ascunse hotărârea pentru o clipă, dar ajunse să strângă pumnii:

— De la început ai ştiut că vom împărţi drumul, dar nu şi destinul. Îmi voi expune adevărul, chiar dacă îmi pun viaţa gaj, conchise femeia.

Igarashi şi-a ridicat capul pentru a o privi cum pleacă, iar ochiul tatuat pe ceafa lui Nozomi se uită la el. *Ea însăşi şi-a pecetluit soarta,* îşi spuse cu tristeţe, *Buddha să mă ierte, dar ceea ce se va întâmpla nu este responsabilitatea mea.*

Îl urmară pe stareţ pe un coridor lung luminat de felinare de bronz. La sfârşitul acestuia, doi războinici în armură neagră păzeau o uşă marcată cu floarea de lămâi. Existenţa blazonului Oda acolo, frumos pictat pe panoul *shoji,* arăta că această cameră era rezervată domnului din Gifu; încă o mostră a relaţiei intime a templului cu puternicul samurai.

Gardienii îl salutară pe stareţ cu o reverenţă care făcu să scânteieze plăcile de armură şi le făcu semn vizitatorilor să se dezbrace. Nozomi, ignorând orice pudoare, a fost prima care făcu acest lucru: lăsă *kosode* să alunece peste umeri până când căzu la pământ. Apoi îşi desfăcu *samueul* şi se dezbrăcă complet. Unul dintre gardieni făcu un pas înainte şi o rugă să deschidă gura. Îi băgă mâna sub limbă şi îi pipăi gingiile, apoi palpă scalpul după un obiect ascuns în păr. Mâinile lui coborâtă la subsuori şi zăboviră pe sânii ei mici; chiar şi atunci *kunoichi* îşi ţinu privirea dreaptă înainte şi faţa relaxată. Abia când bărbatul îi puse mâna între picioare, Igarashi simţi că i se strâng fălcile lui Nozomi. Se temea de ce este mai rău, dar stareţul îşi drese glasul, iar gardianul se declară mulţumit.

Făcu un pas înapoi şi, adulmecându-şi degetele cu un zâmbet răutăcios, îl arătă cu bărbia pe Igarashi:

— Acum, tu!

Shinobi se supuse în timp ce tovarăşa sa îşi strângea hainele şi se îmbrăca fără niciun pic de grabă, calmă pentru a nu dezvălui că examinarea o umilise. Igarashi ştiu să aprecieze capacitatea ei de a-şi menţine calmul, dar citi şi furia surdă care se instalase în inima acelei femei.

Percheziţionarea lui nu fu atât de minuţioasă şi, după ce îi scotociră hainele şi îi examinară părul şi gura, îi cerură să se îmbrace din nou.

— Să mergem! îi grăbi celălalt samurai, în timp ce ridica panourile cu blazonul lui Oda.

Au trecut într-o anticameră minusculă unde aştepta un servitor îngenuncheat în poziţia *seiza.* Îi întâmpină cu o înclinaţie solemnă şi aşteptă ca prima uşă să se închidă din nou. Apoi le ceru să aşeze în aceeaşi poziţie. Abia atunci întredeschise următorul *shoji* şi, fără să se uite înăuntru, anunţă:

— Invitaţii sunt aici, *o-tono!*

— Să intre!

Slujitorul se ridică şi mişcând genunchiul, desfăcu uşa complet.

În sfârşit, erau faţă în faţă cu Oda Nobunaga, omul care supuse însuşi Tigrul lui Kai şi care doborâse Ashikaga; stăpânul a ceea ce se putea vedea de pe cele patru maluri ale Biwa; autoproclamatul Rege Demon al Celui de-al Şaselea Cer… Omul, în cele din urmă, destinat să devină următorul *shogun.*

Igarashi şi-ar fi dorit să spună că prezenţa sa, lăsând la o parte legenda şi prestanţa, nu era mai impunătoare decât a oricui altcuiva, dar adevărul era că prezenţa sa era la fel de intimidantă şi bulversantă. Ca şi cum ar fi încă pe *maku*[116] câmpului de luptă.

Aşezat într-un scaun foarfecă, Nobunaga îi observa cu o mână pe genunchi şi cu cealaltă ţinând un pahar metalic, cu buzele pătate de lichiorul sângeriu, care le plăcea atât de mult *nanbanilor.* Nu era singura veleitate străină pe care părea că i se pusese pata: se acoperea cu o mantie lungă şi roşie care peria tatami şi, în timp ce păstra *daishoul* la

îndemână, avea în jurul taliei o sabie dreaptă ca cele folosite de barbari.

Lângă stăpânul din Gifu stătea un om mic, cu spatele cocoşat. Nici măcar armura pe care o purta încă nu reuşea să-i facă demna ţinuta, vulgarizat de trăsăturile sale de primată şi de un zâmbet dinţos care îi dădea un aer inofensiv, aproape comic. Totul la el invita să nu i se acorde prea multă atenţie, o greşeală pe care Igarashi nu intenţiona să o comită deoarece, dacă nu se înşela, acel samurai era Toyotomi Hideyoshi, mâna dreaptă a lui Oda.

— Deci voi sunteţi cei care l-aţi agitat pe bătrânul Shinkai cu avertizările voastre de necrezut! observă Nobunaga, rotind în mână paharul de vin.

— Dacă mi se permite, *o-tono!* începu Igarashi, înfigându-şi pumnii în pământ şi înclinându-şi gâtul. Numele meu este Igarashi Bokuden, vasal al lui Akechi Mitsuhide, iar aceasta este doamna Nozomi, şefa serviciilor secrete ale clanului Fuwa…

— O femeie în fruntea *shinobi*-lor din Fuwa? îl întrerupse *daimio.* Poate asta explică sfârşitul lamentabil al lui Torayasu.

— Stăpânul meu a fost trădat în Hiei, răspunse Nozomi cu capul plecat, dar ridicând privirea; trădaţi de cei care s-ar fi presupus a fi aliaţii săi.

— Oare nu sunt aliaţii noştri singurii care ne pot trăda? întrebă omul cu faţă de maimuţă. Pe termen lung, duşmanii noştri sunt singurii în care putem avea încredere, ştiind exact la ce să ne aşteptăm de la ei.

Nobunaga înecă un surâs în vin.

— Ai grijă cu ceea ce spui, Hideyoshi! îl avertiză, ştergându-şi mustaţa cu dosul palmei, într-o zi aş putea să te iau în serios şi să-ţi tai capul acela de şobolan care îţi împodobeşte umerii.

— Ştiţi bine, *o-tono,* că ar fi o prostie din partea mea să vă trădez în acest moment. Aştept să fie supuse clanurile estice pentru a vă smulge totul dintr-odată, deşi recunosc că încep să devin nerăbdător, deoarece durează mai mult decât mă aşteptam.

Nobunaga izbucni în râs înainte de a scurge paharul de vin şi de a-l arunca într-un colţ.

Igarashi profită de acest schimb pentru a arunca o privire fugară în jurul său şi ajunse la concluzia că încăperea era ciudat de mică: erau la doar patru paşi de aceşti bărbaţi, ceea ce reprezenta un risc inutil, oricât de aprofundată ar fi fost percheziţia la care fuseseră supuşi. Presupuse că cineva ca Oda nu ar putea fi atât de credul, aşa că singura explicaţie posibilă era că în spatele panourilor era ascunsă garda personală, convenabil de aproape de toţi ocupanţii camerei. Asta îi făcea dificile intenţiile.

— *O-tono,* se aventură Nozomi, în ultimele zile s-au produs întâmplări…

— Tăcere! îi repezi Nobunaga, ridicându-se în picioare pe podeaua care era deasupra oaspeţilor săi. Nu-mi pasă cine sunteţi sau de aşa numitele voastre avertismente. Tot ce vreau să ştiu este de unde aţi luat asta?

Şi împinse cutia roşie lăcuită cu piciorul.

— Eu vă pot explica, se grăbi Igarashi. Cu permisiunea dumneavoastră…

Se ridică şi, fără să ridice privirea, trecu pragul care separa anticamera de sala de recepţie. Îngenunche în faţa cutiei şi o deschise. Arma nu fusese manipulată, era aşa cum o pregătise el înainte să o dea stareţului.

— Aceasta este o puşcă de mână cu roţi, explică el, o armă mai scurtă decât o *tanegashima,* capabilă să fie folosită cu o singură mână, dar cu o autonomie şi precizie mai mare.

— Mă iei drept prost? Nu are siguranţă sau bobină, nu există nicio modalitate de a detona praful de puşcă.

Igarashi luă arma din cutie şi o ţinu între mâini.

— M-aţi crede dacă v-aş spune că acest tun este pregătit să tragă?

Oda se aplecă înainte, mişcat de curiozitate. Toyotomi, la rândul său, mai puţin vehement şi mai calculat, păru să înţeleagă potenţiala ameninţare şi

aruncă o privire la unul dintre panourile *shoji.* Făcu o poruncă tăcută cu buzele.

— Este imposibil să tragi fără flacără! concluzionă Oda cu un surâs temerar, de parcă l-ar fi provocat pe acel bărbat. Demonstrează-mi!

— Cum doriţi, *o-tono!*

Igarashi luă arma şi o ridică. Nu împotriva lui Oda aşa cum se temea Toyotomi, dar îşi întoarse călcâiul pentru a îndrepta arma spre femeia care îl însoţea.

— Mereu am ştiut că eşti un trădător…! reuşi ea să blesteme, înainte ca el să-i arunce o împuşcătură în gât.

Detonarea tună în cameră şi mirosul de praf de puşcă umplu aerul. Nozomi din Shinano căzu cu gâtul sfărâmat; trupul ei, rupt ca un fluture prins în vânturi încrucişate; vocea ci, un zăngănit şuierător de sânge şi viaţă care ţâşnea… O scurtă agonie care încetă curând, spre uşurarea lui Igarashi.

Înainte de a coborî arma, ştia deja că moartea aceea îl va chinui într-un mod neaşteptat. Nu avu timp, în niciun caz, să analizeze cruzimea acţiunilor sale, căci panourile *shoji* explodară şi patru samurai se aruncară asupra lui.

— Staţi!

Nobunaga răcni, iar cele patru vârfuri de oţel s-au oprit la o palmă de piciorul lui Igarashi, dornice să-i străpungă inima din fiecare punct cardinal.

Regele demon coborî de pe platformă şi samuraii lui făcură un pas înapoi, fără să coboare săbiile. Îl observă cu atenţie pe asasin; şi îi luă arma din mână.

— Deci nu minţeai.

Ridică tunul cu un zâmbet fascinat înainte de a-l sprijini de pieptul lui Igarashi.

— Acum spune-mi de ce ai ucis-o!

— Într-o altă perioadă am fost cunoscut ca Fuyumaru, cel pe care acum îl numesc Trădătorul Igăi. Această femeie, care a fost în slujba clanului Fuwa de ani de zile, era, de fapt, o urmăritoare a Iga. Am fost trimişi aici cu misiunea de a te ucide.

Nobunaga întoarse capul:

— Asasini din Iga la Honno-ji? bombăni deranjat. Când a devenit atât de îndrăzneţ Tribunalul Măştilor?

— Tribunalul a investit o mulţime de resurse în obţinerea unei arme cu cheie de roată, aşa cum le numesc *nanbanii.*

Igarashi privi în jos instrumentul morţii care îi ameninţa inima.

— Mulţumită serviciilor acestei femei au aflat că clanul Fuwa găsise o rută de contrabandă pentru a le aduce în ţară şi au reuşit să pună mâna pe câteva. Era important ca prima dată când se va folosi una dintre aceste arme în Japonia să fie pentru a te ucide; odată ce ingeniozitatea ieşea la iveală, ar fi fost pregătite apărări eficiente şi ar fi fost mai dificil să vă luăm viaţa.

Oda căută privirea omului care, de-a lungul anilor, deveni confidentul şi mâna sa dreaptă:

— Ce părere ai despre povestea asta, Faţă de Maimuţă?

— Cred că arma este cu adevărat minunată. Şi cred că dacă Fuwa au dobândit-o în secret, nu numai că au acţionat neloial, dar am fost orbi în tot acest timp.

Toyotomi îşi mângâie bărbia de ţap.

— Dar nu am auzit încă sfârşitul poveştii. De ce nu ţi-ai îndeplinit sarcina, omule din Iga?

— Nu am mai slujit Iga de mai bine de douăzeci de ani. Am fost alungat şi luat de stăpânul Kajikawa, conducătorul lui Anotsu, până când chiar voi l-aţi deposedat de pământurile sale pentru a le da lui Akechi-sama. De atunci, Domnia Sa a considerat potrivit să mă ţină în slujba lui.

— Aşa deci, un *shinobi* de-al lui Mitsuhide, observă Toyotomi, suspicios. Ce sens are asta? De ce ar fi recurs Iga la un exilat în serviciul unui stăpân samurai?

— Mi-e teamă că eu am venit în întâmpinarea chemării sale, spuse Igarashi. La începutul toamnei, castelul din Anotsu mi-a ordonat să investighez crimele care aveau loc în misiunile creştine…

— Suntem la curent cu acele crime, spuse Toyotomi.

— Investigaţiile mele au ajuns să mă conducă la Iga şi, când am contactat foştii mei fraţi pentru a clarifica aceste crime, departe de a încerca să se exonereze, m-au şantajat să încerc să iau viaţa Excelenţei Sale. Ei considerau că un *shinobi* al clanului Akechi este cea mai bună şansă de a-l localiza pe Oda şi de a pătrunde în cercul său interior.

— Şi ai cedat unui şantaj vulgar? Trebuia să-l fi informat imediat pe stăpânul tău.

— Dacă nu aş fi fost atent, familia mea ar fi fost executată, spuse Igarashi. Şi de îndată ce m-ar fi bănuit, ar fi schimbat locul şi momentul tentativei. Faptul că m-au crezut resemnat, să colaborez a fost singura modalitate de a fi la curent cu planurile lor pentru a le deconspira.

Nobunaga forţă un rânjet simpatic, apoi apăsă pe trăgaci. Un clic neajutorat făcu arma să vibreze.

— O singură tragere până la urmă, observă *daimio* arătându-se decepţionat.

Deschise mâna şi arma căzu cu o lovitură surdă pe tatami.

— Utilă în ambuscade poate, dar nu va schimba cursul unei bătălii.

Se plimbă în jurul lui Igarashi şi se întoarse la locul său cu faţa încruntată. După ce se aşeză, aruncă o privire lungă asupra aceluia care era acum prizonierul său.

— Crezi în ceva din ceea ce ne-ai povestit? întrebă.

Toyotomi se mişcă în armură şi se uită la Igarashi de parcă ar fi fost o insectă ciudată.

— După cum văd eu, începu, întrebarea nu este dacă minte sau dacă spune adevărul. Întrebarea este: ce câştigăm dacă îl credem?

— Dacă ceea ce spune este adevărat, a venit momentul să strivim Iga ca pe un cuib de gândaci, ceea ce este acum.

— Atunci, aveţi deja răspunsul, *o-tono!*

Nobunaga surâse satisfăcut.

— Spune-mi, Trădător al Iga, aştepţi ceva pentru acest serviciu pe care mi l-ai făcut?

— Vă cer doar să mă lăsaţi două săptămâni pentru a scoate din Iga câţiva loiali, oameni care s-au opus Tribunalului Măştilor. Vor fi valoroşi în serviciul dumneavoastră.

— Nu! răspunse Nobunaga. Armatele mele vor pleca imediat ce vor fi echipate, iar după trecerea lor va rămâne din Iga doar umbra unei amintiri proaste. Recompensa ta va fi să-ţi păstrezi capul pe umeri.

Igarashi nu sperase altceva, aşa că făcu o reverenţă:

— Mulţumesc pentru mărinimia voastră, *o-tono!*

Garda personală a lui Oda se aşeză între el şi stăpânul său. Împins de săbiile care nu erau încă scoase din teacă, se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Trecu de slujitorul care încă tremura de spaimă, ghemuit într-un colţ şi se opri lângă corpul lui Nozomi. Sângele ţâşnea din gaura făcută în gât, îmbibându-i hainele şi părul. Privirea ei se uita în gol, faţa îi era bântuită de groază şi surpriză, buzele rămânând blocate într-un blestem care avea să rezoneze într-o sută de vieţi.

— Capitolul 50 —
Dreptatea lupilor

Ayala intră în grădină cu paşi ezitanţi, neştiind ce va găsi în interiorul pădurii. Briza mării agita pomii fructiferi şi îi făcea pielea de găină. Mâinile îi tremurau, de frică sau frig, aşa încât căută căldura crucii de pe piept. De îndată ce atinse relicva mamei sale, despicată de când îl însoţise pe Kenjirō la luptă, îl invadă calmul celor care se abandonează voinţei lui Dumnezeu. Mergea pe calea adevărului şi datoria lui era să încerce să o parcurgă până la capăt. Dacă ar face-o, ar avea parte de o moarte bună, aşa cum spunea samuraiul.

Agăţându-se de acea idee păşi pe pietriş şi intră în pădurea artificială care creştea lângă fortăreaţă. Deşi anotimpul scufundase grădina într-o linişte melancolică, plimbarea prin ea îi linişti spiritul şi îi trezi dorul de a reveni la el, poate că viaţa care zăcea sub mantie se va deschide odată cu sosirea zilelor mai calde.

Ca o rafală din acea vară promisă, muzica pierdută a unui *koto* ajunse la Ayala. Notele vibrau prinse sub ramuri, tăiate din când în când de aplauze bruşte. Pe măsură ce înainta, migdalii şi piersicii se despărţiseră pentru a-i permite să întrevadă scena ciudată: în inima pădurii se ridica un deal blând şi, deasupra acestuia, un singur cireş cu ramuri aproape goale. Umbra sa slabă adăpostea o mulţime de oameni care împărtăşeau confidenţe la căldura sakeului şi a brazierilor cu cărbune.

Concubinele purtau *yukata* vesele, amestecate şi dislocate cu aceeaşi bucurie, expunându-şi umerii goi şi coapsele tulburi. Mâinile însoţitorilor lor zburau pe sub straturile colorate de îmbrăcăminte, evitând luptele obosite şi timiditatea exersată a fetelor. Şi în centrul grupului, ridicat deasupra restului în timp ce stătea între rădăcinile cireşului, un bărbat cu trăsături frumoase vorbea cu unii şi cu alţii, împodobit de un zâmbet mulţumit şi de un păr

lăsat, care abia permitea să i se vadă cocul de samurai. Pe pieptul său zăcea un tânăr într-o atitudine la fel de dezinvoltă ca restul, dar a cărui privire atentă percepu prezenţa lui Ayala imediat ce apăru în luminiş.

— Ce avem aici? anunţă Akechi Mitsuhide, fiind avertizat de tovarăşii săi. Un nou invitat se alătură nouă.

Feţele se îndreptară spre noul-venit şi, parcă fiind vorba de încă o distracţie, îl primiră cu râsete şi aplauze.

— Părintele Martín Ayala, silabisi *daimio* încercând să-i pronunţe corect numele, eram nerăbdători să vă vedem! Sosirea dumneavoastră mă umple de fericire şi mă inspiră cu versete noi.

Mitsuhide întinse farfuria de sake ca să îi fie umplută, în aşteptarea tăcerii necesare pentru a improviza un poem. Când toţi tăcură, spuse:

Augurul de zăpadă,
aduce în zbor corbul
până în grădina mea.

Mulţimea izbucni în aplauze de admiraţie şi Ayala îşi privi propriile haine. Purta un chimono negru, sobru, pe care Junko i-l dăduse înainte de a-şi lua rămas bun şi pe umeri îi atârna o pelerină care aparţinuse odinioară regretatului părinte Enzo Fabbiano, o haină inevitabilă obiceiurilor iezuite. El a trebuit să recunoască faptul că apariţia lui a făcut dreptate poreclei după care erau cunoscuţi pe acele pământuri.

— Scuzaţi-mi nefericita poezie! spuse Mitsuhide cu un surâs şi o sorbitură de sake pe buze. Fără îndoială mai am de lucrat la rimă.

— Vă mulţumesc pentru întâmpinare, Akechi-sama! răspunse Ayala. Îmi pare rău că nu vă pot răspunde cu aceeaşi curtoazie, dar poezia nu se regăseşte printre puţinele mele talente.

Dacă *daimio* se aştepta ca această primire frivolă să supere un vizitator care venise pentru chestiuni

atât de serioase, echilibrul arătat de iezuit trebuie să-l fi dezamăgit. Nici el nu părea să sufere de indignarea uşoară pe care părinţii creştini o arătau pentru bucuriile cărnii. Pentru toate acestea, Mitsuhide deveni posomorât.

— Înţeleg că, dacă sunteţi aici, este pentru că aţi finalizat sarcina pe care trebuia să o duceţi la bun sfârşit pe domeniile mele, spuse stăpânul războiului în timp ce se ridica în picioare.

— Nu numai pe domeniile dumneavoastră, *o-tono,* munca mea m-a dus mult mai departe, până la poalele muntelui Hiei şi în profunzimile provinciei Settsu.

— Şi ce aţi aflat într-o călătorie atât de lungă?

— Mă scuzaţi dacă păstrez pentru mine concluziile. Şeful misiunii din Nagasaki ar trebui să fie primul care să le audă, dar nu voi avea nicio problemă să vi le aduc la cunoştinţă odată ce Compania va fi la curent cu acestea.

Mitsuhide dădu din cap cu un surâs.

— Atunci de ce aţi mai venit la mine?

— Nu am vrut să finalizez această anchetă fără să vă mulţumesc pentru ajutorul pe care ni l-aţi adus, nu numai uşurându-mi munca, ci şi întâmpinându-i pe acei fraţi care au fost nevoiţi să fugă de astfel de crime urâte.

Ayala îşi formaliză mulţumirile cu o plecăciune profundă.

— În acelaşi timp, aş dori să întreb pe Domnia Sa dacă doreşte să adauge orice consideraţie sau confidenţă anchetei înainte de a o încheia.

Daimio îşi întinse braţele şi o servitoare se repezi să-i aşeze *kataginu.* Cu hotărâre, Mitsuhide îşi înnodă jacheta şi trase *daishoul* pe care i-l dădu un servitor copil. Abia atunci ridică vocea:

— Aduceţi cadoul meu pentru părintele Martín Ayala!

Ayala, care rămăsese la poalele movilei, privi cum o fată se apropia pentru a pune în faţa stăpânului ei o tavă ridicată pe patru picioare. Era acoperită de un

sertar lăcuit, care făcea dificilă vizualizarea naturii misteriosului dar.

— În timp ce aţi călătorit dincolo de Ise, am efectuat propriile mele anchete, fiind îngrijorat de sosirea constantă a creştinilor pe meleagurile mele.

Mitsuhide îşi sprijini antebraţul de mânerul dur al *katanei* sale.

— Nu mă înţelegeţi greşit, este o plăcere să vă întâmpin oamenii, dar era evident că crimele împotriva *baterenilor* începeau să-mi afecteze propriile meleaguri. Am considerat că este obligaţia mea să clarific această chestiune, aşa că m-am întrebat: cine ar putea beneficia de o astfel de nenorocire? Atunci am descoperit că, în lipsa mea, traficul cu mărfuri din portul Anotsu se dublase, atras de noile aşezări creştine.

Daimio examină expresia oaspetelui său, dar el nu îşi modifică expresia.

— O nenorocire pentru oamenii dumneavoastră s-a transformat într-o binecuvântare pentru cuferele mele, aţi putea să credeţi… Cu excepţia faptului că această activitate portuară abia se reflecta în socotelile fiefului. Tot mai multe nave negre ancorau în apele mele, dar veniturile nu creşteau la aceeaşi rată. Când m-am interesat de acest fenomen ciudat, adevărul a apărut curând.

Mitsuhide răsturnă tava cu piciorul şi două capete se rostogoliră pe pantă, sărind şi lovindu-se în iarbă în inerţia lor sumbră. O tăcere provocată de şoc se aşeză în poiană, când unul dintre ei se opri în faţa iezuitului. Ayala se uită la faţa ticăloasă de la picioarele lui: ochii întorşi spre interior, obrajii obosiţi, gura inundată de sare… Nu dură mult până când îl recunoscu pe Luis Almeida, negustorul portughez care îl întâmpinase la sosirea sa în Anotsu, intermediarul perfect între clanul Akechi şi navigatorii de peste mări. Celălalt cap îi aparţinea lui Naomasa Sorin, fostul prim consilier al clanului Kajikawa, convertit în castilianul lui Akechi.

— Comerciantul Amaru şi *karo* al meu! anunţă Mitsuhide, închizând mâna în jurul mânerului sabiei

sale. Chiar eu le-am tăiat capul când am aflat de trădarea lor.

Iezuitul îşi îndepărtă privirea de la ochii victimei şi a ridicat capul spre călău:

— Trădarea?

— Naomasa a conspirat cu Amaru pentru a se îmbogăţi pe spatele meu. Negustorul îi spunea care sunt casele creştine ce ar trebui închise pentru a devia rutele maritime aici, celălalt apela la asasinii din Iga pentru a efectua crimele. Un negustor străin şi un fost vasal al lui Kajikawa… Bine gândit, nu ar fi trebuit să fiu surprins – Mitsuhide aruncă un zâmbet de lup. Ar trebui să-mi mulţumiţi. Nu vor mai exista decese între oamenii dumneavoastră.

Ayala se uită din nou la feţele acelor oameni decapitaţi, martiri ai unei cauze care le era străină. Nu recunoştinţa îi fierbea în piept.

Abandonă inelul interior al cetăţii, plin de indignare. Scăpă de oficialii care voiau să-l însoţească şi se îndreptă pe poteca ce ducea la casa de lângă iaz. Acolo, femeia de serviciu care îi asistase în timpul sejurului îl informă cu blândeţe că Kudō Kenjirō îl aştepta la porţile castelului şi acolo îşi îndreptă paşii Martín Ayala.

Nimeni nu îl deranjă în timp ce coborî prin labirintul lung de curţi şi alei. Cu toate acestea, la fiecare pas, furia i se dizolva într-un bazin de îndoieli: era greşit să creadă că ambiţia a doi bărbaţi declanşase acea furtună de nenorociri? Îl credea pe Mitsuhide capabil să-şi sacrifice primul consilier şi omul de legătură doar pentru a-şi acoperi spatele împotriva unei eventuale acuzaţii?

Bineînţeles că era capabil. De luni de zile îşi croise drum printr-o reţea de conspiraţii, minciuni şi trădări care ar înnebuni o minte străină de acea lume umbrită. Nu asistase el la evenimentele cumplite de pe Muntele Hiei? Cine îi înarmase pe călugării războinici cu „distrugătorul de provincii”? Cine, dacă nu chiar Akechi Mitsuhide, îi ordonase fratelui

său politic să-l trădeze pe Fuwa-sama şi să întoarcă bătălia în favoarea duşmanilor săi? Evenimente despre care nu avea alte dovezi decât propria sa mărturie şi pe cea a câtorva dezmoşteniţi, supravieţuitori ai unei înfrângeri care îi privase de glorie şi de un domn pe care să-l slujească. Ce scuze nu ar inventa pentru a-şi justifica ruşinea? Dacă vreunul dintre ei l-ar fi acuzat pe Akechi în faţa unei instanţe a clanului Oda, cel mai probabil i s-ar fi ordonat să comită *seppuku* în semn de pedeapsă.

Ajunse la curtea armelor chinuit de astfel de idei. Acolo îl aştepta Kenjirō, neliniştit, dând ocol celor câteva lucruri ale sale. De îndată ce îl văzu sosind, tânărul samurai se apropie de el cu o expresie uşurată:

— Ayala-sensei, m-au obligat să vă aştept aici. Aţi fost primit de Domnia Sa?

Iezuitul dădu din cap încercând să-şi ascundă îngrijorările.

— Am vorbit cu Akechi-sama… A fost o conversaţie revelatoare.

Kenjirō se încruntă. Cuvintele lui Ayala nu erau în concordanţă cu deziluzia din ochii săi.

— Aveaţi suspiciuni grave, au fost rezolvate cu o simplă întrevedere?

— Domnul tău este un om convingător, Kenjirō. A răspuns îngrijorărilor mele cu un răspuns care ar trebui să fie suficient pentru mine şi pentru Compania lui Iisus.

Ayala îl luă de umeri.

— Nu vrei să afli mai multe, băiete, aminteşte-ţi că tu şi familia ta sunteţi vasali ai clanului Akechi. Ţi-ai făcut datoria admirabil, nimeni nu ţi-ar putea cere mai mult decât ai făcut… Din partea mea, eşti eliberat din serviciul tău.

Kenjirō îşi întoarse privirea pentru o clipă, brusc serios.

— Dacă nu vă deranjează, aş vrea să rămân cu dumneavoastră până când vă îmbarcaţi spre Nagasaki.

Ayala surâse şi cu ochii.

— Va fi o plăcere, prietenul meu!

Coborâră împreună în port şi căutară cazare într-un han pentru călătorii de peste mări. Prezenţa unui preot creştin în portul Anotsu nu mai atrăgea atât de multă atenţie, dar nu era obişnuit să-l vezi stând la masă cu un samurai. Cei doi au băut sake într-o tăcere comună, care nu părea să-i deranjeze, căutând pe fundul blidurilor lor concluzii pentru călătoria care se apropia de sfârşit. Nu păreau să le găsească, aşa că umplură farfuriile şi băură din nou. Niciunul dintre ei nu avea nimic de spus, ci doar voiau să rămână împreună până la sfârşit.

În mijlocul după-amiezii, după o cină timpurie, Kenjirō decise să reflecteze cu voce tare:

— Vreau să ajung la reşedinţa familiei mâine, să mă întâlnesc din nou cu părinţii şi fraţii mei… Dar mi-e teamă de poimâine.

— Ce vrei să spui?

— Toată viaţa mea am avut clare obligaţiile mele: să-i servesc tatălui şi domnului meu; să mânuiesc sapa pe câmpurile de orez şi, dacă este necesar, sabia pe câmpul de luptă. Întotdeauna am crezut că îmi va fi suficient să-mi fac datoria, acum mă tem că nu mai este aşa.

Ayala dădu din cap şi reumplu blidul.

— Este blestemul celor care pleacă de acasă. Lumea ta acum este mai mare – sorbi din propria băutură. Dar nu suferi, Kenjirō! De-a lungul anilor vei afla că îmbrăţişarea unei dorinţe nu înseamnă renunţarea la cealaltă. Lumea te va aştepta întotdeauna, iar călătoria prin lume este mult mai plină de satisfacţii atunci când ai unde să te întorci.

— Şi dumneavoastră? Doriţi să vă întoarceţi la casa dumneavoastră?

Iezuitul ridică privirea la cer, dar tot ce găsi fu acoperişul, aflat în descompunere, al acelei taverne pierdute în golful Owari.

— De ceva vreme vreau să mă întorc acasă. Poate peste puţin timp o voi putea face.

★

Nava care urma să-l ducă înapoi la Nagasaki se învârtea de-a lungul docului. Ayala se opri la piciorul punctului de îmbarcare, în timp ce marinarii adunau uneltele şi slăbeau ancorajele; pe punte, şeful de echipaj comandase deja ridicarea velei. Nu va dura mult până să plece în larg.

Se întoarse spre Kenjirō înainte de a fi chemat la bord. Acum, când îl privea în ochi pentru ultima dată, nu putea găsi cuvintele pentru un ultim rămas bun. Surâse doar cu tristeţe.

— Ayala-sensei, începu samuraiul văzând că iezuitul rămânea fără voce, se spune că adevărata prietenie este o floare în vânt: ajunge într-o manieră neaşteptată şi la fel trebuie să şi plece. Îmi pare rău că vântul ne-a intersectat doar pentru o clipă, dar vă asigur că îmi voi aminti de această călătorie până la sfârşitul zilelor mele!

Kenjirō făcu o reverenţă în faţa lui.

— A fost o onoare să merg lângă dumneavoastră!

Ayala smulse lacrimile incipiente şi îl îmbrăţişă.

— Nu va exista zi în care să nu îmi fie dor să te am lângă mine.

Se îndepărtă pentru a-i înapoia reverenţa.

— Ai fost mult mai mult decât un protector, ai fost ultima mea suflare şi vocea conştiinţei mele. Mulţumesc pentru tot, Kudō Kenjirō! Sunt sigur că ne vom reîntâlni.

— În fiecare dintre vieţile noastre, Ayala-sensei! dădu din cap Kenjirō cu afecţiune.

Se despărţiră înainte ca sufletele să se prăbuşească, iar Martín Ayala urcă pe pasarelă cu paşi nesiguri. Îşi pierduse bastonul pentru restul călătoriei.

Kenjirō rămase pe debarcader până când marinarii eliberară ultimele ancorări şi nava se strecură leneş în canal; când se aflau la o distanţă suficientă, şeful de echipaj ordonă să fie eliberată vela principală pentru a prinde vântul, iar nava se îndepărtă cu soarele de la est în pupă.

Călătoria lui Ayala continua, dar a lui se încheiase acolo, iar Kenjirō simţi inevitabila tristeţe a celor rămaşi în urmă. Când pânzele dispărură la orizont, îşi aruncă geanta peste umăr şi se îndreptă spre casă.

Călători restul zilei cu o privire absentă, indiferent la tot ceea ce îl înconjura, până când zări primele case din vale cu acoperişurile lor din stuf, îndreptate spre cer, ascuţite ca nişte ace de pin. Abia atunci Kenjirō îşi dădu seama că soarele apunea deja în spatele dealurilor, că vântul purta zgomotul clopotelor de lut şi că aerul era pătruns de parfumul de erică. Îl întâmpina casa lui, se gândi zâmbind şi începu să coboare pe cărarea stâncoasă care ducea în jos, către cătunul celor opt mii de *tsubo* şi treizeci şi două de familii conduse de Kudō Masashige.

Intră pe câmpuri şi în colibele împrăştiate, de-a lungul cărărilor pe care propriile picioare l-au ajutat să le calce de-a lungul anilor. Când se apropie de casa familiei sale, se bucură de redescoperirea peisajului: marea de cedri care acoperea munţii din apropiere părea să fi prins apusul în frunze şi nu-şi arunca decât culoarea arămie pentru a se transforma într-un verde intens, aproape solemn, de iarnă. Malurile de orez, pline de spice aurii la plecare, deveniseră câmpuri noroioase care vor rămâne sterpe până vor fi inundate din nou pentru noua însămânţare.

Şi printre ultimele grămezi de paie care erau îngrămădite într-un câmp de orez, descoperi o figură familiară, neliniştită şi minunată. Înconjurată de un roi de copii, noroioasă până la păr, Fumiko-chan se chinuia să urce panta şi să sară de pe potecă spre muntele de fân. Copiii alergau, ţipau şi se agitau, îndrăznind să sară, batjocorind pe cei mai reticenţi. Desigur, Fumiko era unul dintre instigatori, iar Kenjirō se opri să o urmărească din cărarea care înconjura plantaţia.

Un junghi de fericire reţinut îl lovi în timp ce-şi privea sora mai mică şi s-ar fi pierdut cu bucurie în

acel moment dacă nu ar fi fost copiii care, unul câte unul, tăcură când remarcară prezenţa sa, probabil temându-se de mustrarea unui adult.

— Kenji! strigă dintr-odată Fumiko, şi începu să plângă în timp ce alerga spre terasamentul care delimita câmpurile cultivate. Kenjiiiiiii! striga printre lacrimi, disperată să urce.

Pământul se dădea la o parte sub mâinile ei şi pietricelele se rostogoleau pe pantă, dar printre poticniri şi alunecări, Fumiko reuşi să ajungă pe poteca unde o aştepta fratele ei. Fata sări şi se atârnă de gâtul lui şi îl îmbrăţişă începând să plângă.

— Haide, linişteşte-te! îi spuse la ureche în timp ce o ţinea la piept.

Micuţa nega din cap. Îşi îndepărtă chipul doar pentru a-şi şterge mucii cu mâneca şi pentru a-l privi în ochi.

— Promite-mi că nu vei mai pleca niciodată! îi ordonă.

El surâse şi îi îndepărtă o şuviţă din părul plin de noroi.

— Asta nu îţi pot promite, răspunse cu un ton de scuză. Dar pot să îţi promit că mă voi întoarce mereu.

Ea îşi băgă din nou capul în pieptul lui şi Kenjirō o ţinu în braţe restul drumului.

— Ştii unde sunt tata şi mama?

— Acasă. Nu au mai vorbit despre tine de când ai plecat.

— Şi de ce crezi că au făcut asta?

— Au uitat de tine. Dar eu nu! protestă micuţa, sfidătoare.

— Nu cred că au uitat de mine, Fumiko! Îţi voi spune un secret: câteodată, cei mari nu vorbesc despre lucrurile care îi îngrijorează.

Ea ridică din nou fruntea şi observă urechea despicată a fratelui său:

— Ce ai păţit? întrebă, dintr-odată serioasă. Ai fost la război? Ţi-a fost frică…? A trebuit să scoţi din teacă Lama Vântului?

— Mi-a fost frică, răspunse, întrerupând şirul de întrebări. Dar în fiecare seară, când închideam ochii, mă gândeam la tine şi reuşeam să am un somn liniştit.

Se aplecă să o aşeze pe pământ. Ajunseră la intrarea casei. Schimbară o ultimă privire înainte ca Kenjirō să deschidă uşa care ducea la grădină.

Înăuntru, Masanori tăia lemne pe un buştean. Şi-a ridicat capul şi, văzându-l pe fratele său în prag, privirea i se lumină de parcă un nor se risipea brusc. Lăsă toporul pe buturugă şi fugi în întâmpinarea lui Kenjirō.

— Frate! – îl strânse cu putere, ca şi cum s-ar fi temut că era o fantomă.

Kenjirō lăsă să cadă boccelele, surprins de reacţia fratelui mai mare. În acel moment descoperi că, în adâncul sufletului, se temuse de această revedere. Îi era teamă că Masanori, pe care îl admirase întreaga sa viaţă, îl va renega pentru că îi furase călătoria, săbiile şi rolul primului născut.

Uşurarea de a se şti bine primit de fratele său desfăcu o piatră de sare, care a fost diluată într-un plânset senin, reţinut. Printre lacrimi, o văzu pe mama lui ivindu-se pe terasa din grădină. Ea îşi duse mâna la piept şi zâmbi, fără să vrea să coboare pe treptele care îi despărţeau pentru a nu întrerupe reuniunea fraţilor.

În spatele ei apăru Kudō Masashige.

— Kenjirō, fiul meu!

Masanori se îndepărtă pentru ca el să îl poată saluta pe tatăl său. Lui îi era destinat să îl întâmpine primul.

— Tată, începu Kenjirō, eliberând *daisho* pe care o avea la talie, am dus la bun sfârşit sarcina pe care mi-aţi dat-o. Vă aduc înapoi săbiile familiei.

El îngenunche şi îi întinse armele, oferindu-i-le tatălui său. Acesta le primi cu o reverenţă şi le lăsă în mâinile soţiei sale. Apoi îl forţă pe Kenjirō să se ridice.

— Fiul meu este cel care se întoarce acasă, nu săbiile mele, surâse Masashige mulţumit. Ridică-te

în picioare şi intră în casă, vei avea de povestit o lungă istorie.

— Capitolul 51 —
Întoarcerea acasă

Când ieşi pe punte, o briză sărată îi ciufuli hainele şi îi încurcă părul. În jurul său, marinarii se grăbeau să pregătească echipamentul de andocare, aşa că Ayala alese să urce pe puntea superioară pentru a nu-i deranja în munca lor. Dintr-o poziţie atât de privilegiată, asistă la intrarea în portul Nagasaki, care îmbrăţişa cu diguri de piatră o flotă comercială, care nu mai fusese văzută până atunci în Japonia.

Nava înaintă înconjurată de bărci de pescuit şi şlepuri pe care erau îngrămădite tot felul de mărfuri. În fundal, docurile adăposteau zeci de bărci negre care proiectau asupra cerului un bambus de stuf uscat şi oscilant. Cârmaciul manevra cu pricepere prin freamătul acela până când aduse nava în apele calme. Acostară la unul dintre cele mai îndepărtate docuri şi, de îndată ce fură fixate ancorările şi se aşeză pasarela, Ayala îşi luă rămas bun de la echipaj cu vorbe de mulţumire.

Debarcă singur, deoarece era unicul pasager al bărcii şi intră în labirintul de diguri şi docuri uscate. După scurt timp, clopotele îndepărtate începură să cânte, făcându-l să caute Misaki no Kyokai, „Biserica Capului”, aşa cum o numeau localnicii. Îşi puse mâna streaşină pentru a se proteja de soarele care strălucea pe cer şi o găsi aşa cum şi-o amintea: stăpână peste limba de pământ care îi întâmpina pe marinari.

Lăsă cartierul portuar în urmă şi se îndreptă pe lunga cărare pietruită care alerga de-a lungul istmului până la porticul bisericii. Marea i se agita la picioare, lingând ambele maluri ale capului şi împroşcându-l cu spumă din vânt. Trecu pe sub o arcadă fără uşi care, precum sanctuarele shintoiste, îl primeau pe un pământ sfânt, până când, în cele din urmă, se trezi în faţa Bisericii Adormirii Maicii Domnului – căci acesta era numele său adevărat.

Stătea luminoasă şi impunătoare în faţa lui, cu uşile *shoji* larg deschise.

Admiră din nou acea bazilică cu spirit creştin şi arhitectură japoneză, întruchiparea perfectă a ceea ce Francisco Xavier îşi imaginase pentru acel nou creştinism. Nu a putut să nu observe că expansiunea era aproape finalizată: două nave noi pe care acum le vedea excesive şi supraîncărcate, nepotrivite cu armonia conceptului original.

Deoarece nu găsi pe nimeni în împrejurimi, intră în templu şi întunericul îl întâmpină cu miros de tămâie şi lemn, cu o jumătate de lumină de la lumânările arse. Cineva trebuie să-l fi observat pentru că, la scurt timp, un tânăr misionar îi ieşi în întâmpinare. Fratele părea nedumerit de prezenţa acestui necunoscut, iar aspectul lui Ayala nu clarifica dacă era un nobil portughez, un om al lui Dumnezeu sau un suflet pierdut.

— Sunt părintele în vizită, Martín Ayala. Trebuie să-l văd pe părintele viceprovincial, Francisco Cabral.

Novicele dădu din cap îngrozit şi îl imploră să aştepte chiar acolo. Nu trebui să aştepte mult până când ajutorul lui Cabral, Gaspar Coello, apăru la uşa sacristiei:

— Părinte vizitator, nu vă aşteptam atât de devreme! îl salută în timp ce traversa absida. Scrisoarea dumneavoastră a ajuns acum mai puţin de o săptămână.

— Treburile pe care trebuia să le discut la Anotsu nu mi-au demonstrat lucrul de care mă temeam.

Secundul dădu din cap scurt. Dacă urma să adauge altceva, fu întrerupt de sosirea lui Francisco Cabral, care intră după el. Viceprovincialul nu se osteni să mimeze o primire de bun venit:

— Părinte Ayala, însoţiţi-mă în biroul meu! spuse el pentru toate salutările.

Şi întorcându-se la secundul misiunii, adăugă:

— Vino şi tu, Coello! Am nevoie să culegi în scris mărturia părintelui vizitator.

Ayala îi urmă spre sacristie sub privirea atentă a mai multor misionari care se adunaseră la vestea sosirii sale. Fără îndoială că auziseră de el, dar nu păreau să ştie la ce să se aştepte de la trimisul de la Roma. Traversară coridorul care ducea la grădina interioară şi intrară în biroul principalului misiunii.

Cabral stătea în spatele biroului său de stejar, sprijinindu-se posomorât pe spătarul scaunului. Lângă el, la biroul unui mic funcţionar, Gaspar Coello se aşeză confortabil, desfăşurând o velină şi băgând în cerneală un stilou.

— Ne bucurăm că v-aţi întors viu şi nevătămat, spuse viceprovincialul fără nicio bucurie. Conform celor spuse în scrisoarea dumneavoastră, călătoria nu a fost lipsită de evenimente neprevăzute.

— Domnul a ştiut să-mi ghideze paşii.

— Trebuie să vă spun că raportul dumneavoastră ne-a tulburat pe toţi: contrabandişti, ucigaşi, conspiraţii şi trădări… Unii ar spune că este o poveste dificil de crezut.

— Este greu de crezut pentru oricine care nu a umblat niciodată prin aceste ţinuturi sau nu a avut de-a face cu oamenii care le conduc, replică Ayala. Compania lui Iisus deţine cheia unei resurse pe care mulţi o doresc: comerţul de peste mări. Ar fi o prostie să credem că nu ne-am fi lovit de interesele încrucişate ale celor puternici.

Coello zgâria velina cu stiloul şi, din când în când, ridica privirea, surprins de lipsa de reţinere a lui Ayala.

— Văd că veniţi încărcat de motivaţii, observă Cabral. Ce sugeraţi atunci? Ne resemnăm să fim ucişi? Sau poate ar trebui să renunţăm la *nao do trato* şi să-i lăsăm pe negustori să circule liber în aceste ape? Ştiţi bine că misiunea poate fi finanţată doar cu afacerea cu mătase.

— Nu sugerez nimic, părinte viceprovincial! Nu am venit aici pentru a spune cum trebuie să se desfăşoare misiunea, ci pentru a afla circumstanţele unor decese tragice şi pentru a vă informa pe

dumneavoastră şi pe Roma despre descoperirile mele.

— Părinte Ayala, interveni Gaspar Coello în încercarea de a dezamorsa conversaţia, din ceea ce aţi sugerat în scrisoarea dumneavoastră, Darío Fuwa a fost trădat în timpul bătăliei împotriva călugărilor budişti din Hiei, dar nu aţi specificat natura acestei trădări.

— Este vorba de un subiect destul de delicat pentru a-l consemna într-o corespondenţă încredinţată străinilor.

— Dar nu sunteţi printre străini, spuse Cabral. La ce trădare făceaţi referire?

— Nu ştiu ce ştiri au ajuns la Nagasaki despre cele întâmplate pe Muntele Hiei, dar episodul a fost o adevărată nenorocire. Fuwa-sama şi generalii săi îi subestimaseră foarte mult pe călugării budişti, deoarece aceştia aveau arme pe care doar un *daimio* cu legături puternice cu portughezii le-ar fi putut obţine. Totuşi, Domnia Sa spera să obţină victoria cu ajutorul cavalerului Tsumaki Kenshin, fratele politic al lui Akechi Mitsuhide. Trebuia să conducă bătălia în ultima zi, încărcându-şi cavaleria pe cel mai neprotejat flanc al călugărilor budişti… – Ayala întoarse chipul la amintirea evenimentului. Nu asta s-a întâmplat. Kenshin şi-a îndreptat trupele spre postul de comandă al lui Fuwa-sama, care abia era păzit de câţiva dintre oamenii săi. S-a sinucis înainte de a cădea în mâinile inamicului.

Se opri o clipă, prins de imaginea lui Fuwa care îşi deschidea burta.

— Toate aceste evenimente s-au întâmplat după cum spun, pentru că am fost martor la ele.

Cabral şi Gaspar Coello schimbară o privire neliniştită.

— Credeţi că *daimio* Mitsuhide era la curent cu trădarea cuiva atât de apropiat?

Ayala surâse cu un cinism trist.

— Acesta era unul dintre lucrurile pe care am sperat să le lămuresc cu Domnia Sa la întâlnirea pe care am avut-o acum câteva zile.

— Şi ce v-a spus referitor la asta? întrebă Cabral, sincer interesat.

— Nimic, răspunse el printre dinţi. Akechi-sama susţine că a descoperit o conspiraţie urzită pe la spatele lui în domeniul Anotsu. El îi acuză pe castilian şi pe un comerciant portughez că au avut de-a face cu asasinii din regiunea Iga, care i-au ucis pe fraţii noştri; potrivit Domniei Sale, scopul final al acestei conspiraţii a fost devierea traficului maritim către Anotsu şi astfel să se poată îmbogăţi pe spatele feudului. Desigur, cei doi nenorociţi au fost decapitaţi, în mod convenabil.

Francisco Cabral îşi sprijini mâinile deschise pe masă şi se uită la venele care îi treceau între degete, de parcă ar fi avut un sens ascuns. Gâtul său gros, părul creţ, expresia sălbatică ce ascundea ochii suspicioşi… Totul la el te ducea cu gândul la un om cu raţionament şi motivaţie simplă, dar iezuiţii nu erau o congregaţie de fraţi fanatici, niciun ţăran ambiţios nu prospera în Compania lui Isus.

— În baza cuvintelor cavalerului Akechi, s-ar putea concluziona că crimele împotriva creştinătăţii au încetat, recapitulă Cabral. Cei responsabili au fost descoperiţi şi pedepsiţi.

— Doar cineva care ignoră adevărul ar putea concluziona aceste probleme astfel, îl avertiză Ayala.

— De unde dezamăgirea dumneavoastră? Nu credeţi motivele pe care vi le-a dat stăpânul din Anotsu?

— Cred, mai degrabă, că Akechi Mitsuhide a fost avertizat de sosirea mea şi că a avut timp să pregătească un subterfugiu, răspunse Ayala. Cred că acest om a conspirat împotriva misiunii pentru a slăbi principalul nostru apărător din aceste insule, Oda Nobunaga, şi că menţine relaţii cu călugării budişti din Hiei, cu clanurile criminale din Iga şi cu oricine este dispus să-l ajute în adevăratul său scop: să răstoarne clanul Oda.

Liniştea se instală în cameră şi Coello a avut nevoie de o clipă ca să-şi sprijine stiloul pe

pergament pentru a transcrie acuzaţii atât de grave. Nu încheiase de scris prima frază când Francisco Cabral îl opri cu o mişcare a mâinii.

— Nu scrieţi nimic din toate acestea!

— Ar trebui să se reflecte în actul acestei şedinţe, este o problemă extrem de serioasă.

— Aceasta este o chestiune care nu priveşte Compania. Dacă aceşti regişori decid să se omoare reciproc, aşa să fie. Din ceea ce spune părintele vizitator, dacă cuvintele lui Mitsuhide sunt adevărate sau o simplă calomnie pentru a-şi ascunde conspiraţiile, aceste crime iau sfârşit aici.

Viceprovincialul se aplecă peste birou.

— Vă felicit, părinte Ayala, ancheta dumneavoastră a scos la iveală o conspiraţie pentru a pune capăt misiunii iezuiţilor şi a-i obliga pe nobilii de pe aceste pământuri să acţioneze în consecinţă, pedepsind pe cei responsabili. Să considerăm această problemă rezolvată.

— Vorbiţi serios? îl repezi Ayala. Şi dacă Akechi decide să-şi reia planurile în viitor? Trebuie să-l avertizăm pe Oda cu privire la riscul care îl aşteaptă, că hrăneşte o viperă care intenţionează să-i muşte mâna.

— Destul! exclamă Cabral, şi făcu să scârţâie masa dintr-o lovitură de pumn. Amintiţi-vă care este locul dumneavoastră! Sunt principalul acestei misiuni de zece ani şi voi face ceea ce este necesar pentru a-i asigura supravieţuirea. Ce credeţi că s-ar întâmpla dacă am încerca să semănăm discordie între Oda şi unul dintre generalii săi? Vom fi bine-veniţi pe aceste insule atât timp cât ne limităm la predicarea printre ţărani şi îmbogăţirea nobililor lor. Din momentul în care încercăm să le influenţăm politicile, vom fi expulzaţi, dacă nu chiar mai rău.

— Creştinătatea are un singur aliat pe aceste meleaguri, îi aminti Ayala, deloc impresionat de izbucnirea militară a lui Cabral. Dacă Oda cade, vom fi la mila călugărilor budişti şi *daimio* care ne vor dori afară din Japonia.

— Dacă Oda cade, alt regişor se va ridica printre ai săi, şi chiar şi acesta va dori mătasea şi armele bărcilor negre.

— Credeţi că îi cunoaşteţi pe japonezi, când nu v-aţi aventurat dincolo de aceste ziduri. Faceţi o greşeală dacă credeţi că Japonia vă va deschide porţile pentru o mână de aur.

— Aurul deschide calea şi cuvântul lui Dumnezeu îl pavează cu pietre stabile, spuse şeful misiunii. Adevărul lui Hristos este de partea noastră, să nu uitaţi asta niciodată!

Ayala păstră o tăcere sumbră. Fu imediat convins că nu îi mai rămânea nimic altceva de spus acolo.

— Mai aveţi nevoie de altceva de la mine? întrebă într-un final.

— Plecaţi! Părintele Coello va avea grijă să trimită mărturia dumneavoastră la Roma via Filipine.

Ayala se înclină, aşa cum ar fi făcut-o un japonez. Cu toate acestea, înainte de a se putea retrage, Cabral vorbi din nou:

— Aţi făcut o treabă bună, părinte Ayala! Meritaţi o pauză. Voi avea grijă să vă puteţi îmbarca în Noua Spanie înainte de sfârşitul anului.

Cel interogat ridică privirea. Dacă interpreta asta ca pe o recompensă sau o pedeapsă, privirea lui nu o arăta.

— Părinte Cabral, părinte Coello, cu permisiunea dumneavoastră!

Şi părăsi camera cu convingerea că a făcut tot ce îi stătea în putere. Aceasta ar fi fost mângâierea lui în zilele viitoare.

★

În zilele anterioare plecării sale, Ayala merse pe străzile din Nagasaki, asistând creştinii care îi ieşeau în cale, uimiţi de faptul că un *bateren* vorbea limba insulelor cu atâta uşurinţă. El ajută la activitatea bisericii şi vorbi cu restul misionarilor, cu toţii mai tineri decât el, cu toţii mai entuziasmaţi. Şi, când nu i se cerea nicio sarcină, îi plăcea să se izoleze în

grădina cultivată în spatele bisericii, udând plantele şi smulgând buruienile din acea bucată de pământ cu vedere la mare.

Dormi chiar în biserică, într-o mică chilie care îi fusese amenajată cu puţin mai mult decât un pătuţ. În noaptea dinaintea plecării, căzu într-un somn odihnitor şi revigorant şi se trezi cu mult înainte de restul congregaţiei. Îşi adună lucrurile, se îmbrăcă cu chimonoul de călătorie pe care i-l dăduse Junko şi îşi agăţă crucifixul mamei de gât. Zâmbi în timp ce mângâia lemnul despicat, cea mai recentă mărturie a prieteniei sale cu Kudō Kenjirō. Odată pregătit, părăsi locul în singurătate.

Mai târziu, unii şi-ar fi amintit să fi văzut o siluetă lungă, ţepoasă, ca o flacără pe cale să expire, coborând în zori de-a lungul cărării. Aceasta a fost ultima veste care se află despre Martín Ayala, care, precum părintele Enzo, nu se va mai întoarce niciodată acasă, pentru că nu putea concepe o altă casă. Urmele i se pierdură între valurile Mării Interioare şi cărările pe care le parcurgea doar soarele după-amiezii târzii.

— Epilog —
Ultima floare a unei grădini ofilite

Masamune se mişca precum un şarpe printre copaci, păşind în tăcere pe rădăcini, evitând ramurile joase care se încurcau în părul şi îmbrăcămintea sa. Era urmat de o mână de dezertori care, la fel ca el, simţeau că Iga nu mai este locul pentru ei. Tatsumaru şi Hitoka rămaseră câţiva paşi în urmă; îi adunaseră pe majoritatea fugarilor. Dar nu erau doar *shinobi* din clanul Koyama în acel marş de noapte, erau şi bărbaţi şi femei din Otowa, Shindo, Tateoka… O procesiune de dezamăgiţi şi trădaţi, de oponenţi ai Tribunalului Măştilor care văzuseră ocazia unui nou început.

Luna nouă era la două zile distanţă, dar evenimentele din acea noapte le precipitaseră planurile. Dacă ar fi putut să aştepte data indicată de Fuyumaru, poate s-ar fi alăturat şi alţii. Masamune se plânse despre acest lucru în timp ce vântul ducea în spatele lui zgomotele neclare ale luptei. Deodată, o explozie îndepărtată zgudui dumbrava şi toată lumea privi înapoi. Fură muşcaţi de vinovăţie pentru că îşi abandonau fraţii în momentul când aveau cea mai mare nevoie, dar Masamune nu încetini. Dacă cineva regreta, nu trebuia decât să-şi reia drumul şi să se arunce în sulițele şi archebuzele armatei lui Oda.

Desişul îi azvârli foarte aproape de unul dintre vadurile Kizu. Pe cealaltă parte se ridica un grup de dealuri joase, cu formele lor sinuoase acoperite de *hagi.* Violetul florilor era în lumina muribundă a lunii în scădere, dar lui Masamune i se păru strălucitor ca soarele unei noi zile.

Intrară în apele îngheţate şi traversară cu prudenţă; abia cincizeci de umbre care păreau să se fi desprins de pădurea întunecată. Înainte de a ajunge pe malul opus, o figură stătea pe unul dintre dealuri. Purta haine întunecate, ca toţi, dar pe măsură ce se apropiau înot de acel bărbat, putură

aprecia gestul său mândru, departe de neliniştea care îi cuprinsese.

Masamune le spuse să aştepte lângă ţărm şi urcă în vârf unde aştepta cel care îi va îndruma din acel moment.

— Aceştia sunt cei care m-au urmat! se plânse. Dacă am mai fi avut câteva zile, sigur s-ar mai fi alăturat şi alţii. Dar nimeni nu a putut prevedea că Oda se va arunca atât de repede asupra Igăi.

— Greşeşti, spuse Fuyumaru, tribunalul ştia foarte bine că azi va fi ziua.

Păşi înainte până la marginea pantei şi ridică vocea:

— Ascultaţi-mă cu toţii! Numele meu este Fuyumaru, unii dintre voi m-au cunoscut într-o altă viaţă, alţii au auzit de mine doar ca un dezertor şi un trădător. Vă rog să vă uitaţi înapoi, peste copaci!

Se întoarseră şi putură vedea strălucirea focurilor arzând cerul în depărtare. Aerul fierbinte făcea ca jarul să crească precum nişte stele volatile, iar vântul târa deja primele jaruri spre râul Kizu.

— Adevăraţii trădători zac în inima lui Iga, continuă el. Astăzi, Tribunalul Măştilor şi-a desăvârşit planul: a permis armatelor Regelui Demon să pătrundă pe aceste meleaguri, iar acele case care refuză să i se supună vor arde până la pământ, înainte ca noaptea să se termine. Când se vor ivi zorile, Iga va răsări ca o provincie în plus, sub conducerea Oda Nobunaga.

Priviri neliniştite zburau de la unii la alţii.

— Obligaţia noastră este să menţinem moştenirea lui Iga, să ne întărim pe noi înşine, să aşteptăm momentul pentru a restabili un guvern liber care să restituie acest pământ oamenilor săi.

Se aplecă şi smulse una dintre florile de la picioarele lui.

— *Hagi* înfloreşte când vine toamna, aşa că va fi emblema noastră de astăzi înainte, blazonul copiilor lui Iga care se ascund în umbră. Vom înflori atunci când alţii se ofilesc, vom învinge în ciuda frigului şi a pustiirii.

— Fuyumaru! se ridică o voce de pe mal – era cea a lui Tatsumaru. Deşi îţi împărtăşim scopul, ce viitor poate aştepta o mână de *shinobi* fără clan sau stăpân? Sunt vremuri de război, zile pentru ucigaşi şi spioni, nu pentru a-ţi coborî capul precum ţăranii. Mă tem că, dacă ne ascundem, vom ajunge să ne ofilim şi să nu înflorim niciodată.

— Nu ne vom pleca capul, Tatsumaru, nu vom dispărea în uitare. În provincia Mikawa, Hanzo Ţesătorul ne aşteaptă sosirea. Ne vom alătura *shinobilor* în serviciul clanului Tokugawa. Floarea *hagi* va creşte sub protecţia celor trei frunze de nalbă.

— Tokugawa este alt câine al lui Oda, răspunse Tatsumaru. Cum să ne încredem în el?

— Tokugawa este mai mult decât cred mulţi, spuse Fuyumaru. El nu va rămâne în umbra lui Oda pentru totdeauna şi a jurat să restabilească privilegiile lui Iga când va veni momentul. Altfel de ce ar fi Ţesătorul în serviciul său?

Masamune făcu un pas înainte şi se aşeză lângă tatăl său.

— Mai are cineva ceva de spus? întrebă.

Fură priviri ocolite, o tăcere neliniştită, dar în cele din urmă nimeni nu vorbi.

— Să nu mai pierdem vremea atunci. Avem un drum lung de parcurs.

Se ridicară în picioare şi reluară marşul sub acel cer fără stele, îndreptându-se mereu spre est. Dincolo de râul Nabari, dincolo de Muntele Fuji, îi aştepta o nouă casă şi un nou domn pe care să îl servească.

★

Cizmele lui Sá Pinto de Lima răsunau puternic pe pietriş. Era însoţit de un *nanban* cu aspect periculos, înfăşurat într-o mantie lungă, care nu dezvăluia ceea ce era ascuns sub pelerina sa sau ceea ce avea prins în talie. Străinilor li s-a interzis să poarte arme pe uscat, dar era clar că aceşti oameni nu umblau fără ţintă pe străzile din Osaka.

Negustorul era mânat de o urgenţă care îi ieşea din intestin: în seara aceea avea o întâlnire la ceainăria lui Midori-san, un bordel în cea mai respectabilă parte a cartierului superior, unde reşedinţele, în loc de o baltă de noroi la intrare, se mândreau cu o grădină cu flori parfumate. În ciuda aerului de curtezană, doamna Midori era una dintre puţinele care le permiteau să se răsfeţe cu fetele ei: muşcând, plesnind, chiar tăind… Totul era permis atât timp cât era plătit preţul corect, iar în noaptea aceea Sá Pinto avea bani şi apetit.

Intrară pe străduţe, goale la orele acelea. Midori-san insista întotdeauna să vină la casa sa prin aleile mai puţin călătorite, de parcă primirea lui ar fi un deserviciu pentru afacerea ei, de parcă banii lui ar fi valorat mai puţin decât cei ai oficialilor şi administratorilor locali. Ura curvele din acea ţară, fragilitatea lor înşelătoare, atitudinea lor de doamne nobile căzute în dizgraţie… La asta se gândea când o figură ieşi dintr-o stradă laterală şi le-a blocat calea.

Escorta se opri scurt şi se aşeză între străin şi omul care plătea soldatul. Fantoma, în orice caz, nu a fost descurajată când celălalt deschise pelerina pentru a-i arăta mânerul dintre hainele sale; dimpotrivă, începu să meargă spre ei cu paşi calmi, întorcând teaca sabiei cu pumnul pentru a îndrepta lama în sus.

— *Você é Sarimasan?* întrebă străinul într-o portugheză rudimentară.

Sá Pinto îl cercetă pe acel japonez în lumina slabă a aleii. Purta *hakama* şi *daisho* la brâu ca un samurai, dar nu avea o parte din capul său ras şi nu purta niciun blazon. Era un *ronin,* aşa cum îl numeau în acele ţări, un val rătăcitor, un vagabond care avea voie să poarte arme… Dar de ce ştia numele lui?

— *Quem pregunta?*

— Mă numesc Kudō Kenjirō, răspunse *roninul* într-o portugheză epuizată. Am venit să plătesc o

datorie pe care ai avut-o, acum ceva timp, cu o femeie pe nume Junko.

Sarima înţelese doar ultimul cuvânt, dar a fost mai mult decât suficient.

— *Matte ele!* ordonă printre dinţi.

Cu uşurinţa cuiva care repetase gestul de o mie de ori, garda de corp scoase două arme în acelaşi timp: una scurtă şi ascuţită cu stânga, cealaltă lungă şi ascuţită cu dreapta. Kenjirō îşi studie adversarul. În zilele sale la Osaka, reuşise să observe astfel de bărbaţi: obişnuiau să stea în jurul portului, unde li se permitea să bea şi să joace cărţi; când pierdeau, nu ezitau să pună mâna pe oţel. O foloseau pe cea scurtă pentru a bloca şi bâjbâi, pe cea lungă pentru a tăia şi înjunghia; ţineau câte una în fiecare mână şi stăteau într-o parte, mişcându-se mereu în cercuri, încercând să-şi depăşească adversarul. Alegerea acelei străduţe înguste nu fusese întâmplătoare.

Deci a fost răbdător. Ştia că războinicul *nanban* era incomod, că nu-i plăcea să fie constrâns în interiorul acelor ziduri văruite, că nu se aştepta să-şi rişte gâtul în seara aceasta. Totuşi, se pregătise de această întâlnire de zile întregi. Aşteptă ca rivalul său să-şi piardă răbdarea şi, după câteva tatonări cu pumnalul scurt, încercă o înjunghiere adâncă pe care samuraiul o devie uşor cu sabia. Cu garda deschisă, Kenjirō îşi scutură doar încheieturile pentru a-i tăia pieptul cu vârful *katanei.*

A fost o tăietură superficială, un avertisment dureros sângeriu, dar efectul nu fu cel dorit; în loc să-şi intimideze duşmanul, acesta se aruncă mai întâi cu vârful lamei înainte. Kenjirō se eschivă şi lama îi trecu la o mână de gât. Înainte ca străinul să-l poată înjunghia cu pumnalul în lateral, îi dădu un cot în gât, trimiţându-l înapoi în moarte. Era tot avantajul de care avea nevoie, aşa că avansă asupra duşmanului cu o puternică lovitură de sabie de sus în jos. Ştia că portughezul nu putea devia o astfel de lovitură cu un singur oţel: a fost forţat să-şi încrucişeze pumnalul şi sabia peste cap pentru a opri impactul. Cu partea inferioară neprotejată, Kenjirō îi

dădu o lovitură în burtă care fu cât pe ce să-l trimită pe mercenar la pământ, înainte de a putea lua o poziţie de gardă, samuraiul îşi termină atacul cu o tăietură oblică, ce îi smulse urechea adversarului şi îi tăie o bucată bună din scalp.

Nanbanul întinse mâna după rană, nedumerit. Nu ştia exact ce se întâmplase, dar îşi dădu seama că urechea lui nu mai era acolo, când sângele începu să-i înmoaie părul, orbindu-i un ochi. Ameţit, scăpă armele pentru a-şi acoperi rana; umărul său se izbi de unul dintre pereţii aleii şi scoase un sunet mârâit de animal. Se uită la vagabond pentru ultima oară şi începu să meargă în cealaltă direcţie, târându-se pe perete, lăsând o pată lungă de sânge pe var.

Singur cu prada, *roninul* se aplecă să ridice sabia mercenarului şi se apropie de Sarima. Îi întinse mânerul:

— Apără-te! murmură printre dinţi.

Negustorul se făcu că prinde arma oferită cu mâna stângă, dar în ultimul moment scoase mâna care era ascunsă sub mantie. În ea mânuia o puşcă cu cheie cu roată, o armă ciudată pe care o păstra pentru ocazii ca aceasta. Împuşcătura răsună pe alee şi scutură umărul stâng al lui Kenjirō.

Amândoi se priviră, Sarima cu o strălucire plină de speranţă în ochi. O pată de sânge începu să înmoaie *haoriul* samuraiului, dar asta nu îl împiedică să ridice din nou sabia. Fără speranţă, Sá Pinto îşi dădu seama că glonţul îi zgâriase carnea şi ajunse să se piardă în întuneric.

Nici măcar nu a avut timp să implore milă sau să încerce să scape, nu putu decât să admire strălucirea lunii pe oţel, o clipă de o frumuseţe trecătoare înainte de noaptea veşnică.

În lunile următoare, Kenjirō rămase la mănăstirile din Muntele Koya, pentru a se desprinde de dorurile sale şi a-şi pregăti mintea pentru *musha shugyo*[117]. Când se simţi în armonie cu vidul, abandonă viaţa monahală şi îşi îndreptă paşii spre coasta de nord a

ţării, cea care, ca o necunoscută, era cea mai misterioasă şi fascinantă. Făcu turul provinciilor Wakasa şi Tajima, vizitând *dojoul* diferitelor şcoli de scrimă. Vâna şi pescuia pentru a se hrăni singur, petrecea noaptea cu ţărani şi ciobani; timp de o lună merse cu un pelerin care îl instrui în rima clasică al *katauta* şi *renga,* în timp ce îl învăţă că un poet bun nu este cel care este conştient de sine în propriile sale sentimente, ci unul care este capabil să observe lumea cu fascinaţia unui copil.

Acceptă dueluri pentru bani şi ceru cu umilinţă să lupte în unele dintre cele mai bune şcoli din ţară. A fost expulzat de două ori din două mănăstiri de călugări războinici, dar în a treia îi fură deschise uşile şi i se permise să concureze cu o sabie de lemn împotriva *naginata.* Câştigă şi trebui să fugă de mânia *soheilor,* care îl urmăriseră până la periferia lacului Togo.

Ucise de două ori: o dată pentru a-şi salva propria viaţă şi o dată pentru a o salva pe a altuia. Traversă Hoki şi ajunse la Izumo, unde se spunea că un spadasin extraordinar servea clanul Ikeda. Acolo a putut asista la un duel între acel samurai şi un războinic care venea din ţări îndepărtate pentru a-l provoca. În ciuda insistenţei adversarului său, vasalul lui Ikeda nu acceptă să lupte cu arme de oţel. El, cel puţin, nu o făcu, pentru că mânuia un *bokken* împotriva *katanei* vizitatorului. La prima aruncare, rupse oţelul din mâinile rivalului său şi îi zdrobi coastele, iar Kenjirō îşi dădu seama că nu era pregătit să provoace oficial un asemenea războinic formidabil.

În cel de-al treilea an de pelerinaj începuse să călătorească spre sud, înapoi la Marea Seto, probabil cu intenţia de a se îmbarca spre insula Shikoku. Totuşi, în inima lui, ştia că această decizie răspundea şi dorinţei de a vizita din nou feudele creştine ale lui Takatsuki. Spera să o reîntâlnească pe doamna Reiko şi oamenii ei, pentru a împărtăşi cu ea amintirile lui despre Ayala-sensei.

Cedând în faţa acelui dor, în a patra lună a anului ajunse în satul care era ascuns între malul Akutagawa şi versanţii Miyoshiyama. Şi îl găsi gol.

Traversă câmpurile de orez sterpe, urcă prin pădurea în care îl înfruntase pe Fuyumaru Trădătorul şi rătăci prin sat în tăcere. Singurătatea aceea nu ar fi trebuit să-l surprindă, doar un prost s-ar fi aşteptat să-i găsească acolo pe Junko şi oamenii săi. Cu Torayasu-sama mort, clanul Fuwa dezbinat şi secretele sale dezvăluite, ei ar fi fost, fără îndoială, forţaţi să se ascundă, probabil să caute adăpostul unui alt *daimio.* În orice caz, nu se putu abţine de la dezamăgirea care îi atârna ca o piatră.

Rătăci prin sat până ajunse la reşedinţa doamnei Reiko. Se opri în faţa uşii, reticent în a invada intimitatea acelor amintiri şi a fost tentat să-şi întoarcă chipul şi să se îndepărteze. În cele din urmă, îşi dădu jos pantofii şi intră în camera principală. Panourile *shoji* erau mâncate de molii, astfel încât soarele lumina camera, făcând să danseze praful; podeaua era acoperită de un strat subţire de pământ şi parfumul tămâiei *koboku* se estompase complet. În ciuda prăbuşirii locului, amintirile sale ieşiră la iveală şi îndrăzni să intre pe coridoare în căutarea grădinii interioare. Voia să se roage la micul altar pus între rădăcinile salciei, ca în dimineaţa în care trebuită să apere satul. Cumva, simţi că acel moment îl transformase.

Găsi grădina muribundă, florile ofilite, echilibrul său delicat copleşit de natura sălbatică. Chiar şi aşa, spiritul lui Jigorō-sensei pătrunsese în locul acela, prins sub straturi de timp şi frunze; acest lucru a fost suficient pentru a-l face să se simtă binevenit, îngenunche şi se rugă în faţa templului de piatră. Când deschise ochii, se aplecă înainte să scuture murdăria care îmbrăca acoperişul; atunci descoperi că, între sculpturile lui Buddha şi Fecioara Maria, cineva lăsase o sfoară înfăşurată. O luă între degete: un crucifix de lemn despicat atârna de el într-unul din braţe. Crucifixul lui Martín Ayala.

Kenjirō contemplă mesajul fără cuvinte din palma sa. În cele din urmă, strânse pumnul şi ridică privirea spre apus. Lacrimile estompară curând norii şi un zâmbet i se aşeză pe buze. De cât timp nu se uitase la cer? se întrebă, înainte de a lega crucifixul de mânerul sabiei şi de a se întoarce înapoi pe cărare.

Pelerinajul se încheiase şi începea o nouă căutare.

Despre evenimentele istorice ulterioare

Deşi Martín Ayala, Kudō Kenjirō sau Igarashi Bokuden sunt născuţi din imaginaţia autorului, de-a lungul povestirii, ei dau peste o serie de personaje reale, pe care am încercat să le recreez cu oarecare fidelitate, deşi sunt, inevitabil, puse în slujba ficţiunii. Aş putea spune că, într-o anumită măsură, mi-am permis să îmi împletesc povestea cu Istoria şi, din acest motiv, mă simt obligat să explic cititorului care a fost destinul real al acestor figuri istorice.

Oda Nobunaga, una dintre cele mai fascinante personalităţi ale Japoniei feudale şi strateg militar, aşa cum puţini au fost, a fost asasinat în 1582 la vârsta de 47 de ani (la doar trei ani după evenimentele relatate în această carte), când era pe cale să îşi atingă obiectivul de a uni întreaga ţară. A fost trădat de Akechi Mitsuhide în ceea ce a devenit cunoscut sub numele de „incidentul Honno-ji": Akechi a profitat de faptul că stăpânul său stătea în templu în timpul unei vizite la Kyoto pentru a înconjura locul cu armata sa şi pentru a-l ataca. Văzându-se pierdut, Oda Nobunaga a ordonat incendierea sanctuarului şi, conform mărturiilor, a comis *seppuku* pentru a nu cădea în mâinile duşmanilor. Corpul său nu a fost găsit niciodată, probabil fiind ars.

Motivul trădării lui Akechi Mitsuhide rămâne un subiect de dezbatere în rândul istoricilor japonezi. Unii cred că s-a răzvrătit din loialitate faţă de împărat, pe care Nobunaga l-a folosit ca un manechin politic; alţii indică o simplă chestiune de ură personală, deoarece era bine cunoscut temperamentul exploziv al lui Nobunaga şi înclinaţia de a-şi umili vasalii. Alte teorii spun că Mitsuhide a dat vina pe Nobunaga pentru moartea mamei sale, executată de membrii clanului Hatano după ce Nobunaga a încălcat un acord de pace pe care Mitsuhide însuşi îl semnase cu casa respectivă.

Am decis să profit de această lipsă de acurateţe istorică pentru a da un context complotului conspiraţional realizat de acest *daimio.* Prin urmare, cititorul trebuie să ştie că Akechi Mitsuhide şi-a atins scopul în cele din urmă, deşi a plătit pedeapsă promptă pentru crima sa: principalii generali ai lui Oda s-au lansat în urmărire şi primul care l-a găsit a fost Toyotomi Hideyoshi (în acest roman apare cu Nobunaga, tocmai într-una din vizitele sale în templul Honno-ji). Toyotomi l-a învins pe Akechi în bătălia de la Yamazaki (1582), ceea ce i-a permis să se proclame succesor natural al lui Oda Nobunaga în procesul de unificare a ţării.

În ceea ce priveşte provincia Iga, considerată în Japonia leagănul principalelor clanuri *shinobi,* s-ar putea spune că, de fapt, era singurul teritoriu care nu se afla sub controlul strict al vreunui lord feudal în perioada Sengoku. Regiunea, destul de inaccesibilă, deoarece era înconjurată de păduri şi munţi şi era departe de principalele rute comerciale, a menţinut un nivel ridicat de independenţă pentru o mare parte a perioadei, fiind guvernată de un consiliu de clanuri locale, numit *Iga Sōkoku Ikki* („alianţa Egalilor din Iga"), care ar corespunde Tribunalului Măştilor din această poveste. După cum este descris în roman, „pacificarea lui Iga" a fost un obiectiv militar pentru Nobunaga, care a reuşit să cucerească teritoriul în 1581 (după o primă încercare eşuată în 1579). Acest eveniment este menţionat în epilogul cărţii *Opt milioane de zei.*

Ca o curiozitate, voi spune că serviciile secrete ale clanului Tokugawa (care îi primeşte în cele din urmă pe Fuyumaru şi pe dezertorii săi) erau, de fapt, conduşi de Hattori Hanzo (pe care îl numesc în ficţiunea mea „Hanzo Ţesătorul"). Devotamentul pe care Tokugawa Ieyasu, fondatorul shogunatului Tokugawa, l-a simţit pentru liderul agenţilor săi secreţi este faimos, până la punctul în care una dintre porţile palatului imperial din Tokyo se numeşte Hanzomon.

În ceea ce priveşte misiunea iezuiţilor din Japonia, Francisco Cabral a fost viceprovincial în perioada în care se petrece acţiunea romanului. A fost timp de doisprezece ani, până când, în 1579, a fost eliberat din funcţia sa de către napolitanul Alessandro Valignano. Părintele Valignano fusese trimis ca vizitator în Japonia cu sarcina de a evalua starea misiunii şi, dacă este necesar, de a corecta metodele şi practicile acesteia. După prima sa vizită, el a concluzionat că, în ciuda avansului creştinismului în ţară, Cabral a arătat un dispreţ evident faţă de obiceiurile şi limba locală, comportându-se cu aroganţă, manifestată în rândul enoriaşilor. Astfel, după înlăturarea viceprovincialului, Valignano a promulgat o serie de linii directoare pentru a adapta misiunea la obiceiurile culturale japoneze. El a imitat chiar şi organizarea şi obiceiurile sectelor budiste, pe lângă promovarea hirotonisirii preoţilor japonezi, ceea ce i-a adus nu puţine dezamăgiri printre iezuiţii din ţară.

După moartea lui Nobunaga, însă, misiunea îşi va pierde principalul susţinător, iar conducătorii succesivi ai ţării au alternat politici de persecuţie a creştinilor (cu episoade la fel de dramatice ca cea a martirilor Nagasaki, în 1597) cu etape de interdicţii blânde şi chiar toleranţă. În cele din urmă, shogunatul Tokugawa (înfiinţat în 1603) a emis în 1614 un edict de expulzare definitivă a misionarilor şi interzicerea creştinismului.

Astfel începe perioada *kakure kirishitan* („creştini ascunşi”), comunităţi care profesau creştinismul în secret, fără clerici care să-i îndrume, sau aflate sub tutela unor misionari care rămăseseră clandestin în ţară. Această situaţie a durat până când creştinismul, precum şi alte religii, au devenit din nou legale în timpul Restaurării Meiji (a doua jumătate a secolului al XIX-lea), care a pus capăt feudalismului japonez şi a inaugurat Japonia modernă.

Mulţumiri

Opt milioane de zei este prima poveste pe care o scriu, conştientizând că sunt mii de cititori care o aşteaptă, cu sprijinul unui agent şi al unui editor care au avut încredere în munca mea şi cu ajutorul câtorva prieteni pe care i-am alăturat cauzei în ultima vreme. O perspectivă mai încurajatoare decât cele două romane anterioare ale mele, scrise cu nesiguranţa că acele poveşti ar putea interesa pe altcineva decât pe mine. Dar acest nou scenariu are un echivalent, unul pe care scriitorul îl percepe imediat ce îşi aşază degetele pe tastatură: frica de a dezamăgi, de a nu fi la înălţimea aşteptărilor. În curând veţi observa că, în orice caz, scrierea cu public este imposibilă (aţi încercat vreodată să scrieţi cea mai simplă notă cu cineva care se uită peste umărul dumneavoastră?). Nu aş fi putut suporta acea privire în cei trei ani pe care i-am investit în acest text, aşa că nu am avut de ales decât să uit de voi toţi (iertaţi-mă pentru lipsa de consideraţie) şi să fac ceea ce am făcut întotdeauna: să spun povestea care mă bântuie, în cel mai mod bun posibil, în speranţa că rezultatul va fi la fel de satisfăcător pentru voi, ca şi pentru mine.

Dar odată ce puneţi punctul final, aveţi nevoie de privirea altora, de criteriile celor în care aveţi încredere. O serie de oameni care au contribuit ca această carte, bine echilibrată şi tăioasă, să ajungă în mâinile voastre şi cărora le datorez cel puţin o menţiune. Încep cu familia mea, fără de care, pur şi simplu, nu aş putea scrie. Ei sunt cei care suferă disperarea mea şi cei care se bucură mai mult decât mine la micile mele triumfuri.

Mulţumesc şi cititorilor mei beta, celor care au citit manuscrisul când încă îi mai lipseau adverbe, adjective şi vreo scenă ciudată: Antonio Montilla şi Vania Segura, cititorii mei beta originali, primii care au fost dispuşi să citească acel manuscris neterminat, care va ajunge să devină *Războinicul la*

umbra cireşului. Pentru Vori García, de meserie istoric; ar fi trebuit să-mi servească la ceva că am un prieten celebru printre autorii istoriei măcar pentru criteriile sale exigente (chiar dacă ar trebui să te las să învingi la Street Fighter, astfel încât să nu-ţi plăteşti frustrarea cu manuscrisul). Mamen Sosa, îndrăgostită de cuvinte, ca mine, şi profesor într-o tagmă pe care o admir şi pe care o împărtăşeşte cu protagonistul nostru: cea de traducător. Pentru Alberto Chicote, la fel de exigent şi cinstit în bucătărie ca în lecturare; mulţumesc că ai fost pasionat de poveştile mele, dar, mai presus de toate, mulţumesc că ai răspândit dragostea pentru literatură în cele patru zări; avem nevoie de mai mulţi ca tine. Mulţumesc lui Àlex Bartolí, un mare cititor şi confident; până acum ştim deja că, dacă îţi place noul meu roman, am început drumul cu piciorul drept. Mulţumesc lui Lluís Salart, care m-a convins că un scriitor bun ar putea fi şi un bun cititor beta şi a dovedit că nu greşeşte. Mulţumesc lui Antonio Torrubia pentru că a marcat cu roşu (sânge) ultimele greşeli care s-au strecurat între rânduri. Şi mulţumesc lui Jordi Noguera pentru răspunsurile sale clarvăzătoare la întrebările mele; nu numai că înţelegi izvoarele naraţiunii, dar ştii şi să le explici, ceea ce este un talent dublu.

Menţiune specială pentru agentul meu, Txell Torrent, care niciodată în viaţa lui nu credea că va citi atâtea pagini despre samurai, *daimio* şi *shinobi,* dar care îşi însuşeşte propriile mele poveşti, astfel încât mulţi alţi cititori să şi le poată însuşi. Şi, în sfârşit, mulţumesc editorului meu, Iñaki Nieva, şi întregii echipe de la Penguin Random House, pentru că au oferit o casă poveştilor mele şi nu au pierdut din vedere faptul că fiecare roman este unic pentru autorul său şi pentru cititori.

Glosar

Bakuto: jucători ambulanţi care îşi câştigau astfel existenţa; deseori îi înşelau pe ţărani, negustori şi *ronini.* La mijlocul erei Edo se strângeau în organizaţii criminale, motiv pentru care sunt consideraţi precursori ai mafiei japoneze: Yakuza.

Bateren: deformarea pronunţiei latine *pater.* A fost numele dat misionarilor creştini.

Bushi: literalmente „războinic" sau „cavaler înarmat". Termenul nu se referea doar la samurai, ci şi la călugări războinici şi chiar agenţi secreţi, cum ar fi *shinobi.*

Cho: unitate de lungime echivalentă cu aproximativ 109 metri.

Daisho: literalmente, „mare şi mic". Acesta era numele perechii compuse din *katana* (sabia lungă) şi *wakizashi* (sabia scurtă), care era un simbol al castei samurailor. Ambele arme trebuiau purtate întotdeauna la talie atunci când erau în public, iar pierderea uneia dintre ele era un motiv de mare ruşine.

Eta: cunoscuţi şi sub numele de *burakumin,* erau cea mai joasă castă din Japonia feudală, cei consideraţi impuri pentru că lucrau cu cadavre şi mizerie. În practică, erau paria societăţii, fără drepturi.

Goshi: samuraii din mediul rural, care nu locuiau în cetatea fortificată a lordului feudal, ci ocupau teritorii mici în zonele în care se cultiva. Ei exercitau un control direct asupra ţăranilor, dar solda lor era adesea redusă, aşa că nu era neobişnuit pentru ei să lucreze câmpul cu propriile mâini, lucru de neimaginat pentru majoritatea castelor samurailor.

Gueta: platforme ridicate pe două platforme de lemn.

Hakama: pantaloni foarte largi, până la punctul de a semăna cu o fustă, frecvent utilizată de samurai.

Avea şapte falduri care simbolizau cele şapte virtuţi ale războinicului.

Haori: sacou cu mâneci largi care era purtat peste chimono. Lungimea acestuia putea fi de la talie până la genunchi.

Heimin*:* clasă majoritară în Japonia feudală, formată din oameni de rând ca ţăranii, meşteşugarii sau negustorii. Erau deasupra *eta,* cei care se ocupau cu cadavre şi mizerie.

Honmaru: în fortăreţele japoneze era inelul cel mai apropiat cu ziduri, în interiorul căruia se afla turnul tributului, reşedinţa *daimio* şi a familiei sale, a casei samurailor şi a oficialilor de cel mai înalt rang.

Inari: în panteonul Shinto, divinitatea agriculturii, orezului şi fertilităţii. El este reprezentat de un bărbat sau o femeie în mod interschimbabil, iar vulpile, sau *kitsune,* se credea că sunt slujitorii şi solii săi.

Jitte: armă albă, fără vârf şi lamă tăioasă, concepută în primul rând pentru a dezarma şi a lovi adversarul. Aveau forma unui baston scurt, cu o furculiţă la baza mânerului, folosit pentru a opri marginea cuţitelor şi a săbiilor.

Jizo: mici sculpturi din piatră reprezentându-l pe sfântul budist Jizo, care conducea afară din iad sufletele cărora le erau iertate păcatele. Aceste statui erau adesea găsite la răscruci şi pe drumuri aglomerate, deoarece se credea că protejează copiii şi călătorii.

Karo: consilier şef al lordului feudal. De obicei era un bătrân care servea familia ani de zile şi avea puterea de a vorbi în numele lui *daimio.*

Kiri-sute gomen: literalmente, „permisiunea de a tăia şi a abandona”; era o lege care permitea oricărui samurai să omoare cu sabia o persoană de castă inferioară care-i aducea o ofensă.

Koku: măsură utilizată pentru cuantificarea orezului. În mod tradiţional, era descrisă ca fiind cantitatea de orez necesară pentru subzistenţa unui

bărbat adult timp de un an. Bogăţia unei feude era măsurată de *koku* de orez pe care îl produce pe an.

Miko: călugăriţe din religia Shinto, gardieni ai templelor şi asistenţi ai preoţilor în diferite ceremonii. La festivaluri, ele erau însărcinate cu interpretarea dansurilor rituale (din care a derivat teatrul *kabuki)* şi erau adesea văzute ca fiind în contact cu *kami.* Dacă se arătau atinse de divinitate, puteau deveni oracole.

Nanban: literalmente, „barbarii din sud". Denumire cu care au fost identificaţi europenii, în principal portughezi şi spanioli, care au început să sosească pe coastele japoneze de la mijlocul secolului al XVI-lea. Au fost numiţi „din sud" pentru că, spre deosebire de chinezi şi coreeni, au ajuns pe ţărmurile sudice.

O-tono: formulă de curtoazie folosită pentru *daimio,* care poate fi tradusă ca „mare stăpân".

Obi: bandă largă din pânză (în general bumbac sau mătase) pe care atât bărbaţii, cât şi femeile o foloseau deasupra chimonoului pentru a-şi prinde talia. În cazul samurailor, când nu purtau armură, *daisho* aluneca sub *obi.*

Ţara celor din Ming: de asemenea, „Marele Ming", a fost unul dintre numele pe care China le-a primit în Japonia antică, referindu-se la una dintre marile dinastii care domneau.

Ri: unitate de distanţă echivalentă cu aproximativ 3,9 kilometri.

Ronin: samurai fără domn căruia să îi servească şi, prin urmare, fără o reşedinţă stabilă. Obişnuiau să trăiască modest, fiind angajaţi ca maeştri de scrimă sau gărzi de corp.

Samsara: pentru budişti este ciclul etern al vieţii şi al morţii, din care scapă doar atunci când se eliberează de *karma* şi ajung la iluminare.

Seiza: modul corect de a sta în cultura japoneză, mai ales în ocazii formale. Acesta constă în aşezarea pe genunchi, picioarele pe pământ şi greutatea corpului sprijinită pe călcâie. Spatele trebuie să fie drept şi palmele mâinilor, pe coapse sau în poală.

Seppuku: sinucidere ritualică, constând în eviscerare prin tăiere sub burtă. În Occident a devenit popular sub numele de *harakiri.*

Shaku: unitate de lungime echivalentă cu aproximativ 30 de centimetri.

Shinobi: simplificare a *shinobi-no-mono,* literalmente „omul sigiliului", deşi poate fi tradus şi ca „om incognito". Aşa erau numiţi indivizii specializaţi în infiltrare, crimă şi spionaj.

Shoji: panouri din hârtie de orez montate pe un cadru de lemn sau bambus; funcţionau ca uşi glisante pentru a separa încăperile sau pentru a deschide terasele.

Shokunin: în cultura japoneză, acel meşter care, după ce s-a dedicat complet meşteşugului său, a reuşit să-l ridice până la rangul de artă.

Sugegasa: o pălărie cu boruri largi din trestie de orez împletită. Utilizată în mod obişnuit de pelerini şi călători, indiferent de casta lor, deoarece era o bună protecţie împotriva soarelui.

Susano-o: în mitologia şintoistă era divinitatea luptelor şi a furtunilor.

Tanegashima: numit şi *teppo,* a fost numele pe care vechea archebuză europeană a primit-o în Japonia.

Tengu: creatură a folclorului Shinto, având aspectul unei păsări umanizate. Înainte se considera că trăiau în munţi şi în pădurile antice şi li se atribuiau puteri supranaturale şi o mare pricepere războinică. Ele erau adesea reprezentate în hainele *yamabushilor,* călugării ascetici ai munţilor.

Tokaido: literalmente, „drum spre marea estică"; a fost principala rută comercială care făcea legătura între centrul şi estul ţării. Mergea paralel cu coasta Mării Interioare şi, la începutul secolului al XVII-lea, a devenit unul dintre drumurile oficiale care lega Kyoto (capitala imperială) de Edo (capitala shogunatului Tokugawa).

Torii: arc de lemn format din doi stâlpi şi două grinzi în vârf, de obicei roşii. Indicau apropierea

unui templu Shinto şi, traversându-l, se intra în lumea sacră care înconjura sanctuarul.

Umeboshi: prune sărate uscate care, în mod obişnuit, se puneau în interiorul bilelor de orez şi care dădeau aciditate felului de mâncare.

Wakizashi: sabie scurtă care era purtată lângă *katana;* ambele alcătuiau *daisho* (literalmente, „lung şi scurt"), simbol al clasei samurailor. Pentru un membru al acestei caste, pierderea uneia dintre cele două săbii ale sale sau afişarea în public fără ele era o mare dezonoare.

Wako: piraţi, majoritatea japonezi, care jefuiau atât Marea Interioară a Japoniei, cât şi coasta sa de nord. Incursiunile lor în China şi Coreea au fost, de asemenea, frecvente şi au făcut obiectul unor dispute diplomatice între aceste ţări.

Yari: o suliţă cu lamă dreaptă, care, timp de secole, a fost principala armă a armatelor japoneze. A fost folosită atât de elita samurailor, cât şi de războinicii *ashigaru.*

Yojimbo: gardă de corp.

Yukata: îmbrăcăminte din bumbac, mai uşoară decât chimonoul, folosită mai ales vara şi în lunile calde.

David B. Gil (n. Cadiz, 1979) este licenţiat în Jurnalism, deţine o diplomă postuniversitară în Grafică Multimedia şi un master în Managementul Social Media. A lucrat ca redactor pentru mai multe publicaţii mass-media, precum şi pentru DC Comics în Spania şi America Latină, dar şi ca responsabil pentru comunicare în diferite organizaţii politice.

A publicat *Războinicul de sub umbra cireşului (El guerrero a la sombra del cerezo),* carte finalistă pentru Premiul Fernando Lara al Grupului Planeta şi primul roman autopublicat care câştigă un Premiu Hislibris pentru romane istorice. Tipărită în prezent de editura Suma (2017), continuă să fie ficţiunea istorică cea mai apreciată de cititorii Amazon Spania. Al doilea roman al său, *Fii ai zeului binar (Hijos del dios binario,* editura Suma, 2016), a fost finalist pentru premiul Ignotus şi a fost ales, de publicaţii precum *Xataka* sau *Hobby Consolas,* drept cea mai bună lucrare de ficţiune ştiinţifică în limba spaniolă din 2016. Cel de-al treilea roman al său, *Opt milioane de zei (Ocho milliones de dioses,* editura Suma, 2019), s-a situat în fruntea listei celor mai bune romane istorice din 2019 în clasamentul realizat de ziarul *20 de Minute* şi a câştigat premiul Hislibris, ediţia a X-a, pentru cel mai bun roman în limba spaniolă.

David B. Gil

OPT MILIOANE DE ZEI

Toledo, 1579. Preotul Martín Ayala primește neașteptata sarcină de a se reîntoarce în Japonia - țara unde s-a format ca preot și misionar - după 10 ani de când a fost expulzat din cauza relației interzise cu o tânără japoneză. Folosindu-se de un ritual crud, cineva omoară preoții de pe acele tărmuri. Fiindcă, din cadrul Bisericii, Ayala cunoștea cel mai bine limba și obiceiurile nipone, acesta va trebui să descopere motivațiile crimelor.

Japonia, anul 7 al Erei Tensho. Kudo Kenjiro, fiul unui samurai rural, este ales să ducă la bun sfârșit o sarcină neplăcută: să protejeze un străin care va veni cu intenția de a investiga niște morți suspecte. Kenjiro va descoperi în curând că forțe ascunse conspiră pentru ca străinul să nu ducă la bun sfârșit misiunea sa. Împreună, vor străbate o Japonie distrusă de război și împăienjenită de conspirații. Pe măsură ce iezuitul își reîntâlnește trecutul, investigațiile sale se vor dovedi importante atât pentru supraviețuirea creștinismului pe acele meleaguri, cât și pentru însuși viitorul Japoniei.

Preț 55 lei

ISBN: 978-606-9682-40-1

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house
www.blackswanpublishing.ro

TITLU DISPONIBIL ȘI ÎN FORMAT ELECTRONIC

{1} Numele de familie este „Oda”, ordinea pronunţării în japoneză fiind numele de familie urmat de prenume.

{2} 1559.

{3} *Sugegasa* - pălărie extrem de largă, realizată din trestie de orez împletită. Folosită frecvent în rândul pelerinilor și călătorilor, indiferent de casta lor, deoarece oferea o bună protecție împotriva vântului și a soarelui.

{4} *Yukata;* chimono de bumbac uşor, utilizat mai ales în lunile călduroase.

{5} *Shoji;* panouri din hârtie de orez montate pe un cadru din lemn sau bambus; erau folosite ca uşi glisante pentru a separa camere sau ca uşi de acces în terase.

{6} Firando: nume pe care spaniolii și portughezii l-au folosit pentru Hirado, o insulă la nord de Nagasaki, unde creștinismul a atins cote maxime. Capitala Hirado a găzduit prima biserică din Japonia.

{7} *Mikado:* împărat al Japoniei.

{8} *Nanban:* literar „barbarii din sud”. Numele cu care au fost identificați europenii care au început să ajungă pe coastele japoneze, de la mijlocul secolului al XVI-lea. Au fost numiți „din sud” pentru că, spre deosebire de chinezi și coreeni, au ajuns pe țărmurile sudice.

{9} *Bonzo:* aşa au fost numiţi în mod popular călugării budişti. Nu era neobişnuit să aibă loc confruntări, chiar armate, între unele secte.

{10} *Ronin:* samurai fără stăpân pe care să îl slujească şi, din acest motiv, nu avea un loc stabil. Obişnuiau să ducă o viaţă grea, învăţându-i pe alţii cum să mânuiască sabia sau angajându-se gardă personală.

{11} *Kirishitan bateren:* părinte creștin.

{12} *Haori:* sacou cu mâneci largi, purtat peste chimono. Lungimea sa putea ajunge până la talie sau până la genunchi.

{13} *Karo:* consilier şef al domnului feudal. De obicei era un bătrân care slujise familia ani de zile şi avea dreptul de a vorbi în numele *daimioului.*

{14} *Nao do trato* a fost o licenţă acordată de Roma şi de Coroana Portugaliei pentru misiunea iezuită din Japonia, cu scopul de a finanţa misiunea, iar iezuiţii participau cu un procent la afacerea mătăsii dintre insule şi Macao.

{15} *Koku:* măsura folosită pentru cuantificarea orezului. În mod tradiţional, a fost descrisă drept cantitatea de orez necesară pentru

subzistenţa unui bărbat adult, timp de un an. Bogăţia unei feude a fost măsurată de *koku*-ul de orez pe care aceasta îl producea anual.

{16} *Goshi:* samuraii rurali care nu locuiau în cetatea fortificată a domnului feudal, dar ocupau mici teritorii în zone cultivate. Aceştia exercitau un control mai direct asupra ţăranilor, dar venitul lor obişnuia să fie scăzut, aşa că nu era de mirare că trebuiau să lucreze câmpurile cu propriile mâini, lucru de neconceput pentru majoritatea castei samurailor.

{17} *Yari:* suliță cu lama dreaptă care, timp de secole, a fost arma fundamentală a armatelor japoneze. A fost folosit atât de elita samurailor, cât și de ordinul *ashigaru.*

{18} Shingon și Ikko-Ikki: două secte de călugări războinici, prima încadrată în școala budismului ezoteric și cea de-a doua aparținând budismului din Pământul Pur, influente în secolul al XVI-lea.

{19} *Yojimbo:* gardă de corp.

{20} Ora iepurelui: între orele 05:00 și 07:00.

{21} *Tokaido:* literal „Drumul mării estului”. A fost principala rută comercială care a legat centrul şi estul ţării. Se desfăşura paralel cu coasta Mării Interne şi, la începutul secolului al XVII-lea, a devenit unul dintre drumurile oficiale care lega Kyoto (capitala imperială) cu Edo (capitala shogunatului Tokugawa).

{22} *Honmaru:* în cetățile japoneze, cel mai apropiat inel față de turnul tributului, în care se afla reședința *daimioului* și a familiei sale, precum și casele samurailor și ale oficialilor de rang superior.

{23} *Seiza:* mod corect de a sta în cultura japoneză, în special la ocazii formale. Aceasta constă în așezarea în genunchi, sprijinit pe laba piciorului și pe greutatea corpului, care se sprijină pe spatele piciorului. Spatele trebuie să fie drept, iar palmele să fie așezate pe coapse sau în poală.

{24} *Wakizashi:* sabie scurtă care se purta lângă *katana;* amândouă alcătuiesc *daisho* (literal, „mare și scurt”) și au fost simbolul clasei samurailor. Pentru un membru al acestei caste, pierderea uneia dintre cele două săbii sau mersul în public fără ele era o mare rușine.

{25} *Hakama:* pantaloni foarte largi, arătând ca o fustă, folosită frecvent de samurai. Avea şapte falduri care simbolizau cele şapte virtuţi ale războinicului.

{26} *Sokushinbutsu:* ritual de auto-mumificare în viaţă, practicat de unele secte budiste ezoterice, cum ar fi Shingonul. Călugării care doreau să se supună *sokushinbutsu* îşi pregăteau ani de zile corpul, hrănindu-se cu coajă şi rădăcini şi beau ceai din plante din arborele

urushi, care provoca deshidratarea prin vărsături şi diaree, prevenind în acelaşi timp apariţia bacteriilor şi viermilor prin putrefacţia cărnii. Acest proces dureros, care reducea la extrem nivelul de grăsime şi apă din organism, se termina cu îngroparea în viaţă în poziţia lotusului. După o mie de zile, trupul era exhumat şi, dacă rămânea nealterat, ritualistul se considera că a ajuns la iluminare.

{27} Yomi: lumea de dincolo a religiei șintoiste, unde morții locuiesc pentru toată eternitatea.

{28} *Jizo:* mici sculpturi de piatră ale sfântului budist Jizo, care ghida afară din infern sufletele care își răscumpăraseră păcatele. Aceste statui se găseau adesea la răscruce și pe drumuri aglomerate, deoarece se credea că protejează copiii și călătorii. De obicei, li se înfășură în jurul gâtului o eșarfă roșie sau cu ea li se acoperea capul.

{29} *Shinobi:* simplificarea numelui *shinobi-no-mono,* literar „omul sigilului", deși poate fi tradusă ca „om incognito". Erau indivizii specializați în infiltrare, crimă și spionaj.

{30} *Bushi:* literalmente „războinic" sau „cavaler armat". Termenul nu numai că se referea la samurai, dar putea cuprinde și călugări războinici și chiar și agenți secreți, cum ar fi *shinobi.*

{31} *Inari:* În credința Shinto, Inari este divinitatea agriculturii, orezului și fertilității. Ea este reprezentată de un bărbat sau o femeie, nedesluşit, iar vulpile, sau *kitsune,* se credeau a fi slujitorii și mesagerii ei.

{32} *Samsara:* pentru budişti este ciclul etern al vieţii şi al morţii, din care se poate ieşi doar atunci când se eliberează de karma lor şi ating iluminarea.

{33} *Chonmage:* tunsoare obișnuită în rândul războinicilor în slujba unui lord feudal, în formă de coadă sau coamă de ponei, foarte înaltă, diferită de cea a castei de samurai, cu partea din față și lateralele capului rase.

{34} *Tanegashima:* numit şi *teppo,* a fost numele pe care l-a primit vechiul archebuz european în Japonia. Introduse de comercianţii portughezi la mijlocul secolului al XVI-lea, primele modele au ajuns pe insula Tanegashima, de unde le-a provenit şi numele. Nu a durat mult până când fierarii japonezi şi-au fabricat propriile modele, transformându-le rapid într-o armă cheie în orice armată feudală.

{35} *Daisho:* literalmente mari şi mici. Aşa se numea perechea compusă din *katana* (sabia lungă) şi *wakizashi* (sabia scurtă) care era un simbol al castei samurailor. Ambele arme trebuiau să fie purtate

întotdeauna în jurul taliei când erau în public, iar pierderea oricăreia dintre ele reprezenta o mare ruşine.

{36} *Bateren:* derivare a numelui *pater* din limba latină. Era numele dat misionarilor creștini.

{37} *Sepukku:* sinuciderea ritualică ce constă în eviscerarea printr-o tăietură sub burtă. În Occident, a devenit popular sub numele de harakiri.

{38} Țara Ming: numită și „Gran Ming" (Marele Ming), era unul dintre numele pe care îl primise China în Japonia antică, referindu-se la una dintre principalele dinastii care domneau în vremea respectivă.

{39} *Ri: o* unitate de distanță echivalentă cu aproximativ 3,9 kilometri.

{40} *Umeboshi:* prune uscate sărate care se puneau în interiorul bilelor de orez și dădeau o aromă acidă mâncării.

{41} *Torii:* Arcul de lemn format din doi stâlpi şi două grinzi încrucişate în vârf, de obicei roşii. Indica în apropiere un templu Shinto şi, la traversarea acestuia, se intra în lumea sacră care înconjura sanctuarul.

{42} *Miko:* călugăriţe ale religiei şintoiste, păzitoarele templelor şi asistentele preoţilor la diverse ceremonii. La festivaluri, ele erau responsabile de efectuarea dansurilor ritualice (din care a provenit ulterior teatrul *kabuki)* şi erau adesea văzute ca fiind în contact cu *kami.* Dacă se dovedea că erau atinse de divinitate, puteau ajunge să fie oracole.

{43} *Wako:* piraţi, în mare parte japonezi, care au făcut ravagii atât pe Marea Interioară a Japoniei, cât şi pe coasta sa nordică. Incursiunile lor în China şi Coreea au fost, de asemenea, frecvente şi au făcut obiectul unor dispute diplomatice între aceste ţări.

{44} Dialectele japoneze și chineze sunt complet diferite dacă sunt vorbite, astfel încât două persoane care vorbesc aceste limbi nu ar putea să poarte o conversație. Cu toate acestea, deoarece japonezii au moștenit multe dintre pictogramele chineze, este posibil un anumit nivel de comunicare scrisă cu chineza tradițională. Aceasta a determinat portughezii să angajeze locuitori ai coloniei lor în Macao ca traducători în relațiile lor cu Japonia.

{45} *Cho:* unitate de lungime echivalentă aproximativ cu 109 metri.

{46} Ora cocoșului: între orele 17:00 și 19:00.

{47} Vecernia: în orele canonice, stabilite de Sfântul Benedict pentru a ordona rutina mănăstirilor, vecernia a fost ora imediat următoare după apusul soarelui. Putea fi între 5 și 8 după-amiaza, în funcție de poziția geografică și perioada anului.

{48} *Veritas in simplice:* „Adevărul se găsește în lucruri simple”.

{49} *Non semper ea sunt quae videntur:* „Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par”.

{50} *Malleus Maleficarum:* literalmente „Ciocanul Vrăjitoarelor”. Este un tratat despre vrăjitorie publicat în Germania la finalul secolului XV. A contribuit într-o mare măsură la justificarea vânătorii de vrăjitoare în Europa şi a fost operă de referinţă în procesele Inchiziţiei.

{51} *Teppo:* numit şi *tanegashima,* a fost denumirea pe care archebuzele şi puştile europene le-au primit în Japonia.

{52} *Shokunin:* în cultura japoneză, acel meşter care, punându-se complet în slujba meşteşugului său, reuşeşte să-l ridice la categoria de artă.

{53} *Susano-o:* divinitate a bătăliilor și furtunilor în mitologia șintoistă.

{54} *Shaku:* unitate de măsură echivalentă cu 30 de centimetri, aproximativ.

{55} Primele nave portugheze care au ajuns pe țărmurile japoneze au avut carenele vopsite în negru. De-a lungul timpului, termenul „navă neagră” *(kurofune)* sfârși prin a fi folosit pentru a defini orice navă occidentală.

{56} *Shamisen:* instrument tradiţional cu coarde, cu un sunet similar cu harpa.

{57} *Obi:* centură largă de stofă (în general din bumbac sau mătase) pe care atât femeile, cât şi bărbaţii le purtau peste chimono pentru a-şi strânge talia. În cazul samurailor, când nu purtau armuri, *daisho* aluneca sub *obi.*

{58} *Shogūji:* Asistent personal al marelui preot sau *daigūji* din Marele Sanctuar din Ise, care se afla doar sub comanda *saio* sau înalta preoteasă a sanctuarului, cel mai înalt reprezentant al religiei şhinto.

{59} *Heimin:* clasa majoritară din Japonia feudală, formată din comunali, precum ţărani, artizani sau comercianţi. Erau doar deasupra *eta,* cei care se ocupau de cadavre şi mizerie.

{60} Kannamesai: Cea mai importantă ceremonie a anului la Marele Altar al lui Ise. Se sărbătorește în a doua jumătate a lunii octombrie.

{61} *Gueta:* Sandale din lemn prinse de picior cu fâşii de pânză şi ridicate pe două pene (dinţi), de asemenea, din lemn. Deşi erau folosite pe tot parcursul anului, erau utile în special în sezonul ploios sau înzăpezit, deoarece ajutau la menţinerea picioarelor uscate.

{62} *Eta:* cunoscuţi şi sub numele de *burakumin,* aceasta era cea mai joasă castă din Japonia feudală, cea considerată impură pentru că lucrau cu cadavre şi mizerie. În practică, erau paria fără drepturi.

{63} *Kaimyo:* nume postum pe care decedaţii îl primeau şi care înlocuia numele lor pământesc. La început, a fost o practică budistă limitată la curte şi nobilime, dar puţin câte puţin s-a răspândit şi la alte clase, de vreme ce se credea că schimbarea numelui împiedica defunctul să-l audă pe cel care era în viaţă.

{64} Iezuiții au numit „dógicos" acei japonezi care intrau să slujească în misiuni pentru a se forma în credința budistă. Ajungeau copii fiind, supunându-se obiceiurilor mănăstirilor budiste și, cu timpul, câțiva au ajuns să fie hirotonisiți preoți.

{65} *Sonhei:* călugări războinici organizați în secte care, de-a lungul istoriei Japoniei, au avut o mare influență politică și religioasă. Templele lor erau adevărate bastioane și deseori alcătuiau armate capabile să rivalizeze cu cele ale marilor *daimio,* cărora li se adăuga influența față de clasele populare, care nu ezitau să le susțină cauzele.

{66} *Bakuto:* jucători ambulanţi, care îşi câştigau traiul din jocurile de noroc, adesea înşelând ţărani, comercianţi şi ronin. La mijlocul erei Edo s-au strâns în organizaţii criminale, motiv pentru care au fost consideraţi înaintaşii mafiei japoneze – Yakuza.

{67} *O-tono:* formulă de curtoazie folosită pentru daimio şi care se poate traduce ca „marele stăpân".

{68} *Bokken:* sabie de lemn folosită la antrenament în scrima japoneză.

{69} *Ryūha:* școala de arte marțiale definită printr-un stil și o serie de tehnici proprii. În Japonia feudală, exista un număr mare de *ryūha,* derivate din câteva școli tradiționale.

{70} *Kensei:* literal, „sfântul sabiei" (în japoneză,剣聖). Se numesc aşa acei războinici care au ajuns la iluminare prin calea sabiei. În acele vremuri, bărbaţi precum Tsukahara Bokuden sau Mi yamoto Musashi erau consideraţi *kensei,* cărora li s-a atribuit un talent înnăscut pentru practica marţială pe care ulterior au înălţat-o într-o viaţă de dăruire deplină.

{71} „Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit."

{72} *Giri:* concept lăuntric valorilor tradiționale japoneze, care poate fi tradus ca „datorie" sau „obligație"; este o datorie care angajează respectivul om mai presus de orice altceva, chiar de propria sa viață.

{73} *Kiri-sute gomen:* literal, „permisiunea de a tăia și abandona"; era o lege care permitea oricărui samurai să ucidă cu sabia o persoană de

castă inferioară *(heimin* sau *eta),* care comitea un presupus afront la onoarea sa.

{74} *Kodama:* creaturi ale folclorului japonez care trăiau în tufișuri. Ireali în aparență, ei puteau adopta o formă umană sau monstruoasă în funcție de circumstanțe. Li s-a atribuit un caracter drept și binevoitor, dar au devenit dușmani teribili ai celor care deteriorau sfințenia pădurii sau atacau natura.

{75} *Yamabushi* se referă la *kamikaze* (literal, „vânt divin"), așa cum au fost numite taifunurile care au împiedicat ca Japonia să fie cucerită de Imperiul Mongol. De două ori (în 1274 și 1281), împăratul Kublai Khan a adunat o mare flotă pentru a invada Japonia, ultima fortăreață neconfigurată a Asiei. În ambele cazuri, rezistența disperată a samurailor pe uscat a fost victorioasă, deoarece taifunurile au scufundat flota mongolă ancorată pe coasta japoneză. Această coincidență meteorologică a fost considerată o intervenție divină numită *kamikaze,* al cărui nume va fi recuperat în al Doilea Război Mondial de către piloții sinucigași ai luptătorilor Zero.

{76} *Chunin:* clasă mijlocie în clanurile *shinobi.* Erau deasupra *geninilor,* agenţilor de teren, şi sub *jonin,* comandanţii care luau contact direct cu cei care angajau serviciile clanului.

{77} 1551.

{78} *Kunoichi:* în clanurile *shinobi, kunoichi* erau femeile antrenate pentru spionaj şi asasinat. Erau alese prin prisma frumuseţii lor, căci asta le facilita accesul în cercurile de putere.

{79} *Mofuku:* chimono simplu fără ornamente, de culoare neagră sau foarte închis la culoare, îmbrăcat de femei la înmormântări.

{80} „Doamne, tu îmi speli picioarele mie?" Citat din Evanghelia după Sfântul Ioan, atribuit lui Simon Petru.

{81} *Kabuto:* cască tradiţională a armurii japoneze. În cazul generalilor şi al unor războinici celebri, aceasta avea modele stilizate, care făceau ca samuraii să fie recunoscuţi pe câmpul de luptă.

{82} *Kaishakunin:* persoană care asistă sinuciderea în ritualul *seppuku,* fiind responsabil de decapitarea acestuia după ce acesta își deschide burta.

{83} Sake.

{84} *Kodachi:* o sabie chiar mai scurtă decât sabia *wakizashi* folosită de samurai, dar prea lungă pentru a fi considerată un pumnal.

{85} *Genin:* dintre *shinohi, geninii* erau agenţii de teren, cei cu rangul cel mai scăzut din cadrul ierarhiei.

{86} *Tengu:* creatură folclorică shinto similară, în aparență, cu o pasăre umanizată. Înainte se considera că locuiau în munți și păduri străvechi și li s-au atribuit puteri supranaturale și o mare pricepere războinică. Ele erau adesea pe haina lui *yamabushi,* călugării ascetici ai munților.

{87} *Furisode:* Chimono cu mâneci foarte lungi, cu motive colorate, purtat la ocazii oficiale de fetele necăsătorite.

{88} Ora câinelui: între orele 19:00 și 21:00.

{89} *Fundoshi:* lenjerie de corp asemănătoare unei corzi înnodată între picioare și în jurul taliei.

{90} „Spre slava mai mare a lui Dumnezeu", deviza Societăţii lui Iisus.

{91} *Kaburaya:* tip special de săgeată, folosit pentru a atrage atenţia zeilor la începutul anumitor ceremonii. În vârf, era montat un fluier bombat care răsuna în timp ce atingea aerul.

{92} *Namazu;* în folclorul japonez, un pește gigant care locuiește în adâncuri și care, atunci când se agită, produce cutremure.

{93} „Enso" înseamnă „cerc" și este unul dintre simbolurile cele mai recurente în budismul zen. Reprezintă, printre multe alte lucruri, iluminarea și ciclul etern al *samsara.*

{94} *Jisei:* poem de adio, scris chiar înainte de momentul morţii. Unii samurai care îşi ştiau sfârşitul aproape, fie prin confruntarea cu o anumită înfrângere, fie prin sinucidere ritualică, obişnuiau să lase ultima lor mărturie în aceste versete.

{95} *Kan:* unitate de greutate echivalentă a 3,75 kg, aproximativ.

{96} *Koto:* instrument cu coarde de origine chineză, similar cu o harpă cu treisprezece coarde, care se sprijinea orizontal pe un suport sau în poala interpretului.

{97} *Doshini:* agenţi locali de justiţie care depindeau de administrarea feudelor. Funcţia lor era de a menţine ordinea, în principal în oraşe şi sate, lăsând drumurile şi zonele rurale în sarcina garnizoanelor militare comandate de samurai.

{98} *Shodo:* arta caligrafiei japoneze, practicată atât de elitele sociale, cât și de călugări ca mod de îmbunătățire spirituală.

{99} Nakasendo: una dintre cele cinci mari rute care în vremurile străvechi legau estul țării de capitala imperială, Kyoto. Nakasendo era o rută interioară, în timp ce Tokaido traversa de-a lungul coastei de sud.

{100} *Yokai: yokaii* erau diferitele creaturi supranaturale ale folclorului japonez. Potrivit credinței populare, era mai probabil să întâlnești una dintre aceste ființe în nopțile înnorate de lună.

{101} Ora mistreţului: între orele 21:00 şi 23:00.

{102} *Nori:* algele comestibile erau tocate și presate până la obținerea unei paste întunecate, care era trecută prin sită. Stratul subțire care se forma era uscat la soare, astfel încât produsul rezultat, *nori,* avea aspectul unei foi întunecate și flexibile. Chiar și astăzi este utilizat în multe alimente, cum ar fi sushi.

{103} În timpul O-Bon (festivalul japonez al morților), este o tradiție punerea figurilor unui bou și a unui cal pe *butsudan,* altarul familiei. Se spune că, în acele zile, strămoșii decedați se întorc acasă pe spatele acestor animale.

{104} Shaka sau Shakyamuni au fost nume date în Japonia primului Buddha, Siddharta Gautama, de la care s-a născut religia budistă.

{105} *Onna bugeisha:* literalmente „femeie războinică". Erau femei din casta samurailor instruite în manevrarea armelor şi tehnicilor militare. Participarea mai multora dintre ele pe câmpul de luptă este documentată, cel mai faimos caz fiind cel al lui Tomoe Gozen.

{106} *Hagi:* plantă cu flori mov care înfloreşte toamna.

{107} *Yatate:* Călimară portabilă folosită de călători, poeți itineranți și, după credință, de spioni și informatori. La prima vedere arăta ca o pipă pentru fumat, dar vasul conținea un bumbac înmuiat în cerneală și tubul - un creion pentru scris.

{108} *Hanami:* la propriu, „să admiri florile". Aici se referă la obiceiul tradițional japonez de a se bucura de florile de cireș în timpul scurtei lor înfloriri, moment în care se celebrează diferite festivități și ceremonii în jurul acestor copaci.

{109} *Samue:* chimono folosit de călugării budiști în timpul desfășurării activităților lor zilnice.

{110} Conform credinței budiste japoneze, decedatul traversează râul Sanzu după moartea sa, trecând printr-o zonă mai mult sau mai puțin adâncă, în funcție de gravitatea păcatelor sale. Ajuns pe malul opus, demonii Datsúe-ba și Keneo îl dezbracă pe decedat și îi atârnă hainele de o ramură de copac. Cu cât hainele sunt mai ude, cu atât ramura se va îndoi și, prin urmare, cu atât va fi mai mare greutatea păcatelor pe care va trebui să le curețe în viața de apoi.

{111} *Nemaki:* chimono cu tăietură simplă, asemănător cu yukata, adesea folosit pentru dormit şi în băile publice.

{112} *Tanka:* o formă de poezie tradițională japoneză compusă dintr-o strofă de cinci rânduri. Este considerat un precursor al *haiku*-ului și a fost adesea scrisă în așa fel încât să poată fi înțeleasă doar de către

destinatarul său. Popularitatea lor a determinat să fie folosite în diferite scopuri: pentru a curta, ca jurământ de nuntă... Și potrivit unor surse precum *Bansenshukai,* ca mijloc de codificare a învățăturilor, preceptelor și instrucțiunilor între *shinobi.*

{113} Ora maimuţei: între orele 15:00 şi 17:00.

{114} *Kataginu:* haina cu umeri largi și fără mâneci, îmbrăcată peste chimono. Era o haină formală a cărei utilizare era obișnuită printre cei care locuiau la curte.

{115} Kenjirō se referă la Confucius, un funcționar public și profesor filozof în timpul domniei dinastiei Zhou. Confucianismul a fost fundamental pentru a configura etica și organizarea socială a samurailor.

{116} *Maku:* nume primit de postul de comandă, delimitat de pânze mari, de la care un daimio îşi conducea armata în timpul bătăliei. Termenul *bakufu,* care numea guvernul *shogunilor,* însemna literalmente „guvernul în maku”, pentru a evidenţia caracterul militar al acestor lideri.

{117} *Musha shugyo:* „Pelerinajul războinicului”, realizat de unii samurai care se dedicau unei vieți rătăcitoare pentru a-și perfecționa tehnicile și a-și întări spiritul.

CUPRINS

Lista personajelor şi clasele sociale
Sistemul orar în Japonia antică
Despre contextul istoric
- Prolog - Plecări şi întoarceri
- Capitolul 1 - Între lumi
- Capitolul 2 - Un vânt tăios
- Capitolul 3 - Înainte ca iarna să vină
- Capitolul 4 - Fiecare călătorie începe cu primul pas
- Capitolul 5 - Drumul către Shima
- Capitolul 6 - Ploaie şi foc
- Capitolul 7 - Veritas in simplice
- Capitolul 8 - Toate fetiţele renegate
- Capitolul 9 - Vocea din spatele vălului
- Capitolul 10 - Înălţarea unui zmeu
- Capitolul 11 - Luptătorul lui Dumnezeu
- Capitolul 12 - Degetele lungi ale Ţesătorului
- Capitolul 13 - Cuvinte în roşu şi jad
- Capitolul 14 - Pădurile în flăcări
- Capitolul 15 - Vechea otravă
- Capitolul 16 - Motivele unui tată
- Capitolul 17 - Bunica Grajo
- Capitolul 18 - Un dumnezeu invadator
- Capitolul 19 - Tribunalul Măştilor
- Capitolul 20 - Mila sa pentru cei căzuţi
- Capitolul 21 - Ca o noapte cu stele lucitoare
- Capitolul 22 - Cel mai bun sake din Yamato
- Capitolul 23 - Crucea şi sabia
- Capitolul 24 - Oraşul sclavilor
- Capitolul 25 - Oameni sfinţi
- Capitolul 26 - O mână pierzătoare
- Capitolul 27 - Distrugătorul de provincii
- Capitolul 28 - Pe malurile râului Sanzu
- Capitolul 29 - Dincolo de câmpurile de orez
- Capitolul 30 - Fantoma din Kii
- Capitolul 31 - O sută opt clopote
- Capitolul 32 - Pasiunea lui Martín Ayala
- Capitolul 33 - Câini de luptă
- Capitolul 34 - Culegători de alge

- Capitolul 35 - Mergând printre lupi
- Capitolul 36 - Cealaltă casă
- Capitolul 37 - Mantra lui Shintaro
- Capitolul 38 - Un zeu tăcut
- Capitolul 39 - Drumuri care se întâlnesc
- Capitolul 40 - Puterea celor slabi, slăbiciunea celor puternici
- Capitolul 41 - Sabia de neatins
- Capitolul 42 - Ultimele cuvinte ale unui om bun
- Capitolul 43 - A trece prin văile Infernului
- Capitolul 44 - Credința celor violenți
- Capitolul 45 - Când tunetul proclamă fulgerul
- Capitolul 46 - Cutia lăcuită
- Capitolul 47 - Despre orori, minuni și nenorociri
- Capitolul 48 - Blazonul celor cinci petale
- Capitolul 49 - Igarashi Trădătorul
- Capitolul 50 - Dreptatea lupilor
- Capitolul 51 - Întoarcerea acasă
- Epilog - Ultima floare a unei grădini ofilite
Despre evenimentele istorice ulterioare
Mulțumiri
Glosar

Table of Contents

Lista personajelor şi clasele sociale 5
Sistemul orar în Japonia antică 7
Despre contextul istoric 8
- Prolog - Plecări şi întoarceri 11
- Capitolul 1 - Între lumi 28
- Capitolul 2 - Un vânt tăios 43
- Capitolul 3 - Înainte ca iarna să vină 63
- Capitolul 4 - Fiecare călătorie începe cu primul pas 75
- Capitolul 5 - Drumul către Shima 89
- Capitolul 6 - Ploaie şi foc 100
- Capitolul 7 - Veritas in simplice 107
- Capitolul 8 - Toate fetiţele renegate 127
- Capitolul 9 - Vocea din spatele vălului 142
- Capitolul 10 - Înălţarea unui zmeu 161
- Capitolul 11 - Luptătorul lui Dumnezeu 170
- Capitolul 12 - Degetele lungi ale Ţesătorului 185
- Capitolul 13 - Cuvinte în roşu şi jad 196
- Capitolul 14 - Pădurile în flăcări 203
- Capitolul 15 - Vechea otravă 210
- Capitolul 16 - Motivele unui tată 217
- Capitolul 17 - Bunica Grajo 232
- Capitolul 18 - Un dumnezeu invadator 240
- Capitolul 19 - Tribunalul Măştilor 254
- Capitolul 20 - Mila sa pentru cei căzuţi 267
- Capitolul 21 - Ca o noapte cu stele lucitoare 271
- Capitolul 22 - Cel mai bun sake din Yamato 280
- Capitolul 23 - Crucea şi sabia 296

- Capitolul 24 - Oraşul sclavilor 308
- Capitolul 25 - Oameni sfinţi 318
- Capitolul 26 - O mână pierzătoare 341
- Capitolul 27 - Distrugătorul de provincii 355
- Capitolul 28 - Pe malurile râului Sanzu 369
- Capitolul 29 - Dincolo de câmpurile de orez 377
- Capitolul 30 - Fantoma din Kii 394
- Capitolul 31 - O sută opt clopote 402
- Capitolul 32 - Pasiunea lui Martín Ayala 421
- Capitolul 33 - Câini de luptă 427
- Capitolul 34 - Culegători de alge 438
- Capitolul 35 - Mergând printre lupi 443
- Capitolul 36 - Cealaltă casă 449
- Capitolul 37 - Mantra lui Shintaro 462
- Capitolul 38 - Un zeu tăcut 468
- Capitolul 39 - Drumuri care se întâlnesc 479
- Capitolul 40 - Puterea celor slabi, slăbiciunea celor puternici 490
- Capitolul 41 - Sabia de neatins 506
- Capitolul 42 - Ultimele cuvinte ale unui om bun 520
- Capitolul 43 - A trece prin văile Infernului 529
- Capitolul 44 - Credinţa celor violenţi 536
- Capitolul 45 - Când tunetul proclamă fulgerul 553
- Capitolul 46 - Cutia lăcuită 559
- Capitolul 47 - Despre orori, minuni şi nenorociri 573
- Capitolul 48 - Blazonul celor cinci petale 583
- Capitolul 49 - Igarashi Trădătorul 592
- Capitolul 50 - Dreptatea lupilor 604
- Capitolul 51 - Întoarcerea acasă 616
- Epilog - Ultima floare a unei grădini ofilite 624

Despre evenimentele istorice ulterioare 633
Mulţumiri 636
Glosar 638